Riku Onda

Đỗ Nguyên dịch

Ong mật và sấm rền

MITSUBACHI TO ENRAI

Tác phẩm giành *Giải Naoki lần thứ 156*
& *Giải Honya lần thứ 14*
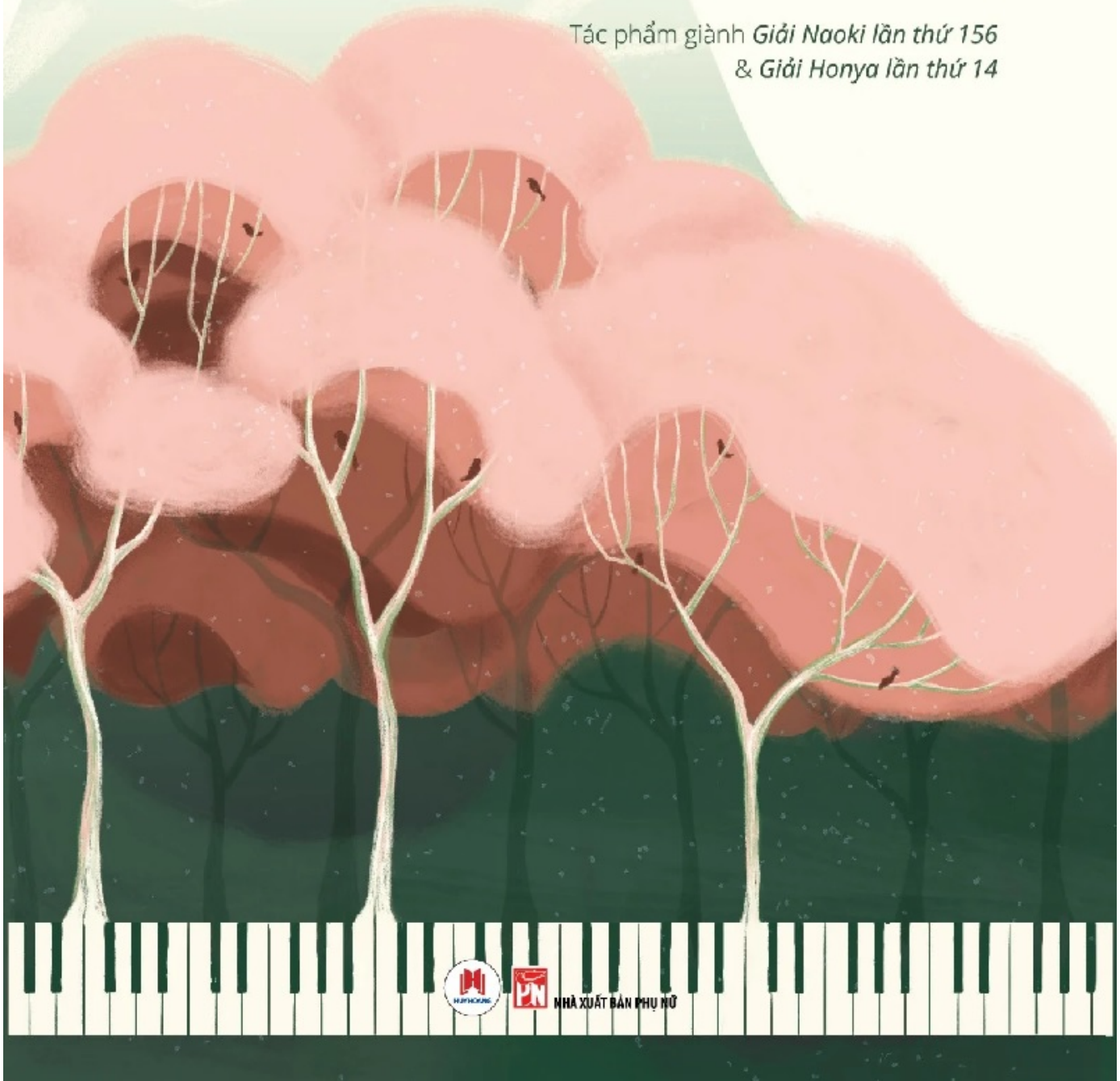
NHÀ XUẤT BẢN PHỤ NỮ

ebook©vctvegroup

Riku Onda

Ong Mật Và Sấm Rền

Đỗ Nguyên *dịch*

Phát hành: Huy Hoàng
Nhà xuất bản Phụ Nữ 2022

MỤC LỤC
TUYỂN TẬP NHẠC ĐỀ THI
CUỘC THI PIANO QUỐC TẾ YOSHIGAE LẦN THỨ SÁU

<VÒNG MỘT>

(1) J.S. Bach: Một khúc nhạc trong fugue ba giọng trở lên từ Tuyển tập "The Well-Tempered Clavier".(*)

(2) Chương 1 hoặc nhiều chương bao gồm Chương 1 trích từ các bản Sonata của Haydn, Mozart hoặc Beethoven.

(3) Một tác phẩm của nhà soạn nhạc thuộc trường phái Lãng mạn.

* Tổng thời lượng trình diễn không vượt quá 20 phút.

<VÒNG HAI>

(1) Hai bản Étude(*) của Chopin, Liszt, Debussy, Scriabin, Rachmaninoff, Bartók hoặc Stravinsky. Tuy nhiên, phải chọn hai bản Étude của hai nhà soạn nhạc khác nhau.

(2) Một hoặc vài tác phẩm của Schubert, Mendelssohn, Chopin, Schumann, Liszt, Brahms, Franck, Fauré, Debussy, Ravel, hoặc Stravinsky.

(3) Tác phẩm mới "Mùa xuân và Atula" do nhà soạn nhạc Hishinuma Tadaaki sáng tác riêng cho Cuộc thi piano quốc tế Yoshigae lần thứ 6.

Lưu ý: Nghiêm cấm biểu diễn công khai tác phẩm này trước cuộc thi.

* Không được trình diễn lại các tác phẩm thí sinh đã dự thi trong Vòng Một. Tổng thời lượng trình diễn không vượt quá 40 phút.

<VÒNG BA>

Thời lượng trình diễn không vượt quá 60 phút, độc tấu tự do sáng tạo.

* Tuy nhiên, không được trình diễn lại các tác phẩm thí sinh đã dự thi trong Vòng Một và Vòng Hai.

<CHUNG KẾT>

Dàn nhạc: Shintouto Philharmonic; Nhạc trưởng: Onodera Masayuki.

* Chọn một trong những piano concerto ở danh sách dưới đây và hòa tấu cùng với dàn nhạc.

Beethoven

“Concerto No. 1 giọng Đô trưởng” op. 15

“Concerto No. 2 giọng Si giáng trưởng” op. 19

“Concerto No. 3 giọng Đô thứ” op. 37

“Concerto No 4 giọng Sol trưởng” op. 58

“Concerto No. 5 giọng Mi giáng trưởng” - “Emperor” op. 73

Chopin

“Concerto No. 1 giọng Mi thứ” op. 11

“Concerto No. 2 giọng Fa thứ” op. 21

Schumann

“Concerto giọng La thứ” op. 54

Liszt

“Concerto No. 1 giọng Mi giáng trưởng”

“Concerto No. 2 giọng La trưởng”

Brahms

“Concerto No. 1 giọng Rê thứ” op. 15

“Concerto No. 2 giọng Si giáng trưởng” op. 83

Saint-Saëns

“Concerto No. 2 giọng Sol thứ” op. 22

“Concerto No. 4 giọng Đô thứ” op. 44
“Concerto No. 5 giọng Fa trưởng” - “Egyptian” op. 103

Tchaikovsky

“Concerto No. 1 giọng Si giáng thứ op. 23

Grieg

“Concerto giọng La thứ” op. 16

Rachmaninoff

“Concerto No. 1 giọng Fa thăng thứ” op. 1
“Concerto No. 2 giọng Đô thứ” op. 18
“Concerto No. 3 giọng Rê thứ” op. 30
“Rhapsody on a Theme of Paganini” op. 43

Ravel

“Concerto giọng Sol trưởng”
“Concerto Piano for the Left hand”

Bartók

“Concerto No. 2”
“Concerto No. 3”

Prokofiev

“Concerto No. 2 giọng Sol thứ” op. 16
“Concerto No. 3 giọng Đô trưởng” op. 26

MASARU CARLOS LEVY ANATOLE

Vòng Một

Bach: “The Well-Tempered Clavier quyển 1, No. 6 giọng Rê thứ”

Mozart: “Piano Sonata No. 3 giọng Si giáng trưởng K. 333” Chương Một

Liszt: Mephisto Waltz No. 1 - “The Dance in the Village Inn”

Vòng Hai

Hishinuma Tadaaki: “Mùa xuân và Atula”

Rachmaninoff: “Études-tableaux, Op. 39, No. 6 - Allegro”

Debussy: “12 Études No. 5 Pour les octaves”

Brahms: “Variations on a Theme of Paganini, Op. 35”

Vòng Ba

Bartók: “Piano Sonata Sz.80”

Sibelius: “5 Romantic Pieces”

Liszt: “Piano Sonata, giọng Si thứ S. 178”

Chopin: “Waltz No. 14, giọng Mi thứ”

Chung Kết

Prokofiev: “Concerto Piano No. 3”

KAZAMA JIN

Vòng Một

Bach: “The Well-Tempered Clavier quyển 1, No. 1 giọng Đô trưởng”

Mozart: “Piano Sonata No. 12, giọng Pha trưởng K. 332” Chương Một

Balakirev: “Islamey”

Vòng Hai

Debussy: “12 Études L136 No. 1 Pour les 5 doigts d’après Mr Czerny”

Bartók: “6 dances in Bulgarian Rhythm, Mikrokosmos, tập 6”

Liszt: “St. François d’Assise: Le predication aux oiseaux”

Chopin: “Scherzo No. 3, giọng Đô thăng thứ”

Vòng Ba

Satie: “Je te veux”

Mendelssohn: “Songs without words, Spring song, giọng La trưởng, Op. 62-6”

Brahms: “Capriccio, giọng Si thứ, Op. 76-2”

Debussy: “Estampes”
Ravel: “R”
Chopin: “Impromptu No. 3, giọng Sol giáng trưởng, Op. 51”
Saint-Saëns/Kazama Jin: Fantasie Africa, Op. 89”
Chung Kết
Bartók: “Concerto piano No. 3”

TAKASHIMA AKASHI
Vòng Một
Bach: “The Well-Tempered Clavier quyển 1, No. 2, giọng Đô thứ”
Beethoven: “Piano Sonata No. 3, giọng Đô trưởng Op. 2-3” Chương Một
Chopin: “Bản Ballade No. 3, giọng Pha trưởng Op. 38”
Vòng Hai
Hishinuma Tadaaki: “Mùa xuân và Atula”
Chopin: “Étude Black Keys Op. 10, No. 5”
Liszt: “Grandes études de Paganini, S. 141 No. 6, Theme and Variations”
Schumann: “Arabeske, giọng Đô trưởng Op. 18”
Stravinsky: “Petrushka” - Chương Ba
Vòng Ba
Faure: “Valse-caprice No. 1 giọng La trưởng Op. 30”
Ravel: “Jeux d’eau”
Liszt: “Ballade No. 2, giọng Si thứ S. 171”
Schumann: “Kreisleriana”
Chung Kết
Chopin: “Concerto piano No. 1”

EIDEN AYA
Vòng Một
Bach: “The Well-Tempered Clavier quyển 1, No. 5, giọng Rê trưởng”
Beethoven: “Piano Sonata No. 26: The Farewell - giọng Mi giáng trưởng” Chương Một
Liszt: “Mephisto Waltz No. 1 - The Dance in the Village Inn”
Vòng Hai
Rachmaninoff: Études-tableaux, Op. 39, No. 5, giọng Mi giáng thứ - Appassionato”

Liszt: “Transcendental Étude No. 5 - Feux follets”
Hishinuma Tadaaki: “Mùa xuân và Atula”
Ravel: “Sonatine”
Mendelssohn: “Variations sérieuses”
Vòng Ba
Chopin: “Ballade No. 1, giọng Sol thứ, Op. 23”
Schumann: “Novelletten No. 2, giọng Rê trưởng”
Brahms: “Piano Sonata No. 3, giọng Fa thứ, op. 5”
Debusssy: “L’isle joyeuse”
Chung Kết
Prokofiev: “Concerto piano No. 2”

VÒNG SƠ KHẢO

CHỦ ĐỀ

Cô chẳng nhớ ký ức đó có từ bao giờ nữa.

Nhưng chắc chắn đó là chuyện từ hồi cô vẫn còn rất nhỏ, mới lẫm chẫm biết đi.

Ánh mặt trời rọi xuống.

Từ một điểm xa tít trên cao, thứ ánh sáng ngạo nghễ tỏa khắp thế gian bình đẳng không chút oán ghét.

Cô cảm giác thế giới là một nơi rất sáng, trải rộng đến vô tận, thường xuyên lung lay và dễ dàng ụp xuống, mang theo sự thần thánh đáng kính sợ.

Một mùi hương ngòn ngọt thoảng tới. Cái mùi ngai ngái của cỏ cây mang đặc trưng của giới tự nhiên và mùi khói của thứ gì đó đang xông lên từ dưới chân và sau lưng, quẩn vào trong một hương thơm ngọt ngào không thể làm ngơ.

Gió đang thổi.

Thứ thanh âm xào xạc, mềm mại và mát lành đó đang vây quanh thân thể. Cô vẫn chưa biết đó là âm thanh của những chiếc lá đầu cành xào xạc cọ vào nhau.

Nhưng không chỉ có mỗi vậy.

Rất nhiều thứ thuộc đủ kích cỡ lớn nhỏ, dày đặc và đầy sinh lực đang vận động và chuyển mình từng khắc, ngập đầy trong bầu không khí chung quanh.

Ta phải hình dung chúng theo cách nào đây?

Dù bấy giờ cô vẫn chưa thể gọi cha mẹ rành rọt, nhưng đã cố gắng lần tìm những từ ngữ để miêu tả chúng.

Câu trả lời đã dâng lên đến tận họng, chỉ còn một chút xíu nữa là có thể thoát ra. Dường như chỉ cần cố thêm tí nữa là tìm ra ngôn từ miêu tả nó rồi.

Nhưng trước khi cô kịp tìm ra đúng từ ngữ, những thanh âm mới mẻ đã lại từ trên đầu rơi xuống, cuốn phăng theo sự chú tâm của cô.

Đúng, như cơn mưa rào đổ xuống từ bầu trời.

Những âm sắc tươi sáng và mạnh mẽ đó đang làm rung chuyển cả thế giới.

Thứ chấn động chẳng rõ là gì kia như từng đợt sóng, sóng sánh âm vang khắp đất trời.

Khi lắng tai nghe thật kỹ âm hưởng đó, cô liền cảm thấy sự tồn tại của chính mình đang được chúng bao bọc lấy, trái tim cũng bình yên hẳn.

Giờ đây, nếu được thấy lại quang cảnh của thời điểm ấy, chắc cô sẽ nói ra điều này.

Vô số ong mật bay thành đàn trên dãy núi hoang sáng rực là những nốt nhạc mang phúc lành tới thế gian.

Và, thế giới dường như vẫn luôn tràn ngập thứ âm nhạc tối thượng đó.

PRELUDE[1]

Cậu thiếu niên giật mình ngoái đầu ra sau ngay một giao lộ lớn nhưng không phải vì tiếng còi ô tô.

Em đang ở ngay giữa trung tâm một siêu đô thị.

Chưa kể, nơi đây còn là vùng đất nằm ở trái tim của châu Âu, quy tụ lượng khách tham quan hàng đầu thế giới và nồng đượm màu sắc quốc tế.

Những con người đi lại nườm nượp ở chốn này cũng thuộc nhiều quốc tịch với ngoại hình, vóc dáng khác nhau. Những người bộ hành thuộc đủ chủng loại chẳng khác gì những hoa văn mosaic[2]. Những đoàn khách du lịch từ khắp nơi trên thế giới lũ lượt ngang qua, mang theo đủ thứ ngôn ngữ với âm điệu khác biệt như những vòng sóng xô lại rồi tản ra.

Giữa đám đông, cậu thiếu niên đang đứng sững ngược dòng người hối hả. Vóc người nhỏ nhỏ tầm tầm nhưng tạo cảm giác còn có tiềm năng "cao nữa". Chắc em mới ở tầm tuổi mười bốn hay mười lăm. Ấn tượng thật ngây thơ quá đỗi.

Em đội một cái mũ rộng vành, mặc quần cotton và áo phông màu kaki. Bên ngoài khoác thêm áo khoác mỏng màu be. Em đang quàng trên vai cái túi cỡ to bằng vải bạt. Nhìn thoáng qua, dáng vẻ của em chẳng khác gì những thanh thiếu niên xuất hiện ở khắp chốn, phải để ý kỹ mới cảm được thứ khí chất tinh tế lạ kỳ nơi em.

Gương mặt thanh tú ẩn dưới cái mũ mang đậm nét người Á, nhưng đôi mắt to tròn và làn da trắng thật khó đoán định được quốc tịch.

Ánh mắt đó đang bơi giữa không trung.

Dường như những tiếng ồn ã chung quanh hoàn toàn chẳng thể lọt vào tai em, đôi mắt tĩnh lặng đang tập trung nhìn vào một điểm.

Có vẻ cũng thấy tò mò theo anh lớn đang ngước nhìn lên bầu trời, một bé trai nhỏ xíu tóc vàng được mẹ dắt đi ngang qua gần đó cũng ngửa cổ nhìn lên. Nhưng bé lập tức bị mẹ kéo tay, đi qua vạch kẻ sang bên kia đường. Bé trai cố ngoái theo anh thiếu niên đội chiếc mũ rộng vành màu nâu sẫm nhưng rồi đành bỏ cuộc.

Thiếu niên vẫn đang đứng sững người ngay giữa vạch kẻ sang đường dành cho người đi bộ, bất chợt nhận ra đèn giao thông nhấp nháy chuyển màu bèn hấp tấp vọt chạy.

Em nghe thấy rõ.

Thiếu niên xốc lại cái túi đeo chéo bên vai, tâm trí vẫn hướng về thứ âm thanh đã lọt vào tai em ngay giữa giao lộ kia.

Tiếng đập cánh của ong mật.

Em đã nghe quen tai âm thanh này từ thuở bé, nhất định không có chuyện nhầm lẫn.

Chắc từ phía Tòa thị chính bay lại.

Em bất thần dáo dác tìm kiếm, nhưng chợt thấy cái đồng hồ nơi góc phố và nhận ra mình sắp sửa muộn giờ tới nơi rồi.

Em phải giữ lời hứa.

Thiếu niên giữ chặt mũ, chạy vọt đi như lò xo.

•§•

Dù đã quen với chuyện chịu đựng, nhưng khi giật mình nhận ra con sâu ngủ đã ghé thăm mình tự bao giờ, Saga Mieko bỗng hơi hốt hoảng.

Trong một thoáng, bà không nhận thức được mình đang ở đâu nữa. Bà ngẩn ngơ ngó quanh, thấy một cô gái đang ngồi đối diện chiếc đại dương cầm ngay trước mắt và bật "à" lên nhớ ra mình đang ở Paris.

Hẳn nhiên bà thừa đủ kinh nghiệm để biết giờ không phải lúc để bật ra từ đó, nhìn chung quanh hay vươn vai vặn người. Những hành động đó chỉ tố cáo chuyện bà đã ngủ gật, còn mỗi cách đặt tay lên thái dương ra vẻ đang thả mình theo tiếng nhạc, và tỏ ra hơi mệt mỏi vì giữ một tư thế quá lâu để rồi chậm rãi chỉnh lại tư thế ngồi.

Cũng không chỉ một mình Mieko. Hai vị giáo sư bên cạnh cũng đang ở trong tình trạng tương tự, bà không cần nhìn cũng thừa hiểu.

Người ngồi bên cạnh bà - Alan Smith - là tay nghiện thuốc lá nặng. Bà nhạy bén cảm nhận được giờ sắp sửa hết hơi nicotine rồi, ông ta càng lúc càng thêm khó chịu bức bối trước những màn trình diễn tẻ nhạt không dứt. Những ngón tay sắp run lên tới nơi.

Bên cạnh là Sergey Smirnoff đang nhoài cả thân thể to lớn lên chiếc bàn, gương mặt nhăn nhó như vừa nhai phải bọ, thân người không động đậy căng tai lên nghe tiếng nhạc. Nhưng chắc chắn ông ta đang thầm mong vụ này nhanh kết thúc để được đường đường chính chính đi tận hưởng thứ rượu có tên giống mình[3].

Mấy khoản này cũng giống với Mieko. Một con người yêu đời mê đắm như bà thì không chỉ âm nhạc, bà còn thích cả thuốc lá và càng mê mẩn rượu. Bà chỉ cầu cho màn hành xác này mau chóng qua đi để ba người cùng nhau thong thả đi uống và bàn luận về đợt tuyển chọn lần này.

Đây là đợt tuyển chọn khu vực diễn ra tại năm đô thị lớn trên thế giới.

Moscow, Paris, Milano, New York và Yoshigae của Nhật Bản. Ngoại trừ Yoshigae, các nơi đều mượn hội trường biểu diễn của các trường cao đẳng âm nhạc trứ danh của từng thành phố.

“Tại sao lại chọn ba con người đó cho vòng tuyển chọn ở Paris nhỉ,” họ thừa biết sẽ có những lời xì xào bàn tán sau lưng, nhưng chính nhóm Mieko đã cố móc nối để ba người bọn họ được cùng làm việc với nhau. Ba người đều mang cái danh “bất

hảo" trong cả giới giám khảo lẫn giới làm nghề, là những người bạn đồng liêu cùng chịu miệng lưỡi cay độc của người đời, đồng thời là những tay bợm rượu hạng nặng bên ngoài công việc.

Mặt khác, bọn họ cũng có niềm kiêu hãnh với đôi tai của mình. Cả ba có thể không giỏi biểu diễn, nhưng lại được đánh giá tốt về những màn trình diễn có tính độc đáo và độ rộng trong phạm vi cho phép đối với âm nhạc. Nếu muốn phát hiện ra những cá tính mới bị bỏ qua trong quá trình sàng lọc hồ sơ, người ta tin chỉ có thể dựa vào những người như họ.

Tuy nhiên, ngay cả ba người bọn họ cũng có sức tập trung ở mức giới hạn.

Buổi tuyển chọn diễn ra từ quá trưa tới giờ buồn chán đến mức đó. Ban đầu, họ thấy đôi ba thí sinh có vẻ "triển vọng" nên cũng trông chờ hơi nhiều, nhưng lại chẳng kéo dài được mấy chốc.

Tuy thấy có lỗi với những con người trẻ tuổi đang bủn rủn toàn thân, trải qua những kinh nghiệm để đời, nhưng họ đang mong đợi "ngôi sao" chứ không phải những "người trẻ tuổi giỏi ngón đàn".

Hình như có tất cả hai mươi lăm thí sinh, và đã tới lượt thứ mười lăm rồi. Cứ nghĩ còn phải chịu đựng thêm mười người nữa, giám khảo đã muốn ngất lắm rồi. Vào những lúc thế này, một số người chắc sẽ có ý nghĩ làm giám khảo là một hình thức tra tấn kiểu mới.

Cứ mỗi lần nghe hết tổ hợp Bach, Mozart, Chopin tới Bach, Mozart, Beethoven, tâm tư lại bay xa diệu vợi.

Một khi thí sinh có sẵn tài năng hay tỏa ra ánh sáng đặc biệt gì đó, họ có thể cảm nhận ngay trong những nốt dạo đầu tiên. Trong số đó, vài giảng viên còn tự mãn vì cảm nhận được ngay từ khoảnh khắc người đó bước ra. Chính ra những đứa trẻ tỏa hào quang thì không cần thể hiện quá nhiều, họ chỉ cần nghe một chút là đoán định ra được trình độ của chúng. Ngủ gật là một điều vừa thô lỗ vừa tàn nhẫn, nhưng một khi thí sinh không thể thu hút sự chú ý của những giám khảo biết kiên nhẫn

lắng nghe, thì họ hoàn toàn không có khả năng kết nối với những người hâm mộ bình thường để trở thành một nghệ sĩ dương cầm chuyên nghiệp.

Mãi mà kỳ tích vẫn không xuất hiện.

Mieko đoan chắc hai người ngồi cạnh cũng có chung suy nghĩ với mình.

Cuộc thi piano Quốc tế Yoshigae được tổ chức ba năm một lần và giờ đã là lần thứ 6. Tuy có không ít cuộc thi piano quốc tế trên khắp thế giới, nhưng Yoshigae được đánh giá khá tốt trong vài năm gần đây. Chuyện này cũng nhờ những thí sinh chiến thắng trong cuộc thi này liên tục chiến thắng trong cả những cuộc thi danh tiếng khác, khiến thiên hạ chú ý đến vì mang lại nhiều tài năng mới.

Đặc biệt, người vô địch lần trước bị trượt trong vòng sàng lọc hồ sơ ban đầu. Ban tổ chức Yoshigae cho rằng chỉ duyệt hồ sơ dễ bỏ lỡ những tài năng không ai biết tới, nên đã mở riêng một buổi tuyển chọn dành cho các đối tượng thí sinh bị trượt vòng sàng lọc hồ sơ. Chàng trai đó đã vượt qua buổi tuyển chọn vào vòng đầu tiên. Thế rồi, dần dần qua vòng hai vòng ba, cuối cùng lọt cả vào vòng Chung kết và đi thẳng đến vị trí của người chiến thắng. Chưa hết, sang tới năm sau, cậu ta lại chiến thắng cuộc thi piano S hàng đầu thế giới, một bước thành sao.

Đương nhiên, buổi tuyển chọn lần này cũng được trông chờ rất nhiều, các thí sinh vẫn đóng đinh trong đầu câu chuyện Lọ Lem đợt trước, đặt kỳ vọng biết đâu bản thân cũng có khả năng đó, nên hồi hộp vậy cũng là lẽ đương nhiên.

Nhưng dù gì người đạt giải Nhất kỳ thi trước đó là sinh viên theo học ở một trường đại học âm nhạc danh tiếng, và hồ sơ chỉ bị đánh trượt do tuổi đời còn trẻ và chưa có kinh nghiệm tham gia các cuộc thi trước đó. Thực tế, hồ sơ qua chọn lọc và thực lực cũng không chênh nhau quá nhiều. Một khi đã được thấm nhuần những bài học từ thuở nhỏ, hoặc được theo học những thầy dạy nổi danh, các thành phần đáng chú ý đã sớm vang danh trong giới. Thực tình những người chịu đựng được cuộc sống như vậy mới có thể trở nên "đáng chú ý". Một ngôi sao

hoàn toàn vô danh, vụt tới như Sao Chổi vốn đã là trường hợp hi hữu. Thi thoảng có những đứa trẻ tài năng mang tới tầm ảnh hưởng xuất hiện, nhưng nếu không được nuôi dạy kỹ lưỡng sẽ khó giữ vị thế của mình. Với thần kinh bình thường thì khó theo đuổi nghiệp nghệ sĩ biểu diễn dương cầm. Nếu không có thể lực và sức mạnh tinh thần đủ vững để cạnh tranh trong các cuộc thi ngặt nghèo đầy áp lực, thì khó có thể trở thành nghệ sĩ biểu diễn dương cầm chuyên nghiệp cho các tour lưu diễn thế giới đầy gian khổ.

Ấy vậy mà, những người trẻ tuổi vẫn lũ lượt xuất hiện trước mắt bọn họ, đối diện với cây đàn piano. Hàng người đó không bao giờ chấm dứt.

Kỹ thuật của bọn họ chỉ qua được những điều kiện căn bản nhất. Không có gì chứng minh họ có thể theo được con đường âm nhạc. Kể cả họ có may mắn được ra mắt giới chuyên nghiệp, cũng khó có thể theo được lâu dài. Chẳng rõ bọn họ đã phải đổ ra bao nhiêu thời gian đối mặt với thứ nhạc cụ đen đáng sợ đó từ những ngày còn thơ. Phải từ bỏ bao nhiêu niềm vui trẻ nhỏ để gánh lên lưng những kỳ vọng của cha mẹ. Và tất cả bọn họ hẳn đều mơ đến một ngày được nhận những tiếng vỗ tay như sấm dậy dành cho mình.

Nghề của cậu xem ra khá giống nghề của tớ đấy.

Bà sực nhớ tới lời của Mayumi.

Ikai Mayumi là bạn thân từ thời cấp ba của bà, giờ đã trở thành một tiểu thuyết gia dòng trinh thám bí ẩn bán khá chạy. Với Mieko, một Nhật kiều chỉ sống ở Nhật Bản mỗi giai đoạn từ lớp 9 đến lớp 12 thì đấy là một trong số ít bạn bè bà có được. Cha bà ngày trước làm cho Bộ Ngoại giao nên Mieko sớm trưởng thành với những chuyến ngược xuôi hết từ Mỹ Latin lại sang châu Âu, đương nhiên bà sẽ không thể nổi bật ở đất nước Nhật Bản coi trọng sự đồng điệu, chỉ duy nhất dạng sói đơn độc kiểu Mayumi mới chịu làm thân. Giờ họ vẫn thi thoảng đi uống cùng nhau, và mỗi lần gặp mặt đều nhắc tới chuyện giới văn chương và giới dương cầm cổ điển thật ra cũng có khá nhiều điểm chung.

Này, cậu không thấy giống sao? Một đống lộn nhộn cuộc thi và một đống lộn nhộn giải thưởng người mới. Một người muốn tạo dựng danh tiếng nên tham dự từ cuộc thi này tới cuộc thi khác giống hệt như nộp bản thảo cho đủ các cuộc thi viết này nọ. Đằng nào cũng chỉ có một dúm ăn được thôi. Họ mắc kẹt trong mong muốn người khác đọc sách của mình, mong muốn người khác nghe màn biểu diễn của mình nhưng cả hai ngành đều trên đà xuống dốc, số lượng người chịu đọc và nghe mỗi lúc một nghèo nàn.

Mieko chỉ biết cười nhạt. Người hâm mộ của giới âm nhạc cổ điển đang có chiều hướng già đi, có được người hâm mộ trẻ tuổi là một yêu cầu cấp thiết của giới.

Mayumi tiếp tục.

Cả việc tập trung gõ phím cũng từa tựa nhau, hay dáng vẻ ưu nhã bề ngoài. Người ngoài cuộc chỉ nhìn thấy được dáng vẻ hoàn thiện trên sân khấu hào nhoáng chứ đâu nhìn thấy họ đã chôn vùi bao nhiêu ngày tháng, bỏ ra bao nhiêu giờ để luyện tập hay viết ra bản thảo.

Đúng rồi, việc luôn gõ phím cũng giống nhau thật. Mieko đồng tình. Âm hưởng trong giọng nói của Mayumi như đang giễu cợt chính mình.

Vậy nhưng, các cuộc thi biểu diễn và các giải thưởng dành cho người mới vẫn mọc lên lia lịa. Nơi nào cũng nỗ lực tìm kiếm các gương mặt mới. Tại vì ngành nghề nào cũng đều thuộc dạng khó trụ vững. Trong cái giới khắc nghiệt với mức đào thải cao như thế, họ phải liên tục mở rộng và tiếp máu mới không thì lượng nhân lực sẽ lập tức suy giảm và bản thân chiếc bánh cũng ngày một nhỏ đi. Vậy nên, ai nấy đều mong cầu những ngôi sao mới.

Nhưng chi phí khác nhau đó, Mieko đáp trả.

Viết truyện không cần nhiều vốn, nhưng cậu có biết bọn tớ phải đầu tư bao nhiêu không hả?

Điểm này tớ đồng tình với cậu. Mayumi thành thật gật đầu rồi bắt đầu gập từng ngón tay.

Tiền mua nhạc cụ, mua tổng phổ, tiền học phí. Chi phí tổ chức biểu diễn, tiền hoa, tiền trang phục. Còn tiền đầu tư đi du học với tiền đi lại. Ừm, còn gì nữa không nhỉ?

Tùy theo từng trường hợp, còn mất tiền thuê hội trường, thuê nhân lực. Còn cả trường hợp tự đầu tư làm đĩa nhạc hay gần như đầu tư sản xuất nữa. Rồi chi phí quảng cáo làm tờ rơi.

Cái ngành thương mại này không dành cho người nghèo. Mayumi rùng mình. Mieko cười khẩy.

Cũng là một ngành thương mại tuyệt vời trên thế giới. Thường xuyên được sống trong các buổi biểu diễn, thường xuyên được giao thiệp với những món nhạc cụ mới ở điểm tới của hành trình. Một số nghệ sĩ tự mang nhạc cụ theo, nhưng hầu hết nghệ sĩ dương cầm đều phải làm quen với "người con gái" đợi mình ở cảng đến. Điểm nhạy cảm của nàng nằm ở đấy, hay nàng khó chiều đến lạ chẳng hạn, ta phải nhớ cho đúng để tránh những phiền phức về sau. Thành thử, ai nấy đều ghen tị với những nghệ sĩ có thể chu du khắp nơi cùng với món nhạc cụ của mình. Chà, nhưng chỉ giới hạn ở những nghệ sĩ chơi các loại nhạc cụ nhẹ nhàng như violon hay sáo thôi. Chẳng ai dư hơi ghen tị với những người chơi mấy thứ nhạc cụ to đùng làm gì.

Hai người cùng cười khúc khích.

Nhưng có một điểm bọn tớ nhất định không đọ lại được các cậu.

Mayumi để lộ chút ghen tị.

Dù đi tới bất cứ đâu trên thế giới, người người đều cảm được âm nhạc. Không phải chịu rào cản ngôn ngữ. Họ có thể cùng rung động với các cậu. Bọn tớ chịu chết bởi bức tường ngôn ngữ kia, nên ghen tị với dân nhạc lắm đấy.

Ừ nhỉ.

Mieko khẽ nhún vai. Riêng về điểm này, bà không cần nói nhiều. Những người chưa từng trải qua sẽ không thể hiểu, càng không có khả năng giải thích lại bằng ngôn ngữ. Dẫu bạn có đầu tư bao nhiêu thì nghề này cũng chẳng bao giờ trả cho cái giá xứng đáng. Nhưng chỉ cần tận hưởng "giây phút ấy" là niềm hân hoan sung sướng có thể đánh bay mọi lao khổ trước giờ.

Đúng rồi.

Rốt cuộc, người nào người nấy đều đang tìm kiếm "giây phút ấy". Một khi được nếm trải "giây phút ấy", họ sẽ không bao giờ chạy trốn được niềm hàn hoan kia. Họ nắm giữ được niềm khoái lạc hoàn hảo và tối cao được gọi là "giây phút ấy".

Bọn họ đang ngồi rịt tại chỗ này, chịu đựng cảm giác chán chường mê ngủ, sau đó cùng nhau uống rượu và buôn tung trời về tình hình thực tế của giới âm nhạc, hoài phí bao công sức và tiền của để đôn đốc bao lớp người trẻ tuổi lên sân khấu cũng vì nóng lòng trông đợi, kỳ vọng vào "giây phút ấy".

Còn lại năm tập hồ sơ.

Vậy là còn năm người nữa.

Mieko bắt đầu cân nhắc xem nên chọn thí sinh nào trong số những người vượt qua vòng tuyển chọn. Xét trình độ của những người bà lắng nghe nãy giờ, chỉ có thể chắc chắn chọn một người lọt vào vòng trong. Còn khoảng một hay hai người nữa có thể xem xét cho qua nếu những người khác cũng lựa chọn. Nhưng không còn ai khác đủ trình độ đi tiếp.

Tới lúc này, vấn đề luôn khiến bà băn khoăn là thứ tự. Những người ta thấy là "có tiềm năng" ban đầu có thực sự giỏi hay không? Nếu phải nghe lại màn biểu diễn đó lần nữa, liệu giám khảo có thay đổi suy nghĩ? Thứ tự thi đấu ảnh hưởng đến số phận của các buổi tuyển chọn và các cuộc thi, tuy thứ tự cũng được phân theo thực lực nhưng bà vẫn không khỏi băn khoăn.

Nãy giờ, có hai ứng viên là người Nhật. Cả hai đều là lưu học sinh của Nhạc viện tại Paris, kỹ thuật cũng không tồi. Một em có khả năng lọt vào vòng trong nếu được hai giám khảo còn lại lựa chọn, đáng tiếc cho em còn lại vì chẳng có gì níu giữ được bà.

Với các thí sinh thuộc tầm kỹ thuật này, nếu không có điểm "níu giữ" giám khảo thì chẳng có gì để đem ra so sánh cả. Một khi không có tài năng nổi bật hay mang cá tính rõ rệt, thì ta sẽ phải chiến đấu để ngoi lên những khoảng chênh lệch mong manh để tới dải phân cách chữ "đạt" kia. Tôi "thích" đứa trẻ này, đứa trẻ kia khiến tôi "xao động" hay đứa trẻ nọ "cuốn hút" tôi.

Vào những lúc thấy băn khoăn, họ sẽ phải vin vào những cảm xúc không thể nói rõ thành lời để lựa chọn. Trong các cuộc thi, Mieko thường dựa vào tiêu chuẩn bản thân thực lòng "muốn nghe tiếp" để lựa chọn.

Khi lật sang tập hồ sơ tiếp theo, cái tên đó đập vào mắt bà.

JIN KAZAMA[4]

Mieko luôn tránh không nạp thông tin của thí sinh vào đầu trước khi chấm điểm. Bà dựa vào ấn tượng của bản thân đối với thí sinh và màn trình diễn để nhận định.

Nhưng, bộ hồ sơ này lại cứ đập vào mắt bà.

Hồ sơ này viết bằng tiếng Pháp, nên bà không dám chắc tên thí sinh này viết bằng kiểu chữ Hán nào nhưng có vẻ là người Nhật. Trong bức ảnh là một cậu thiếu niên mang khuôn mặt thanh tú nhưng lại thoáng nét hoang dại.

Mười sáu tuổi.

Bà như bị hút mắt vào bộ lý lịch gần như trắng xóa kia. Biết làm sao đây khi chẳng có gì để đọc.

Tiểu sử học hành, tiểu sử tham dự các cuộc thi đều bằng không. Cậu bé này đã sang Pháp từ hồi tiểu học. Bộ hồ sơ này chỉ cho bà biết được mấy điều đó.

Các thí sinh không theo học ở các trường đại học âm nhạc cũng chẳng phải chuyện hiếm. Trong cái giới thần đồng lăn lóc khắp nơi, những đứa trẻ lên sân khấu từ thuở bé thơ đâu cần theo học đại học âm nhạc làm gì. Ngược lại, tỷ lệ người trưởng thành rồi mới vào trường đại học để bổ sung thêm kiến thức lý luận cho biểu diễn còn nhiều hơn. Mieko cũng đi theo lối này, hồi mười mấy tuổi bà đã giành được vị trí thứ hai và thứ nhất của hai cuộc thi quốc tế và được xếp vào diện thiếu nữ thiên tài, rồi lập tức theo nghiệp biểu diễn. Sau này, bà theo học trường đại học âm nhạc cũng chỉ kiếm thêm bằng cấp.

Nhưng dựa theo bộ hồ sơ, cậu bé Kazama Jin này không có dấu hiệu từng hoạt động biểu diễn.

Chỉ có cái một dòng cụt lủn, hiện tại đang là sinh viên dự thính đặc biệt Học viện Âm nhạc Quốc gia Paris[5].

Sinh viên dự thính đặc biệt? Còn có cả chế độ này sao?

Mieko không khỏi thắc mắc. Nhưng đúng như hồ sơ này khai báo, hiện bọn họ đang tổ chức buổi tuyển chọn ở chính Học viện Âm nhạc Quốc gia Paris, nên khó lòng trí trá được.

Nhưng khi mắt chạm vào dòng "giáo viên phụ trách" ở một góc, bà chợt hiểu tại sao lại tồn tại một bộ hồ sơ ngớ ngẩn như trò đùa thế này.

Toàn thân bà nóng bừng lên.

Không, không phải vậy.

Mieko đang thầm lắc đầu trong dạ.

Mình đã nhìn thấy từ đầu, nhưng chỉ vờ như không nhận ra đó thôi.

Dòng chữ đó viết như sau:

Theo học Yuuji von Hoffmann từ lúc lên năm.

Bà cảm nhận trái tim mình đang đập thình thịch, bơm máu rộn ràng khắp châu thân.

Bản thân Mieko cũng chẳng hiểu tại sao lòng mình xao động đến thế, và điều này càng khiến bà thêm phần dao động.

Bà thừa hiểu được tầm quan trọng của dòng chữ này, nhưng chỉ thế thì chưa đủ để bộ hồ sơ này lọt qua vòng tuyển chọn. Một thí sinh chưa từng hoạt động biểu diễn, cũng chưa từng chính thức theo học trường âm nhạc. Rõ ràng là một sự tồn tại không thể đoán định, chả rõ từ biển sâu núi cao nào dạt đến.

Mieko cố nhịn không quay sang hỏi chuyện hai người kia. Mieko thuộc dạng hoàn toàn từ chối tiếp nhận thông tin về thí sinh trước phần thi, nhưng Simon là dạng "sẽ xem qua" còn Smirnoff lại "xem kỹ để đánh giá" nên không thể có chuyện hai

người đó không nhận ra thông tin này. Thêm một chi tiết đáng ngạc nhiên nữa là dấu "có thư tiến cử".

Thư tiến cử từ chính Yuuji von Hoffmann đó! Hai người kia không nhảy dựng lên trước thông tin này thì quá đỗi lạ lùng.

Đúng rồi, khi ba người bọn họ cùng dùng bữa tối qua, Simon có làu bàu chuyện gì đó thì phải. Ba người bọn họ đã thống nhất không bàn luận gì về thí sinh trước buổi tuyển chọn.

Chẳng hiểu sao tới giờ này, bà lại bất chợt nhớ tới vẻ mặt như đang nóng lòng muốn nói điều chi của hai người họ.

Vào lúc đó, ông ta có nhắc đến Yuuji von Hoffmann mới lặng lẽ qua đời hồi tháng hai năm nay. Cái tên đó đã thành truyền thuyết, những người trong giới âm nhạc và những người yêu nhạc toàn thế giới đều hết sức ngưỡng mộ thầy, nhưng thầy lại mong muốn có một tang lễ lặng lẽ nên chỉ có vài người họ hàng thân cận đến tham dự.

Do không chấp nhận được điều đó, rốt cuộc giới nghệ sĩ đã tổ chức vài sự kiện đình đám để kỷ niệm hai tháng ngày mất của thầy. Mieko kẹt một buổi độc tấu nên đã bỏ lỡ sự kiện kia, nhưng được tặng một đĩa DVD sự kiện đó.

Hoffmann không hề để lại bất cứ di ngôn gì. Điều này thật phù hợp với tính cách của thầy, nhưng mấy lời Hoffmann nói lại với một người quen trước lúc lâm chung lại trở thành đề tài bàn tán.

Tôi đã gài bom để lại đấy.

"Gài bom?"

Mieko lặp lại từ đó. Tuy được xưng tụng là một sự tồn tại vĩ đại, là một huyền thoại bí ẩn nhưng ai cũng biết Hoffmann thực chất chỉ là một ông cụ khôi hài và ít câu nệ. Nhưng bà vẫn chưa hiểu được ý nghĩa những lời kia.

Sau khi tôi mất đi, nó chắc chắn sẽ phát nổ thật giòn. Một vụ nổ đẹp nhất nhì thế gian.

Cũng giống như Mieko, người quen kia có vẻ đã hỏi lại ý của Hoffmann nhưng thầy chỉ nói có vậy và cười tủm tỉm mà thôi.

Mieko nhìn bộ hồ sơ gần như trắng xóa đó, lòng như lửa đốt.

Simon và Smirnoff chắc đã xem lá thư tiến cử của Hoffmann rồi. Không rõ thư đó viết gì vậy nhỉ.

Bà quá cao hứng nên mãi mới nhận ra xung quanh mình đang nháo nhác cả lên.

Bà ngẩng đầu, thấy sân khấu trống không. Nhân viên đang chạy lung tung trên sân khấu.

Kazama Jin, không xuất hiện?

Mieko tự ý thức được bản thân đang nhẹ lòng hơn hẳn.

Đúng rồi, bộ hồ sơ kiểu này quả có chỗ không ổn. Ba cái trò hù dọa vu vơ. Lá thư tiến cử kia chắc cũng có vấn đề. Trước khi qua đời, Hoffmann hẳn cũng yếu lắm rồi. Có lẽ thầy đang trong lúc yếu lòng nên mới tự dưng muốn viết ra lá thư tiến cử đó chẳng hạn.

Nhưng một nhân viên bên phía cánh gà đã cất tiếng thông báo với nét mặt không cảm xúc.

"Thí sinh tiếp theo vừa liên lạc báo sẽ đến trễ vì mất quá nhiều thời gian di chuyển. Lượt thi của thí sinh này sẽ chuyển xuống cuối cùng, thí sinh lượt tiếp theo sẽ lên biểu diễn trước."

Hàng ghế khán giả lặng dần, cô bé váy đỏ hoảng hốt vì tự nhiên bị đẩy lên diễn sớm, xuất hiện trên sân khấu với ánh mắt rụt rè.

Trời ạ.

Mieko thất vọng. Đồng thời, lại thấy lòng an tâm hơn hẳn.

Kazama Jin sẽ cho ra màn trình diễn như thế nào đây.

•§•

"Mau, mau. Gấp lên đi!"

Cuối cùng, thiếu niên cũng tìm được văn phòng trong khuôn viên rộng lớn, người ta giật lấy tờ giấy dự thi rồi thúc hối em đi nhanh nhanh về phía sân khấu.

"Ơ, cháu muốn đi rửa tay đã ạ."

Em nắm chặt cái mũ, run giọng nói với theo cái lưng của người đàn ông to con dữ dằn nọ.

Người đàn ông kia chỉ chực lăm le thộp cổ em quăng lên sân khấu, liền kêu lên "À, đúng rồi" và chỉ cho em phòng trang điểm.

"Nhanh lên. Cậu phải thay đồ chứ gì? Bên kia có phòng trống đó."

"Thay đồ ạ?"

Thiếu niên há hốc miệng.

"Ơ kìa, cậu không phải thay đồ sao?"

Người đàn ông quét ánh mắt nhìn thiếu niên một lượt từ đầu đến chân.

Trông kiểu gì cũng không ra trang phục lên sân khấu. Cậu bé định mặc bộ đồ này lên sân khấu biểu diễn sao? Hầu hết các thí sinh khác đều mặc trang phục rất lịch sự, người bình thường nhất vẫn khoác thêm cái áo vest.

Thiếu niên ngẩn ra.

"Cháu xin lỗi, cháu phải phụ việc bố rồi cứ thế đi thẳng tới đây... Thôi thì, cháu cần đi rửa tay đã ạ."

Em cứ thế chìa bàn tay ra cho người đàn ông xem, anh ta liền giật mình. Đôi bàn tay to dính đầy bụi đất đã khô. Có vẻ cậu bé đã làm vườn hay gì đó.

"Cháu, chẳng lẽ..."

Người đàn ông gọi với theo cậu thiếu niên đang lao xồng xộc vào trong phòng trang điểm, chẳng mấy chốc đã mất hút.

Anh ta ngẩn người nhìn cánh cửa phòng thay đồ.

Chẳng lẽ cậu bé này đi tới nhầm hội trường rồi? Anh chưa từng thấy ai với đôi bàn tay lấm lem bùn đất như vậy đến dự thi biểu diễn piano bao giờ.

Anh chợt thấy bất an, bèn xem lại tờ phiếu báo danh. Hay đây là số báo danh của kỳ thi chứng chỉ gì khác. Nhưng không sai. Trên phiếu còn dán cả ảnh trong hồ sơ đăng ký nữa.

Anh ta ngẩn cả người.

Khi nhìn thấy thiếu niên xuất hiện trên sân khấu, ba người nhóm Mieko chợt thấy ngỡ ngàng.

Trẻ con.

Đó là từ ngữ hiện lên trong đầu Mieko lúc đó.

Chưa kể, có khác gì đám nhóc đầy rẫy ở chốn này không.

Tuy cũng vì mái tóc không dùng keo vuốt, chiếc áo phông và cái quần cotton; nhưng dáng vẻ ngơ ngác ngó chòng chọc khắp sân khấu và hàng ghế khán giả đầy tò mò khiến cậu bé như đi nhầm chỗ.

Không phải những đứa trẻ cố ý muốn phá luật của giới nhạc cổ điển chuẩn chỉnh ngột ngạt, và khoe cá tính bằng cách xuất hiện trên sân khấu với quần áo thông thường hay phong cách rock bụi bặm; nhìn cách gì thì cậu bé trước mắt bọn họ chỉ thuần một vẻ ngơ ngác không thôi.

Một đứa bé xinh xắn. Một vẻ đẹp mà bản thân chưa để ý, chưa tự nhận thức được vẻ đẹp của chính mình. Cả cái cốt cách vẫn còn có thể trổ mã cao lên kia cũng thật đẹp đẽ biết mấy.

Thiếu niên ngẩn ngơ đứng đó.

Ban giám khảo nhìn nhau, không nói nên lời.

“Em là thí sinh cuối cùng. Bắt đầu đi.”

Smirnoff không thể nhịn hơn được nữa, lên tiếng qua mic.

Thật sự họ vốn được trang bị mic để trao đổi với thí sinh, nhưng nghĩ lại, hôm nay họ mới sử dụng cái mic này lần đầu tiên. Trước giờ chưa cần dùng tới.

“Vâng, vâng.”

Thiếu niên như hoàn hồn, thẳng lưng lên. Giọng nói dõng dạc và truyền cảm hơn họ nghĩ.

“Xin lỗi các cô các chú, cháu đã tới muộn ạ.”

Em cúi gập người, rồi quay sang phía cây đàn. Dường như đó là giây phút đầu tiên, ánh nhìn của thiếu niên thu về phía cây đàn piano mình sắp sửa phải chơi.

Trong khoảnh khắc, một luồng điện kỳ bí chạy dọc trong không khí.

Ba giám khảo nhóm Mieko và những nhân viên ngồi sau lưng bọn họ đều nhìn ra được điều đó.

Ánh mắt thiếu niên rạng ngời, miệng chúm chím nụ cười.

Thế rồi, cậu thẽ thọt vươn tay, đi về phía cây piano.

Như thể đang đi về phía người thiếu nữ mình đã trót yêu say đắm từ phút đầu gặp gỡ.

Ngọn lửa hừng hực bừng lên trong đôi mắt ấy.

Thiếu niên tựa như hồ hởi lại như có chút xấu hổ, thanh thoát ngồi xuống trước cây đàn piano.

Mieko cảm thấy một thứ gì rần rật chạy khắp thân thể.

Ánh mắt của thiếu niên trào dâng niềm phấn khích. Đó chính là nét mặt của người ở đỉnh cao hứng khởi. Hoàn toàn khác hẳn cậu thiếu niên thuần phác đứng ngẩn tò te trên sân khấu khi nãy.

Mieko cảm tưởng mình đang chứng kiến một thứ gì không được phép. Đồng thời, sống lưng trở nên lạnh toát.

Nỗi sợ hãi này là gì vậy?

Nỗi sợ hãi này đạt đến cực điểm trong một khắc, lúc thiếu niên đàn lên nốt đầu tiên.

Mieko cảm thấy tóc gáy mình dựng đứng lên theo đúng nghĩa đen.

Bà biết rằng hai vị giáo sư bên cạnh và những nhân viên khác, hay nói cách khác là toàn bộ những người có mặt tại hội trường này cùng nếm trải chung nỗi sợ hãi đó.

Bầu không khí im lìm nãy giờ, bỗng nhiên bừng tỉnh với âm thanh đó.

Khác hẳn. Âm hoàn toàn khác hẳn.

Mieko đã không nhận ra bản nhạc của Mozart mà cậu thiếu niên bắt đầu đàn chính là bản nhạc bà đã nghe suốt tỉ lần ngày hôm nay. Vẫn cùng một cây đàn piano đấy. Cùng một bản nhạc đấy. Vậy mà...

Đương nhiên, bà từng trải qua những cảm nhận như thế này vô số lần. Nhiều khi cùng một cây đàn, nhưng nếu do một nghệ

sĩ piano tài năng chơi thì có thể ta nghe được những âm thanh hoàn toàn khác biệt.

Nhưng trường hợp của đứa trẻ này.

Sao nó vừa hay ho... lại vừa ghê rợn như vậy.

Nó hỗn loạn, nó bất ổn nhưng Mieko lại bị cuốn theo âm sắc của cậu thiếu niên không biết chán. Bà bất giác chồm người về phía trước như không muốn bỏ lỡ từng âm thanh. Ánh mắt bà thoáng bắt gặp những ngón tay run run của Simon bất chợt dừng bặt.

Sân khấu sáng bừng.

Chỗ thiếu niên chạm vào cây đàn dương cầm (không thể nghĩ được gì hơn) đang tỏa ra thứ ánh sáng nóng bỏng và dường như thứ gì đó mang màu sắc lung linh đang chảy tràn ra từ đó.

Khi một người chơi những bản nhạc Mozart thuần mức độ cao, họ thường phải cố gắng gồng mình lên để đạt được sự thuần khiết đó. Những lúc muốn thể hiện ra thứ âm nhạc hồn nhiên không vương bụi, người ta phải mở mắt ra thật to để nhấn mạnh sự hồn nhiên và niềm vui trong âm nhạc.

Nhưng thiếu niên hoàn toàn chẳng cần diễn như thế. Em chỉ cần thư thái chạm tay vào cây đàn, những âm điệu đó đã chảy tràn ra đấy rồi.

Sự phong phú đó... chưa hết, vẫn còn còn dồi dào lắm. Họ thấy rõ đây không phải trạng thái tốt nhất của cậu.

Khi tận mắt chứng kiến một tài năng chưa có định hướng, con người sẽ vô thức cảm thấy một loại cảm xúc gần như sợ hãi.

Đâu đó trong lòng Mieko đang nghĩ đến việc đó.

Tự lúc nào đã chuyển sang bản nhạc của Beethoven mất rồi.

Những sắc màu chói lọi kia đang chuyển mình.

Lần này, bà cảm nhận được tốc độ. Giống như chúng đang được giao thoa với một nguồn năng lượng nào đấy, họ cảm nhận được tốc độ và ý chí trong thứ âm nhạc đó.

Tuy không thể diễn đạt suôn sẻ, nhưng các đầu ngón tay thiếu niên như đang bắn những vector đặc trưng trong nhạc

của Beethoven tỏa ra khắp hội trường.

Mieko đang cố gắng phân tích những thứ bản thân cảm nhận được, vật lộn tìm từ ngữ để biểu đạt. Nhưng bà đã bị thứ âm nhạc của cậu thiếu niên vung lưới bắt gọn, cướp luôn cả năng lực suy nghĩ mất rồi.

Giờ chuyển sang Bach.

Cái của nợ gì thế này, nội tâm Mieko gào thét.

Thiếu niên không cần bất cứ bước chuyển nào, chơi liền tù tì ba khúc nhạc. Chẳng khác gì dòng nước xiết một khi đã bắt đầu chảy thì không có cách nào chặn lại được. Em chuyển nhịp sang bản nhạc khác nhẹ nhàng tự nhiên như hít thở.

Ai nấy đều bị choáng ngợp, lắng nghe màn trình diễn như thể bị hút chặt vào.

Hội trường bỗng hóa thành một thế giới hoàn toàn nằm dưới sự điều khiển của cậu thiếu niên, người người rạp mình trước thứ âm nhạc em đang rót xuống.

Âm thanh vang dội.

Mieko mơ màng nghĩ vậy.

Ai ngờ cây đàn piano thở phì phò mệt nhọc cứ như càu nhàu cắn cảu nãy giờ lại cho ra được thứ âm thanh to đến thế.

Đôi bàn tay to lớn của thiếu niên nhảy múa trên những phím đàn đầy thư thái và vui vẻ.

Những âm hưởng của Bach như một đại tu viện uy linh giáng xuống hội trường.

Thứ âm hưởng mang cấu trúc hòa âm hoàn hảo được tính toán chi li khủng khiếp đó chẳng khác nào một khung xương chẳng thể chuyển lay.

Mieko trộm nghĩ, *như một thứ ma thuật.*

Kinh hoàng. Khủng khiếp.

Mieko đang nháo nhào lòng dạ, bao cảm xúc run lên bần bật rồi nhận ra chúng đã sớm hóa thành sự giận dữ vô bờ.

Thiếu niên chân chất cúi đầu thật thấp rồi đi biến vào trong cánh gà, một sự tĩnh lặng khó chịu vương lại trong hội trường.

Nhưng ai nấy bỗng bừng tỉnh, như vừa qua một thoáng thả lỏng. Người người hớn hở vỗ tay, đứng dậy gào váng lên.

Sân khấu trống không.

Mọi người nhìn nhau như tự hỏi liệu những gì xảy ra nãy giờ có phải một cơn mơ.

Smirnoff lắc lư thân thể phốp pháp, rống to.

"Này, ai gọi thằng bé lại đi. Tôi có nhiều chuyện muốn hỏi."

"Không thể tin nổi."

Simon ngẩn ngơ tựa người vào ghế.

Hội trường đang nháo nhác cả lên.

"Sao thế, mang thằng bé tới đây cho tôi."

Smirnoff gào lớn. Khu vực sau sân khấu đã hỗn loạn hết cả. Nhưng người đàn ông to cao gào đáp trả.

"Cậu bé ấy bỏ về rồi. Vừa xuống khỏi sân khấu là chạy mất tiêu."

"Cái gì?"

Smirnoff vò đầu bứt tai.

"Đây không phải là mơ đúng không? Món thịt lợn hun khói chúng ta cùng nhau ăn bữa trưa nay không hề tẩm thuốc đúng không?"

"... Chẳng ngờ lại đúng như lá thư tiến cử của Hoffmann."

Simon vẫn thẫn thờ ở đó, bất chợt quay sang Mieko.

"Mieko chắc chưa đọc đúng không? Tôi muốn kể vụ đó lắm nhưng không dám nói vì giao kèo giữa chúng ta."

"Không thể tha thứ."

Mieko lẩm bẩm.

"Ơ?"

Simon kinh ngạc chớp mắt lia lịa.

"Tôi không chấp nhận thứ như vậy."

Mieko gườm gườm nhìn Simon.

Simon lại chớp mắt thêm lần nữa, cuối cùng cũng ngộ ra Mieko đang phát rồ.

“Mieko?”

Mieko run bần bật, đập tay lên bàn.

“Không thể tha thứ. Đó là sự xúc phạm ghê gớm đối với thầy Hoffmann. Tôi nhất quyết phản đối cho đứa trẻ đó qua vòng tuyển chọn này.”

Simon ngây ra nhìn Mieko giận dữ đến run rẩy cả người.

Hội trường vẫn tràn ngập sự hưng phấn và tiếng xôn xao bàn tán đầy hỗn loạn.

NOCTURNE[6]

Tôi gửi tặng Kazama Jin cho các bạn.

Đúng như lời tôi viết, cậu bé đó là một "món quà".

Có lẽ là trời cao gửi tặng cho chúng ta không biết chừng.

Nhưng mọi người không được phép hiểu lầm.

Kẻ phải chịu thử thách ở đây không phải cậu bé mà là tôi và mọi người đó.

Chỉ cần các bạn "trải nghiệm" cậu bé, sẽ hiểu được ngay, cậu trai này nhất quyết không phải là một đặc ân ngọt ngào.

Cậu bé là một liều thuốc cực mạnh.

Trong các bạn, nhất định có người cảm thấy ghét bỏ, oán hận hay phủ nhận cậu bé. Nhưng đó cũng chính là sự chân thực của cậu bé, cũng là sự thật chân chính trong lòng những người từng được "trải nghiệm" cậu.

Cậu bé thực sự là một "món quà" hay là một "tai ương". Điều đó phụ thuộc vào các bạn, không, là chúng ta.

Yuuji von Hoffmann

"Ái chà chà, ngạc nhiên ghê!"

Simon lặp lại như không thể nén nổi cảm xúc.

"Ai dè Mieko lại phản ứng hệt như lời Hoffmann. Tôi cũng không ngờ là Mieko đó. Bất ngờ quá. Nếu là thằng cha ồn ào người Moscow thì tôi không lấy làm lạ cho lắm."

Mieko sưng sỉa ngồi bên cạnh, tay cầm ly rượu vang.

Smirnoff lại đang lặng thinh uống cạn ly của mình, vẻ mặt trầm tư suy tưởng. Ông ấy chẳng nói gì nhiều suốt nãy giờ, chỉ chăm chăm nhìn bản phô tô lá thư tiến cử của Hoffmann đặt trên bàn.

Đêm còn dài. Người ta vẫn đi lại nườm nượp ngoài kia, ô tô lướt qua tạo thành từng vệt đỏ dọc qua phố phường.

Trong một quán bistro ở ngoại ô, ba người ngồi với nhau ở một góc nhỏ gọn gàng.

Ông chủ quán vẫn còn nhớ nhóm khách ba người thường ghé tới đây mỗi năm vài bận, ngồi thì lâu, nốc rượu ừng ực và tranh luận như pháo rang, bèn dẫn họ vào góc đó.

Chẳng rõ do họ đã dùng bữa từ trước hay đang không thiết ăn uống gì mà trên bàn chẳng có mấy đĩa, nhưng đã nốc rỗng hai chai vang mất rồi.

Mieko xụ mặt như vậy cũng một phần để che giấu nỗi ngượng ngùng.

Thứ nằm ngay trước mắt chính là lý do cho nỗi ngượng ngùng của bà.

Bà vẫn còn nhớ rõ nét chữ đẹp đẽ này.

Ban đầu, Mieko thấy lạ khi Simon và Smirnoff nhìn nhau bối rối, liền tức tối hạch hỏi, "Mau đưa cho tôi xem" rồi hung hăng giật phăng bản phô tô lá thư từ tay Simon.

Thế rồi, khi nhìn thấy những dòng chữ trên đó, Mieko rơi vào trạng thái "không thốt nên lời" theo đúng nghĩa đen. Cuối cùng, mỗi lần đọc lại, nỗi ngượng ngùng lại dâng đầy, mồ hôi túa ra khiến mặt bà nóng bừng.

Sốc. Hỗn loạn. Nhục nhã. Khinh bỉ.

Những luồng cảm xúc đó ùa tới cùng lúc, lòng bà rối như canh hẹ, chỉ biết nhìn chăm chăm vào bản phô tô kia để cố chống đỡ cảm xúc cho chính mình.

Hai người kia chẳng rõ có thấy ngại giùm cho Mieko, hay đang nhìn bà cười thầm.

Biết làm sao được, sự phản đối của bà ở cuối buổi tuyển chọn đã được Hoffmann - một người đã rời bỏ thế giới này vài tháng trước - dự báo trong lá thư.

Mieko có nên khen ngợi thầy Hoffmann vì đã dự đoán chính xác thái độ của mình, hay tự kiểm điểm phản ứng nông nổi của

mình đây. Có lẽ là cả hai. Mieko đang thầm rủa bản thân vì đã thể hiện thái độ đúng dự đoán của Hoffmann.

Giờ này, bà như đang thấy rõ Hoffmann tủm tỉm cười và nói "Thấy chưa?" ở trên Thiên đường.

"Hừ, người gì xấu tính."

Mieko làu bàu. Bình thường bà vẫn thưởng thức rượu với cảm giác được giải phóng nhưng đêm nay lại đắng ngắt thế này.

Bà đang thật sự rất sốc.

Từ hồi còn bé, người khác đã nhận xét bà là một đứa trẻ sống bản năng và ngây thơ. Thật ra bà bị coi là đứa trẻ có lắm vấn đề, chưa từng được khen ngợi là học sinh có thành tích xuất sắc.

Bà không thể ngờ bản thân từng bị bao nhiêu giáo viên ở cả Nhật Bản và châu Âu đánh giá thấp bằng đủ cách nói bóng gió xa gần như không thể kiểm soát, kém cỏi, bạo loạn này kia. Một người trẻ tuổi còn chưa kịp ra mắt công chúng, tính âm nhạc đã bị phủ nhận theo đủ kiểu.

Bà bất chợt giật mình.

Chẳng lẽ đầu óc mình bắt đầu khô khan mất rồi? Chẳng lẽ theo đà tuổi tác tăng lên, bà đã dần trở thành một bà già nhàm chán từ lúc nào không hay? Quyết tâm không để mình trở nên giống họ, bà đã sang phe "phô bày quyền uy" từ lúc nào vậy nhỉ?

Tốc độ nốc rượu cũng dần tăng lên.

"Nhưng, Mieko, có gì mà cô lại cáu đến vậy?"

Simon vẫn thích thú chọc ghẹo bà nãy giờ (có lẽ tới tận đời con cháu ông ta vẫn sẽ lôi chuyện này ra giễu cợt bà cho xem) bỗng chốc nghiêm mặt.

"Sao?"

"Lần đầu tiên tôi thấy cô phản ứng kiểu đó. Khác hẳn thái độ tức giận mọi khi của Mieko. Mieko mà tức lên, trông nguy hiểm lắm... kiểu cứ lạnh tanh lạnh ngắt vậy. Sao cô lại phản đối quyết liệt thế?"

Mieko bất chợt chìm vào suy nghĩ.

Giờ bà mới thấy lúc đó mình thật lạ. Cơn giận dữ khi ấy đã bay biến đâu mất rồi, thật khó để gợi lại màn trình diễn đã khơi gợi thứ cảm xúc cuồng nộ như vậy.

Tại sao thế nhỉ? Điều gì đã khiến mình phát điên đến thế?

"Phải nói sao đây, anh không cảm thấy gì sao? Cảm giác ghê sợ... khó chịu... cảm giác như cơ thể mình đang cố cưỡng lại điều đó."

Mieko cố tìm từ miêu tả.

Nhưng kho ngôn ngữ của bà như trống rỗng. Đầu óc chẳng thể nghĩ ra từ ngữ nào miêu tả được đúng đắn thứ cảm xúc rợn ngợp lúc bấy giờ.

Simon nghiêng đầu.

"Không đâu. Tôi cảm thấy rần rật trong người, hội tụ đủ thứ hạnh phúc. Mê mẩn chết đi được ấy chứ."

"Đúng rồi đó."

Mieko gật đầu.

"Có lẽ ranh giới giữa điều đó với sự ghét bỏ chỉ như một tờ giấy mỏng. Cùng cảm nhận một thứ, nhưng đồng thời vừa khoái cảm vừa khó chịu."

"Đúng rồi. Vui thú và chán ghét là hai mặt của cùng một thể mà."

Bầu không khí của các buổi tuyển chọn thường khá đặc trưng. Kể cả việc thu âm cũng vậy, cảm xúc tại chỗ đó không thể tái hiện lại lần hai.

Diễn tuyển sao, em đâu cần mấy vụ đó.

Đột ngột, Mieko cảm thấy một giọng nói đã nghe thấy ở đâu vang lên trong đầu. Đó là giọng điệu nghiêm khắc kỳ lạ, nhưng lại điềm đạm và phảng phất tiếng cười.

Giọng nói của thầy Hoffmann.

Một cảm xúc đã quên từ lâu nhói lên trong lòng, len lỏi từ dưới chân và xáo động cả thân người.

À, đúng rồi.

Mieko khẽ lẩm bẩm trong lòng.

Có lẽ mình đang ghen tị với cậu bé kia không biết chừng.

Kể từ khi nhìn thấy dòng chữ trong lý lịch, bà đã âm thầm mất đi lý trí rồi.

“Theo học Yuuji von Hoffmann từ lúc lên năm” - Chỉ một dòng đó thôi. Một dòng ngắn ngủi nhưng bà vẫn luôn thầm mơ được ghi vào trong lý lịch của chính mình.

“Làm sao đây nhỉ? Cậu bé đó khá thật mà.”

Simon lầm bầm lo lắng, và cả ba nhìn nhau trong một thoáng.

Mieko cũng đồng tình.

“Đôi lúc vẫn có chuyện như thế. Sự hưng phấn lạ thường chỉ xảy ra đúng vào thời điểm đó thôi.”

“Thì chúng ta cũng là con người cả mà.”

Riêng điều này họ không thể làm gì hơn. Nó liên quan đến thứ tự biểu diễn, bầu không khí, tình trạng thể chất, cũng có thể do ma xui quỷ khiến hay thiên thần nào lỡ dạo gót ghé qua. Đôi lúc thứ khiến ta cảm thấy phấn khích ở buổi tuyển chọn hay vòng loại đầu tiên, nhưng lại mang tới sự thất vọng khi nghe tiếp. Nhiều trường hợp về sau nghe lại, ta còn chẳng thể nhớ nổi người nghệ sĩ đã biểu diễn như thế nào trong lúc mình phấn khích đến thế.

“... Vấn đề nằm ở chỗ khác.”

Smirnoff u ám mở miệng.

“Vấn đề?”

Simon và Mieko đồng thanh hỏi lại.

“Tôi dần hiểu được rồi. Ý nghĩa trong “liều thuốc cực mạnh” mà Hoffmann đề cập tới.”

Nét mặt Smirnoff vô cùng nghiêm nghị và đầy bất ổn. Ông ta hơi đu người về phía trước, chiếc ghế của quán bistro vang lên một tiếng cọt kẹt như đe dọa.

“Ý anh là sao?”

Simon nhướng mày phải.

“Chúng ta đang rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan.”

Smirnoff nốc ừng ực cạn ly rượu như uống nước. Mà thật ra Smirnoff là dạng ngàn ly không say, nên chắc chúng cũng chỉ như nước với ông thôi. Hơn nữa, mỗi lúc cần suy tư điều gì đó, ông còn uống dữ hơn và càng tỉnh táo hơn.

"Tiến thoái lưỡng nan?"

Mieko lẩm bẩm từ đó, cảm thấy nỗi lo dâng trào khi nhìn gương mặt càng thêm thản nhiên của Smirnoff.

Mieko còn muốn nổi điên với một chuyện khác, các nhân viên hưng phấn ghê hồn sau khi bị Kazama Jin hút hết hồn vía.

Cuộc thi vẫn chưa chính thức bắt đầu, một ngôi sao đã nhanh chóng được sinh ra. Ai nấy đều bàn tán với nhau đầy sự mong chờ. Cậu bé xuất hiện cuối cùng rồi ra đi như một cơn gió cũng kích thích thêm hiệu ứng không nhỏ. Nhân vật trung tâm của mọi bàn tán đã biến mất, nhưng luồng nhiệt huyết vẫn không lạnh đi mà còn vương vất trong hội trường. Nhân viên duy nhất từng tiếp xúc với cậu bé còn kể: "Bàn tay Kazama Jin đầy bùn đất, cậu bé nói là phải phụ giúp công việc của cha nên mới tới muộn. Không hề vào phòng nghỉ mà chỉ đi rửa tay rồi cứ thế lên sân khấu," càng khiến cho ai nấy thêm hứng thú với Kazama Jin. Điều này chắc chắn sẽ góp phần vào cái "truyền thuyết" không mong muốn mới dấy lên về cậu bé.

"Cha cậu bé đó làm nghề gì vậy?"

Smirnoff nóng nảy hỏi dồn nhưng văn phòng cũng không nắm được nhiều thông tin về cậu bé. Hầu như chẳng cung cấp thêm được gì so với những điều ghi trên lý lịch, do thông tin của Ban giám khảo và phía văn phòng cũng chỉ như nhau.

Bình thường, họ sẽ lập tức chọn ra người lọt vào vòng trong và thông báo kết quả cho thí sinh.

Nhưng lần này, ba người vào một phòng riêng đàm luận và mãi không chịu ra. Cả việc nhân viên nhìn nhau ngơ ngác ngoài hành lang, nghe những lời to tiếng thi thoảng vang ra từ trong đó cũng thật bất thường.

Đương nhiên là do Mieko kiên quyết phản đối chuyện cho Kazama Jin lọt vào vòng trong.

Giám khảo chấm điểm đơn thuần dựa trên hệ thống điểm số, và người đạt mức điểm cao sẽ vào vòng trong. Nhưng trong trường hợp tuyển chọn, họ sẽ đặt ra một ranh giới tối thiểu, và trong trường hợp không có người vượt qua mức điểm số đó thì có thể chẳng chọn lựa bất kỳ ai.

Ba người gần như đã thống nhất được những thí sinh khác lọt vào vòng trong ngoại trừ Kazama Jin. Hai người đàn ông cũng đã ra quyết định, vì vậy phần lớn thời gian đổ vào việc tranh cãi về Kazama Jin.

Simon và Smirnoff đã cho cậu bé điểm số gần như tối đa nên Mieko có đánh điểm 0 thì Kazama Jin vẫn suýt soát qua được điểm đỗ. Họ chỉ cần lờ Mieko đi và cho Kazama Jin đỗ là được, nhưng Simon và Smirnoff lại không thể làm lơ nên buổi họp mới kéo dài không dứt như thế.

Mieko thì vẫn ương bướng kiểu Mieko, dẫu biết rằng Kazama Jin chắc chắn đã qua rồi nhưng vẫn cố gắng kháng cự đến cùng bắt hai người kia loại kết quả đó đi.

Quan điểm của Mieko như sau.

Nếu cậu bé đó không phải là học trò của Hoffmann, bà không có gì phải bàn cãi. Nhưng cậu bé kia tự xưng danh là học trò của Hoffmann, còn nhận được cả thư tiến cử hàng thật, thì rất khó tha thứ cho kiểu chơi đàn bừa bãi gần như thẳng mặt phủi bỏ phong cách âm nhạc của Hoffmann như thế. Chẳng khác gì cậu ta đang báng bổ âm nhạc của thầy mình, và gây hấn với chính ông. Một nghệ sĩ nên có thái độ như thế sao? Bà biết có khả năng cậu bé này đang muốn tạo ra thứ âm nhạc độc lập, khác xa với phong cách của thầy mình. Nhưng ở giai đoạn này, cậu bé có vẻ hoàn toàn không hiểu được phong cách nhạc của thầy mình.

Simon và Smirnoff tỏ vẻ hiểu ý Mieko, thay nhau phản công.

Cô cũng phải thừa nhận rằng cậu bé đó có kỹ thuật và tạo được ấn tượng rất lớn đúng không? Vậy thì, việc công nhận âm nhạc của cậu bé hay không nằm ngoài thẩm quyền của chúng ta. Khi năng

lực của thí sinh vượt qua ranh giới ấn định, ta trao cho chúng cơ hội. Đó là mục đích của buổi tuyển chọn này. Thời điểm hiện tại, ta có thích tính âm nhạc của thí sinh hay không chưa phải là vấn đề.

Ngay cả việc ta tranh cãi tới mức này về chuyện đó là quá lố. Chưa kể, cậu bé kia có thể tạo ra những phản ứng ủng hộ nhiệt thành và phản đối dữ dội từ nhiều người nghe khác nhau, là bằng chứng cho thấy cậu bé đang nắm giữ "một thứ gì đó". Chính Mieko cũng có quan điểm cho rằng nhiều giám khảo cùng đánh giá sẽ giảm tỷ lệ những kẻ nhàm chán an toàn lọt vào vòng trong còn gì. Cũng có thể đấy chỉ là sự may mắn, nhưng thật sự cậu bé này mang lại nhiều cảm xúc cho người nghe, và đó là điểm ta phải ưu tiên hàng đầu. Hơn nữa, cậu bé có kỹ thuật biểu diễn rất tuyệt vời.

Lý luận của hai người kia không có lỗ hổng, Mieko càng lúc càng rơi vào thế yếu, chỉ đành im lặng.

Nhưng cú chốt nằm ở câu tiếp theo của bọn họ.

Cô không muốn nghe lại một lần nữa sao? Không muốn tự mình xác nhận coi đó có phải đó chỉ là tình cờ may mắn hay không sao?

Cô không định cho đám người ở Moscow với New York nghe thử cậu bé đó sao? Không muốn biết họ sẽ có phản ứng thế nào hả? Coi mấy kẻ đó bấn loạn cũng có cái hay ho riêng đấy chứ?

Hai người này nắm được thóp của Mieko. Các nhóm giám khảo phụ trách từng buổi tuyển chọn tản mát ở các vùng đất khác nhau trên khắp thế giới có một số quan điểm khá trái chiều nhau. Nhất là nhóm Moscow và New York tuyệt nhiên không hề ra mặt tranh cãi bao giờ, nhưng có vài gương mặt lén lút gọi nhóm Mieko là "hội quyền uy" hay "hội tốt tính" (đương nhiên, mấy cái biệt danh này đều mang hàm nghĩa mỉa mai).

Và Mieko bất giác tưởng tượng tới cảnh đó.

Những gương mặt tuyệt vời kia nhăn nhó vì chán ghét trước màn biểu diễn của Kazama Jin, nổi điên lên rồi gào thét hỏi dồn bọn họ sao lại cho một kẻ biểu diễn tệ hại như thế này lọt qua vòng loại trong khi bản thân tỏ ra bình thản.

Bà đã quên béng cả chuyện mình cũng từng có phản ứng hệt như thế và khó cưỡng nổi sức hấp dẫn của ý nghĩ đó. Cả sự thật

là chỉ vì sự lung lạc đó mà bà đã nhăn nhó chấp nhận cho Kazama Jin qua vòng.

Được rồi, thông báo cho các thí sinh vượt qua vòng sơ tuyển đi.

Trong khi Mieko còn đang trù trừ gật đầu mà như không, Simon và Smirnoff đồng loạt đứng bật dậy, mở cửa gọi nhân viên.

Mieko ngỡ ngàng. Sau khi chuyện đã rồi, bà chợt nảy ra ý nghĩ có khi mình bị hai người kia lừa vào tròng thật.

Có lẽ kẻ cảm thấy hối hận sau này là Smirnoff cũng không chừng.

Mieko ngắm nghía cậu trai lặng lẽ tới như một cái bóng và rót ly rượu thứ ba cho mình, lại nhìn sang gương mặt nghiêng nghiêng của ông.

"Có lẽ cậu bé đó chưa từng được giáo dục chính thức về âm nhạc."

Smirnoff lẩm bẩm như đang độc thoại với chính mình.

"Thái độ khi bước ra sân khấu, rồi cách chơi liên tục các bản nhạc nữa. Có lẽ đấy là lần đầu tiên cậu bé biểu diễn trước mặt người khác. Hoffmann chắc chắn ý thức rất rõ về điều này. Chính vì vậy, Hoffmann mới chuẩn bị sẵn thư giới thiệu, còn cho phép cậu bé viết vào lý lịch là từng theo học mình."

"Tại sao?"

Tuy đã mơ hồ nhận ra, Simon và Mieko vẫn giả vờ không biết và hỏi lại.

"Để chúng ta chấp nhận màn trình diễn của cậu bé và cho cậu bé vượt qua vòng sơ khảo."

"Chuyện đó quá hiển nhiên rồi còn gì."

Mieko nhún vai.

Smirnoff thấy thế, nhún vai ra vẻ khoa trương hơn nữa.

"Ơ hai con người này, đừng vờ vịt nữa. Cả hai thừa biết tôi đang có ý nói gì mà."

Smirnoff hớp một ngụm rượu lớn.

“Đúng như Mieko nói hồi trưa. Chúng ta không thể phủ nhận tính âm nhạc của Hoffmann. Chúng ta kính trọng ngài ấy, và âm nhạc của ngài ấy quá đỗi tuyệt vời. Ngoài ra, ngài ấy đã không còn là người của thế giới này nữa rồi.”

Vẻ mặt đó rất nghiêm túc.

“Thế rồi, Kazama Jin đỗ. Chúng ta đã cho thằng bé vượt qua vòng sơ khảo theo đúng mong muốn của Hoffmann. Hai người đã nhìn thấy sự điên rồ của các nhân viên rồi đó? Những lời đồn thổi sẽ lan rộng. Đương nhiên cả vụ lá thư tiến cử của Hoffmann nữa.”

Mieko bỗng thấy rợn sống lưng, cơ thể bắt đầu run lên.

“Vốn dĩ sao lại cần lá thư tiến cử đó? Chính là phương pháp chống loại. Ép chúng ta phải trân trọng cậu học trò đáng quý của ông ấy.”

Smirnoff nở nụ cười bí hiểm nhìn hai người còn lại.

Simon cũng đế thêm.

“Có nghĩa là nếu không có thư tiến cử thì cậu bé này có thể sẽ bị loại.” Smirnoff mãn nguyện gật đầu.

“Đúng vậy. Bởi vì, kiểu gì chúng ta chẳng dán mấy câu ‘giáo dục âm nhạc chính thống’ lên miệng. Những đứa trẻ mất tiền đi học từ nhỏ, cố vào một trường đại học âm nhạc và è cổ gánh học phí. Đó là cậu học trò ông ấy đã cố công bồi dưỡng, nên ông ấy không muốn kẻ khác phỏng đoán linh tinh và đối xử như những tay ngang tầm thường. Lá thư tiến cử phục vụ mục đích đó.”

Mieko sực nhớ tới một lời đồn mình từng nghe đâu đó gần đây.

Hình như một thí sinh tài năng nổi bật đã xuất sắc giành chiến thắng trong một cuộc thi piano được tài trợ bởi chính quyền địa phương ở Nhật Bản, nhưng người này lại không có bất cứ quan hệ gì với giới âm nhạc trong nước. Ban giám khảo cũng vì chuyện người này không theo học bất cứ ai trong Ban giám khảo và những người có liên quan, thành thử đánh trượt thí sinh đó vì mấy lý do nhàm chán dù đạt điểm cao ngất ngưởng.

“Lá thư tiến cử của Hoffmann phục vụ hai mục đích. Đầu tiên, giúp cậu bé vô danh đó vào được phần tuyển chọn, thành công được chọn. Và,”

Ánh mắt Smirnoff thoáng lộ vẻ xa xăm.

“Sau này, cậu bé sẽ không bị giới âm nhạc cổ điển lờ đi hay lặng lẽ bóp chết. Vậy nên, lá thư tiến cử này là cần thiết. Cậu bé mới chân ướt chân ráo bước vào một lĩnh vực xa lạ, giới thầy bà chúng ta có muốn bỏ qua nó đi thì lá thư tiến cử của Hoffmann cũng không cho phép điều đó diễn ra. Vì như thế chẳng khác nào phủ nhận một Hoffmann mà chúng ta và những người hâm mộ âm nhạc khắp thế giới tôn thờ. Điều đáng sợ hơn nữa là...”

Smirnoff nghiêm mặt quay lại nhìn hai người.

“Cậu bé này thật sự có kỹ năng điêu luyện, đủ khiến người nghe phát rồ. Dù không hề được giáo dục về âm nhạc.”

Mieko và Simon không hề động đậy, lắng nghe những lời của Smirnoff.

Có lẽ chúng ta đã làm ra chuyện tào lao mất rồi.

Cảm giác trống rỗng kinh khủng như thể một thứ gì đó đã bắt đầu dịch chuyển trong khi mình vẫn chưa hay biết.

Đột nhiên, tiếng chuông điện thoại réo vang.

Mieko và Simon cùng lúc giật nảy người.

“Tôi xin phép.”

Smirnoff rút điện thoại ra rồi rời đi. Trong bàn tay to phốp pháp của Smirnoff, chiếc điện thoại nhỏ bé chẳng khác gì một thanh sô cô la Finger.

“Ừm... Hà, tôi hiểu rồi. Ra vậy hả?”

Smirnoff thì thầm trò chuyện gì đó qua điện thoại một lúc, nói lời cảm ơn và ngắt cuộc gọi.

Thấy hai người kia có vẻ thắc mắc, ông vừa cất cái điện thoại vừa giải thích.

“Phía văn phòng gọi. Hình như họ đã liên lạc được với Kazama Jin rồi.”

“Tận giờ này sao?”

Simon bất giác ngó đồng hồ. Sắp sửa sang ngày mới mất rồi.

"Bố cậu bé là người nuôi ong. Hình như có bằng Tiến sĩ ngành Sinh vật học, giờ đang nghiên cứu về phương thức nuôi ong ở thành phố lớn. Nghe đâu hôm nay ông ta đang thu thập ong mật ở khu vực Tòa thị chính Paris."

"Người nuôi ong."

Mieko và Simon lặp lại cụm từ đó như thể lần đầu được nghe thấy.

"Đúng là trái ngành thật."

Simon cười nhạt.

Cậu hé thực sự là một "món quà" hay là một "tai ương". Điều đó phụ thuộc vào các bạn, không, là chúng ta.

Vào lúc này đây, chắc hẳn đầu óc cả ba đều đang vang vọng giọng đọc cùng câu đó của Hoffmann.

TREMOLO[7]

Tiếng mưa rào rào mạnh hơn hẳn, Eiden Aya vô thức ngẩng lên khỏi cuốn sách.

Bên ngoài ô cửa sổ lớn vẫn là giữa ban ngày, nhưng trời đất đang tối mịt mờ. Cơn mưa dữ dội đã cướp hết sắc màu của những bụi cây rậm sau nhà.

Lại nghe thấy rồi. Tiếng đàn ngựa mưa.

Đây là nhịp điệu cô đã nghe không biết bao nhiêu lần từ thuở nhỏ. Ngày xưa, Aya từng nói "đàn ngựa mưa đang chạy đấy" nhưng chỉ tổ khiến người lớn ngơ ra.

Giờ cô có thể giải thích rõ ràng bằng lời rồi.

Cái kho nhỏ sau nhà lợp mái tôn.

Nếu chỉ là mưa bình thường, thì chẳng nghe thấy tiếng gì đâu. Nhưng với những trận mưa to đến mấy chục mm/h, cô sẽ nghe thấy thứ âm nhạc diệu kỳ.

Mưa trút xuống dữ dội đến mức nước chảy thành dòng từ mái chính xuống mặt mái tôn. Thế là mưa gõ nên một thứ nhịp điệu độc đáo trên mái tôn.

Nhịp vó ngựa khua.

Hồi còn bé, cô từng chơi một bản đàn mang tên "Spirit of Chivalry"[8] theo nhịp phi nước đại, và tiếng mưa dội xuống mái nhà bằng tôn đang chơi đúng theo nhịp điệu đó.

Dạo gần đây, cô biết được câu chuyện một nhóm nhạc đang luyện tập thì tình cờ chuông báo cháy của tòa nhà kêu mãi không chịu ngừng, họ liền chơi một khúc ngẫu hứng theo tiếng chuông và được đánh giá khá tốt trên Youtube.

Aya thở phì một hơi.

Âm nhạc tràn ngập thế giới là vậy.

Cô mông lung ngắm nghía cảnh vật đã nhòe nhoẹt vì cơn mưa không sắc màu kia, cảm thấy nỗi phấn khích dậy lên trong lòng mình.

Mình có cần phải thêm thắt tí nào vào âm nhạc nữa không?

Aya liếc qua tập hồ sơ đặt trên bàn.

Hội chứng cháy sạch[9]. Qua tuổi hai mươi thiên tài cũng hóa phàm nhân.

Cô chán ngấy những lời dèm pha nói xấu kiểu đó lắm rồi.

Năm nào, thế giới đều nổi lên hàng lớp thiếu niên thiên tài piano. Bọn họ đột nhiên được đồng diễn với các dàn nhạc, được xưng tụng là thần đồng, cha mẹ chợt nhìn thấy con đường tương lai của con mình trải đầy hoa hồng.

Nhưng chẳng phải hết thảy đều đạt được thành tựu lớn lao. Một khi bước vào tuổi dậy thì, phần lớn họ bỗng nhận ra bản thân đang dần nghẹt thở trong thế giới mình đang sống, tự nhiên muốn được tận hưởng thanh xuân giống các bạn đồng trang lứa. Rồi họ cố gắng chiến đấu để giãy ra khỏi đó. Hoặc đơn giản là cảm thấy chán ghét những bài học, và nhiều người biến mất vì mãi giậm chân tại chỗ trong tính nhạc.

Aya cũng là một người như vậy. Cô từng giành chiến thắng trong vài cuộc thi dành cho lứa tuổi thiếu niên trong nước và quốc tế, tung đĩa CD ra mắt thị trường và bộ đĩa của cô trở thành đề tài khi đạt được một giải thưởng uy tín.

Trong trường hợp của Aya, lý do cô từ bỏ sự nghiệp cũng khá rõ ràng.

Vì người mẹ, cũng là người chỉ dạy đầu tiên, là người giám hộ, là người khuyến khích cô bé đi theo con đường này đã đột ngột qua đời vào năm cô mới mười ba tuổi.

Nếu cô lớn hơn vài tuổi nữa, câu chuyện có lẽ đã khác. Ít nhất cũng vào lứa tuổi mười bốn hay mười lăm. Khi cô bé đã có cơ hội để nổi loạn tuổi dậy thì hay bắt đầu thấy chán ghét sự bảo hộ của mẹ mình. Thế thì sự ra đi của mẹ sẽ mang một ý vị khác đối với âm nhạc của cô bé.

Nhưng Aya ngày ấy yêu mẹ lắm, còn chơi dương cầm cho mẹ vui nữa, sự tồn tại đó đột nhiên biến mất mang lại cho cô bé mất mát quá đỗi to lớn. Cô bé đã mất đi lý do chơi đàn đúng theo nghĩa đen.

Nhất là, khả năng dạy học và quản lý của mẹ cô quá xuất sắc.

Vốn dĩ, Aya sống thoải mái và không thèm khát bất cứ điều gì. Tuy nhiên điều này không có nghĩa là cô có thể bình thản không nao núng giữa đám đông, chỉ cần nghĩ mình trở thành đích ngắm của đủ thứ tâm lý cạnh tranh và ghen tị từ những người khác phô bày ra không chút che đậy đủ khiến con người yếu đuối co cụm lại. Mẹ cô bé biết rành những điều này, vừa bảo vệ đứa con gái trời sinh dễ tính, vừa biết cách khéo léo khơi gợi động lực của con, đôi lúc là cô giáo lại có lúc là người quản lý sắc sảo dẫn dắt cho con mình.

Aya đã không thể chơi đàn trong buổi biểu diễn đầu tiên sau cái chết của mẹ.

Lịch trình của cô bé đã xếp kín tới một năm rưỡi sau đó. Người của công ty đĩa nhạc đã giúp cô bé làm đĩa CD ra mắt bèn cấp tốc tìm người quản lý cho em.

Từ hồi mẹ còn sống, công việc nhà hầu như do bà ngoại sống cùng lo liệu nên tạm thời cuộc sống của cô bé không có bề gì bất tiện. Bản thân Aya có lẽ cũng chưa hiểu rõ mất mẹ nghĩa là gì.

Aya lần đầu tiên ý thức được sự mất mát khi ở trong phòng nghỉ của một hội trường biểu diễn địa phương.

Người quản lý mới còn chuẩn bị hẳn một nhà tạo mẫu riêng. Họ kiểm tra trang phục sân khấu cho cô bé, tết tóc và trang điểm sơ qua cho em. Trước giờ, mọi việc hầu như đều do mẹ đảm nhiệm. Nhà tạo mẫu chuẩn bị xong mọi thứ liền rời khỏi phòng, nhanh chóng tới chỗ công việc tiếp theo.

Mẹ ơi, hồng trà của con đâu?

Aya suýt buột miệng nói vậy, chợt nhận ra chỉ có mỗi một mình trong căn phòng.

Không còn bóng dáng người mẹ vẫn luôn đưa cho cô bé bình giữ nhiệt ấm áp vừa đủ độ chứa món hồng trà đậm đà ngọt ngào

kia nữa.

Aya chợt phát hoảng.

Một cảm giác mất mát kinh khủng ập tới như thể dưới chân cô bé đang sụt xuống.

Trần nhà mang màu u tối nhàn nhạt thật sự đang trôi xa dần. Trần nhà đang trôi xa, xa đến vô cùng tận. Hay nói cách khác, cô bé cảm thấy máu trong người đang tụt hẳn khỏi thân thể, một cảm giác âm ấm nhồn nhột quái lạ.

Mình chỉ có một mình. Mỗi một mình thôi. Mẹ không còn ở bất cứ đâu trên thế gian này nữa rồi. Sẽ không còn đưa hồng trà cho mình nữa rồi.

Đó chính là giây phút đầu tiên cô bé ý thức được.

Tiếp theo, cô bé chợt bừng tỉnh.

Nơi này là chỗ nào vậy? Mình đang làm gì thế kia?

Cô bé dáo dác nhìn quanh.

Bức tường trắng. Chiếc đồng hồ tròn treo bên trên cái gương. Phòng nghỉ. Phòng nghỉ. Có lẽ là phòng nghỉ của một hội trường nào đó.

Thế rồi, cô bé thình lình hiểu ra mình sắp sửa bước vào một buổi biểu diễn.

Đúng rồi, nãy mình vừa luyện tập xong với dàn nhạc cơ mà. Bản Concerto No.2 của Prokofiev. Mọi thứ vẫn tự nhiên như chưa có gì diễn ra cả. Tại sao mình làm được như vậy nhỉ?

Đúng rồi, nhạc trưởng và mọi người đều tỏ ra quan tâm tới mình. Mình còn nghe thấy tiếng ai đó thì thầm.

May quá đi, tôi lo lắm, ai dè con bé vững quá.

Cứng cỏi thật đấy. Tôi cứ tưởng con bé phải sốc hơn cơ, ai dè bình tĩnh ghê.

Thì đúng rồi, đành dùng màn trình diễn để vượt qua thôi.

Những lời đó mang ý nghĩa gì vậy nhỉ?

Cô bé thầm nghĩ, thấy trái tim mình dần lạnh đi.

Sự thật một lần nữa rần rật ập đến cô.

Đúng rồi. Mình chỉ còn một mình. Không còn mẹ nữa. Vậy nên, mọi người mới nói như thế.

Chỉ còn một mình. Chỉ còn một mình.

Cả lúc quản lý sân khấu tới gọi, hay lúc cùng nhạc trưởng bước ra sân khấu, cụm từ đó vẫn đay đi nghiến lại trong đầu óc cô bé.

Cả lúc những tiếng vỗ tay vang dội đầy sự mong ngóng rộ lên bên dưới sân khấu sáng trưng, trái tim Aya vẫn lạnh băng.

Đôi mắt cô bé chỉ nhìn thấy mỗi cây đại dương cầm đang lặng lẽ tắm mình dưới ánh sáng.

Và cô bé chợt hiểu ra.

Mẹ không còn ở dưới hàng ghế khán giả, sau cánh gà hay bất cứ nơi nào trên thế gian này nữa.

Giờ cô bé đã thấu hiểu điều đó, cây đại dương cầm bỗng trông như một bia mộ.

Ngày trước, cô không nhìn nó như vậy.

Cô bé chỉ nhìn thấy cây đại dương cầm sáng lấp lánh trên sân khấu, và cô nắm giữ khả năng lôi ra thứ âm nhạc bùng nổ từ trong lòng nó.

Nhanh lên, nhanh ngồi vào đó và mau chóng tạo ra âm nhạc thôi.

Cô nhìn thấy thứ âm nhạc đang nén chặt bên trong cái hộp, đến mức phải kìm cảm giác muốn lao lại bên cạnh đó. Và, người mẹ vẫn luôn yêu thích thứ âm nhạc tươi vui của cô bé hơn bất kỳ thứ gì hay bất kỳ ai trên cõi đời cũng có mặt.

Nhưng giờ đây...

Nó chỉ là một bia mộ trống trơn và rỗng tuếch. Chỉ là một cái hộp đen lặng thinh, đắm chìm trong sự trầm mặc và tĩnh mịch.

Nơi đó không còn âm nhạc nữa. Âm nhạc đã tan biến đối với mình rồi.

Trong khoảnh khắc niềm tin lạnh lùng đó hóa thành một dáng hình nặng trịch rơi vào trong lòng, cô bé lập tức quay gót bỏ đi.

Cô bé thoáng thấy vẻ mặt ngỡ ngàng của các thành viên dàn nhạc và quản lý sân khấu, nhưng không hề ngoái lại. Những bước chân giờ thành từng nhịp chạy bành bạch nho nhỏ khi cô rút xuống sân khấu.

Tai chẳng còn nghe thấy tiếng ồn ào dưới hàng ghế khán giả hay tiếng gào của ai đó nữa.

Cô bé chạy, chạy nữa, chạy mãi.

Cô đẩy cánh cửa ngách không một bóng người của hội trường, trong nháy mắt đã lao ra ngoài trời mưa tối mù mịt.

Vậy là cô trở thành "thiếu nữ thiên tài biến mất".

Màn biểu diễn bị hủy ngang cũng trở thành một loại huyền thoại. Chỉ còn lại lời bình luận của thành viên dàn nhạc: "Phần diễn tập của cô bé rất hoàn hảo, thậm chí còn tuyệt vời hơn cả khi mẹ cô bé vẫn còn sống kia".

Tuy nhiên, nghệ sĩ bỏ diễn sẽ phát sinh tiền vi phạm hợp đồng, quản lý của công ty thu âm xoay xở thu xếp cũng chưa phải là xong. Một khi nghệ sĩ piano rời bỏ sân khấu, thì trừ khi đó là một nhân vật có vị thế rất lớn, sẽ chẳng còn bên nào mời họ lên sân khấu nữa. Họ cũng chẳng thiếu nghệ sĩ piano "thiên tài" trẻ tuổi.

Trong một khoảng thời gian, cái tên Eiden hay Eidan Aya bỗng trở thành một danh từ lố bịch trong giới sinh viên piano. Nói cách khác, nó thành từ chỉ việc đột ngột hủy diễn, cái họ hiếm "Eiden" cũng bị lôi ra chế giễu. Cô không còn là "người mang tới vinh quang nữa" mà là "nghệ sĩ piano từ chối vinh quang" và chọc ghẹo đọc lái thành Eidan[10].

Bất ngờ thay, chính bản thân Aya lại không thấy phiền với việc đó.

Trong lòng cô bé, hủy bỏ buổi diễn hôm ấy là điều hợp tình hợp lý.

Tại sao cô lại phải đứng trên sân khấu khi không tìm thấy thứ âm nhạc trong cây đàn mình phải chơi?

So với việc thu hút sự chú ý, nhìn người khác ghen tị hay so sánh, cô thấy hoàn toàn bình ổn trước một chút chế giễu và

phớt lờ kia.

Ngày trước, cô bé bị vây khốn bởi đủ thứ liên quan đến "Thiếu nữ thiên tài - Eiden Aya" nhưng kể từ vụ hủy ngang kia, thái độ bọn họ chuyển sang xỉa xói moi móc và cuối cùng dần dần tan biến như thủy triều rút xuống.

Ngược lại, Aya cảm thấy thoải mái hơn khi chẳng còn ai chung quanh mình nữa.

Từ khoảnh khắc cô bé ngộ ra sự vắng mặt của mẹ, cô bèn bắt đầu sống lại cuộc đời mình một lần nữa. Cô chọn thi vào khoa Phổ thông[11] của một trường cấp ba. Tuy học đàn từ thuở nhỏ và chơi rất giỏi, cô vẫn có thành tích học khá tốt. Thành tích của cô còn lọt vào tốp đầu nên đỗ vào một trường cấp ba địa phương và tận hưởng cuộc đời học sinh cấp ba "phổ thông".

Không phải cô rời bỏ âm nhạc. Chỉ là cô không tìm thấy thứ âm nhạc mình mong mỏi từ cây đàn piano trên sân khấu biểu diễn nữa, và người mẹ cô muốn đàn cho nghe đã chẳng còn nữa. Cô vẫn rất thích nghe nhạc, và vẫn còn chơi piano.

Chỉ là, khái niệm "thiên tài" trong đầu óc Aya hơi khác biệt.

Rõ ràng vẫn còn rất nhiều tính nhạc chôn giấu trong cô.

Có lẽ người duy nhất phát hiện ra tính nhạc đó, và nhận ra trường hợp của Aya, có khả năng sẽ lìa xa cây đàn piano chính là mẹ cô.

Cô bé vốn không cần tới piano.

Kể từ khi biết lắng nghe tiếng đàn ngựa tung vó tạo bởi tiếng mưa sầm sập trên mái tôn thuở bé, cô đã lắng nghe âm nhạc có trong tất cả mọi thứ và biết cách thưởng thức chúng.

Tình cờ, mẹ đã chỉ dạy cô cách chơi piano, cô cũng may mắn nắm bắt kỹ thuật khá tốt và có thể diễn đạt âm nhạc đó qua cây đàn, nhưng cô hoàn toàn có thể diễn đạt từ những thứ khác, và cô cũng có thể vui vẻ với những thứ âm nhạc "tồn tại" trên thế gian mà không cần phải tự mình biểu diễn chúng. Chắc cũng vì ý nghĩa đó, cô mới là thiếu nữ thiên tài. Và cũng chính vì thế, mẹ mới quản lý cô rất chặt, cố gắng không để cô đi chệch khỏi sở thích chơi piano.

Giờ đây, cô chẳng biết mất đi người quản lý là điều tốt hay xấu với mình nữa rồi.

Ngày còn sống, mẹ cô chỉ có duy nhất một người để tâm sự và chia sẻ về mối quan tâm của mình tới tính nhạc của đứa con gái.

Người đàn ông đó ghé thăm nhà vào thời điểm cô bắt đầu cân nhắc tới chuyện lên đại học.

Ngày trước, bác ấy học cùng khóa với mẹ cô ở trường đại học âm nhạc. Ông nói cũng gần tới ngày giỗ của mẹ nên đề nghị cho ông nghe tiếng đàn của cô bé Aya, cô con gái mà mẹ cô đã rất yêu thương.

Kể từ ngày quay gót bỏ chạy khỏi sân khấu, Aya không còn chơi đàn trước mặt người khác nữa. Cô từng đệm đàn piano điện tử để biểu diễn rock hay jazz fusion cùng bạn bè, nhưng vẫn luôn né tránh việc chơi piano trước mặt người khác. Hiển nhiên, những người chung quanh cũng biết giữ ý.

Bình thường chắc cô cũng sẽ từ chối.

Nhưng khi nhìn thấy người đàn ông tên Hamazaki đó, Aya lại cảm thấy thân thiết đến lạ.

Dáng người tròn tròn bệ vệ giống mấy bức tượng Tanuki bằng gốm. Đôi mắt híp ấm áp ẩn sau cặp kính lại hệt như nhân vật thầy hiệu trưởng trong một bộ phim truyền hình cô từng xem ngày trước.

Hơn cả là cách nói chuyện thoải mái, kiểu đàn đi rồi bác thưởng tiền ra cửa tiệm nơi góc đường mua cà rem khiến Aya dễ dàng nhận lời: “Được ạ. Bác muốn cháu đàn khúc nào?”

Gì cũng được. Một khúc nhạc Aya thích. Hoặc một khúc nhạc mẹ cháu từng thích.

Aya vừa dẫn ông vào trong phòng đặt cây đàn piano vừa thầm ngẫm nghĩ.

Một khúc nhạc cháu thích gần đây có được không ạ?

Đương nhiên rồi, Hamazaki gật gù.

Kể từ sau khi mẹ mất và cô bé thôi không biểu diễn trước mặt người khác nữa, không khí trong căn phòng đặt cây đàn cũng thay đổi hẳn.

Đĩa CD và sách, gấu nhồi bông và đám cây cảnh trang trí. Giờ nơi đó gần như căn phòng riêng thứ hai của Aya mất rồi.

Hamazaki chăm chú ngắm căn phòng.

Cháu xin lỗi, chỗ này có hơi bẩn.

Nghĩ Hamazaki hẳn ngán ngẩm lắm nên Aya hấp tấp nói lời xin lỗi, nhưng Hamazaki chỉ lắc đầu, "Không sao. Căn phòng thích thật. Cây đàn và Aya hóa thành một thể rồi nhỉ."

Hóa thành một thể, cũng có vẻ đúng ạ, Aya bật cười, rồi mở nắp cây đàn lên.

Trong một thoáng, cô bỗng thấy bồi hồi. Cô đã quên mất cảm giác này lâu lắm rồi.

Lâu lắm rồi cô mới lại chơi đàn cho ai đó nghe.

Cô thình lình dạo qua một giai điệu.

Bản Sonata của Shostakovich.

Cô từng nghe một nghệ sĩ piano trẻ tuổi người Nga đàn bản này, thấy thích thú nên đã luyện cho vui. Vì giá tổng phổ khá là đắt đỏ, cô đành phải nghe đi nghe lại để ghi nhớ và tái hiện lại trên phím đàn.

Hamazaki để lộ chút bất ngờ, nhưng dần bị cuốn theo bản đàn của Aya nên sống lưng dần thẳng lên và nét mặt cũng thay đổi.

Sau khi Aya đàn xong, Hamazaki vỗ tay rất to với vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc.

Cháu đã chơi cho thầy cô nào nghe qua bản nhạc này chưa?

Dạ không, giờ cháu không theo học thầy cô nào cả.

Aya cười bối rối. Hồi mẹ vẫn còn sống, cô từng theo học một thầy giáo khá tiếng tăm nhưng kể từ vụ hủy diễn kia, chắc thầy ấy cũng lo danh tiếng dạy học của mình bị ảnh hưởng và không nên dính líu đến một đứa trẻ phiền phức là hơn, nên chưa từng liên lạc lại.

Vậy là chơi theo cách riêng của mình, mà đến mức này.

Hamazaki lẩm bẩm như vậy trong một thoáng rồi rơi vào im lặng.

Cháu chơi hay lắm đó, cháu nghĩ tới chuyện gì khi đàn thế?

Hamazaki đặt tay lên miệng như suy nghĩ mông lung lắm, rồi nhìn Aya bằng ánh mắt nghiêm túc.

Tới mấy quả dưa hấu lăn ạ, Aya đáp.

Dưa hấu?

Hamazaki ngẩn tò te.

Aya bèn giải thích.

Dạo gần đây, cháu mới coi được một cảnh khá thú vị trong phim điện ảnh Hàn. Trên con đường núi nọ, rất nhiều dưa hấu lăn lông lốc xuống bên dưới. Có quả vỡ lại có quả không. Con đường nhựa đã đỏ lòm nhưng những quả dưa chưa bị vỡ vẫn tiếp tục lăn mãi. Khi nghe khúc nhạc này, cháu đã mường tượng tới cảnh ấy. Bác có thấy bài hát này có nhịp giống cảnh dưa hấu lăn xuống con đường dốc không ạ? Cũng có cảnh có người thi thoảng lại đuổi theo bắt lấy một hay hai quả dưa hấu lăn đúng không nào? Có cả cảnh dọn lại chỗ dưa hấu đã vỡ nát nữa.

Hamazaki chớp chớp mắt, thế rồi cười đến rung người.

Ra là vậy, dưa hấu à.

Sau khi dứt được tràng cười như nắc nẻ, Hamazaki chỉnh lại tư thế ngồi trên ghế.

Eiden Aya, cháu nhất định phải thi vào trường đại học của bác nhé?

Trước giọng điệu nghiêm trang, Aya cũng thấy ngỡ ngàng.

Trường đại học của bác ạ?

Cô rụt rè hỏi thì Hamazaki chìa danh thiếp ra.

Cô gái ngạc nhiên đọc chức danh đề trên tờ danh thiếp. Hóa ra Hamazaki là hiệu trưởng của trường đại học âm nhạc tư thục thuộc tốp ba có uy tín ở Nhật Bản.

Cháu thích âm nhạc đúng không? Hơn nữa, còn rất yêu thích và có kiến giải sâu sắc về nó. Bác hy vọng các bạn trẻ như cháu sẽ thi

vào trường đại học của mình. Hiện giờ có rất nhiều nguồn giúp cháu tận hưởng âm nhạc, nhưng cháu học lên cao nữa sẽ càng thấy âm nhạc thú vị hơn. Bác muốn có những người như cháu theo học ở trường đại học âm nhạc. Cháu thấy sao?

Ông nói liền một hơi như muốn đánh cú chốt luôn, Aya càng thêm mắt tròn mắt dẹt.

Hamazaki kiên nhẫn đợi câu trả lời.

Cô cũng không hiểu tại sao mình lại đồng ý dự thi.

Cho tới thời điểm đó, cô thấy đi theo ngành tự nhiên cũng tốt nên đã tham khảo qua khá nhiều chương trình học của một số trường đại học.

Nhưng thật sự những lời nói của Hamazaki đã làm cô động lòng.

Dù không thể trở thành nghệ sĩ biểu diễn piano nữa, cô cũng không tài nào rời bỏ âm nhạc được.

Nhưng chỉ là sở thích thôi. Cô đã nghe nhiều thể loại âm nhạc, cũng từng hoạt động trong vài ban nhạc nhưng vẫn luôn thấy thiếu thốn điều gì đó.

Trong kỳ thi tuyển sinh đầu vào, các giảng viên danh tiếng ngồi thành hàng trong vai trò giám khảo đều có vẻ không ưa ra mặt. Cô nhớ lại cả việc cảm thấy ánh mắt bọn họ đều rất lạnh lùng, lẫn việc chỉ có mình Hamazaki bình thản gật đầu khiến cô cảm thấy nhẹ lòng hơn như vừa mới xảy ra ngày hôm qua.

Cả khoảnh khắc màn biểu diễn của cô kết thúc, khi các giảng viên đồng loạt nhìn sang Hamazaki và vỗ tay. Và giây phút đó, Hamazaki đã tươi cười vẫy tay với Aya.

Về sau, cô mới biết đó là kỳ tuyển sinh bất thường. Bản thân chuyện một sinh viên không theo học với bất kỳ giáo viên nào lại được hiệu trưởng tiến cử thi đầu vào đã là sự bất thường, không khéo có thể đe dọa tới cả vị trí của thầy hiệu trưởng.

Khi lần đầu tiên các sinh viên trong khoa piano nghe tới tên cô, cũng nhìn nhau "À, có phải..." với vẻ mặt như đang cố lục lọi ký ức. Vài kẻ cũng nói xấu sau lưng cô.

Nhưng tính cách Aya chân thành, không câu nệ, lại có kỹ thuật nổi bật so với các bạn bè cùng khóa, nên cô thấy rất vui khi mọi người dần đối xử với cô như một người bạn cùng lớp học giỏi.

Ngoài ra, được học hỏi thêm về quy tắc âm nhạc, phương pháp sáng tác hay lịch sử âm nhạc đều rất thú vị.

Đúng như lời báo trước của Hamazaki, cô càng cảm thấy âm nhạc thú vị hơn khi theo học ở trường đại học chuyên ngành.

Nhưng mà... Nào ngờ bây giờ lại đi thi thì...

Aya vừa ngắm nghía những hạt mưa táp vào kính cửa sổ, vừa cất tiếng thở dài.

Cô gần như không còn ký ức nào về những cuộc thi piano thuở thiếu thời. Vào thời điểm đó, cô chỉ cảm thấy mình đang đi tới một buổi diễn báo cáo chứ chẳng phải tham gia một cuộc thi. Đây là lần đầu tiên cô tham dự một cuộc thi dành cho người trưởng thành.

Qua tuổi hai mươi thiên tài cũng hóa phàm nhân.

Cô như nghe thấy tiếng ai đó nói xấu mình. Mùa xuân này, cô bước sang tuổi hai mươi. Cô đã quay lưng với sân khấu bảy năm rồi.

Giảng viên hướng dẫn hiện tại (là một người khá thú vị - thuộc dạng lập dị nhưng lại khá hợp rơ với Aya) đã gợi ý cô tham gia, nhưng chắc chắn có sự mớm lời của thầy hiệu trưởng.

Aya không tránh khỏi cảm giác hàm ơn thầy hiệu trưởng.

Cô nhận ra mình từ chối không tham dự cuộc thi này chẳng khác nào không chừa mặt mũi cho thầy hiệu trưởng. Chính vì cô được tuyển sinh bất thường vào trường, cô càng phải chứng minh được ý nghĩa sự tồn tại của chính mình.

Nhưng từ ngày đó, trong lòng em đã chẳng còn loại âm nhạc ấy nữa rồi, thầy ơi.

Aya thầm nhủ trong lòng.

Cô đang vô cùng hài lòng với cuộc sống đại học hiện tại của mình. Cô có thể thưởng thức âm nhạc ở bên ngoài và khơi gợi lại

nó bằng cách chơi piano, thưởng thức việc tái hiện những dòng âm nhạc đang căng tràn khắp thế gian. Cô thấy thế là quá đủ rồi. Việc học những lý luận về nghề, và nghe các màn trình diễn của các bạn khoa khác giúp cô thật sự cảm thấy mình đang đào sâu hơn về âm nhạc.

Con nên làm gì đây, mẹ ơi?

Aya ngắm nghía mãi những hạt mưa đập dữ dội thành vòng sóng lên ô cửa sổ.

Cô đặt sách xuống bàn, ủ rũ ngả người lên trên chồng sách.

Đàn ngựa mưa đang khua móng guốc từng nhịp dìu dặt, vang vọng mãi trong đầu óc cô.

LULLABY[12]

"Vậy, xin lỗi. Chị có thể cùng bé đi về phía này lần nữa được không? Vâng, mời hai người đi nào."

Masami giơ một tay lên, cơ mặt Machiko cứng đơ khi bắt đầu kéo tay bé Akihito dạo vài bước trước trường mầm non.

"Cứ bình thường, bình thường thôi. Đừng nghĩ đang có máy quay làm gì."

Akashi ở bên cạnh nhìn, cười gượng gạo.

Nói thế chỉ khiến người ta thêm để ý hơn thôi.

Đương nhiên Masami cũng đang dồn lực giúp Machiko thả lỏng người, còn quan tâm đến mức vài lần ghé thăm nhà để làm quen với Machiko và Akihito. Nhưng máy quay kè kè bên cạnh luôn mang lại sự căng thẳng khó kiểm soát, hôm nay họ đang quay ở bên ngoài lại còn bao bà mẹ khác có con theo học ở trường mầm non đang đứng xa xa chỉ trỏ nữa, nên một người điềm tĩnh và lặng lẽ như Machiko cũng không khỏi hồi hộp.

"Vâng, OK rồi."

Masami vui vẻ phất tay.

Nét mặt Machiko nhẹ nhõm hẳn.

"Cảm ơn nhé, Akihito. Con giúp cha nhiều lắm."

Akashi ôm bổng bé Akihito đang ngẩn ngơ lên.

"Con giúp cha, nhiều lắm, nhiều lắm."

Akihito có vẻ khá thích âm hưởng của mấy từ này, hớn hở nhại lại.

Masami bỏ cái máy quay kỹ thuật số xuống, bước lại gần Akashi.

“Tiếp theo là quay một chút cảnh luyện tập, và cảnh trong phòng nghỉ vào ngày thi nữa nhé.”

“Tớ hiểu rồi.”

“Thế nào, cậu có đủ thời gian luyện tập chứ?”

Masami là một phóng viên ghi hình nhanh nhẹn, nhưng cất cái máy quay đi liền nhanh chóng lấy lại vẻ mặt của đứa bạn học thời cấp ba.

“Ừm. Công việc cũng bận rộn mà. Thú thực, tớ cũng mong được rúc vào chỗ nào đó, cho mình ít thời gian tử tế để luyện cho xong bản nhạc.”

Câu trả lời của Akashi cũng khá mơ hồ.

Masami khẽ cười hì hì.

“Kiểu này đúng là phong cách của Takashima rồi.”

“Kiểu nào cơ?”

“Cái kiểu nhẹ nhàng, không cương lên ‘tôi làm thế này tôi làm thế khác’ đó.”

“Ái đau đau.”

“Cái gì cơ?”

“Đó là mâu thuẫn riêng của tớ với vai trò một nghệ sĩ đấy.”

“Thật thế hả?”

“Thật thế mà.”

Anh biết rõ Masami coi đó là một điểm hay ho nơi mình. Nhưng giới biểu diễn luôn đòi hỏi bản ngã và cá tính mạnh mẽ nơi người nghệ sĩ, Akashi hiểu rõ hơn ai hết những lời này không thể tính là khen ngợi.

“Tớ khá thích tiếng đàn piano của Takashima đó. Tuy không thể giải thích rõ ràng nhưng nó khiến tớ cảm thấy nhẹ nhõm. Có sự tinh tế khó giải thích lắm.”

“Tinh tế à?”

Akashi lẩm bẩm.

Masami nhìn Akashi với thoáng chút lo lắng.

“Việc quay phim những người khác vẫn thuận lợi cả chứ?”

Akashi cố ý nở nụ cười thật tươi hỏi thăm cô bạn.

Masami gật đầu với vẻ an tâm hơn chút.

“Ừ, mọi người đều ủng hộ hết mình. Tớ đã quay được hai em người Ukraina và Nga đang ở homestay[13] tại Yoshigae rồi. Chỗ đó chẳng hiểu sao lúc nào cũng toàn những đứa trẻ khá thú vị tìm đến, lại toàn là người mang cảm giác nhất định sẽ ẵm giải nữa. Đứa bé người Ukraina lần này nghe nói cũng có thực lực lắm đấy.”

“Hừm.”

Có thực lực lắm đấy. Đương nhiên rồi. Những đứa trẻ được gửi tới từ giới nhạc cổ điển Nga với lịch sử rực rỡ đầy tự hào như thế, ai nấy đều là những cô bé cậu bé thiên tài với “thực lực nổi trội” rồi.

Cõi lòng Akashi đang thầm thở dài.

Takashima Akashi, hai mươi tám tuổi. Do được sinh ra tại nơi cha mình thuyên chuyển công tác là quận Akashi ở tỉnh Hyogo nên anh được đặt cho cái tên này.

Anh là thí sinh cao tuổi nhất tham dự Cuộc thi piano quốc tế Yoshigae, cũng chạm ngưỡng tuổi sàn ứng tuyển dự thi. Người tham gia các cuộc thi piano thường có độ tuổi khá trẻ, anh gần như đã thành lứa già mất rồi.

Khi nhận được lời đề nghị quay phim làm tư liệu về cuộc thi, Akashi đã vô cùng ngỡ ngàng khi biết người phụ trách lại chính là cô bạn học thời cấp ba - Nishina Masami.

Anh hỏi ra mới hay rằng khi lên kế hoạch cho dự án và biết Akashi cũng dự thi, cô đã đề đạt nguyện vọng được phụ trách phần của anh.

Yoshigae là một thị trấn sở hữu nhiều doanh nghiệp nổi tiếng hàng đầu Nhật Bản. Vậy nên, Cuộc thi piano quốc tế Yoshigae cũng được nhiều ông lớn tài trợ, nguồn ngân sách dồi dào nên dự án này được thông qua cũng nhờ điều đó.

Ban đầu, Akashi từ chối xuất hiện trên tivi.

“Chẳng biết tớ có lọt qua nổi vòng hai không nữa.”

Anh đã bước vào cái tuổi này, có công việc lại còn cả con cái. Thành thật mà nói, anh không nên ở vị thế của người dự thi nữa rồi. Từ "xấu hổ" không khỏi nổi lên trong đầu.

"Không, thế cũng tốt mà."

Masami lập tức ngắt lời.

"Giờ mọi người trông chờ những câu chuyện về âm nhạc. Tớ nghĩ những người như Takashima, có gia đình con cái vẫn cứ dự thi sẽ gợi lên sự đồng cảm đấy."

Hơn nữa, Masami không nói rõ ràng, nhưng người xuất hiện trong chương trình chỉ toàn những cậu ấm cô chiêu thì chán đời quá. Chính những nhân tố lạ như Akashi mới tạo nên sự thú vị cho bức tranh.

Đúng rồi, gia đình Akashi là dạng gia đình viên chức bình thường, vợ anh là bạn từ thuở bé và hiện đang dạy môn Vật lý ở trường cấp ba, bản thân Akashi là nhân viên của một cửa hàng nhạc cụ khá lớn, phải nói thẳng là một gia đình hai thế hệ hết sức bình thường.

Một người cha bình thường tham gia cuộc thi piano quốc tế! Đề tài này chắc sẽ thu hút được sự chú ý tại Nhật Bản, khi áp lực và làn sóng quay về với gia đình đang mỗi lúc một mạnh mẽ hơn.

Rốt cuộc, anh quyết định tham gia vì muốn lưu giữ một kỷ niệm cho mình.

Anh xuất hiện ở cuộc thi này rõ ràng là cú thử cuối cùng đeo đuổi con đường nghệ sĩ của chính mình, về sau, anh sẽ chỉ còn là một người yêu âm nhạc nghiệp dư, sống phần còn lại của cuộc đời âm nhạc thuộc về mình.

Nhưng anh muốn để lại bằng chứng để một ngày khi Akihito lớn lên, thằng bé sẽ biết cha nó đã từng "thật sự" nhắm tới con đường trở thành một nghệ sĩ. Đây là cú dứt điểm. Anh đã giải thích cho Machiko, cho Masami và cả cha mẹ mình.

Không, thật sự mày muốn điều khác cơ.

Một con người khác bên trong Akashi cất tiếng.

Đấy chỉ là cái cớ.

Kẻ đó chỉ thẳng ra.

Mày chắc chắn đang giận dữ. Mày chắc chắn đang hoài nghi. Mày vẫn thường thấy lạ lắm đúng không?

Mày không thể nói là 'tôi làm thế này tôi làm thế khác, cái tinh tế và dịu dàng của mày đang ngấm ngầm nén chặt cơn giận dữ và hoài nghi dưới đáy sâu của trái tim mình. Và chẳng phải mày đang muốn trút bỏ nó trong cuộc thi này hay sao?

Đúng rồi, Akashi trả lời.

Mình vẫn luôn thấy lạ kỳ... làm một nghệ sĩ cao ngạo tách đời liệu có phải là điều đúng? Chẳng lẽ chỉ những người nuôi sống được mình bằng âm nhạc mới đáng để kính ngưỡng thôi sao?

Âm nhạc của những con người sống bình thường bộ thua kém những người dùng âm nhạc nuôi sống bản thân họ ư?

Sau một chút bướng bỉnh, cánh cửa dày cui chậm rãi mở ra cho ánh sáng lọt vào trong.

Một khối ánh sáng hình chữ nhật hắt lại trên nền đất, và bóng đầu của Akashi cũng in trên đó.

Cái mùi đầy thương nhớ.

Hình bóng một cậu bé nhỏ xíu ngồi trước cây đàn piano, chân còn chưa chạm tới sàn chợt hiện về.

Dù đó đã là chuyện từ xa xôi thuở nào, nhưng cái mùi hương của tuổi thơ vẫn tràn ngập tươi mới.

"Oa, trần nhà cao thế. Dầm gỗ hoành tráng kia. Nhà cửa ngày xưa vững chãi ghê."

Giọng nói của Masami kéo tuột Akashi về với hiện tại.

Masami ngước lên nhìn trần nhà. Chị bật đèn lên, mắt vẫn chưa quen với bóng tối.

"Có gác lửng à?"

"Ừ. Đó là giá gác tầm mà."

"Hê. Ra vậy."

Masami vẫn lăm lăm cái máy quay, chậm rãi xoay quanh nhà kho.

Một căn phòng trống rỗng. Bầu không khí khô khốc ngoài dự tưởng.

Một cây đại dương cầm cỡ nhỏ phủ vải che.

Masami lia cái máy quay về phía chiếc đàn đó, tiếp tục thu hình thật chậm rãi.

Người bà mua chiếc đàn này cho anh đã tạ thế vào năm anh đang học lớp 9.

Akashi nhìn về phía chiếc ghế gỗ nhỏ không lưng tựa đặt trong góc nhà kho. Bà anh luôn ngồi chỉnh tề trên chiếc ghế đó, lưng thật thẳng, lắng nghe cháu mình chơi đàn.

Âm nhạc của Akashi dịu dàng ghê. Đám tằm hình như cũng thích tiếng đàn của Akashi.

"Cậu có vẻ quen thuộc với chúng nhỉ. Một cây đại dương cầm trong nhà kho à."

"Ừ thì bản thân cái nhà kho là phòng cách âm mà."

"Cậu hay ghé chỗ này lắm hả?"

"Lâu rồi mới đến lại."

Anh vẫn nhờ người lên dây cho nó mỗi năm một lần. Nhưng lần này, khi quyết định sẽ tham gia cuộc thi, anh đã cẩn thận thuê thợ lên dây lần nữa.

Bác thợ lên dây Hanada đã vào độ tuổi cha chú Akashi, cũng có mối quan hệ quen biết nhiều năm. Sau khi nghe Akashi thổ lộ chuyện sẽ tham gia Cuộc thi piano quốc tế Yoshigae, bác ấy tỏ ra vui mừng đến độ anh phải ngạc nhiên, còn lập tức đi lên dây đàn cho anh.

Bác vui lắm. Vui lắm. Bác vẫn luôn mê tiếng đàn của Akashi từ xưa.

Piano không chỉ dành cho các cô cậu bé thiên tài thôi đâu.

Đương nhiên, anh biết mình không phải dạng thiếu niên thiên tài. Nhưng khi biết bác Hanada cũng mang suy nghĩ đấy,

anh hơi thấy tổn thương trong lòng. Thôi thì, tuổi này rồi còn đăng ký vào dự thi làm kỷ niệm cũng coi là một lời khen có giá.

Hơn hết, Akashi biết được bác Hanada cũng có suy nghĩ tương tự với mình, cảm thấy được tiếp thêm nhiều dũng khí.

Piano không chỉ dành cho các cô cậu bé thiên tài thôi đâu.

"Đây chính là cây đàn piano bà Takashima mua cho cậu đúng không? Dễ thương thật đấy. Vẽ thành tranh cũng được. Takashima chơi thử đi."

Masami ra dáng dân truyền hình, rất để ý xem thứ gì ăn ảnh.

Akashi dỡ tấm vải phủ xuống, mở nắp đàn lên, kéo ghế ra ngồi trước cây đàn.

Chiếc ghế quen ngồi. Phần đệm lót phải chịu sức nặng của Akashi bao năm còn hằn nguyên dấu mông anh.

Nếu so với những cây đại dương cầm to lớn dùng cho các buổi biểu diễn, chiếc đàn này vô cùng khiêm tốn. Giờ Akashi cao lớn rắn chắc thế này, trông nó còn như đang teo lại.

Ngày xưa, mình cứ nghĩ nó to lắm.

Akashi khẽ khàng chạm lên những phím đàn hơi ngả vàng.

Anh không tài nào quên được cảm giác khi lần đầu tiên ngồi trước cây đàn piano này.

Lúc bà đến dự buổi diễn báo cáo của Akashi, bà đã vô cùng xúc động trước màn thể hiện của cháu mình, còn bảo với hàng xóm là "thằng nhóc đó sẽ trở thành nghệ sĩ âm nhạc". Thế rồi, ai đó hình như còn bảo bà, "Nếu muốn cháu nó theo chuyên nghiệp, chơi dương cầm đứng không được đâu."

Từ nhỏ, tay Akashi đã khá to, đủ kỹ thuật để chơi được những bản nhạc có độ khó cao mà không khó khăn gì, nên cũng được trông mong anh sẽ "làm lớn trong tương lai".

Gia đình bên nội là nhà nông có trang trại trồng dâu được tiếng lớn nhất vùng. Nhưng vào thời điểm Akashi ra đời, nghề này đã bắt đầu tụt dốc. Bác anh kế thừa công việc gia đình, nhưng vẫn phải đi làm bên điện lực kiếm thêm thu nhập cho gia

đình. Dẫu vậy, bà nội anh vẫn chắt bóp tiền dành dụm, cố mua cho Akashi cây đàn dương cầm này.

Akashi hạnh phúc khôn kể. Có lẽ đó là lần đầu tiên trên đời anh mừng tới phát khóc. Bất cứ người chơi piano nào đều ôm niềm kính ngưỡng với những cây đại dương cầm. Nhưng cây đàn bà nội đã chắt bóp mua cho anh lại không thể theo Akashi về nhà được.

Cha anh thuyên chuyển công việc thường xuyên, nên chẳng thể chuyển theo cây đàn vào các nhà chung cư kiểu Nhật bình thường. Kể có mang theo được, chơi đàn cũng chỉ làm hàng xóm than phiền. Nghe cha nói không mang nó theo được, Akashi không khỏi rơi nước mắt.

Vậy nên, mỗi đợt nghỉ hè hay Tết nhất, rồi những lúc sắp sửa có các buổi diễn nhỏ, anh đều đến đây và tập đàn cả ngày.

Hiển nhiên là bà anh chẳng có chút kiến thức gì về âm nhạc cổ điển.

Nhưng bà lại có đôi tai tinh tường. Lắng nghe cháu trai tập đàn piano chừng ấy năm cũng giúp đôi tai bà được rèn luyện không ít. Vài năm trước khi bà qua đời, Akashi đã nhiều lần kinh ngạc trước độ thính của bà.

Đầu tiên, bà có thể nghe rất nhạy tình trạng sức khỏe hay tâm trạng của Akashi. Mỗi khi cậu tập luyện xong và cả nhà quây quần quanh bàn ăn, bà thường hay hỏi "Cháu mệt hả?" hay "Cháu đang có điều gì băn khoăn sao?" Những câu hỏi của bà đều trúng phóc, rồi một lúc nào đó bà đã nói, "Hễ Akashi đang suy nghĩ chuyện gì là âm thanh lại bị tắc nghẹn" khiến anh không khỏi ngạc nhiên. Cả các bài học, một khi tâm trạng anh không tốt thì sẽ khó đàn ổn định. Các giáo viên cũng nhiều lần chỉ ra rằng thời gian đàn của anh có xu hướng ngắn hơn so với những lúc đang trong phong độ tốt. Nhưng khoảng thời gian đó thường khá ngắn ngủi nên người nghe bình thường sẽ không thể nhận ra, vậy mà bà lại phát hiện được.

Đã thế, thi thoảng vài đứa nhỏ học đàn trong khu ghé qua nhà chơi và thay phiên chơi đàn, bà còn phân định được ai đang

chơi và đứa trẻ đó mang cá tính như nào rất chính xác.

Quan điểm âm nhạc hay những suy nghĩ nổi loạn trong lòng anh bây giờ có lẽ cũng là sự ảnh hưởng từ bà.

Tiếng đàn của đứa trẻ đó đang nuôi sâu trong lòng đó.

Nó luyện đàn trong một căn phòng đầy sâu rau. Ghê chết đi được.

Khi anh bảo đó là cái kho cải tiến từ phòng nuôi tằm, chẳng mấy chốc những lời đồn thổi về căn phòng học piano của anh đã lan đi, và anh bị trêu chọc mãi về vụ này. Thậm chí một cậu bạn nọ còn dai dẳng nhắc mãi về chuyện đó. Cậu ta theo học ở một học viện âm nhạc khác với anh, nhưng cho tới tận lúc trở thành sinh viên, vẫn cứ rỉ rả cho đám bạn học cùng khóa trong trường Akashi về vụ đó. Giờ nghĩ lại, thực lực cậu chàng đó luôn xếp thứ hai sau Akashi ở trên lớp dạy piano (đó là một lớp dạy đàn khá nổi tiếng, từng có vài người chuyên nghiệp xuất thân từ đây), chưa kể Akashi là một người sống chan hòa được lòng bạn bè chung quanh nên cậu bạn đó ghen tị đấy thôi. Sự cố chấp chỉ tổ khiến kẻ khác chê cười.

Bạn bè trên trường đại học của anh có người xuất thân từ trường nữ sinh tư thục cực kỳ nổi tiếng ở Tokyo. Anh đã rất ngạc nhiên khi nghe cô ấy bảo rằng ở trường đó phổ biến nhất là sự kết hợp của các cặp bố mẹ có cha làm bác sĩ và mẹ làm giáo viên dạy piano.

Mặc dù không phải thiên tài nổi trội, anh vẫn hy vọng mình có thể tiến sâu vào giới nên mới chọn theo học âm nhạc. Tuy nhiên, Akashi vẫn luôn cảm thấy khó chịu với tư tưởng méo mó của một số thành phần trong giới và một bộ phận những người có liên quan.

Những người có đôi tai thính nhạy có thể thưởng thức âm nhạc trong đời sống hằng ngày như bà nội của anh lại xuất hiện ở những nơi rất đỗi bình thường. Anh cảm thấy không có bất cứ vấn đề gì với các nghệ sĩ xuất hiện từ những nơi bình thường.

Điều đó không đồng nghĩa với việc anh từ bỏ chuyện nhắm tới con đường chuyên nghiệp. Lên được con đường chuyên

nghiệp hay không không nằm ở ý chí của chính bản thân người đó. Akashi yêu piano cũng như yêu âm nhạc, nhưng dù theo nghĩa rộng hay nghĩa hẹp thì anh vẫn sợ phải sống trong cái thế giới "không bình thường" đó. Anh muốn được ở "nơi bình thường". Anh muốn được ở trong thế giới có những người như bà nội mình.

"Tớ biết khúc nhạc này. Nó tên là gì thế?"

"Một khúc nhạc của Schumann. *Traumerei* đó."

Akashi thư thả dạo đàn, trả lời câu hỏi của Masami.

"Chắc cậu cũng biết bản này chứ?"

Anh lại đánh lên một khúc khác.

"À, phải khúc nhạc quảng cáo thuốc dạ dày không?"

"Chopin của người ta đấy."

"Tiếng nhạc của Takashima dịu dàng thật."

Akashi chẳng hiểu sao lại giật nảy người.

Lũ tằm cũng lắng nghe tiếng đàn của Akashi đó.

Hệt như bà nội đang mượn thân thể Masami, trò chuyện với Akashi vậy.

Bất chợt, một cảm giác ấm áp bùng lên từ sâu trong cơ thể anh và chảy tràn ra.

"Tớ sẽ vùi mình ở chốn này, chuẩn bị cho cuộc thi đó."

"Ơ? Tưởng cậu bảo sẽ thuê một phòng thu ở Nasukougen hay đâu đó cơ mà."

"Tớ bỏ ý định đó rồi. Vẫn thấy nơi này tốt hơn nhiều."

"Vậy hả? Với tớ, được quay ở chỗ gần thì quá đỡ."

Masami ngơ ngác nói vậy.

Mới vài tiếng trước, anh còn phàn nàn với chị về việc không tìm ra được chỗ để tập luyện cũng không có đủ thời gian, nên điều này cũng chả có gì là lạ.

Tuy nhiên, trái tim Akashi lại thấy vui lên ít nhiều.

Ta luyện tập ở đây thôi. Anh sẽ luyện tập khúc nhạc của mình cho cuộc thi này bằng cây đàn dương cầm bà mua cho,

trong căn phòng được sửa lại từ phòng nuôi tằm nơi bà vẫn lắng nghe tiếng đàn của anh. Nơi đây là nơi thích hợp nhất cho anh của hiện tại.

"Cậu có biết bộ phim 'Never on Sunday'[14] không?"

Akashi chậm rãi thử cảm giác của mình trên những phím đàn, vừa nhìn thẳng vào gương mặt Masami.

"Gì thế, sao đột ngột hỏi vậy. Tớ biết chứ, phải bộ phim có Melina Mercouri diễn chính không?"

Phim ảnh là lĩnh vực sở trường, Masami dẩu môi.

Tớ rất thích một câu thoại trong đó.

"Câu nào? Nhưng chắc tớ không nhớ được đâu."

Mozart trong phòng nuôi tằm.

Akashi có vẻ đang lâng lâng hạnh phúc.

"Đó có phải là bộ phim bối cảnh Hy Lạp không? Nhân vật chính là một cô gái điếm luôn lạc quan vui vẻ do Melina Mercouri thủ vai. Thế rồi một anh giảng viên đại học thông thái đến chỗ bọn họ, nảy sinh va chạm với những người dân địa phương hồn nhiên vui vẻ. Anh ta bảo các nghệ sĩ địa phương không đọc nổi tổng phổ, không biết gì về nhạc cổ điển. Anh ta hằn học nói rằng bọn họ đâu được coi là nghệ sĩ. Những người nghệ sĩ luôn vui vẻ kia đã trúng cú sốc nặng nề, họ thôi không biểu diễn nữa và ủ dột vì nghĩ rằng mình không đủ tư cách trình diễn."

"Hừm. Có cảnh đó thật à?"

"Ừ. Tớ cũng là một kẻ dưới cơ trong giới nghệ sĩ âm nhạc, nên có ấn tượng rất sâu sắc với phân cảnh đó."

"Thì sao?"

"Nhân vật do Melina Mercouri thủ vai đã nghe thấy chuyện đó, liền nói như này với bọn họ. 'Sao lại nói vậy. Con chim đâu biết đọc tổng phổ. Nhưng nó có bao giờ ngưng tiếng hót.' Ánh mắt các nghệ sĩ kia liền sáng bừng lên, họ bắt đầu ra quảng trường biểu diễn trở lại."

"Hê..."

“Chắc chắn là như vậy đó.”

Trong nhà kho vào một buổi chiều kéo dài bóng nắng, tiếng nhạc Mozart dìu dặt vang lên.

DRUM ROLL[15]

Những tiếng cười nói vọng lên trần nhà hình vòm cao thanh thoát, và dội ngược xuống những con người đang tràn ngập khu sảnh.

Những ánh đèn chớp của máy ảnh lóe lên đây đó. Vài phóng viên của các trang địa phương hay tạp chí âm nhạc, hoặc nhân viên truyền thông của các công ty tài trợ mặc bộ đồ đen lăm lăm giấy bút nghiêm túc ghi chép. Như muốn phô bày cái tầm của Cuộc thi piano quốc tế Yoshigae đang nhận được đánh giá khá cao trong vài năm gần đây, phóng viên từ các trang báo phát hành toàn quốc hay một số nhà phê bình âm nhạc nổi danh cũng xuất hiện.

Saga Mieko cầm ly champagne, ánh mắt dõi về phía quảng trường hình vòm cầu qua khung kính lớn của khu sảnh.

Hội trường biểu diễn này thuộc một cấu trúc tổ hợp bao gồm cả khách sạn, văn phòng và khu mua sắm. Sảnh của nó được xây dựng bao quanh một quảng trường đá nên dễ dàng nhìn ra bên ngoài. Đã gần 10 giờ khuya rồi, quảng trường tối thui tịnh không một bóng người. Khu sảnh tràn ngập ánh sáng và khoảng tối lặng lẽ trải rộng bên ngoài chỉ cách nhau bởi một tấm kính phần nào giông giống sự tương phản giữa sân khấu tràn ngập ánh sáng vào bao ái ố hỉ nộ nằm len lỏi trong cái bóng của nó, đồng thời khí lạnh của đêm thu Nhật Bản như luồn qua tấm kính trong một thoáng và xâm lấn da thịt bà.

Ánh mắt bà chợt dừng lại ở gương mặt mình phản chiếu trên bề mặt tấm kính.

Gương mặt nghiêm nghị mang đầy vẻ bất an.

Ái chà, sao mình lại mang cái bản mặt đáng sợ đến thế này nhỉ. Có khác gì một sinh viên đại học âm nhạc sắp sửa tham gia cuộc thi

đấu cơ chứ.

Bà tự trào lộng, lấy tay xoa má để cố điều hòa biểu cảm, nhưng khó mà nói là đã thành công.

Đó là đêm khai mạc Cuộc thi piano quốc tế Yoshigae trong hai tuần sắp tới. Vòng loại đầu tiên sẽ diễn ra vào sáng hôm sau.

Buổi biểu diễn đêm khai mạc sẽ do người giành giải Nhất cuộc thi kỳ trước đảm trách. Người thắng cuộc thi này sẽ nhận được một đặc ân quan trọng đó là tổ chức lưu diễn ở một số địa điểm trong nội bộ nước Nhật, người đó sẽ khởi đầu với buổi hòa nhạc của đêm khai mạc và bắt đầu chuyến lưu diễn của mình.

Trong cuộc thi lần trước, tuy đã bị loại trong vòng hồ sơ nhưng cậu ta đã vượt qua buổi tuyển chọn rồi tiến thẳng tới chiến thắng vinh quang, về sau, nhờ thắng thêm cuộc thi S và trở thành ngôi sao nên việc cậu ta đến Nhật thôi cũng trở thành đề tài bàn tán và xuất hiện trên những sân khấu lớn hơn.

Ngồi trên ghế quan khách thưởng thức màn trình diễn của ngôi sao do chính tay mình đào xới ra là một sự ân sủng dành cho Ban giám khảo. Như lẽ tất nhiên, điều đó cũng sẽ khuấy động niềm phấn khởi trong họ để tìm ra ngôi sao cho cuộc thi lần này.

Sau buổi hòa nhạc, một bữa tiệc được tổ chức tại sảnh của hội trường dành cho những người có liên quan. Tại đây, các giám khảo rải rác khắp nơi trên toàn thế giới lần đầu tụ họp, một số thí sinh cũng tham gia, nên ta cảm nhận được bầu không khí đậm đà tính quốc tế và đa sắc tộc. Bữa tiệc có sự tham gia của Ban tổ chức, Thị trưởng Yoshigae và một số nhân vật có máu mặt của địa phương, những doanh nghiệp địa phương tài trợ cho cuộc thi nên thật sự vô cùng hoành tráng. Yoshigae là một thị trấn tập trung các doanh nghiệp nổi đình đám khắp toàn quốc, lại có nhiều doanh nghiệp sản xuất máy móc nổi tiếng thế giới. Tuy vẫn đang trong thời kỳ suy thoái toàn cầu, nơi này vẫn được tận hưởng nguồn thu thuế dồi dào.

“Sao lại ngẩn ngơ một mình thế, Mieko?”

Mieko còn đang cố xoa xoa mặt mình, ai dè nhạc sĩ Hishinuma Tadaaki đã tới vỗ lên vai bà. Mieko đành cười trừ với ông.

“Anh Numa chẳng chịu nghe lời người khác nói gì cả. Tôi đã bảo là mình cần chìm trong suy tưởng riêng rồi mà.”

“Nói hay lắm, vậy chứ tiểu thư nhà ai, ở đâu đã từng nói tôi rất ghét Solfège[16] vì chẳng suy nghĩ nổi một phút nên cúp bài giảng của tôi. Nhìn kiểu gì thì cũng chỉ thấy ai đó đang oán hận đếm nếp nhăn đã tăng lên trong một năm này của mình thôi.”

“Quá đáng.”

Mieko chẳng còn thấy giận dữ nữa mà phì cười.

Cuộc thi piano quốc tế Yoshigae luôn đưa những khúc nhạc mới của các nhạc sĩ người Nhật vào cuộc thi, lần này tác phẩm được chọn thuộc về Hishinuma. Ông của vị nhạc sĩ này vừa là đại văn hào vừa là chính trị gia tầm cỡ, bản thân ông ấy cũng là một nhạc sĩ có tiếng tăm trên thế giới. Nhưng so với cái ngoại hình sáng sủa cỡ đó, ông ấy mở miệng ra một phát là ai nấy đều thấy ngợp trước cách biệt quá rõ rệt.

“Nghe bảo đội Pháp đào được nhân tài ghê gớm lắm hả?”

Hishinuma nhìn Mieko với ánh mắt đầy hứng thú.

“Ơ kìa, anh Numa cũng hay tin rồi sao?”

Mieko bất giác nhăn mặt.

“Nghe bảo là con một người nuôi ong? Hình như họ gọi cậu bé là ‘hoàng tử ong mật’ thì phải?”

“Hoàng tử ong mật.”

Mieko chán nản chẳng biết nói gì hơn.

Kazama Jin.

Cái tên đó trĩu nặng trong lòng Mieko. Mới nãy, bà vừa gặp lại Simon và Smirnoff kể từ sau buổi tuyển chọn ở Paris. Chắc hẳn cái tên đó cũng đang tạo áp lực lên từng người bọn họ.

Sau buổi tuyển chọn, lịch trình của người nào người nấy đều dày đặc, nhưng họ vẫn thu thập được chút thông tin ít ỏi về cậu bé kia.

Điều đầu tiên khiến Mieko ngạc nhiên lại chính là cái tên Hán tự của cậu bé.

Dựa vào cách phát âm "Jin", bà cứ ngỡ là chữ "NHÂN[17]", ai ngờ lại là chữ "TRẦN[18]". Qua điện thoại, Simon tỏ ra khá hiếu kỳ trước thái độ sửng sốt của Mieko nên bà đành phải giải thích ý nghĩa của từ đó là "Dust" và Simon được một mẻ cười sảng khoái ở đầu dây bên kia.

Mieko cảm thấy bức bối trước giọng cười đó. Ai ngờ người được Hoffmann đổ bao nhiêu niềm tin lại mang cái tên bụi bặm như thế. Cha cậu bé này chắc chắn là một kẻ lập dị. Simon thấy hào hứng lắm, nhưng Mieko chỉ thêm lo lắng hơn về cậu bé Kazama Jin kia.

Nhưng những lời đồn thổi về một nhân vật tài năng xuất hiện trong buổi tuyển chọn ở Paris đã nhanh chóng lan tràn khắp giới.

Mieko vẫn như từ trước tới giờ, luôn cố gắng tránh định kiến bằng cách không nghe thông tin về ứng viên, nhưng dù ghét, những lời trông đợi vào Kazama Jin cứ bức bối lọt vào lỗ tai bà. Cậu bé vốn vô danh nên có rất ít thông tin về em, nhưng điều đó hình như lại càng thổi phồng sự mong đợi về đứa trẻ này. *Lỡ khán giả thất vọng khi nhìn thấy và lắng nghe màn trình diễn của cậu bé,* chỉ nghĩ tới thôi đã thấy đáng sợ rồi. Sự thất vọng đó nhất định sẽ hóa thành cơn sóng giận dữ đổ lên đầu Ban giám khảo của buổi tuyển chọn tại Paris.

"Gì vậy, gương mặt sao đắng nghét như vừa ăn phải côn trùng thế?"

Gương mặt Hishinuma lộ vẻ kinh ngạc. Chắc ông vẫn đinh ninh Mieko đang hưng phấn lắm.

"À, thì... Cũng có nhiều chuyện. Ôi, thầy Hoffmann cũng biết cách tạo nghiệt ghê."

Bà lỡ miệng buông lời oán trách.

"Nghe nói có thư tiến cử nhỉ?"

Chẳng rõ Hishinuma lý giải câu nói của Mieko theo hướng nào, nhưng nét mặt thoắt nghiêm lại.

“Hình như Yuuji dạy dỗ ‘hoàng tử ong mật’ đó thật đấy. Dạo trước, tôi từng trao đổi qua điện thoại với Daphne, cô ấy bảo Yuuji thường chủ động tới tận nhà một cậu bé để dạy đó.”

“Ơ?”

Daphne là vợ của Yuuji von Hoffmann. Cả gia đình Hoffmann coi Hishinuma chẳng khác gì người nhà, nên sau khi Hoffmann qua đời, ông vẫn hay gọi điện hỏi thăm bọn họ.

“Thầy ấy chủ động tới nhà dạy dỗ sao? Không thể tin nổi.”

Mieko bất thần buột ra câu nghi ngại. Vì Hoffmann nổi tiếng hiếm khi nhận học trò, mà cũng chẳng chịu dạy tại nhà.

“Daphne cũng thấy lạ nên gặng hỏi nhiều lần, nhưng Hoffmann chỉ cười cười không nói rõ mình dạy đứa trẻ nào ở đâu cả. Đứa trẻ đó là ma quỷ rạch trời từ đâu rơi xuống vậy nhỉ. Ông ấy còn cười bảo ‘đứa trẻ đó là nghệ sĩ lang thang mà’ nữa cơ.”

Nghệ sĩ lang thang. Ra vậy, nếu là con của một người nuôi ong cứ di chuyển khắp nơi để đuổi theo hoa, những lời đó cũng coi như chính xác.

Nhưng, thầy ấy dạy dỗ theo kiểu gì vậy nhỉ? Nhìn cách đứa trẻ đó chẳng biết chút xíu gì về những lễ nghĩa căn bản trên sân khấu, chẳng ai nhìn ra được đứa trẻ này được người chuyên nghiệp chỉ dạy.

“Vậy, chàng hoàng tử đó số báo danh bao nhiêu thế? Hình như hôm nay không thấy xuất hiện nhỉ?”

Hishinuma ngó quanh quất.

“Chẳng biết may mắn hay bất hạnh nhưng nó dự kiến sẽ trình diễn vào ngày cuối cùng của vòng một. Hình như cậu bé sẽ đến Nhật vào sát ngày thi.”

Cuộc thi kéo dài trong vòng hai tuần. Vòng loại đầu tiên có sự tham gia của 90 thí sinh và diễn ra trong năm ngày. Những thí sinh tham gia bữa tiệc khai mạc đa phần là người có thực lực thường xuyên xuất hiện trong các cuộc thi hoặc những người dự thi đợt đầu của vòng một. Chắc giờ này vẫn còn nhiều người đang dồn sức tập luyện.

Nhật Bản nằm ở khá xa châu Âu hay Mỹ, chi phí tham dự cuộc thi cũng tốn kém. Kể cả chọn ở theo kiểu homestay, đây vẫn là gánh nặng đối với các thí sinh. Những thí sinh đến Yoshigae sớm trước cuộc thi vài ngày, hay ở lại trong các khách sạn của thành phố đa phần đều là những thí sinh có điều kiện đến từ các quốc gia gần như Trung Quốc hay Hàn Quốc. Phần lớn thí sinh tới vào sát ngày thi. Bà chẳng rõ tình hình kinh tế nhà Kazama Jin thuộc tầm nào, nhưng chẳng thấy ai nhắc là con nhà có tiền.

Bà cũng chẳng biết nên để khán giả hoặc các giám khảo khác nghe cậu ta sau, hay cho kết thúc sớm mới là điều tốt.

"Ô kìa, bà hoàng đã tới rồi kìa."

Hishinuma nhún vai.

"Cậu đang bàn chuyện gì thế, Tadaaki?"

Một giọng giòn tan chợt vang tới.

"Đúng là đồ tai thính."

Hishinuma khẽ làu bàu.

Một người phụ nữ cao lớn phốp pháp, mặc cái áo vest màu xanh da trời bước tới. Bà chính là người đẹp Nga - Olga Slutskaya - với mái tóc đỏ rực rỡ và sức hút áp đảo. Bản thân bà là một nghệ sĩ piano danh tiếng, cũng dạy dỗ được nhiều nghệ sĩ nên cũng khá có tài và được đánh giá rất tốt ở mảng giảng dạy. Bà vốn nổi tiếng thích Nhật Bản, còn đào tạo vài học trò người Nhật nên tiếng Nhật cũng khá thành thạo. Tuy đã sắp sửa bước vào tuổi bảy mươi, nhưng sự mê hoặc và sức sống nơi bà vẫn không hề giảm sút. Bà còn giao thiệp rộng trong giới âm nhạc, với năng lực thực tiễn và bản lĩnh chính trị tuyệt vời. Nghe nói Cuộc thi Yoshigae trở thành cuộc thi piano tầm cỡ thế giới cũng một phần lớn do bà đã vài lần đứng ra làm Chủ tịch Ban giám khảo.

"Mấy người đang nói xấu tôi đó hả?"

Olga nở nụ cười ma mị, đôi chân mày đẹp khẽ nhướng lên.

"Làm gì có chuyện ấy."

Hishinuma nở nụ cười hiền hòa. *Tuy chẳng kém Olga bao nhiêu tuổi, nhưng lão già này luôn quỳ rạp trước mặt các người đẹp.* Mieko cười nhạt.

"Chúng tôi chỉ đang bàn tán chút về tin đồn năm nay sẽ lại sản sinh được ngôi sao mới thôi."

"Ha ha, thế thì tốt."

Ánh mắt Olga như thoáng lóe lên.

Hẳn nhiên tin đồn về buổi tuyển chọn ở Paris đã lọt vào tai bà, bà chắc cũng thầm nhẩm ra được ý tứ và hành vi của ba người bọn họ khi ấy. Olga là một người nghiêm khắc, ưa thích những màn biểu diễn chính thống với sự lý giải sâu sắc về bản nhạc. Chắc chắn bà sẽ cau mày trước dăm thứ màu mè như "hoàng tử ong mật" của Paris. Mặt khác, Olga là một thương nhân đầy bản lĩnh, chỉ cần tạo ra được điểm thu hút sự chú ý cho cuộc thi, bà sẵn sàng lợi dụng lá thư tiến cử của Hoffmann, và hoàng tử ong mật hay hoàng tử bụi bặm gì đó nhận được sự tiến cử kia.

"Mieko, lâu rồi không gặp. Lát ghé qua phòng tôi nhé."

Olga khẽ liếc sang bà với vẻ uy nghiêm, buông ra câu đó và đi lướt qua bọn họ. Bà chỉ biết chấp nhận trong khi rên rỉ "Ôi trời ơi, ôi trời ơi", ánh mắt lướt qua một nhóm người hào nhoáng khác.

Nếu ai coi "hoàng tử ong mật" là kẻ địch thì hẳn là đám người đó.

"Nghe đồn đợt tuyển chọn lần này, New York cũng mang tới một ngôi sao đang lên đấy."

Hishinuma dõi theo ánh mắt của Mieko, khẽ thì thào.

"Hê, vậy sao?"

Lão già ranh như cáo.

Mieko thầm rủa trong lòng.

Ánh mắt bà đang nhìn chăm chăm vào một người đàn ông cao ngồng gầy nhẳng, gương mặt tươi cười nhưng ánh mắt lại sắc lẻm.

Nathaniel Silverberg.

Ông sở hữu mái tóc màu nâu sáng, dày và xoăn đến độ dù ông đã bỏ ra rất nhiều nỗ lực nó vẫn chỉa ra khắp các hướng như bờm sư tử. Ông là một người hòa đồng, thân thiện và đầy sức quyến rũ, nhưng ông cũng có một mặt khác rất giàu đam mê, và đặc biệt nghiêm khắc với những chuyện liên quan tới âm nhạc. Không may chọc giận ông ta, thì chẳng ai có thể xoa dịu nổi. Mieko chỉ được tận mắt chứng kiến một lần duy nhất, nhưng ông ta biến thành một kẻ hoàn toàn khác con người bà vẫn biết, tóc gáy ông dựng cả lên trong cơn giận dữ, cả người như phừng phừng ngọn lửa chẳng khác gì Bất Động Minh Vương[19].

Ông ta cùng tuổi với Mieko (đang ngấp nghé lứa 50) và hiện đang là nghệ sĩ dương cầm vào độ chín về cả danh tiếng lẫn thực lực, gần đây cũng đang tham gia vào công việc nhạc trưởng và diễn kịch sân khấu, danh tiếng cũng được biết đến nhiều ở các lĩnh vực khác ngoài giới nhạc cổ điển. Ông là người Anh nhưng mấy năm gần đây đang giảng dạy ở Học viện âm nhạc Juilliard[20] và chú trọng phát triển sự nghiệp tại Mỹ.

"Vẫn lắm tóc thế nhỉ? Ghen tị thật."

Hishinuma thầm lẩm bẩm, khẽ xoa xoa mái đầu lưa thưa của mình.

"Ối chà, tóc tai tay đó cũng mỏng đi nhiều rồi. Hồi xưa, người ta toàn nói sau lưng ông ta là chỉ cần mang nguyên bộ tóc đó lên sân khấu là múa được Renjishi[21] cơ."

Chắc Hishinuma đã tưởng tượng ra cảnh ấy, liền cười khùng khục.

"Nghe nói kiện tụng ly hôn cũng khốn đốn lắm, nhưng nhìn da dẻ bóng lưỡng chưa kìa."

"Là do da dầu đấy thôi."

Mieko cũng nghe đồn Nathaniel đang rơi vào tình trạng thê thảm khi ly hôn với cô vợ người Anh - một nữ diễn viên kịch nghệ nổi tiếng.

Hễ động đến phụ nữ, ông ta lại là người lừng khà lừng khừng.

Mieko khẽ làu bàu trong dạ.

Hishinuma nhìn Mieko với một thoáng hiếu kì, rồi đập bộp vào trán mình.

“Mà phải, cậu ta cũng là chồng cũ của cô mà nhỉ.”

Lão già này, bộ nãy giờ quên béng mất rồi sao, Mieko lại rủa thầm trong lòng.

“Chuyện xưa lắc xưa lơ rồi.”

“Ừ đấy, con trai cô vẫn khỏe chứ?”

“Nó mới gửi email cho em khi nãy. Phải, phải, năm nay nó đi làm rồi. Giờ thành viên chức nhà nước, bên Bộ Công thương thì phải?”

Hishinuma có vẻ thật sự bất ngờ.

“Cô này, giờ không còn Bộ Công thương nữa đâu. Mà thay đổi cũng từ lâu lắm rồi mà. Giờ nó là Bộ Kinh tế, Thương mại và Công nghiệp cơ. Thằng bé Shinya chắc thông minh lắm.”

“Nó giống bố nó. Cả khuôn mặt cũng có nét giống nữa.”

Sau khi cuộc hôn nhân với Nathaniel tan vỡ, bà nghe lời cha mẹ đi xem mặt và kết hôn với một nhân viên ngân hàng tốt nghiệp Đại học Tokyo. Giờ bà nghĩ rằng ngày ấy chắc mình mất trí mới làm như vậy, nhưng vào thời điểm đó, bà đã quá kiệt sức với mối quan hệ lằng nhằng cùng Nathaniel và thật sự cho rằng một người đàn ông nghiêm túc đáng tin cậy sẽ là người bạn đồng hành tốt cho mình. Thế rồi, Mieko sinh ra được một cậu con trai hoàn toàn không thể ngờ là con của một người mẹ đầy tinh thần tự do đến thế, nó như đúc từ một khuôn với cha mình, được nuôi dạy thành một thanh niên nhạy bén sắc sảo và đáng tin cậy.

Hai vợ chồng đã ly dị trước khi đứa nhỏ lên tiểu học, rồi một tay cha nó nuôi dạy, nên bà cũng không nắm rõ tình hình. Chồng bà cũng lập tức tái hôn, nên Shinya trong ký ức của Mieko vẫn mãi là một đứa nhỏ. Mẹ kế của thằng bé cũng là một người phụ nữ rất tốt, giúp nuôi dạy Shinya thành một chàng trai ưu tú nên Mieko cũng thật tâm cảm ơn người ấy.

Shinya tuy không học biểu diễn nhưng khá yêu thích âm nhạc, thằng bé từng nghe màn trình diễn của Mieko hồi học cấp ba và gửi thư bày tỏ cảm xúc nữa. Những nhận định của thằng bé rất sắc sảo, bà vẫn còn nhớ thứ cảm xúc vừa vui mừng vừa khó chịu rất phức tạp khi ấy. Giờ bà vẫn hay nhắn tin qua lại với thằng bé, hình như cha mẹ nhà bên ấy cũng cho phép.

Con gái của Nathaniel sẽ giống cha hay giống mẹ đây nhỉ.

Lúc suy nghĩ đó chớm nảy ra trong đầu, ánh mắt bà chạm phải ánh mắt Nathaniel.

Bà giật mình theo phản xạ.

Ánh mắt Nathaniel thoáng để lộ chút ngượng nghịu.

Mieko biết người đàn ông này vẫn còn chút vương vấn tình xưa đối với mình, nhưng ít ra giờ không còn nhìn nhau thấy ghét nữa là tốt lắm rồi. Có điều, vẻ mặt lộ vẻ hốt hoảng và cứng đờ ra như kia lại mang tới dấu hiệu không tốt chút nào. Bà cá người đàn ông này đang nhớ tới sự kiện "hoàng tử ong mật" xuất hiện ở Paris đây.

Ông ta đi về phía bà với nét mặt rắn đanh.

Mieko cố gượng tạo ra một vẻ mặt tươi cười.

"Lâu rồi không gặp."

Nathaniel nhìn chăm chú Mieko, cất lời chào hỏi.

Ánh mắt đó không hề cười.

"Anh vẫn khỏe nhỉ?"

Mieko cố gắng nói bằng giọng tươi tỉnh.

"Em cũng vậy."

Nét mặt Nathaniel vẫn không hề đổi khác. Ông ta nở nụ cười cầu tài đối với Hishinuma bên cạnh.

"Thầy Hishinuma, lâu rồi không thăm hỏi. Khúc nhạc làm đề bài cho lần này thú vị thật đó. Tôi từng chơi thử và rất thích nó."

"Được cậu khen ngợi, tôi vui lắm."

Mieko cảm thấy khó thở khi nhìn vào gương mặt nghiêng nghiêng của Nathaniel trong khi ông ta đang hào hứng bàn về bản nhạc mới với Hishinuma.

Giận dữ. Kẻ này đang giận dữ.

Ông ta đang bực tức với mình, vì đã cho đứa trẻ có lá thư tiến cử của Hoffmann đỗ vòng sơ khảo.

Tại sao hả, Mieko? Tại sao em không ngăn điều đó lại?

Mieko đọc được nét mặt đó đang đầy sự chỉ trích đối với mình.

Nếu ông ta nghe thấy màn biểu diễn của đứa trẻ đó.

Bà đã thấy hiển hiện ngay trước mắt sự phẫn nộ của Nathaniel.

Chắc tóc tai kẻ này sẽ dựng ngược lên như Bất Động Minh Vương cho coi. Bởi vì...

Bởi vì ông ta cũng là một trong số những học trò ít ỏi của Hoffmann.

Cậu học trò từng chịu khó bay từ Anh tới nhà Hoffmann học mỗi tuần một lần, nhưng chưa từng được thầy mình viết cho bất kỳ lá thư tiến cử nào.

Đúng rồi, kẻ này đã luôn kính ngưỡng cũng như sợ hãi Hoffmann, chẳng khác gì những con người sùng bái bị ràng buộc bởi lời chú nguyền mang theo tình cảm cuồng điên từ Hoffmann. Người thầy kính yêu đã sớm không còn trên thế gian, giờ lại xuất hiện một cậu thiếu niên có thư tiến cử của thầy. Cả mình và ông ta đều đang hoang mang bối rối không biết nên đối xử với đứa trẻ đó theo kiểu gì nữa.

Tôi cũng đâu biết nên làm thế nào.

Mieko thầm bắt chuyện với Nathaniel đang đứng trước mắt mình.

Hơn nữa, trái bom thầy Hoffmann gài sẵn đã nổ rồi. Chúng ta chẳng còn cách nào để đối đầu đâu. Thầy ấy đã tặng đi "món quà" của mình rồi...

Đúng lúc đó, một bóng người như xé toạc không khí lao vào tầm nhìn của Mieko.

"Thầy Silverberg."

Bóng người đó như đang tích tụ lại thứ ánh sáng dịu dàng. Bà thật sự tưởng như dáng người đó mang theo ánh sáng.

Mieko bất giác chớp chớp mắt vài lần.

“A, Masaru à?”

Nathaniel loạng quạng mất đà, ôm chầm lấy cái bóng đó.

“Masaru?”

Mieko bất giác hỏi lại.

Nathaniel nhìn Mieko, “Ừ” một tiếng rồi nhìn sang cái bóng đó.

“Đúng, cậu bé này cũng lai dòng máu Nhật. Mẹ cậu ta là người Nhật lai thế hệ thứ ba ở Peru.”

“Người Nhật lai thế hệ thứ ba ở Peru?”

Mieko nhìn chằm chằm vào gương mặt đó, nhìn kiểu gì cũng ra nét Latin chẳng còn vương vấn chút đường nét gì của người Nhật. Có lẽ do dòng máu hòa trộn từ nhiều chủng tộc, đầu óc Mieko chợt hiện lên từ “Hybrid[22]”.

Bà chợt để ý tới cụm từ “cậu bé này cũng” của Nathaniel. Chắc chắn đầu óc ông ta có hình ảnh của Kazama Jin.

Cậu thanh niên có chiều cao gần tương đương Nathaniel, mặc bộ vest màu xám vải tuýt khá lịch lãm nhưng không hề nhạt nhòa. Sung mãn nhưng tĩnh lặng. Hoang dại nhưng sâu sắc. Hình tượng tưởng như mâu thuẫn nhưng không hề khiên cưỡng. Thi thoảng ta vẫn thấy những người mang “tốc độ của cơ bắp” nhưng không ngờ cậu thanh niên trước mặt lại chính là kiểu đó. Một con quái thú dẻo dai với sức mạnh bùng nổ.

“Nào, mời mọi người nhớ cho nhé.”

Nathaniel cúi đầu thật sâu với vẻ mặt hài hước, rồi kéo vai cậu thanh niên lại.

“Cậu bé này chính là kho tàng bí mật của Juilliard đó. Em ấy bắt đầu dự thi từ năm nay. Hình như cuộc thi đầu tiên của em là Osaka nhỉ? Tại sao lại là Osaka vậy?”

“Em muốn coi như đánh tiền đồn cho Cuộc thi Yoshigae. Còn muốn làm quen với bầu không khí, hội trường thi cử tại Nhật

Bản. Nhưng em không hiểu rõ quy tắc lắm, nên bị đánh trượt vì phạm quy."

Cậu thanh niên bẽn lẽn gãi đầu.

Mieko bật "ê" lên.

Chẳng lẽ cậu bé này lại là...

Ánh mắt bà đóng đinh vào cậu trai đó.

Có khi nào cậu bé này chính là người đạt điểm số cao nhất, nhưng hoàn toàn không có mối quan hệ nên bị đánh trượt dạo nào.

"Masaru có nghĩa là VICTORY đó."

Nathaniel nhìn Mieko với vẻ thách thức.

"Người này là Saga Mieko. Một người chiến hữu cũ của thầy."

"Em đương nhiên biết cô ấy ạ. Cháu rất vui được làm quen với cô."

Đôi mắt Masaru sáng long lanh, chìa tay ra cho bà.

Mieko nắm lấy bàn tay to đẹp đẽ đấy, lòng thầm thở dài.

VICTORY và DUST, ngay từ đầu đã có ý tranh đua rồi.

Mieko liếc nhìn ra bên ngoài quảng trường bên kia ô cửa kính.

Màn đêm mỗi lúc một đen đặc, khuya đã đằm sâu. Cuộc thi sẽ kéo rèm khai mạc sau vài tiếng nữa thôi.

ZUIZUI ZUKKOROBASHI[23]

"Chắc mình chọn cái đỏ này cho Chung kết nhỉ?"

Aya cười gượng trước vẻ nghiêm mặt suy nghĩ của Kanae.

"Còn chưa biết liệu em có lọt nổi vào vòng Chung kết hay không mà?"

Aya nói nhẹ tênh kiểu đùa cợt, ai dè Kanae lại bày ra vẻ mặt dữ tợn quay phắt sang cô.

"Aya, em lại nói kiểu đó rồi? Này, thế gian không thiếu kẻ muốn được dự thi nhé, nhưng họ đã bị loại ở vòng hồ sơ với vòng tuyển chọn rồi đấy. Nếu em mang tâm lý đó đi thi thì thà nghỉ luôn là xong. Không cần quan tâm tới bố chị đâu."

"Xin lỗi."

Aya co rúm người lại, khó xử nhìn một lượt đám váy vóc đủ màu sắc rực rỡ xếp hàng trên mặt chiếu tatami.

Ngay sau khi hoàn thành bốc thăm thứ tự biểu diễn hồi trưa, để chuẩn bị cho Cuộc thi Piano quốc tế Yoshigae vào ngày mai, Aya lập tức quay về Tokyo.

Cô hiện đang ở nhà thầy Hiệu trưởng Hamazaki gần trường đại học.

Đây là một ngôi nhà hoành tráng theo kiểu Nhật, khu vườn rộng rãi rậm rạp mà tối tăm.

Chủ nhà hiện cũng đi vắng, giờ chỉ có cô con gái thứ là Hamazaki Kanae và Eiden Aya đang trải nguyên đám quần áo ra chật cả căn phòng kiểu Nhật rộng rãi.

Con gái ai chả mơ được mặc những bộ váy lộng lẫy trên sân khấu. Một số em gái bắt đầu học piano chỉ vì mong được mặc váy đẹp đi biểu diễn.

Nhưng khi trở thành một nghệ sĩ, những bộ váy bỗng thành điều phiền phức.

Rườm rà. Tiêu tốn tiền bạc. Còn chẳng mặc được mấy lần.

Trong trường hợp phải dự thi, các thí sinh nữ thường phải thay mỗi một bộ riêng cho một lượt thi. Cuộc thi piano quốc tế Yoshigae lần này có vòng Một, vòng Hai, vòng Ba, vòng Chung kết nên họ cần phải chọn ra bốn bộ phòng trường hợp lọt vào tận vòng Chung kết. Thật sự có thể mặc đi mặc lại một bộ cũng được, nhưng vấn đề là mặc đồ biểu diễn một lần đã đủ ngấm đầy mồ hôi rồi, lập tức đem đi giặt chưa chắc đã kịp, mà chi phí cũng cao.

Họ có thể thuê trang phục biểu diễn, nhưng mức độ thoải mái có thể ảnh hưởng đến hiệu suất màn trình diễn, nên các thí sinh nữ vẫn muốn sử dụng đồ cá nhân hơn.

Trình diễn trước mặt thiên hạ là chuyện đã diễn ra từ rất lâu về trước đối với Aya, nên cô chẳng có bộ váy nào cả. Các bộ trang phục biểu diễn của cô cho tới tuổi mười ba đều là mẹ may cho. Vốn thích mấy bộ đồ bụi bặm kiểu tomboy nên cô còn nghĩ tới chuyện mặc bộ vest lên sân khấu biểu diễn.

Dẫu gì lần cuối cô biểu diễn hòa nhạc là chuyện từ hồi tiểu học và đây cũng là lần đầu tiên cô tham dự cuộc thi cho người trưởng thành, nên cô hoàn toàn không có ý thức chuẩn bị gì cả.

Cho đến cận ngày thi, Kanae chỉ vô tình hỏi "Em tính mặc đồ gì?" cô liền vô tư đáp "Em có bộ quần áo vest". Kanae liền ngẩn ra, rồi cực lực phản đối là "Không mặc đồ đó được đâu".

Bộ vest kiểu đó trông dị lắm, em phải nghĩ cả tới hiệu ứng biểu diễn chứ. Con gái vẫn nên mặc váy là hơn.

Nhà Hamazaki có hai cô con gái. Con gái cả Haruka theo học thanh nhạc, hiện đang du học bên Ý. Cô con gái thứ hai Kanae chơi đàn vĩ cầm, là đàn chị năm hai cùng trường đại học với Aya (đúng là cái tên vận vào người[24], nên cái tên quan trọng lắm đấy).

Chẳng rõ có phải do thầy Hamazaki nhờ vả, Kanae đã luôn chăm sóc cho Aya kể từ khi nhập học. Ban đầu còn mang tính

nghĩa vụ, nhưng dần dà Kanae đĩnh đạc và Aya vô tư thoải mái trở nên thân thiết hơn, giờ chẳng khác gì chị em một nhà.

Chị em nhà Hamazaki có cả đống trang phục biểu diễn, hơn nữa vóc dáng gần giống Aya. Thế là hai chị em gấp rút cho Aya mượn trang phục.

Aya thích những thiết kế đơn giản và tông màu đơn sắc nên lập tức chọn mấy bộ tối màu, nhưng cây đàn piano đã đen sì, lại còn phải chơi cùng dàn nhạc trong vòng Chung kết nữa. Các nhạc công dàn nhạc mặc đồ đen, mặc đồ tối màu chẳng khác nào dìm chính mình. Khi trình diễn trong một cuộc thi, điều quan trọng là phải lưu lại ấn tượng trong lòng quan khách. Kanae chủ trương chọn những bộ trang phục màu tươi sáng, tận lực in sâu ấn tượng vào trong mắt người nhìn.

Không chỉ mỗi nghệ sĩ piano, các nữ nghệ sĩ biểu diễn không thích bị hạn chế cử động phần vai, nên hầu như đều chọn các loại váy khoét nách. Các dòng váy xòe rộng cũng khá thịnh hành, nhưng Aya không ưa dạng váy đó lắm. Vai cô xuôi như thế, cũng sợ mấy cái váy hai dây tuột xuống. Rốt cuộc, sau khi thử đủ kiểu váy vóc, cô chọn ra được mấy bộ váy liền khoét nách. Thôi thì đỡ phải để ý váy vóc rồi không tập trung vào biểu diễn được là lại đi tong bao công sức. Đủ thứ phải lo từ chuyện giẫm lên vạt váy, rách váy vì gồng quá sức lúc biểu diễn, dây áo bị tuột xuống, đến chuyện lỡ chọn loại vải sợi tổng hợp rẻ tiền, dễ bị đổ mồ hôi trong lúc biểu diễn, váy nhăn nhúm xộc xệch và bị cộm lên dẫn đến tâm trạng không tốt khó tập trung. Những câu chuyện kinh dị về các bộ váy đẹp mà khó biểu diễn từ miệng bà chị khóa trên lũ lượt đổ vào tai cô.

Kanae hình như từng được một người chơi ghi ta quen biết chỉ cho xem một cái áo sơ mi đặc hiệu. Áo sơ mi thông thường hay được may ráp từ bốn mảnh gồm thân trước + thân sau + tay áo, nhưng để thả lỏng phần vai và cánh tay, họ chia phần thân trước với tay áo trái phải và phần thân sau với hai tay áo trái phải riêng như con diều hai lớp.

Sau khi tốn bao công lo lắng cân nhắc, họ cũng chọn ra được bốn bộ váy với màu sắc khác biệt nhau. Một bộ màu gần với sắc

đỏ tươi, một bộ màu xanh lơ sáng, một bộ màu xanh lá cây đậm và một bộ màu bạc với những vệt óng ánh. Hai người bắt đầu nghĩ coi nên mặc chúng theo thứ tự nào.

Kanae chắc đã nhìn thấu vẻ băn khoăn của Aya.

Cô thừa biết cha mình là người đã tiến cử Aya theo học ở trường. Cô cũng biết Aya vì ơn nghĩa đó mới nhăn nhó tham dự cuộc thi này, chứ thực lòng không có nhiều hứng thú, lại càng không nhắm tới giải thưởng.

"Này, Aya."

Kanae lặng lẽ buông lời.

"Chắc em nghĩ chị giúp đỡ em như thế này là do bố chị nhờ vả đúng không?"

"Dạ."

Aya giật thột.

Đàn chị đột ngột nói ra chuyện đó vào lúc này. Hơn nữa, lại chỉ ra đúng điều cô vẫn đinh ninh từ lâu.

"Chị là người hâm mộ em đấy."

Kanae nói bằng vẻ mặt dữ tợn.

"Ngay từ hồi còn nhỏ, bố đã khen chị có một đôi tai rất tốt. Dù đi nghe bất kỳ cuộc thi âm nhạc nào, chị hoàn toàn có thể đoán trúng được ai sẽ giành giải thưởng, và ai sẽ toả sáng trong tương lai. Dần dà, bố bắt đầu hỏi chị 'con nghĩ xem sẽ là ai?'"

Các nghệ sĩ tài năng nhất định đều có đôi tai tinh tường, và Aya cũng biết Kanae sở hữu một đôi tai đặc biệt thính nhạy. Không phải là đôi tai tinh nhạy đến gần như tuyệt đối, mà đôi tai của đàn chị này mang sự cân bằng về khả năng cảm nhạc và phân tích mang tính phê bình cao. Đàn chị còn nghe được nhiều dòng nhạc, thật sự còn hay nghe các nhóm nhạc độc lập nữa. Mấy lần cô cho Aya nghe các ban nhạc này nọ và nói "Mấy nhóc này nhất định sẽ sớm ra mắt cho xem" và cũng trúng không ít lần khiến cô thật sự ngạc nhiên. Các màn trình diễn của đàn chị không quá mức hoành tráng nổi bật, nhưng âm nhạc của chị ấy có sự thành thục hiếm thấy ở người trẻ tuổi, giới chuyên nghiệp cũng đánh giá cao.

“Chị đã vô cùng kinh ngạc khi lần đầu nghe em biểu diễn.”

Kanae lẩm bẩm như tiếng thở dài.

“Chị đã nghe quen tiếng đàn của đám học trò theo học bố mình rồi, cũng từng thấy nhiều thần đồng có kỹ thuật đỉnh cao, nhưng chị nghĩ em rất đặc biệt. Chị bị cuốn hút bởi tính nhạc trong em. Thoải mái, phong phú, nhưng có sự kiến giải sâu sắc đến lạnh người.”

Aya bỗng thấy ngượng nghịu. Cô không dám nghĩ những lời khen đó dành cho mình.

“Chị vô cùng hưng phấn, còn nhớ đã nhiều lần bảo bố là ‘Cô bé này nhất định sẽ làm nên chuyện đó’. Không phải chị tự tin mà là chị chắc chắn như vậy.”

Aya ngượng ngập gãi đầu.

“Thế rồi...”

Kanae đột nhiên mở tròn mắt nhìn đăm đăm vào gương mặt Aya, nên Aya cũng ngây ra ngừng tay lại.

“Em đột ngột từ bỏ piano đúng không? Chị đã vô cùng ngạc nhiên, tưởng như mất hết cả mặt mũi luôn ấy chứ. Bây giờ chị mới dám nói, chứ ngày ấy chị cảm thấy mất mặt như bị người khác phản bội đó.”

“Em xin lỗi.”

Aya bật ra lời xin lỗi theo phản xạ.

Kanae hừ mũi, nét mặt cũng hòa hoãn hơn.

“Thế rồi nhiều năm trôi qua, cho tới năm kia nhỉ. Một tối nọ, bố vừa về tới nhà, liền lập tức tới chỗ chị và nói thế này. Đôi tai của Kanae chuẩn thật đấy.”

Aya kinh ngạc.

“Vậy là...”

Kanae gật đầu.

“Hôm ấy, bố chị tới thăm nhà em và nghe đàn bản Sonata của Shostakovich đó.”

Aya nhìn chằm chằm vào Kanae.

“Khi nghe bố chị bảo nhất định sẽ cho em vào trường đại học bên mình, chị đã rất vui mừng. ‘Không phải muốn cho vào’ mà bố chị nói là ‘cho em vào’ cơ. Trông bố chị tình cảm vậy thôi, chứ thật ra nghiêm khắc lắm đấy.”

“Thầy Hamazaki ạ?”

Aya cảm thấy sự ấm áp tỏa ra khắp châu thân.

“Vậy thì em được vào đại học là nhờ chị Kanae nhỉ.”

“Đúng rồi, nhờ ơn chị đó. Cảm ơn chị đi.”

Kanae cao giọng cười ha hả.

“Ơ mà, nếu chỉ dựa vào mỗi cảm tính của chị thì bố không chủ động vậy đâu. Do bố vẫn luôn quan tâm tới em đấy.”

Có thể do mẹ đã nhờ vả thầy ấy từ hồi còn sống, Aya thầm nghĩ.

“Do đó, coi như vì mặt mũi và niềm tự hào của chị, em nhớ cố gắng nỗ lực hết mình trong cuộc thi đấy. Em hiểu chứ?”

Kanae nhấn mạnh, Aya cũng thành thật gật đầu xuôi theo.

“Rồi, ta chọn bộ nào để phân thắng bại đây?”

Hai cô gái nhìn lướt lại bốn bộ váy.

“... Em sẽ mặc bộ này cho Chung kết.”

Sau một lúc lâu, Aya chỉ vào bộ đồ bằng bạc lóng lánh.

“Bộ này có hơi nhạt nhòa không?”

Kanae nghiêng đầu do dự.

Aya lập tức lắc đầu.

“Không, không có chuyện đó đâu. Em thích bộ váy này nhất. Tên của em có chữ “Dạ[25]” còn gì? Bộ váy này mang hình tượng của ánh trăng, chị không thấy rất hợp sao.”

Đúng rồi, Aya đã nói vậy thì thế cũng được đó, Kanae cũng thấy bùi tai.

“Em sẽ cố gắng để được mặc bộ váy này vào Chung kết. Cảm ơn nhé, chị Kanae.”

Aya thẳng người nghiêm túc nói vậy, lần này đến lượt Kanae thấy ngượng ngùng, bèn lảng ánh nhìn đi chỗ khác.

Sau khi rời khỏi nhà Hamazaki, cô bất giác buông một tiếng thở dài nho nhỏ.

Tiết trời giá lạnh hơn nhiều rồi.

Cuối thu có khác. Khí lạnh tạt thẳng vào má, tâm trí cũng tỉnh táo hơn.

Cô vừa vui vừa xúc động trước câu chuyện kể của Kanae. Nhưng bước ra ngoài thế này, cảm xúc trong cô lại tụt xuống với những suy nghĩ tiêu cực.

Ngày mai là bước vào cuộc thi rồi, nhưng cô vẫn chưa cảm thấy sẵn sàng.

Đúng như lời Kanae nói, cô buộc phải tập trung đã.

Đằng nào Aya cũng trình diễn vào ngày cuối cùng. Số báo danh là tám mươi tám. Cô không cho rằng được trì hoãn là may mắn, và số lượng người tham gia cũng khiến cô choáng ngợp.

Tại sao đến lúc này rồi mà cô vẫn buộc phải ghi điểm trước công chúng nhỉ?

Aya băn khoăn ngần ngại, đảo bước đi lòng vòng vài bận.

Hiện giờ, cô đang sống một cuộc đời âm nhạc rất trọn vẹn. Đương nhiên cô cũng mong muốn tìm kiếm một công việc liên quan tới âm nhạc trong tương lai, nhưng cô chưa bao giờ xem xét tới lựa chọn trở thành một nghệ sĩ biểu diễn piano. Không tính tới chuyện biểu diễn trong phòng thu, nhưng cô cảm thấy mình không phù hợp chơi nhạc trước mặt người khác.

Cô còn quan tâm tới một điều khác nữa.

Cách đây ít lâu, đài truyền hình từng gửi đề nghị phỏng vấn Aya tới trường. Họ muốn quay một bộ phim tài liệu, theo sát cô trong suốt quá trình dự thi. Vài sinh viên khác của trường cũng tham gia Cuộc thi Yoshigae, nhưng họ lại chỉ đích danh Aya. Aya nhanh chóng từ chối một cách lịch sự, nhưng vẫn cảm thấy không thoải mái.

Cô thừa biết họ định giật tít về việc “Thiếu nữ thiên tài trở lại”.

Một cô gái nhỏ đã tự xóa mình khỏi sân khấu, giờ quay trở lại biểu diễn. Kiểu gì người ta cũng sẽ ném ra mấy câu vui mừng kiểu như "dành cho người mẹ đã khuất". Cô cảm thấy chán nản khi việc mình tham gia cuộc thi lại bị ánh mắt người đời soi xét theo kiểu đó.

Cô chưa bao giờ hối hận khi từ bỏ vai trò nghệ sĩ biểu diễn dương cầm ngày ấy, và cũng chẳng thấy nản lòng. Cô mang một tình yêu vô cùng sâu đậm với âm nhạc, cũng chưa bao giờ nghĩ tới việc rời bỏ nó. Nhưng cô thấy khó chịu khi người ta cho rằng cô muốn trở lại sân khấu, hoặc khiến người khác cảm thấy cuối cùng cô cũng có thể gượng dậy. Aya là một người điềm tĩnh và ung dung, còn sở hữu một mặt khác rất quái tính. Khía cạnh này chính là điều khiến cô lưỡng lự về sự "trở lại" như người ta vẫn mong đợi.

Chà, nhưng tuyên bố rõ to như thế rồi đừng nói gì trở lại, trượt vỏ chuối ngay vòng Một thì khác nào trò cười.

Aya cười nhạt với chính mình.

Chắc vì nhà Hamazaki cũng khá gần, chân cô cứ tự nhiên bước về phía trường đại học.

Đêm đã khuya lắm rồi, nhưng dãy phòng học vẫn còn vài ánh đèn leo lét.

Về cơ bản, phòng tập được phép sử dụng suốt hai mươi tư giờ trong ngày. Vào những đợt gần các cuộc thi lớn, kỳ thi hay buổi biểu diễn nội bộ, nơi này hóa thành tòa thành không có buổi đêm đúng theo nghĩa đen.

Cô chợt nảy thôi thúc ghé vào đó xem sao vì không muốn về nhà với cảm giác mừng vui xen lẫn bao băn khoăn do dự kiểu này, cũng thấy mệt với chuyện chọn trang phục (thật sự cứ thay ra thay vào mấy bộ váy kiểu này vừa căng thẳng lại mệt mỏi), nên cô muốn được chạm vào cây đàn để tâm trạng thư giãn.

Dãy phòng tập vẫn đầy người đúng như dự liệu. Qua những cánh cửa cách âm, cô có thể nghe những bản nhạc Étude của Chopin hay Sonata của Beethoven mang đầy sát khí. Cô thoáng thấy cả hai sinh viên khác cũng tham gia Cuộc thi Yoshigae.

Cảm giác căng thẳng dồn nén và sự mệt mỏi lan tràn khắp dãy hành lang.

Căn phòng luyện piano yêu thích của Aya đã có người, cô bèn bước về phía căn phòng yêu thích thứ hai.

Đôi chân cô bỗng dừng khựng lại.

Chân không bước nổi vì vừa nghe thấy tiếng đàn piano vọng ra từ một phòng tập nào đó.

Ơ, đó là gì thế?

Trong một thoáng, cô không biết mình đang nghe gì nữa.

Hình dạng của thứ âm thanh này thật khó định hình.

Cô không nghe ra được giai điệu. Bản nhạc này có vẻ lạ tai quá.

Hay người này đang chơi theo phong cách jazz?

Cô lắng tai nghe thật kỹ.

Lần đầu tiên cô nghe thấy thứ âm sắc kiểu này. Cô nhớ được hầu hết âm thanh của các sinh viên khoa piano, nên chỉ cần lắng nghe một chút là đoán ra được người nào.

Hay là sinh viên bên khoa sáng tác. Aya ghé sát vào cánh cửa, áp tai nghe ngóng.

Vài sinh viên bên khoa sáng tác có thành lập nhóm nhạc jazz và hoạt động cũng khá xôm.

Nhưng cô càng nghe càng thấy cơ thể lạnh dần.

Cổ họng nghèn nghẹn.

Không phải. Hay quá. Cực kỳ hay. Ngang hàng sinh viên khoa piano, mà không, không hẳn thế, cô không chắc lắm nhưng rất hay.

Nhất là âm rất vang.

Đầu tiên, cô đã nhận ra đây chính là thứ giữ chân cô lại. Những âm thanh lọt ra ngoài cánh cửa cách âm đại khái giống nhau. Chúng bị mất đi cá tính và những thứ hoa hòe điểm tô, chỉ còn là những giai điệu nhợt nhạt đều đều.

Song, thứ âm thanh này khác các loại âm thanh cô nghe đã quen tai vọng ra từ các căn phòng khác, một thứ gì đó mạnh mẽ

đầy đặn như muốn bật tung cánh cửa căn phòng kia chui ra.

Đùa sao. Là sinh viên nào có thể chơi đàn ở đây tới mức đó vậy.

Aya đứng lặng. Trái tim đập dồn.

Bản nhạc tuyệt vời quá. Người đó chơi đàn ở quãng tám, nhưng từng giọt âm thanh được căn chỉnh tuyệt vời không chút sơ hở.

Một đoạn nhạc phức tạp như thế mà chơi nhịp nhàng tới vậy.

Aya như thấy máu tụt hẳn khỏi châu thân, đồng thời cảm nhận được nỗi bàng hoàng gần như kinh sợ.

Mình đang lắng nghe một thứ rất tuyệt vời. Đêm trước cuộc thi, trong phòng luyện đàn của trường đại học, mình đang được nếm trải hương vị hưng phấn rần rật khắp thân thể.

Nhịp đàn đột nhiên biến chuyển, Aya cũng bừng tỉnh.

Giai điệu đang bay vút dồn dập như bóp chẹt hơi thở, giờ bỗng giãn dần hóa thành từng nhịp thư thái.

Rumba. Đây là điệu Rumba.

Trong khi gõ nhịp tay trái vào bàn tay phải theo điệu nhạc, Aya bỗng ngộ ra đấy là một giai điệu khá quen.

Ừm? Cái gì đây ta. Mình biết bài này. Tuy pha nhiều ngẫu hứng, nhưng chắc chắn đây là...

Cô áp tai vào cánh cửa một lần nữa, đầu óc bỗng lóe lên.

Zuizui zukkorobashi! Người này đang đàn bản đồng dao Zuizui zukkorobashi trên nền nhạc rumba!

Không nhịn được nữa, Aya dòm vào bên trong qua ô cửa sổ bốn cạnh.

Ánh mắt cô chạm vào chiếc mũ màu nâu cháy đầu tiên.

Chiếc mũ đã sờn đung đưa theo nhịp.

Cô nhận ra chủ nhân chiếc mũ là một cậu trai trẻ.

Cậu bé đó không ngồi trên ghế, mà đứng đung đưa người khi bàn tay nhịp nhàng gõ trên những phím dương cầm.

Đúng là người lạ rồi.

Aya cố gắng xoay ngó đủ góc độ, để nhòm được vào mặt cậu bé kia.

Trường mình không có sinh viên nào như vậy. Có vẻ còn khá nhỏ. Hay mới là học sinh cấp ba thôi!

Cậu bé cứ say sưa chơi bản rumba, bất chợt ngước lên nhìn trần nhà rồi lia ánh mắt về phía tường.

Trong một khắc, cậu ngừng chơi.

Rồi đột ngột, bắt đầu đàn bản Chopin Étude Op. 10-1.

Ơ.

Aya bất giác quay phắt về phía lành lang.

Không sai. Cậu bé đang hòa tiếng đàn của mình với một ai đó đang mải tập luyện bản Chopin Étude Op. 10-1 trong một phòng tập khác.

Đùa à. Sao cậu bé nghe thấy, em ấy đang trong phòng tập cơ mà.

Aya lạnh gáy. Nhưng tiếng đàn từ xa vẳng lại và tiếng đàn của cậu bé này bắt rất khớp với nhau. Cậu bé hẳn phải nghe thấy.

Nhưng, âm thanh đó đột nhiên đục hẳn. Thành một thứ âm quái đản, khoan vào màng nhĩ. Aya rối loạn. Chẳng lẽ cô đã sai?

Nhưng cùng một đoạn nhạc mà. Chính là đoạn nhạc như tiếng sóng xô bờ rồi rút đi đầy hùng vĩ đó...

Gai ốc nổi rần rần.

Cô hiểu rồi. Cậu bé đó đã đẩy chệch đi nửa nốt, để hòa phối với nhịp điệu của bản đàn người sinh viên bên kia đang chơi.

Cách cậu bé này chơi đàn hoàn toàn tự nhiên. Kiểu chỉ cần muốn là làm được liền. Cậu bé chơi nhẹ nhàng như không, chẳng có dấu hiệu luống cuống khi điều chỉnh các ngón tay.

Cậu bé vẫn đung đưa thân người, nhưng chợt xoay đầu về phía cánh cửa.

Ánh mắt thình lình chạm phải ánh mắt Aya.

Gương mặt trắng trẻo, đôi mắt to mở lớn.

Tiếng đàn dừng lại.

Mọi sự quá đột ngột, Aya không kịp lảng ánh mắt đi chỗ khác, cũng không thể rời khỏi cánh cửa, cứ thế nhìn đăm đăm

cậu bé.

Cậu bé cũng giương tròn đôi mắt, miệng lúng búng như bị soi xét trước trò nghịch quấy.

Được yêu thương.

Khi Aya nhìn thấy gương mặt cậu thiếu niên lần đầu, những từ ngữ đó liền nảy sổ trong đầu óc cô.

Đứa trẻ này được thần âm nhạc yêu thương.

Cô cũng chẳng hiểu sao mình lại nghĩ như thế. Nhưng vào khoảnh khắc nhìn thấy gương mặt đó, Aya đã nghĩ vậy. Linh khí, thuần khiết. Gương mặt đó giáng thẳng vào trực cảm của cô, gợi lên những từ ngữ chẳng mấy khi dùng đến.

Thiếu niên luống cuống bỏ mũ xuống.

Em nhặt cái túi vải đeo chéo lên, cuống quýt lao ra khỏi căn phòng.

“Em xin lỗi. Em xin lỗi.”

Thiếu niên cúi đầu như bổ củi trước Aya.

“Tại sao em phải xin lỗi chị?”

Aya hỏi lại, nhưng cậu bé đã tìm đường chuồn mất.

“Em xin lỗi. Em biết là mình không được phép. Nhưng khi đi ngang qua đây và nghe thấy tiếng đàn piano, em thầm nghĩ là đàn ở đây tốt ghê nên lỡ...”

Thiếu niên vẫn cúi đầu thật thấp, đôi chân lùi dần.

“Em ít khi được chạm vào những cây đàn tốt như thế. Vậy nên em mới...”

“Hả?”

Aya chớp chớp mắt.

Nghe thấy? Cậu bé nghe thấy tiếng đàn piano từ dãy phòng tập cách âm vọng ra tận con đường ngoài kia sao?

“Khoan đã! Em là ai vậy?”

Thiếu niên đội lại cái mũ rồi ba chân bốn cẳng phóng vọt đi.

“Khoan đã! Cho chị biết tên em với!”

Aya vội vã đuổi theo cậu bé.

Nhưng thiếu niên kia nhanh nhẹn quá. Cô nhìn thấy bóng em vọt qua đoạn hiên ngoài, lao về phần tường mé vườn sau, ngược hướng cổng chính.

"Chẳng lẽ..."

Aya ngơ ngác dõi theo bóng hình kia lẩn đi trong đêm tối.

Chẳng rõ cậu bé tìm được chỗ nào kê chân, mà nhẹ nhàng nhảy vọt được qua phần tường rào bằng gạch.

Trời ạ. Thằng bé này đã xâm nhập bất hợp pháp vào trong trường?

Một cậu nhóc còn nhỏ như đứa trẻ con như thế mà lại có thể chơi đàn hay hơn cả những sinh viên đại học âm nhạc sao?

Aya quên sạch mọi thứ về cuộc thi, vụ chọn váy áo hay chuyện đài truyền hình đề nghị lấy tin, ngẩn ngẩn ngơ ngơ đứng ở hiên nhìn chăm chăm vào màn đêm đen đặc.

THE WELL-TEMPERED CLAVIER BOOK 1 NO. 1[26]

Ngay trước sáu giờ sáng, Masaru Carlos Levy Anatole tỉnh dậy trong khách sạn. Cái đồng hồ vừa chớm réo liền bị tắt luôn.

Cậu ít khi phải nhờ tới đồng hồ đánh thức mình dậy. Cậu luôn có thể dậy vào lúc mình muốn nên thật tình chẳng cần báo thức làm gì, nhưng vẫn duy trì đặt đồng hồ phòng lúc ngủ quên.

Cậu chỉ cần vài ngày để làm quen với việc chênh lệch giờ giấc khi tới Nhật.

Masaru nhỏm người dậy, thay ra bộ áo yukata cỡ lớn nhất ở đây mà vẫn còn cũn cỡn, rồi kéo tấm rèm cửa.

Từ đây, cậu có thể nhìn bao quát hết thành phố ven biển Yoshigae, thấy Thái Bình Dương vẽ một đường cong ôm dọc theo thành phố ở chốn xa xa. Bầu trời vẫn tráng một lớp mây mỏng nhưng đã sáng hẳn rồi, mặt biển pha giữa đôi sắc xanh và xám, loang loáng lấp lánh đẹp xiết bao. Masaru bất giác cất tiếng trầm trồ, mải mê ngắm nghía khung cảnh đó.

Khung cảnh Thái Bình Dương ở Nhật mang vẻ huyền diệu và đong đầy màu sắc nhưng vẫn thẩn thơ như một bức tranh mực tàu. Có lẽ vì cậu đang nhìn ngắm nó giữa bầu không khí nằng nặng với độ ẩm cao chăng? Thật không ngờ vẫn là đại dương ta nhìn thấy nơi dải biển bờ Tây Hoa Kỳ.

Hôm nay, cậu lại nạp đầy bình năng lượng. Masaru khoẻ khoắn vươn vai rồi vặn người. Sau đó, cậu đi rửa mặt thay sang bộ đồ thể thao, xuống thang máy và bắt đầu nhẹ nhàng chạy bộ.

Buổi sớm mai ở Yoshigae chẳng có mấy bóng người, bầu không khí sạch sẽ và khoan khoái. Hơi lành lạnh đậu trên má cũng sảng khoái làm sao.

Bước chân đều đặn của chú chó đang đi dạo, hay tiếng động cơ xe máy của người đi giao báo. Đó chính là âm thanh của Nhật Bản. Cậu chạy những bước nhỏ, dừng lại nghỉ vài nhịp rồi tiếp tục chạy.

Hễ ai nhìn thấy cậu chạy thì chắc mười người phải đến tám hay chín đoán cậu là một vận động viên. Thân người cao lớn, những sải chân thẳng thắn đường hoàng, bả vai và cánh tay chắc nịch cơ bắp.

Thật ra cậu cũng từng là vận động viên nhảy cao. Tuy giờ cậu theo học Học viện Juilliard nhưng vẫn nghĩ một nghệ sĩ âm nhạc cũng là vận động viên.

Những cây piano cậu gặp gỡ ở mỗi điểm đến chẳng khác nào chướng ngại thời tiết. Sân khấu là trường đua, hội trường chẳng khác gì sân vận động. Cậu cho rằng chính vì sống trong thời đại mọi thứ đều được xử lý thông qua máy tính và không gian ảo dựa trên hệ thống mạng và sức mạnh thể chất không được coi trọng, các nghệ sĩ âm nhạc càng phải duy trì được sức mạnh thể chất. Khởi đầu từ độ dài ngón tay và độ lớn của bàn tay, độ linh hoạt của vai và cổ tay, độ dài của nhịp thở và độ sâu của nhịp hô hấp, khả năng dồn lực tức thời của cơ bắp hay sức bền bỉ nhờ sự rèn luyện ẩn sâu trong từng khớp cơ. Những giai điệu pianissimo[27] và fortissimo[28] đẹp đẽ kết nối với sự khiêm nhường và lý giải sâu sắc về bản nhạc và sự bao dung thong thả đàn trọn bản nhạc. Cậu đã sở hữu tất cả những điều đó.

Masaru điều chỉnh nhịp chạy với nhịp thở, mường tượng từng luồng ô xy đang toả ra khắp thân thể mình.

Cậu không nghe nhạc trong khi chạy bộ.

Tuy nhiên, những tiếng nhạc Bach vẫn đang vấn vương trong đầu óc. Bach là âm nhạc dành cho buổi sáng. “The Well-Tempered Clavier” là đề thi cho vòng Một. Buổi sáng nay không mang chất của Gould[29], mà là Leonhardt[30].

Ohayou, Nippon.[31]

Masaru lẩm bẩm bằng tiếng Nhật.

Cậu sống ở Nhật ba năm từ lúc lên năm tới khi bảy tuổi.

Thành thật mà nói, cậu không nhớ được gì rõ nét về đất nước này. Do cậu có thể nói tiếng Nhật ổn thỏa ở mức giao tiếp thường ngày, gia đình cho cậu theo học trường tiểu học công lập gần nhà nhất, nhưng chỉ được chưa đầy ba tháng.

Bản tính lạc quan trời phú đã không để chuyện này ám ảnh sâu trong lòng, nhưng cậu vẫn còn nhớ bầu không khí ảm đạm và lạnh lẽo "chỉ riêng mình khác biệt" khi ấy. Trong một tập thể trơn tru và đồng đều kỳ lạ, chỉ có mình cậu lệch nhịp. Thế rồi, sự đồng đều đó như hòa thành một gương mặt duy nhất rồi nhìn chằm chằm vào cậu.

Nhưng mẹ còn sốc hơn Masaru rất nhiều.

Bà Michiko là một người Peru gốc Nhật thế hệ thứ ba. Gia đình nhà ngoại là dân di cư đời đầu tiên, nỗ lực hết mình làm việc và thành công bám trụ tại châu Mỹ. Tuy mẹ Masaru chỉ có một phần tư dòng máu Nhật Bản, nên ngoại hình chẳng còn nét gì của người phương Đông, nhưng bà vẫn luôn tự hào về gốc gác Nhật Bản của mình. Mẹ rất đỗi tôn trọng mười quy tắc được truyền lại trong xã hội người gốc Nhật, "Tôn trọng lao động, giữ gìn lời hứa, tử tế với người, năng tiết kiệm, chăm học hỏi, sinh hoạt có nề nếp, luôn giữ gìn vệ sinh cho gia đình và chung quanh" v.v. Các anh em chú bác của mẹ đều khá ưu tú và nắm nhiều vai trò trọng yếu trong nhiều công ty, nhưng thành tích của mẹ còn đặc biệt xuất sắc khi thi đỗ vào Khoa Công nghiệp đại học quốc lập của Peru rồi thuận lợi tốt nghiệp ra trường, sang Pháp du học. Mẹ lấy được học vị tiến sĩ, gia nhập một phòng nghiên cứu Năng lượng nguyên tử, rồi quen với cha là nhà vật lý học người Pháp tại đó. Bọn họ kết hôn, rồi sinh ra Masaru. Cái tên dài loằng ngoằng phức tạp của Masaru cũng từ đó mà ra.

Cuối cùng, nhờ mối quan hệ hợp tác giữa cơ quan năng lượng nguyên tử của Pháp và Nhật Bản, hai vợ chồng cùng chuyển về Yokohama. Vì là lần đầu tiên được tới Nhật, nên mẹ rất hào hứng với cuộc sống ở đất nước cội rễ của mình. Cũng vì

nghe nói chất lượng giáo dục ở Nhật khá tốt, mẹ còn mong muốn Masaru được theo học trường công ở bên này.

Nhưng, bao kỳ vọng của mẹ sụp đổ.

Con trai của bà đã hoàn toàn bị "thiên hạ" ở trường tiểu học Nhật Bản cự tuyệt. Trong cái cặp sách của đứa con trai vừa đi học về có thức ăn thừa bị nhét vào bốc mùi khó chịu. Buổi sáng vừa tính đưa con trai đi học, thì nó nôn thốc nôn tháo. Không phải mỗi mình con trai, xã hội Nhật Bản cũng dựng lên một bức tường lạnh băng soi xét với người mẹ có vẻ ngoài của dân La tinh. Một xã hội ngột ngạt cho họ biết rõ mình khác biệt. Cậu nhớ lại hình ảnh người mẹ luôn là một người phụ nữ thanh tao, sôi nổi và xinh đẹp là thế, vậy mà gương mặt tối sầm lại trải qua những ngày tháng khổ sở đó còn hơn cả Masaru. Rốt cuộc, độ mười tháng trước khi quay về Pháp, mẹ đành cho Masaru chuyển vào trường quốc tế.

Trải nghiệm ở Nhật Bản là một cú sốc lớn đối với mẹ, nhưng thực ra Masaru lại không thấy vậy. Đúng là hệ thống xã hội của Nhật Bản đã mang lại cho cậu cảm giác mình không thuộc về nơi ấy và cũng thấy bực mình vì đã làm mẹ buồn lòng. Nhưng, cậu vẫn cho đấy là một nét khác quyến rũ của Nhật Bản.

Cậu thấy khó chịu với cái trường tiểu học u ám đó, nhưng trường học nào cũng tựa tựa như vậy cả. Cậu không cảm thấy Pháp có gì đặc biệt tuyệt vời. Họ đã quen với người ngoại tộc từ xưa, lại từng cai trị nhiều thuộc địa trong thời gian dài nên cách đối xử với người ngoại quốc có vẻ tử tế hơn, còn có những chính sách riêng mang tính xã hội, nhưng phân biệt đối xử thì đâu cũng như nhau. Sự tàn tệ của những đứa trẻ đối với sinh vật lạ cũng như vậy thôi. Chỉ là vì sự khác biệt ở Pháp rất đa dạng nên Masaru không còn nổi bật. Sau khoảng ba năm ở Pháp, cha mẹ đồng lòng thay đổi công việc sang bên kia đại dương nên Masaru chuyển sang Mỹ vào năm mười một tuổi, và lại càng trở nên bớt nổi bật hơn.

Ma-kun[32], tớ đến đón cậu đây!

Masaru bất giác ngoái lại sau lưng.

Chỉ có giọng nói rạng rỡ ngân vang đó vẫn còn lưu lại rõ nét trong tâm trí. Không, đã hơn mười năm trôi qua mà giờ đây nó càng thêm rõ nét.

Masaru có duyên gặp gỡ với cây đàn piano cũng chính tại Nhật Bản này.

Masaru quay về khách sạn, tắm rửa rồi xuống nhà hàng dùng bữa sáng.

Lúc đó đồng hồ đã chỉ bảy giờ hai mươi, mới chỉ thấy bóng dáng vài người khách thương gia, chẳng mấy ai mang dáng vẻ của thí sinh dự thi.

Vòng Một của cuộc thi bắt đầu từ hôm nay và kéo dài trong năm ngày, nhưng đều bắt đầu vào đầu giờ chiều, nên họ có thể thong thả dậy muộn. Các thí sinh phải dự thi vào hôm nay, có lẽ sẽ đến vào đầu giờ trưa và thả lỏng vào buổi trưa là thích hợp. Chắc chắn ai nấy đều thu xếp tập luyện tới sát thời điểm vào thi. Một vài người chắc cũng đang mất ăn mất ngủ, nỗ lực luyện tập không chừng.

Masaru là thành phần bùng cháy hơn khi có khán giả, và cũng chưa có nhiều kinh nghiệm lên sân khấu, nên cho rằng mọi người đều như vậy. Khi nghe chuyện một số thí sinh không thể ăn uống được gì lúc cuộc thi gần kề, hay do gánh nặng của những ngày phải đi thi mà kém ăn hơn hẳn, cậu đã ngạc nhiên lắm. Tới lúc vào Juilliard, cậu mới biết được thế gian không thiếu người mong manh, và giới nghệ sĩ chuyên nghiệp lại càng có nhiều người như vậy.

Lần đầu tiên được tham dự cuộc thi, Masaru đã run lên vì hứng khởi. Một cuộc cạnh tranh. Hơn nữa, còn là một cuộc cạnh tranh của giới trưởng thành. Khó chịu kiểu gì cũng phải giải phóng ra adrenaline chứ.

Điều thú vị hơn nữa là cậu được lắng nghe trực tiếp đủ màn biểu diễn của đủ người thuộc đủ trình độ.

Masaru, cậu đang nghĩ gì vậy hả? Cậu đâu cần cun cút đi nghe mấy màn trình diễn cỡ đó chứ.

Cậu chợt nhớ hình như một người nào đó đã nói như vậy với giọng điệu sững sờ (hình như là bạn học ở Juilliard cùng tham diễn với cậu). Từ ngày đầu, Masaru đã ngồi nghe tất cả các màn trình diễn (tiếc là phải bỏ qua các thí sinh xếp trước và sau mình).

Ơ, nhưng thú vị lắm mà. Đâu có nhiều cơ hội được nghe bao nhiêu người chơi đàn một lúc như này đâu.

Khi biết Masaru thực lòng cảm thấy "thú vị", người kia khá bất ngờ.

Anh ta nói với Masaru một câu đại khái giống lời Jennifer Chang: "Nghe mấy bài nhạc dở tệ chỉ tổ hại tai, tôi không nghe đâu".

Đương nhiên, một số bài biểu diễn khá chán. Cũng không thiếu người có vấn đề về kỹ thuật chơi. Nhưng, suy ngẫm về lý do và cách thức cải thiện điều đó cũng khá thú vị.

Masaru luôn lắng nghe kỹ lưỡng từng màn trình diễn của người khác đến mức giảng viên phụ trách là Nathaniel Silverberg cũng phải sững sờ rằng cậu hợp với nghề giáo viên hơn cả mình.

Đặc trưng dân tộc, cá tính và thói quen của giảng viên hướng dẫn. Tại sao cùng một cây đàn và cùng một bản nhạc mà lại khác biệt đến thế. Cậu coi cuộc thi như những buổi biểu diễn giới thiệu, mải miết nghe mãi không biết chán. Cứ nghĩ tới chuyện bao nhiêu người trẻ tuổi trên thế gian này bị thứ nhạc cụ kia thu hút, đổ không biết bao nhiêu thời gian vào luyện tập, cậu lại cảm nhận rõ hơn ma lực của thứ nhạc cụ mang tên piano kia. Đúng, hệt như lần đầu tiên cậu bị cuốn theo tiếng đàn piano vậy.

Ma-kun, tớ đến đón cậu đây!

Cô bé đó hình như hơn cậu một hay hai tuổi gì đó.

Đôi mắt to sáng long lanh, mái tóc đen dài và thẳng.

Ừ, ừ.

Masaru cố tình lần chần trước cửa như mọi bận, vờ vịt không muốn đi.

Cô bé đó liền kéo giật cánh tay Masaru, phăm phăm đi một mạch. Masaru chỉ chờ cô bé làm như vậy. Bị cuốn theo cảm giác của bàn tay trơn mềm đó, Masaru cùng cô bạn đi tới lớp học đàn.

Gọi là cùng đi tới lớp học đàn, nhưng Masaru thuộc thành phần được cho nhảy ngang vào lớp học của cô bé đó. Cô bé thích thế, thầy giáo càng mặc kệ, giờ nghĩ lại họ thật quá rộng lượng với cậu.

Bản thân lớp học đó cũng rất phá cách. Nhà thầy giáo lúc nào cũng vang vang đủ loại âm nhạc, từ rock, jazz đến nhạc enka[33]. Giờ Masaru vẫn hát được những bài hát yêu thích vào thời điểm bấy giờ, như "Isezakicho blues" của Aoe Mina hay "Funa Uta" của Yashiro Aki.

Ma-kun có vẻ thích giọng khàn khàn, gu nặng đây. Cậu nhớ thầy giáo và cô bé kia từng trầm trồ như vậy.

Họ chơi đàn piano bằng cách kết hợp nhiều loại nhạc khác nhau, ngẫu hứng tạo ra các khúc nhạc, thế rồi thầy giáo và cô bé cùng nhau chơi các gam nhạc, hay một bản nhạc nào đó. Cậu càng lúc càng thấy hào hứng, thời gian chẳng mấy chốc đã trôi vèo.

Những lúc chơi piano, cậu không cảm nhận được tuổi tác nơi cô bé nữa. Ngoài mặt vẫn là một cô gái nhỏ, nhưng bên trong chứa đựng một thứ gì rất đỗi to lớn, thành thục gần như thần thánh.

Cậu từng nghĩ rằng ai học piano cũng như vậy, nhưng trình độ của cô bé cao đến mức chắc chắn đã qua giai đoạn đào tạo cơ bản. Cô chính là thần đồng đầu tiên cậu được gặp. Một khi có thể chơi tới trình độ đó, chắc chắn cô có thể tạo dựng danh tiếng riêng.

Trên thực tế, Masaru còn chẳng nhớ tên cô bé, vậy nên cậu không cố tìm kiếm cô dù sau này đã biết sử dụng mạng Internet. Cậu có ấn tượng đó là một cái tên khá khó và họ vẫn thường gọi nhau là Ma-kun và A-chan, nên có lẽ cô cũng chẳng nhớ được tên của Masaru.

Với lại, mối quan hệ quen biết giữa hai đứa khá hạn chế.

Nhà của cả hai thuộc cùng một khu, nhưng cô bé theo học ở một trường tiểu học tư thục, nên cả hai không cùng trường.

Cậu chỉ quen tai nghe tiếng đàn piano vọng ra mỗi khi đi ngang qua nhà cô.

Một ngày nọ, cậu tình cờ nhìn thấy một cô bé đeo cái túi vải thêu khóa Sol bước ra từ căn nhà đó. Chẳng hiểu sao nét mặt cô bé đó hoàn toàn khác biệt với những đứa trẻ trong lớp. So với những bạn bè cùng lớp chẳng biết đang nghĩ gì trong đầu kia, cô bé là đứa trẻ rạng rỡ ngay cả trong bản chất, đến mức tưởng chừng như ánh sáng lung linh tỏa ra từ bên trong, lộ ra từ ánh mắt nét mũi và đập vào mắt nhìn.

Là cậu vẫn hay chơi piano đó hả?

Chẳng biết Masaru đã cất tiếng hỏi từ bao giờ, cô bé ngó lại cậu đầy hứng thú.

Ừ, đúng. Cậu là?

Tớ là Masaru. Chắc cậu thích đoạn kia đúng không, lần nào tớ cũng thấy cậu chậm nhịp ở chỗ đó.

Khi Masaru hát thử khúc nhạc đó, cô bé liền tròn mắt.

Ối chà, tai cậu có vẻ tinh đấy. Tớ không biết xử lý đoạn đó. Chẳng biết nên kết nối các âm kiểu gì nữa.

Cô bé suy nghĩ một lúc, rồi hỏi Masaru.

Này, lát cậu có rảnh không?

Ơ? Masaru ngẩn ra.

Cậu cùng tớ tới chỗ thầy giáo đi, vui lắm đó. Ừ, quyết định thế nhé. Đi nào Ma-kun.

Lúc đó, cô bé cũng nắm tay Masaru, hớn hở rảo bước đi như vậy.

Dù thấy học trò bất ngờ dẫn theo một cậu bé trông như người La tinh, thầy giáo chẳng mảy may ngạc nhiên, chỉ bảo, “Ô kìa, bạn của trò hả?”

Vâng. Ma-kun. Cậu bạn này có đôi tai tinh lắm thầy ơi.

Cô bé gật đầu, nói bằng giọng tràn trề tin tưởng.

Cuộc gặp gỡ với cô bé vào thời điểm bấy giờ thật kỳ diệu. Cô bé đó đã nhìn thấu tài năng của cậu bằng một thứ cảm nhận rất gần với bản năng.

Trên thực tế, thầy giáo lập tức phải ngỡ ngàng trước sự tinh nhạy của đôi tai Masaru.

Masaru có khả năng cảm âm tuyệt đối, nghe cái gì là lập tức tái hiện lại được ngay. Thầy giáo dạy Masaru những kiến thức cơ bản không mấy khó khăn. Đáng tiếc nhà Masaru không có đàn piano, nên không thể tập luyện nhiều.

Về sau, Masaru và cô bé có thể cùng nhau đệm vài bản nhạc đơn giản. Cậu không tài nào quên được những lúc hai đứa ngồi cạnh nhau trên chiếc ghế chuyên dụng cho đàn dương cầm, cùng nhau vui vẻ cao giọng hát và chơi đàn.

Thầy giáo "hừm" với vẻ tâm đắc.

Ngạc nhiên ghê, hai đứa có điểm gì đó khá giống nhau. Giống như đang tích tụ trong thân thể một thứ âm nhạc rất lớn lao, rất mạnh mẽ và tươi sáng, nhất định không thể bị kìm kẹp trong một không gian hẹp được.

Âm thanh của Ma-kun giống biển thầy nhỉ.

Biển? Thầy giáo và Masaru đồng thanh hỏi lại.

Vâng. Giống như dưới bầu trời xanh ngắt, những con sóng lớn vượt biển xa xôi tìm tới nơi này. Chim hải âu bay liệng, thi thoảng dừng cánh lững lờ trôi trên những đợt sóng cồn. Vì biển đó là của Ma-kun, nên cánh hải âu có thể yên tâm ngơi nghỉ.

Trò nói hay lắm, thầy giáo cười phà.

Nhưng Masaru không hề cười. Những lời của cô bé đã lấp đầy trong ngực cậu. Cô bé này đang khen ngợi Masaru, đang công nhận Masaru. Hơn nữa, lời nói của một cô bé thiên tài như vậy, không phải nịnh nọt hay tâng bốc nhau. Cậu thật sự vui mừng khi được cô bạn tin tưởng đó "đích thực" là âm thanh của Masaru.

Khi biết Masaru phải về Pháp, thầy giáo đã nói.

Ma-kun nắm giữ thứ âm thanh tuyệt vời lắm. Giờ con đi Pháp, hy vọng con có thể theo học piano tử tế. Kể cả không theo học được

nữa, thầy cũng mong con giữ mãi tình yêu với âm nhạc. Nó rồi sẽ thành tài sản cho con.

Cô bé thì cứ khóc tu tu, "Cậu quá đáng lắm. Quá đáng lắm, đã nói là sẽ cùng nhau luyện tập tới khi đàn được Rachmaninoff[34] cơ mà." Cô hậm hực nổi cáu với cậu.

Nhưng tới khi khóc lóc đã mệt, đôi mắt cô bé đỏ hoe và dặn "Nhớ phải tiếp tục chơi piano nhé, cậu hứa đấy." Cô còn tặng cậu chiếc túi vải đựng tổng phổ thêu khóa Sol.

Khi quay về Pháp, Masaru đã đòi cha mẹ cho học piano.

Cha mẹ khá ngạc nhiên vì chưa bao giờ cậu chủ động yêu cầu điều gì như vậy, nhưng vẫn chấp nhận. Masaru bỏ tổng phổ vào cái túi đó, bắt đầu theo học ở nhà một sinh viên đại học âm nhạc sống cùng khu.

Sau khi Masaru theo học được vài buổi, người sinh viên nọ ngỡ ngàng và chủ động liên lạc với cha mẹ cậu. Người đó bảo rằng đã giới thiệu cậu cho thầy dạy của mình, khuyến khích cả nhà cho cậu học nhạc chính thống. Cùng với vài sự kiện sau đó, Masaru trở nên nổi bật và trong vòng hai năm, cậu được biết đến như một thần đồng.

Em nghe đây, Masaru.

Khi cậu quyết định tham dự Cuộc thi piano quốc tế Yoshigae lần này, Nathaniel Silverberg đã dặn dò.

Em là một ngôi sao. Em có hào quang. Em có khí chất. Em nắm giữ thứ nhạc tính tuyệt vời bẩm sinh. Chưa kể, em có sức mạnh tinh thần mạnh mẽ và sự khoan dung.

Nathaniel nhìn chằm chằm vào Masaru.

Thầy sẽ không nói điều này với các sinh viên khác. Vì những lời đó có thể đè nặng áp lực hoặc mang đến sự tự phụ.

Giọng điệu đặc trưng, thô nhưng đầy nhiệt huyết của Nathaniel. Masaru thích nét cá tính không màu mè, có phần vụng về nơi Nathaniel.

Nhưng chính vì là em nên thầy mới nói. Thầy tin vào tài năng của em hơn bất cứ ai.

Hãy nhắm tới giải thưởng. Hãy giành chiến thắng như đúng cái tên[35] của em đi.

Em hiểu rồi, thưa thầy.

Masaru thầm nhủ trong lòng.

Masaru dùng xong bữa sáng, rồi về phòng thay đồ.

Đương nhiên, cậu vẫn giữ ý định nghe hết các bài biểu diễn trong cuộc thi lần này.

Trong sáng nay, cậu dự định sẽ đi mượn đàn piano của nhà một thầy giáo ở trường đại học âm nhạc, bạn thân của Nathaniel để luyện tập. Còn buổi chiều, cậu sẽ tận hưởng cuộc thi.

Bất chợt, ánh mắt cậu chạm phải một cái túi vải cuộn tròn trong va li.

Đó chính là cái túi thêu khóa Sol ngày ấy.

Cậu chẳng còn dùng tới nó nữa, nhưng vẫn luôn mang theo coi như một thứ bùa may mắn.

Bên ngoài cửa sổ, mặt biển Thái Bình Dương của Yoshigae vẫn lấp lánh ánh sáng.

Như những con sóng lớn vượt biển tới nơi này.

Cô bé với khoé mắt đỏ hoe trong ký ức của Masaru khẽ thì thào.

Nhưng, những cơn sóng lớn dễ tạo nên sóng thần khi tới bờ biển Nhật Bản.

Masaru chớm nghĩ tới điều đó, liền vươn vai và khoác lên người chiếc áo sơ mi trắng.

THEME FROM ROCKY[36]

Mình đã không còn chơi đàn trước mặt người khác từ bao giờ nhỉ?

Takashima Akashi lục lọi lại ký ức, nhưng các mốc thời gian chẳng còn rõ ràng nữa, rồi đưa ra kết luận lần cuối anh chơi đàn trước đám đông là chơi nhạc nền trong đám cưới người bạn thân cách đây hai năm.

Anh bước ra xã hội và làm ngành dịch vụ, làm chồng rồi làm cha, dần dần ổn định cuộc sống. Anh cứ tưởng mình sẽ có lợi thế nhất định trên sân khấu, nhưng tới buổi sáng đầu tiên của cuộc thi, Akashi ngỡ ngàng nhận ra mình căng thẳng hồi hộp hơn tưởng tượng.

Không, ngược lại chứ.

Anh điều chỉnh suy nghĩ. Anh có thứ cần gánh vác, có thứ cần bảo vệ, hiểu biết về xã hội này, chính vì thế sự sợ hãi và căng thẳng mới mẻ anh chưa từng nếm trải ngày trước mới ập đến như thế này.

Ngày đầu tiên của cuộc thi.

Bầu trời trong văn vắt.

Akashi tới Yoshigae vào buổi chiều ngày hôm trước, nghỉ lại một đêm ở chuỗi khách sạn thành phố có mặt trên khắp cả nước. Anh là thí sinh dự thi cuối cùng của ngày đầu tiên, nên hoàn toàn có thể tới Yoshigae vào buổi sáng hay chiều trong ngày thi nhưng anh cũng lo lỡ gặp phải trở ngại gì khi di chuyển nên thận trọng đến vào ngày hôm trước. Hôm qua, anh đã tập luyện đến khi trời nhá nhem. Hôm nay, anh có thể tập nhờ bằng

cây đàn tại nhà cha mẹ của một người đồng nghiệp ở cửa hàng nhạc cụ tại Yoshigae.

Mã số dự thi của Akashi là hai mươi hai. Trong vòng Một, người ta phân cho mười tám thí sinh trình diễn một ngày nên anh nhẩm mình sẽ thi vào ngày thứ hai. Tuy nhiên, có vài trường hợp bỏ thi nên anh bị đẩy lên thi sớm.

Anh chẳng rõ vị trí cuối cùng là may hay dở nhưng tâm trạng căng thẳng suốt một khoảng thời gian dài cũng khó để duy trì được trạng thái cảm xúc.

May thay ngày thi đầu tiên là Chủ nhật, Machiko có thể đến tận nơi nghe màn trình diễn của anh. Akihito đành phải gửi về nhà ngoại. Ngày mai chị phải lên trường đi dạy nên tối nay sẽ cùng ngủ lại khách sạn với Akashi, và lập tức quay ngược về vào sáng hôm sau. Nhưng lâu lắm mới được nghe Akashi biểu diễn, chị tỏ ra khá vui mừng. Các màn trình diễn sẽ lập tức được sao ra đĩa, Masami cũng sẽ quay lại nên chị hoàn toàn có thể xem sau cũng được, nhưng chị đã nói muốn được coi anh trình diễn trực tiếp. Nếu anh không thể tiến vào vòng Hai, thì đây sẽ là buổi biểu diễn đầu tiên và sau cuối. Chín mươi con người tham gia trình diễn, nhưng chỉ có hai mươi tư người lọt vào vòng Hai. Cũng tức là sẽ có sáu mươi sáu người trượt. Sau đó, chỉ có một nửa tức mười hai người vào được vòng Ba. Và rồi sáu người lọt vào Chung kết.

Đêm qua anh ngủ say hơn mình nghĩ. Khách sạn không có đàn piano, căn phòng cũng chẳng có đồ đạc gì nên anh có thể thư thả ban cho mình một giấc ngủ say. Nếu là ở nhà, tâm trí anh sẽ đặt cả vào cây đàn, chỉ cần ngơi được chút thời gian là không kìm nén nổi mong muốn được chạm vào nó.

Anh thong thả dùng bữa sáng, rồi đọc báo.

Từ ngày hôm nay, người ta sẽ đánh giá thực lực của anh chỉ bằng hai mươi phút biểu diễn ít ỏi. Trọn ngày hôm nay, anh sẽ đứng trên cùng sân đấu với những sinh viên các trường đại học và học viện âm nhạc trên khắp thế giới vẫn đang luyện tập mê mải cả ngày, không, đúng hơn là quanh năm suốt tháng. Giờ anh đang đứng chung với họ, những người có giảng viên phụ

trách kèm cặp, nhận được những lời chỉ dẫn kỹ lưỡng và cả đối sách cho kỳ thi.

Anh thấy điều này thật kỳ lạ làm sao. Một sự kiện không tồn tại trong cuộc sống bình thường.

Khi suy nghĩ tới những điều đó, anh liền hiểu rằng tuy trong một năm này mình đã nhờ thầy giáo cũ lắng nghe những bài tập nhiều lần, và tận dụng mọi khoảng thời gian tập đàn nhưng sự khác biệt về thời gian luyện tập vẫn rất rõ ràng. Anh không ngăn nổi cảm giác bồn chồn khi nghĩ đến cách biệt trong khoản tích lũy này. Tuy nhiên, bước vào độ tuổi này, anh biết chỉ tập trung vào luyện tập không phải là cách duy nhất mà còn có một số phương pháp khác để rèn giũa lấy chất lượng đỡ số lượng. Anh đã cố tranh thủ giữa những giờ trống trong cuộc sống thường nhật bận rộn để luyện tập, sức mạnh tinh thần từ những giờ tập luyện chất lượng cũng không thua những sinh viên kia, và càng không thua kém ai về niềm vui sướng khi được chơi đàn.

Anh cứ đinh ninh mình là người lớn tuổi nhất, nên cảm nhận được cái tôi cá nhân hài hước làm sao khi được phát tập thông tin tham khảo và nhẹ nhõm hơn khi biết mình không phải người duy nhất có tuổi tham gia. Một thí sinh từ Nga bằng tuổi Akashi, hai người nữa từ Nga với Pháp kém anh một tuổi. Chẳng rõ họ vẫn còn là sinh viên hay đang đi làm như anh nữa. Ở bất cứ quốc gia nào, sống bằng âm nhạc không thôi chắc đều vất vả cả. Có lẽ họ chưa có con cái gì.

Tuy nghỉ việc để theo đuổi một cuộc thi dài hơi mang theo khá nhiều nhiêu khê, nhưng các bạn đồng nghiệp và sếp đều cổ vũ anh. Họ lựa chọn làm ở cửa hàng nhạc cụ, đa phần chắc cũng vì bản thân là người chơi nhạc đó thôi. Vài người còn cất công tới nghe màn trình diễn hôm nay của anh nữa. Nghe đâu mọi người còn tính sẽ rủ nhau cùng đi xem nếu anh lọt được vào Chung kết.

Chung kết. Riêng âm hưởng của nó đã đáng ngưỡng mộ rồi.

Thời sinh viên, anh từng lọt vào Chung kết của cuộc thi âm nhạc có quy mô lớn nhất và uy tín nhất Nhật Bản lúc bấy giờ.

Ngày ấy, anh dừng chân ở vị trí thứ Năm. Và đó là vị trí cao nhất Akashi từng giành được.

Mấy năm gần đây, Yoshigae thu hút được nhiều sự chú ý hơn và phần thưởng dành cho người chiến thắng cũng nhiều hơn. Vả lại, đây là một cuộc thi quốc tế. Hội tụ những tay kỳ cựu từ khắp nơi trên thế giới. Chẳng hạn như Trung Quốc, nơi đào tạo quy mô lớn và liên tục sản sinh ra người mới. Hay Hàn Quốc, xứ sở tập trung đầu tư vào lĩnh vực nghệ thuật và coi đó là một chiến lược phát triển quốc gia. Hai đất nước này đều đang phát triển vượt bậc, số lượng thí sinh tham gia cuộc thi lần này cũng khá nhiều. Anh biết hy vọng mình lọt được vào Chung kết rất mong manh, nhưng vẫn muốn được tiến sâu. Anh muốn được cùng dàn nhạc hòa tấu bản piano hay nhất của Chopin.

Khoảnh khắc này, thí sinh nào chắc cũng nghĩ vậy. Giá như được cùng dàn nhạc hòa tấu bản nhạc của Tchaikovsky, Rachmaninoff, hay Grieg mà mình vẫn luôn lắng nghe và ngưỡng mộ từ thuở còn thơ.

Anh bất giác nhận ra mình đã gồng người lên từ lúc nào, liền thở phì ra.

Thư giãn, thư giãn. Một ngày dài lắm. Chưa gì đã hừng hực khí thế thì biết làm sao đây.

Anh dợm đứng dậy, chợt để ý thấy dây giày đã tuột.

Anh bèn ngồi thụp xuống tính buộc lại dây, nhưng không tài nào buộc nổi.

Ơ kìa?

Akashi bối rối. Chỉ một hành động buộc dây giày bình thường anh vẫn làm.

Nhưng đôi tay anh như đã quên cách làm, đang run lẩy bẩy.

Mình bị sao thế này?

Khi lập bập mãi mới buộc xong dây giày, anh cảm thấy như lần đầu tiên học được cách buộc dây. Mất tới tận gần mười lăm phút.

Anh đứng dậy, bất chấp lòng đang bấn loạn.

Mình đang hồi hộp sao?

Mồ hôi túa ra khắp thân thể.

Anh chưa từng gặp qua chuyện nào như vậy. Giờ nhớ lại những lúc đứng trên sân khấu ngày xưa, anh ít nhiều cảm thấy hồi hộp nhưng chưa bao giờ dao động đến thế này.

Akashi rùng mình. Nỗi bất an tức tốc bủa vây.

Lâu lắm rồi anh mới lại đứng lên sân khấu. Đây lại là một cuộc đấu nghiêm túc. Trên sân khấu kia...

Anh thoáng thấy hình ảnh bản thân quên bẵng khúc nhạc, ngồi trơ trước cây piano dội tới như hiện thực trong đầu. Anh vội vàng ép mình xóa đi hình ảnh đó.

Không thể. Mình đã luyện tập đến thế cơ mà. Quên làm sao được. Trước giờ, mình chưa từng gặp phải chuyện đó.

Nhưng mày cũng chưa bao giờ hồi hộp tới mức không buộc nổi dây giày.

Một giọng nói lạnh lẽo thầm thì với anh.

Thấy chưa, cái ngữ mày mà nghệ sĩ âm nhạc cái gì. Giờ mày đã đi làm, có gia đình riêng, đã quá tuổi rồi. Cái gì mà âm nhạc của người trưởng thành, nghe có vẻ to còi lắm nhưng thực chất mày chỉ đang né tránh hiện thực đó thôi. Mày tự chối bỏ đường lui nhưng lại sợ phải đối mặt với âm nhạc, chỉ là một kẻ đẽo cày giữa đường thôi.

Suốt một năm kể từ khi quyết tâm tham gia cuộc thi này, những lời nói kia vẫn đay đi nghiến lại tâm can. Anh luôn nghĩ rằng âm nhạc vẫn thường trực trong đời sống sinh hoạt hàng ngày, nhưng rốt cuộc chúng vẫn chỉ là "nho xanh"[37] đối với anh. Nếu sở hữu tài năng hơn người, anh chắc chắn đã không băn khoăn gì mà đi thẳng theo con đường chuyên nghiệp, cũng không nghĩ tới chuyện theo một con đường nào khác ngoài đó. Và rồi, anh sẽ ở mãi trong giới đó kiếm việc làm, xây dựng gia đình, và chắc chắn sẽ coi nhẹ những kẻ nói động đến "âm nhạc trong đời sống".

Vậy thì, tại sao giờ này mày lại ở đây? Giờ mày ở đây làm điều này vì cái gì?

Trong một khắc, sự cô độc kinh khủng xâm chiếm như dìm lún đôi chân anh.

Ai cũng đều thấm thía sự cô độc khi biểu diễn, nhưng cảm xúc hiện tại của Akashi là một sự cô độc không thể sẻ chia với những thí sinh khác sắp sửa đứng lên cùng một sân khấu hay kể cả gia đình mình, một thứ cảm xúc gần với nỗi tuyệt vọng khôn cùng.

"Chào cậu, Takashima."

Anh mất một lúc lâu để phản ứng lại lời hỏi thăm.

Hóa ra Masami đã tới để lấy tin.

Sao lại chọn đúng cái lúc này. Anh cố nén tiếng tặc lưỡi và giấu đi vẻ mệt mỏi.

"A, chào cậu."

Trước giọng điệu miễn cưỡng và nét mặt không che đậy kín kẽ kia, gương mặt Masami thoáng lộ vẻ giật mình. Anh bất giác lia mắt đi chỗ khác.

Anh không muốn chị quay lại cảnh này. *Người phụ nữ này có quyền gì mà đến tận đây và chĩa máy quay vào mặt mình như vậy.*

Chiếc máy quay bám riết suốt mấy ngày nay chỉ tổ gieo cho anh sự phiền phức và cay nghiệt, anh còn ngầm ôm oán giận với Masami. Anh đoán Masami chắc cũng đã nhận ra, nhưng chị đang làm công việc của mình và không có lý do gì để giữ kẽ, nên bầu không khí giữa hai người họ có chút bức bối.

Vô ích. Riêng ngày hôm nay thì vô ích. Cứ bị cái máy quay cứ chĩa vào người như thế, anh không tưởng tượng nổi mình sẽ quăng những lời mạt sát nào vào mặt Masami nữa, anh cũng không thể kiểm soát bản thân mà văng tục chưa biết chừng.

Akashi hít vào một hơi thật sâu.

"Xin lỗi cậu, hôm nay...."

Khi Akashi mang vẻ mặt cứng nhắc cất lời thì thấy Masami gật đầu thật mạnh như có ý ngắt lời anh. Anh để ý kỹ hơn mới thấy hôm nay tuy chị mang theo cái túi xách to tướng mọi khi nhưng không ôm máy quay.

“Hôm nay tớ chỉ qua hội trường, phỏng vấn một số người liên quan và các thí sinh khác.”

“Xin lỗi cậu.”

Anh phải vắt kiệt sức để nói ra câu đó.

“Nhưng Takashima cho tớ quay lại cảnh trong phòng nghỉ trước khi ra biểu diễn và cảnh sau cánh gà nhé. Nếu không quay lại những cảnh đó, sẽ khó đưa lên chương trình.”

Masami nói khá ngắn gọn.

Akashi nhẹ nhõm gật đầu. “Tớ hiểu rồi.”

“Chúc may mắn.”

Masami nói vậy, lập tức rút lui. Anh chợt thấy hụt hẫng.

Chị chắc đã đoán biết Akashi đang căng thẳng sợ hãi như thế nào trước khi ra biểu diễn. *Mình tỏ ra bình thản nhưng có vẻ không được người lớn cho lắm.* Anh thấy hơi hối hận. *Hơi tí đã căng cả người lên, chẳng khác gì hồi sinh viên đi dự thi.* Anh dự tính trình diễn một màn diễn khác biệt của người trưởng thành, ai ngờ giờ lại thấy mất mặt trước khả năng chịu đựng kém cõi của bản thân.

Mặt khác, anh đã lấy lại được sự bình tĩnh khi trò chuyện với Masami.

Anh ý thức được điều đó, hít vào thở ra một nhịp thật sâu.

Đúng, một màn biểu diễn của người trưởng thành. Giá như có thể biểu hiện cả những cảm xúc phức tạp và sự cô độc, những tình cảm mơ hồ về âm nhạc anh đang ôm trong lòng bây giờ qua màn biểu diễn. Đó là lợi thế duy nhất của thí sinh cao tuổi.

Akashi ngồi thẳng người dậy, gấp lại tờ báo, nhờ một cô phục vụ đi ngang qua rót cho mình tách cà phê mới.

Sau khi hấp tấp rời khỏi tầm mắt của Akashi, Masami bất thần thở dài một cái thật lớn.

Takashima cũng có lúc bày ra vẻ mặt đó nhỉ. May chưa lôi cái máy quay ra.

Mấy hôm nay, việc thí sinh nào cũng căng thẳng tột độ và từ chối quay chụp đang đè nặng lên tâm lý chị. Vài người trong số

họ chẳng mấy tỏ ra quan tâm (nhưng chị cũng không dám chắc). Các thí sinh từ Âu Mỹ sang phần nhiều không che giấu cảm xúc cá nhân, có gia đình homestay còn thẳng thừng từ chối, "Xin lỗi, hôm nay cô đừng quay thì hơn" với vẻ khá thương cảm lúc ở ngoài hiên.

Chị thắc mắc chẳng rõ Akashi có ổn không, nhưng anh có vẻ cũng đang vật vã lắm. Theo sát hành trình là một dạng quay phim có thời gian dõi theo đối tượng khá dài, hiển nhiên cũng có những giây phút ngại ngùng.

Người ta không thích bị chĩa máy quay về phía mình. Ngay cả những người làm công việc chuyên nghiệp như Masami cũng vậy. Luôn có một chiếc máy quay bên cạnh bắt lấy mọi khoảnh khắc của mình thật sự mang lại nhiều áp lực. Masami cũng muốn thoải mái với Akashi lắm, nhưng đây là công việc nên chị bắt buộc phải thực hiện. Hôm nay vừa là ngày đầu tiên của cuộc thi lại vừa là ngày biểu diễn của Akashi, nên chị đã nghĩ mình cần quan sát tình hình đôi chút. Đúng như trực giác mách bảo, chị bỏ cái máy quay trong túi là thượng sách. Giờ mà chĩa máy quay vào anh, thể nào anh cũng cấm chị quay phần trình diễn quan trọng.

Ngày đầu tiên của cuộc thi đã cận kề, sự căng thẳng nơi các thí sinh hình như cũng chuyển sang Masami mất rồi.

Thế giới của họ sao lại nghiêm khắc và tàn nhẫn như vậy nhỉ.

Từ khi bắt đầu lấy tin về cuộc thi này, chị đã bao lần sững sờ vì sự nghiêm khắc của giới âm nhạc cổ điển và những cuộc thi kiểu này.

Biết sao được, chỉ có số ít người trở thành nghệ sĩ piano chuyên nghiệp và sống được với nghề này. Còn phần nhiều sẽ theo con đường giảng dạy, một số khác có danh tiếng ở mức nhất định lắm khi còn phải tự chịu chi phí để tổ chức biểu diễn, không khéo còn gánh hết các khoản kinh phí quảng cáo ngoài nữa chứ. Các loại đĩa nhạc bán ở những cửa hàng lớn hầu như đều là tự sản xuất, lợi nhuận không có mà số lượng cũng chẳng đáng kể.

Nhạc cổ điển gợi lên hình tượng thanh lịch và cao cả, nhưng nội tình lại hoàn toàn khác. Chính vì thế, người ta khó lòng theo đuổi được thứ nhạc cụ này trừ khi cha mẹ có tài chính tốt. Với tình hình sinh sống theo cụm dân cư tại Nhật Bản, nội việc giữ được một địa điểm thực hành nhạc cụ cũng khó khăn lắm rồi. Rất hiếm chỗ thích hợp cho các loại nhạc cụ phát ra âm thanh lớn như nhạc cụ bộ hơi. Một vài loại nhạc cụ có thể gắn thêm thiết bị hạn chế âm thanh, nhưng nhiều khi gắn thiết bị vào khó nghe ra tiếng nên nhiều người cũng không thích dùng. Nhạc cụ nào cũng thượng vàng hạ cám nhưng một khi muốn trở thành dân chuyên nghiệp thì cần phải sử dụng nhạc cụ có chất lượng tương xứng và đổ khá nhiều tiền cho chi phí bảo trì.

Giờ các cuộc thi piano đang là một ngành công nghiệp khá mạnh.

Bắt đầu từ các thí sinh, tới những người có liên quan và khán thính giả, họ đều cần lưu trú một thời gian để theo được cuộc thi dài kỳ nên đây là cơ hội để thúc đẩy kinh doanh và nâng cao danh tiếng cho địa điểm tổ chức. Do đó, các cuộc thi có quy mô lớn nhỏ lần lượt được tổ chức, các thí sinh tìm kiếm các cuộc thi để tạo đà thăng tiến cho sự nghiệp, các cuộc thi tìm các thí sinh ưu tú để nâng cao danh tiếng của cuộc thi. Giờ thành kỷ nguyên cạnh tranh của các cuộc thi rồi.

Từ góc độ của thí sinh, họ thường muốn tham gia các cuộc thi có mức tiền thưởng cao, tạo cơ hội cho họ được xuất hiện trong các chuyến lưu diễn riêng coi như đặc quyền của người chiến thắng, vì vậy thường các cuộc thi kiểu này sẽ có số lượng hồ sơ áp đảo. Còn bên phía nhà tổ chức, họ phải tìm được người thắng cuộc có cơ trở thành ngôi sao trong tương lai không thì cuộc thi sẽ mất đi giá trị. Nhưng rất khó để cả hai bên đều đạt được lợi ích như mong muốn, vì vậy họ đẻ ra đủ các cuộc thi nhưng phần nhiều không duy trì được lâu.

Cuộc cạnh tranh giữa các hãng đàn piano cũng rất khốc liệt. Sản phẩm của họ được sử dụng trong các cuộc thi là một cách quảng bá cho thương hiệu, đồng thời cũng là vấn đề sống còn khi muốn mở rộng các kênh bán hàng. Các cuộc thi quy mô lớn

thường có thể lựa chọn đàn từ nhiều hãng sản xuất. Thí sinh sẽ tiến hành chơi và so sánh âm thanh của một số cây đàn để lựa chọn và phối hợp với thợ lên dây. Hãng nào cũng mong muốn đàn của mình được sử dụng. Nghe đồn một cuộc thi nọ từng có nhà tài trợ là một thương hiệu đàn piano, nên thí sinh không dùng đàn piano của thương hiệu đó thì không thể đạt giải. Vậy nên, hầu hết thí sinh đều lựa chọn đàn của thương hiệu nọ, chuyện này lặp đi lặp lại mãi đến mức các nhà cung cấp khác ngừng cấp đàn tham gia cuộc thi đó luôn.

Trong quá trình cuộc thi, mỗi thương hiệu lại có một đội thợ lên dây chăm sóc cho những cây đàn. Công việc lên dây phải chạy đua với từng giây từng phút, chiều theo những sở thích về âm thanh hoàn toàn khác biệt của các thí sinh khác nhau vừa cực kỳ áp lực vừa nặng nhọc. Không ít thợ lên dây chẳng thể dỗ nổi giấc ngủ trong suốt cuộc thi.

Ai nấy đều giỏi giang như vậy, sao có thể phân ra được vị trí nhất nhì nhỉ?

Masami vừa dõi theo dáng vẻ luyện tập miệt mài của từng thí sinh, vừa cảm thấy lòng mình trống rỗng đến đáng sợ.

Từ góc nhìn của Masami, mọi thí sinh đều rất lợi hại và chị không thấy được độ chênh thực lực nào quá lớn. Vậy mà gần một trăm thí sinh tài năng này sẽ bị trượt gần hết, thật quá khó tin. Chưa kể, bọn họ hầu như đều cống hiến phần lớn thời gian của mình từ những ngày còn thơ cho đàn piano và mục tiêu của cuộc đời họ là đi theo con đường nghệ sĩ chuyên nghiệp.

Giới này ghê gớm thật.

Masami bất giác buột ra câu đó với Akashi, anh liền gật gù lẩm bẩm "Ừ, giới này ghê gớm thật."

Nhưng chính vì thế, nó mới quá đỗi tuyệt vời.

"Ý cậu là sao?" Chị hỏi lại mới phát hiện ra có vẻ Akashi cũng không nhận thức được mình đang lẩm bẩm câu đó, anh xấu hổ đáp lại.

"Ừ thì... Tỉ như cả thế giới chỉ có khoảng trăm người biểu diễn một nhạc cụ, giờ mình lại trở thành người đứng nhất

không thú vị sao? Trong một lĩnh vực chỉ rộng tày gang, người nào người nấy đều muốn tạo ra thứ âm nhạc tuyệt vời nhất, đều muốn nâng cao tay nghề, và cố gắng đeo đuổi thứ âm nhạc của mình dù phải chịu khổ sở, thì sự rực rỡ của số ít nghệ sĩ đứng trên đỉnh cao càng nổi bật hơn nữa. Khi biết được bao nhiêu nghệ sĩ đang nỗ lực đến thế nào sau hậu trường, ta càng thấy được vẻ đẹp của thứ âm nhạc đó."

Chả biết có phải không, Akashi khẽ cười khi thấy Masami lộ vẻ ngờ vực.

"Đời người vốn đã là màn trình diễn rồi. Chẳng phải vậy sao?"

Nụ cười đó như đánh thẳng vào lồng ngực Masami.

A, mình thích nụ cười này của Takashima quá.

Nụ cười của anh từ xưa đã vậy. Sự dịu dàng của Akashi đối với người khác không phải kiểu khoả lấp đi khuyết điểm theo chủ nghĩa không dám bị ghét, mà là sự dịu dàng đến từ bản chất. Anh lại rất nghiêm khắc với chính mình, và có thói quen sạch sẽ. Chị bị thu hút bởi điểm ấy. Hình như ai ai cũng mang cảm giác đó, nên đám con gái rất thích anh và đám con trai cũng không thiếu cảm tình.

Masami đề nghị được lấy tin từ Akashi, chính bởi vì đó là Akashi. Chị biết rõ anh đã luôn dịu dàng với người khác và nghiêm khắc với chính bản thân mình từ xưa. Chị cũng thấy lòng vui hơn nhiều khi được ngắm nhìn nụ cười vẫn không đổi khác đó.

Một người như cậu ấy còn căng thẳng đến vậy, cuộc thi là một thế giới thật sự, thật sự vô cùng ghê gớm.

Masami quyết định đi tới hội trường, thử bắt chuyện với các tình nguyện viên địa phương. Ban tổ chức đã cho phép từ trước, nên chị hoàn toàn có thể phỏng vấn vài nhân viên được chọn sẵn.

Sắp sửa rồi.

Masami run lên như thể mình cũng sắp sửa bước vào cuộc thi.

Chị chợt nhìn thấy một tượng thần mùa màng nho nhỏ ở góc phố.

Cầu nguyện thần mùa màng chắc cũng chẳng có ích gì đâu.

Masami thầm châm chọc chính mình, nhưng vẫn dừng chân cầu khấn.

Cầu cho Takashima sẽ có được một màn biểu diễn đáng thuyết phục với chính bản thân mình. Cầu cho cậu ấy lọt được vào vòng Hai.

Nếu cậu ấy không vào được vòng Hai thì không có lợi cho chương trình lắm, cái suy nghĩ thực tế đó chợt ập tới khi Masami vụt chạy đi.

Dưới bầu trời yên ả, khu nhà tổng hợp đồ sộ nằm ở xa xa chính là hội trường của cuộc thi. Cuộc thi sẽ chính thức bắt đầu từ chiều nay.

VÒNG MỘT

THERE'S NO BUSINESS LIKE SHOW BUSINESS[38]

Bên trong cánh gà nhập nhoạng, Alexey Zakayev hít vào thở ra thật sâu.

Trái tim anh cứ đập thình thịch nãy giờ không chịu yên.

Tại sao lại là số một! Tại sao mình lại rút phải số một cơ chứ?

Anh chẳng đếm nổi số lần mình thở dài, không khỏi thở phì ra một lần nữa.

Anh vẫn đinh ninh mình chẳng đời nào rút được số một, chỉ hồi hộp cho tay vào trong hộp và lấy ra mảnh giấy đầu tiên chạm vào. Giây phút mở nó ra, đôi mắt anh như muốn rớt khỏi tròng trước con số 1 khó ngờ.

Alexay ngẩn ngơ đưa tờ giấy cho người phụ trách. Người đó liền cười tủm tỉm như chọc anh rồi dõng dạc thông báo "Số 1". Cả hội trường liền ồ lên và những tiếng nhao nhao hò reo như bện lấy người anh.

Con số này trong mọi cuộc thi cũng giống như người nắm vị trí số một trong bóng chày, rất hồi hộp nhưng không hẳn là bất lợi. Người người đổ dồn ánh mắt vào anh, nhưng mọi mối quan tâm sẽ dành cho "sau đó" và nhiều khi thí sinh thứ nhất sẽ trở thành "tiêu chuẩn". "Tiêu chuẩn" thường cũng có điểm hay ho và điểm bất trắc, nhưng thường thì "tiêu chuẩn" hiếm khi trở thành đối tượng cho giải thưởng. Vì sau anh còn gần chín mươi thí sinh nữa. Liệu có ai còn nhớ nổi thí sinh đầu tiên.

Sao số mình lại xui xẻo thế này.

Khi anh gọi điện về cho thầy, ông cũng tuyệt nhiên không thốt nổi câu nào ở đầu dây bên kia.

Chỉ còn cách biểu diễn một màn gây ấn tượng sâu sắc để người ta kháo nhau anh bạn đầu tiên có vẻ cũng khá đấy chứ.

Anh cần cho ra một màn trình diễn như vậy.

Anh hết co lại duỗi những ngón tay trong màn tối, cố sưởi ấm cho nó.

Dù đã bao lần bước lên sân khấu, anh vẫn không tài nào làm quen được với sự căng thẳng đặc thù này.

Đúng rồi, mình sẽ là người hoàn thành màn biểu diễn sớm hơn bất cứ ai, cũng sớm được thả lỏng tinh thần. So với việc phải chịu đựng màn trình diễn của bảy mươi hay tám mươi người khác để đợi tới lượt, vị trí này tính ra cũng có cái lợi.

Alexay xoa dịu bản thân.

Nhưng tại sao lại là số một. Lúc đó, chỉ cần ngón tay xê xích bốc một tờ giấy khác là...

Tâm trí anh vẫn dai dẳng tua đi tua lại thời điểm nhạy cảm lúc bốc thăm thứ tự. Cả những tiếng hoan hô vang dội vây kín lấy anh.

Người quản lý sân khấu cất tiếng gọi, Alexay liền bừng tỉnh.

Cánh cửa xoay của sân khấu đã mở rồi.

Thứ ánh sáng rực rỡ của sân khấu.

Chiếc đàn piano đen bóng đang đợi anh bên dưới làn ánh sáng đó.

Đến lúc rồi. Cuộc thi đã bắt đầu.

Alexay hít vào một hơi, chuẩn bị tinh thần.

Chỉ cần cuộc thi bắt đầu, nó sẽ hòa thành cuộc sống thường nhật. Cả nhân viên, thí sinh lẫn các giám khảo đều đang chạy đua với thời gian. Tiến độ ổn định trên sân khấu, màn trình diễn trong thời gian quy định, chấm điểm nhanh chóng. Ai ai cũng đều nín thở, guồng sức bám đuổi khung thời gian đã định của cuộc thi.

Thời gian biểu diễn ở vòng Một là hai mươi phút.

Một khúc nhạc tối thiểu ba giọng trong một fugure[39] từ Tuyển tập Well-Tempered Clavier[40] của Bach.

Bản Sonata No.1 hoặc một phần liên khúc bao gồm Sonata No.1 của Haydn, Mozart hoặc Beethoven.

Một khúc nhạc của nhạc sĩ phái lãng mạn.

Hoàn thành ba nội dung này trong vòng hai mươi phút vừa dễ lại vừa khó. Nếu để thiếu thời gian, thí sinh sẽ bị trừ điểm.

Trong vòng Một và vòng Hai, việc vỗ tay giữa các khúc nhạc bị cấm. Coi như tránh lãng phí thời gian.

Các hàng ghế khán giả trong cái hội trường cỡ trung cũng lấp được tới 60%. Tuy phần lớn là người có liên quan với thí sinh, nhưng cũng không thiếu người hâm mộ nhiệt thành bình thường. Những người hâm mộ bình thường hay có ý muốn tìm ra những thí sinh mình yêu thích, và hào hứng dự đoán coi ai sẽ lọt vào vòng Hai. Khu ghế ngồi mặt trước dãy trái là nơi có thể nhìn rõ động tác tay thí sinh, đã kín chỗ.

Các thí sinh tới nghe màn biểu diễn của những người khác thường sẽ ngồi ở phía sau.

Chỗ ngồi của Ban giám khảo ở trên tầng hai. Tổng số mười ba giám khảo từ khắp nơi trên thế giới đều đang chuyên chú vào chấm điểm.

Cách thức chấm điểm ở vòng Một khá đơn giản dựa vào các ký tự " ○ ", " △ " và "×". Những ký tự đó lần lượt tính thành ba điểm, một điểm và không điểm. Những thí sinh có tổng điểm cao nhất sẽ lọt vào vòng Hai.

Trình độ cao đấy.

Nathaniel Silverberg nghe xong lượt năm người đầu tiên, liền có ấn tượng như vậy.

Thông thường, mục đích của vòng đầu tiên là loại ra những người có vấn đề trong kỹ thuật chơi, nhưng mấy năm gần đây, họ cũng ít khi gặp phải thí sinh bị mắc lỗi ở mặt này.

Hiện giờ, ta có thể tự do tiếp cận đủ mọi thể loại nhạc đông tây kim cổ, các thí sinh cũng phải nâng cao kỹ thuật để ứng phó với đủ kiểu thi thố.

Mới cách đây không lâu, ông coi tờ khung chương trình và thấy nó đưa lên quá nhiều tác phẩm khó, nhưng giờ lại thấy vui mừng vì chương trình có sẵn một cái khung vững chắc nắm thế chủ lực.

Tuy nhiên, vẫn có độ chênh lệch rõ ràng.

"Biết chơi" và "chơi đàn" là hai thứ tương tự nhau, nhưng lại có một hố sâu ngăn cách giữa chúng. Nathaniel thầm nghĩ vậy.

Điều khó khăn là trong số những người "biết chơi" đều đang ẩn giấu tài năng "chơi đàn". Nhiều kẻ dồn bao nhiệt tình và tâm huyết nhưng mãi chỉ là mộng phù du. Chỉ cần nhận thức được cái hố sâu ngăn cách giữa hai bên, chưa biết chừng ta có thể vượt qua vào một thời điểm thích hợp.

Điểm tốt là các thí sinh dạo gần đây hiếm người mắc lỗi kỹ thuật. Ngày trước, một số nhân vật nổi bật từng mang tới màn trình diễn rất đậm nét tới mức hai từ cá tính không đủ để miêu tả, như kiểu người ta thản nhiên đập thình thình bất chấp mọi thứ vậy, nhưng thời đại đó chắc không quay lại nữa rồi.

Trình độ cũng cao đấy, nhưng mới cỡ này thì chưa thành địch thủ của Masaru được.

Nathaniel gật đầu với chính mình, cười khẽ.

Cậu học trò cưng của Nathaniel, tức Masaru, đang ngồi ngay bên dưới vị trí thầy mình làm giám khảo trên tầng hai.

Cậu chàng cũng đang có cùng mối quan tâm giống thầy về trình độ thí sinh.

Ai cũng đều giỏi ghê. Đúng là cuộc thi đình đám cũng có khác. Người ta quy tụ được nhiều thí sinh tài năng thật đấy.

Hai cô gái ngồi ở hàng ghế trước có vẻ là sinh viên đại học âm nhạc. Họ nắm được khá nhiều thông tin, nên Masaru cũng lén dỏng tai nghe hóng. Cậu viết không thạo, nhưng có thể hiểu kha khá hội thoại. Dù ở New York, cậu vẫn cố gắng trò chuyện với các lưu học sinh người Nhật để không giảm khả năng giao tiếp.

Chuyện này một phần cũng vì đâu đó trong tim cậu hy vọng có cơ hội được trò chuyện với A-chan vào lúc nào đó. Tuy cậu chẳng rõ lúc nào đó là bao giờ, nhưng điều này tạm thời đang có ích.

“Trung tâm chú ý của hôm nay là cô gái này đây, Jennifer Chang.”

“Phải người được gọi là Lang Lang[41] phiên bản nữ không?”

“Hình như người này đã chính thức lên sân khấu biểu diễn rồi đó. Thấy bảo anh Nakajima có đi nghe ở New York.”

Giờ nghỉ giải lao ngắn ngủi. Hai người cầm tập chương trình, bình phẩm.

Hê, rành ghê.

Masaru trầm trồ trước thông tin của hai cô gái.

“Tớ lại muốn nghe thử người này cơ. Thí sinh Masaru Carlos của ngày mai.”

Cậu giật mình, bèn chỉnh tư thế ngồi.

“Hình như giỏi lắm.”

“Ngầu ghê. Nghe bảo lai dòng máu Nhật ba hay bốn đời gì đấy, nhưng gương mặt không còn nét gì của người Nhật nữa rồi.”

Chắc trong mơ các cô cũng không nghĩ nổi người ta đang ngồi ngay sau lưng, còn nghe hóng cuộc chuyện trò của hai cô nữa.

Masaru cầu cho hai người đó không ngoảnh ra sau.

“Hoàng tử ong mật hình như trình diễn vào buổi cuối cùng đó.”

Hoàng tử ong mật?

Masaru tưởng mình nghe nhầm, lại dỏng tai lên nghe lại cho kỹ.

“Đáng yêu quá đi. Mới mười sáu tuổi. Ôi chết mất, nhỏ hơn mình tận năm tuổi lận.”

Masaru khẽ liếc trang chương trình hai cô gái đang xem, cố tìm khung trình diễn của mình. Đằng nào cậu cũng xác định sẽ nghe hết các màn trình diễn nên vẫn chưa động đến tập chương trình chính thức.

“Cậu bé đó thể hiện khá xuất sắc ở buổi tuyển chọn tại Paris nhỉ?”

“Đáng tiếc là trang chủ chỉ đăng mỗi ảnh không. Giá như họ đăng cả video nữa thì tốt quá.”

Kazama Jin.

Cậu không giỏi nhớ mặt chữ Hán, nên rà theo cột chữ alphabet.

Một gương mặt thiếu niên ngây ngô.

Trẻ thật. Cuộc thi này chắc không đặt giới hạn cho tuổi tác thí sinh. Cậu nghe nói thí sinh nhỏ nhất mới mười lăm. Phần điền lý lịch tham dự các cuộc thi bỏ trống.

Nhưng đôi mắt Masaru bị thu hút bởi cột ghi tên giáo viên hướng dẫn.

Yuuji von Hoffman.

Có đùa không đấy. Hoffman dạy em ấy sao?

Đôi mắt Masaru mở to. Nhân vật này từng là thầy của thầy cậu mà. Nhưng cậu nghe nói ông ấy không cho phép kẻ khác nhận là học trò của mình, còn biết cả chuyện thầy mình từng cất công bay đi bay về từ London sang tận nhà riêng của ông bên Đức để xin học.

Liệu thầy có biết về vụ này không nhỉ?

Masaru bất giác ngước lên trần nhà.

Masaru hay nghe người khác biểu diễn, nhưng không mấy hứng thú với các loại tin đồn. Chính vì vậy, tin đồn về buổi tuyển chọn của cuộc thi này không hề lọt vào tai cậu.

Hê, cậu bé đó lọt vào thông qua đường thi tuyển sao.

Masaru liền thấy hứng thú.

Cái này cũng vui đấy. Chắc hẳn sẽ pha thêm màu sắc gì đó.

“Nghe nói cậu bé đó phải phụ việc cho bố mình, nên người đầy bùn đất tới buổi tuyển chọn đó. Đúng là lạ thật.”

“Nghe bảo con nhà nuôi ong thường phải di chuyển lắm? Em ấy tập đàn kiểu gì nhỉ?”

“Lạ thật.”

Cậu không hiểu lắm chữ “nhà nuôi ong” nhưng chợt nhớ tới cụm từ “hoàng tử ong mật” khi nãy nên cũng đại khái đoán

được.

Hừm, càng lúc càng thú vị. Kazama Jin. Cậu bé đó sở hữu tiếng đàn dương cầm thế nào vậy nhỉ?

Trong khoảnh khắc, một thiếu nữ cao ráo xuất hiện trên sân khấu trong bộ váy đỏ tươi, quan khách nhao nhao cả lên.

Một phần là do bộ đồ mang sắc đỏ dễ nhớ, nhưng luồng năng lượng bừng bừng sức chiến đấu tỏa ra từ toàn bộ cơ thể cô gái này cũng đủ gây choáng váng.

Thí sinh số 12: Jennifer Chang - Hoa Kỳ.

Tâm điểm của ngày hôm nay đây.

Saga Mieko ngắm nghía cô gái trẻ với những đường nét đậm đà. Chiều cao nổi trội đã xóa mờ những ưu điểm khác, nhưng vẫn thấy được bờ vai rộng, bắp đùi chắc nịch. Thân thể được tạo hóa ưu ái như kia, chắc chắn tiếng đàn cũng sắc nét.

Nhìn thế này chắc thuộc tuýp IH đây, Mieko dự đoán.

IH là một từ do bà tự nghĩ ra, chỉ những thí sinh có kỹ thuật lên tới mức siêu tuyệt kỹ "chơi hay tới phát ghét".

Ban giám khảo cũng ít nhiều tỏ ra kỳ vọng.

Jennifer Chang vừa ngồi xuống ghế, lập tức chơi đàn.

Ồ, những tiếng trầm trồ không thành lời vang khắp hội trường.

Cô gái sở hữu từng giọt âm thanh tươi sáng sắc nét, thứ kỹ thuật tròn trịa dù rõ ràng đang biểu diễn những giai điệu Well-Tempered Clavier thuộc hàng căn bản của căn bản.

Một phiên bản Bach cực kỳ giàu năng lượng.

Mieko nửa phần hứng thú nửa phần ngỡ ngàng. *Giỏi đó, có thể chơi Bach theo kiểu này.*

Tiếp theo là bản Sonata của Beethoven No.21, "Waldstein"[42]. Khúc số một.

Sự lựa chọn này là chính xác. Nhịp điệu dồn dập và nhanh lẹ của khúc nhạc này quá hợp với cô.

Mặc dù vậy, món nhạc cụ cũng mang lại sự thú vị. Khi cô gái này chơi đàn, cây đại dương cầm chẳng khác gì một chiếc ô tô Benz cỡ lớn được thiết kế đặc biệt và cô gái đang cưỡi lên đó đi dạo quanh. Tay lái tuyệt vời, tràn ngập sức mạnh, lao tới với tốc độ cao nhưng thân xe vẫn không hề rung lắc, tạo độ cân bằng toàn hảo. Tùy theo người lèo lái, nó có thể trở thành một chiếc xe gia đình dễ điều khiển hoặc trở thành loại xe mui trần nhìn thì hay nhưng khó bẻ lái.

Jennifer Chang đã mang tới một "Waldstein" xuất sắc.

Phần kết thúc sống động khiến một số khán giả bất giác vỗ tay, nhưng họ chợt nhớ luật cấm nên lập tức dừng lại.

Riêng "Waldstein" đã tốn hơn mười phút rồi. Chắc chắn là thời gian cũng gấp. Chang không chút do dự, chuyển ngay sang khúc nhạc tiếp theo.

Bản nhạc thứ ba là bản "Heroic" Polonaise[43] của Chopin.

Lại là một tác phẩm này rất hợp với cô. Đó là tác phẩm hoa lệ nhất trong các bản Polonaise của Chopin. Riêng chuyện đây là một khúc nhạc có tiếng tăm, chơi không khéo sẽ thành ra rất rẻ tiền, nhưng cô gái đã mang tới nhịp điệu độc đáo, sắc nét và năng động. Những từ ngữ như "thực sự khoái hoạt, làm trái tim đập bồi hồi" hiện lên trong đầu.

Vào giây phút cô dứt tiếng đàn, những tiếng vỗ tay vang dội dậy lên. Màn biểu diễn hào sảng đọng trong lòng khán giả bao cảm xúc, cuốn hút bao con người.

Đúng theo những lời bình luận trước đó, cô gái này rất khá. Người ta có thể gật gù khi nghe cái danh "Lang Lang phiên bản nữ" và có lẽ chính cô cũng rất ý thức đến việc kia.

Mieko thoáng cảm thấy khó chịu.

Chỉ cần một Lang Lang là đủ lắm rồi. Thêm một người như thế nữa thì đỡ sao nổi đây.

Ở hàng ghế cuối cùng của hội trường, một thiếu niên đang ngồi ngẩn ngơ.

Gương mặt trắng trẻo và mái tóc bù xù giấu bên dưới chiếc mũ.

Thiếu niên đang khẽ lẩm bẩm điều gì đó. Không, hình như đang ngâm nga câu hát gì đó.

Thế rồi, em khẽ nghiêng đầu rồi lắc nhẹ.

"Không đúng rồi."

Chẳng ai nghe được những lời lẩm bẩm đó.

Bỗng, hai cô gái lao vào từ cánh cửa mở sẵn.

"A, chết, không kịp mất rồi. Jennifer Chang."

"Tiếc quá, muốn nghe ghê ấy."

Hai người nọ chính là Hamazaki Kanae và Eiden Aya.

"Đáng lẽ mình nên đi cắt tóc vào hôm qua mới đúng."

Aya oán trách lầm rầm.

"Đành chịu thôi, họ kín lịch hẹn rồi mà."

Kanae an ủi cô em.

Họ chỉ đặt được lịch hẹn làm tóc vào sáng ngày hôm nay tại tiệm cắt tóc quen, nên lựa chọn qua đó làm tóc rồi mới tới Yoshigae. Ai dè lại không kịp giờ chuyến tàu shinkansen dự định ban đầu, đành đi chuyến tiếp theo và đến muộn. Hai cô muốn nghe màn trình diễn của ứng cử viên chức vô địch là Jennifer Chang, nhưng đã trễ mất một bước rồi.

"Còn ba người nữa thôi."

"Thôi đợi nghe đĩa của Jennifer Chang vậy. Kiểu gì cũng có người sao ra đĩa ngay ấy mà. Nếu ta đặt sớm, có khi mai đã nhận được rồi ấy."

Hai người đứng lặng ở lối ra vào. Đang bàn tính với nhau chuyện gì đó.

Cậu thiếu niên nhìn thấy gương mặt của Eiden Aya, liền giật thột.

Chị gái đêm qua.

Mình đã bị bắt gặp khi đột nhập vào phòng luyện đàn của trường đại học. Chẳng rõ chị ấy có nhớ mặt mình không nữa?

Thiếu niên lén lút kéo sụp cái mũ xuống.

“Ngồi đâu bây giờ?”

“Em muốn thử nghe độ vang của âm, ta ngồi chỗ trung tâm đi. Hội trường này có vẻ có độ cân bằng âm thanh khá tốt đó.”

Hai cô gái kia không hề để ý tới cậu bé, đi thẳng về phía trước và ngồi xuống khu ghế ở tầm chính giữa. Cậu thở phào, cả hai đều không chú ý thấy cậu.

Chị ấy chắc cũng là sinh viên khoa piano, tới nghe các màn trình diễn của cuộc thi này cũng không phải sự lạ. Hay chị ấy cũng dự thi nhỉ?

Cậu thiếu niên dõi theo bóng lưng của hai cô gái đã ngồi xuống ghế.

Đàn piano ở đó tốt thật.

Cậu thấy an tâm hơn, lại mơ tưởng tới cảm giác lúc được chạm vào cây đàn piano trong phòng tập.

Xứng là trường đại học âm nhạc. Đàn lên dây hay ghê. Cảm giác trơn mịn thích thật.

Thích ghê, họ được tập luyện mỗi ngày với cây đàn tốt như thế.

Cậu đang thầm chơi những giai điệu trong óc. Một cây đàn thật đỉnh với thứ âm thanh thật đỉnh.

Cậu thầm tái hiện thứ âm nhạc đó trong não bộ.

Nhưng khó đàn được đến cỡ đó lắm, cũng khó nghe thấy loại âm thanh nào tương tự.

Đúng là phải vào cỡ bác Yuuji cơ. Nếu muốn chơi ra được âm thanh đến mức đó.

Thiếu niên lắng tai nghe màn biểu diễn của thí sinh tiếp theo.

Mọi người đều giỏi nhưng vẫn không phải.

Thiếu niên lại một lần nữa nghiêng đầu.

Chị gái mặc đồ đỏ khi nãy cũng khá giỏi đấy.

Bằng một giọng líu ríu không để bất kỳ ai nghe được, thiếu niên ngâm nga giai điệu vừa nổi lên trong đầu mình.

Thích thật, mình cũng muốn chơi đàn. Phải đi kiếm đâu đó kiếm đàn mới được.

Màn biểu diễn của thí sinh đó tiếp theo đã hoàn thành, họ có một quãng giải lao ngắn. Còn hai thí sinh nữa là kết thúc ngày thi hôm nay.

Thiếu niên đứng dậy, hoà vào dòng khán giả bước ra bên ngoài.

Mình muốn có cây đàn quá đi.

Cậu thiếu niên dự tính ghé qua phòng luyện đàn xem sao. Ngày biểu diễn đầu tiên sắp kết thúc tới nơi, chắc chắn chẳng còn ai đợi tới lượt ở đó nữa. Nếu có cây đàn nào trống, cậu muốn chơi một chút.

Cậu bé hào hứng bước vào thang máy.

Giờ bố đang ở đâu vậy nhỉ?

Cậu chợt nhìn đồng hồ đeo tay, nhớ tới bố mình đang di chuyển trên đường. Cậu cảm thấy có lỗi vì không thể phụ giúp công việc cho bố trong thời gian cuộc thi diễn ra.

Chẳng biết bố có nhớ lời hứa sẽ mua đàn cho mình khi đoạt giải trong cuộc thi này không nhỉ?

Cậu lộ chút lo lắng. Bố cậu đã nói gì là sẽ giữ lời, nhưng lại là người hay quên. Nói ngắn gọn là một người quảng đại nhưng cục mịch. Hầu như ông chỉ chú tâm vào chuyện chăm lo cho đám ong, ngoài ra chẳng để ý tới điều gì khác nữa.

Nhà cậu không có đàn piano.

Hơn nữa, cậu bé không mảy may ý thức được điều đó khác thường tới độ nào.

BALLADE

Takashima Machiko rảo bước, kiểm tra lại chắc chắn tên của hội trường và định lao vào bên trong. Chị thình lình khựng lại, ngước nhìn bầu trời.

Mặt trời đã khuất dạng, khung cảnh chung quanh cũng chìm vào bóng tối chạng vạng. Đây là lần đầu tiên chị tới Yoshigae, may thay hội trường biểu diễn thuộc khu tổ hợp thương mại ngay trước nhà ga, lại còn có áp phích và mũi tên chỉ hướng dán khắp nơi nên chị mới không bị lạc.

Chị mất kha khá thời gian đi đi về về để gửi Akihito về nhà ngoại, nên lúc tới ga Tokyo đã quá ba giờ mất rồi. Cất công lắm mới gửi được Akihito cho ông bà mà không kịp nghe màn biểu diễn của Akashi chắc chị khóc không ra nước mắt mất.

Akashi đã gửi tin báo lịch trình biểu diễn dự kiến của ngày hôm đó, nên chị biết vẫn còn hơn một tiếng nữa mới tới phần thi của người cuối cùng ngày hôm nay, của Akashi. Nhưng họ đã gặp phải chuyện màn diễn của anh bị đẩy lên ngày đầu tiên, nên Machiko không khỏi lo lắng từ sáng liệu có xáo trộn nào xảy ra về giờ giấc biểu diễn hay không.

Lúc tới trước cửa hội trường, Machiko nhận ra mình đang căng thẳng.

Chị nhìn qua quầy lễ tân và thấy cuộc thi đang diễn ra bên trong hội trường sau cửa kính. Nơi góc sâu bên trong quầy lễ tân, cánh cửa đóng kín bưng.

Họ đang trình diễn. Đang tiến hành chấm điểm.

Chị chỉ thấy mỗi cánh cửa đóng im ỉm, mà tim đã muốn bắn khỏi lồng ngực rồi.

Mình căng thẳng thế này thì ích gì?

Machiko cảm thấy khó thở, cố điều chỉnh bằng cách lấy một nhịp hít thở thật sâu, rồi bước vào trong khu hội trường, chìa vé cho lễ tân.

"Hiện thí sinh đang biểu diễn nên không được phép ra vào, phiền chị đợi thêm lúc nữa."

"Vâng," chị căng thẳng gật đầu rồi hỏi thăm thử.

"Lịch biểu diễn có theo đúng dự kiến không?"

"Dạ, vẫn đang theo đúng dự kiến đó." Chị an tâm hơn trước lời đáp kia, bèn đi vẩn vơ quanh sảnh.

Sảnh hiện có khá nhiều người.

Chị thấy khá nhiều cô gái trẻ mang dáng dấp sinh viên trường nhạc. Những người đó có vẻ quen thuộc với bầu không khí của nơi này, đang tụm đôi tụm ba trò chuyện. Machiko hiếm khi tới hội trường âm nhạc kiểu này, chị cảm thấy không thoải mái và dòm dỏ mọi thứ với vẻ lạ lẫm. Vài người có vẻ là thân nhân của thí sinh như Machiko, chị lập tức nhận ra họ cũng đang hồi hộp trước bầu không khí không quen và thấy đồng cảm.

Mấy phụ nữ có tuổi tao nhã kia chắc là giáo viên dạy đàn nhỉ.

Bằng cách nào đó, chị có thể phân biệt được ai là giáo viên dạy đàn. Machiko chỉ học một chút piano hồi nhỏ, nhưng chẳng hiểu sao luôn có ấn tượng là giáo viên dạy piano thường có mái tóc rất dày. Các cô giáo dạy đàn có tuổi thường hay búi tóc thành búi lớn. Họ hay mặc những bộ vest không đồng màu. Thường sẽ là kiểu áo sơ mi, áo khoác ngắn, và váy xòe dài. Còn hay đeo mấy cái cài áo mà phụ nữ độ tuổi Machiko chẳng mấy khi dùng tới.

Có lẽ mình chẳng có khả năng cảm thụ âm nhạc.

Machiko nhớ lại chuyện mình toàn chọn cách thơ thẩn đi đường vòng và tới nhà giáo viên muộn mỗi lần có lớp. Quãng thời gian phải tập trung vào việc học chẳng khác nào sự tra tấn vĩnh hằng.

Rất nhiều người đã phải theo đuổi những buổi học như thế từ thời nhỏ, luyện tập nhiều đến mức chẳng còn nhớ nổi nữa và giờ đang tập trung tại nơi đây.

Chị bừng tỉnh trước tiếng vỗ tay, vừa đúng lúc màn biểu diễn kết thúc và nhân viên hội trường mở cửa.

Dòng người từ bên trong ùa ra và bên ngoài đổ vào như hòa làm một.

Machiko cũng vội vàng vào trong hội trường.

Khán giả đông hơn chị nghĩ. Trên sân khấu, một người đàn ông mặc vest đang lên dây lại cho cây đàn piano.

Nên ngồi đâu bây giờ?

Chị quan sát kỹ một lượt liền thấy khu vực đằng sau khá thoáng. Machiko chọn một vị trí ở chính giữa hàng ghế ở mặt sau và ngồi xuống, lúc này chị mới thấy bình tĩnh hơn.

Những tiếng *pông pông* cụt ngủn vang xa.

Người thợ lên dây không hề để mắt tới hàng ghế khán giả, chăm chú lắng nghe từng âm trước những phím đàn.

Dáng vẻ đó như đang xoa dịu tâm trí hồi hộp của người quan sát.

Thứ ánh sáng dịu dàng trong veo bao trùm lấy sân khấu.

Cuối cùng cũng tới được nơi đây.

Machiko khẽ thở dài.

Người ta vẫn nhận xét Machiko là một đứa nhạt nhẽo, chẳng mấy khi để lộ tâm tình ngay từ thuở nhỏ, nhưng khi nhìn thấy cây đại dương cầm trên sân khấu và tưởng tượng tới hình ảnh chồng mình sẵn sàng trong phòng chờ, mấy từ "ngập tràn xúc động" bỗng chốc hiện lên trong đầu chị.

Họ đã rất vất vả từ khi quyết tâm tham gia cuộc thi này.

Hình như một câu danh ngôn từng nói "Ngưng tập luyện một ngày chỉ có mình mình biết, hai ngày sẽ có người phê bình biết, đến ba ngày là khán giả cũng sẽ biết." Nhưng anh còn công việc, rồi sinh bé Akihito, nhiều ngày liền không thể sờ vào cây đàn cũng thành chuyện bình thường. Akashi chỉ thực sự bắt tay vào chuẩn bị cho cuộc thi từ độ một năm trước. Đương nhiên, anh vẫn phải đi làm nên chỉ có thể luyện tập vào sáng sớm, tối

muộn và những ngày nghỉ. Tuy có nhà riêng, nhưng họ buộc phải mua một cây đàn dương cầm đứng và trang bị hẳn phòng cách âm nếu anh muốn luyện tập bất cứ lúc nào. Họ phải đổ vào đó một đống tiền, và điều khiến chị ngạc nhiên hơn là giá tổng phổ cũng khá đắt. Anh muốn lấy lại cảm giác nên vài tuần lại ghé qua nhà thầy giáo cũ nhờ ông nghe hộ, tiền quà cáp cũng không ít. Bấy giờ, chị mới hiểu được thực sự theo đuổi âm nhạc vất vả đến mức nào.

Michiko hiểu rõ lòng Akashi khi nói rằng "Đây là lần đầu và cũng là lần cuối" và biết chồng mình chẳng mấy khi đưa ra những thỉnh cầu kiểu đó, nên cũng cắn răng hỗ trợ bằng cách hủy dịch vụ chuyển khoản định kỳ[44]. Có điều, Akashi mới là người vất vả nhất, muốn cống hiến thời gian cho việc luyện tập cũng tức là phải cắt giảm thời gian ngủ nghỉ. Lẽ dĩ nhiên, anh trở nên mệt mỏi và việc luyện tập không khá hơn chút nào, anh càng thêm cáu kỉnh và có những giai đoạn băn khoăn nghĩ tới chuyện "Hay mình từ bỏ đi thôi."

Điều khó khăn nhất chính là duy trì được động lực cho cuộc thi. Cứ cách vài tuần, anh lại cảm thấy thử thách này quá trống rỗng, tự lẩm bẩm như chế nhạo chính mình "Ai khiến mày tự lao đầu vào thi làm gì". Mỗi lần như vậy, Machiko lại khuyến khích anh, "Nhà mình đã bỏ cả đống tiền làm phòng cách âm như thế, phải thu hồi vốn chứ nhỉ."

Dù cổ vũ chồng như vậy, Machiko cũng thấm thía sự tiếc nuối khi không thể trở thành nghệ sĩ chuyên nghiệp là như thế nào.

Cha của Machiko là Tiến sĩ ngành Công nghệ Vũ trụ, còn làm cố vấn cho các cơ quan chính phủ, hai anh trai cũng là các nhà nghiên cứu cùng lĩnh vực. Machiko từng nhắm mục tiêu trở thành một nhà nghiên cứu, nhưng chị nhận thức được mình không đủ sáng dạ để trở thành một nghiên cứu sinh, cũng không xin được công việc ở nơi mong muốn, rốt cuộc đành dựa vào phương pháp loại trừ và theo nghề giáo.

Mặc dù chị từ bỏ sớm, nhưng khát khao trở thành một nhà nghiên cứu vẫn âm ỉ đâu đó trong thâm tâm tới tận bây giờ.

Do đó, khi Akashi thổ lộ chuyện muốn tham dự cuộc thi, chị cảm thấy vô cùng đồng cảm với anh, "Hóa ra anh ấy cũng như mình, không thể từ bỏ được". Machiko đã hồ hởi cổ vũ nhiệt tình, "Em mong anh sẽ thật sự cố gắng" đến mức Akashi cũng phải sửng sốt.

Ở một góc sân khấu, ban tổ chức đặt cái bảng trắng bày số thứ tự và tên tuổi thí sinh bằng tiếng Anh. Hàng ghế khán giả lặng dần, một cô gái tóc vàng mặc bộ váy xanh da trời bước ra, và được đón chào bằng những tràng pháo tay.

Chị xem tập chương trình. Một thí sinh tới từ Nga. Cô gái mang dáng vẻ trưởng thành đặc trưng của phương Tây nhưng mới vừa tròn tuổi hai mươi thôi.

Âm sắc mang đầy vẻ hào hoa.

Chị không nhớ nổi mình đã không còn ngồi trong hội trường biểu diễn và lắng nghe tiếng đàn piano từ bao giờ nữa.

Chị vẫn hay lắng nghe Akashi luyện tập, nhưng căn phòng cách âm nên không nghe được mấy tiếng đàn của anh.

Giỏi quá.

Càng nghe màn biểu diễn kia, Machiko càng cảm thấy sự hồi hộp dâng lên trong người.

Tuy điều này cũng là lẽ đương nhiên, nhưng họ hầu như không mắc lỗi sai, đàn trơn tru những khúc nhạc khó nhằn. Chị từng nghe bảo là trình độ của thí sinh cuộc thi này khá cao, còn chấp nhận cho những người đang hoạt động chuyên nghiệp dự thi nữa. Thật sự ai nấy đều giỏi như nghệ sĩ chuyên nghiệp vậy. Akashi từng nói "Công phá được vòng Một là tốt rồi" khiến chị cảm thấy anh quá thiếu nhuệ khí, nhưng giờ chị có cảm giác đã được thấy vượt qua vòng Một khó như thế nào. Chị từng cho rằng anh từng lọt vào vòng Chung kết một cuộc thi hồi còn sinh viên, kiểu gì chẳng qua được vòng Một. Nhưng đó đã là chuyện của gần mười năm trước, tuổi tác của anh thật sự là một bất lợi.

Nên an ủi anh ấy thế nào đây.

Đột nhiên, mối bận tâm đó xuất hiện trong đầu chị.

Anh ấy đổ chừng ấy nỗ lực và tiền bạc để tham dự cuộc thi, nhưng ngộ nhỡ trượt ngay từ vòng Một thì nên nói như thế nào cho phải?

Anh đã làm hết sức mình rồi. Thà thử một lần còn hơn mãi hối hận vì không dám thử. Coi như đấy cũng là một trải nghiệm thú vị đối với anh. Thôi cũng coi như may không bị quá số ngày phép.

Vài câu từ lướt qua đầu óc chị, nhưng cứ nghĩ tới dáng vẻ ủ rũ của Akashi, chị liền cảm thấy chẳng từ nào có thể xoa dịu nỗi buồn đó.

Làm vợ một anh nghệ sĩ chắc vất vả lắm nhỉ.

Chị thình lình nhớ tới lời một người bạn cùng lớp thời cấp ba.

Chị hẹn gặp người bạn này để chuẩn bị cho buổi họp lớp. Ngày trước cô ta cũng khá hứng thú với Akashi, còn nhiệt tình tới tặng hoa cho các cuộc thi trên trường nhạc.

Hội con trai biết chơi nhạc cụ vốn đã thu hút. Akashi rất giỏi piano, lại bẩm sinh sở hữu tính cách dịu dàng như ánh dương quang, nên được lòng đám con gái từ thuở nhỏ.

Akashi và Machiko là bạn từ thời thơ ấu, dần để ý nhau hồi cấp hai và bắt đầu hẹn hò khi vào cấp ba như một lẽ tự nhiên. Nhưng một đứa con gái dân tự nhiên từ gốc rễ, không đáng yêu cũng chẳng thời trang như Machiko cặp kè với Akashi khiến cho đám con gái khác không vừa mắt tí nào, cô bạn trên cũng vậy.

Hình như họ còn thẳng thắn nói với Akashi là Machiko không hợp với anh. Đương nhiên, Akashi chẳng thèm để tâm tới chuyện đó.

Nhưng khi tốt nghiệp đại học và bước vào tuổi thành hôn, các cô lại mất dần hứng thú với những cậu trai giỏi đàn.

Akashi, giờ sao rồi?

Cậu ấy vẫn còn chơi piano hả?

May mắn thật, Machiko lại là viên chức.

Khi hay tin chị đã kết hôn với Akashi, ánh mắt những người bạn ngày xưa không còn mang màu ghen tị, mà thay vào đó là

sự thông cảm.

Mỗi lần nghe chị kể rằng Akashi giờ đang làm việc cho một chuỗi cửa hàng nhạc cụ khá lớn, các cô kiểu gì cũng vui mừng nói rằng: "Tốt quá nhỉ." Mà chị cảm thấy như cách nói vắn tắt của "Đằng nào cũng chẳng thể sống được bằng âm nhạc" hay "Anh ta làm gì đủ tài năng để theo đuổi âm nhạc."

Làm vợ một anh nghệ sĩ chắc vất vả lắm nhỉ.

Người bạn kia đã hồn nhiên hỏi vậy. Người đó từng đeo đuổi Akashi, thậm chí còn từng nói rằng cô ta phù hợp với anh ấy hơn, giờ đã kết hôn với một nha sĩ hơn mình nhiều tuổi và vừa sinh con trai đầu lòng. Giọng cô ta tỏ rõ vẻ thương xót.

Ai cần cô thương cảm.

Machiko cảm thấy nhục nhã, thầm rủa người kia.

Một cô gái người Hàn Quốc, một cậu trai người Trung Quốc, rồi lại một cậu trai người Hàn Quốc.

Thí sinh nào cũng đều rất xuất sắc. Chị càng cảm thấy giới trẻ châu Á gần đây giỏi thật. So với cô gái người Nga khi nãy, ba thí sinh châu Á này có vẻ bật hơn hẳn cả về thực lực lẫn kỹ thuật.

Mọi người ai cũng đều xuất sắc.

Machiko thở dài.

Và rồi cũng tới lượt người biểu diễn cuối cùng của ngày đầu tiên vòng Một.

22 TAKASHIMA AKASHI

Khi thấy người ta thay sang bảng tên đó, Machiko bất giác dựng thẳng lưng dậy.

Trống ngực dồn dập hơn hẳn.

Chị không nhớ nổi đã bao giờ mình căng thẳng đến vậy hay chưa.

Bất giác ấn tay lên bụng mình.

Tiếng nhịp tim vang rõ bên tai.

Nếu mình là thí sinh dự thi, bước lên được sân khấu cũng chưa chắc đã biểu diễn nổi. Không, chưa chắc, mình mà là thí sinh có khi

còn không bước nổi lên sân khấu ấy chứ.

Riêng việc một mình bước ra nơi đó và biểu diễn thôi. Akashi, anh đã giỏi lắm rồi.

Cánh cửa xoay nặng nề mở ra, dáng người cao ráo của Akashi xuất hiện.

Vì anh là thí sinh người Nhật, tràng pháo tay cũng to hơn mấy bận trước.

Chị thấy Akashi trên sân khấu hoành tráng hơn hẳn, không phải chỉ bởi dáng vóc của anh đâu.

Chị mải trầm trồ đến quên cả cơn đau dạ dày.

Quả thật, người ấy đã mang thứ khí chất cao lãnh rực rỡ này từ khi sinh ra rồi.

Machiko tưởng như mới thấy người đàn ông này lần đầu tiên.

Akashi tươi cười tự tin bước ra, ngồi xuống trước cây đàn piano.

Anh duỗi bàn tay, điều chỉnh độ cao của chiếc ghế. Thí sinh trước đó có vóc người nhỏ, chiếc ghế cũng cần hạ thấp kha khá.

Anh rút chiếc khăn tay màu trắng từ trong túi ra, khẽ khàng lau mặt bàn phím rồi lại lau tay mình.

Đó là nghi lễ đấy. Thợ lên dây vừa điều chỉnh, bàn phím chắc chắn không còn sót mồ hôi nữa. Anh chỉ giả vờ lau phím đàn để lấy lại bình tĩnh thôi.

Chị như nghe thấy giọng của Akashi.

Anh nhẹ lau sơ vầng trán và đặt cái khăn lên trên chiếc đàn piano, ánh nhìn chếch lên khoảng không bên trên và các cử động dừng khựng lại.

Không sao. Cứ bình tĩnh. Tập trung vào.

Machiko gật gù một mình.

Ánh mắt Akashi lặng lẽ nhìn vào khoảng không, rồi lướt tay lên phím đàn.

A.

Machiko mở tròn mắt.

Có lẽ không chỉ mỗi mình Machiko, mà cả những khán giả khác nữa. Ái chà chà, bầu không khí đang mệt mỏi u trầm khi tới lượt thí sinh cuối cùng, nhưng mọi người bất giác tỉnh hồn và thẳng lưng lên.

Thanh âm của Akashi thật khác, vẫn là cây đàn piano đó nhưng lại hoàn toàn khác cây đàn người khi nãy vừa chơi.

Rành rọt, điềm đạm và êm dịu. Biểu hiện cũng sống động.

Rốt cuộc, âm nhạc thể hiện cá tính con người. Âm thanh này phản ánh đúng tính cách của Akashi mà chị vẫn biết. Sự bao dung lớn lao trong con người Akashi đang tích lại trong những âm hưởng kia. Mọi thứ chung quanh Akashi trên sân khấu như mở ra những cảnh sắc rộng rãi.

The Well-Tempered Clavier Quyển 1 - No.2.

Anh đã băn khoăn suốt một thời gian dài trong việc lựa chọn bản nhạc. Ngay cả khi đã rút gọn lựa chọn xuống còn vài bài, anh vẫn phải chơi đi chơi lại để đắn đo so sánh tới tận lúc đăng ký chương trình.

Mỗi khi nghe Bach, Machiko luôn nghĩ tới từ "mang tính tôn giáo".

Mặc dù chị không quá rành, nhưng luôn cảm thấy trái tim mình tĩnh lặng dần và cảm nhận chúng như lời "cầu nguyện".

Bach của Akashi mang đến cho người nghe cảm giác muốn được lắng nghe mãi thôi. Trái tim thanh tịnh hơn và cảm xúc cũng khiêm nhường hơn hẳn.

Nhưng, giai điệu của Bach chẳng mấy chốc đã kết thúc.

Tiếp theo là chương 1 bản Sonata No.3 của Beethoven.

Sonata là một hình thức rất quan trọng. Là cách bộc lộ thực lực và phô bày được khả năng của nhà soạn nhạc.

Machiko biết bản Sonata "Moonlight" và "Appassionata" của Beethoven, nhưng thành thực mà nói, chị không cảm được những bản Sonata khác của ông.

Cảm giác những bản nhạc đó như tạo ra vì cần bản nhạc vậy. Không phải ông sáng tác ra nhằm thể hiện một điều gì đó, mà

chỉ tạo ra cho có hình thức thôi.

Dân không chuyên cũng có điểm đáng sợ. Machiko vừa lắng nghe bản Sonata khi Akashi tập luyện, vừa thổ lộ ấn tượng thô kệch của mình.

Em nghe ra như thế hả?

Akashi cười nhạt.

Vâng. Chẳng mấy thú vị.

Vậy sao? Thế thì là lỗi của anh rồi.

Vừa lướt một giai điệu trên phím đàn, Akashi vừa ngước lên nhìn trần nhà.

Sao vậy anh? Phải là lỗi của nhà soạn nhạc chứ.

Machiko nói nhẹ hều, đều tay gấp quần áo.

Không phải. Mỗi bản nhạc được lưu truyền lại cho hậu thế đều có sức hút riêng của chúng, lỗi ở người nghệ sĩ không thể chơi bản nhạc đủ thu hút và giàu sức thuyết phục thôi.

Giọng anh nghiêm khắc tới bất ngờ, in hằn trong ký ức chị.

Machiko chợt thấy nước mắt mình trào ra.

Em đã hiểu được ý nghĩa trong lời Akashi rồi.

Giờ, chị đang lắng nghe Beethoven tỏa ra từ những đầu ngón tay của Akashi, dệt từng mảnh từng mảnh thanh âm và như đang thủ thỉ điều chi.

Đúng, tiếng piano của Akashi rất giàu sức thuyết phục. Lúc này đây, dường như chị đã hiểu được đôi điều Beethoven muốn thổ lộ rồi.

Machiko cố tập trung không bỏ sót bất kỳ âm thanh nào, nhưng bản nhạc thứ hai cũng nhanh chóng kết thúc.

Bản nhạc cuối cùng của Akashi cho vòng loại đầu tiên là bản Ballade No.2 của Chopin.

Anh thực lòng muốn chơi bản Ballade No.4, nhưng chắc không đủ thời gian.

Hình như anh ấy vừa tập luyện vừa nói vậy thì phải.

Khúc nhạc khởi đầu lặng lẽ và dịu dàng. Một giai điệu đơn giản mà đẹp đẽ, như ai đó đang thầm thì vào tai. Nghe tới đây, chị chợt liên tưởng tới hình ảnh Akashi đang đọc sách tranh cho Akihito nghe.

Tuy nhiên, khung cảnh thanh bình đó lại bị phá toạc bởi một đoạn nhạc dữ dội bất ngờ.

Giai điệu kịch tính như những cơn sóng cuồng nộ dồn dập, và càng lúc càng hợp thành những đợt sóng lớn xô tới.

Sự khắt khe và nghiệt ngã của hiện thực.

Để được mặc lên bộ vest đuôi tôm và chơi những giai điệu đẹp tới nhường ấy, anh gần như bị bủa vây trong công việc mưu sinh, trong việc cơm áo gạo tiền thường ngày chẳng bao giờ tới hồi kết. Quan khách chẳng ai biết được anh đã phải vất vả đến mức nào.

“Vì đây là lần đầu cũng là lần cuối, xin em hãy cho anh thử thách chính mình.”

“Anh muốn nói với Akihito, papa là nghệ sĩ.”

“Tới lúc này rồi, chẳng ai khiến mà đi thi làm gì không biết nữa.”

“Chính vì là bây giờ, anh nghĩ là có thứ mình có thể chơi được.”

“Không được rồi, ngón tay anh hoàn toàn không theo nổi. Tâm tình cứ chạy trước, không thành khúc nhạc được.”

“Thật sự nên bỏ đi thì hơn.”

“Là lỗi của người nghệ sĩ không đủ sức thuyết phục.”

“Nếu lọt vào vòng Chung kết, mọi người sẽ tới nghe anh biểu diễn đấy.”

Bao câu nói của Akashi, bao biểu cảm của Akashi dội lại trong lòng.

Chị không ngờ cây đàn dương cầm, không ngờ Chopin lại đẹp tới nhường đây.

Bản Ballade No.2 đã bộc lộ toàn bộ sự dịu dàng và nghiêm khắc của Akashi.

Khúc nhạc vừa dứt, sự tĩnh lặng thoáng bao trùm lấy hội trường.

Akashi cúi gục trên bàn phím bỗng ngẩng phắt lên.

Nét mặt đó vui sướng làm sao.

Khi Akashi tươi cười đứng dậy, những tràng pháo tay và tiếng hò reo cũng dậy lên theo.

Machiko mê mải vỗ tay, thầm tự nhủ.

Mình là vợ của một nghệ sĩ. Chồng mình là một nghệ sĩ.

INTERLUDE[45]

"May có thí sinh cuối cùng vớt lại."

"Ừ đúng, hệt như cuối cùng cũng được nghe thấy âm nhạc."

Trên đường rút về phòng chờ, các giám khảo dần được giải phóng khỏi cảm giác căng thẳng và khổ sở, bắt đầu thể hiện ra cảm xúc thật của mình cùng những tiếng cười.

Thật sự rất khá, cậu chàng đó.

Mieko khắc cái tên Takashima Akashi của thí sinh cuối cùng vào trong tim mình.

Bà hoàn toàn không biết gì về cái tên đó tới khi nghe màn trình diễn kia, đương nhiên chẳng mấy người bình luận gì về cái tên đó trước cuộc thi.

Thí sinh cao tuổi nhất, hai mươi tám.

Tuổi hai mươi tám cũng đồng nghĩa được xếp vào hàng kỳ cựu trong thế giới cạnh tranh của những cuộc thi, nơi người ta có xu hướng để ý tới những người trẻ tuổi. Đương nhiên họ có kỹ thuật và lực biểu cảm. Nhưng chỉ dựa vào số lần tham dự các cuộc thi thì chẳng khác gì đẽo cày giữa đường, những người quá quen với xu hướng và thủ pháp cho từng cuộc thi dễ dẫn tới đánh mất chính mình. Tuy nhiên, chàng trai này đã né được vết xe đổ khi tham gia với tư cách một thí sinh kỳ cựu. Phong cách biểu diễn của cậu ta thoạt nhìn có vẻ chính thống, nhưng lại độc đáo đến đáng ngạc nhiên. Không phải kiểu tự mãn, mà vẫn hấp dẫn người nghe.

Bà vui mừng khi gặp được một thí sinh như vậy. Tiếng đàn đó mang lại ấn tượng đẹp đẽ và thoải mái, và cảm giác mình đang nghe một thứ có chút thú vị tạo nên sự hấp dẫn độc đáo mà không thiên lệch.

Khi phải nghe liên tục các màn trình diễn để kiểm tra kỹ thuật của các thí sinh, lỗ tai sẽ dần bị tích bẩn dù họ cố gắng lắng nghe một cách cởi mở tới mức nào. Có lau hoài lau mãi cũng không thể xóa sạch những vết tích trong tai cứ như chất bẩn đóng cặn lại. Các bản nhạc dần dần biến thành những khối âm thanh, không thể thưởng thức chúng như âm nhạc thông thường.

Nhưng họ có thể lắng nghe màn trình diễn của Akashi như tận hưởng âm nhạc thực thụ. Giống như lỗ tai đã được lấy hết ráy bẩn, thông thoáng trở lại.

Việc phản ứng của thính giả phổ thông cũng cùng cảm xúc với dân chuyên nghiệp thật sự là điểm kỳ diệu của âm nhạc. Tưởng vậy nhưng phản ứng của người chuyên nghiệp và dân nghiệp dư cũng có khi khác nhau.

"Thấy thế nào?"

Nathaniel bước tới bên cạnh, hỏi han.

Tâm tình lão già này có vẻ cũng không tồi.

"À, đúng rồi, đúng rồi. Cảm giác của một cuộc thi chứ còn gì nữa."

Nathaniel cười khùng khục.

"Đúng giọng điệu của Mieko nhỉ."

"Tôi ít khi làm giám khảo mà. Trước lúc bước tới hội trường thì khá là vui thú đó, nhưng tới rồi mới lại được sự khó khăn và phiền phức không khác gì trước kia. Năng lực học tập bằng không luôn."

"Đường còn dài mà. Lúc đầu bay bổng quá, sau sẽ khổ lắm đấy."

"Giờ tôi mới nhớ hình như anh từng nói câu đó trước kia."

Phải, giống như các thí sinh trông đợi "vào các cuộc thi sau này" thì các giám khảo cũng luôn trông đợi vào sự xuất hiện của "ngôi sao tiếp theo". Một cuộc đua kéo dài gần hai tuần, nhất là trong năm ngày liên tục của vòng Một, người nghe cũng cần có thể lực nên không biết cách phân bổ phù hợp thì khó vượt qua nổi.

“Anh thì sao? Có thích màn biểu diễn nào không?”

“Trình độ cao đấy. Kỹ thuật đồng đều thế này thì quả là đánh đố nhau. Nếu năng lực không vượt hẳn lên e khó nổi bật lắm.”

“Cũng tức là bảo bối của anh vẫn khá hơn chứ gì.”

Vẻ thoải mái của Nathaniel thể hiện niềm tin tuyệt đối vào cậu học trò của mình.

“Không, không. Học tài thi phận mà.”

“Gớm, tự tin thế cơ mà. Anh thấy cậu trai cuối cùng thế nào?”

“Cảm xúc tốt đấy. Vững chãi.”

“A, đúng đó.”

“Ta ăn tối cùng nhau nhé?”

“Được đấy. Anh tính ăn gì?”

“Quán Ấn dưới tầng hầm thì sao?”

“OK. Ăn ít đồ cay tăng sĩ khí thôi.”

Người ta đã thu lại hết phiếu chấm điểm. Hai người quay lại phòng chờ rồi nhanh chóng ra một nhà hàng bên trong khách sạn. Ban tổ chức có chuẩn bị đồ ăn vặt, nhưng một khi các giám khảo phải chịu đựng xuyên tám tiếng như vậy, họ vừa mệt vừa đói. Các nhà hàng thuộc khách sạn địa phương này có giờ chốt gọi món[46] khá sớm, cũng chỉ gọi được rượu và vài món sẵn có. Cả hai hợp nhau được cái khoản phàm ăn.

“Anh xong thủ tục ly hôn rồi đó hả?”

Sau khi chạm cốc, Mieko thẳng thừng vào đề.

Nathaniel nhăn mặt.

“Có vẻ cũng xuôi. Chỉ cần thỏa thuận nốt khoản tiền bồi thường.”

“Diane vẫn khỏe chứ?”

Mieko từng gặp qua con gái Nathaniel. Cái giới này bảo lớn là lớn mà nhỏ cũng là nhỏ, nên bà vẫn phải chạm trán Nathaniel sau khi họ đã chia tay.

“Con bé khỏe lắm. Anh cứ nghĩ nó thích bố hơn, nhưng giờ chẳng biết nữa.”

“Tại sao?”

“Sắp tới, Diane sẽ ra mắt với vai trò ca sĩ.”

“A, chúc mừng. Con bé tính theo dòng nhạc gì?”

“Nhạc pop. Từ thời cấp hai, nó đã lập ra một ban nhạc nữ, hình như định đi lên chuyên nghiệp luôn.”

“Hê. Tôi thấy con bé dễ thương lắm, chẳng giống anh chút nào.”

“Ừ đấy.”

Nathaniel nhận luôn.

“Anh thấy nó cũng có năng khiếu âm nhạc đấy. Nhưng lại không biết gì về xã hội bên ngoài. Đằng nào vợ anh có nhiều thế lực trong giới nghệ sĩ còn được người ta vị nể. Cô ấy có thể giúp quản lý công việc của con bé được luôn nữa.”

“À, ra vậy.”

Nathaniel cứ bay đi bay về khắp thế giới, thật sự không thể ở bên con gái mãi được. Vợ ông là nữ diễn viên nổi tiếng nhưng phạm vi hoạt động hầu như chỉ giới hạn ở Anh nên có thể ở bên con.

“Nhưng đằng nào vẫn còn quyền cha mẹ cơ mà. Sống xa nhau cũng không có gì đáng lo.”

“Không thích.”

Nathaniel lắc đầu.

Người đàn ông này một khi đã nói là “không thích” thì khó lòng dời đổi, Mieko biết vậy nên cũng chẳng nói thêm gì. Nhưng vẫn cố gắng đổi cách tiếp cận.

“Dù sao vẫn không thay đổi được sự thật hai người là cha con mà. Nhà tôi đấy, giờ tôi thành bạn qua mail với con trai rồi.”

“Đúng rồi, thằng bé chắc đi làm rồi hả?”

“Ừ. Thành viên chức rồi.”

“An tâm được rồi đấy.”

“Cũng đúng. Nó là một đứa trẻ thông minh mà.”

“Em vẫn còn ở với người kia hả?”

Nathaniel nhìn thẳng vào Mieko.

“Anh nói người kia là sao? Không có ý bảo cha của thằng bé chứ?”

“Không phải. Cái cậu nhạc sĩ phòng thu kém em mấy tuổi ấy.”

“Phải, vẫn sống cùng. Tuy không chính thức trên giấy tờ.”

Hiện tại, Mieko đang chung sống với một nhạc sĩ kém mình tám tuổi. Cậu ấy vừa có khả năng biên khúc vừa có khả năng biểu diễn, là một người đàn ông chỉn chu và là một nhà soạn nhạc ưu tú. Độ tuổi tâm lý cậu ấy không khéo còn trưởng thành hơn cả Mieko. Hai người đều bận rộn công việc nên thời gian ở chung cũng ít. Được cái hợp tính nên ở cùng nhau cũng thoải mái và tự do.

“Em có thể quay về không?”

Mieko đang cắn dở miếng gà Tandoori[47] nên phản ứng chậm một nhịp, chớp mắt trước lời thổ lộ đột ngột kia.

“Về là về đâu?”

“Về với anh.”

“Ơ?”

Bà cũng phải thừa nhận câu nói đó chẳng khác gì thoại phim, nhưng người đàn ông này vẫn rất thẳng thắn trong những chuyện thế này. Trái ngược hẳn với sự thiếu quyết đoán trong thời điểm chia tay.

Đúng vậy, anh ta vẫn luôn là như thế.

Mieko gật gù trong đầu.

“Vậy phải làm sao với cô thư ký dễ thương của anh đây?”

Mieko trả miếng bằng giọng điệu nhẹ tênh, thái độ cho thấy không coi lời ông ta là nghiêm túc. Thật tình bà cũng rung rinh trước lối ăn nói bộc trực đó như thời đầu mới yêu, nhưng ký ức về cuộc sống ngột ngạt vật vã tới tận lúc chia tay đã bào mòn sức lực của bà. Người ta cũng đồn thổi nguyên nhân việc ông phải trả một khoản phí bồi thường rất lớn cho người vợ bây giờ là vì chuyện tình cảm ngoài luồng, ý chỉ sự tồn tại của một cô

nàng Ba Lan xinh đẹp mỹ miều, thành thạo năm thứ tiếng. Trực giác mách bảo bà rằng người đàn ông này chỉ đang ngựa quen đường cũ muốn giãy ra mà thôi.

"Ái chà, đến em cũng nói vậy sao?"

Nathaniel cười gượng.

"Cô bé ấy là một thư ký có năng lực. Không hơn không kém."

"Ai mà biết được."

Mieko nhún vai.

"Tôi nghe không ít lời đồn đâu."

Nathaniel khốn khổ kêu trời.

"Đồn đãi. Đi đâu cũng thấy lời đồn đãi. Nào là cô ấy mang thai con của anh và bí mật về quê sinh nở, nào là cô ấy bị ép đưa đẩy để giúp sếp giải tỏa căng thẳng và được tống cho một khoản phí ngậm miệng khá lớn. Thật tình, không bao giờ thôi ngạc nhiên cho được. Nhờ thế, vợ anh mới tăng tiền phí bồi thường lên chóng mặt. Anh cũng muốn kiện đứa nào đó, nhưng lại chẳng moi ra được ai để kiện."

Mieko cũng thầm đồng tình với sự bực dọc của người đàn ông này. Mieko thuộc dạng người khoáng đạt, nhưng hồi trẻ cũng bị ghét bỏ không ít vì những lời đồn thổi vô trách nhiệm chỉ vì dăm ba kẻ tọc mạch.

"Tiền thuế của sự nổi tiếng đấy. Cái giới này dẫu sao cũng hạn chế ghế ngồi, phần lớn cũng là do ghen tị với tài năng của anh mà thôi."

Bà dùng cách nói đó để bẻ lái câu chuyện, có vẻ cũng giúp xoa dịu trái tim tự tôn của người đàn ông này phần nào. Nathaniel liền bật cười.

"Chà, thôi vậy. Tóm lại, anh thực lòng đấy. Từ khi chia tay em tới giờ, anh cũng học được ít nhiều. Anh tự tin lần này chúng ta sẽ êm xuôi thôi. Trong thời gian diễn ra cuộc thi, em có thể cân nhắc chuyện này không?"

Lần này tới lượt Mieko cười gượng.

Úi chà chà, tính đùn đẩy trách nhiệm cho tôi cơ đấy. Tôi đây kém khoản làm bài tập lắm.

"Nhân tiện," Nathaniel lấy một miếng bánh nan quẹt cà ri thịt cừu, đột nhiên thay đổi giọng điệu.

Cả ngữ điệu lẫn biểu cảm đều thay đổi, Mieko cũng phải giật mình.

"Anh muốn hỏi em về hoàng tử mật ong hay hoàng tử ong mật gì đó."

Mieko thầm thở dài trong lòng.

Biết ngay ông ta sẽ lôi chuyện này ra mà.

"Tôi đã phản đối đó chứ."

Bà tính kiếm cớ gì đó, nhưng ánh mắt sắc bén như đang tìm kiếm câu trả lời của Nathaniel vẫn không hề đổi sắc.

"Vậy thực chất chuyện này là thế nào? Anh muốn nghe em kể lại về ấn tượng chân thật của mình."

Mieko nhận ra sự nôn nóng trong Nathaniel.

"Như nào? Giống thầy Hoffman biểu diễn không?"

Giọng điệu cộc cằn, còn nhanh nữa. Tuy thận trọng che giấu rất kỹ, nhưng sự sốt ruột đang lẩn quất đâu đó.

Mieko như bị đâm thẳng vào lồng ngực. Bà như nhìn thấu bóng dáng cậu thiếu niên thiên tài kỹ tính ngày nào.

À, con người này chuẩn là học trò của thầy Hoffmann rồi. Trước mặt thầy Hoffmann, anh ta vẫn luôn là cậu bé nhút nhát cho đến tận bây giờ. Có phải ai cũng vậy trước mặt người thầy họ tôn thờ chăng?

Mieko lắc đầu thật mạnh.

"Không. Chả giống tí nào cả. Tôi thấy chán ghét cực độ. Phải nói là cự tuyệt. Khoảnh khắc nghe xong, tôi chỉ muốn tung hê hết lên. Vì cảm giác chẳng khác gì phủi bay hết âm nhạc của thầy Hoffmann vậy."

Bất thình lình, cơn giận dữ khủng khiếp lúc đó như lóe lên trong một thoáng. Nhưng nó chỉ diễn ra trong một khắc, rồi lập tức tan biến.

Vẻ mặt Nathaniel vô cùng phức tạp.

Bối rối và nhẹ nhõm.

Bối rối vì tại sao người giáo viên nghiêm khắc mình vẫn tôn thờ lại đào tạo ra một học trò như vậy. Đồng thời cảm thấy nhẹ nhõm bởi đứa trẻ đó không phải người kế thừa chính thống của người thầy yêu dấu.

"Nhưng lá thư tiến cử đó là hàng thật đúng không?"

Nathaniel e dè hỏi tiếp.

"Ừ, đúng đó. Ghét nhất là nó còn dự đoán chính xác là sẽ có những người như tôi, kháng cự khi nghe màn trình diễn của hoàng tử bụi bặm đó."

Bà nhớ lại cả nỗi xấu hổ khi đó. Nhưng cảm giác này giày vò mãi không chịu tan biến đi.

"Hoàng tử bụi bặm?"

Nathaniel trưng ra vẻ mặt nghi ngờ, bà bèn kể lại mẩu chuyện nhỏ về cái tên "Jin". Cuối cùng, ông cũng có thể giải tỏa căng thẳng và nở một nụ cười.

"Vậy nên, thú thật là tôi không dám chắc gì cả. Tại sao mình lại tức giận đến thế, còn Smirnoff và Simon lại vô cùng tán thưởng. Tại sao cậu nhóc đó lại lôi kéo ra được hai loại phản ứng hoàn toàn trái ngược đến thế. Nhưng hai người đó đã bắt ép tôi phải chấp nhận rằng có thể tạo ra được phản ứng ở mức đó cũng là giỏi rồi."

Bà quyết định không nói ra lý do lớn nhất là để chọc ngoáy các thầy bà bên đội New York. Mặc dù Nathaniel không nằm trong số các "thầy bà" kia nhưng vẫn là giảng viên của trường Juilliard bên đó.

"Simon và Smirnoff cũng nói thế. Họ thấy vô cùng phấn khích, nhưng chỉ lưu lại mỗi ấn tượng đó thôi và không còn nhớ bản thân màn trình diễn như thế nào nữa."

Ra vậy, gã đàn ông này có hứng thú với buổi tuyển chọn ở Paris và đã chạy vạy hỏi han khắp nơi rồi.

Mieko tràn đầy hứng thú nhìn người đàn ông ngồi đối diện.

Đương nhiên, ông ta cũng muốn thu thập thông tin về địch thủ của đứa học trò cưng nữa. Dù sao, cũng không khó tưởng tượng ông ta đã sốc đến thế nào trước việc Hoffmann giấu một học trò trong những năm tháng cuối đời.

“Phía văn phòng không cho anh nghe phần ghi âm của buổi tuyển chọn. Bảo đó là quy định.”

Nathaniel làu bàu oán trách.

Mieko linh cảm có bàn tay Olga nhúng vào vụ này.

Nếu Kazama Jin thắng giải lần này, phần ghi âm đó sẽ hốt bạc. Còn nếu cậu bé thành quả bom xịt thì họ cứ quẳng vào kho và coi như một đánh giá sai lầm là được. Lúc đó “đánh giá sai lầm” kia sẽ thành đòn chí tử giáng lên đầu những người tuyển chọn là bà và hai ông già kia.

“Hôm nọ, anh Numa có nhắc đến vụ này. Chắc chắn Hoffmann xem Kazama Jin là học trò của mình. Daphne còn nói rằng Hoffmann thi thoảng chủ động rời nhà đi dạy học mà.”

Nathaniel thật sự bị sốc trước lời kia, Mieko cũng hơi hối hận. Bà cứ cho rằng ông đã nghe ai khác kể lại vụ này rồi.

“Thầy ấy chủ động đi dạy?”

Cũng không quá khó hiểu. Ông chưa từng nghe chuyện thầy mình chủ động ra ngoài dạy dỗ một ai.

“Thầy Hishinuma đã hỏi chuyện cô Daphne sao?”

Nathaniel suy nghĩ mông lung. Dáng vẻ tựa như sẵn sàng lùng cho bằng được Hishinuma Tadaaki để truy hỏi.

“Phải.”

Mieko thận trọng tiếp lời.

“Nãy anh vừa hỏi thì phải? Kazama Jin được gọi là hoàng tử mật ong hay hoàng tử ong mật gì đó, bởi cậu bé là con nhà nuôi ong. Cậu bé này có vẻ hay phụ giúp bố mình và hay quen với cuộc sống di chuyển thường xuyên. Tôi đoán thầy Hoffmann phải chủ động đi dạy vì đứa trẻ sống trong môi trường khá đặc thù.”

Nathaniel lại càng trầm tư hơn.

“Thôi, có lẽ những năm cuối đời, thầy ấy cũng muốn trở lại với thời hồn nhiên ngây ngô.”

Mieko cố tìm cách an ủi, nhưng Nathaniel lại xụ mặt ngước nhìn bà.

“Đừng bảo là em thật lòng có ý nói vậy?”

Giọng điệu gay gắt đó làm Mieko không khỏi bối rối trong một khắc.

Bà nhận thức được tóc tai Nathaniel sắp dựng ngược lên rồi.

“Không thể, chắc chắn thầy không làm chuyện đó đâu. Thầy ấy vẫn luôn minh mẫn, tĩnh tại và nghiêm túc với âm nhạc hơn bất cứ ai tới tận giây phút cuối cùng.”

Trước cơn tức giận đang xồ lấy mình, Mieko cũng xụ mặt.

Bà vừa ấm ức khi chỉ định an ủi tâm tình con người kia thôi mà bị chính lời mình phản ngược lại như vậy, vừa thấy bực dọc khi bản thân lỡ nói ra những lời an ủi không thể khen nổi kia.

“Tôi biết rõ mà, mấy chuyện đó.”

Mieko lạnh lùng nói.

“Vậy thì em đừng ăn nói kiểu đó. Mà sao thầy ấy lại nhận về một học trò như vậy?”

Nathaniel lại tự ôm đầu.

À, đúng rồi, đúng rồi. Ông ta vẫn luôn là một kẻ như vậy.

Mieko bỗng chốc thấy sự việc lúc này có chút quen thuộc.

Người đàn ông càm ràm về những mối lo lắng trong lòng để tìm kiếm sự an ủi, nhưng khi đối phương buông lời an ủi lại bị phản ngược lại. Bà vẫn mang sẵn cảm giác đó từ trước, nhưng vẫn cứ tái diễn sai lầm cho tới tận khi mọi thứ chấm dứt.

“Thôi thì, cậu bé đó sẽ biểu diễn trong ngày cuối cùng vòng Một, anh cứ thử nghe tận tai xem sao. Đằng nào tôi có giải thích rã bọt mép, anh cũng chẳng thấy thuyết phục nếu không đích thân nghe thử.”

Mieko rút điếu thuốc lá ra, nhưng nhận thấy quán này cấm hút thuốc. Bà thầm rủa mấy cái trào lưu thế giới.

“Masaru sẽ không thua đâu.”

Nathaniel làu bàu trong miệng.

“Có lẽ, đó là đứa học trò bảo bối mà anh đã nói đến thế cơ mà.”

Mieko nói đầy vẻ mỉa mải, uống ực một ngụm trà Chai. Trà đã lạnh, một lớp sữa mỏng dính nơi môi. Bà nhăn mặt.

“Sao em dám nói thế chắc chắn thế. Em còn chưa nghe màn trình diễn của thằng bé cơ mà.”

Nathaniel vặc lại. Tuy không căng như vừa nãy.

“Anh cũng đã nghe màn trình diễn của Kazama Jin đâu. Coi như huề.”

Mieko bậm răng cào lớp váng còn vương nơi môi, hừ mũi.

Thật tình, tôi còn muốn nghe màn biểu diễn của cậu bé đó hơn anh ấy. Rốt cuộc, cậu bé đó là quái vật phương nào, thầy Hoffmann đã toan tính điều gì. Không nghe lại thì không thể chắc chắn được. Đúng rồi, tôi muốn nghe đến phát rồ hơn anh rất nhiều ấy chứ.

Mieko nhìn người đàn ông đang ôm đầu, càu nhàu trong dạ.

A STAR IS BORN[48]

"Oa, cái gì thế này?"

Aya ngây ra một thoáng trước cảnh người đông nghẹt kín hết các ghế.

"Sao lại đông thế nhỉ? Mới vòng Một thôi mà?"

Chưa kể, số lượng khán giả nữ trẻ tuổi khá áp đảo.

"Aya, em chưa nghe đồn sao?"

Kanae ở bên cạnh bày ra vẻ mặt nghi ngờ.

"Gì ạ?"

"Hôm nay có phần thi của ứng cử viên vô địch đấy. Hoàng tử của Juilliard."

"Hoàng tử?"

Lần này tới lượt Aya mang vẻ mặt nghi ngờ.

Dạo gần đây, thiên hạ bày ra đủ thứ "hoàng tử" lọ chai nào đó, chẳng phân biệt nổi ai với ai. Cô không có hứng thú với tin tức về giới nghệ thuật, càng thờ ơ với mấy tin đồn tầm phào và những đánh giá ngoài lề.

"Aya, em không kiểm tra thông tin của những ứng viên khác sao?"

"Vâng. Ngày nào chả tới coi, cũng như nhau mà."

"Chị không nghĩ vậy đâu."

Kanae ngỡ ngàng. Thời nay, du học sinh và giảng viên người Nhật có mặt ở khắp nơi trên thế giới, mọi lời đồn thổi và đánh giá về thí sinh dự thi của từng quốc gia đầy rẫy trên mạng.

"Đến chị còn biết nữa là. Nghe bảo là cục cưng của Nathaniel Silverberg đấy, còn mang dòng máu Nhật nữa."

“Hê. Em thích Nathaniel Silverberg. Dạo này, ông toàn làm nhạc trưởng thôi, giá như ông dành thời gian biểu diễn nhiều hơn một chút.”

Nhìn Aya ngây ngô ngơ ngẩn lúc này, thầm nghĩ không biết một Aya đã nói sẽ cố gắng vào lúc chọn trang phục hôm trước đã đi đâu mất tiêu rồi, hay chính điểm này là đặc sản của một ngôi sao lớn, Kanae nghĩ bụng. Tuy cô tin vào thực lực của Aya, nhưng đây vẫn là cuộc thi. Thả lỏng quá và không mang tham vọng chẳng phải chuyện tốt.

Vòng Một, ngày diễn thứ hai.

Kanae được cha dặn hỗ trợ cho Aya. Giảng viên phụ trách của Aya còn phải lo cho hai thí sinh khác cũng tham dự cuộc thi lần này, thật sự không thể ôm thêm cả Aya nữa. May thay Aya chẳng mấy quan tâm tới chuyện đó, chứ các thí sinh thông thường khác chắc đang lo tới phát rồ.

Mà không, vòng Một khá dài mà Aya biểu diễn vào ngày cuối cùng, nên giờ tâm trạng như thế là ổn đấy. Kanae nghĩ lại. Người ta vẫn thường nói rằng phần khó nhất trong một cuộc thi trường kỳ đối với thí sinh là khả năng kiểm soát tâm lý. Nhất là khi đa phần thí sinh gặp khó khăn trong giai đoạn chờ đợi. Mình chỉ có thời gian hai mươi phút cho lượt trình diễn, nhưng vòng Một kéo dài tới tận năm ngày. Các cuộc thi mang bầu không khí đặc trưng riêng, nên việc chờ đợi dễ dẫn đến hao mòn tâm lý. Không ít người tự hủy diệt chính mình khi xuất chinh trong trạng thái tinh thần không tốt.

Đây là lần đầu tiên Aya tham gia cuộc thi dành cho người trưởng thành, liệu có ổn không đây?

Kanae liếc sang gương mặt nghiêng nghiêng đang lắng tai nghe nhạc của Aya.

Tuy Kanae chưa dám thổ lộ chuyện này cho bất cứ ai, nhưng cô dự định nếu Aya lọt vào vòng Chung kết thì sẽ chuyển hẳn sang viola. Chuyện này không liên quan gì tới Aya, cô vẫn luôn cân nhắc tới chuyện đổi hướng chỉ là tự cho mình đánh cược như thế.

Từ trước, cô đã mong có ngày được theo đuổi viola. Âm hưởng đó. Cả vị trí và thế đứng của nó trong vai trò một loại nhạc cụ. Cô cho nó là loại đàn thích hợp với mình nhất. Cô thi thoảng cũng chơi thử và khá mê mẩn loại đàn này. Nhưng một nghệ sĩ viola ưa thích của cô đã khuyên rằng nên tập trung vào luyện violin tới tuổi hai mươi rồi đổi hướng là vừa. Vậy nên, cô chỉ tập luyện từng chút từng chút một. Có lẽ do so với violin, số lượng bản nhạc viết chuyên cho viola ít hơn nhiều, nếu dồn sức vào viola ngay từ đầu thì sẽ bị thu hẹp phạm vi biểu diễn.

Mình tin vào đôi tai của chính mình.

Kanae lại liếc sang Aya ở bên cạnh.

Từ hồi còn nhỏ, mình đã đoan chắc cô bé này sẽ vươn xa. Nếu có bằng chứng đảm bảo nhận định của mình là chính xác, mình sẽ an tâm đeo đuổi viola.

Kanae đã tự đặt cược bước ngoặt cuộc đời mình vào cuộc thi lần này của Aya. Vì thế, cô mới muốn thúc vào mông cô em Aya không có chút tinh thần cạnh tranh kia.

Nhưng nói gì thì nói, trình độ cao thật đấy. Đáng ra bố nên báo trước một câu chứ.

Cô thầm tấm tắc trong lòng trước từng lượt thí sinh xuất hiện trên sân khấu.

Do những yếu tố môi trường như chênh lệch múi giờ không nhiều, hương vị đồ ăn gần gũi nên số lượng thí sinh người Á áp đảo là chuyện đương nhiên nhưng ai nấy đều rất giỏi. Cô mới nghe nhạc được hai mươi năm ngắn ngủi và không cho mình là nhân vật gì lớn lao, nhưng mới năm hay sáu năm trước thôi, khá nhiều thí sinh dớ dẩn chơi đàn kiểu sai be bét cả. Giờ không còn những thí sinh như vậy nữa. Mọi người đều chơi nhạc rất thành thục. Rõ ràng mạng Internet đang cung cấp cho mọi người đủ nguồn âm thanh và thông tin, trình độ toàn cầu cũng ngày một nâng cao. Có lẽ chính vì thế, cách biệt năng lực cũng dần thu hẹp lại, nhưng các quốc gia vẫn luôn giữ được đặc tính thú vị riêng.

Chẳng rõ có phải người Trung Quốc mang tính lục địa không mà nén lại thực lực khá lớn. Các thí sinh tham dự cuộc thi cỡ này đều là con nhà giàu có, hoặc cũng thuộc tầng lớp trung lưu. Nhưng tầng lớp trung lưu ở Trung Quốc tính ra cũng phải vào dạng giàu có ở Nhật Bản, vì vậy coi như đều xuất thân từ gia đình có gia cảnh tốt. Ở quốc gia này, những người có vị thế may mắn như vậy tự nhiên sẽ được hưởng những lợi ích tối đa. Cái mạnh mẽ không vướng bận đó thật hấp dẫn, nhưng cô đã dần quen với chúng và không còn trầm trồ ngạc nhiên trước bất kỳ kỹ thuật chơi siêu việt nào. Đáng nói hơn, cô ghen tị với cảm giác tự tin không gì lay chuyển của các thí sinh người Trung Quốc. Người Nhật không sở hữu những thứ đó. Cái "bản ngã" của người Nhật chính là làm thế nào để thoát ra khỏi những băn khoăn, thiếu tự tin và lo nghĩ đối với kẻ khác. Cái "bản ngã" đó chỉ đạt được khi vượt qua rất nhiều xung đột, nhưng những người kia lại cầm sẵn chúng trong tay ngay từ đầu như một lẽ hiển nhiên. *Có phải nhờ tư tưởng Trung Hoa và chế độ một Đảng duy nhất không nhỉ,* cô chớm nghĩ tới những điều kia. Việc cạnh tranh ngay trong nước họ cũng đã rất gay gắt, nên họ có thể đã vượt qua được những xung đột kia khi chiến đấu sống còn trên những nấc thang ở nơi đó. So ra, thí sinh các nước châu Á khác mang nhiều nét ngây thơ hơn. Đôi lúc, cô như nhìn thấu họ vẫn còn vẩn vơ với những thắc mắc và xung đột nội tâm: tại sao mình lại ở chốn này, tại sao mình lại lên sân khấu và chơi piano thế này.

Lần này, cô cần để mắt tới nhóm thí sinh Hàn Quốc đang nổi lên trong nhiều lĩnh vực mấy năm gần đây.

Cũng giống như khi ngắm nhìn những ngôi sao Hallyu[49], Kanae cảm thấy ở họ có niềm đam mê thẳng thắn, và cô cũng không biết từ này phù hợp hay không nhưng cô cảm thấy một sự "trong sáng" ở đây.

Sự "dữ dội" và "trong sáng" mang tính dân tộc đó khá tương hợp với âm nhạc cổ điển đầy kịch tính.

Vậy tính Nhật Bản là gì, và đâu là ưu điểm của người Nhật?

Khi lắng tai nghe những màn trình diễn trong cuộc thi quốc tế kiểu này, Kanae không khỏi nghĩ tới những chuyện này. Bình thường chẳng ai nghĩ tới chúng, nhưng cô cảm thấy mình nên bắt đầu từ câu hỏi một số nghệ sĩ chuyên nghiệp người Nhật vẫn trăn trở, "Tại sao người phương Đông lại chơi thứ âm nhạc phương Tây đó?" Thế rồi, kiểu gì cô cũng quay trở lại với câu hỏi tại sao mình lại chơi violin hay viola.

Cô bừng nhận ra màn trình diễn đã kết thúc, Aya đang vỗ tay nồng nhiệt. Cô bé hưng phấn ngó sang Kanae.

"Hay tuyệt, mấy bạn Hàn giỏi quá."

Giờ không phải lúc trầm trồ đâu.

Kanae gượng cười. Sau giờ giải lao, khán giả lại lũ lượt đổ vào. Tới lượt Hoàng tử Juilliard rồi.

Quản lý sân khấu Takubo Hiroshi khẽ nhìn sang thí sinh tiếp theo.

Bóng người cao lớn đứng lẩn trong bóng tối. Ánh mắt ông không khỏi bị hút về phía đó.

Giữa những thí sinh căng thẳng hồi hộp đến đáng thương, bóng dáng đó lại vô cùng tĩnh tại.

Ông từng thấy qua nhiều nghệ sĩ chuyên nghiệp và nghệ sĩ bậc thầy, và tiễn đủ các ngôi sao bước ra từ cánh gà. Chàng thanh niên này đã sở hữu sẵn thứ hào quang kỳ diệu như bọn họ rồi.

Ông biết các nhân viên khác cũng có cùng cảm giác, nên mọi người đều tỏ ra đôi phần kính nể với cậu ta.

Một ấn tượng "đặc biệt" xiết bao. Tuy cũng nhờ vóc dáng và ngoại hình trời phú, nhưng chỉ cần nhìn thấy cậu ta là cảm giác xao động trong lồng ngực.

Takubo nhìn đồng hồ.

"Đến giờ rồi."

Ông khẽ gọi, chàng thanh niên bèn bước thẳng về phía trước.

Ông luôn cẩn thận lựa chọn thời điểm gọi thí sinh. Do cần phải điều chỉnh độ cao và âm lượng giọng nói để không tạo áp lực lên thí sinh, ông cố gắng dùng giọng điềm đạm và bình thản nhất có thể.

"Chúc may mắn."

Takubo vừa nói vừa đẩy cánh cửa xoay ra. Để tránh đánh động khi họ đang tập trung hay vô tình làm họ run sợ, ông luôn cố nhìn họ và nói những lời khích lệ. Nhưng lại vuột miệng trước cậu thanh niên. Chàng trai mang thứ khí chất khiến ông thật sự muốn trò chuyện cùng.

"Cảm ơn chú ạ."

Chàng trai bật cười và đáp lại câu cảm ơn. Nụ cười của cậu tắm trong ánh sáng của sân khấu khiến trái tim Takubo rộn ràng bất chấp tuổi tác. Như thể một cơn gió mang mùi hương tươi mát vừa quét qua nơi đây.

Vào khoảnh khắc chàng trai xuất hiện, những tiếng vỗ tay và tiếng trầm trồ vang lên khắp hội trường.

Ngay tức khắc, quan khách đã nhìn ra chàng trai này là người "đặc biệt".

Cậu nở nụ cười chào khán giả rồi đi thẳng vào trung tâm sân khấu.

Tài thật. Chỉ cần bước ra đã đủ khiến sân khấu rực rỡ đến thế rồi. Thật sự sáng bừng lên ấy.

Ánh mắt Aya tràn ngập sự thán phục, dõi theo chàng "hoàng tử" trên sân khấu.

Hệt như một chàng tài tử xuất hiện trong buổi công chiếu phim điện ảnh vậy.

Cậu ta cao gần một mét chín, mặc bộ vest màu xanh xám bóng loáng và sang trọng. Áo sơ mi trắng với cà vạt cách điệu phối hai sắc tím nhạt và xanh lá. Thật hiếm thí sinh thắt cà vạt.

Mái tóc nâu sẫm dợn xoăn. Khuôn mặt đường nét rõ ràng, khắc lên ấn tượng ôn hòa.

Khán giả như nín thở đổ dồn mắt vào chàng trai đang điều chỉnh ghế ngồi.

Aya tự dưng cảm thấy một sự lưu luyến và quen thuộc kỳ lạ. Như thể mình đã quen biết chàng trai này từ lâu lắm rồi.

Ngôi sao chính là người mang lại cảm giác như mình đã biết họ từ trước.

Một giọng nói từ xưa lắm rồi bỗng vọng lại trong tâm trí. Đúng là cái giọng này.

Có lẽ vì sự tồn tại của bọn họ đã trở thành tiêu chuẩn. Thế gian không thiếu những nhân vật vừa xuất hiện bỗng chốc trở thành kinh điển. Ngôi sao chính là vậy đấy. Ngôi sao chính là làm cho những gì khán giả đã biết và luôn kiếm tìm từ rất lâu về trước trở thành hình dạng.

À, đó là giọng của thầy Watanuki. Aya khẽ gật đầu.

Tuy mẹ là người cầm tay chỉ dạy cho cô từng nốt nhạc, nhưng thầy Watanuki mới chính là người dạy cho cô hay về tình yêu âm nhạc. Thầy yêu mọi thể loại nhạc không chút phân biệt hay định kiến. Cô cực kỳ yêu thích những buổi học với thầy. Mỗi lần mở cánh cửa nhà thầy, đủ thứ âm nhạc ùa ra từ nơi đó. Cô luôn trông chờ vào các buổi học với thầy, và đến mức muốn được đến đó mỗi ngày.

Nhưng thầy đã qua đời vào năm Aya lên mười một tuổi. Một đợt, thầy cảm thấy không khỏe nên nhập viện kiểm tra, rồi chẳng mấy chốc đã ra đi.

Cô từng nghĩ rằng nếu vẫn còn thầy Watanuki dìu dắt, chắc cô có thể tiếp tục hoạt động âm nhạc sau sự ra đi của mẹ. Mặc dù giáo viên dạy dỗ cô khi đó có kỹ thuật hoàn hảo và hiểu biết tốt về âm nhạc, cũng là người chỉ đạo hoàn hảo cho con đường của nghệ sĩ chuyên nghiệp, nhưng người này không dạy được cho cô tình yêu về âm nhạc như cách thầy Watanuki từng chỉ dạy.

Chàng trai ngồi xuống ghế, ngước nhìn không trung trong giây lát.

Ánh mắt cô dán chặt vào gương mặt nghiêng nghiêng đang trầm tư suy tưởng đó.

Vào khoảnh khắc như xác nhận sự chú ý của khán giả, chàng trai đột ngột bắt đầu chơi như đang lướt tay ve vuốt những phím đàn.

Sao có thể thu hút tới như vậy nhỉ?

Giây phút đó, khán giả biết được họ yêu âm thanh đó và chính con người tạo ra nó.

Aya chớm nghĩ, hóa ra đây chính là bùa mê tập thể sao.

Toàn thể khán giả như đồng loạt hóa thành một bên tai, một con mắt, cùng bồi hồi rạo rực. Chàng trai trên sân khấu không hề bị những cảm tình kia đánh gục, tự nhiên bắt lấy những ánh nhìn nồng cháy từ phía quan khách và đáp trả lại.

Chẳng lẽ chỉ nhờ người chơi mà âm thanh có thể khác biệt tới thế này sao?

Cô vẫn thừa biết chuyện này, nhưng lần nào chứng kiến cũng thấy thật kỳ lạ.

Tuy là căn bản của căn bản, nhưng nếu đàn "The Well-Tempered Clavier" thật chuẩn chỉnh thì nghe chẳng khác gì một cái máy phát nhạc, vậy mà cô không ngờ những giai điệu đó nay lại ly kỳ tới vậy.

Từng nốt nhạc đằm sâu, đậm đà nhưng không quá chói lọi, như được bọc trong một lớp nhung êm. Đơn thuần mà phảng phất sự bông lơn thời Baroque[50].

Ừm, những nốt nhạc trang hoàng đẹp quá. Aya tấm tắc.

Không tuôn trào ra nhưng một khi đã tuôn thì không thể chặn lại, và cuồn cuộn hóa thành một phần của khúc nhạc.

Chàng trai này còn chơi đàn rất vui vẻ nữa. Không cảm thấy cậu ta phải gồng lên ở bất cứ điểm nào. Các hạt âm thanh rõ ràng như cậu ta đang vuốt ve bàn phím, và tiếng piano vang tới mọi ngóc ngách trong hội trường. Một số người chơi đàn piano theo tư thế và phong cách độc đáo riêng, đến mức người coi cũng bất giác gồng lên và bị hút theo. So với chuyện đó, dáng vẻ của chàng trai này khi chơi đàn mang lại sự an tâm và khán giả có thể chậm rãi tận hưởng để mặc người ấy đưa đường dẫn lối. Thứ âm nhạc của cậu ta còn được chăm chút tỉ mỉ mà chu toàn.

Thật tuyệt vời, hoàn toàn dư sức. Âm nhạc của người này vĩ đại thật.

Khi cô nghĩ tới điều này, giọng thầy Watanuki lại vọng tới bên tai.

Bên trong con đã ẩn chứa một thứ âm nhạc rất vĩ đại, thứ âm nhạc đó mạnh mẽ và tươi sáng, nhất định không được chèn ép nó ở nơi chật hẹp...

Đúng, chính là cảm giác đấy. Thầy ấy đã nói câu đó vào lúc nào vậy nhỉ.

Ra vậy, đấy chính là niềm tự hào của Nathaniel à.

Trên ghế giám khảo, Mieko cũng đang nhìn Masaru chăm chú.

Toàn bộ khu ghế ở tầng hai dành cho các giám khảo, nên mười ba vị giám khảo có thể tùy ý ngồi ở bất cứ chỗ nào. Mieko và Nathaniel đang ngồi ở hai góc riêng rẽ phía trên cao. Mọi người đều đang lắng nghe màn biểu diễn với đầy sự thán phục, càng không thể không ý thức đến người làm thầy là Nathaniel.

Tầm cỡ vĩ đại, lâu lắm rồi bà mới thật sự cảm nhận được mấy chữ đơn giản đó. Đa phần nghệ sĩ piano chia thành khéo léo hoặc rắn rỏi và ai nấy đều chăm chỉ học tập, nhưng khó kiếm được nghệ sĩ có sự "vĩ đại" chọc trời khuấy nước và thừa khả năng phát triển như thế.

Đứa trẻ này đã biết cách đưa mọi mâu thuẫn và bất đồng hòa làm một, nên có sức mở rộng không giới hạn.

Bà nhớ lại ấn tượng khi gặp mặt cậu trong bữa tiệc.

Hoang dại mà tuyệt mỹ. Thời thượng mà tự nhiên.

Tiếng đàn piano tươi mới mà vẫn đủ sự lão luyện, vẫn còn nhiều chỗ chưa thể nắm bắt nhưng đã định hình được phong cách riêng.

Là nhờ sự pha trộn dòng máu? Không, giờ người mang một nửa hay một phần tư dòng máu của dân tộc nào đó chẳng còn là điều bất thường. Đặc biệt là những vùng đất như châu Âu, nhiều dân tộc đã di cư qua biên giới từ thời cổ xưa và pha trộn các dòng máu với nhau. Ta cứ để yên rồi sự pha trộn giữa các

dòng máu ngày càng nhiều hơn. Chính vì lẽ đó, những kẻ theo chủ nghĩa thuần huyết hay đặt ra những quy tắc nghiêm ngặt về dòng máu mới thành nổi bật.

Con lai. Lúc ấy, bà cũng nghĩ tới từ này.

Đứa trẻ này giỏi ở chỗ nó mang sự dẻo dai lẫn mạnh mẽ và biến đặc tính lai tạo thành cá tính riêng.

Khi những đứa con lai theo đuổi con đường trở thành nghệ sĩ biểu diễn, nhiều khi chúng ôm cảm giác bị cả hai bên cha mẹ ghẻ lạnh, khổ sở tạo lập nên bản sắc riêng. Bà không ít lần nhìn thấy những kết quả là những lằn ranh mỏng manh "nửa chừng" đúng như nghĩa đen của từ đó. Tất nhiên, một số người có thể biến cả hai thành của riêng mình và "nhân đôi" chúng lên.

Trong trường hợp của Masaru, cậu bé này thừa sức "nhân đôi" mà có khi là "nhân ba" hoặc hơn ấy chứ.

Âm thanh đó ngọt ngào và hào hoa như vậy, nhưng vẫn có cả u tối phức tạp. Thứ âm hưởng của châu Âu truyền thống, ánh sáng và bóng tối của chất Latin, thi hứng phương Đông và sự khoái hoạt của nước Mỹ. Tất cả hòa hợp và chung sống với nhau không chút khiên cưỡng trong âm nhạc của chàng trai này. Mỗi lần thay đổi khúc nhạc hay đổi sang một góc độ khác, cậu ta lại phô bày ra những biểu hiện khác nhau của tính đa diện trong chính mình. Nó hóa thành sự thu hút bí ẩn và thúc đẩy người ta muốn nghe thêm những khúc nhạc khác của cậu.

Những người trẻ tuổi mang diện mạo hào nhoáng thế này dễ bị các tay lão luyện trong nghề coi nhẹ, nhưng Masaru lại được những người lớn tuổi và dân chuyên nghiệp đón nhận.

Ánh mắt bà dừng lại ở số lượng khán giả nữ đông đến đáng chú ý dưới tầng một.

Phụ nữ Nhật Bản rất nhanh nhạy với sắc đẹp và các ngôi sao. Masaru chưa gì đã được công chúng đón nhận nhiệt tình rồi.

Ghế trên tầng hai mang cảm giác gần với sân khấu hơn, thành thử tiếng đàn của Masaru như mang tới ảo giác bị những hình ảnh bật ra từ cuốn sách tranh sầm sập đuổi tới rất gần.

Bach rất hay, Mozart cũng không vừa. Hẳn là cậu đã học hành cật lực chứ không hề phó mặc vào tài năng ở mức đàn được âm hay là xong. Đương nhiên, Nathaniel không bao giờ cho phép học trò của mình chây lười.

Giống như thầy Hoffmann.

Bà bỗng "à" lên khi nghĩ tới điều này.

Nathaniel có lẽ đã tự gánh lên vai cái thiên chức biến Masaru thành người kế thừa thầy giáo của mình.

Bà đột nhiên muốn nhìn về phía ông nhưng cố kìm mình lại.

Giờ nghĩ lại mới thấy thầy Hoffmann cũng là con lai. Bà thầy ấy là một phụ nữ người Nhật được gả vào gia đình quý tộc người Phổ[51]. Cha thầy là một nhạc trưởng lớn, mẹ là một prima donna[52] nổi danh người Ý. Hồi nhỏ, thầy được gửi nhờ ở nhà người thân thuộc mọi quốc gia. Cá tính vững vàng mang sự phức tạp đa diện đó đã hun đúc nên những nhạc phẩm vĩ đại mang danh Yuji von Hoffmann.

Nathaniel cống hiến hết mình cho thứ âm nhạc đó, chắc đã tìm thấy được Hoffmann thời đại mới trong Masaru. Chính vì thế, ông ta mới dao động đến vậy khi hay tin thầy mình giấu học trò riêng.

Phải, đứa học trò này xứng đáng để ông ta trông mong tới mức đó.

Mieko chăm chú dõi theo Masaru khi cậu hoàn thành bản nhạc thứ hai.

Tiếp theo là "Mephisto Waltz". Một khúc nhạc giống với Aya.

Kanae tỉnh táo phân tích.

Vòng Một có tổng thời gian biểu diễn là hai mươi phút. Một khúc nhạc trong Fugue ba giọng trở lên từ tuyển tập "The Well-Tempered Clavier" của Bach. Chương Một hoặc nhiều chương bao gồm chương Một trong các bản Sonata của Haydn, Mozart hoặc Beethoven. Và một khúc nhạc của nhạc sĩ phái lãng mạn. Hai khúc nhạc ban đầu khó thể hiện được sự chênh lệch trình

độ giữa các màn biểu diễn, nên các thí sinh sẽ có xu hướng lựa chọn bài thứ ba là một bản nhạc khó. Cô lướt qua tập chương trình, thấy đa phần là các bản nhạc của Liszt hay Rachmaninoff. Thời gian dành cho khúc nhạc thứ ba là khoảng mười một tới mười hai phút. Vì khúc nhạc này chiếm kha khá thời lượng trình diễn nên chỉ có năm thí sinh chọn "Mephisto Waltz". Một thí sinh đã biểu diễn vào hôm qua, nhưng họ đã bỏ lỡ. Cô có ngó thử đánh giá trên mạng nhưng không thấy đề cập đến mấy, cũng tức là không phải màn trình diễn xuất sắc gì cho cam.

Vậy thì, màn trình diễn của "hoàng tử Juilliard" này chắc chắn sẽ trở thành tiêu chuẩn.

Kanae tập trung tâm trí, thẳng lưng lên.

Chàng "hoàng tử" đã thể hiện một Bach đậm chất quý phái và đẩy một Mozart tới độ tinh khiết tối đa nay đột ngột bẻ lái sang chế độ "rực rỡ".

Chẳng khác gì đổi người chơi vậy. Sự "nhiệt huyết lạnh lùng" trong khúc nhạc của Liszt bùng lên khắp cơ thể hứa hẹn chủ đề khúc nhạc bùng nổ.

Khi một người kém tài chơi Liszt, các âm thanh sẽ trở thành những tiếng nảy tưng tưng đập vào tai, nhưng những ngón tay của "hoàng tử" đang nhẹ nhàng nhảy múa trên những phím đàn.

Vang vang, vang vang. Quá tuyệt.

Kanae cảm thán. Một người có thể chơi để tiếng đàn piano to đến thế, hiệu quả hơn nhiều pianissimo[53], nhịp mạnh yếu dặt dìu đến khó tin tạo hiệu lệnh cho cảm xúc.

Bình thản mang tới một glissando[54] hoàn hảo.

Một giai điệu tremolo rung lên ngọt ngào mà đau đớn, trong veo.

Về mặt kỹ thuật, cô quen nghe người giỏi rồi nên không lấy làm lạ, nhưng trình độ của "hoàng tử" vẫn thuộc dạng vượt trội.

Từng khớp nối ngoạn mục đến đáng ngưỡng mộ. Cách biểu diễn tinh tế cướp lấy và dẫn dắt trái tim thính giả theo ý mình.

Khi những hợp âm cuối cùng tan biến và những dư âm cuốn theo, "hoàng tử" đứng dậy và tiếng reo hò ầm ĩ như nổ tung cả hội trường.

"Hoàng tử" nở nụ cười, đặt một tay lên ngực và cúi đầu thật thấp. Gương mặt tươi cười điển trai đó khiến quan khách càng thêm phát rồ.

"Ui, tuyệt quá đi. Chắc cậu ta sẽ giành chiến thắng nhỉ."

Aya phấn khích vỗ tay, chỉ tổ khiến Kanae càng thêm thất vọng.

Bản "Mephisto Waltz" này đã thành tiêu chuẩn mất rồi. Con bé không nghĩ được rằng thằng nhóc kia sẽ tạo bất lợi cho mình hay sao.

Hoàng tử vẫn tươi cười rút vào bên trong cánh cửa xoay. Kể cả khi cậu ta biến mất sau cánh cửa, dư âm hào hoa vẫn còn lưu lại trên sân khấu.

Đúng là giỏi thật. Không cần mình dự đoán tương lai, "hoàng tử" đó là hàng thật giá thật, ừm, cậu ta đã là ngôi sao rồi.

Những tiếng tung hô như sóng cồn vẫn không hề dừng lại.

IT'S ONLY A PAPER MOON[55]

Takashima Akashi mãi sững sờ, không thể gượng dậy khỏi ghế.

Giữa những tiếng reo hò hệt cơn bão tố như toàn bộ sự cuồng nhiệt ở ghế khán giả đã hóa thành một thể và cuồn cuộn bốc lên trần nhà, dường như chỉ mỗi mình anh đi ngược lại số đông và chìm xuống tận đáy sâu. Chỉ còn những tiếng reo hò tung hô nảy trong đầu anh, thêm tiếng chuông giống như hiệu ứng "ga~ng" trong truyện tranh cứ mãi ngân trong cơ thể không hề biến mất.

Chỉ có thể dùng từ "khốn khổ" để miêu tả thí sinh nữ lên sàn sau Masaru Carlos Levy Anatole. Dù cô gái đó có cố chơi hết mình đến thế nào, khán giả vẫn còn lâng lâng đắm chìm trong tiếng đàn của Masaru và chẳng thèm để mắt gì tới cô nữa. Họ vẫn còn nhìn thấy hình bóng của cậu ta.

Ngạc nhiên thay, dư âm đó vẫn còn tiếp tục khi thí sinh tiếp nữa lên sàn, và chỉ dần nguôi ngoai ở lượt của người thứ ba.

Cuộc thi ngày hôm nay chỉ phân ra thành những kẻ trình diễn trước Masaru Carlos và sau Masaru Carlos mà thôi.

Akashi thầm nghĩ, không chút sức lực.

Trước khi Masaru xuất hiện, anh nghĩ trình độ của mọi người khá cao, nhưng vẫn có thể bình tĩnh thưởng thức và phân tích từng màn trình diễn. Anh cảm giác màn biểu diễn hôm trước của mình có thể đương đầu với những người này. Trên thực tế, bạn bè và đồng nghiệp trên ghế khán giả cũng có những bình luận và cảm nhận mang tính khen ngợi không chút giả tạo, nên anh thấy mình cũng không tệ lắm.

Thế này thì không thua được. Thế này mình cũng xử được.

Anh đã cố không suy nghĩ, nhưng những người này đều là thí sinh tham dự cùng một cuộc thi với mình, cùng được sàng lọc và bị loại bỏ, nên anh hoàn toàn không thể lờ đi những phán đoán trong lòng.

Tuy nhiên, vào giây phút Masaru bước ra sân khấu, mọi tiếng thì thầm đều bị đánh bay.

Akashi đã cố tránh không tiếp nhận thông tin ngoài lề về các thí sinh khác. Nói đúng hơn, anh cũng không có mấy thời gian để lưu tâm tới những chuyện đó.

Dẫu vậy, anh cũng nghe ngóng được từ mạng thông tin của bạn bè thời đại học và đồng nghiệp về một thí sinh rất đáng gờm.

Anh từng nghe tin đồn học trò cưng của Nathaniel Silverberg, trình độ thượng thừa cũng tới dự thi. Nhưng lại nghi ngờ đôi tai của mình cũng bởi người đồng nghiệp đó nói là đã nghe màn trình diễn của cậu ta ở New York, nhưng khi anh hỏi "thế nào?" thì mới biết hóa ra đó là trình diễn thổi kèn trombone. Giờ anh mới nghĩ kỹ hơn, người đồng nghiệp đó cũng nghe nhạc cổ điển, nhưng từng chơi bass trong câu lạc bộ nhạc jazz, đương nhiên màn biểu diễn tình cờ lọt vào tai anh ta cũng thuộc một câu lạc bộ nhạc jazz có thâm niên ở New York rồi.

Cậu ta giỏi lắm đấy, một màn solo sắc nét đánh bay cả Curtis Fuller[56], mới mười lăm, mười sáu tuổi mà chẳng thua gì dân chuyên nghiệp.

Về sau, anh ấy hỏi ra mới ngạc nhiên biết được cậu ta chỉ thổi kèn trombone chơi chơi, còn chuyên ngành chính là sinh viên khoa piano của Học viện Juilliard. Không những thế, cậu ta còn chơi ghi ta và đánh trống khá cừ.

A, kiểu thiên tài không phải khổ công mà làm gì cũng được đây mà. Akashi thầm gào lên trong lòng. *Kiểu dư thừa tài năng nên thử chơi qua các loại nhạc cụ khác ngoài piano vậy.*

Đầu óc anh đã mường tượng tới hình ảnh một thần đồng lập dị được phát triển từ sớm. Anh đoan chắc đó là một cậu bé được

nuôi dưỡng cẩn thận, và không mảy may biết gì về thế giới chung quanh.

Giới âm nhạc từ xưa tới nay đã có hạng mục gọi là thần đồng. Từ thuở còn thơ, họ có thể nhìn thấy những thứ mà người bình thường không thấy được, và đột nhiên tiếp cận tới bí mật của âm nhạc.

Nhưng họ không thể thấy những gì người bình thường nhìn thấy. Họ ngưỡng vọng thứ âm nhạc xa vời được người đời thần thánh hóa, nhắm tới đỉnh cao tỏa sáng mà không biết được niềm vui khát vọng của âm nhạc nơi chân núi, lại càng không biết được niềm vui của việc vượt qua bao trở ngại, khó khăn để từng bước từng bước tiến gần tới âm nhạc.

Xét theo nghĩa đó, cảm giác ưu việt mà người thường hình dung về thiên tài cũng tồn tại.

Vậy nên, Akashi đã không cảm thấy mối đe dọa hay sự ghen tị gì cả.

Nhưng khi Masaru Carlos xuất hiện trên sân khấu, cậu ta đã đập vỡ hình ảnh "thiên tài" nghèo nàn trong tâm trí anh.

Sự thành thục đó, tầm cỡ âm nhạc vĩ đại đó, cấu tứ âm nhạc đó, trình độ mới cao làm sao. Thật là một kỳ tích khi cậu ta nắm trọn những thứ đó ở tuổi mười chín. Một khi có thể làm được điều đó, cậu ta thật sự, thật sự là một thiên tài.

Akashi ngây ngất trước thứ âm nhạc huy hoàng đó, đồng thời cảm thấy mình bị đánh gục. Thứ âm thanh chân thành và dòng suy tưởng sâu sắc đó không thể cấu nên từ những yếu tố ăn may, mà sản sinh sự rèn luyện khắc kỷ của những người mộ đạo.

Đúng rồi, cậu ta muốn nắm bắt được cái nhìn tổng thể về âm nhạc, muốn đào sâu xuống tận vực thẳm của âm nhạc nên mới thử nghiệm các cách tiếp cận khác thông qua kèn trombone hay đàn ghi ta. Chúng không phải trò chơi trong lúc rảnh rỗi. Chí ít cậu ta thử sức với chúng đều vì âm nhạc. Cậu ta dày công tìm kiếm khả năng thấu hiểu sâu sắc nó qua các loại nhạc cụ khác nhau, để vươn tới đỉnh cao trên cây đàn piano.

Tại sao một người như vậy lại tồn tại trên thế gian này?

Nỗi tuyệt vọng lấp đầy đầu óc. Mọi thứ trước mắt anh tối sầm lại đúng theo nghĩa đen.

Tại sao mình lại không được sinh ra như thế? Tại sao lại phải cố gắng cạnh tranh với một người như vậy, cùng một loại nhạc cụ, cùng một thời và trong cùng một cuộc thi.

Tại sao? Tại sao?

Trong khi mải suy nghĩ về những điều như vậy, màn biểu diễn của những thí sinh "sau Masaru Carlos" lướt qua trước mắt anh như bấm nút chạy nhanh. Cậu ta trình diễn vào đúng khoảng giữa buổi thi vòng Một hôm nay, nhưng nửa sau lại kết thúc rất chóng vánh. Khi anh nhận ra thì ngày thi hôm nay đã kết thúc, khán giả đang lục tục kéo nhau ra về mất rồi.

Tại sao?

Cõi lòng Akashi vẫn gào thét mãi những lời đó, cuối cùng cũng loạng choạng đứng dậy khỏi chỗ ngồi. Anh biết mình cần phải luyện tập cho vòng Hai, nhưng cảm giác bức bối mãi vấn vít này là bằng chứng cho thấy anh đã lãnh một cú sốc quá lớn. Anh thở dài ảo não, nặng nề bước theo lối dốc nghiêng qua các hàng ghế khán giả đã chẳng còn mấy bóng người như một cụ già đang cố chống chọi lại trọng lực.

"Đúng rồi, hình như *người đó* sẽ trình diễn vào ngày cuối cùng đấy."

"Ừ. Đáng xem đấy, Eiden Aya."

Aya đang ngáp dài trong một buồng vệ sinh cá nhân của nhà vệ sinh nữ, chợt giật mình bụm miệng lại khi nghe thấy tiếng người từ bên ngoài vọng vào.

"Một trong những nhân vật chính lần này?"

"Ai biết được đấy. Tới lúc này rồi, nó còn nghĩ gì không biết. Người ta dù sao cũng từng được hòa tấu ở Carnegie Hall[57] cơ mà."

Hình như là hai cô gái trẻ. Có vẻ họ đang chỉnh lại lớp trang điểm chỗ gương bên ngoài vừa tán gẫu với nhau.

Buổi thi vòng Một hôm nay đã kết thúc, nhà vệ sinh một phen đông nghẹt cũng dần thưa bớt.

Làm sao bây giờ?

Aya phân vân.

Cô không thể ra ngoài được. Giờ cô bước ra, liệu họ có nhận ra cô là Eiden Aya không? Kiểu tóc hiện giờ khác với bức ảnh trên tập chương trình còn gì. Giờ cô đã cắt tóc ngắn, chưa chắc họ đã nhận ra. Cứ thản nhiên bước ra ngoài chắc họ không để ý đâu.

"Đóng băng bao lâu rồi?"

"Cũng khá lâu. Độ bảy hay tám năm gì đấy?"

"Những người đó đi đâu mất nhỉ. Tớ thấy kha khá những thiên tài ra mắt rồi hòa tấu cùng dàn nhạc vào lứa tuổi từ mười tới mười hai ấy. Về sau chẳng mấy ai theo đuổi sự nghiệp lâu dài nhỉ."

"Hội chứng cháy sạch ấy mà? Những con người ngâm mình mãi với piano, chẳng biết gì về phần còn lại của thế giới rồi cũng đến giới hạn. Giống như mấy diễn viên nhí nổi tiếng khó đeo đuổi nghiệp diễn tới lúc trưởng thành ấy, kiểu luôn có một bức tường chắn."

Cô thấy sống lưng mình lạnh toát.

Qua tuổi hai mươi thiên tài cũng hóa phàm nhân. Hội chứng cháy sạch. Những từ ngữ móc mỉa đó lại đảo qua đầu óc cô.

"Lỡ trượt vỏ chuối ở vòng Một thì tha hồ bị cười cho thối mũi."

Những lời nói độc địa.

"Thế thì xấu hổ chết đi được. Cô ta không biết sợ nhỉ, đã bỏ dở lâu thế còn gì. Là tớ chắc sợ không dám ló mặt ra mất."

Nói như thể mình thiếu suy nghĩ thật.

Aya cảm thấy mồ hôi mẹ mồ hôi con đang túa ra.

"Có chắc cô ta sẽ xuất hiện không?"

"Có lẽ."

“Hay lại hủy ngang giữa chừng.”

Những tiếng nói đó xa dần. Cô có thể ra được rồi.

Xung quanh lặng như tờ.

Nhưng Aya mãi chẳng thể bước ra khỏi đó.

Hay mấy cô gái kia biết mình đang ở trong này, mới cố ý lôi chuyện này ra nói? Cố ý cho mình nghe thấy?

Giờ mình bước ra ngoài, họ đợi sẵn đó và cười cợt “Thấy chưa, ở trong đó mà” thì biết làm sao.

Đám con gái đó nhìn thấy Aya bước ra ngoài chắc sẽ thậm thụt cười với nhau.

Cảnh tượng đó mãi hiện lên trước mắt, cô không dám nhúc nhích.

Mình đã ở trong này bao lâu rồi nhỉ. Cô khẽ khàng mở cửa nhòm ra bên ngoài, thấy tịnh không một bóng người.

Cô bèn rửa tay, rón rén ra khỏi khu vệ sinh.

Không có một ai. Trống không.

May mà nay không có Kanae đi cùng, cô liền vuốt ngực thở phào. Kanae bận chút việc riêng ở Tokyo, nên nhanh chóng rời đi sau khi nghe màn biểu diễn của Masaru Carlos. Cô không muốn chị bạn phải chứng kiến vẻ mặt mình lúc này.

Chỉ còn vài nhân viên đang lặng lẽ thu dọn ngoài sảnh, lác đác vài vị khách. Không ai mang dáng dấp của mấy cô gái trẻ buôn chuyện khi nãy.

Aya rời khỏi hội trường như chạy trốn.

Đâu phải mình muốn tham gia cuộc thi này. Đâu phải ý của mình.

Trong lúc quay về khách sạn, lồng ngực cô gào thét những lời đó.

Là xấu hổ, tủi nhục hay đau đớn, phẫn nộ đây. Cô chẳng hiểu nổi thứ cảm xúc nằm trong lòng mình nữa.

Nhưng đó chính là “miệng lưỡi thiên hạ”. Đó chính là hình ảnh hiện tại của mình trong “miệng lưỡi thiên hạ”.

Trước giờ Aya hoàn toàn không để tâm đến "miệng lưỡi thiên hạ" nhưng chúng đột ngột rơi tọt vào lòng cô mang theo sự giá băng đầy ác ý. Vô số ác ý từ thế giới mơ hồ rộng lớn bên ngoài hội trường đang ào ạt lao tới Aya.

"Miệng lưỡi thiên hạ" chưa bao giờ quên cô. *Mình đã hủy ngang buổi hòa nhạc, mình từng là một con bé thiên tài đỏng đảnh và thảm hại. Họ chưa từng quên.*

Những giọng nói khi nãy không ngừng nhũng nhiễu, dai dẳng hiện về trong đầu cô.

Đáng xem đấy, Eiden Aya.

Tới lúc này rồi, nó còn nghĩ gì không biết.

Những người đó đi đâu mất nhỉ.

Lỡ trượt vỏ chuối ở vòng Một thì tha hồ bị cười thối mũi.

Cô ta không biết sợ nhỉ. Là tớ chắc sợ không dám ló mặt ra mất.

Giờ này, giọng điệu ngán ngẩm của cô gái còn lại vang vọng còn rõ ràng hơn cái người miệng lưỡi khó ưa kia.

Đúng là một hành động thiếu suy nghĩ đầy chán ngán, đến giờ này, cô còn tham gia thi thố làm gì cơ chứ. Để phô bày nỗi đau khổ của một thiếu nữ thiên tài trước mặt khán giả hay sao. Trong một thế giới đầy rẫy thiên tài nối nhau xuất hiện như sao lấp lánh trên trời.

Hình ảnh Masaru Carlos chợt hiện lên trước mắt.

Giai điệu "Mephisto Waltz" tuyệt vời ấy.

Cô lao vọt vào trong phòng khách sạn, đóng sập cửa lại. Aya cầm nguyên cái thẻ chìa khóa phòng, đứng như trời trồng tựa lưng vào cánh cửa.

Vậy nên, mình mới không muốn dự thi.

Thầy Hamazaki, tại sao thầy cứ phải ép em làm cái chuyện xấu hổ thế này? Vì danh dự của thầy? Vì thầy đã đặc cách cho em vào trường?

Sâu thẳm trong tim, cô biết mình đang buông ra những cáo buộc vô cớ. Nhưng thời khắc này đây, Aya đang chửi bới, buộc

tội, nguyền rủa dữ dội thầy Hamazaki, Kanae và chính bản thân vì đã quyết định tham gia cuộc thi này.

Hay mình không tham gia nữa?

Suy nghĩ đó bất chợt choáng ngợp đầu óc cô.

Nếu cô không cho ai nghe thấy tiếng đàn của mình nữa, cô sẽ mãi là thiếu nữ thiên tài từng biến mất. Giờ lén lút quay về Tokyo, không để ai trông thấy có được không? Bỏ quyền dự thi cũng được. Cứ nói rằng sức khỏe không cho phép, bị sốt cao.

Nhưng, giọng nói khi nãy lại lần mò tìm tới.

Có chắc cô ta sẽ xuất hiện không?

Hay lại hủy ngang giữa chừng.

Mồ hôi lại túa ra đầm đìa khắp cơ thể.

Tấm bảng trắng đề "88 EIDEN AYA" chỏng chơ trên sân khấu.

Không một ai bước ra. Cuối cùng, hội trường bắt đầu nháo nhác lên.

Nhân viên xì xầm với nhau. Một nhân viên mặc vét bước ra, thu lại cái bảng đề tên Aya. Tiếng ồn ào trong hội trường mỗi lúc một lớn hơn.

Cô nghe thấy tiếng cười. Rồi những tiếng trong hàng ghế khán giả.

Ơ? Gì thế? Bỏ thi sao?

Đùa à. Đang hào hứng như vậy. Eiden Aya.

Cô ta lại bỏ trốn rồi. Chắc sợ hãi quá?

Hôm trước còn thấy cô ta đi nghe vòng Một cơ mà.

Thì chính vì thế. Cô ta thấy trình độ các thí sinh khác cao quá, nảy sinh sợ hãi liền nghĩ mình không nên xuất hiện là hơn.

Một cảnh tượng khác hiện lên trong tâm trí.

Khi thấy bảng tên Aya bị mang đi, Kanae ngồi trên hàng ghế khán giả tái xanh mặt mũi, lao ra khỏi hội trường. Chị ấy tìm tới phòng khách sạn của Aya, nhấn chuông gọi cửa. Nhưng không hề có người đáp. Kanae vội vã lao vào trong thang máy, nhào về phía quầy lễ tân. Ở đó, họ thông báo rằng Aya đã hủy phòng và rời khỏi khách sạn. Kanae hấp tấp gọi điện cho cha mình.

Aya không có đây. Con bé không tham dự cuộc thi, hình như bỏ về mất rồi.

Bên kia đầu dây, thầy Hamazaki "ơ" lên nuốt nước bọt.

Vụ việc Eiden Aya bỏ thi nhanh chóng lan khắp các bộ sậu trong trường. Danh dự của thầy Hamazaki cũng tan nát theo. Giọng điệu của các giảng viên.

Khổ thầy Hamazaki thật. Vì là con gái của một người bạn cũ nên anh ta mới để mắt chăm lo cho đến thế.

Aya tuyệt vọng.

Không được, mình không thể quay về. Không thể bỏ thi.

Cô chợt nhận ra căn phòng đang tối đen.

Aya nặng nề giơ tay lên, nhét cái chìa khóa thẻ vào nguồn điện.

Ánh đèn sáng choang rọi khắp căn phòng.

Giây phút đó, thứ lọt vào tầm mắt cô chính là chiếc váy màu xanh nước biển tươi sáng đang trải rộng trên giường. Kanae đã chọn chiếc váy này cho cô dự thi vòng Một.

HALLELUJAH

Ngày thi cuối của vòng Một.

Nishina Masami đã sớm lượn một vòng lấy tin từ gia đình homestay, vừa đặt chân tới hội trường. Ngay sau khi vòng Một kết thúc, ban tổ chức sẽ lập tức thông báo danh sách thí sinh lọt vào vòng Hai, nên lúc này các thí sinh đang cố kìm nén tâm trạng của mình. Được cái chỉ có mình Masami tới lấy tin, nên mấy người ở homestay đều cho phép cô. Những người sống theo kiểu homestay cũng quen với mấy chuyện thế này rồi, họ nói theo kiểu "Khi nào về nước, em sẽ cho bố mẹ xem" vì có người ở Nhật quay chụp lại tình hình của mình nên ai nấy đều vui vẻ nhận lời. Bài toán chính của Masami nằm ở Takashima Akashi, nên chị muốn theo sát anh vào thời điểm thông báo kết quả.

Akashi vừa mới bị một phen kinh hồn bạt vía vì màn biểu diễn của ứng cử viên ngôi vô địch hôm trước, nhưng cũng đã lấy lại được tâm trạng vào buổi sáng sau đó. Hôm nay, họ dự định sẽ cùng nhau nghe trình diễn và thông báo danh sách thí sinh lọt vào vòng trong. Nay vợ anh vướng lớp, không thể tới được. Không phải chị để ý nhưng có vợ bạn ở bên, chị lại phải căn ke giữ khoảng cách, khó bình tĩnh được. Khi biết mình sẽ ở riêng với Akashi nghe kết quả, Masami thầm vui trong dạ, cảm thấy vô cùng đặc biệt.

Lúc Masami đặt chân tới hội trường đã thành quen thuộc, chị kinh ngạc trước lượng quan khách đông đảo hôm nay. Bầu không khí căng thẳng khác hẳn mấy ngày trước. Không, phải nói là đang kìm nén niềm phấn khích.

"Ghê chưa kìa? Hôm nay đông khách quá."

Sau khi trao đổi vài câu chào hỏi với Akashi đợi mình ngay lối vào, chị liền mở lời bình luận, Akashi gật đầu.

“Ngày cuối vòng Một mà. Sau đó còn thông báo kết quả nữa. Đây chính là cột mốc đầu tiên.”

Đối với khán giả, không dễ gì chứng kiến những khoảnh khắc định mệnh thú vị như thế.

Akashi đáp lời, cố khoác lên mình vẻ bình thản. Thật ra trái tim anh đã dộng thình thình suốt từ lúc thức dậy sớm nay rồi.

Mình có lọt được vào vòng Hai không? Màn trình diễn của mình được xếp vào dạng nào. Sau bảy tiếng nữa, mình sẽ cười hay sẽ xuôi vai thất vọng và báo cho Machiko hay tin “Anh trượt rồi”.

Bất chợt, hình ảnh bản thân cố giấu đi nỗi thất vọng nhấc máy gọi cho vợ, cả cái giọng cố ra vẻ không để tâm của mình cũng vang lên sống động trong đầu. Akashi hấp tấp xua ngay hình ảnh đó đi.

“Mà này, hôm nay còn có sự xuất hiện của nhiều thí sinh đáng chú ý lắm đấy.”

Lướt qua tập chương trình, Masami cũng gật gù “À ừ”.

“Hoàng tử ong mật nhỉ? Còn một thí sinh người Nga nữa, thấy bảo người này đạt hạng ba trong đợt thi lần trước đấy.”

“Tớ chả nhớ là ong mật hay mật ong nữa, nhưng được đánh giá khá cao trong cuộc tuyển chọn ở Paris đó.”

“Người vô địch lần trước cũng kiểu vậy thì phải?”

Masami lật xoành xoạch tập chương trình, tìm tới đúng trang. Akashi cũng ngó vào.

Kazama Jin.

Hồ sơ trống không. Cậu bé cũng mới mười sáu thôi, khả năng cao là nhân vật chẳng ai biết tới.

“Ôi, đáng yêu ghê. Trẻ quá, mới mười sáu thôi.”

“Cậu bỏ ngay giọng điệu bà cô già đó đi.”

Akashi cười nhạt. Nhưng ánh mắt đã đóng đinh ở tên người chỉ dạy. Chắc ai cũng vậy khi nhìn trang hồ sơ này. Ngay cả chuyện dám đề Hoffmann là thầy dạy cũng khó tin lắm rồi. Chưa biết đây là vận may hay điềm hung đối với thí sinh này nữa.

Akashi khẽ lật tới.

Sự chú ý của anh nằm ở một thí sinh khác.

Gương mặt trên bức ảnh vẫn mang đường nét y hệt trong ký ức anh. Đôi mắt đen to tròn với ánh nhìn thẳng không màu mè.

Eiden Aya. 20 tuổi.

Anh bối rối không biết nên nghĩ *ra cô bé đó đã hai mươi rồi,* hay *ồ, mới hai mươi thôi sao* nữa.

Tuy không mang lại sự ồn ào bàn tán như hoàng tử ong mật hay hoàng tử Juilliard, nhưng sự trở về của cô ấy cũng là một đề tài bàn tán trong cuộc thi lần này.

Cô bé đó sẽ biểu diễn ra sao. Cô bé đó sẽ trở lại như thế nào đây.

Akashi hâm mộ cô. Anh từng mua cả đĩa, từng đi nghe buổi hòa nhạc của cô.

Anh vẫn lén gọi những các thần đông ít nhiều lập dị là "gà con khoe tiếng gáy", nhưng cô bé này khác hẳn những đứa trẻ kia, vô cùng tự nhiên. Khi lắng nghe màn biểu diễn của cô bé, Akashi nhớ rõ cảm giác nên đây là một "thiên tài" chứ không phải "thần đồng".

Cô bé chung sống cùng âm nhạc như một lẽ dĩ nhiên.

Anh cảm động sâu sắc trước điều đó. Vì vậy, anh đã rất ngạc nhiên khi hay tin mẹ cô bé qua đời, cô đã hủy ngang buổi hòa nhạc và dừng mọi hoạt động sân khấu. Xét theo một nghĩa nào đấy, anh cảm thấy như mình bị phản bội. Không thể ngờ một cô bé được âm nhạc yêu thương đến như thế, được tặng cho "món quà" như vậy lại có thể từ bỏ âm nhạc.

Tuy nhiên, một thời gian dài sau đó, anh dần nuôi suy nghĩ rằng chính vì là "thiên tài" nên cô bé mới chọn cách bỏ ngang. Cách ra đi như thế có lẽ hợp với cô bé hơn.

Chuyện này chỉ còn lưu lại như một "truyền thuyết" đâu đó trong lòng anh, nên sự trở lại lần này mang tới cho anh nhiều cảm xúc hỗn độn.

Nó giống kiểu người hâm mộ vỡ mộng khi thần tượng từng nói "tôi muốn có cuộc sống bình thường" lại quay về hoạt động

nghệ thuật.

Tất nhiên, một mặt anh vẫn kỳ vọng "được nghe lại một lần nữa" tiếng đàn đó. Kỳ vọng được tự mình chứng thực sự xúc động sâu xa khi xưa là chân thật, được trải nghiệm lại nó một lần nữa.

Anh cũng lo sợ mình sẽ phải thất vọng. Tuy nhiên, họ giờ là thí sinh trong cùng một cuộc thi, anh không thể phủ nhận rằng mình cũng có chút mong được thất vọng "Hóa ra chỉ ở trình độ này thôi", muốn phần nào được bỉ bôi thần tượng một thời.

Akashi ngắm mãi bức ảnh đó, tâm trạng đầy phức tạp.

"Cảm ơn các bạn."

"Anh hãy cố lên nhé."

Masaru tươi cười ký lên tập chương trình và đưa trả lại. Mấy cô gái trẻ liền nhìn nhau kêu váng lên rồi nhanh chóng bỏ đi mất.

Mỗi giờ giải lao kết thúc một lượt trình diễn, tình trạng này lại diễn ra. Tuy đây là chuyện đáng mừng, nhưng cậu cũng phiền bực vì bị ngắt mạch đánh giá của mình.

Tập chương trình đăng nội dung biểu diễn của từng thí sinh từ vòng Một tới tận Chung kết. Đọc kỹ lưỡng cái này cũng tìm ra nhiều điểm thú vị. Nội dung biểu diễn là biểu hiện hùng hồn, và mỗi bản nhạc đều cho thấy kỹ năng, sở thích và chiến lược của từng thí sinh trong cuộc thi. *Một tập giấy tưởng như chỉ ghi lại tên của các tiết mục, nhưng lại chỉ dẫn cho ta nhìn thấy các ngóc ngách khác nhau.* Cậu thấy nhiều chỗ khá khó hiểu như *tại sao lại tập hợp kiểu repertory*[58] *thế này, chắc muốn khoe kỹ thuật đây* hay *tại sao lại chọn mấy khúc nhạc này và xếp theo thứ tự thế này nhỉ.* Vòng Một và vòng Hai khoanh vùng giới hạn bản nhạc hẳn hoi nên sự lựa chọn cũng không nhiều, nhưng vòng Ba là một tiếng độc tấu, chính là thời điểm thể hiện tính cá nhân. Toàn bộ là Chopin hay Rachmaninoff, các bản nhạc cận đại hay mang tính nghiên cứu truyền thống, các bản nhạc họ muốn chơi hay các tiết mục sở trường.

Nhưng nói gì thì nói, lựa chọn của cậu bé này ở vòng Một không biết nên bảo là thiên tài ngất trời hay kẻ ngốc ba xàm đây.

Masaru đang xem trang riêng của thí sinh sắp sửa lên sân khấu, Kazama Jin. Cậu ta chọn ba bản nhạc cho vòng Một như sau.

Bach - "The Well-tempered Clavier" Quyển 1, No.1 Cung Đô trưởng

Mozart - Piano Sonata No.12 Cung Fa trưởng K. 332 Chương 1

Balakirev - "Islamey"

Thật ra, cậu vẫn còn hiểu được khúc "Islamey". Hai khúc của Bach và Mozart không khó lắm về mặt kỹ thuật, nên đem ra khúc nhạc khó nhất nhì trong các bản nhạc dành cho piano cỡ "Islamey" ra khoe kỹ thuật để giành vị trí nhất nhì là một chiến lược chính xác.

Mấy năm gần đây, kỹ thuật biểu diễn ngày càng thăng tiến, nên những tác phẩm từng hiếm khi được chọn thi như "Islamey" cũng dần xuất hiện nhiều hơn.

Nhưng "The Well-tempered Clavier" Quyển 1, No.1 lại khác.

Khúc nhạc này nổi tiếng đến độ những người không quen với nhạc cổ điển nhất định cũng từng nghe qua. Cần phải có rất nhiều dũng khí để chọn một bản nhạc có độ nổi tiếng như thế, bởi người nghe sẽ liên tưởng tới rất nhiều màn trình diễn nổi danh khác trong quá khứ. Đã thế lại còn đem đi dự thi.

Mấy từ "chẳng biết xấu hổ" không khỏi hiện lên trong đầu trước bản nhạc tiếp theo của Mozart. Tác phẩm này cũng thuộc tốp đầu của những danh khúc, nói thẳng ra là khó nhằn. Cậu bé này còn đường hoàng sắp xếp hai ca khúc như vậy liền nhau, đây là ngây ngô hồn nhiên, hay biết rồi vẫn cố làm.

Masaru trầm tư.

Ừm, khoan đã nào. Chưa chắc đã do Kazama Jin đâu. Đây là những bản nhạc dự thi vòng Một cuộc thi đầu đời của cậu bé, có thể

giáo viên đã chọn hộ thì sao.

Nếu đây là sự sắp xếp từ hồi Yuuji von Hoffmann hồi còn sống, chắc chắn là biết rồi vẫn cố làm. Nếu vậy, tức là ông khá tự tin với những bản nhạc này.

Masaru bất giác huýt sáo.

Vụ này hay đấy. Đáng để trông chờ.

Những tiếng vỗ tay rào rào đột nhiên vang lên khắp tứ phía, Masaru ngỡ ngàng thấy thí sinh mặc bộ váy vàng trên sân khấu đã đứng dậy chào khán giả từ lúc nào. Giờ cậu giờ mới nhận ra màn trình diễn đã kết thúc và mình chẳng nghe được chút gì.

Ở một nơi sâu bên trong cánh gà, thợ lên dây Asano Koutarou đang vô cùng bối rối.

Hình ảnh cậu thiếu niên kia hiện lên trong đầu.

Sắp sửa tới lượt biểu diễn của cậu ta rồi. Và cũng là lượt trình diễn của riêng gã.

Gã là người trẻ tuổi nhất trong ba thợ lên dây được thương hiệu đàn cử sang hỗ trợ cuộc thi. Công việc lên dây cho các cuộc thi vô cùng vất vả, nhưng là niềm vinh dự đối với thợ lên dây đàn. Gã đã ao ước phụ trách công việc này từ lâu, và đây là lần đầu tiên được cử đi. Gã căng sức làm việc và thấm thía được công việc ngoài hiện trường này căng thẳng hơn nhiều so với tưởng tượng, cũng như mọi người từng kể bận đến không ngủ nổi là thế nào. Thể lực là một vấn đề nhưng họ rất căng thẳng thần kinh vì phải làm việc với nhiều thí sinh lần đầu gặp mặt, lắm khi còn chẳng hiểu thông ngôn ngữ, nhưng vẫn phải cho ra thứ âm thanh thí sinh yêu cầu. Gã đã ghi chú lại rất chi tiết, nhưng mỗi khi vô thức nghĩ tới việc phải tái hiện đủ thứ âm thanh và hình ảnh khác nhau, gã chẳng thể thả lỏng đầu óc chút nào. Nhiều thí sinh còn lây cả sự căng thẳng hồi hộp của họ sang người gã, lắm lúc đôi bên còn cùng run lên trong một tích tắc.

Nếu là các nghệ sĩ chuyên nghiệp, gã có thể thu thập được một số thông tin như người đó tính cách ra sao, thích cách lên

dây kiểu gì. Nhưng giờ gã không có được bất cứ thông tin gì từ trước, người ta yêu cầu gì là phải chỉnh đàn trực tiếp theo ý của họ.

Gã vừa kiệt sức trước một cô bé khó tính đến từ Pháp cứ luôn miệng gắt "Đây không phải âm của tôi" thì cậu bé đó xuất hiện. Một cậu bé ngây ngô người Nhật Bản. Riêng việc có thể trao đổi cùng ngôn ngữ đã may mắn lắm rồi.

Cháu là Kazama ạ. Phiền chú giúp cho.

Thiếu niên cúi gập đầu chào.

Chú là Asano, mong cháu giúp cho. Chú sẽ cố gắng giúp cháu chơi đàn thoải mái nhất.

Asano cúi chào, lặp lại những từ ngữ cố định với mọi thí sinh.

A, cháu sao cũng được ạ. Cây đàn đã tốt sẵn rồi mà.

Thiếu niên lập tức đáp vậy. Em nói "Chào chú nhé," rồi tính bỏ đi luôn. Asano không tin vào lỗ tai mình.

Sao cũng được là thế nào?

Asano gãi đầu. Gã nghe nói cậu bé này mới mười sáu tuổi, dự thi lần đầu. Không có lý do gì cậu bé không biết sự quan trọng của công việc lên dây, nhưng liệu gã có nên giải thích thêm?

Mọi người đều có cách tiếp xúc khác nhau, thích các loại âm khác nhau, và âm thanh của piano biến hóa hơn cháu tưởng đấy. Ta cũng cần lên dây cho hợp với bản nhạc cháu chơi nữa. Thôi thì cháu cứ thử chơi một bản gì coi.

Ừm.

Lần này tới lượt thiếu niên gãi đầu.

Cậu bé tỏ ra chút do dự, chạy vài bước nhỏ về phía cây đàn, điều chỉnh ghế rồi ngồi xuống, dạo qua một giai điệu tươi vui.

Asano bất thần thẳng lưng lên.

Hoàn toàn không giống với tiếng đàn của cô bé khi nãy. Đây có thực là tiếng đàn piano của công ty mình không vậy?

Trước vẻ ngạc nhiên của gã, cậu bé còn khẽ ngâm nga. Các nhân viên trên sân khấu và bên cánh gà đều mắt tròn mắt dẹt.

Love me tender[59].

Asano ngơ ngác.

Có lẽ là một màn trình diễn ngẫu hứng. Cậu bé chơi một hợp âm phù hợp với quãng đàn, rồi vui vẻ hát theo. Chất giọng không qua đào tạo, nhưng khá hay và thư thả.

Tuy nhiên, gã chưa từng thấy thí sinh nào tới bàn về chuyện lên dây đàn như thế này. Bình thường, họ sẽ chơi một chút bản nhạc mình sẽ dự thi, hoặc một đoạn nào cần kiểm tra độ vang.

Thiếu niên đột ngột dừng chơi. Cậu "ừm" một cái, ngước lên khoảng không, rồi lại dáo dác nhìn quanh.

Có chuyện gì sao?

Asano bần thần cất tiếng hỏi. Nhưng cậu thiếu niên chỉ "ừm" rồi đứng phắt dậy, thình lình quỳ rạp xuống dưới sàn, áp tai nghe thử mặt sàn.

Sao thế?

Gã vội vàng tiến lại gần, nhưng thiếu niên chỉ giơ tay lên ngăn lại. Thiếu niên lắng nghe mãi một lúc lâu, cuối cùng nói "Ra vậy" rồi đứng dậy và bước vào phía trong sân khấu.

Chú Asano, ta có thể di chuyển cây đàn này không ạ?

Thiếu niên chỉ vào cây đại dương cầm nằm ở góc phải.

Ba cây đàn khác thuộc nhiều hãng khác nhau đang đặt sẵn ở mặt trong sân khấu phục vụ cho cuộc thi. Các thí sinh có thể lựa chọn đàn.

Asano nghe theo, cùng thiếu niên dịch cây đàn đó khoảng 30 centimet.

Thiếu niên ngồi xuống ghế một lần nữa, chơi thử một lượt.

Ừm, thế là ổn rồi.

Cậu bé gật gù và quay sang Asano.

Chú Asano, chú có thể để cây đàn piano kia ở đúng chỗ đó khi cháu chơi đàn được không ạ?

Được chứ, các cây đàn khác thì sao? Các cây đàn khác cũng có thể di chuyển đó.

Thiếu niên kiên quyết lắc đầu.

Dạ thôi, chỉ cần cây đàn kia là được ạ. Còn cây đàn này thế là ổn rồi.

Thiếu niên đứng dậy, coi như đã hoàn thành xong công việc.

A, đúng rồi, đúng rồi. Cháu thấy âm thanh của phím này với phím này có hơi lạ. Cháu chơi thử thì thấy hai phím này có hơi gập ghềnh.

Thiếu niên như chợt nhớ ra, liền trỏ vào hai phím đàn, rồi nhanh chóng rời đi.

Asano liền kiểm tra thử hai phím đàn thiếu niên vừa chỉ cho. Gã liền thấy hai phím đàn này quả thật có bị lệch, một bên hơi cao còn một bên hơi thấp, nhưng tiểu tiết này hầu như chẳng ai nhận ra. Gập ghềnh, cách nói kỳ quái nhưng lại rất chuẩn.

Thằng bé có đôi tai tốt quá.

Asano quệt mồ hôi lạnh. Cả cô bé cứ khăng khăng đòi "âm của tôi" và Asano đều hoàn toàn không nhận ra. Gã vội vã lấy cuộn băng keo ra khỏi túi và chạy tới chỗ mình vừa cùng cậu bé di chuyển cây đàn piano khi nãy. Gã dùng băng keo đánh dấu sàn và viết số thứ tự dự thi của cậu bé kia lên bằng bút không xoá, lòng thầm nghĩ *tí nữa phải đi giải thích chuyện này cho người phụ trách của hãng đàn này mới được.*

Bảng tên nằm ở góc sân khấu đã được thay xong. Hàng ghế khán giả ồn ào háo hức đến lạ thường.

81 KAZAMA JIN

Dạo gần đây, để phù hợp với cách ghi tên của từng quốc gia, tên của người Nhật cũng được viết theo kiểu đưa họ lên trước.

Mieko nhận ra mình đang hồi hộp đến thế nào. Chắc hẳn Simon hay Smirnoff và cả Nathaniel cũng đang mang chung sự hồi hộp. Đương nhiên, Olga và các giám khảo khác lại tràn trề hứng thú. Một đứa trẻ được "đám cá biệt" đào xới ra ở Paris, chắc không thiếu kẻ đang chống mắt lên coi đứa trẻ đó thuộc trình độ nào.

Phán đoán sai lầm? Hay chế nhạo?

Mà không, vấn đề không phải là cách những kẻ đó đánh giá nhóm của bà. Bản thân Mieko đang hào hứng từ tận đáy lòng, muốn xem xem âm nhạc của thiếu niên Kazama Jin đó thuộc dạng nào.

Ấn tượng đầu tiên lúc đó liệu có sai lầm hay không?

Bà muốn kiểm chứng chắc chắn.

Mieko khoác lên vẻ mặt thản nhiên, nhưng cõi lòng đang âm ỉ trông đợi vào thời khắc ấy.

Quản lý sân khấu Takubo Hiroshi không khỏi phấn khích trước bầu không khí dị thường nơi dãy ghế khán giả.

Ông khẽ nhìn, thấy giờ giải lao đã quá nửa nhưng khán giả vẫn lũ lượt tiến vào. Hình như một số người còn phải đứng lố nhố đằng sau nữa.

Có ổn không nhỉ?

Ông bất giác ngoái nhìn thiếu niên đang đứng chờ sẵn nơi cánh gà. Ông lập tức hối hận vì hành động này có thể mang đến sự xáo trộn trong lòng thí sinh, nhưng thiếu niên có vẻ hoàn toàn không để ý.

Trong khi các khán giả đang hớn hở trông đợi, thì chủ nhân của mọi mong chờ đó đang tỏ ra khá thoải mái, còn lấy ngón út ngoáy tai nữa.

Nhân vật tầm cỡ thật sự, hay một chàng ngố đây.

Takubo không khỏi sững sờ.

Cậu bé này chẳng có chút gì nổi bật, đến nỗi người ta còn không chắc cậu có đang hiện diện hay không. Còn xuề xoà hơn cả nhân viên ấy chứ. Cậu mặc sơ mi trắng và cái quần đen lùng thùng. Có khi là quần đồng phục học sinh không chừng.

Thêm một vấn đề nữa, quan khách quá đông sẽ ảnh hưởng tới độ vang của âm thanh. Thân thể khán giả hút mất một lượng lớn âm thanh. Thêm số người đứng dọc theo dãy tường đằng sau hay men theo lối lên xuống nữa. Sự hiện diện của họ

càng khiến âm thanh biến đổi rất nhiều. Ông có nên báo cho thiếu niên hay chuyện này không.

Takubo biết lời nói khinh suất chỉ tổ tạo thêm áp lực cho đứa trẻ, nhưng đành đánh cược vào sự "ngố" của thiếu niên. Hơn nữa, ông nghe bảo cậu bé sở hữu một đôi tai cực kỳ thính nhạy. Chắc chắn em sẽ hiểu được điều ông muốn nói.

"Cậu Kazama này."

Ông vẫy cậu bé, ra cái giọng tình cờ.

"Số lượng khán giả đông quá nhỉ, nhiều người còn phải đứng nữa. Chắc những người khách đứng ở mặt tường sẽ hút khá nhiều âm thanh đấy. Cháu hãy cố chơi to hơn so với bình thường nhé."

"A, vâng ạ."

Cậu bé chợt hiểu.

"Đúng rồi, khán giả. Cháu hiểu rồi ạ."

Thiếu niên cũng ngó qua ô cửa tò vò cùng Takubo quan sát hàng ghế khán giả, rồi cân nhắc trong một thoáng. Trên sân khấu, Asano đang kiểm tra lại thành quả lên dây.

Thiếu niên ngẩng phắt đầu lên nói với Takubo.

"Xin lỗi, bác nhắn chú Asano một câu giùm cháu được không ạ? Liệu chú ấy có thể đẩy lại cây đàn cháu nhờ chú ấy dịch chuyển hôm trước về vị trí cũ, lần này nhích về hướng ngược lại độ 30 centimet."

"Hả?"

Takubo vội vã rút từ túi áo ngực ra cuốn sổ và cây bút bi, hỏi lại chỉ thị của cậu thiếu niên.

Thiếu niên liền vẽ hình chú thích lên tập giấy và đề gửi vài lời đến Asano.

Takubo hấp tấp bước ra sân khấu, đưa tờ giấy nhắn cho Asano và truyền đạt lại ý của cậu bé.

"Có ổn thật không đấy?"

Asano xem tờ giấy nhắn, hỏi lại với vẻ nghi hoặc nhưng khi nghe ông giải thích về việc quá đông khán giả, gã như hiểu ra

liền bỏ đi kê lại cây đàn. Hàng ghế khán giả lao xao cả lên. Đương nhiên rồi. Thợ lên dây đang làm việc dở chừng lại bỏ đi kê lại mấy cây đàn không dùng tới.

Không còn thời gian.

Asano quay lại chỗ cây đàn piano ở trung tâm sân khấu một lần nữa, kiểm tra nốt độ vang của nó rồi hấp tấp bỏ vào trong cánh gà. Suýt soát thời gian. Lần nào cũng vậy, Asano đều toát mồ hôi hột, sao cho không bị trễ giờ.

"Cháu xin lỗi, nhờ chú việc gấp như vậy."

Thiếu niên cúi thấp đầu.

"Chú đặt ở đó được chứ?"

Asano ngoái đầu về phía sân khấu.

Thiếu niên nhòm ra ngoài ô cửa sổ xem xét cây đàn piano, rồi gật đầu, "Vâng, cháu nghĩ là ổn ạ."

Takubo nhìn chiếc đồng hồ đeo tay.

May quá, vẫn kịp giờ.

"Vậy thì, cậu Kazama, đến giờ rồi."

Ông mở cánh cửa quay, thiếu niên chậm rãi bước ra giữa màn ánh sáng. Dáng vẻ thong thả như đang dạo bộ qua cửa hàng tiện lợi ở gần nhà mua lon nước trà vậy.

Ngay khoảnh khắc cậu thiếu niên bước ra, tiếng vỗ tay hoan hô rầm trời ập đến. Cậu bé giật mình khựng lại theo phản xạ, cúi gập đầu chào khiến những tràng cười rộ lên từ hàng ghế khán giả.

Còn trẻ con quá.

Nathaniel thấy thái độ "thơ trẻ tự nhiên" không chút kiểu cách của em, bỗng thấy bớt hằn học trong một tích tắc.

Mong nó không bị đánh gục trước sự kỳ vọng của khán giả.

Mối lo lắng vừa dấy lên trong khoảnh khắc, ông bỗng giật thột khi thấy nét mặt thiếu niên nhìn về phía cây đàn piano sau khi ngẩng đầu lên hoàn thành màn chào hỏi.

Nét mặt đó là sao? Sắc màu trong đôi mắt đó. Hoàn toàn khác lúc thằng bé bước ra.

Chữ “mắt quỷ[60]” hiện lên trong đầu nhưng ông vội vàng dập tắt ngay. Gương mặt của cậu bé (như thể) đang bị hút vào cây đàn, không hề để mắt tới thứ gì chung quanh, và cũng không mang một chút nét ngây ngô lúc bước ra sân khấu.

Thiếu niên ngồi thịch xuống ghế, còn chẳng thèm điều chỉnh ghế mà lập tức chơi đàn luôn.

Ơ!

Nathaniel nhận rõ các giám khảo khác ngoài mình cũng đang giật thột.

Có lẽ thính giả bên dưới cũng vậy chăng. Cả hội trường vẫn còn đang ngơ ngác chưa hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Âm thanh này là sao? Cậu bé chơi theo kiểu gì vậy nhỉ?

Hệt như những hạt mưa treo lủng lẳng không chịu được sức nặng của chính mình mà rơi xuống, từng giọt, từng giọt một...

Cây đàn này đã lên dây đặc biệt theo kiểu gì sao? Hình như người thợ lên dây khi nãy đã xê dịch một cây đàn piano đằng sau. Chuyện đó liệu có liên quan gì không nhỉ?

Nathaniel thầm lắc đầu trong lòng.

Lên dây đàn thôi không đủ sức thay đổi âm thanh của cây đàn đến mức đó. Nó vẫn là cây đàn thí sinh trước đó đã chơi.

Vậy sao ta lại có ấn tượng như âm thanh từ trên trời rót xuống vậy nhỉ?

Dù ở xa hay gần, các giai điệu chủ lực lũ lượt kéo đến như thể cây đàn đang tự chơi lấy, chẳng khác một dàn âm thanh nổi gồm rất nhiều người cùng biểu diễn.

Đúng, thứ âm thanh này mang tính lập thể rất bất thường. Sao có thể làm được như vậy nhỉ?

Nathaniel chợt nhận ra mình đang rất sốc, và càng sốc hơn về chính điều đó.

Sao lại tồn tại một “Well-Tempered Clavier” hồn nhiên mà thần thánh như thứ âm nhạc của thiên đường đến vậy. Anh chưa từng nghe màn trình diễn nào như thế trước đây.

Takashima Akashi cũng đang rất hỗn loạn.

Sao có thể cảm nhận được từng âm thanh vang đọng đến thế này? Là nhờ lên dây đàn sao?

Anh nghĩ tới đó, chợt ngộ ra. Anh định ngoái đầu lại nhưng phải cố nhịn.

Không, không thể có chuyện đó. Với chừng này khán giả đứng tràn cả mặt tường. Vậy mà, âm thanh vẫn vang dội đến thế.

Akashi bất chợt lạnh người.

Một thiên tài bất định, và chưa rõ thiên tính. Khác hoàn toàn Masaru Carlos.

Chẳng mấy chốc, giai điệu chuyển từ Bach sang Mozart, âm sắc từ bản nhạc đầu tiên càng thêm rực rỡ và lộng lẫy hơn cả. Ánh sáng trên sân khấu như càng rạng rỡ thêm đúng theo nghĩa đen.

Toàn bộ khán giả đang nuốt nước bọt, chịu đựng áp lực khủng khiếp. Akashi cũng là một bộ phận trong số những khán giả đó.

Trái tim anh xao xác. Cảm giác hồi hộp bừng lên khắp châu thân.

Không ngờ, chính là thứ giai điệu tối cao của Mozart. Không chút băn khoăn, không chút nghi ngại như một nụ hoa sen trắng muốt rũ bùn nở bung. Luồng ánh sáng toả xuống như đôi bàn tay nâng niu lấy nó.

Cậu bé này đã luôn tủm tỉm cười từ khoảnh khắc ngồi xuống.

Akashi nhận ra. Cậu bé không hề nhìn vào phím đàn. Cứ như thể không phải em đang chơi đàn, mà là cây đàn đang mê hoặc em. Cứ như đứa trẻ chỉ cần thì thầm với cây đàn, cây đàn liền vui vẻ chơi đùa cùng nó vậy.

Oa.

Cùng với các khán giả khác, Akashi như tê liệt khi cảm thấy được tài năng tột độ của Mozart qua chương đầu bản piano Sonata No.12. Hễ nghe tới bản nhạc này, anh đều run rẩy trước giai điệu kỳ diệu được tạo nên từ vài trăm năm trước, nên ngay

khi giai điệu vang lên, sự phấn khích như luồng điện chạy rần rật qua toàn thể hội trường. Akashi nổi da gà.

Mozart này, sẽ chạy xa tới tận đâu đây?

Tuy nhiên, anh chợt nhận ra tiếng nhạc đã đổi khúc, khúc tremolo bất ổn vang vọng khắp nơi. Đã sang khúc nhạc thứ ba - "Islamey".

Ủa, làm thế nào để cây đàn phát ra âm thanh kiểu thế nhỉ?

Masaru cũng sửng sốt trước ảo giác cây đàn đã tự bật ra thành tiếng trước cả khi cậu bé kia chạm vào, như cây đàn piano tự chơi.

"The Well-tempered Clavier". Chỉ có thể nói là màn biểu diễn độc nhất vô nhị của cậu ta, Kazama Jin. Bản thân nó rồi sẽ trở thành tiêu chuẩn riêng.

Thứ âm thanh ngập ngừng nhưng ngập tràn niềm vui không gì miêu tả nổi. Không giống với bất cứ màn biểu diễn của ai khác.

Đơn giản mà gợi cảm, cũng có thể nói là một dạng khêu gợi...

Cậu không cảm nhận được bản nhạc.

Lắng nghe Mozart, và nhận ra là thế.

Hệt như cậu bé kia đang trình diễn một màn ngẫu hứng vừa chớm nghĩ ra vậy. Như thể khúc nhạc nổi tiếng hay giai điệu cậu vừa tạo nên cũng gọi ra cùng loại cảm xúc.

Tới bản "Islamey" này.

Chẳng lẽ cậu bé này không hề biết đây là một khúc nhạc khó?

Masaru linh cảm như vậy.

Thông thường, các thí sinh chuẩn bị chơi một bản nhạc khó sẽ gồng mình lên theo kiểu "Tôi sắp sửa phải chơi một bản nhạc khó". Cả dân chuyên nghiệp cũng không ngoại lệ. Điều này tạo cảm giác bản nhạc càng thêm khó, người nghe cũng cảm thấy mình đang nghe một "bản nhạc khó".

Nhưng cậu cảm thấy thiếu niên trước mắt mình không hề biết đến điều đó. Cậu bé chỉ cho đấy là một khúc nhạc thú vị, và

chơi nó theo cách thú vị thôi.

Thật sự, cậu cảm tưởng đây là lần đầu tiên mình thấy khúc nhạc này lại thú vị đến thế.

"Islamey" hóa ra là một khúc nhạc thế này. Có lẽ đây là lần đầu tiên mình được lắng nghe người khác chơi bản nhạc này với tất cả sự nghiêm túc, bấm đầy đủ tất cả các nốt nhạc.

Masaru sởn gai ốc.

Cậu ta có thể làm cho khúc nhạc này âm vang tới độ đó sao.

Số lượng âm phải chơi mỗi lúc một nhiều, tốc độ tăng lên như thế, thì âm lượng sẽ mỏng đi, nhỏ dần. Nhưng mọi hợp âm của thiếu niên đều không đục đi chút nào, mà nghe rất rõ ràng. Khó chơi ra tiếng đàn lớn đến thế lắm. Cậu thấy tiếng đàn càng có lực hơn về nửa sau.

Hơn thế nữa, Masaru nhận ra một điều còn bất ngờ hơn nữa.

Masaru đã từng tập chơi chơi khúc nhạc này trước đây. Do hình thức và nhịp điệu của "Islamey" nên dù chơi đúng nhịp vẫn có chỗ cứ bị kéo giãn âm dẫn tới cảm giác chậm trễ. Cậu luôn cảm thấy "A, chỗ này hơi chậm rồi" ở cùng một chỗ nhưng thật ra đang chơi đúng nhịp. Như gặp ảo giác. Nhưng cậu không thấy điều này trong màn trình diễn của thiếu niên kia. Tức là tốc độ biểu diễn đủ nhanh để đầu óc cậu cảm nhận được nhịp điệu chính xác của bản nhạc... cũng có nghĩa là, cậu bé này đủ sức chơi các bản nhạc nhanh và khó, còn có thể tăng tốc để chơi những đoạn cực nhanh nữa.

Sức dồn đuổi ghê hồn.

Bản nhạc dần tới cao trào ở nửa sau. Giai điệu lấp lánh, hợp âm liên tục và ngày càng nhanh. Như thể từ cây đàn, mà không, phải nói là toàn bộ khoảng không gian lập thể rộng lớn đã thành bức tường âm thanh bay đi khắp hướng.

Khán giả bị thứ áp lực âm thanh đó thổi bay, tuyệt vọng trụ lại ghế ngồi. Họ chịu đựng cú sốc từ màn trình diễn dị thường kia cũng bởi vô số khoái lạc khó nắm bắt hình thái. Từng nhịp tremolo dày dặn như tiếng ì ầm của đất chẳng khác quả bóng

cứng đang nảy thẳng vào mặt, vào mắt, vào tai và khắp thân thể.

Masaru cũng như các khán giả khác, cam chịu cơn thịnh nộ và để bản thân nuốt chửng trong niềm khoan khoái.

Trải nghiệm. Đây chính là trải nghiệm. Âm nhạc của cậu bé kia là "trải nghiệm".

Âm thanh cuối cùng duyên dáng cất lên, cậu bé bật dậy khỏi ghế như đang chịu đòn phản lực, cúi rạp đầu chào và nhanh chóng rút lui.

Khán giả mất một lúc lâu để muộn màng nhận ra màn trình diễn như đòn tấn công vũ bão lên thân thể mình đã kết thúc, muộn màng nhận ra người trình diễn đã rời đi, sự im lặng khó xử bao trùm lên khắp hội trường trong một tích tắc.

Nhưng rồi giây tiếp theo, khán giả bừng tỉnh và những tiếng vỗ tay lẫn reo hò rộ lên như sắp diễn ra bạo động, chẳng thể nghe rõ bất cứ điều gì cả.

Tiếng hò la giận dữ, nhiệt huyết đến điên cuồng. Bao giọng nói rung chuyển cả hội trường. Rất nhiều người còn vô thức đứng cả dậy.

Vòng Một không cho khán giả gọi thí sinh trở lại sân khấu. Nhưng khán giả không chấp nhận điều đó.

Những lời reo hò, những tiếng chân giậm thình thịch, và tiếng vỗ tay.

Nhưng, cánh cửa quay màu trắng trên sân khấu vẫn trơ trơ không chịu mở ra, cho tới khi nhân viên ra thay bảng tên cho màn trình diễn tiếp theo.

YOU'D BE SO NICE TO COME HOME TO[61]

Màn biểu diễn của Kazama Jin đã dấy lên một cơn khủng hoảng trong Ban giám khảo.

Đúng, chính xác là hoảng loạn.

Mieko nghĩ vậy khi quan sát tình hình xung quanh.

Ngay khi Kazama Jin biến mất khỏi sân khấu, mọi người đồng loạt mở miệng. Các giám khảo tìm kiếm nét mặt mình trong nhau, và ngạc nhiên trước phản ứng của từng người.

Bà lia ánh mắt về phía Nathaniel, thấy ông ta tái mặt trầm tư suy nghĩ. Có vẻ người đàn ông này đang rất tập trung, chắc còn mải phân tích màn biểu diễn của Kazama Jin. Hoàn toàn không để mắt tới tình trạng xung quanh. Chắc cũng đang sốc lắm.

Đúng như dự đoán, phản ứng phân làm hai ngã.

Một bên cảm thán không thể tin nổi, tuyệt vời, kỳ diệu.

Bên còn lại dè bỉu thô tục, ỡm ờ, tinh quái, như xiếc hề.

Những phản ứng thật kỳ quái.

Lúc Masaru Carlos biểu diễn, mọi người đều nhất loạt khen ngợi và chúc mừng, giờ này sao lại khác biệt thế nhỉ?

Mieko lặng lẽ hít vào một hơi thật sâu và sắp xếp lại cảm xúc của mình.

Khi nghe đến lần thứ hai, bà đã dần nắm bắt được.

Chỉ cần lắng nghe màn biểu diễn của cậu bé, người nghe không khỏi cảm thấy xúc động dù tốt hay xấu. Thanh âm của cậu bé đã chạm tới một tầng sâu tồn tại dưới bề mặt ý thức, thường vẫn được đè nén rất chặt của người nghe.

Một mảng mềm mại trong tim đã bị bỏ bẵng từ lâu.

Đó là một căn phòng nhỏ nằm sâu trong lồng ngực mà bất cứ ai cũng đều sở hữu.

Khi trở thành dân chuyên nghiệp, sự tồn tại của căn phòng nhỏ đó bỗng thành chuyện nhạy cảm. Đó chính là hình ảnh âm nhạc yêu thích "thật sự" ôm ấp từ thuở nhỏ. Vì khát vọng non nớt đối với âm nhạc ẩn trong gương mặt trẻ thơ.

Ngược lại, khi đứng với tư cách một nghệ sĩ âm nhạc, thứ âm nhạc mình đam mê và thứ âm nhạc tuyệt vời lại khác nhau. Tâm lý thường thức trong giới ngấm dần vào thân thể. Càng làm quen với thứ âm nhạc của công việc, thứ âm nhạc cung cấp ra như một món hàng, càng khó công khai nói ra bản thân thích thể loại âm nhạc như thế nào. Và đau đớn nhận ra được rằng mình không bao giờ có thể chơi được một màn trình diễn bản thân có thể thực sự hài lòng, màn trình diễn lý tưởng của riêng mình.

Quá trình theo nghề chuyên nghiệp càng dài, trở ngại càng cao và lý tưởng ngày càng xa vời, căn phòng nhỏ trong lồng ngực dần dần trở thành một thánh đường. Chỉ cần lỡ lầm một chút, ta sẽ dần dần thôi không còn mở cửa căn phòng nhỏ đó nữa, và cũng dần dần lãng quên sự tồn tại của nó.

Nhưng màn trình diễn của Kazama Jin lại đẩy người nghe đột ngột thăm lại căn phòng đã chìm vào quên lãng, hung bạo đá tung cánh cửa ra. Vả chăng sự cuồng nhiệt dành để cảm ơn người đã mở hộ cánh cửa, hay phản ứng cực đoan vì có kẻ thô lỗ mở tung cánh cửa căn phòng riêng tư trong lòng mình, dẫn tới hai phản ứng cực kỳ trái ngược như vậy.

Chắc thầy Hoffman đã nhận ra điều đó.

Hoặc cũng có thể khán giả lắng nghe không hề phòng vệ và không đóng lại phần mềm yếu trong mình, nên mới bị cuốn theo dòng cảm xúc và thể hiện ra sự nhiệt tình gần như điên cuồng đến vậy.

Mặc dù phân tích ra như thế, Mieko càng ngỡ ngàng tột độ vì không biết nên xem xét âm nhạc của cậu bé này theo dạng gì.

Thêm một điều kỳ lạ nữa.

Khi nghe tới lần thứ hai, bà không còn cảm giác ghét bỏ Kazama Jin. Bà thật lòng có thể tiếp nhận và cảm phục đứa trẻ này.

Chuyện này là sao nhỉ, Mieko thầm nghĩ.

Chẳng lẽ do bà đã đọc được lời nhắn gửi của thầy Hoffmann? Giăng một cái bẫy thiên vị mới?

Nhưng màn trình diễn của Kazama Jin thực sự mang theo rất nhiều cảm xúc.

Làm thế nào để tạo ra được nét nhạc sống động như vậy nhỉ?

Bản nhạc được tái hiện với kỹ thuật hoàn hảo, nhưng lại tươi mới như lần đầu được nghe. Thật khó tưởng tượng đến cảnh thằng bé phải tập đi tập lại những bản nhạc này tới mức nhàm chán.

Cảm giác việc không thấy được dấu hiệu khổ công học tập của thằng bé là để khiến ban giám khảo loại trừ nó.

Trong vài năm gần đây, các nghệ sĩ cho rằng sứ mệnh tối thượng là truyền đạt lại chính xác những tâm tình của nhà soạn nhạc, đặt trọng tâm vào việc hiểu thấu và tưởng tượng ra được thời đại và nền tảng cá nhân của từng nhà soạn nhạc trong thời điểm sáng tác. Chính vì vậy, các kiến giải tự do hay các màn trình diễn tự do không được hoan nghênh.

Tuy nhiên, màn biểu diễn của Kazama Jin lại tự do nằm ngoài mọi loại kiến giải. Nó chứa đầy sự tự do chân chính và độc đáo riêng biệt tới mức khiến người ta nghĩ hay thằng bé thậm chí không biết cả tên của nhà soạn nhạc. Như đang đối diện một chọi một với bản thân bản nhạc. Ấy vậy mà, màn biểu diễn vẫn hoàn hảo - chắc chắn điều này khó có thể chấp nhận được với bất kỳ ai đang tham gia công tác giáo dục âm nhạc.

“Yuuji đang ngấm ngầm tính toán điều gì vậy kìa?”

Bà bất chợt nghe thấy tiếng lầm bầm của Olga.

Đúng là Trưởng ban giám khảo cũng có khác, dáng vẻ điềm tĩnh nơi người phụ nữ này khó để lộ bà đang thuộc phe tán thành hay phủ quyết.

Nhưng Olga cũng đang suy nghĩ rất lung.

Lúc nhận thấy ánh nhìn của Mieko, Olga quay sang bà với vẻ mặt kỳ lạ.

"Thật đáng quan tâm. Cậu ta đáng quan tâm thật đấy."

Bà thấp giọng lẩm bẩm một mình.

Olga chẳng hề tìm kiếm sự đồng tình từ phía Mieko, chỉ khẽ lắc đầu rồi chậm rãi đi về phía phòng nghỉ dành cho Ban giám khảo.

"Aya? Aya, em phải nhanh đi thôi."

Kanae vỗ vai, đập cô tỉnh hồn lại.

"Ơ kìa? Đúng rồi."

Khi cô ngước lên sân khấu, đã sang tới số "84". Cô sắp sửa phải tới phòng tập, thay đồ và vào tư thế sẵn sàng rồi.

"Aya, em có ổn không đấy? Hay chị đi cùng em nhé?"

Aya ngơ ngác lắc đầu đáp lại vẻ lo lắng trên gương mặt Kanae.

"Không, em ổn cả. Chị cứ ở đây đi."

Aya xách cái va li đựng váy đứng lên.

Đôi chân cô đang lơ lửng, đầu óc còn chưa phân định nổi mình đang ở đâu nữa.

Đúng rồi, đang ở giữa cuộc thi mà. Mình cũng tham dự mà.

Aya vỗ đèn đẹt vào mặt mình.

Suốt quãng đường đi dọc khán đài ra tới ngoài hội trường, đầu óc Aya cứ váng vất tiếng đàn piano của Kazama Jin như thể vừa lên cơn sốt.

Cảnh vật chung quanh không hề đọng lại trong mắt cô. Nhưng thân thể vẫn còn ghi nhớ, tự lèo lái cô đi vào thang máy lên tầng có khu phòng tập.

Nhưng tiếng đàn của Kazama Jin vẫn không biến mất. Bach, Mozart, Islamey đều đang chảy trôi trong đầu óc.

Chấn động.

Thứ âm nhạc đa sắc màu đó.

Thứ âm nhạc tràn ngập niềm hân hoan của sinh mệnh.

Thứ âm nhạc thần thánh áp đảo như đổ tràn ra từ sân khấu.

Đứa trẻ đó được thần âm nhạc yêu thương.

Linh cảm của cô khi gặp cậu bé ở trên trường đại học, khi nhìn vào gương mặt đó không hề sai.

Giây phút cậu bé bước ra sân khấu, cô liền nhận ra chính là đứa trẻ khi ấy. Và khi cậu bé bắt đầu lướt trên phim đàn, niềm tin tưởng đó đã sống dậy trong lòng Aya.

Vào buổi sáng ngày thi cuối cùng của vòng Một này, Aya đang tuyệt vọng đến khôn cùng.

Cuộc hội thoại cô nghe được trong khu vệ sinh mấy hôm trước mãi không dứt khỏi đầu óc, cố luyện tập cũng không đâu vào đâu, Aya cảm thấy kiệt sức nhưng lại không được phép chạy trốn. Vào giây phút đó, một nỗi sợ hãi như thét gào thấm sâu vào trong tâm tưởng.

Hình như Kanae lại tưởng Aya rơi vào tình trạng đó do căng thẳng hồi hộp. Chị bạn vẫn đối xử với Aya như bình thường, còn kéo Aya đi "nghe 'hoàng tử ong mật' nhé".

Phần trình diễn của các thí sinh khác không hề lọt vào tai cô. Cô chỉ thấy cuộc cạnh tranh cuồng nhiệt đang diễn ra trên sân khấu như chuyện xảy ra ở hành tinh xa xôi nào đó, chẳng liên quan gì tới cô cả.

Mình sẽ trượt ở vòng Một. Hôm nay, mình tiêu đời rồi. Truyền kỳ thiếu nữ thiên tài một thời sẽ len lén hạ màn trên sân khấu này. Một cái kết chán chường của kẻ không có khả năng quay lại, một kẻ hoá tầm thường khi qua tuổi hai mươi vẫn diễn ra ở khắp nơi.

Dự cảm lạnh lùng đó đang bám chặt lấy xương tủy Aya.

Em xin lỗi, chị Kanae. Em xin lỗi, thầy Hamazaki.

Cô xin lỗi cha con nhà Hamazaki bao nhiêu lần chẳng xuể. Làm sao cô lại không cảm thấy có lỗi với Kanae vẫn luôn gần gũi chăm sóc cho mình. Cha con họ còn tiếp tục qua lại với mình sau vụ này không đây. Có khi họ mới là những người thấy khổ sở

ấy chứ. Cứ nghĩ tới cảnh hai người bọn họ tìm cách giữ ý trước mặt mình, Aya càng cảm thấy đau lòng hơn.

"Đông người ghê. Đúng là, hoàng tử ong mật."

Cô bất chợt ngẩng đầu lên, thấy Kanae đang ngó quanh. Cô cũng cảm thấy sự nhộn nhạo của những người chung quanh. Thấy cả khán giả đứng chật ních dọc mặt tường.

"Ghê quá. Kín ghế rồi?"

Aya tròn mắt trước cảnh tượng dị thường đó. Cô có nghe nhắc tới cậu bé Nhật Bản nổi như cồn trong đợt tuyển chọn ở Paris, nhưng thấy đáng sợ trước sự hứng khởi của khán giả mà không rõ lý do. Tuy đây là chuyện của người khác, nhưng bao sự chú ý đổ dồn vào cùng lúc đủ khiến cô thấy chợn.

Và, cậu bé bước ra.

Giây phút cậu bé xuất hiện, cô liền nhận ra ngay thiếu niên đó.

Cậu bé bắt đầu màn trình diễn.

Aya đăng ký xong với lễ tân, được dẫn vào trong phòng tập.

Khi đi dọc theo hành lang, cô nghe thấy tiếng đàn của những thí sinh vẫn đang cật lực luyện tập cho cuộc thi vọng ra từ những phòng tập khác.

Cô bước vào trong phòng tập, ngồi xuống trước cây đại dương cầm.

Nhưng đầu óc Aya chỉ có tiếng đàn piano của Kazama Jin.

Aya nhắm mắt lại, lắng nghe tiếng piano đó.

Thần âm nhạc. Thần đang ở đó.

Sau này, Aya nhiều lần nhớ tới cảm nhận kỳ bí lúc đó.

Thứ ùa đến trong đầu óc cô là quang cảnh thuở còn thơ. Cô gái nhỏ đang lắng tai nghe tiếng mưa rơi trên mái nhà, ngón tay gõ theo nhịp.

Mẹ. Thầy Watanuki. Chiếc túi vải thêu khóa Sol.

Quãng thời gian và cảnh sắc từng diễn ra giữa cô với cây đàn lần lượt dội về như vừa mới xảy ra, đến mức đáng sợ.

Nhiều hội trường khác nhau, nhiều cây đàn piano khác nhau, những người nhạc trưởng và nhạc công của từng dàn nhạc khác nhau.

Những bản nhạc cô từng chơi qua và tiếng vọng của cây đàn piano trôi trong đầu óc cô.

Đúng rồi, ngày ấy luôn có ai đó bên trong cây đàn piano. Lúc bước về phía cây đàn trên sân khấu, cô luôn thấy ai đó trong cây đàn đang kêu gọi cô. Ai đó vẫn luôn đợi chờ cô.

Kazama Jin. Cậu bé ấy rất vui vẻ. Giống mình của ngày xưa.

Thánh thần đợi chờ cậu ấy. Giống mình của ngày xưa.

Cậu bé chơi đàn với thánh thần. Giống mình của ngày xưa.

Mình đã quên bẵng đi lúc ấy đã vui vẻ thế nào.

Không không phải, mình đã chạy trốn.

Aya lắc đầu thật mạnh.

Mình không hề quên. Mình đã chạy trốn.

Lồng ngực đau nhói lên. Đó là điều cô đã tránh né tới tận bây giờ.

Cô phải cống hiến tất cả để được chơi đùa cùng thánh thần. Cô chỉ thấy bực dọc khi phải phơi bày tất cả, phải chơi bằng tất cả thân thể và linh hồn mình. Đâu đó trong lòng, cô muốn thử những trò chơi khác.

Mình yêu âm nhạc, cô đã lấy nó bao biện cho mình. Cô đã nghĩ chính vì yêu nên có thể được tha thứ.

Dòng cảm xúc cuộn lên như phát khóc.

Những luồng sóng ấm nóng xô nhau trong lòng cô.

Mình muốn được chơi đàn. Giống Kazama Jin.

Mình muốn được chơi đàn. Giống mình của ngày xưa.

Mình muốn được chơi đàn một lần nữa, vui vẻ những ngày xưa.

Rốt cuộc, Aya cứ nhắm nghiền mắt, không hề động tới cây đàn trong phòng tập.

Nhân viên thi thoảng lại ngó vào căn phòng của Aya, hoặc đi ngang qua với vẻ nghi ngại nhưng Aya hoàn toàn không hề để ý.

Cô chỉ tỉnh táo lại và biết mình phải thay đồ khi một nhân viên đến báo với cô rằng "Còn một người nữa là tới lượt em."

Số lượng khán giả lại bắt đầu tăng lên.

Rất nhiều người đã âm thầm rút đi sau màn biểu diễn của Kazama Jin, nhưng lượng khán giả bây giờ cũng không thua sút quá nhiều. Chỉ có bầu không khí hoàn toàn tương phản. Lúc nãy, người ta như đang đi trẩy hội với tràn ngập kỳ vọng, giờ lại là tâm trạng hóng thị phi, kìm nén đầy sự hưng phấn.

Kanae đau đáu trước sự hưng phấn kìm nén kia.

Cô nhận ra mình đang căng thẳng chưa từng thấy.

Cả những lúc phải lên biểu diễn, cô cũng chưa từng căng thẳng đến thế này. Cô biết mình vẫn luôn nỗ lực tập luyện, càng biết mình không thể cố hơn được nữa, nên cô có thể bình thản chấp nhận khi đứng trên sân khấu.

Nhưng, cô lại không thể làm gì hơn trước màn biểu diễn của người khác.

Trong ánh mắt của khán giả đang tràn đầy sự chờ trông hườm sẵn ác ý ranh ma, sẵn sàng đón đợi sự trở về của thiếu nữ thiên tài, hay được mục kích phế tích còn lại của nó.

Kanae bỗng thấy hơi thở khó nhọc dần. Cô đau lòng cảm thông cho Aya khi phải biểu diễn trong những ánh nhìn đầy mùi thuốc pháo này.

Nhưng Kanae lập tức phủi bay cảm xúc đó đi.

Không sao. Mình tin tưởng. Vào Aya. Vào đôi tai mình.

Kanae lặng lẽ hít thở thật sâu.

Vẫn còn tiếng loạt xoạt của khán giả đang đi dọc theo lối giữa.

"Mừng cháu trở về."

Takubo Hiroshi chỉ nói mỗi một câu đó.

Nhưng một câu nói kia lại ẩn hàm bao sự cảm khái sâu xa.

Cô thiếu nữ nơi cánh gà giật mình quay sang Takubo, ánh mắt thoáng trầm tư cuối cùng gương mặt giãn ra như đã hiểu, bật cười gật đầu với ông.

Takubo cũng bất giác gật đầu đáp lại với gương mặt tươi cười.

Đúng, ngày xưa Takubo từng tiễn cô bé từ cánh gà lên sân khấu như thế này... Ông còn nhớ cả bản nhạc khi ấy. Bản hòa tấu của Ravel.

Ông vẫn nhớ rõ cảm xúc và trái tim run rẩy của mình khi đứng nghe nơi cánh gà như thể chuyện vừa xảy ra ngày hôm qua.

A, cô bé này đúng là Aya thật. Ông nghĩ vậy khi chăm chú ngắm nghía nét nghiêng thần thánh trên gương mặt cô lúc quay vào cánh gà nhờ tối.

Takubo cũng nhận thấy bầu không khí quái dị phủ trùm dưới ghế khán giả, tuy thuộc một loại khác với Kazama Jin.

Nhưng chỉ cần ngoái nhìn cô gái đứng lặng trong bóng tối, vẻ điềm tĩnh tự nhiên nơi cô đã mang tới sự bình tĩnh cho ông.

“Vậy đến giờ rồi, cô Eiden.”

Takubo nhìn đồng hồ đeo tay, nhắc cô.

Cô gái lặng lẽ tiến ra. Gương mặt nhìn nghiêng của cô dưới làn ánh sáng đã sớm không còn đường nét của một cô bé, mà đầy vẻ uy nghiêm của một nữ thần như ông từng thấy năm nào.

Chứng kiến cảnh ghế ngồi đông nghẹt khán giả, Masaru không khỏi thắc mắc thí sinh tiếp theo có gì mà thu hút sự chú ý tới vậy. Cậu dỏng tai lên, cố nghe lỏm tiếng người rì rầm những lời đồn thổi xung quanh.

Từng được xưng tụng thiếu nữ thiên tài và đeo đuổi hoạt động biểu diễn từ sớm. Sau cái chết của người mẹ vừa là người thầy vừa là quản lý của mình, cô bé đó đã từ bỏ piano. Đây là lần đầu tiên cô ta tái xuất, trình diễn piano trước công chúng kể từ ngày đó. Cậu chăm chú lắng nghe mấy mẩu chuyện trò của đám

đàn bà con gái xung quanh, chẳng mấy chốc mà tích đủ thông tin dự phòng cho mình.

Ra là vậy, sự kỳ vọng pha lẫn tò mò và ác ý này là thế.

Masaru cảm nhận luồng không khí đặc quánh quanh mình.

Rõ ràng là bầu không khí phức tạp, có chút pha trộn sự ác ý ranh ma.

Thật đáng thương. Thế này thì không thể biểu diễn nửa vời được rồi.

Cậu vừa cảm thấy chút đồng cảm với cô thì đúng lúc cánh cửa xoay mở ra.

Một thiếu nữ nhỏ nhắn xuất hiện.

Ngay khoảnh khắc cô gái bước ra sân khấu, Masaru bỗng ngẩn ra.

Cậu không hiểu mình bị hút chặt vào gương mặt đó vì lý do gì nữa.

Lạ nhỉ.

Cùng với sự xuất hiện của cô gái, một luồng gió thanh khiết như ùa vào theo.

Giữa tràng pháo tay rất lớn nhiều ẩn ý, cô gái bình thản tiến về phía cây đàn piano.

Chiếc váy màu xanh sáng, kiểu cách đơn giản. Mái tóc cắt ngang vai.

Đường nét tạo ấn tượng mạnh mẽ. Hệt như có luồng ánh sáng tỏa ra từ bên trong khuôn mặt.

Cậu chợt nhận ra mình đã từng cảm thấy điều tương tự trước đây.

Chuyện xa xưa lắm rồi... ở chính Nhật Bản này.

Cậu hấp tấp coi lại bảng tên một lần nữa.

EIDEN AYA. AYA...

Trái tim giật nảy.

Lẽ nào. Lẽ nào nhỉ. Cậu mãi nhắc nhở chính mình, nhưng hình ảnh chiếc túi vải cũ kỹ nằm trong một góc va li tại phòng

khách sạn bỗng hiện lên trong đầu.

Không thể có sự tình cờ như thế được.

Cậu khẽ lẩm bẩm, nhưng nhịp tim thôi thúc trong lồng ngực lại không chịu xuôi đi. Ngược lại, càng thêm dồn dập.

Cô gái ngồi xuống ghế, hội trường liền tĩnh lặng tới điếng người. Mọi ánh mắt dưới hàng ghế khán giả đều dán vào cô.

Masaru cũng không thể rời mắt khỏi bóng hình cô. Cậu nhìn thật chăm chú từng đường nét, gương mặt nghiêng nghiêng đó như chỉ sợ bỏ lọt mất trong một giây sơ sẩy.

Nhưng thiếu nữ chẳng mảy may để ý tới mấy điều đó, ánh mắt cô đang nhìn lên khoảng không.

Đôi mắt khẽ nheo lại như bị chói, bờ môi thấp thoáng một nụ cười nhàn nhạt.

Giây tiếp theo, nét mặt cô gái nghiêm cẩn như đang ngưng tụ một thứ gì đó, rồi những ngón tay cô hạ xuống bàn phím.

Tiếng đàn của cô vừa cất lên, toàn thể hội trường bừng tỉnh. Đồng thời, họ dường như nhìn ra cái gì mới là chính thống.

Chất khác hẳn.

Những từ đó hiện lên trong đầu Takashima Akashi.

À, đúng rồi. Đây là cuộc thi cơ mà. Những cái gọi là giỏi hay kém rốt cuộc cũng chỉ là đánh giá dành cho một nhóm người không chuyên.

Cảm tưởng như thế hiện lên trong đầu.

Hãy nhìn đi. Người trên sân khấu mới là dân chuyên nghiệp, là kẻ sinh ra được định sẵn sẽ kiếm sống bằng âm nhạc.

Akashi ngỡ ngàng và càng cảm thấy lạ hơn khi bản thân an tâm tới mức lố bịch và dần thả lỏng.

Cô bé xứng đáng là thần tượng của mình. Kể cả ngày xưa, lẫn bây giờ.

Nathaniel Silverberg lắng nghe màn biểu diễn tuyệt đỉnh của Eiden Aya, lắc đầu cười nhạt và nhớ lại giọng nói của Hamazaki.

Có một đứa trẻ đã tới lúc cần đánh thức.

Hamazaki là bạn bè với ông nhiều năm, hiện đang giữ vai trò hiệu trưởng một trường đại học tư thục về âm nhạc. Ông chợt nhớ ông ấy đã nói câu đó khi ông thăm dò về các thí sinh người Nhật.

Ông ấy không chỉ đích danh, nhưng ông ngộ ra ngay khi nghe màn trình diễn của cô bé này.

Cô bé đó đã thức tỉnh rồi còn gì.

Có lẽ Hamazaki tỏ ra khiêm nhường đó thôi. Ông ta đã phục sẵn một thí sinh tầm cỡ này. Ông chẳng hề hay biết.

Lòng ông thấy tưng tức, lại chỉ biết cười trừ.

Tuyệt vời, thành thục. Thứ âm nhạc "chính thống" của một bậc lão thành ngồi lẫn vào giữa đám trẻ vô tư. Kỹ thuật đạt đến tầm hòa thành một phần của âm nhạc, nên giờ không còn là lắng nghe để kiểm tra trình độ kỹ thuật nữa mà đang bị cuốn hút và lắng nghe như một thính giả thông thường.

Sâu sắc. Độc đáo. Sự kiến giải đầy thú vị đối với bản Sonata của Beethoven. Cô bé này đã có sẵn nền móng âm nhạc chắc chắn của riêng mình. Thứ âm nhạc cao quý khó lòng mai một. Không khác gì một màn độc tấu của riêng đứa trẻ này.

Ông càng nghe, càng thấy mồ hôi mồ kê rịn ra.

Cường địch của Masaru không phải là Kazama Jin, mà chính là đứa trẻ này.

Bản nhạc thứ ba "Mephisto Waltz" bắt đầu lặng lẽ và tự nhiên.

Bao ác ý và tò mò sớm chẳng còn nữa, khán giả cùng nhau lắng nghe thứ âm nhạc thuần túy.

Âm nhạc của Eiden Aya.

Kanae cảm thấy lồng ngực mình đặc nghẹn, mũi cũng sắp sửa sụt sịt tới nơi.

Sự hưng phấn khi lần đầu nghe buổi hòa nhạc của Aya từ mười năm về trước đã hồi sinh một cách sống động, cô cảm thấy thân thể mình nóng rực lên.

Một màn trình diễn hoàn toàn khác Masaru Carlos.

Tĩnh lặng nhưng kịch tính. Cao quý mà khổ đau. Sự phấn khích lần tìm đến như những gợn sóng. "Mephisto Waltz" của Aya làm trái tim không khỏi run rẩy.

Cô gái nhỏ thật sự "đang bay" khi tự do tự tại điều khiển cây đàn piano trên sân khấu. Như nữ thần bay lượn trên bầu trời. Cuối cùng, nữ thần cô vẫn hằng tin tưởng đã trở lại với sân khấu.

Kanae bất giác thì thầm trong lòng.

Chào mừng em trở về, Aya. Cuối cùng, cuối cùng thì em cũng trở về rồi.

Nơi xa nhất ở cuối hội trường.

Một thiếu niên đội cái mũ cũ mèm, dựa vào góc tường gần lối đi lại.

Giữa rừng khán giả đang nhiệt tình lắng nghe, thiếu niên mở tròn mắt, gương mặt rạng rỡ chăm chú nhìn người con gái trên sân khấu.

Màn biểu diễn kết thúc, Aya đứng lên và cúi chào thật thấp. Hội trường liền chôn vùi trong những tràng vỗ tay.

Cô gái ngẩng đầu lên, cười hớn hở rồi nhanh chân rời khỏi sân khấu.

Không ai nói năng gì cả. Chỉ có sự rung động lặng lẽ tràn ngập hàng ghế khán giả, ngôn từ của họ đã bị cướp đi mất rồi. Không có tiếng hò reo, chẳng có tiếng giậm chân thình thịch, chỉ có những tràng pháo tay thật lớn kéo dài mãi không dứt.

"Ừm."

"Tuyệt vời thật đấy."

“Không hổ danh. Eiden Aya giỏi thật đấy.”

“Đúng là khác hẳn.”

Vừa lắng nghe những tiếng trầm trồ tràn ngập cảm xúc ở xung quanh, Masaru vừa đứng bật dậy như nhảy bắn khỏi ghế ngồi. Cậu hưng phấn tới mức không nhận ra bản thân đang vội vã lao ra khỏi hội trường. Lối đi đầy nghẹt khán giả vẫn còn đang ồ à xúc động trước màn biểu diễn khi nãy, nên cậu mãi chẳng nhích lên được.

Nhanh lên. Nhanh cho tôi ra.

Cậu vừa bực bội nghĩ vậy, vừa đợi những vị khách trước mặt chậm chạp rời đi.

Không sai. Cô gái ấy. Cô gái ấy là A-chan của mình.

Masaru như muốn bật khóc.

Gặp được rồi. Thật sự gặp được rồi. Không thể tin lại gặp nhau ở chốn này.

Masaru chẳng biết mình đang gào thét những điều đó với ai, nhưng tiếng gào cứ lặp đi lặp lại trong đầu cậu. Cuối cùng, cậu không thể chịu đựng nổi hàng dài khán giả mãi chẳng chịu nhúc nhích, vừa nói “Sumimasen!” với “Pardon!”[62] với các vị khách đằng trước mình, vừa rẽ cơn sóng người cuồn cuộn để lao ra ngoài sảnh.

ROMANCE[63]

Aya thay lại chiếc áo len và quần bò bình thường, nhịp tim cũng dần về lại trạng thái ban đầu.

Cô cũng lấy làm lạ khi nhịp tim lâng lâng nhẹ nhàng như thể trời quang hơn và những thứ đè nặng tâm hồn đã rơi xuống cả. Cho tới tận sáng nay, mà không, cho tới khi lắng nghe màn biểu diễn của Kazama Jin, cô đã chìm trong tuyệt vọng đến thế.

Váy vóc đúng là thứ gây căng thẳng và mệt mỏi. Giá có thể biểu diễn trong một bộ đồ thoải mái hơn.

Aya ưỡn người vươn vai, ngáp một cái đầy sảng khoái rồi rời khỏi phòng nghỉ.

Chưa gì cô đã cảm thấy việc mình bước ra sân khấu chỉ như một cơn mơ.

Cô tập trung tới mức không hề để ý tới phản ứng của khán giả. Giờ công tắc trong lòng đã hoàn toàn tắt phụt, cô thấy mình của ban nãy như một người hoàn toàn khác vậy.

Còn hai thí sinh nữa sau Aya, rồi tới phần thông báo danh sách thí sinh vượt qua vòng Một.

Cô vừa ngó đồng hồ đeo tay vừa nghĩ vậy, nhưng giờ đó cũng như chuyện của ai khác rồi.

Mình chơi đàn vì điều gì vậy nhỉ.

Cô đã lấy lại đủ tỉnh táo để tự vấn chính mình.

Không hẳn, cô vẫn rất tỉnh táo trong suốt quá trình biểu diễn. Một bản thân vẫn luôn giữ sự tỉnh táo thường trực khi lắng nghe âm nhạc. Từ lúc bắt đầu chơi piano, điều đó vẫn không hề thay đổi. Từ hồi còn nhỏ, cô luôn cảm thấy trong lòng có một bản thân khác luôn nhìn xuống từ trên cao.

Nhưng sự bốc đồng khi nãy.

Ngay giây phút nhớ tới, cõi lòng cô lại lao xao.

Hành động bốc đồng khi cô được chơi như Kazama Jin, như một đứa trẻ có tình yêu của thần âm nhạc đó là thế nào nhỉ.

Đã nhiều năm rồi, mà không, cô không hề cảm thấy sự bốc đồng đó hồi nhỏ. Cô cũng không ngờ trong lòng mình lại có thứ cảm xúc như thế.

Đứa trẻ đó. Âm nhạc của đứa trẻ đó. Đã khơi gợi sự bốc đồng trong cô.

Aya ngẫm ngợi.

Kazama Jin. Cô nên cảm ơn cậu bé đó. Nên vậy.

Cô chậm rãi bước vào thang máy, ấn nút xuống tầng hội trường. Trong lúc cô ra nhà vệ sinh, thư thả thay đồ, màn trình diễn tiếp theo đã bắt đầu.

Dù sao, cảm giác thỏa mãn và phấn chấn này chắc chắn do việc biểu diễn trên sân khấu mang lại. Đó là điều không thể tận hưởng trong các buổi tập luyện và thi cử hàng ngày.

Cậu có muốn tận hưởng nó nữa không?

Một bản thân tỉnh táo điềm đạm hỏi cô.

Cậu muốn quay trở lại sân khấu một lần nữa? Cậu có sẵn sàng để hoàn toàn quay trở lại không? Một khi thực sự đứng trên sân khấu đó cũng đồng nghĩa với trận tiền của cậu sẽ là thiên hạ ngoài kia. Cậu đã sẵn sàng đối mặt với họ chưa?

Vừa nghe mấy cô gái tán nhảm về mình trong nhà vệ sinh vài hôm trước, nỗi sợ hãi đã lập tức lấp đầy trong cô. Nếu còn tiếp tục xuất hiện ở những chốn công khai thế này, chắc chắn phải hứng chịu những lời ong tiếng ve hơn thế.

Đúng rồi, chắc chắn còn nhiều sự ghét bỏ khác nữa. Cậu có thể chịu đựng được hết không? Với cái cá tính thoải mái, thích gì làm nấy của cậu?

Làm thế nào bây giờ? Chẳng biết nữa.

Aya khẽ lắc đầu.

Nhưng... rất vui. Điều này là thật.

Thang máy của khu phòng tập nằm trong một góc hành lang của khu hội trường rộng lớn không bóng người.

Cô vừa bước ra, liền thấy hành lang chẳng có ai... mà không, một bóng người to lớn đang đứng đó.

Mái tóc nâu với những đường cong mềm. Áo sơ mi xanh đĩnh đạc, quần âu.

Ơ kìa, hoàng tử Juilliard.

Aya nhận ra.

Oà, nhìn gần mới thấy to con thật. Khí chất thượng phẩm là đây. Đúng là hoàng tử có khác. Người đẹp hơn hoa, bóng bẩy lộng lẫy. Không nghĩ là cùng giống loài với nhau luôn.

Cô trầm trồ trong dạ.

Cậu ta đứng ở chỗ này, chắc đang đợi ai đó nhỉ?

Cô bất giác ngó ra sau lưng, đánh mắt nhìn chung quanh.

Chỉ có mình Aya đi cái thang máy này, quanh cô cũng không còn ai khác.

Nhưng hoàng tử vẫn đang nhìn chăm chú về phía cô. Ánh mắt đó rưng rưng cảm xúc, không phải ánh nhìn dành cho người mới gặp lần đầu là cô.

Một tia sáng bật ra.

Đúng rồi, chắc có người sắp xuống. Người đó không đi cùng thang máy với mình.

Cô đoán ra, nhẹ nhõm.

May quá, mình nhầm đó thôi. Tự dưng trái tim đập thình thịch như con ngốc.

Aya thầm vuốt ngực thở phào, tính đi lướt qua cậu ta. Lúc đó, cô chợt thấy thân thể cậu ta bối rối cọ quậy.

Một giọng nói có chút lưỡng lự vọng tới qua vai cô.

“A-chan?”

Thật tình, cô không hiểu bộ nhớ con người được cấu tạo theo cách nào nữa.

Chẳng rõ chúng được kết nối với nhau ở đâu và như thế nào để kéo ra được một mảnh ghép từ ngày nào đó rất đỗi xa xôi.

Trong khoảnh khắc giọng nói đó gọi cô, cô như bị kéo ngược chiều thời gian về những năm tháng cũ, một cái ngăn kéo đóng kín trong não bộ Aya bật mở tung.

Giọng nói đó, cách nói chuyện đó, cách người đó gọi cô...

Trong giây phút ngoái đầu, Aya như nhìn thấy một cậu bé với gương mặt đậm nét La tinh, gầy gò, mái tóc xoăn mang tông đen nhàn nhạt.

A-chan. Tớ phải về Pháp rồi.

Cậu bé nói bằng giọng rầu rầu.

Aya khóc òa lên, cậu bé cũng chỉ biết gục đầu lặp đi lặp lại lời xin lỗi. Cậu bé luôn kín đáo, mãi không chịu động đậy, mang chút vẻ cô đơn nhưng lại sở hữu thứ âm thanh như biển cả rộng lớn trong ngày nắng đẹp.

"Ma..."

Aya tròn mắt, miệng há ra.

"Ma-kun? Cậu là Ma-kun? Thật ư?"

Cô nhìn chòng chọc vào thiếu niên trước mắt mình.

Từng là... thiếu niên thôi. Giờ người đó đường đường là một chàng thanh niên với chiều cao lên tới một mét tám tám. Gương mặt đó rạng rỡ hẳn lên, gật đầu dứt khoát.

"Đúng rồi, Masaru đây, A-chan. Giờ tớ vẫn còn giữ chiếc túi vải có thêu khóa Sol A-chan tặng cho đấy."

"Thật hả?"

Nói thật, bình thường Aya vẫn hay dè bỉu những cô bạn gái cùng thế hệ như một đám nhạn hồng bay lung tung, chỉ biết gào những từ "đùa à," "không thể tin nổi," "thật á," "ghê thật đấy" ngoài kia.

Nhưng, lúc này đây, cô cũng chỉ biết thốt ra cùng những từ như vậy, một cách đáng xấu hổ.

Nhất là trong tình huống này, còn có loại phản ứng nào hơn ngoài việc la hét và nhảy chồm chồm khi được gặp lại người bạn

cũ sau hơn mười mấy năm.

Tuy nhiên, vừa lao tới, Aya liền nhận ra cằm Masaru đâu đó trên đầu mình, bề ngang tính từ hai bên nách đã ngang phần vai cô rồi. Cậu ta to phải gấp đôi Aya.

"Ma-kun, cậu đã lớn đến thế này rồi cơ à."

Aya không thể cưỡng nổi, ngước lên nhìn chăm chú gương mặt Masaru. Hồi nhỏ, cậu mang rõ nét La tinh nhưng bây giờ làn da và màu tóc đã nhạt hơn nên không còn nhìn ra quốc tịch nữa. Từng nét trên gương mặt đều rất sâu, thoạt nhìn như một bậc triết gia hay tăng lữ, cảm thấy khó tiếp cận.

Nhưng Masaru lại cười lớn.

"Ghét ghê, A-chan. Cậu nói hệt như bà tớ vậy. Khi nhìn thấy A-chan bước ra sân khấu, tớ nhận ra cậu là A-chan ngay. Chẳng thay đổi gì cả."

Ý cậu là sao, Aya thầm rủa trong lòng. *Vậy mà mình hoàn toàn không nhận ra.*

Cô không thể tưởng tượng nổi cậu bé La tinh nhút nhát, yếu đuối ngày nào (dù cảm thấy chữ yếu đuối với chữ La tinh có vẻ mâu thuẫn nhau) giờ lớn bổng thành một chàng hoàng tử to cao bóng bẩy đến thế này.

Masaru chợt nắm chặt lấy tay Aya khiến cô không khỏi ngượng ngùng.

"Đúng rồi. A-chan, thầy vẫn khỏe chứ cậu? Tớ đã giữ lời hứa với thầy và A-chan. Vừa về Pháp, tớ lập tức theo học piano luôn."

Masaru hớn hở nói vậy.

"Anh sinh viên trường nhạc dạy tớ đầu tiên đã giới thiệu cho theo học thầy giáo của Conservatoire[64]. Tớ cũng theo học Conservatoire và tốt nghiệp sau hai năm."

Aya ngỡ ngàng.

"Ma-kun, cậu thật sự là thiên tài."

"Vậy á?"

Masaru lập tức lắc đầu.

“Tớ luôn nghĩ rằng thiên tài thật sự là A-chan và thầy chúng ta cơ.”

Giây phút ấy, Aya thấy vô cùng chấn động.

Phải rồi. Thầy Watanuki đích thực là thiên tài. Cô đưa Masaru tới lớp, thầy vẫn vui vẻ đón nhận và cho cậu học cùng. Người thầy đáng phục, đã nhìn ra tài năng của Masaru. Giờ cậu bé năm nào đã trưởng thành tuyệt vời, xuất hiện hệt như một ngôi sao lớn mang đầy kỳ vọng vào tương lai. Nếu thầy có mặt ở đây, chắc sẽ nheo mắt vui mừng.

“Ma-kun.”

Aya gắng nén lại nỗi buồn đang trào dâng.

“Thầy Watanuki mất rồi. Chưa đầy hai năm sau khi Ma-kun về Pháp. Thầy mắc ung thư tụy, do phát hiện muộn nên nhập viện chưa đầy một tháng đã ra đi. Thầy vẫn luôn nhớ Ma-kun lắm.”

Gương mặt Masaru lộ vẻ kinh hoàng. Nụ cười vụt tắt, khuôn mặt tái xanh.

“Thầy...”

Cậu nuốt nước bọt đánh ực.

“Mất rồi sao?”

Giọng nói yếu ớt y như cậu bé năm nào.

Aya chậm rãi gật đầu.

“Ừ. Mộ thầy hiện đang ở Zoushigaya.”

“Tớ muốn đi viếng mộ thầy.”

“Ừ, ta cùng đi. Thầy sẽ vui lắm đấy.”

“Ừ, được.”

Khi ngơ ngẩn vuốt ve bàn tay Masaru đang nắm lấy tay Aya lúc này, cô dường như quay lại những ngày xưa cũ. Trừ việc Masaru đã là một chàng trai cao lớn khiến cô phải ngước nhìn, và bàn tay này cũng to hơn hẳn tay Aya.

A, đúng rồi. Hình như bàn tay Masaru đã khá to từ thời đó. Những người có tay chân to dễ cao lớn lắm. Bàn tay to cỡ này có thể với tới mọi phím đàn chơi được cả Rachmaninoff và đủ mọi bản

nhạc khác. Tụi mình từng hứa sẽ cùng chơi liên khúc của Rachmaninoff nhỉ. Giờ thừa sức chơi được rồi.

Có vẻ phần trình diễn tiếp theo đã kết thúc. Giờ giải lao, hai người cảm thấy dấu hiệu khán giả đang lao xao bước ra ngoài. Có lẽ Masaru đã đợi Aya quay lại từ phòng nghỉ.

"Ma-kun, giờ cậu còn hát được bài 'Funa Uta' không?"

Aya dòm Masaru bằng ánh mắt tinh nghịch, Masaru bèn ưỡn ngực.

"Đương nhiên rồi. Khi tớ đi hát karaoke ở Tokyo, mấy người Nhật ngạc nhiên lắm."

"Đúng rồi."

Cứ nghĩ tới gương mặt này của Masaru nhiệt tình hát bài "Funa Uta", cô liền phì cười.

"Nhưng, thầy giáo của tớ còn tài hơn cơ. Thầy ấy hát được cả bài 'Tokyo Sabaku' của Maekawa Kiyoshi đấy."

"Ơ, Nathaniel Silverberg á?"

Dù ông ta từng lấy vợ người Nhật, nhưng hát thạo cả mấy bài dân ca thì giỏi quá. Cô chợt liên tưởng tới hình ảnh người đàn ông với quả đầu như bờm sư tử đó đang đứng như trời trồng hát bài "Tokyo Sabaku".

Cô không nhịn nổi, bật cười khúc khích. Masaru kéo tay Aya.

"A-chan, cậu cười nhiều quá đấy. Còn một người nữa, ta nghe nốt đi. Sau đó là thông báo kết quả."

Aya bỗng nhớ ra.

Bọn mình là thí sinh của cùng một cuộc thi.

Đột nhiên, cô bừng tỉnh giấc.

Cuộc thi. Bọn mình là đối thủ. Chỉ có hai mươi tư thí sinh lọt vào vòng Hai. Và mười hai người tiến tới vòng Ba.

Masaru chắc cũng có chung suy nghĩ.

Khi Masaru gật đầu cười với cô, hình ảnh cậu bé yếu đuối biến mất tăm. Cậu nói bằng giọng tràn trề tự tin.

"Tớ và A-chan sẽ ổn thôi. Cùng cố gắng ở vòng Hai nhé."

Aya ậm ừ.

Chắc chắn Masaru sẽ vượt qua được vòng Một. Màn trình diễn tuyệt vời thu hút đến thế cơ mà. Người ta còn nhận định cậu ấy là ứng cử viên cho chức vô địch. Trên thực tế, Ban giám khảo cũng đánh giá cậu ấy rất cao.

Nhưng còn mình? Mình thì thế nào đây?

Nỗi bất an thình lình len lỏi vào trong lòng. Cô chẳng còn nhớ phản ứng dưới hàng ghế khán giả như thế nào nữa. Chỉ cảm thấy hình như cũng không tệ.

"Cô Eiden."

Ai đó bất chợt gọi tên cô từ sau lưng.

Cô quay lại thì thấy hai người nam nữ đeo băng ở cánh tay, có vẻ là người bên báo giới.

"Cô đã vất vả cho vòng Một rồi. Màn trình diễn tuyệt lắm."

"Tôi là người bên Classics Stream, cô có thể trả lời vài câu hỏi chứ?"

Vẻ mặt tươi tỉnh của hai người nọ cho thấy màn trình diễn của Aya cũng không quá tệ. Nhưng lâu lắm rồi cô không nhận phỏng vấn từ ai, giờ đột ngột có người đề nghị thế này, đầu óc bỗng hóa ra trống rỗng.

"Cảm nhận của cô khi lâu ngày quay lại sân khấu ra sao?"

"Cảm giác khi chơi đàn thế nào ạ?"

"À, là..."

"Xin lỗi, chúng tôi muốn nghe phần trình diễn tiếp theo. Xin phép rời đi trước."

Người nói vậy rồi tươi cười cúi thấp đầu từ chối hai phóng viên chính là Masaru.

"Xin lỗi ạ."

Aya vội vã cúi đầu, xuôi theo Masaru kéo tay đi thẳng vào trong hội trường.

Cảnh này ngược hẳn với hồi xưa.

Aya gượng cười.

Đằng sau lưng, cô nghe thấy người ta nói "Ơ kìa, cậu trai đi cùng cô bé đó chẳng phải là cậu trai Juilliard?" "Ừ, đúng rồi." Hình như bọn họ đã nhận ra người đi cùng cô là Masaru.

Cô thoáng lo lắng, *không rõ họ sẽ bàn tán gì đây.*

Masaru ngồi thịch xuống một cái ghế ở mặt sau bên trái ít người chú ý.

Cô tính quay lại chỗ Kanae, nhưng Masaru vẫn nắm chặt tay kéo cô ngồi xuống, nên cô cũng chẳng dám mở lời.

Đằng nào vòng Một cũng sắp sửa kết thúc, lát qua chỗ Kanae sau cũng được.

"Xin lỗi nhé. Cảm ơn cậu, Ma-kun."

Khi cô thỏ thẻ với Masaru, nửa khuôn mặt cậu thấp thoáng nụ cười.

"Mấy cái vụ đó. Khi nào cậu không muốn phỏng vấn thì cứ từ chối dứt khoát là xong."

"Chắc cũng có nhiều bên đề nghị phỏng vấn Ma-kun nhỉ?"

"Tớ không nhận phỏng vấn khi đang dở vòng Một. Có kết quả vòng Một mới nhận. Sang vòng Hai tớ cũng định làm vậy."

"À, ra thế."

Đáng mặt nhân vật tầm cỡ trong tương lai ghê. Chưa gì đã có kiểm soát truyền thông chặt chẽ thế rồi. Chưa biết chừng cậu ấy còn ký hợp đồng với công ty quản lý nào đó rồi.

Cô mở tập chương trình, xem kỹ lại trang thông tin của Masaru một lần nữa.

"Ma-kun, tên thật của cậu dài đến thế này cơ á."

"Cái tên của A-chan khó ghê."

"Ma-kun, cậu đăng ký theo bên Mỹ nhỉ. Thảo nào, tớ không nhận ra. Tớ tưởng quốc tịch của Ma-kun là Pháp chứ?"

"Giờ tớ vẫn có thể đăng ký theo bên nào cũng được. Phía Juilliard đăng ký cho nên là Mỹ thôi. Về sau, tớ sẽ phải lựa chọn."

Ra vậy, Ma-kun hình như vẫn chưa thành niên. Hử? Tưởng mười tám tuổi là tuổi trưởng thành theo quốc tế cơ mà? Hay khái niệm hai quốc tịch của họ mang ý nghĩa khác?

Kém một tuổi. Con số "19" khiến cô ngẩn ngơ.

Trông cậu ấy trưởng thành là thế, hóa ra vẫn còn chưa thành niên.

Cô định lật sang trang khác, bỗng nhận ra Masaru vẫn đang nắm chặt bàn tay phải của mình.

"Này, Ma-kun."

Aya rụt rè cất tiếng gọi cậu.

"Cậu buông tay tớ ra một tí có được không?"

"Không muốn."

"Ơ?"

Câu từ chối thẳng thừng khiến mặt cô ngắn tũn.

"Tại sao? Tớ chỉ muốn lật sang trang thôi mà."

"Tớ chỉ sợ mình buông tay ra, A-chan lại bỏ đi đâu mất."

Aya nghệt mặt.

A-chan. Tớ phải về Pháp rồi.

Cú sốc xa xôi ngày nào lại dội về trong dạ. Lúc này nhớ lại, cơn sốc đó dần dần hóa thành cơn giận.

"Cậu nói gì vậy hả? Chính Ma-kun mới là người bỏ về Pháp. Giờ lại đang ở Mỹ nữa."

Aya phừng phừng phẫn nộ, cố tìm cách dùng tay trái lật tập chương trình. Masaru khẽ liếc sang cô.

Có chắc vậy không, A-chan. Người bỏ đi đâu mất không phải tớ mà là A-chan đó. Bởi vì, A-chan đã buông bỏ piano một thời gian dài còn gì?

Cậu chơi đàn giỏi tới mức đó, cậu ở nơi đỉnh cao đến như thế, vậy mà một ngày nọ lại đột ngột buông bỏ hết.

Chàng trai thầm cảm nhận bàn tay mềm mịn thân ái ngày xưa giờ đang nằm gọn trong tay mình.

Cảm giác an tâm không thể miêu tả rõ.

Cậu nhớ lại cảm giác ngây ngất của những ngày ấu thơ.

Cuối cùng cũng tìm thấy.

Masaru không buông tay Aya một phần là vì cơn xúc động dâng đầy khi tái ngộ sau sự biệt ly dài đằng đẵng, là sự hoài niệm khôn nguôi, nhưng phần vô thức trong cậu cũng đã sắc bén đánh hơi được điều gì đó...

Nếu không nắm tay thật chặt giữ cô ấy ở đây, chẳng biết được cô ấy có lại đột ngột rời bỏ cây đàn đi đâu không nữa. Nàng thơ này sẽ không chút nuối tiếc mặt đất, bỏ lại Masaru với cây đàn, một mình đi tới một thế giới xa xôi đẹp đẽ hơn, không quay lại nữa thì sao.

Thoáng bất an và sợ sệt đó ngấm ngầm dấy lên trong lòng cậu.

ODE TO JOY[65]

Chị cố căn hình ảnh Akashi đang căng thẳng đợi chờ vào chính giữa khung hình.

Nhìn anh bạn mình qua khung ngắm máy ảnh, chị cảm thấy nhói lòng.

“Cậu cảm thấy thế nào?”

Masami vừa đặt câu hỏi, Akashi liền gượng cười và nhìn về phía chị.

“Chà, căng đấy. Tớ không nhớ nổi đã bao lâu rồi mình mới thấy căng thẳng tới mức này. Có lẽ là từ hồi con trai tớ chào đời.”

Anh ngượng nghịu xoa xoa lồng ngực.

Người người đang ùn ùn đổ về phía sảnh. Số lượng người bên báo chí cũng khá đông, chị thấy kha khá người đeo băng tay và cầm sẵn máy ảnh.

Họ sắp sửa thông báo danh sách thí sinh lọt qua vòng Một. Khá nhiều thí sinh và người có liên quan đang chờ đợi chung quanh họ. Những vẻ mặt căng thẳng, phấn khích, trông mong và lo lắng hòa lẫn cho biết ai là thí sinh dự thi. Bọn họ không thể đứng yên một chỗ nên cứ đi loanh quanh, trò chuyện với hết người này người khác để kiềm chế cảm xúc của mình.

Trong số gần một trăm thí sinh, khoảng ba phần tư sẽ trượt.

Chỉ cần nghĩ như vậy, chị một lần nữa cảm thấy mức độ khắc nghiệt của cuộc thi và sự căng thẳng của thí sinh.

Tất nhiên cũng có sự hưng phấn. Hồi hộp nữa. Nếu chỉ là một người hâm mộ nhạc cổ điển thông thường, chắc sẽ thấy cảnh tượng này muôn phần thú vị.

Akashi đang lơ đãng nhìn ngó những người xung quanh. Tuy nhiên, ánh mắt anh lại không giống như đang nhìn họ. *Liệu*

mình sẽ lọt vào vòng trong hay bị loại? Chắc đầu óc cậu ấy đang chứa đầy suy nghĩ định mệnh kia. Khi nghĩ tới tâm trạng của bạn mình, chị cũng cảm thấy căng thẳng theo.

Masami điều chỉnh ống kính, chậm rãi lia quanh khu sảnh. Dân quay phim lúc nào cũng vậy, có thể nhanh chóng lấy lại sự bình tĩnh qua khung ngắm. Cảm giác như thế giới được cắt rời ra vậy. Cũng chính nhờ sự linh hoạt này, nhiếp ảnh gia mới có thể xâm nhập vào các khu vực nguy hiểm. Đôi lúc còn dẫn tới mất mạng. Vậy nên, các tiền bối vẫn luôn nhắc nhở chị phải cẩn thận với loại cảm giác này. Một mặt khác, chị cũng cảm thấy sự bất lực ngang hàng khi nhốt mình trong phần thế giới nhỏ bé bị cắt rời ra kia.

Những tiếng reo hò vang lên như gầm gào.

Từ trên tầng hai, Ban giám khảo chậm rãi bước xuống khu cầu thang rộng.

Chà, đông ghê.

Masami thầm cảm thán.

Cảnh tượng mười mấy giám khảo thuộc đủ mọi quốc tịch cùng nhau bước xuống thật đáng chiêm ngưỡng.

Ánh đèn và hàng loạt máy ảnh tập trung vào Ban giám khảo, gần như trở thành một sân khấu riêng. Khu sảnh ồn ào nãy giờ dần lắng xuống.

Người đi ở vị trí chính giữa đầu đoàn chính là Trưởng ban giám khảo Olga Slutskaya. Bà đang tươi cười, ánh mắt sắc bén, mặc bộ vest màu cam, uy phong đầy sức mạnh như có lửa cháy rừng rực trong người. Chị đọc được nhiều miêu tả về mái tóc đỏ trong tiểu thuyết, nhưng vẫn thấy lạ lùng khi nhìn mái tóc gần như đỏ sẫm dưới ánh đèn.

Olga cầm lấy chiếc micro không dây.

“Gửi tới tất cả thí sinh và những người có liên quan, các bạn đã vất vả với vòng Một rồi.”

Khi bà bắt đầu bài diễn văn bằng thứ tiếng Nhật chậm rãi và trôi chảy, chung quanh liền lặng như tờ.

“Chúng tôi cảm ơn mọi người đã cùng hoàn thành vòng Một của cuộc thi một cách suôn sẻ.”

Mọi ánh mắt đều đang chú mục vào tay bà - cũng tức là tờ giấy trắng bà đang cầm trên tay. Có vẻ là danh sách người vượt qua vòng Một.

Tôi nhận thấy trình độ ngày càng thăng tiến qua từng năm, trình độ của kỳ thi năm nay cao hơn so với lần trước, và sự cạnh tranh cũng khốc liệt hơn nhiều. Các bạn bị đánh trượt trong Cuộc thi này không có nghĩa chúng tôi phủ nhận tính âm nhạc của các bạn, mong các bạn đừng nản lòng mà hãy tiếp tục thử thách mình. Bà đề cập tới một vài quan điểm chính, nhưng đầu óc những người đang lấp đầy ở sảnh đã bắt đầu lơ mơ bay mất rồi, sự nóng ruột ngấm ngầm hiển hiện.

Rốt cuộc ai ở lại, ai bị loại đây?

Olga cười nhạt.

“Có vẻ mọi người đã không thể chờ đợi thêm được nữa, tôi xin thông báo danh sách thí sinh lọt vào vòng Hai.”

Đây đó vang lên tiếng cười và những lời xì xào.

Olga thong thả mở tờ giấy trên tay ra, đọc lên.

“Số 1, Alexey Zakayev.”

Oa, những tiếng reo cất lên.

Ánh mắt mọi người đều ngoái về sau. Trong một góc sảnh, cậu thanh niên da trắng đang ôm chầm lấy vài người bạn, mừng mừng tủi tủi.

“Hiếm có ghê. Thí sinh số một lọt vào vòng trong.”

Akashi lẩm bẩm.

“Vậy sao?”

“Vị trí đầu tiên luôn là bất lợi mà.”

Masami vừa hỏi vậy, Akashi đã nhanh miệng đáp.

“Số 8, Han Hyun Jung.”

Bà điềm đạm đọc tiếp, ở một vị trí khác, những tiếng reo hò lại vang lên. Lần này là một cô gái người Hàn Quốc.

“Số 12, Jennifer Chang.”

Những tiếng reo còn to hơn nữa.

Ánh đèn flash chớp nháy quanh cô gái cao lớn mang dòng máu Á. Cô là thí sinh người Mỹ được đánh giá là ứng cử viên cho chức vô địch.

Những cái tên khác lần lượt được đọc lên, mỗi lần đều kèm với tiếng reo vui nên khó lia máy ảnh theo kịp tất cả. Mọi người còn đồng thanh rộ lên một lúc nên khá ồn ào.

Trong bầu không khí đó, Olga vẫn đọc từng cái tên bằng tông giọng bình thản và rõ ràng.

Gương mặt Akashi càng lúc càng tái mét, sắp sửa đến số của anh rồi.

Masami chĩa máy ảnh về phía Akashi.

Đôi mắt đó mở lớn.

Chị nhìn vào ánh mắt đó, thấy mình cũng đang nín thở.

"Số 22, Takashima Akashi."

Có lẽ anh sẽ không bao giờ quên được giọng nói và gương mặt Olga khi đọc lên cái tên đó.

Akashi ngẩn ra trong tích tắc.

Rồi gương mặt dần đỏ lên.

Thế rồi, anh khẽ giơ hai nắm tay nói "Tốt rồi", nhìn sang Masami với vẻ nhẹ nhõm thành thực dâng lên từ trong tim gần như vẻ ngượng ngùng.

"A, tốt quá. Thật tốt quá. Thành công rồi. Cảm ơn, cảm ơn."

Anh thở phì ra, lẩm bẩm vậy. Tuy chẳng rõ anh đang nói với ai, nhưng lại hướng thẳng về phía máy quay và cúi đầu vài lần.

Mấy người ở gần đó nhìn cách Akashi giơ hai tay lên ra dấu cũng mỉm cười, vỗ tay và nói "Chúc mừng" với anh.

"Chúc mừng cậu."

Masami thấy một luồng cảm xúc nóng rực dâng trào bên trong mình. Chị cầm nguyên cái máy quay, bắt tay Akashi thật chặt.

Tốt quá. Thật sự tốt quá. Thế thì chương trình cũng có thể tiếp tục.

Do là tên thí sinh Nhật Bản đầu tiên được xướng lên, khá nhiều người bên báo chí tiến về phía Akashi.

Nhìn Akashi vui vẻ trả lời phỏng vấn, Masami cũng lây niềm tự hào.

"A, tớ phải gọi về nhà."

Akashi vẫn rạng rỡ niềm vui, nói vậy với Masami rồi nhanh chân chạy tới một góc hành lang.

Masami đuổi theo sau.

Cậu ấy vui vẻ thông báo về cho gia đình. Nhất định phải quay lại cảnh này.

Dù lý trí tỉnh táo phân tích điều đó, Masami vẫn cảm thấy một nỗi cô đơn không thể phủi bỏ khi Akashi hớn hở gọi điện về cho vợ.

"Số 30, Masaru Carlos Levy Anatole."

Những tiếng trầm trồ cực lớn vang lên.

Mọi người trong sảnh đều vỗ tay. Không chỉ có mỗi khán giả, mà cả đối thủ lẫn nhân viên ban tổ chức đều thành người hâm mộ cậu ta cả rồi.

Aya nhìn dáng vẻ Masaru như tắm mình trong ánh sáng, vui vẻ chào hỏi mọi người, lại càng thấy ngạc nhiên trước thiên tính của một ngôi sao trong chàng trai này.

"Nổi tiếng khiếp."

Kanae rủ rỉ vào tai Aya.

"Còn rất bảnh nữa."

Aya đáp vậy. Trên thực tế, cô vẫn chưa nói với Kanae chuyện mình ở chung với Masaru tới tận lúc nãy, hay chuyện cậu ấy là bạn thời thơ ấu của cô. Cũng khó đề cập tới chuyện này vì Kanae vừa nhìn thấy Aya liền nước mắt ngắn nước mắt dài kể lể chị ấy đã cảm động tới mức nào trước màn trình diễn của Aya.

"Thật đáng kinh ngạc, chị vẫn thấy số lượng thí sinh người Á khá đông nhưng không ngờ đến già nửa là châu Á."

Những cái tên được lần lượt gọi lên phần lớn không phải Hàn Quốc thì cũng là các nước thuộc khối Liên Xô cũ. Mọi người đều quan tâm xem có bao nhiêu thí sinh Nhật Bản lọt vào vòng trong, nhưng đã đọc tới non nửa số thứ tự mà chỉ có ba người Nhật: một anh trai lớn tuổi nhất, một cô bé mười mấy tuổi và một sinh viên trường nhạc độ hai mươi.

Chẳng mấy chốc số người vượt qua vòng Một đã quá con số hai mươi.

Chỉ còn vài chỗ trống. Những từ ngữ đó hiện lên trong đầu cô.

Nếu được gọi, tên cô chắc sẽ thuộc hai vị trí cuối cùng.

Aya đoán vậy. Thế này thì người xếp thứ tự cuối cùng sẽ luôn phải căng thẳng chẳng tốt cho tim chút nào.

Cô dường như thấy Olga dao động hít vào một hơi.

Sự do dự trong một thoáng đó liệu có phải nhìn nhầm không?

"Số 81, Kazama Jin."

Ồ, cơn phấn khích dâng trào.

Aya thở phào.

Đứa trẻ đó. Đứa trẻ được thần thánh yêu thương. Khi nãy, có phải Olga Slutskaya vừa lưỡng lự không?

Nhưng tràng pháo tay giòn giã đã cắt ngang dòng suy tưởng.

Mọi người vừa vỗ tay vừa nhìn quanh quất tìm kiếm bóng dáng Kazama Jin, rồi những giọng nói nghi ngờ vang lên "Ơ kìa?" "Không có đây sao?" Hình như cậu thiếu niên đó không đến nghe thông báo kết quả. Đương nhiên, danh sách người lọt vào vòng trong sẽ được dán ở hội trường và có thể xem trên mạng nên khá nhiều người không tới dự.

"Và số 88, Eiden Aya. Kết thúc danh sách hai mươi tư người."

Trong một thoáng, cô đang mải để tâm xem Kazama Jin ở đâu, nên thông tin lọt vào tai cũng bị xử lý chậm trễ.

Nhưng giây phút tiếp theo, Kanae reo lên và ôm chầm lấy cô, những người chung quanh cũng quay sang Aya và tươi cười vỗ tay. Cô nhận ra mình đã vượt qua vòng Một.

"Chúc mừng em. Chúc mừng, Aya."

Kanae lại trào nước mắt.

“Cảm ơn.”

Mặc dù cả hai đang vui vẻ ôm chặt lấy nhau, trái tim Aya lại vô cùng yên tĩnh và thầm tự hỏi liệu điều này có đáng để chúc mừng.

Cô nhận thấy một ánh nhìn liền ngước lên và phát hiện ra Masaru đang giơ ngón tay cái lên từ một vị trí khá xa, cô bèn vẫy tay và gật đầu đáp lại.

Cô hiểu ánh mắt Masaru đang nói điều gì.

Này, tớ đã bảo tớ và A-chan sẽ ổn rồi cơ mà? Cố gắng ở vòng tiếp theo nhé.

Cô tiếp tục được lên sân khấu... tiếp tục tranh tài với Masaru.

Vừa nghĩ tới đó, một thứ cảm xúc lạnh lẽo cắt ngang qua tim cô. Nhưng, một niềm vui cũng đồng thời dâng lên.

Cô sẽ tiếp tục được lên sân khấu... sẽ tiếp tục được chơi đàn ở nơi đó.

Trong tiếng loa thông báo của nhân viên về việc liên hệ làm việc, khán giả và các thí sinh lần lượt rời đi. Đây đó vài thí sinh vẫn đang trả lời phỏng vấn.

Danh sách thí sinh vượt qua vòng Một được dán lên bảng thông báo ở góc sảnh, khá nhiều người đang tụ tập ở đó. Vòng Hai kéo dài ba ngày và sẽ lập tức khởi động từ ngày mai.

Bất chấp những nụ cười phấn khích trên mặt, các thí sinh lọt vào vòng Hai nhanh chóng quay về. Họ cần chuẩn bị sẵn sàng cho vòng thi tiếp theo.

Mặt khác, các thí sinh bị loại đang trò chuyện với nụ cười mệt mỏi, thơ thẩn ở lại hội trường. Cuộc thi đã kết thúc với những người này. Họ sẽ không còn được biểu diễn trên sân khấu này nữa, nên vẫn còn chút luyến tiếc chưa muốn rời đi.

Người ta dán ảnh toàn bộ các thí sinh dọc theo đoạn hành lang dẫn vào sảnh hội trường.

Vài nhân viên đang gắn những bông hoa bằng ruy băng lên ảnh các thí sinh vượt qua vòng loại đầu tiên. Số lượng hoa sẽ tăng dần lên mỗi khi họ vượt qua được một vòng.

"... Hút chết nhỉ."

Simon đứng trong phòng hút thuốc, ngắm người ta gắn từng bông lên qua ô cửa kính và lầm bầm như vậy.

"Gì cơ? Anh hết nicotine rồi à?"

Mieko đang rít thuốc ở cùng một chỗ, khẽ lườm Simon.

"Tôi cũng hút chết đây, nhưng tôi có ý nhắc tới Kazama Jin."

"Chia hai phe rõ rệt nhỉ."

"Thì đó. Dù trong dự đoán."

Giám khảo sẽ chuyển các ký hiệu ○, △, × sang thang điểm bình thường và chọn thí sinh vào vòng trong dựa theo thứ tự tổng điểm từ trên xuống.

Điểm số của Kazama Jin chia rõ thành hai phần ○ và ×. Nhưng nói chung là ○ và × đều ít, nên coi như thuận lợi lọt vào vòng trong. Chính vì vậy, Kazama Jin là kiểu suýt soát qua điểm sàn, làm Simon và Smirnoff bạt vía một phen.

"May là Mieko đã quay đầu."

Simon liếc sang Mieko, lời nói sẵn ý khó chịu.

"Cái gì mà quay đầu. Do tôi đã ngộ ra thôi."

Mieko nhún vai. Lần này, bà cho Kazama Jin điểm ○.

"Đằng nào thằng bé cũng thừa kỹ thuật qua được vòng Một. Giờ đánh điểm × mới là ác quá đấy."

"Không biết thằng bé đó học hành kiểu gì nhỉ? Giờ ai đang dạy nó? Về sau nó tính ra sao? Chẳng biết có ý định trở thành nghệ sĩ biểu diễn không?"

Simon vừa lúc lắc đầu vừa tự hỏi một tràng như hát.

"Ai biết được. Tôi cũng để tâm chuyện này."

Mieko ngước nhìn khoảng không, nhả khói.

"Chẳng rõ vì sao nhưng tôi không thể tưởng tượng cảnh đứa nhỏ đó trở thành nghệ sĩ biểu diễn."

“Thấy chưa? Nhưng tôi cảm giác thằng bé sẽ trở thành một dạng nghệ sĩ chưa từng có.”

“Ừ. Có thể.”

Đột nhiên, Mieko tưởng tượng đến hình ảnh thiếu niên chơi một cây đàn piano đứng đặt trên thùng một chiếc xe tải hạng nhẹ chạy dọc đường ruộng.

“Một dạng nghệ sĩ piano lao động hả?”

“Cái đó là sao? Thời đại bây giờ là ‘quốc tế’ cả rồi.”

“Nhật Bản có câu ‘tình canh vũ độc’[66] mà. Vừa làm một người nuôi ong, vừa làm một nghệ sĩ piano. Chắc giới bảo vệ môi trường sẽ chào đón thằng bé đấy.”

Mieko bông lơn, nhưng thầm nghĩ đứa trẻ như Kazama Jin sẽ sống được theo cả hai lối đó. Hơn nữa, bà còn mơ hồ dự đoán phong cách âm nhạc của đứa trẻ này sẽ được đón nhận theo cách đấy. Nhất là hình ảnh cậu bé vừa dạo giữa núi đồi vừa ca hát hiện lên rõ nét trong đầu óc bà.

“Thật đáng quan tâm, cậu bé đó.”

Đầu óc Mieko chợt thầm nhắc lại câu Olga từng lẩm bẩm khi trước.

“Thật đáng quan tâm.”

Akashi chăm chú ngắm bông hoa màu hồng đính trên bức ảnh của mình với bao cảm xúc sâu xa.

Giờ Masami đã đi chỗ khác ghi hình rồi. Chị đề nghị cùng nhau ăn tối coi như buổi mừng công nho nhỏ, nhưng Akashi còn phải chuẩn bị cho vòng Hai nên quyết định một mình tận hưởng niềm vui công phá vòng Một.

Bông hoa bằng ruy băng này chính là thành quả từ bao công chuẩn bị tới tận giờ.

Lồng ngực anh dâng trào cảm xúc.

Nhờ sự ủng hộ của gia đình và bạn bè, anh mới đạt được bông hoa này. Mới có sức đi tới tận đây. Chỉ là một bông hoa

bằng ruy băng nhưng là bông hoa chở theo niềm vui không gì sánh bằng.

Mong cho mình có thể tăng thêm một bông hoa nữa.

Akashi thầm cầu nguyện với bông hoa, rồi lôi điện thoại ra chụp lại.

Khoan đã, có thể chụp chung với bông hoa không nhỉ?

Anh duỗi tay, chĩa ống kính điện thoại vào người mình, cố xoay đủ mọi góc độ. Nhưng anh mãi không căn được khoảng cách vừa đủ để bông hoa lọt chung vào khuôn hình.

Xem ra khó thật.

Trong khi anh mê mải thử đủ mọi cách, một tiếng cười vọng tới từ phía sau.

Anh ngoái lại, thấy Masami đã quay lại từ lúc nào. Chị đang ôm bụng cười ngặt nghẽo.

"Trời ạ, thật tình. Cậu một mình bày trò gì đây. Để tớ chụp cho là xong mà."

Akashi ngượng chín mặt mũi, nhưng cũng thấy nãy giờ mình lố thật nên bật cười theo.

"A ha ha."

Anh cùng Masami nhìn nhau, cùng cười thật to.

Đã lâu rồi anh mới lại được cười sảng khoái đến thế. Là do sự căng thẳng lúc đợi Ban giám khảo công bố kết quả, hay do bình thường đã quen nén lại cảm xúc vào bên trong, giờ anh đang cảm nhận được một thứ cảm xúc mình chưa từng thấy qua.

"Nào, đi ăn thôi. Đi ăn thôi."

"Ừ. Làm bữa chúc mừng nhẹ nhàng nào."

Cuối cùng, hai người cũng ngừng cười, cố lấy lại nhịp thở. Họ kéo nhau qua cánh cửa xoay, bước ra bên ngoài.

VÒNG HAI

L’APPRENTI SORCIER[67]

Từ sáng ngày hôm sau, ba ngày của vòng Hai bắt đầu khởi động.

Vòng Một kéo dài năm ngày với phần trình diễn của gần một trăm thí sinh, nên số lượng khán giả phân tách rất rõ ràng nhắm tới các đối tượng thí sinh khác nhau. Sang tới vòng Hai, không chỉ có người thân cận với các thí sinh mà số lượng khách thông thường đến nghe tất cả các bài dự thi đều tăng lên, số lượng khán giả cũng ổn định hơn. Bằng con mắt của người ngoài cuộc, ta cũng thấy được không chỉ trên sân khấu, mà dưới hàng ghế khán giả cũng tập trung hơn nhiều.

Thời lượng trình diễn trong vòng Hai dài gấp đôi vòng Một, giới hạn trong 40 phút. Đề bài như sau:

Một: Hai bản Étude của hai nhà soạn nhạc khác nhau: Chopin, Liszt, Debussy, Scriabin, Rachmaninoff, Bartók hoặc Stravinsky.

Hai: Một hoặc vài tác phẩm của Schubert, Mendelssohn, Chopin, Schumann, Liszt, Brahms, Franck, Fauré, Debussy, Ravel, hoặc Stravinsky.

Ba: Tác phẩm mới “Mùa xuân và Atula” do nhà soạn nhạc Hishinuma Tadaaki sáng tác riêng cho Cuộc thi piano quốc tế Yoshigae.

Các thí sinh khá lo ngại về cách kết hợp nhạc phẩm hiện đại hoàn toàn mới “Mùa xuân và Atula” vào nội dung biểu diễn của mình.

Ngay từ tiêu đề "Mùa xuân và Atula", ta liền đoán ra được bản nhạc này dựa trên bài thơ cùng tên của nhà thơ Miyazawa Kenji[68], và là một khúc nhạc gần như không có giai điệu. Với độ dài xấp xỉ chín phút, nó chiếm tới gần một phần tư thời lượng trình diễn, nên thứ tự chơi bỗng thành vấn đề lớn.

Đã vậy, khúc nhạc này mang lại ấn tượng khá khác biệt với các bản nhạc khác trong đề thi nên rất khó kết hợp. Hầu hết thí sinh đều lựa chọn đưa nó lên đầu hoặc xuống cuối phần trình diễn.

"Đơn giản thì đơn giản thật. Nhưng đưa vào đầu hay cuối còn phải dựa vào nội dung biểu diễn của từng người."

"Nhưng mà, cấu trúc bản nhạc kiểu này cũng chỉ có cách đó thôi. Ta cần phải cân bằng với các khúc nhạc khác, mà hầu như đều là các bản nhạc dòng lãng mạn, bài này kiểu gì cũng trơ khấc ra đó."

"Ừ, thật ra tớ cũng đưa bài đó lên đầu mà."

Ở một góc thuộc mặt sau dãy ghế khán giả, Masaru và Aya đều cầm tập chương trình bằng một tay, xầm xì trò chuyện. Masaru sẽ dự thi vào ngày mai, còn Aya vào ngày thứ ba. Hai người đều thích nghe các màn trình diễn khác nên mới hẹn nhau nghe từ thí sinh đầu tiên. Hôm trước, hai đứa đã trao đổi địa chỉ email, nên hẹn nhau ở hội trường luôn.

Thí sinh số một, Alexey Zakayev đã phải đợi qua chín mươi lượt để được quay trở lại sân khấu, mang vẻ mặt thư giãn và cho ra một màn trình diễn thoải mái, nhận được những tràng pháo tay vui vẻ trước khi rời khỏi sân khấu.

Hôm nay Kanae cũng phải về Tokyo, dự định sẽ quay lại vào tối mai.

So với thí sinh như mình, chị Kanae cứ phải đi đi về về suốt thế này thật vất vả. Chắc chị ấy sẽ thông báo cho thầy Hamazaki hay tin. Thôi thì ít nhất có thể báo tin vui đã qua được vòng Một là tốt rồi.

Aya chăm chú xem xét nội dung trình diễn của Masaru.

“Tớ thấy nội dung diễn của Ma-kun tập trung vào những bản nhạc khá tĩnh lặng, nên đặt ‘Mùa xuân và Atula’ lên đầu là được quá rồi còn gì.”

“Không hổ là A-chan. Cậu nắm bắt được ý tớ đấy.”

Gương mặt Masaru lộ rõ vẻ vui mừng.

“Ma-kun, điều đáng quan tâm hơn là thời gian của cậu có vẻ sít sao đó? Nhiều khi không thể căn chuẩn thời gian cho các khúc biến tấu đâu.”

Nội dung trình diễn vòng Hai của Masaru có một khúc biến tấu khá dài của Brahms ở cuối cùng. Chơi vu vơ khúc này cũng phải tới gần hai mươi lăm phút. Phải kết hợp nó với ba khúc nhạc khác trong vòng bốn mươi phút là khá sít sao.

“Không sao, chơi nhanh một chút là không sợ trễ giờ đâu. Tớ ít trật nhịp lắm. A-chan lại cho ‘Mùa xuân và Atula’ vào giữa cơ à. Dũng cảm ghê. Ngay sau ‘Feux follets’ à.”

“Ừ, kiểu kết nối vũ trụ hay kết nối khí tượng đó. Tớ thử sắp xếp theo ý đồ như vậy.”

“Hừm. A, ‘Variations sérieuses’ của Mendelssohn. Tớ cũng khá thích.”

Khi cùng Masaru trò chuyện và xem xét về nội dung biểu diễn của nhau thế này, Aya một lần nữa cảm thấy thầy Watanuki giỏi đến thế nào. Câu nói vô tình và nét mặt thầy khi nói câu đó chợt hiện về trong tâm trí.

Ngạc nhiên ghê, hai đứa có điểm gì đó khá giống nhau.

Cô thấy mình và Masaru có cảm nhận về các bản nhạc và cách sắp xếp khung biểu diễn rất giống nhau. Hai đứa đều thích nghe người khác trình diễn, cũng thích tận hưởng cuộc thi mình tham dự ở một mức độ nào đó. Nhất là, cô không thể giải thích rõ nhưng hai đứa mang quan niệm về âm nhạc khá tương đồng.

“Ma-kun chọn bản hòa tấu No.3 của Prokofiev à?”

Bản hòa tấu trong vòng Chung kết cũng là bản nhạc tổng kết cả cuộc thi. Vì đó thường là bản nhạc mình muốn có cơ hội chơi, các thí sinh hay chọn những bài hát bản thân ưa thích.

“A-chan chọn bản No.2. Có vẻ ít người chơi bản No.2 trong cuộc thi nhỉ?”

“Vậy hả?”

Cô bỗng giật mình.

Aya bất chợt nhớ ra cái lần mình đáng phải lên sân khấu nhưng lại chạy biến mất. Lúc đó, cô cần phải chơi bản hòa tấu No.2 của Prokofiev.

Chẳng lẽ cô đã vô thức chọn nó?

Aya hấp tấp xóa ngay suy nghĩ đó.

“Tớ thích tất cả các bản hòa tấu của Prokofiev. Prokofiev mang lại ham muốn nhảy múa.”

“Nhảy múa?”

“Ừ. Nếu là vũ công, tớ sẽ muốn nhảy múa. Không phải là kiểu nhạc sàn, tớ cảm thấy ta có thể nhảy múa với nhạc của Prokofiev. Hồi bản No.2 mới được đem ra trình diễn, phản hồi của người nghe có vẻ cực kỳ tệ hại. Diaghilev nghe bản nhạc đó liền chọn làm nhạc nền diễn ba lê cũng đáng nể thật.”

“Phải đấy. Hồi nghe bản No.3, tớ đã tưởng tượng tới những phim giả tưởng về không gian vũ trụ kiểu ‘Star Wars’[69].”

“Tớ hiểu, nó chính là vũ trụ mà. Còn bản No.2 là dạng noir[70].”

“Phải, phải. Kiểu xung đột của thế giới ngầm.”

Hai đứa nhìn nhau cười khì khì.

Aya cảm thấy một sự ngỡ ngàng mới mẻ. Rất khó kiếm được người chia sẻ cùng hình ảnh về âm nhạc với mình kiểu này lắm.

“Nếu là Ma-kun, tớ thấy bản No.3 của Rachmaninoff cũng ổn.”

“Ừm. Không tính bản No.1 và No.2, tớ không có hứng thú với bản No.3 lắm. Tớ cảm giác ý thức tự giác của người nghệ sĩ sẽ bị rò rỉ ra ở nửa sau bản nhạc. Bởi vì nhận ra từ bản No.2, Rachmaninoff mới dặn mình rằng ‘Phải ưu tiên viết một khúc nhạc mình có thể chơi và mê đắm nó.’ Ông đã phải cố kiểm soát

cái tôi cá nhân quá mức ở hai bản No.1 và No.2 nhưng tới bản No.3 thì bung hết mất."

Aya thộn mặt.

"Ma-kun... cái từ 'rò rỉ' trong tiếng Nhật, cậu nhớ được từ đâu thế?"

"Từ mấy du học sinh người Nhật ở Juilliard. Tớ cũng mượn khá nhiều truyện tranh Nhật nữa, cố gắng học để không quên mất tiếng Nhật đó."

Nhờ thế cậu ấy mới nói tốt thế này sao. Kho từ vựng của Masaru khiến cô không khỏi ngỡ ngàng.

"Xem nào, hoàng tử ong mật chọn Bartók No.3 à. Ra vậy, Bartók. Hợp với cậu bé đó đấy."

Hoàng tử ong mật. Kazama Jin. Masaru có vẻ cũng chú ý tới cậu bé đó.

"Cậu bé đó giỏi thật nhỉ."

Sự hưng phấn trong vòng Một quay lại. Masaru cũng dứt khoát gật đầu.

"Ừ. Tớ chưa từng thấy âm sắc nào chói lọi tới mức đó."

"Tớ cứ có cảm giác em ấy được thần âm nhạc yêu thương."

"Đúng đấy. Nhưng nghe đồn cậu bé đó không được Ban giám khảo đánh giá cao."

"Ơ, sao thế?"

Aya kinh ngạc. Không thể tin nổi. Cậu bé đã khiến khán giả phát rồ lên như vậy mà.

"Có lẽ không phải ai cũng thích sự chói lọi đó. Vài người còn chỉ trích phiên bản Bach đó quá gợi tình. Trong một cuộc thi, thế là đủ mất điểm rồi."

Masaru bình thản.

"À, ra vậy."

Sự lo lắng mơ hồ dâng lên. Cuộc thi cũng là nơi nén ép lại đủ thứ "miệng lưỡi thiên hạ". Một màn trình diễn tuyệt vời, độc đáo đến như vậy còn không được công nhận, thì thế nào mới gọi là tài năng.

“Tớ cũng từng cân nhắc tới bản hòa tấu của Bartók, nhưng còn phải xem dàn nhạc nữa.”

Aya nhắm vào một điểm trong câu lầm bầm của Masaru.

“Dàn nhạc?”

Masaru gãi mũi.

“Tớ có mua về nghe một số đĩa CD gần đây của dàn nhạc sẽ hỗ trợ mình hòa tấu, nhưng tớ cảm giác phần nhạc cụ hơi của họ hơi yếu... Mà hình như các dàn nhạc của Nhật đều có xu hướng như vậy.”

“Kỳ lạ ghê, rõ ràng là số lượng người chơi nhạc cụ hơi đang tăng lên.”

“Phải chơi Bartók với một dàn nhạc có khả năng chơi nhạc cụ hơi thật đỉnh, không thì khó tạo được hiệu ứng. Ta có thể cố gắng bù vào phần nào, nhưng nếu không có nhạc cụ hơi cùng phối âm trong thời gian dài thì không ra được độ vang.”

Cậu ấy còn tìm hiểu về dàn nhạc sẽ chơi cùng trong Chung kết nữa.

Aya rùng mình trước sự tỉ mỉ của Masaru. Cậu ta không chỉ là một chàng trai tốt, mà còn là một chiến lược gia. Phần lớn thí sinh đều chỉ mong lọt vào đến Chung kết, chắc chẳng có tâm trí đâu tìm hiểu tới tận dàn nhạc.

“À phải, Ma-kun hình như cũng giỏi kèn trombone?”

Masaru ngạc nhiên quay phắt sang.

“Cậu nghe từ ai vậy?”

“Hình như ai đó trên trường nhạc từng nhắc.”

Mạng lưới thông tin của trường đại học âm nhạc không thể xem thường.

“Tớ muốn chơi thử các nhạc cụ ngoài bộ dây phím. Người ta khen cánh tay tớ dài dễ bấm nốt, tớ bèn chơi thử kèn trombone và thấy cũng thú lắm. Giờ thi thoảng vẫn thổi đó. Hồi từ bỏ piano, A-chan có chơi gì khác không?”

Câu trả lời của Masaru khiến Aya ngạc nhiên vì cậu bạn đã biết rõ tình hình của mình. Vụ này cũng là tai tiếng trong giới

nhạc, chắc đã lỡ lọt vào tai cậu ấy. Aya bèn nhún vai.

"Tớ chỉ từ bỏ biểu diễn, đâu có từ bỏ piano. Tớ tham gia ban nhạc fusion[71], rồi ban nhạc jazz. Tớ khá thích ghi ta, nên từng thử chơi. Nhưng dạo gần đây chẳng động vào nữa rồi."

"Ghi ta cổ điển hả?"

"Không, ghi ta jazz. Tuy chỉ chơi phong trào thôi, bắt chước Pat Metheny hay Joe Pass[72] ấy mà."

Đúng rồi, mình cũng từng có thời như thế. Chìm đắm vào đủ thứ khác cho tới tận lúc vào trường nhạc.

"Hê. Tớ muốn nghe A-chan chơi ghi ta quá."

"Tớ chơi dở lắm. Vả lại, ghi ta vẫn hợp với con trai hơn. Nhất là hai dòng rock với jazz đó."

"Cũng chưa biết được."

"Biết được chứ. Tớ nói nhỏ thế này nhé, khi tớ chơi ghi ta lần đầu tiên có cảm giác của con trai đó."

Masaru khoan khoái cười ha hả.

"Vậy, A-chan sang New York chắc cũng nhập bọn được với nhóm bên đó đấy."

"A ha ha, có lẽ."

Chợt, Masaru nghiêm mặt nhìn Aya chăm chú.

"Tớ bảo thật đó, A-chan. Khi cuộc thi này kết thúc."

"Tới Juilliard?"

"Không chỉ Juilliard."

"Không chỉ?"

"Không có gì."

Masaru nhìn về phía trước.

Không chỉ Juilliard.

Aya dặn mình không nên suy nghĩ sâu xa làm gì, liền đổi chủ đề.

"Tiếp theo là tới lượt bạn của Ma-kun nhỉ."

"Ai cơ?"

“Jennifer Chang. Cô bạn đó cũng là ứng cử viên chức vô địch còn gì? Tớ đã muốn nghe màn trình diễn của cô ấy ở vòng Một mà bỏ lỡ mất.”

Masaru “à” lên, gật đầu.

“Cô nàng đó khá đấy. Sức mạnh và kỹ năng ghê gớm lắm. Có lẽ khá thích hợp với thi thố.”

Cô cảm thấy lời của Masaru còn ẩn ý khác.

“Tớ muốn nghe bình luận của A-chan về màn diễn của cô ấy.”

Cánh cửa xoay bật mở, Jennifer Chang cao lớn khoác trên người bộ váy đỏ tươi tắn bước ra. Những tiếng hò reo vang lên, cùng tràng pháo tay khá lớn.

“Oa, lại là váy đỏ. Hợp ghê.”

“Hình như cô gái này luôn mặc các bộ trang phục tông đỏ khác nhau khi thi thì phải.”

“Hê. Chắc là màu chiến thắng đó.”

Giữa những tiếng vỗ tay, Chang đường hoàng bước ra gườm gườm nhìn xuống hàng ghế khán giả, rồi tiến về phía cây đàn piano.

Nội dung biểu diễn của Chang cũng khởi đầu với “Mùa xuân và Atula”.

Tuy cũng đặt “Mùa xuân và Atula” lên đầu như Masaru, nhưng cô nàng này lại mang tới ấn tượng khá thú vị kiểu đặt lên đầu để “nhanh chóng xử lý thứ phiền phức”. Nội dung biểu diễn cũng bộc lộ cá tính con người là có thực.

Mọi người chắc cũng tập trung chú ý xem bản nhạc “Mùa xuân và Atula” lần đầu tiên được trình diễn trên khắp thế giới sẽ được Chang chơi theo kiểu gì. Các tác phẩm mới thường không có hình mẫu sẵn, nên nghe người khác chơi cũng là một cách tham khảo. Đối với các thí sinh, càng nghe được nhiều mẫu thử càng có lợi.

Khả năng tái hiện tổng phổ hoàn hảo. Ra vậy, còn cách lý giải này nữa.

Aya khá hứng thú với cách lý giải rõ ràng của Chang.

Khi chơi các tác phẩm của nhà soạn nhạc người Nhật, người ta thường có xu hướng chấp nhận nguyên sự mơ hồ trong đó và biểu diễn theo kiểu ậm ờ "Có vẻ là vậy". Ngược lại, người Tây Âu lại hay tái hiện theo hình tượng về "thiền".

Tuy nhiên, Chang đối diện với tổng phổ bằng sự bình tĩnh, không buông thả theo kiểu tùy ý, mà dồn sức tái hiện bản nhạc rõ theo một hình thù cụ thể. Vũ trụ quan của Miyazawa Kenji, hay nói cách khác là từng âm từng nốt thể hiện chủ đề vạn vật tự nhiên, dường như đã được cô ấy thuyết minh theo ý riêng. Chính tại điểm này, sự logic trong tư tưởng và tính cách được lột tả rõ từ nhiều khía cạnh.

Đây có thể coi là một bản mẫu của khúc nhạc này nhỉ.

Aya quan sát Chang hoàn thành bản nhạc đầu tiên.

Tiếp đó, cô ấy sẽ chơi mấy bản nhạc đắc ý của mình chăng, luyện khúc của Chopin và Liszt xét ra đều là các khúc nhạc khó.

Đúng như tưởng tượng, màn trình diễn năng động tuyệt vời diễn ra, sự phấn khích không thành lời của khán giả càng lúc càng dâng lên.

Aya vẫn thấy hứng thú nhưng lại sớm tỉnh táo hơn.

Cô thấy sự năng động nhưng đơn điệu. Dù kỹ năng rất giỏi. Giống như nhét đầy bụng những món ngon, không thể nhồi thêm được nữa.

Aya cảm giác mình hiểu được điều Masaru muốn nói.

Vốn Aya không phải dạng hay lắng nghe và phân tích mổ xẻ màn trình diễn của ai đó. Cô thích làm một khán giả, vô tâm thưởng thức. Cô nghĩ là vì Masaru đã bảo "Tớ cũng muốn nghe bình luận của A-chan" nhưng dường như không phải vậy.

Aya nhận thấy một hình tượng kỳ lạ đang lơ lửng trong óc mình nãy giờ.

Đó chính là mấy anh chàng đô con đang chơi bóng chuyền. Hơn nữa, chẳng hiểu sao lại là hình ảnh con át chủ bài của đội đang làm một cú tấn công đảo ngược ngoạn mục nhưng lại bị đọc bài và chặn lại.

Thật ra, Aya khá thích xem thể thao. Chuyển động của các vận động viên hàng đầu có điểm chung với thứ âm nhạc đẹp đẽ, và đôi lúc còn nghe thấy tiếng nhạc rất rõ ràng.

Cô không rõ vì lý gì mà Chang mang lại hình ảnh đó, nhưng trong tưởng tượng kia, màn tấn công ngược rất mạnh mẽ nhưng phong cách tấn công đơn điệu nên bị chặn đúng thời điểm và không thể tạo được thế uy hiếp.

Ra là thế.

Aya thầm gật gù trong dạ.

Dù nhảy lên điểm cao nhất và đánh bóng ở ngưỡng người thường không làm nổi cũng chẳng quyết định được điều gì. Người ta ấn tượng với sức mạnh thể chất tuyệt vời, nhưng vẫn là cú đánh không thành. Hay nói cách khác, không khiến ai cảm động.

Màn trình diễn năng động nhiệt thành đến thế mà sao lại vậy nhỉ?

Aya nghiêng đầu thắc mắc.

Cô chợt nhớ tới lời phát biểu của một đạo diễn điện ảnh về phim Hollywood gần đây, *không phải là nghệ thuật giải trí mà là trò chơi cảm giác mạnh.* Màn trình diễn của Chang mang lại cảm giác gần tương tự.

Từ đầu thế kỷ XX, chúng ta bị nhét vào giữa hai cuộc đại chiến... Nói cách khác, thời điểm trước và sau đó, giới âm nhạc cổ điển của châu Âu đã tổn thất rất nhiều nhân tài vì họ đã chết hoặc chuyển sang Mỹ sinh sống. Tài năng hiển nhiên sẽ bị hút về phía tập trung nhiều tiền tài và quyền lực. Từ khi nước Mỹ giàu có trở thành một thị trường âm nhạc khổng lồ, tốt xấu gì cũng có khả năng truyền bá được âm nhạc cổ điển. Cầu nhiều cũng tạo lợi thế cho cung.

Ví dụ dàn nhạc có thể chọn những bản nhạc phù hợp với họ, người chơi piano cần trình độ kỹ thuật siêu việt và từng hạt âm thanh rõ ràng hoàn hảo. Nó khác với những phòng trà chỉ chơi trước mặt những khách hàng độc quyền, họ cần loại âm thanh lớn và rực rỡ có thể vang tới mọi góc của hội trường, đáp ứng

được số lượng lớn khán giả. Đương nhiên, các nghệ sĩ cũng phải đáp ứng được mong muốn của thị trường, mà tập luyện các màn trình diễn thỏa mãn xu hướng đó.

Các nghệ sĩ đã sớm không cần phải ứng biến, khán giả sẽ đi nghe những bản nhạc nổi danh mà họ sẵn biết. Họ không có hứng thú với những khúc nhạc khó hiểu hay các bản nhạc mới, càng tránh xa những màn trình diễn có chất riêng.

Sự phát triển của đĩa CD tạo thêm đà thúc đẩy xu hướng này.

CD vốn được biết là đã lọc bớt những quãng cao tần và thấp tần thường không phải lúc nào tai người cũng nghe thấy được và chỉ tái hiện lại phần thu âm được. Đồng thời, tính bản địa và các sắc thái đã truyền đời của châu Âu mà các nghệ sĩ trình diễn mang trong người cũng bị tước đi và bỏ bẵng.

Chang là một nghệ sĩ piano thể hiện rõ những gì khán giả của thị trường âm nhạc Mỹ mong muốn. Có thể nói vấn đề không nằm ở chỗ tốt hay xấu, mà là sự tồn tại sinh ra từ yêu cầu của thời đại và quần chúng.

Chang đã chơi xuất sắc bốn mươi phút, kết thúc vòng Hai của mình.

Khán giả nhiệt tình hân hoan cổ vũ.

Thí sinh được phép quay lại chào khán giả từ vòng Hai. Chang vừa rút vào trong cánh gà liền xuất hiện trở lại, nở nụ cười hào phóng đáp lại những tràng pháo tay của khán giả. Cô gái cao ráo trong bộ váy đỏ khẽ gập người chào khán giả, mang vẻ quyến rũ không gì sánh nổi.

“Cậu thấy sao?”

Giữa những tiếng vỗ tay không ngớt, Masaru thì thào vào tai Aya.

“Cô ấy chắc chơi gì cũng được nhỉ. Mạnh mẽ kinh hồn.”

“Thấy chưa.”

“Giống như được đi chơi Disneyland ấy. Tớ cảm tưởng như đang cưỡi lên Big Thunder Mountain[73]. Hệt như trò chơi cảm giác mạnh.”

Masaru im bặt trong chốc lát, tái mặt nhìn Aya.

“A-chan, cậu vừa nói ra một điều cực kỳ đáng sợ.”

“Ơ, vậy hả?”

Gương mặt Masaru hiện lên vẻ trầm tư.

“Ừ, nhưng cậu nói đúng... Cô nàng đó là trò chơi cảm giác mạnh. Đúng rồi, tớ vẫn luôn tìm kiếm từ miêu tả đích xác màn biểu diễn của cô ấy, trò chơi cảm giác mạnh à. Thuyết phục đấy.”

“Khán giả thì vui sướng, lại mang tính đại chúng.”

“Lỡ mà nói ra với cô nàng, chắc cô ấy nổi sùng lên mất. Đối với nghệ sĩ, đó là một câu xúc phạm. Nhưng rất đúng trọng điểm.”

Aya bỗng thấy lo lắng.

“Cậu đừng kể cho cô ấy chuyện tớ nói ra nhé.”

“Đương nhiên, tớ nói làm gì.”

Câu trấn an của Masaru giúp cô nhẹ nhõm hơn.

“Bản ‘Mùa xuân và Atula’ của cô ấy tuyệt đấy chứ. Tớ có cảm giác như đây là lần đầu tiên mình định hình được cấu trúc bản nhạc đó.”

“Ừ, tớ cũng thấy vậy. Một ưu điểm của cô nàng này là có thể diễn giải các khúc nhạc theo hướng lập thể.”

“Tớ cũng thích phần cadenza[74]. Chẳng rõ có phải cô ấy tự sáng tạo ra không.”

“Không đâu, tớ đồ rằng đó là do thầy Boleyn của cô nàng viết cho đấy. Cô nàng này kém khoản ứng tấu lắm. Nhưng nhiều thí sinh học vẹt theo kiểu đó mà.”

Trong “Mùa xuân và Atula” có phần ngẫu hứng được chỉ thị “cảm nhận vũ trụ một cách tự do”.

Cảm nhận vũ trụ, một cách tự do ư. Những kẻ luôn sống ở dưới đáy của bầu khí quyển, còn không cảm nhận được tầng bình lưu như chúng ta thì làm thế nào để cảm nhận vũ trụ đây.

Aya đã thử nhiều cách tiếp cận khác nhau để diễn giải “Mùa xuân và Atula” nhưng cô vẫn còn băn khoăn không biết chơi theo cách lý giải nào.

Đứa trẻ đó - Kazama Jin - chắc sẽ cảm nhận được vũ trụ như một điều hiển nhiên.

Hình ảnh thiếu niên bất chợt ùa vào tâm trí. Không phải là hình ảnh lúc ở trên sân khấu, mà là lúc cậu bé đội mũ và mặc thường phục khi cô tình cờ bắt gặp trên trường đại học.

"Phần cadenza của Ma-kun là do tự cậu sáng tạo ra hả?"

Nét mặt của Masaru chẳng khác nào nói rằng giờ cậu còn hỏi điều gì thế hả.

"Đương nhiên rồi. A-chan cũng vậy mà?"

"Ừ. Nắm được hết bản nhạc rồi chứ?"

"Cũng tạm. Tớ nghe nhiều người biểu diễn, cũng nghiên cứu thêm được một ít."

"Vậy sao. Đúng là bình thường sẽ làm vậy nhỉ."

Masaru bỗng giật mình nhìn Aya.

"A-chan vẫn chưa nắm được bản nhạc sao?"

"Ừ. Tớ đã mở khá nhiều hướng suy nghĩ, nhưng vẫn đang băn khoăn chưa quyết được. Tớ quyết định sẽ biểu diễn dựa vào cảm giác lúc lên sân khấu."

Aya gật đâu liền, Masaru cất tiếng kêu trời.

"Một phát ăn luôn? Cậu thật sự tính chơi ứng tấu đó hả?"

"Ừ. Bởi vì tổng phổ cũng ghi rõ như thế mà."

Gương mặt Masaru đầy vẻ ngỡ ngàng.

"Ta đang thi đấy... cậu nói mấy lời đáng sợ thật đó, A-chan. Giáo viên của cậu không nói gì sao?"

"Có chứ."

Aya nhớ lại vụ việc khi đó.

Dù ghi rõ là chơi ngẫu hứng, hầu như nghệ sĩ đều chơi phỏng theo một phiên bản có sẵn đối với các tác phẩm cổ điển.

Khi đề cập đến phần cadenza của "Mùa xuân và Atula", giáo viên phụ trách hiểu rõ Aya có khả năng cảm thụ bản nhạc rất tốt, nên hoàn toàn không phản đối chuyện Aya tự tạo ra một sản phẩm của riêng mình. Nhưng khi Aya bảo rằng sẽ chơi tùy theo

cảm xúc lúc lên trình diễn, giáo viên lại phản đối gay gắt. Còn nói không thể mang cách chơi đánh cược đó vào cuộc thi được.

Nhưng thầy ơi.

Aya nói.

Có ngày mưa cũng có ngày gió, yêu cầu tự do thoải mái cảm nhận vũ trụ, nhưng cứ phải luyện tập lặp đi lặp lại cảm giác hiện tại của mình về vũ trụ chẳng phải đi trái lại chỉ dẫn trên tổng phổ sao ạ?

Aya nói "ví dụ như này" rồi chơi liền năm phần cadenza khác nhau dành cho "ngày mưa", "thu đẹp", "ngày bão" và "đêm mưa sao băng Leonids".

"Thế là, thầy giáo liền im lặng, kệ tớ thích làm gì thì làm."

Masaru lắng nghe lời giải thích của Aya, nhìn chằm chằm vào gương mặt cô bạn.

"A-chan, cậu đúng là..."

"Đúng là gì?"

Aya vặc lại, nhưng Masaru chẳng nói thêm gì. Cậu quan sát vẻ mặt nghi ngờ của Aya một lúc lâu rồi phì cười, vẻ mặt cũng trở nên hòa hoãn hơn.

"Đúng là cậu. Đó cũng chính là A-chan."

Cậu đang cười như vậy, nhưng gương mặt vẫn có chút chua xót.

"Thật tình. Nếu không phải dự cùng một cuộc thi thì tốt quá."

Aya bật "à" lên.

Hai đứa cùng im lặng.

Mỗi người đều ẩn chứa loại âm nhạc khác nhau, nhưng vài ngày nữa sẽ có thêm người bị đánh trượt. Họ sẽ bị phân ra thành những người được chọn và không được chọn. Những thứ đáng ra không nên so sánh lại bị đem ra so sánh với nhau và phân thành thứ tự.

"Cuộc thi thật là thứ bất công."

Aya lẩm bẩm lẫn với tiếng thở dài, Masaru lại bật cười ha ha.

Hai người đồng loạt nhìn về phía trước, ánh mắt neo lại chỗ sân khấu.

“Đừng nói mấy chuyện đó nữa. Bọn mình biết rõ điều này mà vẫn tham gia còn gì.”

Masaru nói bằng giọng khô khốc.

“Phải.”

Aya đáp cộc lốc.

Hai đứa nhìn thẳng về phía trước, im lặng cho tới khi tiếng chuông báo hết giờ nghỉ giải lao vang lên.

ÉTUDE BLACK KEYS[75]

So với vòng Một, anh giữ được bình tĩnh tốt hơn hẳn. Đương nhiên vẫn có, nhưng sự căng thẳng này khá dễ chịu.

Akashi cử động đầu ngón tay, siết hai tay lại.

Ở vòng Một, anh căng thẳng khủng khiếp. Trong mấy năm gần đây, anh không nhớ có giai đoạn nào mình sợ hãi đến thế. Nhưng lâu lắm mới được lên sân khấu, một lần được trải nghiệm sân khấu cũng đủ tạo nên sự thay đổi lớn nơi anh.

Mình trở thành nghệ sĩ rồi. Mình là nghệ sĩ.

Cảm xúc đó mãi trào dâng trong lòng.

Nó mới chân thật làm sao. Nó là thực tế. Anh cảm thấy cuộc sống thường ngày như trôi bẵng đi xa lắm. Cảm giác khi ở trên sân khấu, cảm giác khi bước về phía cây đại dương cầm đứng lặng dưới màn ánh sáng, cảm giác mình có thể thoải mái và tập trung ở nơi đó. Khi anh bấm phím đàn giữa bao ánh mắt chú ý của khán giả, sự thân mật mà cao quý đồng thời nghẹn đặc trong giây phút đó. Rồi cảm giác thỏa mãn, những lời tung hô đầy phấn khích. Dường như anh đang cùng chung cảm xúc với khán giả, cảm giác hoàn thành trọn vẹn.

Anh gói ghém lại và tận hưởng cảm xúc dâng trào khi rời khỏi sân khấu.

A, đây mới là chỗ của mình. Mình vẫn luôn tìm kiếm khoảnh khắc này. Mình yêu gia đình và tận hưởng cuộc sống hằng ngày, nhưng trái tim vẫn luôn tìm kiếm nơi này.

Giờ anh đang thầm đoan chắc điều đó ở nơi cánh gà. Khoảnh khắc này đây, cảm nhận sự chân thực này, trái tim Akashi đang thầm cảm ơn một ai đó ở nơi cao xa.

Xin cảm ơn. Cảm ơn rất nhiều vì đã cho phép tôi được đứng ở nơi đây.

Mặc dù vậy, càng sắp tới lượt mình lên trình diễn, bụng anh càng nặng nề quặn thắt lại. Trái tim đập thình thịch và nguồn nhiệt khuấy lên như thể một phần ý thức khác của mình đang lơ lửng bên trên thân thể người trần mắt thịt.

Bốn mươi phút của vòng Hai. Khá dài. Tương đối khó tập trung chơi liên tục không gián đoạn trong suốt khoảng thời gian đó. Hơn nữa, duy trì được sức lôi cuốn, không làm khán giả mệt mỏi còn khó hơn nữa.

Lên khung biểu diễn là một khâu vừa vui vừa khó nhằn.

Bạn cần chứng tỏ được kỹ năng của bản thân, lại khoe được chuyện mình có thể chơi tác phẩm của bất kỳ nhà soạn nhạc nào. Thêm nữa, các tác phẩm được chọn cho thấy được cái gu và khả năng cảm nhạc của bản thân. Ngoài ra, còn phải truyền tải được các bản nhạc mình lựa chọn bao gồm khúc nhạc mới tinh đó tới Ban giám khảo trong quãng thời gian quy định.

Trước hết, anh thu thập lại các màn trình diễn mẫu từ những album nhạc có trên thị trường, lựa chọn ra các ứng cử viên và gom chúng vào thời lượng bốn mươi phút. Anh đảo thứ tự, thay đổi cách chuyển bài và nghe thử rất nhiều lần. Cố gắng cảm nhận xem chúng có tương thích với bản thân và kỹ thuật của mình không. Anh cũng tham khảo thêm ý kiến từ thầy giáo cũ, dành khá nhiều thời gian để lên được nội dung biểu diễn này.

Tiếp theo là tới phần luyện tập.

Repertory. Đó là đề bài vĩnh viễn đối với nghệ sĩ.

Bạn muốn được xưng tụng là một nghệ sĩ đa dạng, có thể chơi Schubert, Mozart, hay nhắm thành một chuyên gia có danh tiếng nhất định biểu diễn một số nhà soạn nhạc đặc thù. Cho dù bạn nhắm tới loại hình biểu diễn nào thì một repertory trọn vẹn vẫn là vấn đề ưu tiên hàng đầu.

Con người rất dễ quên ngay cả khi đã dành vài tháng để luyện tập một bản nhạc. Dù luyện lại không tốn quá nhiều thời

gian như ban đầu, nhưng nếu không tập kỹ thì màn trình diễn cũng thiếu sức thuyết phục.

Mỗi người đều cần phải chơi hơn chục bản nhạc cho một cuộc thi. Người nào nhiều thì tầm mười bảy hay mười tám bài. Bản nhạc dài nhất phải tốn tới gần ba mươi phút, tùy vào trình độ kỹ thuật và độ khó của bản nhạc mà tốn lượng thời gian tập luyện khác nhau. Duy trì được tất cả các bản nhạc ở mức độ hoàn hảo là điều vô cùng khó khăn.

Anh đã bao lần thầm ước mình là một thiên tài. Giới nghệ sĩ piano đầy rẫy thiên tài khó tin chỉ cần nghe một lần, liền tái hiện được toàn bộ khúc nhạc, hay chỉ cần đọc tổng phổ là chơi được mà không cần luyện tập. Là ai nhỉ? Một nghệ sĩ piano trong chuyến công diễn của mình. Trong chương trình dự tính biểu diễn có một bản nhạc ông ta chưa từng chơi qua trước đây. Trong khi trên tàu di chuyển tới địa điểm khác, ông ta đọc thuộc tổng phổ, rồi chơi bản nhạc rất thành thục trong buổi diễn ngay ngày hôm ấy. Thậm chí, nghệ sĩ piano nào đó còn nói rằng chỉ cần nhớ kỹ tổng phổ rồi di chuyển tay đúng như thế là đủ, họ không thấy cần phải luyện tập làm gì.

Akashi thuộc dạng giỏi ghi nhớ tổng phổ, nhưng không lên tới tận cấp độ đó. Nếu không luyện tập thật nhiều, anh sẽ cảm thấy lo lắng.

Do đi làm nên ít thời gian luyện tập, anh đành hy sinh giấc ngủ. Dường như trong suốt một năm chuẩn bị cho cuộc thi này, anh thường trực phải chiến đấu với tình trạng thiếu ngủ. Dù thèm được ngủ đẫy giấc, anh cũng phải cố căng mắt lên. Bản nhạc vẫn còn chưa đủ thành thục, lắm lúc ngón tay di chuyển gần như vô thức.

Vòng Một yêu cầu một bộ ba bản nhạc, vòng Hai là bộ năm bản nhạc, còn vòng Ba là bộ bốn bản nhạc. Mặc dù anh ghi nhớ tổng phổ tương đối nhanh, nhưng không đủ thời gian để luyện tập đến khi thấy thỏa mãn. *Thế này đã được chưa, đây coi như hoàn thành chưa.* Anh mãi tự hỏi mình như vậy.

Anh học được từ những cuộc thi thời sinh viên là dù có thể ghi nhớ bản nhạc và chơi ở một mức độ nhất định, con người

cũng cần thời gian ngủ nghỉ. Cũng cần giữ một khoảng cách với bản nhạc một thời gian để có được sự lý giải sâu sắc hơn.

Tuy cũng có nhiều phương pháp luyện tập, nhưng Akashi quyết định phân thành từng đợt ba tháng tập luyện. Trong trường hợp của Akashi, tổng số bản nhạc là mười hai... Anh dùng ba tháng đầu tiên để luyện tập tất cả theo thứ tự biểu diễn. Ba tháng tiếp theo, anh luyện tập lại một lần từ bản nhạc đầu tiên. Rồi lặp lại thêm lần nữa. Bằng cách đó, anh có thể dành cho mọi bản nhạc một khoảng trống nhất định. Và bằng cách đó, anh tự tin mình có thể luyện tập trong một thời gian dài, và đào sâu kiến giải về từng bản nhạc.

Dù vậy, thực tế mọi thứ không thể tiến hành theo kế hoạch. Bản nhạc cuối cùng của vòng Hai là chương Ba của "Petrushka" có độ khó kỹ thuật rất cao, hay bản nhạc lớn nhất trong toàn bộ nội dung biểu diễn, bản nhạc dài "Kreisleriana" của Schumann dự tính biểu diễn cho vòng Ba đều tốn thời gian hơn tưởng tượng, cách gì cũng phát sinh chênh lệch thời gian dành cho từng bản nhạc.

Mặt khác, anh ngạc nhiên khi những bản nhạc mình thấy khó hồi sinh viên, giờ lại chơi dễ hơn hẳn so với ấn tượng khi đó. Rõ ràng là nhiều thứ cần trải đời để hiểu thấu. Ít ra kỹ thuật của anh vẫn chưa mòn, vẫn còn tự tin đối đầu với các thí sinh trẻ tuổi.

Lần nào anh cũng thu âm phần trình diễn của mình để nghe lại. Nhưng nghe mãi nhiều ngày liền, anh chẳng biết khúc nhạc vừa tập xong đã ổn chưa, mình đã đàn khá hơn hay không.

Đôi lúc, anh tràn đầy tự tin: "Được rồi, cỡ này chắc qua truông đây." Lại có lúc, anh cảm thấy tuyệt vọng: "Hoàn toàn không ổn, chẳng bản nhạc nào ra hồn cả." Lúc khác, anh yếu đuối nghĩ: "Nếu mình trượt ngay ở vòng Một, bao thời gian dành ra để luyện tập bản nhạc của Stravinsky hay Schumann đều sẽ hóa vô ích cả."

Chưa kể, anh vẫn chưa luyện tập đến bản hòa tấu cho Chung kết.

Anh coi đó là phần thưởng nếu đi được tới tận trận Chung kết, nên cứ trì hoãn mãi. Cũng do khó tìm được ai khác để chơi hộ mình phần của dàn nhạc. Ngay cả khi tìm được ai đó, cũng khó kiếm được một địa điểm có hai cây đàn piano. Rốt cuộc, dù biết là việc không được phép, anh đành nhờ bộ phận piano ở chỗ làm cùng hợp tấu với mình vài lần sau giờ đóng cửa.

Những ngày luyện tập tưởng dài mà ngắn giờ bỗng như xa xôi lắm. Cảnh đợi đến lúc lên sân khấu như này chẳng khác gì cơn mơ nhưng từng giây đều rất thật. Thật sự lạ lùng. Anh mê mải đến mất tự chủ trong vòng Một, nhưng lại thật sự cảm thấy mình đang tham gia cuộc thi trước thềm trình diễn lần hai.

Thật sự mình đã tới được đây rồi. Cái ngày tung ra mọi thành quả của quá trình chuẩn bị dài đằng đẵng "giờ" đã đến rồi.

Đột nhiên, anh cảm thấy một nỗi sợ hãi vu vơ.

Sau này sẽ ra sao? Tương lai sẽ ra sao? Những ngày căng thẳng dồn nén này kết thúc rồi, thứ gì sẽ chờ đợi mình đây?

Anh bừng tỉnh khi nghe thấy tiếng cổ vũ vang lên.

Màn trình diễn của thí sinh trước anh đã kết thúc.

Anh bất giác hít vào một hơi thật lớn. Sắp tới giờ giải lao. Chuẩn bị tới lượt rồi.

Đây có thể sẽ là màn trình diễn cuối cùng. Mình đã làm tất cả những gì có thể rồi. Dù sao đi nữa, hãy làm hết sức mình của hiện tại thôi.

Anh nhắm mắt lại, tưởng tượng đến lúc mình trên sân khấu.

Bản nhạc đầu tiên. Bản nhạc đầu tiên, khúc "Mùa xuân và Atula" là cốt lõi. Miễn có thể chơi bản nhạc này thật thuyết phục, còn lại đều là những khúc nhạc quen thuộc anh đã nghe quen tai, chơi quen tay cả rồi.

So với bản hòa tấu, điều rắc rối nhất đối với một người không còn là sinh viên trường nhạc như Akashi chính là khúc nhạc mới kia.

Nếu còn là một sinh viên trường nhạc, anh có thể nghiên cứu cấu trúc và lý giải bản nhạc cùng với giáo viên cố vấn, cũng có thể nhờ sự hỗ trợ của các giáo viên khác. Lại trao đổi được

cùng các thí sinh khác. Hầu như phần cadenza của các thí sinh đều có sự tham gia của giáo viên cố vấn.

Tuy đã tham khảo ý kiến của thầy giáo cũ, nhưng không giống như thời sinh viên, anh không thể dựa dẫm vào thầy mình vô điều kiện. Thầy hiện cũng có những thí sinh khác cần hỗ trợ, cũng cần phải giữ khoảng cách với những người đã ra độc lập. Rốt cuộc, anh phải đối mặt với khúc nhạc này một mình.

Tuy nhiên, Akashi lại cho đây là lợi thế của thí sinh lớn tuổi.

Anh vốn ham thích văn học Nhật Bản và từng có một thời hay đọc Miyazawa Kenji. Người có tuổi cũng sẽ lý giải các tác phẩm văn học sâu sắc hơn.

Anh đã tranh thủ những lúc ngơi tay như quãng thời gian khi di chuyển tới chỗ làm để đọc lại các bài thơ hay tiểu thuyết của Kenji, cũng đọc cả những bài phê bình liên quan, cố gắng tưởng tượng ra thế giới quan và vũ trụ quan của Kenji. Dù đi về trong một ngày là hành trình khá mệt mỏi, anh vẫn tìm đến Iwate[76] và quan sát vùng đất được đặt trong bối cảnh của tác phẩm.

Chắc chắn, khác biệt, rời xa nhân thế, đậm tính huyền ảo... nhưng vẫn cảm thấy được một mặt xấu hổ, tủi nhục, đáng thương... Mang cả phần hiện thực và phần của mộng tưởng.

Trong con tàu điện khẽ lắc lư, anh lồng hình tượng của bản nhạc vào hình tượng của tác phẩm văn học.

Đây là không khí nơi bờ biển nước Anh... Còn nơi này chắc là hình ảnh chuyến tàu ngân hà bay trong đêm... bầu trời đêm... Còn đây là sớm mai vĩnh biệt chăng...[77]

Ừ, phải rồi. Mình sẽ đem câu thoại này vào giai điệu của phần cadenza.

Suy nghĩ đó chợt lóe lên.

Lấy mưa tuyết về đi anh.
Lấy mưa tuyết về đi anh.

Những lời trăn trối của em gái Kenji trước lúc lâm chung trong "Sớm mai vĩnh biệt" mang lại ấn tượng cực kỳ nổi bật. Đó là lời Toshi đang khó nhọc vì cơn sốt cao, nằng nặc đòi anh trai Kenji đi cào tuyết về cho mình ăn. Những câu từ vô cùng đau đớn nhưng lại mang theo nhịp điệu của âm nhạc.

Akashi không dám tự nhận mình giỏi ứng tấu, nhưng từ hồi nhỏ, mọi người thường khen "Akashi có trái tim thi ca". Anh cũng từng theo học lớp sáng tác, vì thế cũng không thấy khó khăn khi tạo giai điệu.

Được rồi, tay phải tạo nên giai điệu cho cấu từ của Toshi. Lặp lại câu nói của người con gái đã lên thiên đường và rót lại xuống nhân gian. Tay trái vẽ nên hình ảnh những ngày của một Kenji thu nhặt những tinh thể tuyết và suy nghĩ về thế giới và vũ trụ xem nào.

Sau khi quyết định làm thế, anh mê mải với những giai điệu lũ lượt hiện ra trong đầu. Anh thu nhặt hết thứ này đến thứ khác, viết ra một đoạn cadenza dài tới gần năm phút nên đành thu gọn lại. Anh còn phải suy tính tới những khúc nhạc khác, nên buộc phải giới hạn trong ba phút mà thôi.

Có điều, anh thấy những giai điệu mình tạo ra dễ thương quá, nên mãi luyến tiếc không cắt bớt đi được. Anh mãi băn khoăn lo lắng, bèn chơi cho vợ nghe vào một bữa nọ.

Cô ấy liền đáp "Lộn xộn và nặng nề". Ấn tượng của vợ anh như đại diện của khán giả đại chúng, họ không có sẵn định kiến, chỉ thẳng thắn nói ra cảm nhận thật, và dễ khiến ta phải bật ngửa.

Anh lập tức vứt bỏ mọi phần còn thấy lấn cấn rồi chơi lại cho chị nghe, chị liền gật gù "Hay đấy." Khi tận mắt chứng kiến vợ mình vô thức ngân nga giai điệu "Lấy mưa tuyết về đi anh" trong khi làm việc nhà, anh tin chắc những giai âm này sẽ lưu lại trong tai của người nghe.

Vào thời điểm hoàn thành phần cadenza, anh cuối cùng cũng cảm thấy "đã hoàn thiện được 'Mùa xuân và Atula' của mình rồi".

Anh đã khổ công hoàn thiện "Mùa xuân và Atula" nhưng để được ai đó lắng nghe ngoài vợ anh, thì có lẽ sân khấu này sẽ là đầu tiên và cũng là cuối cùng.

Khi nghĩ vậy, anh cảm thấy hơi lãng phí. Biểu diễn là một chuyện vừa đáng mừng vừa đáng sợ. Đương nhiên, ở hàng ghế giám khảo, bản thân nhà soạn nhạc sẽ lắng nghe và chọn ra phiên bản "Mùa xuân và Atula" xuất sắc nhất trong số màn trình diễn của tất cả các thí sinh trong vòng Hai cho giải thưởng Hishinuma.

Thế nào? "Mùa xuân và Atula" của mình, phần cadenza của mình sẽ được khán giả, được nhà soạn nhạc nghe như thế nào đây?

Trong khi anh còn mải đuổi theo những suy nghĩ đó, tiếng chuông báo còn năm phút giải lao đã vang lên.

Đến lúc rồi.

Akashi thẳng lưng lên theo phản xạ.

Anh rất bình tĩnh khi ra cánh gà.

Lúc đợi ở phòng nghỉ hay bên ngoài... khoảng bốn, năm tiếng trước, anh căng thẳng hơn nhiều.

Nếu so với khoảng thời gian dài đến muốn ngất (đợi tới lượt mình và sau đó) của vòng Một, thì tâm lý của anh thoải mái hơn rất nhiều.

Nhất là cảm giác an tâm khỏi phải đợi chờ nữa.

Anh muốn sớm được chơi đàn. Anh muốn cùng chia sẻ thời khắc đó với khán giả. Hồi hộp, mong đợi.

Akashi vui vẻ nhấm nháp cảm giác đó. Mặt khác, anh cũng nghi ngờ những cảm xúc của mình có phải là thật không nữa.

Dựa theo kinh nghiệm trong quá khứ, nhiều lần anh có cảm giác cao hứng trước buổi diễn. Cảm giác hưng phấn và sung sức tràn ngập cơ thể.

Cứ thế, anh bước ra sân khấu.

Ngay khoảnh khắc bắt đầu màn trình diễn, ta sẽ biết mình đang dâng trào cảm xúc thật hay không. Đôi khi, anh nhận ra đó

đơn thuần là một kiểu "giả đò" để đẩy cảm xúc lên, thoát khỏi áp lực biểu diễn. Vào thời điểm khủng khiếp, đôi lúc cảm giác "sắp sửa dâng trào" đó còn kéo dài tới tận lúc màn trình diễn kết thúc.

Là sao đây? Có thật là mình đang dâng trào cảm xúc.

Akashi tự hỏi chính mình.

Mình đã như thế nào trong cuộc thi năm đó nhỉ? Cuộc thi năm đó, mình đã đạt được thành tích cao nhất trong đời.

Giờ nhớ lại mà đã hóa thành ký ức xa xôi nào.

Anh chẳng biết nữa, chỉ cảm thấy mọi thứ khá bình thản. Trái tim đã rất bình thản, hơn là cảm xúc dâng trào.

Anh mong đó là thật.

Akashi đan siết hai bàn tay vào nhau.

Anh muốn tin vào thứ âm nhạc được chơi bằng đôi bàn tay, bằng những ngón tay này.

Nơi cánh gà sân khấu tối nhờ nhờ, anh muốn cảm giác những ngón tay đan vào nhau kia sẽ đốt lên thứ gì đó trong lòng mình.

Chợt, anh cảm thấy có gió lùa tới, liền nhìn về phía sân khấu. Cánh cửa vẫn đóng kín, nhân viên vẫn ở nguyên vị trí.

Mình nhầm lẫn gì sao.

Akashi lại nhìn xuống đôi tay mình.

Nhưng anh cảm thấy gì đó khang khác, lại ngó về phía sân khấu thêm một lần nữa.

Ánh sáng lọt vào qua kẽ hở của cánh cửa quay và ô cửa sổ hẹp dài dùng để quan sát bên ngoài.

Akashi rơi vào một ảo ảnh kỳ lạ.

Đằng kia là cánh đồng dâu tằm của bà.

Anh bất chợt có dự cảm đó.

Bây giờ, mở cánh cửa đó ra, mình sẽ thấy cánh đồng dâu tằm rộng bát ngát đằng kia. Sau cơn mưa đầu hạ.

Cảnh tượng đó hiện lên rõ ràng trong mắt Akashi.

Ánh mặt trời tẻ nhạt đã phơn phớt màu sắc của mùa hè, mang theo sự nóng bức rọi xuống vạn vật.

Đám lá dâu phủ rạp xuống mặt đất, những hạt mưa đọng lại, chờ chực rơi xuống.

Rặng núi xanh xa xa. Ở một góc trời đặc mây, sắc đen vẫn còn sót lại nhưng dần rời đi.

Thi thoảng, gió thổi đến như nhào lại bầu không khí.

Akashi bước xuống xe buýt, đứng trước ruộng dâu của bà. Chiếc mũ suýt bay theo cơn gió, cái dây cao su quàng dưới cằm đã giữ chắc nó lại.

Akashi thấy rõ căn nhà của bà ở đầu bên kia ruộng dâu.

Hạnh phúc, vui sướng quá đỗi, Akashi cất tiếng cười.

Đằng đó là căn nhà của bà. Đằng đó có người bà anh vẫn vô cùng kính yêu. Và cả cây đại dương cầm yêu thương của Akashi nữa.

Akashi vọt chạy.

Toàn thân cảm nhận được mùi hương của lá dâu, mùi của mùa hè, gió và nắng khi anh chạy một hơi dọc con đường nhỏ giữa hai thửa ruộng.

Bà ơi.

Akashi như nghe thấy tiếng gào của chính mình.

Đó là gì vậy? Akashi đang có một giấc mơ giữa ban ngày, hay là ảo giác...

Anh bừng tỉnh trước tiếng vỗ tay như sấm dậy, thí sinh nữ người Hàn Quốc mặc bộ váy đang quay vào từ cánh cửa xoay.

Giây phút cánh cửa xoay mở ra, ánh sáng rực rỡ của sân khấu lọt vào, nhưng nơi đó vẫn là sân khấu bình thường.

Akashi ngơ ngẩn.

Kể cả lúc nghỉ giải lao, cảm giác lạ lùng đó vẫn mãi đeo bám Akashi.

Tới lượt anh ra sân khấu, cảm xúc đó vẫn bao trùm toàn thân.

Có lẽ nào, mình đang lâng lâng không. Lâng lâng quá mức dẫn đến ảo giác. Như những đứa trẻ phải chịu khổ cực quá mức liền nảy sinh ra một nhân cách khác chẳng hạn.

Nhưng Akashi vẫn ý thức rõ mình đang tươi cười bước ra sân khấu, điều chỉnh ghế trong tình trạng hết sức bình tĩnh. Anh cũng thấy rõ hàng ghế khán giả.

Anh chợt nhận ra Machiko đang ngồi ở ghế thuộc hàng thứ năm bên tay trái ngay dọc lối đi. Càng không ngờ nhìn phát liền nhận ra vợ ngay như thế.

Mình mà còn thấy mình tinh mắt.

Nhưng anh chẳng cảm nhận được bất cứ điều gì. Không vui, cũng chẳng nghĩ *phải cố gắng nào,* căng thẳng cũng không.

Khúc nhạc đầu tiên: "Mùa xuân và Atula".

Anh dạo khúc đàn như thể đã biết rõ nó từ nhiều năm về trước.

Ồ, ra vậy.

Akashi vừa chơi vừa cảm thấy xuôi lòng.

Ruộng dâu tằm khi nãy đang kết nối với nơi đây... Bờ biển nước Anh của Miyazawa Kenji, Hanamaki[78] của ông, vũ trụ của ông.

Vậy nên, mình mới thấy khung cảnh đó.

Akashi vừa chơi đàn, vừa như nhìn thấy cảnh vật của Iwate trôi bên ngoài cửa sổ ô tô và đi mãi về phía hàng ghế khán giả tôi tối. Sóng vỗ rì rào trên bờ biển đêm. Ánh sao sáng trên đầu.

Anh đang đi. Akashi đang đi dạo ngay cạnh những con sóng dạt bờ.

Kenji cũng đang dạo bước. Ở một nơi xa xa trước anh vài bước, trong tư thế hơi cúi giống bức ảnh anh từng thấy.

Vạn vật tự nhiên. Đó chính là vạn vật tự nhiên của Kenji, cũng là vạn vật tự nhiên của chúng ta... Mọi sự tuần hoàn, đi rồi trở lại. Sự tồn tại của chúng ta ở nơi này chỉ trong một chốc lát. Ngắn ngủi tựa như một cái chớp mắt của vũ trụ kia. Tới phần cadenza rồi.

Lấy mưa tuyết về đi anh.
Lấy mưa tuyết về đi anh.

Kenji tiếp tục thơ thẩn bước bên những con sóng. Ông lặng lẽ bước đi, đầu hơi cúi xuống trên bãi biển tối thui như không nghe thấy giọng nói của Toshi.

Giọng của Toshi trong veo, đẹp đẽ. Giống như âm thanh phát ra từ cây gậy thiếc của người tu hành trên núi, lặp đi lặp lại tiếng vang xa xăm như vọng lại từ phía bên kia của bầu trời.

Lấy mưa tuyết về đi anh.
Lấy mưa tuyết về đi anh.

Cuối cùng, giọng nói đó tan biến.

Bản nhạc nghiêm ngặt đi về tới cuối. Mọi thứ di chuyển và biến mất đúng quỹ thời gian. Chu kỳ lặp lại. Vòng tuần hoàn khép kín, quay về với quá khứ xa xưa hoài nhớ, lại đảo về một quá khứ mới.

Hợp âm cuối cùng.

Akashi nhấc ngón tay lên, tiễn nốt những tàn dư của âm thanh.

Cả hội trường tĩnh lặng lại. Người ta vẫn cấm tiếng vỗ tay giữa màn trình diễn trong vòng Hai.

Nào, tiếp theo là khúc Étude của Chopin. Thường được gọi là Étude Black Keys. Khúc nhạc đó đã quá quen với tay anh, những âm thanh tự nhiên phát ra hóa thành hình dạng.

Ngón tay như trượt trên bàn phím.

Mình sẽ ổn chứ.

Akashi thầm đặt câu hỏi trong lúc chơi.

Anh cảm thấy như ai khác đang chơi. Giống như một bản thân khác đang nhìn xuống chính mình đang chơi đàn.

Étude Black Keys nhẹ nhàng ngọt ngào. *Mình chơi có vẻ dễ dàng quá nhỉ. Có vẻ nghịch ngợm, cũng ổn đấy chứ. Đàn trông thật vui.*

Tiếp theo là luyện khúc của Liszt.

"Rhapsody on a Theme of Paganini" Op. 6 lấy chủ đề về Paganini[79], chủ đề và biến tấu.

Khúc nhạc đó thi triển chủ đề nổi tiếng kia theo cả bề dọc và bề ngang, một khúc nhạc vô cùng hào hoa.

Được rồi, chơi thật năng động vào. Chuyển động của ngón tay cũng tốt quá. Chủ đề Paganini này luôn tạo được kịch tính mỗi lần nghe. Có thể chơi bao nhiêu tùy thích nhưng cần lưu ý vừa phải.

Thật kỳ lạ khi những ngón tay đang di chuyển đúng như mình nghĩ. Anh thật sự không nghĩ được là mình đang chơi cơ đấy. Anh cảm thấy kỳ lạ như ai đó đang lôi kéo anh chơi đàn vậy. Tuy nhiên, anh nghe thấy những âm thanh đúng như mình mong đợi, không thể nghi ngờ được, mình đang chơi đây mà.

Anh thấy mình đang trong trạng thái khá tốt.

Cảm giác lỏng lẻo nhưng lại thắt chặt ở chỗ cần chặt, và gọi là jo-ha-kyu[80] hay khúc nhạc có sự cân bằng tốt không điểm thừa.

Có từ nào của Tây dương miêu tả được khái niệm "jo-ha-kyu" này không nhỉ. Anh cảm thấy tiếng Nhật liên quan đến nghệ thuật có rất nhiều từ vựng miêu tả được chính xác bản chất của những dòng nghệ thuật khác nhau.

Khán giả đang tập trung lắng nghe anh.

Cảm giác đôi tai của tất cả đã hợp thành một. Và cái tai đó giờ cũng đã hợp thể với đôi tai của mình rồi. Kỳ diệu thật. Cảm giác như mình và khán giả hòa thành một thể sinh mệnh, cùng hít thở vậy.

Khúc nhạc kết thúc. Anh thấy màn dứt điểm ổn đó.

Tiếp theo là "Arabeske" của Schumann. Đây là quãng nghỉ ngơi sau khúc luyện hào nhoáng của Paganini.

Nhưng “Arabeske” là một khúc nhạc rất khó. Nó đơn giản, nhưng khó đánh lừa. Anh cực kỳ yêu bản nhạc này, nhưng mỗi lần chơi đều phát hiện ra điểm mới. Một bản nhạc càng chơi càng thấy khó.

Anh yêu Schumann lắm. Một lúc nào đó muốn chơi được bản “Fantasie in C” của ông.

Chẳng rõ vì sao mà mỗi lần chơi “Arabeske”, anh luôn nhớ về thời thơ ấu của mình. Thời bắt đầu chơi piano, anh ghé qua nhà bà, sợ tiếng tằm ăn lá dâu. Và gợi lên một cảm giác muốn khóc kỳ lạ.

A, điệu “Arabeske” đã kết thúc rồi. Bản nhạc này khá ngắn, nhưng anh luôn thấy buồn khi nó kết thúc. Anh đã chơi xong bốn khúc nhạc. Sao lại nhanh thế nhỉ.

Còn một bản nhạc cuối cùng.

“Trois Mouvements de Pétrouchka” của Stravinsky.

Chỗ này cần có một màn mào đầu thật hào hoa. Tạo ra những âm thanh đặc như tiếng chuông.

Glissando là sắc nét và dịu dàng.

Tinh tế và đậm màu sắc.

Akashi càng lúc càng rơi vào trạng thái lạ kỳ.

Hay thật, mình thấy được màu sắc chung quanh mình. Đây là màu sắc của Petrushka. Thứ màu sắc tươi sáng, hiện đại, tươi sáng và hợp thời.

Anh đang chơi hay đang bị cuốn vào chơi?

Mình đang nhìn thấy thứ gì đây. Cứ như đang đi từ ruộng dâu tằm tới bờ biển Anh, và du lịch châu Âu.

Thứ âm thanh lấp lánh vang vọng.

Akashi và khán giả đang cùng nhau trải nghiệm thứ màu sắc tươi sáng đó. Anh đang cùng thở với tremolo, với các hợp âm.

Vào cao trào.

Akashi và khán giả cùng nín thở, chảy thẳng lên thiên đàng tới đoạn kết. Các hợp âm dữ dội tăng tốc, bữa tiệc dồn dập hạ màn như một cơn thịnh nộ.

Kết thúc rồi.

Kể cả lúc đứng dậy, Akashi cũng chưa dám chắc anh có phải là chính mình không nữa.

Tuy nhiên, khi nhìn thấy gương mặt đầm đìa nước mắt của Machiko giữa những tràng vỗ tay như sấm dậy, anh cuối cùng cũng ngộ ra: Vòng Hai vừa kết thúc rồi.

RONDO CAPRICCIOSO[81]

Ở một góc hội trường, thiếu niên đội mũ nọ đang lắc lư người, chăm chú lắng nghe màn trình diễn. Cậu ăn mặc khá thoải mái, còn dựa sâu người vào trong ghế nên không hề nổi bật, giống như một đứa trẻ trong khu này, đi ngang qua và bước vào hội trường nghe nhạc. Chẳng ai nhận ra cậu ta là Kazama Jin, một thí sinh của cuộc thi.

Ngay khi biết mình đã lọt vào vòng Hai, cậu bé cảm thấy an tâm trước nhất.

Vậy là, mình tiến gần tới khả năng được mua cho một cây đàn rồi.

Đó là cảm xúc thẳng thật.

Không phải là cậu tràn trề tự tin. Vốn dĩ, cậu chưa từng tham gia cuộc thi nào cũng chẳng chơi đàn trước thiên hạ bao giờ, cậu hoàn toàn không biết người ta xếp màn trình diễn của mình vào mức nào. Nhưng, hồi còn sống, thầy Yuuji von-Hoffmann đã dặn rằng: "Jin hãy cứ là Jin thôi. Jin thế này đã đáng giá lắm rồi. Con không cần để tâm tới bất kỳ ai. Hãy chơi theo cách con thích." Cậu không hề băn khoăn, chỉ cần làm theo những lời thầy dặn là được.

Hồi mới nghe những màn trình diễn của các thí sinh đầu tiên, cậu vô cùng sửng sốt vì mọi người chơi giỏi quá. Trình độ kỹ thuật rất cao. Nhưng cậu không hề đem ra đánh giá, hay nghi ngờ màn trình diễn của riêng mình. Nhờ lòng tin tuyệt đối dành cho thầy Yuuji, thầy ấy đã khẳng định như vậy thì cậu cứ làm theo là được.

Bên cạnh đó, đa phần là các màn trình diễn tuy giỏi về mặt kỹ thuật, nhưng chỉ cần lơ là một chút thì đều lướt qua tai cậu, không hề đọng lại.

Có lẽ, cậu thiếu niên Kazama Jin có cơ thể phản ứng với "âm nhạc" mang tính bản chất. Mỗi khi nghe những màn trình diễn như vậy, cơ thể cậu lại có phản xạ ngủ gục.

Cậu cứ lắc lư nhẹ nhàng như vậy một phần là đang buồn ngủ, phần khác là do cố "đu" theo màn trình diễn. Tuy nhìn bề ngoài chẳng khác nhau là mấy. Vì vậy, có người cứ tưởng cậu đang ngủ lơ tơ mơ, cũng có người nghĩ cậu nghe tất cả các màn trình diễn bằng sự nhiệt tình.

Hãy lắng nghe đi, thầy cậu bảo.

Thế gian này tràn ngập âm nhạc.

Hãy lắng nghe đi, Jin. Lắng nghe thật cẩn thận. Chỉ những người có thể lắng nghe được âm nhạc tràn ngập thế gian, mới có thể tạo ra được thứ âm nhạc của riêng mình.

Cả màn trình diễn của Jennifer Chang cũng vậy. Ban đầu cậu mở tròn mắt lắng nghe đầy hứng thú, nhưng lại ngủ gật lúc nào chẳng hay.

Đúng là thế gian tràn ngập âm nhạc, nhưng cũng nhiều thứ lướt qua chẳng đọng lại trong tai.

Cậu bé dụi mắt, *cảm giác cũng thích đấy nhưng mà...*

Mặc dù vậy, mỗi cây đàn piano đều cho ra những âm thanh hoàn toàn khác nhau. Mặc dù cậu thiếu niên không sở hữu cây đàn riêng nào từ thuở nhỏ, nhưng cậu đã chơi nhiều cây đàn khác nhau ở nhiều chốn khác nhau. Cậu cũng có thể lên dây cho đàn ở một mức độ nào đó những lúc cần thiết, nên biết cách để tạo ra được âm thanh của riêng mình từ bất kỳ nhạc cụ nào.

Chỉ cần nhìn qua là biết được đâu là cây đàn tốt.

Thiếu niên nhớ lại cảm giác mê hoặc của cây đàn piano trên sân khấu.

Nó tỏa ra thứ ánh sáng lấp lánh độc đáo khiến cậu chỉ muốn vuốt ve, sờ nắn nó.

Hoặc cậu có thể phân biệt được âm thanh của một cây đàn hay từ xa. Thiếu niên như nghe thấy tiếng gọi "Tớ ở đây này."

Lần cậu lẻn vào trường đại học âm nhạc cũng vậy, cậu như nghe thấy tiếng cây đàn vẫy gọi. Không ngờ mình lại bị chị gái đó phát hiện ra, và đến cả trong mơ cậu cũng không thể tưởng tượng chị ấy đang dự thi cùng cuộc thi với mình.

Thiếu niên lại đong đưa thân người, đắm chìm trong âm thanh.

Cuộc thi là một dạng sự kiện kỳ lạ, nhưng khá thú vị. Đắm chìm trong bằng đấy âm thanh có khác nào mơ đâu.

Đắm chìm trong âm thanh - hít vào, thở ra thứ âm nhạc đang thấm vào thân thể, thêm vào cái gì đó rồi đẩy khỏi thân thể - Những lúc thế này, trái tim cậu như bay đi đâu mất, quên cả cảm giác thời gian.

Trình độ các màn biểu diễn trong ngày đầu tiên của vòng Hai cao thật, cậu có thể hít thở âm thanh thoải mái hơn nhiều so với vòng Một. Tuy vẫn có lúc cảm thấy nghẹt, không thể thở được nhưng đại khái là rất vui.

Cậu nghe thấy giọng của thầy mình.

Chắc chắn biết được cấu trúc và nền tảng của ca khúc trong lúc đó là điều trọng yếu. Quan trọng là phải biết được âm thanh đó chơi như thế nào, nghe ra sao. Tuy nhiên, chẳng ai biết được giai điệu khi đó có phải chính là giai điệu nhà soạn nhạc muốn nghe không. Họ không thể chắc được mình có nghe được thứ âm nhạc lý tưởng không.

Âm sắc của nhạc cụ cũng thay đổi khi sử dụng quá nhiều. Thời đại thay đổi, chúng cũng thay đổi theo. Ý thức của người biểu diễn chắc cũng như vậy thôi.

Âm nhạc phải luôn giữ mình ở “hiện tại”. Nó không phải là thứ được lôi ra từ viện bảo tàng, nếu nó không “sống” cùng “hiện tại” thì chẳng còn nghĩa lý gì nữa. Giống như bạn thỏa mãn vì đào lên được một hóa thạch tuyệt đẹp, nhưng nó cũng chỉ là một mẫu vật mà thôi.

Cậu bé cảm thấy gió đang mơn man trên má.

Đúng rồi, màn trình diễn của anh Takashima Akashi khi nãy thú vị ghê. Cậu cảm thấy được những con sóng dập vào bờ biển,

gió thổi lồng lộng và cả vũ trụ đen mịt mờ. Anh ấy chắc cũng đang sống trong âm nhạc của chính mình nhỉ.

Cậu cảm thấy như đang nhìn thấy một khu ruộng màu xanh, nhưng là ruộng gì thế nhỉ. Nguyên một khu ruộng rộng lớn đang xào xạc trong gió chẳng khác gì sinh vật sống.

Ame yuju tote chite kenja.

Đáng ngạc nhiên thay, cậu thiếu niên thậm chí còn nghe thấy cả phần phát âm lời thơ của Miyazawa Kenji mà Takashima Akashi đã đưa vào.

Khi nhắm mắt lại thế này, cậu liền nhớ tới lần chơi cây đàn piano điện tử cùng giáo viên của mình trên thùng xe tải lắc lư.

Đó là màn ngẫu hứng không dứt, di chuyển xen kẽ trên bàn phím những giai điệu họ nghe được.

Hai thầy trò đã lặp đi lặp lại trò đó đến vài giờ liền không mệt mỏi.

Thùng xe lắc lư lắc lư. Phong cảnh thay đổi từng khoảnh khắc. Làn gió thổi qua khu rừng và sườn đồi, lùa qua tóc hai thầy trò, qua chiếc mũ mềm và tinh nghịch đùa cợt họ.

Cậu thực lòng ước mình có thể làm điều đó ở đây. Cậu ước có thể tái hiện lại tiếng đàn piano tuyệt vời đó trên sân khấu kia.

Thiếu niên thấy tiếc.

Ban đầu, cậu vô cùng xúc động trước hội trường dội âm tuyệt vời thế này. Sao lại nghe thấy tiếng piano rõ thế chứ. Âm thanh của đàn piano giống như một món quà được cho vào trong hộp trang điểm đẹp đẽ, gắn dải ruy băng xinh xắn, rồi đem tặng đi.

Tuy nhiên, sau vài ngày, cậu dần thấy mình bị ngạt thở.

Cậu biết rõ tập trung nghe nhạc thế này tuyệt vời tới mức nào, nhưng cậu dần cảm thấy âm nhạc đáng thương quá. Cậu tự dưng muốn được giải phóng âm nhạc ra khỏi nhà kính tối tăm chẳng khác gì ngục tù với những bức tường dày cui đang nhốt âm nhạc lại trong vòng bảo bọc của nó.

Cậu muốn đưa những nốt nhạc kia đến một nơi thật rộng lớn.

Cậu thiếu niên tưởng tượng tới cảnh mình giống anh chàng thổi sáo ở Hameln[82], đưa những nốt nhạc ra bên ngoài.

Tất nhiên, âm thanh sẽ bị hấp thụ, khuếch tán, chặn lại ở nhiều chỗ và rất khó tập trung nghe được, nhưng ta hoàn toàn có thể cùng chơi đùa với âm nhạc trong tự nhiên cơ mà.

Tuy nhiên, thêm vài ngày nữa thì nhận thức của cậu bé lại có sự thay đổi.

Rằng, biết đâu chừng tự nhiên cũng có ở chốn này.

Trong lòng mỗi nghệ sĩ đều có sự tự nhiên đó. Hình ảnh quê hương và cảnh sắc trong tâm tưởng của họ được tích lũy trong não bộ, thị giác, ở mười đầu ngón tay, trên môi và mọi cơ quan nội tạng. Họ vừa biểu diễn, vừa vô thức lục lọi trong ký ức, ra được thứ tự nhiên phong phú trong mỗi người.

Ra vậy, chúng ta kết nối với nhau ở nơi đó.

Trong hình tượng đó, cậu có thể hít thở đến cả vũ trụ. Màn trình diễn của Takashima Akashi khiến cậu cảm nhận chân thật được điều đó đến mức cậu phải ngỡ ngàng.

Tuy nhiên, do những bản nhạc phải chơi đã được định sẵn, nên không thể trình diễn ngẫu hứng như lúc tập cùng thầy mình được. Riêng điều đó khiến cậu thiếu niên rất bất mãn.

Những bản nhạc đình đám tuyệt vời, nghe đi nghe lại không biết chán. Chúng tuyệt vời thật đấy, nhưng đôi lúc chật chội quá. Đương nhiên chúng gom lại trên bản nhạc như vậy, nhưng vẫn có tự do riêng, với vô vàn cách lý giải.

Đúng rồi, giờ thế giới cũng hơi chật chội mà.

Cậu lại nghe thấy giọng thầy mình.

Thiếu niên mơ màng ngụp lặn trong biển âm thanh, đào sâu vào ký ức.

Hình như, thầy từng nói điều gì tương tự thì phải...

Chuyện xảy ra trong lần đầu tiên cậu tới Nhạc viện Cao học Quốc gia ở Paris.

Trong tòa nhà đẹp đẽ đó, thầy giáo đã khẽ cười khi Jin lẩm bẩm rằng muốn đưa âm nhạc bị lèn vào trong những bộ cánh khó thở, rọi đầy ánh sáng ra bên ngoài.

Thế rồi, thầy ngẩng phắt lên như nghĩ ra điều gì đó, rồi quay sang Jin.

Vậy thì, Jin, con hãy mang chúng đi đi.

Thiếu niên ngẩn ra.

Thầy giáo nhìn cậu bằng ánh mắt đáng sợ như một vực sâu không thấy đáy.

Tuy nhiên, khó đấy con. Thật sự rất khó để đưa âm nhạc ra ngoài theo đúng nghĩa. Chắc con hiểu ý thầy nói chứ? Không phải hội trường hay nhà thờ giam giữ âm nhạc. Đó là ý thức của bao người. Con mang nó ra ngoài trời giữa cảnh thiên nhiên đẹp đẽ không có nghĩa là con "thực sự" đưa được âm nhạc đi đâu. Đó không phải là giải phóng.

Thú thực, thiếu niên không hiểu được ý thầy muốn nói gì.

Nhưng cậu hiểu thầy mình đang nói rất chân thành.

Lúc đó, thầy đang định giao phó cho cậu một điều gì đó rất nặng nề...

Thầy nhắc đến vụ tham dự cuộc thi vào khá lâu sau đó.

Khoảng thời gian trước và sau đó, thầy mắc bệnh và thường phải ở nhà tĩnh dưỡng.

Khi hay tin thầy lâm bệnh, các nghệ sĩ từ khắp nơi trên thế giới tìm đến thăm, nhưng thầy chẳng gặp mấy người. Có lẽ thầy không muốn phô bày ra dáng vẻ yếu ớt của mình.

Thiếu niên không khỏi lo lắng. Ông là người thầy duy nhất, là người nắm trọn thứ âm nhạc vĩ đại chiếm lĩnh hầu hết thế giới của cậu.

Mặc dù vậy, cậu vẫn phải theo cha mình đi khắp thập phương, mãi chẳng về thăm thầy được. Đã hai tuần trôi qua kể từ lần ghé thăm trước. Cuối cùng, cậu mới có cơ hội ghé qua nhà thầy sau một thời gian dài vắng bóng, cậu nhấn chuông cửa khá

nhiều lần nhưng nhà chẳng có ai. Căn nhà tối thui. Toàn thân cậu không ngừng run lên.

Bác gái cũng không có nhà là sao!

Lồng ngực cậu thiếu niên bị vò xé bởi dự cảm không lành. Cậu không biết tìm hai vợ chồng thầy bằng cách nào nữa, đành ngồi chồm hỗm như một chú cún con chờ đợi.

Jin!

May thay, hai vợ chồng thầy quay về nhà vào hôm sau. Hai người nhìn thấy cậu bé đang ở trước cửa, kêu ầm lên như nhìn thấy ma, mau miệng hỏi han: *Sao con lại đợi ở chỗ này, lỡ cảm thì sao.*

Bởi vì, bởi vì, con không thấy bác Daphne ở nhà. Lỡ như.

Thiếu niên mếu máo khóc như một đứa trẻ.

Bác Daphne bảo là sẽ pha cho cậu cốc cacao rồi đi vào trong bếp.

À, may mà thầy chỉ nhập viện ngắn hạn để kiểm tra thôi, thầy giáo thở dài.

Thầy không sợ gì đâu, Jin.

Ánh mắt thầy sáng lên tinh nghịch, còn vỗ vai Jin đang khóc thút thít.

Thầy đã đưa được âm nhạc "ra ngoài" được một bước rồi đó.

Thầy nói vậy rồi chỉ lên trần nhà.

Jin là món quà thầy để lại. Là món quà đẹp đẽ với thế giới này.

Không đâu, thầy đừng bỏ em.

Jin nói vậy rồi lại khóc tu tu, thầy liền cười nhạt, "Chưa giết được thầy đâu" rồi lại phì cười sảng khoái.

Lúc bấy giờ, thầy vui vẻ lắm. Gương mặt tự đắc cứ tủm tỉm cười như vừa nghĩ ra ý tưởng tinh ranh gì đó.

Nụ cười đó đã tan vào trong biển âm thanh.

Thầy ơi, em nên làm thế nào đây? Em nên làm thế nào để đem âm nhạc ra một chốn rộng rãi hả thầy?

Nước mắt đã dâng lên mắt cậu tự lúc nào.

Trong cơn mơ màng, cậu khẽ thì thầm với thầy mình.

Nhưng, nhất định có ngày em giữ được lời hứa với thầy, mang âm nhạc ra bên ngoài thầy ạ.

ÉTUDES-TABLEAUX[83]

"Giỏi đấy, đám sinh viên bây giờ."

Hishinuma Tadaaki xé miếng bánh nan bỏ vào miệng, hào hứng nói.

"Thầy có thích màn trình diễn nào cho tác phẩm của mình không?"

Nathaniel thản nhiên hỏi, vẻ mặt điềm đạm.

Hishinuma chỉ cười khẽ, nói "Tàm tạm" rồi cho qua luôn.

"Thật thú vị khi được lắng nghe nhiều người chơi bản nhạc của mình. Là người sáng tác ra bản nhạc đó, người duy nhất. Đó là một sự xa xỉ không phải ai cũng có được."

Trước ý kiến thẳng thắn của Mieko, Hishinuma khẽ lắc đầu.

"Thú vị đấy, nhưng vất lắm. Dù muốn phô ra hết những ý mình muốn viết, hầu như chẳng mấy ai nắm bắt được. Mà mình lại không thể nói, đứa ngốc này, hiểu sai rồi."

"Đúng là mình sẽ chú ý tới những điểm đó."

Nathaniel gật gù đế theo. Ông tham gia hoạt động cả trong lĩnh vực phim điện ảnh và sân khấu, đồng thời cũng sáng tác và cải biên. Mieko từng mấy lần xem diễn tập, người đàn ông này rất chi li, cứng đầu cố chấp. Dường như ông ấy chú tâm tỉ mỉ tới từng nốt nhạc, từng sắc thái và âm sắc của bản nhạc.

"Có giới hạn nào trong phần tự do lý giải của nghệ sĩ không nhỉ?"

"Còn tùy thuộc vào cách diễn giải của từ 'tự do lý giải' nữa."

Hishinuma nhún vai.

Nathaniel cau mày khó chịu.

“Ai tự cao quá là không ổn liền. Nhưng ‘tự do lý giải’ phần lớn là cái tự cao ấy đấy.”

Nhà soạn nhạc liền gạt phăng. Chắc chắn ông đã phải chịu đựng người khác “tự do lý giải” tác phẩm của mình nhiều lần rồi.

“Nhưng này, anh bạn.”

Hishinuma nghiêng người về phía Nathaniel.

“Thực tế, cậu thật sự cho rằng nhà soạn nhạc hiểu rõ bản nhạc của mình sao?”

Trước ánh mắt sắc bén và điệu cười của Hishinuma, Nathaniel bỗng im bặt.

“Đương nhiên, tôi có ý muốn hiểu chúng. Tôi biết ý nghĩa của âm thanh này, tôi biết ý nghĩa của đoạn nhạc này, tôi biết mình muốn truyền tải điều gì. Rốt cuộc, tôi là một nhà soạn nhạc. Tôi là người tạo thiên lập địa mà, thế thôi.”

Hishinuma tiếp tục nhai nhồm nhoàm miếng bánh nan. Hishinuma khá dẻo dai so với tuổi tác của mình, lại thêm ba người bọn họ ai cũng đang ăn hùng hục, nên bốn chiếc bánh nan khác vị xếp trước mặt chẳng mấy chốc đã hết veo.

“Đúng rồi, vài người thích đắm chìm trong cảm giác mình là đấng toàn năng. Đừng hòng phàn nàn trước bất kỳ ghi chú nào tôi đã viết vào, tôi là nhà soạn nhạc nên hiểu bản nhạc này hơn bất kỳ ai, ý kiến của tôi là tuyệt đối.”

Nét mặt Nathaniel lộ vẻ khó chịu. Chắc chắn ông chính là kiểu nhà soạn nhạc như vậy.

“Nhưng, sau nhiều năm tôi đúc kết ra chúng ta đều chỉ là kẻ trung gian thôi.”

“Trung gian?”

“Mọi nhà soạn nhạc, mọi nghệ sĩ đều thế cả. Vốn dĩ âm nhạc tồn tại ở muôn nơi, chúng ta chỉ nghe thấy và ghi chép thành tổng phổ thôi. Rồi còn chơi chúng nữa. Ta không tạo ra chúng, ta chỉ truyền đạt lại chúng thôi.”

“Kiểu nhà tiên tri ấy hả?”

Nathaniel lầm bầm.

“Đúng. Nghe được lời của thần thánh và truyền đạt lại. Những nhà soạn nhạc dù vĩ đại hay nghiệp dư cũng đều chỉ là nhà tiên tri bình đẳng trước âm nhạc đó. Tôi dần nghĩ vậy đấy. Ừ, bánh nan phô mai này ngon đó. Gọi thêm cái nữa đi.”

“Thêm cả bánh nan tỏi nữa nhé.”

Nathaniel gọi nhân viên.

“Phải đó, chính vì là nghệ thuật tái hiện nên luôn cần sự mới mẻ. Câu cửa miệng của Yuuji von Hoffmann còn gì.”

Cái tên đó vừa lọt ra, Nathaniel và Mieko đưa mắt nhìn nhau.

Kết thúc buổi diễn đầu tiên của vòng Hai, Nathaniel đã rình sẵn cơ hội “bắt” Hishinuma và thành công trong việc mời ông dùng bữa tối. Do lần trước hai người bọn họ chỉ ăn uống rồi mỗi người một nẻo không làm được gì khác, Nathaniel lôi thêm Mieko vào vụ này. Mieko cũng muốn biết thêm về mối quan hệ giữa Kazama Jin và thầy Hoffmann nên đành nhăn nhó đu theo, cùng bọn họ ăn cà ri và bánh nan.

“Muốn hỏi về cu cậu kia hả?”

Cái liếc mắt trong một thoáng của hai người họ không lọt qua nổi mắt Hishinuma. Có lẽ từ khi Nathaniel mời đi ăn, ông đã đoán được hai người này muốn hỏi chuyện gì rồi.

Nathaniel và Mieko lại nhìn nhau một lần nữa, rồi gật đầu đáp “Vâng.”

“Thầy Hoffmann thật sự đã đi tới chỗ Kazama Jin dạy học ạ?”

Nathaniel đan các ngón tay vào nhau trên mặt bàn.

“Đúng rồi.”

Hishinuma nhún vai đáp thẳng.

“Tôi đã nghe màn trình diễn của đứa trẻ đó trong vòng Một. Một mớ hỗn độn. Tôi liền hùng hổ gọi cho Daphne. Làm sao ông ấy lại tìm ra thứ của nợ đó thế.”

“Rồi sao nữa ạ?”

Mieko phát hiện ra cả Nathaniel và mình đều đồng thời đu người về phía trước, bỗng cảm thấy thật lạ lùng. Cứ hễ dính đến

thầy Hoffmann, hai người bọn họ bỗng hóa thành trẻ nhỏ.

"Có vẻ đứa nhỏ đó là họ hàng xa của Yuuji."

"Ơ?"

Lần này, hai người đồng thanh kêu lên.

Hishinuma thong thả phẩy tay.

"Thật sự là họ hàng xa lắm. Gần như người dưng nước lã rồi. Mấy người biết bà của Yuuji là người Nhật mà. Nghe bảo cậu bé thuộc một nhánh hậu duệ của bà ấy."

"Hê."

"Thế thì khác gì người dưng."

Nét mặt Nathaniel lộ vẻ nhẹ nhõm. Mieko tự hỏi vẻ mặt mình liệu có giống vậy không.

"Daphne cũng chẳng rõ họ đã gặp nhau ở đâu, thế nào. Yuuji chỉ bảo đó là 'kỳ duyên'."

Kỳ duyên.

Từ đó nghe là lạ, nhưng cũng thật bình tâm. Giống như họ vừa có thể tưởng tượng cảnh thầy Hoffmann và đứa trẻ đó bên nhau, nhưng cũng đồng thời không thể.

"Cha thằng bé làm nghề nuôi ong, ai cũng biết cái nghề đó thường xuyên phải di chuyển đúng không? Tuy họ có nhà ở Paris, nhưng hầu như chẳng sống ở đó mấy."

"Thằng bé học hành kiểu gì vậy?"

"Đi học bữa đực bữa cái thôi. Cha nó có bằng sư phạm, nên chủ yếu là cha dạy con."

"Hừm."

Có lẽ sự tự do không bó buộc của đứa trẻ này đến từ đó.

"Nhưng thú vị là..."

Hishinuma đột nhiên hạ giọng như sắp kể chuyện gì bí mật, hai người kia bèn ghé sát mặt lại.

"Nghe nói thằng bé đó không có đàn piano đâu."

"Cái gì cơ?"

Mieko và Nathaniel lại đồng thanh kêu lên.

“Không có? Tức là sao? Nhà nó không có đàn?”

Giọng Nathaniel đầy sự nghi ngờ. Hishinuma gật đầu dứt khoát.

“Đúng vậy. Nhà thằng bé không có đàn. Nhưng hễ điểm đến có đàn piano, nó lại mượn đàn để chơi. Cho tới khi gặp được Yuuji, nó đã tự chơi hoang như vậy đó.”

“Không thể tin nổi.”

Mieko rên lên.

Với kiểu tập tành ngẫu nhiên được chăng hay chớ như thế, mà thằng nhỏ chơi đàn đến cỡ đó sao.

Nathaniel cũng sững sờ.

Mà không... có khi chính nhờ vậy nó mới chơi được như thế.

Ý tưởng đó bất chợt nảy ra trong đầu Mieko. Điều này nghe có vẻ nghịch lý, nhưng một khi không biết bao giờ có thể chơi tiếp, ai cũng sẽ tận dụng tối đa cơ hội dồn sức tập trung vào luyện tập chuyên sâu.

Nếu cơn đói là nguồn động lực tốt nhất, thì sự thèm khát đối với piano có thể sinh ra được môi trường luyện tập tốt nhất chưa biết chừng.

“Nghe đâu ban đầu, Yuuji cũng ngạc nhiên lắm. Nhưng đứa trẻ đó có thể chơi mọi cây đàn. Chưa kể, nó còn có thể tự lên dây đàn căn bản nữa. Ngược lại, chắc nó đã học được vì cần phải chơi được mọi cây đàn. Yuuji hứng thú với thằng bé nhờ thế. Ông ấy còn theo tới tận nơi cha con thằng nhỏ phải đi, hào hứng dạy nó bằng bất cứ cây đàn piano nào họ tình cờ bắt gặp. Vậy nên, ông ấy mới ra ngoài đó.”

“Ừ. Vậy là, thầy ấy chủ động.”

Lần này, Nathaniel rên rỉ.

“Là thế. Với cả, họ không mang tổng phổ nên thằng bé dần quen nghe khúc nhạc một lần là nhớ ngay. Hoặc, bọn họ sẽ chơi ngẫu hứng tại chỗ. Daphne cũng từng nghe hai thầy trò chơi ngẫu hứng một lần. Hai người chơi ngẫu hứng trên hai cây đàn, hệt như đang trò chuyện vậy.”

Hai người kia sớm không thốt nổi lên lời nữa.

Khúc ngẫu hứng của thầy Hoffmann.

Cả hai đều chưa được nghe bao giờ, phần lớn người quen của thầy Hoffmann cũng vậy. Không ngờ, thầy ấy lại chơi ngẫu hứng. Hơn nữa, vào những năm cuối đời, thầy ấy lại còn chơi ngẫu hứng với một cậu thiếu niên tựa như với cháu trai mình.

Cõi lòng Mieko ủ dột, trái tim đang bị kích thích bởi sự ghen tuông dữ dội đối với Kazama Jin. Bà thấy mất mặt vì thầy không xem mình là kẻ ngang cơ với ông, cũng chẳng có cơ hội được chơi tay đôi cùng thầy. Có lẽ Nathaniel ngồi bên cạnh cũng cảm nhận được sự xung đột tương tự hoặc thậm chí còn ghê gớm hơn.

Nhưng, điều lớn nhất thống trị trái tim bà là mong mỏi được nghe bản hợp tấu ngẫu hứng của thầy Hoffmann, và tiếc nuối rằng cơ hội đó đã vĩnh viễn mất đi.

"Không rõ màn hợp tấu của họ có được quay lại không nhỉ?"

Có lẽ cũng mang cùng tâm trạng, Nathaniel thẽ thọt hỏi.

"Chả biết. Giờ họ đang bắt đầu sắp xếp lại các di vật của Yuuji. Ông lão đó không chú ý tới việc lưu trữ nguồn nhạc của mình lắm đâu, có thể lưu mà cũng chưa chắc."

Nathaniel và Mieko thở dài buồn nản.

Cảm giác mất mát từ sự ra đi của thầy Hoffmann vẫn còn quá lớn, hai người bọn họ chỉ có điểm chung này.

"Nào nào, hai đứa nên tự lo cho mình thì hơn."

Giọng Hishinuma mang hơi hướng trách móc, nên hai người liền ngẩng đầu lên.

"Ơ? Sao ạ?"

Mieko ngơ ngác hỏi lại.

"Tôi bảo này."

Hishinuma cười nhạt, lắc đầu.

"Hai anh chị có chấm điểm được đứa nhỏ đó không vậy?"

Mieko giật nảy. Bà chợt nhớ tới lời phỏng đoán bất ổn của Smirnoff sau buổi tuyển chọn ở Paris.

Bà dần hiểu ý nghĩa trong "liều thuốc cực mạnh" mà Hoffmann đề cập tới.

Họ đang rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan.

"Ý thầy là chúng tôi không chấm điểm được nó sao?"

Nathaniel khẽ khàng phản pháo.

Ông hiển nhiên hiểu ý của Hishinuma. Tuy nhiên, ông vẫn chưa biết tới "thế tiến thoái lưỡng nan" mà ba người Mieko, Simon và Smirnoff đã linh cảm thấy. Đầu óc đã hiểu, nhưng vẫn chưa coi là thực.

"Chà, tôi cũng chẳng biết."

Hishinuma thẳng thắn thừa nhận.

"Nhưng mà, ai có thể chấm điểm thứ tài năng nằm ngoài quy cách đó. Nhìn vào lịch sử các cuộc thi piano, ta vẫn thường thấy bọn họ loại những tài năng nằm ngoài quy cách. Vì chúng không thuộc phạm trù đánh giá của ban giám khảo mà."

Nét mặt Hishinuma bỗng trầm tư hẳn, ông xé thêm miếng bánh nan phô mai.

"Yuuji gửi đứa trẻ đó tới, tức là biết mình gây họa nhưng vẫn cố tình phạm tội. Đó là sự thách thức của ông ta với mấy anh chị, và với chúng tôi. Chúng ta đang bị thử thách đó."

"Có chắc là vậy không?"

Nathaniel vẫn cố cãi.

Chúng ta vẫn chưa hiểu.

Mieko chẳng hiểu sao lại cảm thấy tuyệt vọng.

Người ta hay nói rằng ban giám khảo vừa là người chấm điểm, vừa bị chấm điểm. Dựa vào cách chấm điểm, người đó cũng phơi bày ra tính nhạc và thái độ của mình đối với âm nhạc.

Mình cứ nghĩ là đã hiểu.

Mieko ủ rũ nghĩ vậy.

Bà biết làm giám khảo là một công việc đáng sợ. Bà cứ nghĩ là đã hiểu nó sẽ moi móc và lột trần ra tính âm nhạc và bản tính con người mình.

Nhưng, giống như Nathaniel của hiện tại, bà thật sự cảm thấy mình vẫn chưa thể hiểu nổi.

DIE WALKURE[84]

Cậu quờ tay ra khỏi giường, tắt cái đồng hồ báo thức ngay trước lúc nó reo như mọi bận.

Cậu chậm rãi nhỏm dậy, cố lấy lại hình ảnh trong cơn mơ ngay trước lúc tỉnh giấc.

Ngay trước khi dậy, Masaru mơ thấy mình đang chơi "Mùa xuân và Atula". Còn rất hào hứng nữa. Không phải trên sân khấu. Hình như cậu đang thoải mái chơi khúc nhạc đó ở bên ngoài, nơi có rất nhiều cây cối. Cậu đã bắt được cái cảm giác "đúng rồi, đây rồi".

Đáng tiếc là rất khó đón bắt lại những giấc mơ vào lúc bình minh, giống như đang cố lùa bắt một con cá trong nước nhưng những ngón tay vừa khép lại nó đã tuột đi mất.

Cậu lập tức bỏ cuộc, nhỏm dậy và kéo rèm ra.

Đường chân trời pha tông xanh xám trải dài dưới tầm mắt. Ngay khi cậu nhìn thấy mặt biển, những hình ảnh kia liền tản mác hết. Mặc dù vậy, cậu cảm thấy cốt lõi của nó vẫn còn lưu lại trong thân thể.

Cậu khởi động nhẹ nhàng rồi ra ngoài đi bộ.

Không khí mát lạnh, thích thật. Những ngày ở Yoshigae đã thành cuộc sống thường nhật.

Ưu điểm của Masaru là cậu có thể nhanh chóng thư giãn và biến bất cứ nơi đâu thành sân nhà của mình, khả năng thích ứng cao nhưng vẫn có nhịp độ riêng, và xử lý những thứ không nhất quán như việc hết sức bình thường.

Masaru là thí sinh đầu tiên thi vào ngày thứ hai vòng Hai.

Cậu chẳng quan tâm đến thứ tự. Xét ra được thực hiện phần thi của mình ngay đầu tiên, sau đó thư thả lắng nghe màn trình diễn của các thí sinh khác, vị trí đầu tiên của ngày thi thứ hai cũng không tệ.

Đúng như đã trò chuyện cùng Aya, cậu có thể tham khảo được một chút từ màn trình diễn của các thí sinh ngày hôm qua.

Bản nhạc lần đầu công diễn có thể hiểu theo đủ mọi ngả, nghe hay không nghe biểu diễn chính thức cũng khác nhau xa. Tuy mỗi người đều có lý giải khác biệt, nhưng rõ ràng cũng giúp ích cho mình.

Vậy nhưng, "Mùa xuân và Atula" của thầy Nathaniel Silverberg mới là dữ dội nhất.

Niềm tin của Nathaniel đối với Masaru không gì lay chuyển được. Và như muốn thách thức cậu, nên ông mới cho lắng nghe một màn trình diễn cực kỳ mạnh mẽ của mình để khiêu khích ý chí "mình thì chơi thế này" ở Masaru. Masaru thầm cảm động sâu sắc vì thầy không bắt cậu phải chơi theo mẫu của ông, mà để cậu tự tiếp nhận theo cách của riêng mình. Thầy tin rằng Masaru sẽ không hỗn loạn vì những điều như vậy.

Mặt khác, Nathaniel có mối quan hệ quen biết cá nhân với nhà soạn nhạc Hishinuma Tadaaki, nên ông có thể nói về con người tác giả, phân tích chẻ nhỏ đặc trưng của tác phẩm và dạy Masaru những điều đó. Thấu hiểu cá tính con người của nhà soạn nhạc sẽ giảm bớt trở ngại khi biểu diễn bản nhạc đó.

Những gì thầy dạy dỗ rất hữu ích, càng hữu ích hơn khi Masaru được giới thiệu và gặp gỡ trực tiếp chính nhà soạn nhạc trong buổi tiệc chào mừng. Masaru tự tin vào mắt quan sát người của mình.

Cậu nhập tâm các biểu cảm, cử chỉ, giọng nói của nhà soạn nhạc. Có thể tiếp thu nhiều thứ từ đó. Thậm chí, chỉ cần vài phút ngắn ngủi đứng đối diện trao đổi dăm ba câu, cậu liền có thể tạo lập nên được hình ảnh của khúc nhạc.

Trong vòng Hai, toàn bộ thí sinh có cơ hội chơi cùng một bản nhạc. Tuy mục tiêu nhắm đến nhiều thứ như cảm quan của thí sinh đối với các khúc nhạc đương đại, cách tiếp cận đối với tác phẩm mới, tăng độ nhận diện cho cuộc thi quốc tế tại Nhật Bản, nhưng không nghi ngờ gì nữa, đây là cơ hội duy nhất đưa ra được sự so sánh đơn thuần nhất.

Masaru nhận định đây là một điểm trọng yếu trong vòng Hai, nhưng lại không nhất thiết phải có. Cần phải coi trọng bản nhạc này, nhưng đừng nhấn nó quá nổi bật hay lệch ra khỏi chương trình biểu diễn của mình. Ít nhất vẫn phải tạo được một dòng chảy xuyên suốt như bản độc tấu trong vòng bốn mươi phút, và chỉ nghe mãi một luồng nhạc không thì quá bất ổn.

Masaru vừa kiểm tra nhịp thở của mình khi chạy bộ, vừa tưởng tượng tới dòng chảy của màn trình diễn.

Cậu thích lên chiến lược. Ngay cả với các cuộc thi nhảy cao, cậu vẫn lấy làm thích thú với chuyện cân nhắc chiến thuật của đối thủ, thanh xà sẽ nâng lên tới đâu, thắng bại như thế nào. Nhưng chiến lược sụp đổ lại là chuyện khác. Cậu cũng thấy oán hận khi tốn thời gian lập chiến lược mà phải bỏ đi, nhưng trận đấu chính luôn cần sự linh hoạt ứng phó với mọi tình huống có thể xảy ra.

Giờ lại thấy việc mất tư cách dự thi ở Osaka có khi lại là may mắn. Masaru thầm nhủ.

Dựa vào lịch sử cuộc thi, Yoshigae phù hợp để tham gia trong trạng thái của một tân binh hoàn toàn mới hơn.

Masaru cảm thấy các cuộc thi khá thú vị, và mang tính thắng bại cao, nhưng cậu cũng thấy mình không phải kiểu người có thể chịu khó tham gia thật nhiều cuộc thi, tích lũy giải thưởng và nâng cao thành tích. Cậu biết chắc Nathaniel cũng chung suy nghĩ. Có lẽ cậu chỉ dự thi thêm khoảng hai, ba cuộc thi lớn nữa thôi. Yoshigae sẽ là trận đấu lớn ra mắt đầu tiên.

Cậu tính giữ bình tĩnh, nhưng vẫn không kìm nổi sự hưng phấn.

Nhịp thở dồn dập hơn mọi khi. Tốc độ chạy cũng đang nhanh hơn thường ngày.

Không được, không được. Mình vẫn còn non quá.

Cậu cười nhạt, thở sâu một nhịp rồi thong thả duỗi người.

"Mùa xuân và Atula" của mình là...

Cậu nhắm mắt lại, tưởng tượng.

Bản nhạc đầu tiên của vòng Hai. Bản nhạc sẽ khởi đầu cho khung trình diễn từ tĩnh sang động. Cậu tưởng tượng tới cảnh mình đặt ngón tay lên phím đàn, gõ ra nốt đầu tiên.

Bất chợt, cảm giác của giấc mơ sáng nay ùa về trong tâm trí.

Đó là một nơi ấm áp có ánh nắng xuyên qua những tàng cây... A, mình cảm thấy vạn vật tự nhiên trong khúc nhạc này...

Cậu nhớ lại suy nghĩ đó.

Đúng như giây phút hiện tại.

Masaru chậm rãi nhìn quanh, như thể lần đầu nhìn thấy thế giới.

Cậu đang ở một công viên nho nhỏ nằm kẹp giữa những tòa nhà. Không khí vẫn còn lạnh lẽo, cảm giác căng lên trước bình minh vẫn chưa tan hết.

Nhưng bình minh đang lặng lẽ đến, và thế giới như bừng tỉnh.

Tiếng chim hót từ xa vẳng lại. Âm thanh của những chiếc ô tô đang chạy trên đường cao tốc cách đó xa xa. Thế giới dần nhuộm sang màu của buổi sớm.

Vạn vật tự nhiên.

Vạn vật âm thầm là thế nhưng đang vận động vô cùng sống động. Ta cảm nhận được gió trước khi nó bắt đầu thổi tới, cảm nhận được màu sắc của những tàng cây trước cả khi ánh nắng mặt trời rọi tới.

Masaru hít vào đầy thân thể cảm nhận đó.

Cậu quay về khách sạn, tắm nước nóng.

Nước nóng xối lên đầu, lên vai, lên lưng. Ngay giữa cuộc sống bình thường này, chúng ta vẫn đang hấp thụ thiên ý vũ trụ vào

bên trong mình.

Mùa xuân và Atula. Mình muốn vẽ lên trên sân khấu vẻ đẹp của khoảng trắng bên lề.

Masaru đinh ninh trong bụng.

Không phải là giải thích chính xác mọi thứ được viết trên bản nhạc theo cách của Jennifer Chang. "Mùa xuân và Atula" trong lòng mình không phải như vậy.

Vẻ ngoài của bản nhạc này mang sự bình thản và khiêm tốn. Nó bình dị và đơn giản, không dùng những ngôn từ quá khó. Tuy nhiên, thế giới nội hàm lại rất lớn.

Như góc vườn hay trà thất[85] vậy.

Một phần khơi dậy tổng thể. Một mảnh nhỏ xíu gợi ra thứ vĩ đại đến khôn cùng.

Có lẽ phải nói rằng chính vì nhỏ bé mà chúng gợi nên một vũ trụ quan mang tính nghịch thuyết, rằng chúng thu cả vũ trụ vào trong đó.

Hishinuma không giải thích tất cả. Từ mỗi nốt nhạc, ông gợi nên hình ảnh thế giới đang reo vang ngoài đó. Hishinuma là một người gốc Edo[86] chính hiệu, mang đậm cái bản chất nhút nhát ngại ngùng. Ông không bóc trần ra mọi thứ, không giải thích chúng từng li từng tí. Không thể kể về tất cả, và nghĩ mình xấu xí. Mà không chỉ mình ông, đó là sự kế thừa ý thức thẩm mỹ của người Nhật.

Có điều, Hishinuma chắc không mong muốn tô vẽ một hình ảnh rõ ràng về "Nhật Bản" theo kiểu đó. Chí ít là ông muốn khẳng định về vũ trụ quan của Miyazawa Kenji, và đặc tính cá nhân của Hishinuma.

Vậy thì, thể hiện nó bằng cách nào đây?

Kể cả lúc dùng bữa sáng, Masaru vẫn nhẩm lại hành trình của mình cho tới lúc này.

Chiến lược của Masaru đối với bản nhạc này rất đơn giản.

Cậu không giải thích quá nhiều bằng âm thanh. Cũng không sử dụng loại âm thanh bép xép quá nhiều. Chỉ vậy thôi. Vấn đề

là làm cách nào chỉ như vậy mà gợi nên được sự tưởng tượng về thế giới rộng lớn sau lưng nó.

Cậu cảm thấy điều này rõ ràng mâu thuẫn, nhưng vẫn có cách xử lý. Masaru đã thử nghiệm rất nhiều cách để tìm ra phương pháp đó.

Và cậu đã tìm thấy nó.

Không giải thích... Mà để cảm nhận.

Đó là một điều rất đơn giản, và cậu đã tìm ra từ để miêu tả nó, "khoảng trắng".

Thể hiện "khoảng trắng" là chủ đề cho "Mùa xuân và Atula" của mình.

Cậu mất một khoảng thời gian dài đến bất ngờ mới rút ra được kết luận đó, nhưng cậu cảm thấy đủ thuyết phục nên cũng chẳng hối tiếc.

Vậy thì, phải làm gì để thể hiện được "khoảng trắng" đây?

Câu hỏi cho giai đoạn tiếp theo nằm ở đấy. Đúc rút từ bao nhiêu thử nghiệm, cậu đã ngộ ra một điều.

Ra vậy, phần cadenza nhằm vào đích đó.

Masaru nhìn chăm chú vào chỉ thị ghi trên tổng phổ.

Tự do cảm nhận vũ trụ.

Trong các phần ghi ở những tổng phổ khác đều được ghi sẵn tất cả nốt nhạc "để cảm nhận" vũ trụ. Riêng phần này không hề có nốt nhạc nào, có thể nói nó cho phép ta đưa ra cái nhìn về "thực thể" của vũ trụ.

Đúng rồi. Nếu tận dụng phần này thì có thể hoàn thành việc thể hiện "khoảng trắng".

Masaru vô cùng hào hứng. Cậu cảm tưởng đây là lần đầu tiên trong đời cậu lần ra được "bí mật" của âm nhạc được nhồi nhét trong tổng phổ, và khám phá ra "bí mật" của thế giới này.

Vậy là đã hoàn thiện "Mùa xuân và Atula" của mình rồi.

Masaru âm thầm nhớ lại cảm giác khi cậu đoan chắc điều ấy.

Cậu đã vô cùng vui mừng vào lúc đó, cảm giác mọi thứ bung mở trước mắt mình.

Nào, đi tái hiện lại cảm giác đó thôi.

Masaru thong thả hít vào thở ra thật sâu, bắt đầu thay đồ.

Ngày đầu tiên mà có thể cũng là ngày cuối cùng biểu diễn bản nhạc này đã đến thật rồi.

Ngày thứ hai vòng Hai.

Mười giờ rưỡi sáng đầu ngày vậy mà ghế ngồi đã kín chỗ. Có cả người phải đứng xem.

Chắc chắn là vì màn biểu diễn của Masaru rồi.

Bản thân cậu tự nhận định vấn đề đó một cách tự nhiên, không tự luyến cũng chẳng căng thẳng. Cậu vốn biết mình nổi tiếng, cũng thấy điều này hay hay và chấp nhận chuyện mình là một ngôi sao.

Bên cánh gà sân khấu, Masaru nâng cao sức tập trung. *Không biết A-chan ngồi ở ghế nào nhỉ? Chẳng rõ cậu ấy có thích màn biểu diễn của mình không?*

Cậu đã bị bất ngờ bởi một lời miêu tả phần trình diễn của Jennifer Chang. Cậu thấy hơi lo sợ không rõ cô sẽ miêu tả màn biểu diễn của mình như thế nào, nhưng vẫn định bụng sẽ hỏi thử.

Nhưng này, chúng mình là học trò dưới trướng thầy Watanuki kia mà. Người thầy đầu tiên đã dạy chúng mình về Yashiro Aki và rock, người thầy yêu âm nhạc hơn bất kỳ ai khác. Màn biểu diễn của chúng mình nhất định sẽ không thành trò chơi cảm giác mạnh đâu. Cậu có nghĩ vậy không?

Masaru thầm trò chuyện với Aya đang ngồi đâu đó dưới hàng ghế khán giả.

Ta chơi đàn vì ai?

Dạo gần đây, Masaru luôn nghĩ tới điều này ở cánh gà sân khấu.

Vì khán giả, vì chính mình, hay vì thần âm nhạc?

Cậu không rõ. Nhưng chắc chắn cậu chơi đàn vì một ai đó. Hay phải nói là "thứ gì" đó hơn là ai đó. Cậu cảm thấy vậy.

Cuộc thi thật kỳ lạ.

Masaru chợt cảm nhận bản thân đứng nơi cánh gà như thế này "một cách khách quan".

Cuộc thi vẫn là cuộc thi, nhưng cũng là buổi độc tấu của từng cá nhân. Thật sự đem chúng so sánh với nhau là điều rất kỳ lạ.

Nhưng trong bốn mươi phút này, khán giả và sân khấu đều là của mình. Mọi người chỉ nhìn và lắng nghe mình thôi.

Suy nghĩ đó khuấy lên sự mong đợi trong lòng.

Nhưng, những gương mặt xanh lét của đám bạn cùng trường lướt qua đầu óc.

Người ta hay nói với cậu "Có tài thích thật".

Còn hay bảo "Cậu là ngôi sao, đã hội tụ sẵn mọi thứ". Kể cả hồi theo học ở Conservatoire, hay ở Juilliard, họ luôn nói vậy với cậu bằng giọng nói và nét mặt pha lẫn sự ghen tị và ngưỡng mộ. Mà những người đó đều là thành phần có tài cả. Cách biệt về mặt kỹ thuật cũng chẳng xa.

Những lúc thế này, nên đáp kiểu gì nhỉ?

Nên khiêm tốn bảo "Đâu phải vậy" hay khoe sự khiêm nhường bằng cách đáp "Tớ còn phải học hỏi nhiều lắm". Hay nên nói cảm ơn.

Masaru cảm thấy đáp kiểu gì cũng không đúng.

Con người nói khá nhiều điều về những người khác. Đúng là bản thân cậu khá nổi bật. Có lẽ có gì đó ở mình khác với người khác, có phần nào đó nổi bật hơn.

Nhưng rốt cuộc đó vẫn là đánh giá bản thân mình từ người khác, không phải tự mình đánh giá chính mình. Cậu còn nhiều điểm chưa hiểu về chính mình, cũng không biết rất nhiều thứ nằm ngoài bản thân.

Vậy nên, mỗi khi ai đó nói vậy, Masaru chỉ bật cười. Cậu không trả lời bất cứ điều gì. Không đánh giá bất cứ điều gì. Đó là một cách thể hiện suy nghĩ của cậu.

Chỉ là, từ hồi bắt đầu chơi piano, Masaru đã biết rằng bản thân thể hiện ra được thứ mình muốn thể hiện. Dù là cùng chơi

“Little Brown Jug” với Aya hay chơi Menuett của Mozart cũng vậy, cậu gần như linh cảm mình sẽ thể hiện được điều mình luôn muốn biểu lộ vào một ngày nào đó trong tương lai.

Vì vậy, khi bắt đầu nghiêm túc học chính thức, cậu nhanh chóng bắt kịp kỹ thuật. Masaru giống người đang gợi lại những kiến thức đã sẵn biết, cậu lần lượt ghi nhớ các kỹ thuật mới, thấu hiểu các bản nhạc, dần dần chơi giỏi cả các nhạc cụ khác, cậu nghe đủ các loại nhạc, hấp thụ âm nhạc đến mức đầu óc tưởng như không bắt kịp nổi nữa.

Masaru kỳ lạ thật đấy.

Nathaniel Silverberg từng chợt buông ra câu đó.

Em không phải là trái cây chín sớm, cũng có điểm khác với thần đồng.

Thế vậy là gì hả thầy?

Masaru bất giác hỏi lại.

Em là kiểu “đã biết sẵn”. Ngay từ đầu.

Nathaniel khẽ nhún vai.

Thời cổ, Nhật Bản từng có một nhà điêu khắc vô cùng vĩ đại.

Nathaniel đột nhiên kể chuyện.

Ông đã lưu lại cho đất nước đó rất nhiều tượng Phật hoành tráng mà nay được xem như quốc bảo. Tương truyền ông ta có tốc độ điêu khắc cực kỳ nhanh. Động tác không hề nao núng, tốc độ nhanh chóng đến nỗi hình ảnh lưu trong đầu còn không bắt kịp. Một ngày nọ, người ta hỏi ông. Làm thế nào mà ông khắc nhanh tới vậy. Nhưng ông lại bảo rằng không phải ông đang khắc ra chúng. Chỉ là ông đang đào ra tượng Phật được chôn trong khúc gỗ đó thôi.

Khi thầy nhìn Masaru, liền nhớ tới mẩu chuyện đó. Em đã biết sẵn. Có lẽ không phải các thầy đang dạy em đâu. Chỉ là làm cho em nhớ lại những thứ vốn đã nằm bên trong mình thôi.

Masaru ngơ ngác nghe câu chuyện ấy.

Masaru còn nhớ khi Nathaniel nhìn thấy vẻ mặt đó của cậu, liền phì cười.

Giờ nghĩ lại, đó chính là lời tán dương bậc nhất đối với Masaru. Riêng nhớ tới nó đã đủ khiến cảm xúc của cậu chấp chới dữ dội rồi, nhưng hồi đó cậu lại chẳng hiểu gì hết.

Nụ cười của Nathaniel khi đó đã lưu dấu trong lòng cậu. Một nụ cười kỳ lạ.

Em không hiểu chứ gì. Không cần hiểu cũng được. Nụ cười đó như mang ý vị kia.

Đương nhiên, cậu không nghĩ mình đã hoàn thiện. Cậu biết mình vẫn cần tỉa tót, cần luyện rèn để đào sâu hơn nhiều nữa, dành cả cuộc đời sau này cố gắng nỗ lực cũng không đủ thỏa mãn được.

Vậy nhưng, mình sẽ làm những điều mình có thể làm trong hiện tại.

Masaru có một sự xác tín kỳ lạ như thế.

Mình nhất định sẽ làm những điều bản thân hiện tại được phép. Ngược lại, điều mình chưa làm được tức là chưa được phép làm.

Suy nghĩ đó có thể coi là một sự kiêu ngạo hợm hĩnh. Tuy nhiên, điều này xuất hiện hết sức tự nhiên đối với Masaru, đó là một đánh giá khách quan và thực chất nhất giá trị của bản thân.

Masaru chỉ không hiểu một điều duy nhất, đó là những người khác có vẻ không mang ý thức này. Sợ không nhớ được tổng phổ, sợ quên mất chúng, sợ không chơi tốt. Có vẻ những người khác luôn cảm thấy lo lắng và sợ hãi như vậy. Hình như có cả áp lực, nỗi sợ sân khấu. Hình như họ không cảm nhận được "mình có thể làm được" theo kiểu rất hiển nhiên như Masaru. Nếu gọi đó là tài năng, vậy đó là tài năng chăng.

Quản lý sân khấu Takubo đứng lặng như một cái bóng nơi cánh gà, nở nụ cười điềm đạm với Masaru.

Các sân khấu tuyệt vời trên thế giới đại để đều có những người quản lý tuyệt vời. Các nghệ sĩ đều biết khá rõ tên bọn họ. Cậu cũng từng nghe qua tên Takubo nhiều lần. Cậu cũng cho rằng gặp được một quản lý sân khấu tốt, thì chỉ cần nhìn mặt họ là sẽ thấy bình tĩnh hơn và sẽ có được màn trình diễn tốt.

Masaru cảm thấy mình lần đầu tiên hiểu được ý nghĩa này. Dáng vẻ điềm đạm không xa không gần đó mang lại đồng cảm, tin tưởng, ủng hộ và cảm giác thực lòng muốn phần nào chia sớt gánh nặng với các nghệ sĩ từ đáy lòng ông đã truyền qua cậu.

May mắn thật.

Masaru ý thức rõ.

Trên một sân khấu tuyệt vời, được một người quản lý sân khấu tuyệt vời tiễn ra biểu diễn, mình thật sự rất may mắn.

"Đến giờ rồi."

Người quản lý gật đầu với Masaru.

Masaru gật đầu đáp lại.

"Chúc may mắn."

Hình như chú ấy cũng nói vậy ở vòng Một nhỉ.

Masaru mỉm cười, hôm nay cậu lại bước ra đấu trường của mình.

Những tiếng vỗ tay hưng phấn điên cuồng bao bọc toàn thân, chẳng mấy chốc cậu cảm nhận được luồng cảm xúc sục sôi. Sự mong đợi của khán giả luôn mang lại sức mạnh cho cậu.

Nào, bắt đầu từ "Mùa xuân và Atula" thôi.

Vòng Hai của Masaru lặng lẽ bắt đầu.

Aya và Kanae ngồi ở dãy ghế đằng sau, lắng nghe màn biểu diễn của Masaru.

Lặng lẽ, hết sức lặng lẽ.

Aya nhìn chăm chú Masaru đang đắm mình dưới luồng ánh sáng trên sân khấu.

Không chỉ là ánh sáng, mà đúng là cô thấy vầng hào quang.

Mọi người đứng dậy đón chào nồng nhiệt như thế, nhưng cậu ấy chỉ cần một khắc đã mang được sự tĩnh lặng lên sân khấu, cuốn quan khách vào thế giới trong bản nhạc.

Hôm nay, màn trình diễn của Masaru sẽ tạo ra dòng chảy của "Mùa xuân và Atula" chăng?

Aya rất hào hứng mong chờ sự lý giải và phần cadenza tự sáng tác của Masaru. *Cậu ấy sẽ chơi như thế nào vậy nhỉ.*

Cô lập tức hiểu Masaru có cách tiếp cận hoàn toàn khác với các thí sinh diễn hôm qua.

Đơn giản và tự nhiên.

Aya thấy da gà nổi rần rần nơi cánh tay.

Cô thấy màn đêm... vũ trụ.

Những vì sao nhấp nháy... không tụ lại mà trải mãi trên tầng không sau lưng Masaru.

Sao cậu chàng này lại giữ lắm ngăn kéo đến vậy nhỉ?

Aya trầm trồ.

Bao nhiêu câu chuyện, bao nhiêu phong cảnh được lôi ra từ khúc nhạc phô bày và khắc họa chân thật trước mắt.

Thứ âm nhạc giàu hình ảnh. Bao nhiêu biểu hiện đang tràn ngập trong giây phút này theo đúng chất của Masaru. Hơn nữa, từng hình ảnh đều độc đáo, tràn trề biểu cảm và sức thuyết phục. Masaru dùng tông giọng của chính mình, kể những câu chuyện đa dạng.

Masaru mạnh dạn phong ấn những điều đó bằng "Mùa xuân và Atula". Không, đó chính là giọng kể "Mùa xuân và Atula" của Masaru. Từng câu ngắn như thì thào kể chuyện, không hề dư thừa, nhẹ nhàng và thần bí. Masaru tìm ra được giọng điệu và âm lượng thích hợp cho từng bản nhạc.

Chỉ có cậu ấy mới có thể lan tỏa sự tĩnh lặng này.

Còn "Mùa xuân và Atula" của mình thì sao?

Trong tích tắc, cô chợt nghĩ tới điều đó.

Cách tiếp cận của mình có chính xác không đây? Lựa chọn chơi ngẫu hứng có phải quá xa vời thực tế không? Liệu những suy nghĩ chớm đến có thể đuổi theo được sự hoàn chỉnh của Masaru không?

Lần đầu tiên Aya mới nghĩ đến những điều như thế, liền ngẩn ra.

Phần cadenza đáng chú ý.

Nathaniel hơi gồng lên một chút.

Ở đây, Masaru sẽ thể hiện cảm xúc của mình lần đầu tiên... thằng bé sẽ cho xem "phần ẩn giấu" bên trong khúc nhạc.

Phần cadenza này đòi hỏi kỹ thuật siêu việt khi tận dụng các quãng tám và hòa âm phức tạp.

Khi Masaru viết ra đoạn cadenza này, ông đã đánh giá là quá khó và sẽ bị lệch với hình tượng tổng thể của bản nhạc nhưng Masaru không nhượng bộ: "Con sẽ có cách hòa đoạn nhạc này thành một phần khúc nhạc. Cũng không để ai nhận ra kỹ thuật mình pha vào".

Thực tế, thằng bé đã làm được... và biến nó thành một phần của khúc nhạc.

Ông vẫn thấy đứa học trò này đang tăng tiến từng ngày, nhưng đà phát triển càng mạnh mẽ hơn kể từ khi tham gia vào cuộc thi này. Giờ, màn trình diễn mở rộng trước mắt ông đã khác hẳn với đoạn nhạc ông nghe vào khoảng một tuần trước đó. Tiến bộ vượt bậc.

Một phần tài năng của Masaru nằm ở chính sức vươn lên có thể nói là gần như vô hạn đó. Thằng bé nhất định không chịu trói mình trong các giới hạn. Không cảm thấy. Mọi khó khăn đều là nguyên liệu cho sự trưởng thành của nó.

Nathaniel vừa trầm trồ vừa hãnh diện.

Cái gì mà học trò không thể chọn thầy, làm gì có chuyện đó. Có lẽ, người ta chỉ buột miệng nói ra câu này trong trường hợp đứa học trò chẳng ra đâu vào đâu thôi. Với các tài năng có sức bật như thế này, nhiều khi là học trò chọn thầy ấy chứ.

Không phải ông đang tỏ ra tự phụ. Ông hẳn tin vào tài năng vượt trội to lớn của Masaru, nhưng tuyệt đối đó không phải do người thầy là ông khéo dạy.

Ông chỉ biết mình có cách khéo léo giúp tài năng của một nhân vật gọi là Masaru có thể tỏa sáng.

Có lẽ, ngay từ lúc Nathaniel và Masaru gặp nhau, hai người đã có linh cảm về nhau rồi. Masaru chọn Nathaniel. Người này

sẽ giúp mình phát triển năng lực. Thằng bé đã nhận định điều đó bằng bản năng. Nathaniel cũng cảm nhận được điều đó. Đây chính là đứa học trò sẽ tiếp thu được mọi kỹ năng mình truyền dạy và vượt qua cả mình... Hay nói cách khác, một đứa học trò không ngần ngại dùng mình làm bục để leo lên. Đó cũng là nguyện vọng chân chính của người làm thầy. Ông đã phải chứng kiến nỗi khổ sở và tủi nhục của những đứa học trò không vượt qua nổi thầy của chúng. Và đó cũng là bất hạnh đối với người làm thầy, là điều họ không hề mong muốn... Một nghệ sĩ tài năng vượt bậc lại chẳng thể nuôi dưỡng ra thế hệ nghệ sĩ tương lai.

Đương nhiên cũng có nhiều nghệ sĩ piano thiên tài không nhận học trò, và hoàn toàn không phù hợp với việc dạy học. Họ có thể dùng chính những màn trình diễn của mình để lưu lại cho hậu thế và dạy chúng bằng cách cho nghe những màn biểu diễn đó.

Nhưng một khi đã nhận học trò và quyết tâm dạy dỗ chúng, thì nhất định sẽ mong đạt được thành quả. Ngay từ giờ phút lựa chọn đi theo hướng giáo dục, việc đào tạo ra các tài năng cũng là một cách khác để chứng minh tài năng âm nhạc của người đó.

Giá như thầy Hoffmann được nghe màn trình diễn của Masaru.

Nathaniel bất chợt nghĩ tới điều đó.

Phần cadenza này tuyệt vời quá.

Aya lại cảm thấy da gà rần rần nổi lên.

Một tia sáng chiếu xuống giữa những ánh sao tù mù.

Tia sáng đó hàm chứa vô số sắc màu.

Hóa ra đằng sau sự tĩnh lặng và giản đơn đó lại là cả một thế giới phong phú đến vậy?

Trong khi hồ hởi nếm trải thế giới đó, Aya lại phải ngả mũ trước kỹ thuật của Masaru.

Cậu ấy có thể chơi một đoạn nhạc giỏi đến mức đó. Đúng là chỉ có những người đã chơi ngẫu hứng kèn trombone mới làm được như

vậy. Cậu ấy đã quen tự tạo giai điệu cho người khác nghe rồi.

Các nghệ sĩ piano cổ điển trẻ tuổi thường không giỏi chơi ngẫu hứng, vì vậy phần cadenza bao giờ cũng luôn ẩn hàm sự ngại ngùng và bất an. Điều kỳ lạ là họ có thể chơi bất kỳ đoạn nhạc khó nhằn vào trên tổng phổ, nhưng lại luôn giật cục với những đoạn cadenza khó nhằn. Do là đoạn nhạc "non trẻ" chưa được gột rửa bởi đôi tai đại chúng, nói cách là chưa xác lập đánh giá nên chỉ có kỹ năng hiện lên mà không có sức thuyết phục.

Masaru lại không như vậy. Cậu ấy ý thức rõ đoạn nhạc của mình mang tính thắng bại. Cậu ấy đúng là người sinh ra để làm nghệ sĩ âm nhạc.

Vẻ mặt tâm đắc của thầy Watanuki lại hiện lên trước mắt.

Thầy ơi, Ma-kun giỏi thật đó thầy ạ.

Đoạn cadenza tươi mới trong tia ánh sáng đó lại một lần nữa tan biến vào trong màn đen tĩnh lặng.

Và giống như phần tiếp theo của "Mùa xuân và Atula", bản Étude của Rachmaninoff, Khúc thứ 6 thuộc Op.39 "Étude-Tableaux" cũng bắt đầu.

Cảm giác lo ngại của thứ gì đó thấp bé đang bò lồm cồm trong đáy đen hun hút.

Dần có sự chuyển động, và một giai điệu tremolo căng thẳng xuyên vào trong màn tối.

Kanae thấy cách sắp xếp bản nhạc này khá tốt.

Chương trình được sắp đặt giống kiểu một bức tranh cuộn và rất gọn gàng.

Những đoạn nhanh sẽ phô bày ra được kỹ năng vào "chi tiết".

Bản nhạc đầu tiên nhấn sâu vào bóng tối thăm thẳm, bản thứ hai sáng dần lên và tạo ra bầu không khí như đang bước ra một không gian mở.

Và bản nhạc thứ ba, bản Étude "Pour les Octaves" của Debussy liền đẩy thẳng ta ra bên ngoài không gian thoáng đãng đó.

Sự sôi nổi của Masaru kết hợp với quy mô độc đáo trong khúc nhạc của Debussy được đẩy lên đến mức cảm động.

Đã thế còn vặn vô lăng dẫn đến khúc biến tấu của Brahms ở cuối cùng.

“Rhapsody on a Theme of Paganini” “mang sự đủ đầy” với bốn mảnh ghép hoàn chỉnh, bản thân sự biến ảo của nó đã đủ tạo nên những món ăn riêng biệt.

Nhìn từ mọi hướng, kỹ thuật của cậu ta không hề có sơ hở. Tuy nhiên vẫn còn khoảng trống để phát triển, cô thầm thấm nhuần được điều đó.

Kanae trầm trồ.

Cách chơi đàn vui vẻ, tràn trề tự tin này.

Sao lại đẹp đến thế nhỉ. Cô như tận mắt nhìn thấy sự tỏa sáng của tài năng theo đúng nghĩa đen.

Cảm giác an tâm của người nghe lại càng vô song hơn nữa.

Rất khó để giữ được độ căng của các khúc biến tấu quãng dài. Giống như một bộ phim chỉ dùng duy nhất một diễn viên vậy. Vừa phải tạo được tiết tấu, thu hút được khán giả mà không tạo cảm giác gượng ép.

Rachmaninoff cũng có các khúc biến tấu dùng chủ đề Paganini, nhưng khi cảm thấy khán giả đã chán, ông thậm chí bỏ qua nhiều đoạn trong khúc nhạc mình tự tay sáng tác và chơi rút gọn lại.

Đương nhiên, bản thân bản nhạc, giai điệu và cách phát triển cũng cần được dày công gọt giũa để người nghe không thấy chán ngán, nhưng lúc chơi nhạc dễ nảy sinh những vấn đề khó khăn khác nữa. Có thể mang lại sự mới mẻ khi chơi đi chơi lại cùng một chủ đề khó hơn người nghe tưởng tượng nhiều. Họ cần chú ý tới những điểm nhỏ nhặt, lôi ra và mài giũa những sự sôi nổi khác biệt.

Masaru là một nghệ sĩ giải trí. Trong thực tế, số lượng phim omnibus không nhiều. Mà bộ phim omnibus do bàn tay Masaru biểu diễn ra lại không khiến người ta nhàm chán, mà thu hút khán giả mãnh liệt.

Là nghệ sĩ giải trí nhưng không chạy theo trào lưu. Hào hoa và đầy quyến rũ, nhưng cũng tạo ra đâu đó cảm giác ngăn cách đến ngút ngàn.

Tóm lại, cậu ta đúng là một nghệ sĩ piano đầy sức hút.

Kanae đã dự tính lắng nghe và phân tích, nhưng tự lúc nào lại bị thu hút như mọi khán giả đơn thuần rồi.

Chơi khúc biến tấu vui thật.

Còn được trải nghiệm gián tiếp sự ngẫu hứng của nhạc jazz và cải biên.

Dù chỉ là một chủ đề với bốn phần nhỏ cũng có thể phát triển ra vô tận. Nhà soạn nhạc đã chứng minh được điều đó. Họ dệt các biến thể của âm thành các tấm thảm như kính vạn hoa, và đuổi theo được những suy tư của nhà soạn nhạc cũng là niềm vui.

Lúc chơi khúc biến tấu của Brahms, đầu óc Masaru hiện lên hình ảnh mình đang đi xuồng xuống hạ lưu rộng lớn của một dòng trường giang.

Tốc độ xuồng mỗi lúc một tăng, cơn gió mát lành lướt qua má, và thúc vào lưng cậu.

Trong đầu hiện lên cảnh bản thân mình chèo xuồng nhịp nhàng, hướng về cửa sông.

Phong cảnh của dòng sông thay đổi theo từng khắc.

Cậu tiến lên phía trước theo từng nhịp chèo, cuối cùng chiếc xuồng cũng ra tới cửa sông rộng lớn...

Đừng hoảng. Thận trọng, đều đặn chèo từng nhịp.

Cậu kìm nén cảm giác sôi trào trong lòng, nén lại cái linh cảm dẫn đường tới cao trào. Cậu vừa phải kìm nén cả hai bánh xe mang sự phấn khích và tĩnh lặng, tiến lên phía trước với niềm hân hoan.

Sắp tới rồi.

Sắp tới nơi đó rồi.

Nơi rộng lớn đó đang đợi cậu, với cảnh vật chưa từng thấy trước kia...

Masaru vừa chơi đàn, vừa cảm thấy một cơn run rẩy kỳ lạ chạy dọc lưng mình.

Đúng rồi, mình đang tìm kiếm nơi đó. Mình chơi đàn vì muốn nhìn thấy phong cảnh đó.

Đó là trải nghiệm đầu tiên trong đời.

Masaru mỉm cười khi chấm dứt bốn bản nhạc dành cho vòng Hai trước tiếng vỗ tay như vạn tiếng sấm rền của khán giả, chẳng khác nào chuyện của người dưng.

NHẬP MÔN TÌNH YÊU[87]

Masaru định bụng thu dọn cho nhanh, nhưng lại đắm chìm trong khung cảnh mình vừa tìm kiếm ra lâu hơn tưởng tượng, nên khi cậu quay lại hội trường thì cửa đã đóng mất.

Chậc, không kịp xem màn trình diễn tiếp theo rồi.

Không còn cách nào khác, cậu đành nghe màn trình diễn kia trên màn hình ngoài hành lang.

Chất lượng âm thanh không tốt lắm, nhưng có thể nắm bắt được không khí.

Cậu chăm chú nhìn màn hình, mãi mới nhận ra một cô nàng đang bước lại gần mình.

"Hay lắm, Masaru."

Chết tiệt, bị cô nàng ồn ào kia bắt được rồi.

Masaru thầm tặc lưỡi trong lòng. Cậu đã cố tìm cách tránh mặt cô nàng trong giai đoạn diễn ra cuộc thi.

Một cô gái cao lớn với những đường cong rõ nét mặc chiếc áo len màu đỏ boóc đô đậm và chiếc quần jean rộng.

Đó chính là Jennifer Chang, học cùng khoa Piano trên trường Juilliard với cậu.

"Cậu đến đó hả. Tôi cứ nghĩ phải tới tận lúc thông báo kết quả cậu mới chịu ló mặt đến chứ."

Masaru làu bàu, giọng sẵn vẻ không ưa.

"Ồ, tôi không nghe ba cái trò nửa mùa, nhưng nhất định sẽ nghe những màn trình diễn hay. Đương nhiên bao gồm phần của Masaru rồi."

Hẳn là giọng điệu có chút mỉa mai thoáng qua kia không xi nhê gì với Chang.

Từ hồi nhập học, Chang đã mang lòng cạnh tranh mạnh mẽ đối với Masaru, tinh thần chiến đấu lúc nào cũng cao ngùn ngụt. Mọi người trong trường cũng coi hai người là đối thủ, và đều nhìn ngó sự ganh đua của Chang với vẻ tò mò.

Gần đây, Chang đã thành công ra mắt với buổi hòa nhạc đầu tiên, cũng được mời làm nghệ sĩ độc tấu cho vài buổi hòa nhạc. Trong mắt Chang và những người xung quanh, cô nàng đã dẫn trước Masaru một bước. Một số người còn "cảnh báo" Masaru rằng cậu cứ đi chơi kèn trombone mãi sẽ sớm có ngày bị Chang vượt mặt.

Masaru chưa bao giờ coi Chang là đối thủ, càng thấy sự "cạnh tranh" giữa những nhạc tính không thể so sánh là vô nghĩa. Chính vì thế, cậu cảm thấy rất khó chịu mỗi khi những người chung quanh lôi cậu và Chang vào chung.

Tất nhiên, Masaru cũng mơ hồ nhận ra Chang cứ nhằng nhẵng với mình như thế cũng vì trong lòng có chút cảm nắng. Có lẽ Chang cũng không ý thức được điều đó, và hẳn sẽ phủ nhận nếu ai đó đề cập đến, nhưng hễ dính tới yếu tố yêu đương là mọi chuyện đều trở nên phức tạp. Hồi bước vào lứa tuổi mười bốn mười lăm, Masaru cao bổng lên, cũng là thời điểm tài năng dần được để ý và thu hút sự chú ý của đám con gái. Masaru đã nếm trải cả niềm hạnh phúc và bất hạnh khi ai đó thương nhớ đến mình, cũng học được lỡ gây ra một bước sai lầm làm lạc hướng tình yêu của mấy nàng sẽ lãnh tổn thương nghiêm trọng. Chỉ cần một khoảnh khắc, sự ưu ái tôn sùng của các nàng sẽ hóa thành khinh bỉ và thù hận, và mình sẽ bị hất cẳng ở những chỗ không ngờ tới.

"Phần 'Mùa xuân và Atula' của cậu mềm mại đấy. Silverberg đồng ý cho biểu diễn thế hả?"

Chang đột ngột đổi giọng chất vấn. Masaru cười trừ, nhún vai.

"Đương nhiên. Đó là kết luận tôi dày công suy nghĩ đó. Theo cách lý giải của riêng tôi."

“À, phải. Silverberg có vẻ thần thiết với Hishinuma Tadaaki. Đó chính là lý giải của nhà soạn nhạc cũng không chừng?”

Chang tròn mắt như chợt nhớ ra. Khi nhìn thấy vẻ mặt kiểu “Chết thật, sao mình không nhận ra cơ chứ” kia, Masaru bỗng thấy tưng tức.

“Không. Thầy Hishinuma không giải thích riêng cho tôi bất cứ điều gì ngoài những gì ghi trong pamphlet cả. Đó là ‘Mùa xuân và Atula’ do tôi tự diễn giải ra thôi.”

“Có thật không?”

Chang có vẻ bán tín bán nghi.

Masaru không hợp nổi với cô nàng chính là ở những điểm này đây. Nếu Chang là Masaru, chắc chắn cô nàng sẽ thông qua Silverberg hỏi thăm trực tiếp Hishinuma nên biểu diễn kiểu gì. Tận dụng tối đa lợi thế. Đó là điều hiển nhiên đối với Chang, và là sự chân thành của cô nàng đối với âm nhạc.

Trong một khắc, Masaru chợt nghĩ đến điều này.

Nếu mình nhờ thầy Silverberg hỏi thầy Hishinuma về cách lý giải bản nhạc, thầy ấy liệu có chịu hỏi giùm mình không nhỉ?

Cậu tưởng tượng đến nét mặt Silverberg khi mình đặt câu hỏi đó.

Có cả hai khả năng là OK và NO. Thầy ấy biết rõ cái tính cách của một chiến lược gia bên trong Masaru, nên có thể mua thông tin giùm cậu. Nếu Masaru muốn làm điều đó, chắc thầy ấy sẽ chịu. Ngược lại, thầy ấy cũng có thể nói rằng điều đó không công bằng và em không cần phải làm thế.

Chủ đề này có vẻ thú vị đấy. Lần sau, mình sẽ hỏi thầy thử xem sao. Để xem nếu mình nhờ thầy sẽ tính thế nào.

“Mà này, dạo gần đây cậu hay đi cùng một con bé, là thí sinh người Nhật đúng không? Sao hai người lại đi cùng với nhau vậy?”

Giọng nói của Chang đã gián đoạn dòng suy tưởng của cậu.

Ra thế, hóa ra là muốn hỏi dò về A-chan.

Tuy cô gái làm ra vẻ bình thường, nhưng có vẻ đây mới là chủ đề chính.

Cậu đã cố không thu hút sự chú ý, nhưng chắc vẫn bị ai đó nhìn thấy. Cậu mới đi cùng với Aya một chút phần cuối của buổi thi cuối vòng Một vào hôm kia và ngày đầu tiên của vòng Hai hôm qua thôi. Mới bằng đấy thời gian, ai đã ton hót với Chang vậy nhỉ? Hay là Chang đã tận mắt nhìn thấy?

"À, cậu ấy là bạn thời thơ ấu của tôi. Giờ mới ngẫu nhiên gặp lại đó."

Masaru cố gắng dùng giọng điệu "chẳng phải chuyện gì to tát" để trả lời.

Mặt Chang lộ vẻ kinh ngạc.

"Ơ, vậy hả? Masaru từng sống ở Nhật sao?"

"Ừ. Sống một thời gian hồi bé. Cậu ấy ở cùng một khu, còn học chung lớp piano."

"Hê, ngẫu nhiên nhỉ. Cả hai lại đều đạt trình độ tham dự cuộc thi quốc tế nữa."

"Đúng nhỉ?"

Chang đột ngột hạ giọng.

"Nhưng tôi thấy cậu nên cẩn thận là hơn."

"Sao?"

Masaru nghi ngờ vào tai mình.

"Nghe bảo cô ta từng hoạt động chuyên nghiệp hồi bé, sau đó rơi vào một giai đoạn mắc hội chứng cháy sạch đấy?"

Nguồn tin cũng nhạy đấy, Masaru nửa phần ngỡ ngàng nửa phần lưu tâm.

Chúng ta đang sống trong một thế giới quá nhiều thông tin, các lời đồn đãi cũng mang quy mô toàn cầu.

"Masaru cứ ở bên cạnh thứ con gái xui rủi như cô ta, có ngày vận may cũng bị hút sạch đó. Có khi cô ta biết Masaru là ứng cử viên vô địch, nên lợi dụng để tìm đường quay lại không chừng?"

Masaru lại ngơ ra.

"Cậu thật lòng nói vậy hả?"

Cậu bất giác hỏi lại, nhưng nét mặt Chang đang mười phần nghiêm túc.

Masaru không biết nên nổi giận hay cười khẩy nữa. Cậu càng thấu hơn đây chính là điểm mình và Chang không thể hợp nhau.

Cô ta luôn tự hào mình là người lý trí và tư duy, luôn coi thường những phát ngôn phi logic hay ý kiến thuần cảm xúc của người khác, nhưng lại nói đến vận may và số phận ở những điểm rất buồn cười. Masaru cũng biết đến sự tồn tại của những thứ gọi là vận may và số phận từ lúc sinh ra, nhưng cậu chỉ nhìn ra sự ích kỷ trong phát ngôn của Chang.

Cô nàng này không phải đối tượng có thể nói chuyện được.

Masaru thầm thở dài trong dạ. *Chắc cô ta chưa nghe màn trình diễn của A-chan rồi.*

"Cảm ơn lời khuyên của cậu."

Cậu ngầm ra hiệu không muốn tiếp tục chủ đề này.

May thay Chang nhìn đồng hồ đeo tay và lẩm bẩm, "A, tôi phải đi đây."

"Cậu không nghe những màn trình diễn khác sao?"

"Ừ, tôi sắp có buổi học cho vòng Ba rồi."

Chang lập tức gật đầu.

"Hôm nay, tôi chỉ cần nghe màn trình diễn của Masaru là đủ rồi. Chào nhé."

Cô nàng khẽ vẫy tay chào, vừa gõ lia lịa trên màn hình điện thoại vừa rảo bước đi mất.

Masaru ngơ ngẩn dõi theo bóng lưng đó.

Giỏi thật, cô ta nắm chắc mình sẽ lọt vào vòng Ba như chuyện hiển nhiên vậy. Đã vậy đúng là Chang, chỉ cần nghe mỗi Masaru là đủ rồi.

Masaru thu ánh nhìn về phía màn hình. Cậu đã bỏ lỡ mất phần thi của thí sinh tiếp theo.

Mazeppa của Liszt. Mọi người cũng giỏi chơi những bản nhạc khó ghê ấy nhỉ.

Masaru tạm gác chuyện của mình sang một bên, chăm chú nhìn vào những ngón tay thí sinh.

Nhưng ánh mắt cực kỳ nghiêm túc của Chang vẫn đeo bám mãi trong tâm trí.

Chính ra Chang nắm được thông tin chi tiết đấy. Chứng tỏ mọi người biết khá rõ chuyện này. A-chan mà biết người ta nói vậy sau lưng mình, chắc khó chịu lắm. Được gặp lại A-chan, cậu vui sướng đến bay lên tận chín tầng mây mà đánh mất cảnh giác.

Masaru cảm thấy mồ hôi lạnh túa ra.

Hồi mới chuyển sang Mỹ, cậu từng chơi thân với một cô bé hàng xóm, hay đi học về chung và cùng chơi đùa. Mãi sau này cậu mới biết cô bé đó đã bị đám con gái trong lớp bắt nạt khủng khiếp, từ đó cậu vẫn dằn lòng là phải luôn cẩn thận khi tiếp xúc với những cô gái mình thích.

Hiển nhiên các cuộc thi kiểu này sẽ là nơi tụ hội của rất nhiều con người và mang tới đủ cơ hội gặp gỡ khác nhau. Cậu thừa biết các cuộc thi tập trung đủ nam thanh nữ tú vào độ tuổi mười mấy đến ngoài đôi mươi là độ tuổi đa cảm nhất, cùng chia sẻ thời gian gian khổ thế này, nên rất nhiều người đã thành đôi sau khi quen biết ở các cuộc thi (cậu cũng biết những mối quan hệ kiểu này không kéo dài được lâu).

Nói cách khác, nó là một dạng hiệu ứng cầu treo. Những mầm non nghệ sĩ vốn dĩ đã cô độc, và cuộc thi càng đẩy sự cô độc đó lên đỉnh điểm. Họ phải đi tới những đất nước xa lạ, đứng một mình trên sân khấu với những suy nghĩ quặn thắt trong lòng. Giữa tình cảnh khắc nghiệt nơi sự tồn tại và tính nhạc cùng phơi bày, một khi gặp được những người có cùng tâm trạng và suy nghĩ, ta dễ dàng cảm thông và bị thu hút bởi đối phương cũng không phải chuyện gì khó hiểu.

Nên mới có câu hỏi dù cũ nhưng mà vẫn mới, liệu hai người cùng chơi một loại nhạc cụ có thể thuận lợi bên nhau không?

Các cặp đôi nghệ sĩ thường xảy ra cảnh đổ vỡ và chia tay, nhưng đa phần sẽ là sự kết hợp giữa nhạc trưởng và nghệ sĩ

piano, nhà soạn nhạc với ca sĩ, nói chung đa phần là cùng làm về âm nhạc nhưng khác thể loại.

Cũng có khá nhiều cặp vợ chồng cùng là nghệ sĩ piano, nhưng mang ấn tượng thẳng thắn ra mà nói thì hầu như cả hai hoặc một trong hai người sẽ thiên về giảng dạy hoặc nhà phê bình hơn là nghệ sĩ biểu diễn. Hầu như chưa thấy cặp nghệ sĩ biểu diễn tầm cỡ nào.

Chắc chắn rằng những người chơi cùng một loại nhạc cụ sẽ có sự thông hiểu thống nhất ở một mặt nào đó, nhưng cũng khó chịu đựng được sự khác biệt về tính nhạc của người kia. Chênh lệch thực lực giữa hai nghệ sĩ piano cũng sẽ sản sinh ra những loại cảm xúc không cần thiết.

Mình với A-chan thì sao nhỉ?

Masaru nhận ra bản thân đã nghĩ tới mấy chuyện đó từ lúc nào không hay và tự cười mình.

Ơ hay, hai đứa mới gặp lại nhau hai hôm trước. Chưa kể, mình mới nhìn thấy được khung cảnh bản thân đang nhắm tới, sao lại để mấy thứ tạp niệm này len lỏi vào đầu làm gì.

Masaru vươn vai.

Lỗi tại Chang đó, cậu thầm trách cô nàng.

Nhưng cậu không thể xóa nổi ánh mắt Chang khỏi đầu óc, bởi đâu đó trong lòng cậu biết lời cô nàng đó cũng phần nào có lý.

Thứ con gái xui rủi.

Giọng nói của Chang lại vang tới.

Mình không nghĩ A-chan là thứ con gái xui rủi. Tuy nhiên, việc gặp lại người bạn cũ trong cuộc thi này có thể mang một ý nghĩa gì đó đối với mình. Dù cũng chưa rõ điều đó là gì.

Masaru khoanh tay lại, nhìn chăm chú vào màn hình nhưng mãi chẳng thể tập trung vào màn trình diễn.

CLAIR DE LUNE[88]

Khán giả lũ lượt ùa ra sảnh.

Bên ngoài, trời đã tối đen. Máy sưởi bật trong sảnh hoàn toàn không đủ, hơi lạnh vẫn len lỏi vào cho thấy nhiệt độ đã giảm xuống nhiều lắm rồi.

Aya bất giác thở dài. Thân thể cứng đơ đến mức cô cảm thấy được bầu không khí dị thường của cuộc thi có thể mang lại sự căng thẳng đến thế nào dù chỉ là ngồi nghe ở hàng ghế khán giả.

Trình độ của ngày thứ hai vòng Hai cũng khá cao, nhưng xét riêng bản "Mùa xuân và Atula" thì chẳng ai vượt nổi màn trình diễn đầu tiên của Masaru. Mọi người đều biểu diễn tốt, nhưng hầu như chỉ thể hiện được một số hình ảnh mơ hồ về Nhật Bản, không đủ sức thuyết phục cũng không tạo cảm giác hồi hộp. Hơn nữa, nội dung và sức hút từ phần cadenza của Masaru quá đỗi tuyệt vời.

Cậu ấy biểu diễn đầu tiên mang lại sức ảnh hưởng quá lớn. Nếu cậu ấy biểu diễn sau thì chắc hẳn những người khác cũng không tệ. Màn trình diễn của Masaru có sức ảnh hưởng tới độ thành ấn tượng lớn nhất lưu lại trong lòng khán giả về nguyên ngày hôm nay.

Ấn tượng về phần cadenza của Masaru mạnh tới mức Aya đang nghe phần trình diễn của những người khác mà vẫn thấy đoạn cadenza của Masaru réo rắt mãi trong đầu, và phải đấu tranh cực khổ để dứt nó ra khỏi óc mình. Cô nhớ rõ mồn một và trọn vẹn, đầy sống động, chỉ cần sực nhớ đến là nó sẽ vang mãi trong đầu tới tận khi kết thúc.

Liệu mình có đủ sức mang tới một phần cadenza đầy sức thuyết phục như vậy không? Đương nhiên, mình có cách lý giải của riêng

mình, nhưng chơi ngẫu hứng không mang tới được độ hoàn chỉnh đến mức đó...

Cô vừa nghĩ tới đó, liền nảy lên khao khát được đàn ngay tức khắc.

Đây là lần đầu tiên cô cảm thấy điều này. Dù đã bước vào guồng quay của cuộc thi, cô cũng chưa cảm thấy sự thôi thúc nào như thế.

Kanae cũng nhận ra Aya đang bứt rứt không yên.

"Sao thế, Aya?"

"Em muốn tập luyện thêm phần cadenza."

"Vậy hả, hay ta tới chỗ cô Hirada nhé?"

"Em tới đó được sao ạ?"

"Đương nhiên rồi."

Kanae ngán ngẩm.

Cô Hirada là bạn của giáo sư phụ trách Aya, hiện đang mở lớp dạy đàn ở Yoshigae. Aya và Kanae cùng nhau thuê khách sạn, các học trò khác của cùng giáo sư phụ trách ở lại nhà cô Hirada. Tiếc rằng hai người kia đều trượt từ ngay vòng Một.

"Em cứ thấy không ổn."

"Không sao. Có khi cô ấy sẽ thấy vui vì em tới hỏi mượn đàn đó."

"Vậy ạ? Để em gọi cho thầy xem sao."

Aya bấm số điện thoại của giáo sư phụ trách.

Đương nhiên, ngay lập tức, giáo sư nói Aya có thể sử dụng nơi ấy và hứa sẽ liên lạc trước cho cô Hirada.

May thay nhà riêng kiêm lớp học của cô Hirada nằm ở ngay khu vực trung tâm, cách hội trường này không xa nên có thể đi bộ qua đó.

"Không sao, em đi một mình được. Chị Kanae về khách sạn đợi em nhé. Cứ ăn cơm trước cũng được ạ."

"Vậy hả? Thế lúc nào về nhắn trước chị một câu nhé."

"OK."

Cùng là sinh viên trường nhạc, Kanae cũng hiểu một mình sẽ tập trung luyện tập tốt hơn nhiều nên lập tức rút lui.

Aya vừa vẫy tay chào vừa xúc động nghĩ có người như Kanae ở bên thật tốt. Chị bạn biết giữ một khoảng cách không xa không gần, nhẹ nhàng ở bên cạnh, còn bình tĩnh điều hướng cho Aya nữa.

Aya vừa nhìn bản đồ, vừa rảo bước. Cô muốn nhanh nhanh được chạm vào cây đàn.

Cô muốn nhanh nhanh bôi xóa đi màn trình diễn của Masaru bằng màn trình diễn của chính mình.

Cô thấy cõi lòng sốt ruột làm sao.

Ơ, Aya chợt dừng chân vì cảm thấy gì đó.

Hử?

Cô lập tức ngoái lại đằng sau.

Nơi này nằm cách khu trung tâm thị trấn không xa. Vì nằm ở ngay ranh giới khu phố chợ, nên lượng người qua lại cũng đông.

Cảm giác như có ai đó đi theo mình. Chắc mình tự kỉ ám thị thôi.

Aya quan sát chung quanh một hồi lâu, không cảm thấy gì lạ nên tiếp tục bước đi.

Cô lập tức tìm ra căn nhà cần tìm.

Cô Hirada có đôi mắt to và cặp má phúng phính đầy ấn tượng, là kiểu phụ nữ nhìn sơ cũng thấy an tâm. Cô cười khanh khách khi Aya cất tiếng chào và nói "Xin lỗi, em đến mà không mang theo gì làm quà".

"Mất công để ý tới mấy chuyện như vậy, thì em lo chăm chút cho phần trình diễn của mình là hơn."

Hai thí sinh kia có vẻ đã quay về nhà, sẽ trở lại nghe các màn trình diễn tiếp theo của cuộc thi từ ngày mai.

"Rồi, đây là chìa khóa. Cũng khá biệt lập, nên em cứ chơi tới khi nào tùy thích. Tự điều chỉnh máy sưởi nhé. Nhà vệ sinh ngay ngách cửa ra vào. Bánh kẹo cô để đấy, cứ ăn tùy ý. Em tính cơm tối thế nào?"

“Dạ, em định luyện tập xong rồi tính ạ.”

“Thấy đói thì cứ bảo cô, đừng ngại nhé. Cô ở đây để giúp các em những chuyện này mà. Cái chuông kia nối với chỗ cô đó.”

Cô Hirada đưa cho cô chìa khóa, rồi chỉ về đoạn lối đi ngay bên ngách hiên nhà.

Bên cạnh là một khu phòng có hệ thống cách âm kỹ lưỡng hệt như một cái hộp.

Aya nói cảm ơn rồi bước vào trong đó.

Lớp học này tuyệt vời quá. Chắc bình thường cô ấy vẫn dạy học trò ở đây nhỉ?

Hai cây đại dương cầm và dàn loa. Sô cô la và bánh quy bày trên cái bàn cạnh đó. Aya cảm thấy ngại khi cô còn chuẩn bị sẵn cả bình giữ nhiệt đựng hồng trà.

Nơi này chỉ có một ô cửa sổ nhỏ với hai lớp kính, còn rèm trắng nữa. Cách âm cẩn thận đến thế luôn.

Được rồi.

Cô điều chỉnh ghế, mở nắp đàn lên rồi lập tức chơi một giai điệu khởi động. Đó là một thói quen nhiều năm, và nhịp điệu càng lúc càng trở nên tốt hơn.

Nhưng giai điệu cadenza của Masaru vẫn vang vang trong đầu cô.

Chẳng biết từ bao giờ ngón tay cô đã tự động bắt đầu tái hiện lại phần cadenza của Masaru.

Chết thật, phần này khó quá. Không luyện tập kỹ thì khó gõ được tất cả các nốt.

Aya sững sờ.

Hình ảnh Masaru trên sân khấu lại xuất hiện trong tâm trí.

Sự tĩnh lặng đó. Bóng tối đó. Ánh sáng rực rỡ của ngôi sao tỏa xuống đó...

Cô thử tái hiện lại phần cadenza của Masaru, thêm vào chút cải biên, và phát triển dần theo chiều hướng khác.

Phần cadenza của mình... “Mùa xuân và Atula” của mình thì sao?

Đúng lúc đó, tai cô bỗng bắt được âm thanh lạ.

Tiếng gì vậy nhỉ?

Rùng rùng. Như có tiếng gõ gì đó...

Aya ngừng chơi đàn, kiếm nguồn phát ra âm thanh đó.

Cộc cộc cộc. Cộc cộc cộc.

Đúng là có tiếng gõ gì đó. Ở đâu nhỉ?

Cô bước quanh gian phòng, kéo rèm cửa sổ lên liền thấy một bóng người, giật mình kêu "oái" lên.

Cô nhảy bắn ra sau theo phản xạ.

Nhưng ngay trước khi cái rèm đập vào ô cửa sổ, cô nhận ra bóng người đó đang vẫy tay lia lịa.

"Ơ kìa?'

Hình như cô từng nhìn thấy ở đâu đó rồi.

Aya thận trọng bước lại gần cửa sổ, sợ sệt nhấc cái rèm lên một lần nữa.

Thiếu niên bỏ mũ ra, cúi rạp người.

"Em Kazama... Jin?"

Aya nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ, cậu thiếu niên kia liền cười khì, hai tay chắp vào nhau như lạy phật. Cậu bé trỏ về phía cửa như ra hiệu xin cô cho vào trong.

Aya kinh ngạc, bèn ra mở cửa.

"Em xin phép làm phiền ạ."

Cậu thiếu niên - tức Kazama Jin - vẫn cầm nguyên cái mũ, cúi đầu thật thấp rồi bước vào trong nhà.

"Em làm cách nào mà?"

"Em nhảy rào vào ạ."

Jin chỉ về phía bức tường khu phòng học. Aya không biết nói gì hơn, khẽ cười khổ sở.

Lại giở trò xâm nhập bất hợp pháp sao? Cô phải dặn cô Hirada chú ý mới được.

"A, chị không có ý hỏi chuyện đó. Sao em biết được chỗ này vậy?"

“Xin lỗi, em đã lén đi theo chị ạ.”

“Ơ?”

Aya lại nhìn đăm đăm vào gò má đã hơi ửng đỏ của cậu thiếu niên trước mắt. Cô chợt nhớ lúc nãy mình đã cảm thấy có ai đó sau lưng. Hóa ra không phải tưởng lầm.

“Tại sao thế?”

Cô ngơ ngác hỏi lại, cậu bé liền cười hề hề.

“Em đoán chắc chị đi đâu đó để chơi đàn. Nếu chị đã đi chơi đàn, chắc sẽ có đàn tốt ở đó.”

Aya chớp mắt lia lịa.

“Vậy nên, em mới đi theo chị?”

“Vâng.”

“Em trọ ở đâu trong đợt thi này thế?”

“Em ở nhờ cửa hàng hoa chỗ bạn của bố ạ.”

Aya càng chớp mắt lia lịa.

“Việc luyện đàn thì sao?”

“Em không thích mấy cây đàn trong phòng tập của cuộc thi. Em cứ thấy lảng vảng gương mặt của người chơi trước đó, còn ngửi thấy mùi bọn họ lưu lại nữa, nên vẫn thích đàn piano của nhà riêng hơn.”

Jin lúng túng nhìn vào mắt Aya.

“Chị ơi, em có thể cùng chơi đàn piano ở đây với chị không?”

Aya chẳng biết nói gì.

Ngày trước, người ta hay bảo mình là người trên mây, nhưng vẫn thua xa cậu bé này. Nên bảo em ấy là kiểu người trên mây, hay sự hoàn thiện không tì vết nhỉ. Cô chưa bao giờ nghe nói có người nào lại bám theo đối thủ cạnh tranh và đề nghị cùng nhau luyện tập ngay giữa một cuộc thi thế này.

“Chị đang chơi lại bản piano của người đó đúng không? Cái anh cao to, trông như hoàng tử đó.”

Jin nói vậy rồi dòm cây đàn, Aya liền giật mình.

Thằng bé nghe thấy bản đàn của mình? Nhưng ngay khi chơi lạc vào phần cadenza của Masaru, mình đã pha thêm ngay những cải biên của riêng mình còn gì.

Jin ngồi xuống cây đàn piano bên cạnh, mở nắp đàn lên rồi gõ nốt La.

Aya nhìn gương mặt nghiêng nghiêng đó, chợt nhận ra.

Đúng rồi, em ấy từng nghe tiếng đàn Étude của Chopin từ phòng tập khác của trường đại học và chơi song tấu theo luôn mà. Đôi tai đứa nhỏ này thính phát sợ.

Jin bất chợt chơi một đoạn quãng tám cực kỳ dữ dội.

A, Aya kêu lên.

Đoạn cadenza của Masaru.

Jin có thể tái hiện lại hoàn hảo đoạn nhạc khó nhằn tới mức ấy.

Trong một thoáng, cô còn tưởng Masaru đang ngồi ở đấy.

Da gà da vịt nổi lên rần rần.

Giờ, cô đang nhìn thấy và đang lắng nghe một thứ vô cùng... vô cùng ghê gớm.

Giống như trải nghiệm lại gián tiếp những gì từng thoáng qua nơi hành lang trường đại học.

Jin bất chợt ngừng tay, cười hớn hở.

"Chắc trong đầu chị cũng đang dạo đi dạo lại đoạn này nhỉ. Em cũng vậy đấy. Khi bước ra ngoài, chắc chị đã muốn mau mau tái hiện lại nó phải không? Còn muốn mau mau được chơi đàn nữa đúng không? Em cũng vậy đấy."

Cậu bé nói mà như hát.

"Vậy nên, em nghĩ sau đó chắc chị sẽ đi đâu đó kiếm đàn."

Toàn thân Aya lại nổi gai ốc rần rần.

Thằng bé đi guốc trong bụng mình. Nó biết tất cả. Những gì mình cảm thấy, sự thôi thúc muốn chạm vào cây đàn.

Đứa trẻ này đúng là... cô nhớ lại cảm giác khi nhìn thấy cậu thiếu niên lần đầu tiên.

Đứa trẻ được thần âm nhạc yêu thương.

Còn mình thì sao?

Aya nghĩ vậy, thấy dao động tới bất ngờ.

Mình có được thần âm nhạc yêu thương không?

Trong tích tắc, cô như thấy một tia sáng từ tầng không cao cao tại thượng, chiếu thẳng xuống Kazama Jin. Cây đèn trong tay thần âm nhạc đang soi chiếu xuống cậu bé. Cậu thiếu niên chỉ ở cách Aya độ một mét. Cậu bé đang đắm mình trong thứ ánh sáng phúc phần rực rỡ đó. Dù thứ ánh sáng đó gần tới mức chỉ cần Aya giơ tay ra liền chạm tới được, cô vẫn đứng ngây ra trong bóng tối và chẳng ai nhìn thấy cô.

Không phải ngươi, ta lựa chọn Kazama Jin.

Cô dường như nghe thấy cả lời nói đó, một cơn đau thắt không thể miêu tả thành lời chạy qua lồng ngực.

Không thở nổi.

Đầu óc Aya hóa trắng xóa.

Lần đầu tiên cô nếm trải thứ cảm xúc này. Một cơn đau nhói buốt xuyên thấu khắp cơ thể. Hương vị đắng nghét quấn lấy cổ họng.

Chuyện này là sao? Tại sao lại bắt mình phải hứng chịu nỗi đau khi chính mắt xác nhận người được thần linh lựa chọn?

Có lẽ cô đã nắm được câu trả lời từ lâu... vì cô không chịu thừa nhận bản thân đã trốn chạy khỏi âm nhạc. Vì đâu đó trong lòng cô mang theo sự tự phụ và nhìn đời với con mắt bề trên, cho mình vẫn đang theo đuổi âm nhạc, cho mình thấu hiểu được sâu sắc hơn người khác. Vì trong đáy lòng, cô mang nỗi sợ hãi sâu sắc những lời đàm tiếu của người đời như "nó làm gì có tài năng", "qua tuổi hai mươi thiên tài cũng hóa phàm nhân".

Bao suy nghĩ lướt qua đầu óc, dư âm của nỗi đau âm ỉ trong lòng mãi chẳng chịu tan.

"Thầy giáo em từng dặn: Hãy tìm người có thể cùng mang âm nhạc ra bên ngoài."

"Hả?"

Do vẫn đang mải ngẩn ngơ, Aya không nghe rõ lời thì thào của thiếu niên.

Nãy thằng bé nói gì vậy nhỉ? "Cùng mang" cái gì?

"Em nghĩ người đó rất có thể là chị."

"Cái gì 'có thể' cơ?"

Aya buột miệng hỏi lại, nhưng Jin đột ngột tỏ ra ngượng nghịu, xua tay "Không có gì ạ."

"Trăng đẹp quá chị nhỉ?"

Jin bỗng ngó ra ngoài cửa sổ.

Aya thầm nghĩ rằng chỗ này có rèm che, cũng chẳng để ý nhìn lên bầu trời lúc tới đây.

Những ngón tay trắng của thiếu niên khẽ nhảy nhót.

Chúng thật giống cánh bướm đang dập dờn giữa ánh trăng sáng ngời.

Ánh trăng của Debussy.

A, thật sự, trăng đẹp quá.

Lúc lắng nghe bản nhạc này, mắt cô như nhìn thấy muôn bầu trời đêm bên ngoài cửa sổ. Ánh trăng mềm mại và sinh động đang rót xuống thế giới đã bặt mọi loại âm thanh.

Hơn nữa, khi thiếu niêu chơi đàn, cô như nhìn thấy cả hoa văn chìm trên cái rèm đơn sắc...

Cô chìm đắm trong ánh trăng... trúng phải phép thuật của đêm trăng...

Một lần nữa, sự thôi thúc cồn lên từ dưới đáy thân, Aya liền ngồi xuống bên cạnh, bắt đầu cùng cậu chơi bản "Ánh trăng".

Cả hai phó mặc theo sự sắp xếp của người kia, đẩy đưa dưới làn sóng vỗ về của ánh trăng hắt lại.

Oa...

Aya lóa mắt trước niềm vui sướng khi thứ dòng chảy khoan khoái như điện tích chạy rần rật khắp thân thể.

Kazama Jin bật cười.

Cậu bé đang cười rất lớn.

Chẳng rõ từ lúc nào, Aya cũng cười theo. Ánh trăng tràn tới khắp mọi nơi. Cồn lên, xô tới, cồn lên, xô tới, sủi bọt và bắn tung tóe.

Họ có thể bay tới bất cứ đâu... Bản nhạc lại thay đổi từ lúc nào.

"Fly me to the moon."

Ai là người đã khởi đầu bản nhạc này nhỉ. Chẳng rõ nữa.

Ô, đúng là điệu rumba "Zuizui zukkorobashi" rồi.

Aya bất giác cười đến híp mắt lại. Jin đuổi theo không chút hoang mang, bắt đầu một màn độc tấu. Hai người chơi những đoạn nhạc xen kẽ, hồi đáp lại phần độc tấu riêng của nhau. "Fly me to the moon" chẳng mấy chốc đã đổi sang chương Hai bản "Ánh trăng" của Beethoven từ lúc nào.

Ra vậy, nếu chơi theo kiểu này sẽ tương tự, khúc nhạc này.

Rồi sang chương Ba.

Hai người hòa nhịp không chệch một mảy may, chơi thấu suốt cả chương Ba.

Không thể tin nổi, bản hòa tấu hoàn hảo. Giống như bản thân phân ra làm hai, cùng nghe âm thanh phát ra từ dàn loa vậy.

Cô nên miêu tả loại cảm giác này thế nào đây... Một chiếc xuồng máy lướt trên mặt nước. Không, nó giống loại xe trượt nước đang lao với tốc độ điên rồ bắn nước tung tóe... hồi hộp vô cùng. Chỉ cần sai một bước, nó có thể bị sóng đập tan thành từng mảnh... khoái cảm đi cùng với cảm giác chấp chới hiểm nguy.

Thế rồi, giây phút tiếp theo, Aya vẫn cộng hưởng với bản "Ánh trăng" của Jin nhưng lại nhảy sang giai điệu của "How high the moon". Jin chơi "Ánh trăng" thêm một lúc nữa rồi cũng chuyển sang "How high the moon" và hợp tấu với cô.

Nhịp nhanh nhất.

Jin hỗ trợ cô ở nốt móc kép trường độ 1/16, không chút gián đoạn. Aya như bị kẹp giữa những điệu glissando tốc độ cực lớn.

Mình có thể bay. Mình có thể bay đến bất kỳ đâu.

Aya vừa chơi piano vừa ngẩng lên nhìn trần nhà, và như nhìn xuyên qua đó lên tới tận mảnh trăng treo trên trời cao.

Tới tận đó. Không, còn xa hơn nữa.

Giờ, chúng mình đang bay vút lên tận cung trăng.

Thực tế, hai đứa đang bay vào không trung xa thật xa.

Vào trong vũ trụ đen thăm thẳm mà quên hết mọi chuyện, cả cuộc thi, cả thánh thần.

"A."

Aya vẫn lơ lửng trong không trung, ngước nhìn một đốm sao sáng ở xa xa.

Mùa xuân và Atula. Của mình, ở nơi đó.

Ngay cả khoảnh khắc hai người đồng thời kết thúc màn biểu diễn, Aya vẫn há hốc miệng nhìn chăm chăm lên trần nhà.

PHÍA BÊN KIA CẦU VỒNG[89]

Ngày thứ ba của vòng Hai. Ngày cuối cùng.

Masami mất nguyên một đêm để sắp xếp lại hết chỗ video đã quay được. Chị quay ròng rã chừng đấy thời gian, giờ không sắp xếp lại thì sau này sẽ rất vất vả.

Cách sắp xếp cũng tùy thuộc vào từng người. Masami tóm tắt lại lời thoại và hoàn cảnh chủ yếu có thể gợi nhớ lại ngay từng bối cảnh đã quay vào một trang sổ. Về sau, chị sẽ quyết định thứ tự để ghép chúng lại.

Chị cũng tích lũy được kha khá cho bức tranh về Akashi. Nếu anh vượt vòng Hai, thì chị còn có thể quay thêm nhiều nữa. Nhưng riêng việc anh lọt qua vòng Một cũng tích đủ nội dung đáng xem cho chương trình rồi. Ngộ nhỡ anh trượt ở vòng Một, lượng thông tin không đủ để lên hình, nên với cương vị đạo diễn chương trình, chị cũng thấy an tâm hơn chút.

Chị cũng quay một số thí sinh người Nga, nhưng họ đều trượt ở vòng Một. Một gia đình chủ còn lén tâm sự với chị rằng, "Mấy đứa nhỏ từng trọ ở nhà tôi chưa bao giờ trượt vòng Một cả. Khoảng cách mong manh là thế, đáng thương ghê." Họ có vẻ còn thấy tiếc hơn cả thí sinh nữa. Nghe nói để an ủi thí sinh bị trượt, gia đình đó còn rủ thí sinh đi ăn sushi băng chuyền. Sau đấy, thí sinh đó tổ chức một buổi hòa nhạc nhỏ ở trường tiểu học, nên vài ngày sau, chị cũng được tới quay chụp một phen. Yoshigae vẫn luôn khuyến khích các thí sinh bị trượt tổ chức những buổi hòa nhạc nho nhỏ tại địa phương, nên vài sự kiện cũng đã được tổ chức như chơi đàn vào bữa trưa hay một tiết học đặc biệt dành cho trẻ em.

Masami cũng còn dư dả thời gian trước khi nghe công bố danh sách người vượt qua vòng Hai trong chiều nay, nên quyết

định đi hỏi chuyện mấy nhân viên tình nguyện mình đã làm thân được. Chắc do bản thân cũng làm những công việc thầm lặng sau sân khấu, chị rất đồng cảm và thích thú với các nhân viên dồi dào sức lực này. Nhất là khi cuộc thi Yoshigae phần lớn do các tình nguyện viên địa phương đảm trách, chị bị cuốn hút trước sự nhiệt tình và cống hiến của bọn họ. Một số người trụ ở đây suốt từ vòng Một, và ai nấy đều rất trông mong vào cuộc thi. Mỗi khi có thời gian tán chuyện, họ đều nhắc tới việc đã tìm thấy thí sinh mình ưa thích, mong chờ thí sinh đó lọt qua từng vòng. Thậm chí còn hy vọng thí sinh đó sẽ giành chiến thắng, sau này hoạt động khắp thế giới. Vô cùng vui vẻ.

Masami cũng ý thức được cuộc thi piano là nơi tụ họp của rất nhiều người thuộc nhiều quốc tịch khác nhau, và chiến đấu theo thể thức loại trực tiếp vừa mang lại bao vui buồn và mâu thuẫn, vừa mang sức hút dữ dội.

Kỳ lạ ở chỗ, thỉnh thoảng có người không hiểu tại sao thí sinh này lại trượt, nhiều người thu hút được kha khá khán giả nhưng lại không được Ban giám khảo lựa chọn. Masami cũng quan sát và cảm nhận được điều đó, nhưng khoảng cách thực lực nằm ở đâu, mọi người đều giỏi vậy thì họ so sánh theo kiểu gì, thật sự rất bí ẩn.

Mặt khác, một số thí sinh mang sức hút kỳ lạ lấy lòng được cả Ban giám khảo lẫn khán giả. Rốt cuộc, con người sinh ra đã dễ bị cuốn hút bởi cái đẹp, bất chấp là chuyên gia hay kẻ nghiệp dư.

Chị hỏi thử xem bọn họ mong ngóng phần trình diễn của ai trong ngày hôm nay, ngoài mấy cái tên của thí sinh người Nga với Hàn Quốc, hầu như người ta đều nhắc tới tên hai thí sinh người Nhật.

Kazama Jin và Eiden Aya. Thí sinh đầu tiên là một học sinh cấp ba vô danh đã vượt qua vòng tuyển chọn ở Paris. Chính là cậu bé đáng yêu (Akashi đã nhắc chị "Cậu bỏ ngay giọng điệu bà cô già đó đi") trong tập chương trình. Thí sinh thứ hai là thiếu nữ thiên tài từng hoạt động biểu diễn chuyên nghiệp một thời, nhưng đột ngột nghỉ ngang, lâu lắm mới quay lại sân khấu. Hai người này đều mang tính đề tài cao.

Akashi cũng từng nhắc tới chuyện là "người hâm mộ" của Eiden Aya thì phải. Masami cũng xem cô bé trình diễn rồi. Lúc bước ra sân khấu, chị cứ nghĩ cô bé này sao lại nhỏ bé vậy, nhưng cô bé vừa bắt đầu chơi đàn liền mang tới sức hiện diện và thực lực rất mạnh mẽ khiến chị giật mình cảm thấy cô bỗng lớn hơn rất nhiều.

Tuy vẫn còn hơi sớm, nhưng khi nghe chị hỏi ai có tiềm năng là ứng cử viên chức vô địch, ai cũng nhìn nhau lưỡng lự mà hưng phấn.

Cái tên đầu tiên được tung ra chính là thí sinh đã dập Akashi nhừ tử khi nghe phần trình diễn của người đó. Thí sinh người Mỹ, tên Masaru Carlos Levy Anatole. Tiếp theo là người bạn mang quốc tịch Mỹ và tới từ cùng Nhạc viện Juilliard của cậu ta, Jennifer Chang. Hai người đó đều có phần trình diễn rực rỡ với quy mô lớn, chưa kể Jennifer Chang đã ra mắt đội ngũ nghệ sĩ chuyên nghiệp ở Mỹ rồi.

Nhìn từ vị thế này, số lượng người Á mang quốc tịch Mỹ khá nhiều. Cũng có thể do người gốc Á dốc lòng đầu tư cho giáo dục, nên giờ Juilliard cũng có tỷ lệ người gốc Á khá cao.

Jennifer Chang là người gốc Trung Quốc, Masaru Carlos Levy Anatole thì lai cả dòng máu Nhật, Latin và Pháp nên nhìn không rõ người xứ nào. Chị đã hỏi qua rất nhiều đối tượng nam nữ, cậu trai này có vẻ được cực kỳ yêu thích, đã bắt trọn lòng khán giả. Ngay cả dân nghiệp dư cũng nhìn ra chất ngôi sao nơi cậu trai này, ai cũng khen cậu ta khá bảnh trai. Nghệ sĩ piano là một nghề dựa trên độ thu hút người xem, vì vậy được trời phú cho một ngoại hình đẹp cũng là yếu tố quan trọng.

Chàng trai đó được đánh giá là tài năng nổi bật, nên người ta dự đoán có thể người hướng dẫn muốn dùng cuộc thi Yoshigae làm bàn đạp tiếp tục chinh phục những cuộc thi lâu năm có tiếng hơn. Trong vài năm gần đây, cuộc thi này khá nổi danh vì phát hiện được nhiều thí sinh triển vọng, nên giành được chiến thắng ở đây dễ thành điểm sáng trong lý lịch.

Ra thế, nghệ sĩ cũng có năm bảy nấc thang. Kể từ khi bắt đầu thu thập tin tức về cuộc thi này, Masami đã dần dần hiểu được

từng chút một. Bao nhiêu cuộc thi rải khắp thế giới đều có quy mô và cấp độ khác nhau. Một số cuộc thi rất có uy tín, số khác thì không. Nhiều cuộc thi được lập ra rồi lại chết yểu cũng bởi gánh nặng tài chính lên các tổ chức có liên quan, nghe thôi cũng thấy chi phí duy trì những cuộc thi kiểu này vô cùng tốn kém. Và để được công nhận là một cuộc thi có uy tín, họ buộc phải thỏa mãn điều kiện, gia nhập Liên đoàn Các cuộc thi Âm nhạc Quốc tế Thế giới tại Geneva, và gia nhập được chưa chắc đã được công nhận trên toàn cầu.

Nhiều thí sinh chọn cách tham gia nhiều cuộc thi khác nhau và dần tích lũy thành tích, lại có một số người bất chợt chiến thắng ở một cuộc thi lớn nào đó và nhảy vọt thành sao.

Tuy nhiên, trong mọi trường hợp, ai cũng đều phải tập luyện mọi bản nhạc trong khung trình diễn của mình để tham gia cuộc thi. Chỉ cần nghĩ tới khối lượng lớn thời gian phải đổ vào đó, chị cảm thấy quá đỗi xa vời. Ngay cả khi đã chuẩn bị hơn chục bài, họ không thể biểu diễn thêm bất kỳ bản nhạc nào nếu trượt ở ngay vòng Một. Mọi thứ kết thúc trong vòng hai mươi phút. Thật là khổ lao!

Chỉ cần nhìn vào giai đoạn chuẩn bị của Akashi, chị đã nhận thức được sâu sắc sự khó khăn và đáng sợ của cái nghề kinh doanh gọi là nghệ sĩ. Trên hết, trừ số ít ngoại lệ, mọi đánh cược đa phần đều về không. Chị thậm chí còn nghĩ những thí sinh đồng lứa với mình trên tập chương trình này sống bằng cách nào.

Bất chấp mọi thứ, bọn họ vẫn đặt mục tiêu trở thành nghệ sĩ, đặt mục tiêu bước lên sân khấu. Bình thường thì mặc trang phục rẻ tiền, cắt giảm chi phí ăn uống, chú trọng vào hun đúc chính mình. Trên sân khấu, họ mặc những bộ trang phục tuxedo hay những chiếc váy đầm như trong mơ. Chỉ vì một chốc lát được cùng khán giả sẻ chia âm nhạc. Đằng sau bóng tối của sân khấu hoa lệ, nội tình người nghệ sĩ khắc nghiệt thảm thương đến độ nào.

Chị nhớ lại suy nghĩ hồi đầu "cậu ấy vất vả ghê" của mình khi chứng kiến Akashi phải cắt giảm cả giờ ngủ. Akashi có tuyệt vời

đến độ nào, chị cũng thấy hơi buồn vì vợ bạn mình quá vất vả, còn chẳng thể nghỉ dạy.

Tuy nhiên, nhớ lại vẻ mặt hạnh phúc rạng ngời của Akashi hoàn thành xong màn trình diễn, chị đã nổi da gà, gần như quên khuấy công việc của mình. *Đã bao giờ mình hạnh phúc vì công việc đến độ đó chưa?*

Chị bất chợt nghĩ tới điều đó, liền bật cười nhạt. Chị luôn đoan chắc đây là công việc của mình nhưng chưa bao giờ nghĩ tới chuyện bản thân có hạnh phúc hay không.

Masami đứng trước dãy ảnh của các thí sinh ở bên ngoài hội trường.

Một số ảnh gắn bông hoa ruy băng, một số khác thì không. Số lượng ảnh không có nhiều đến áp đảo.

Ánh mắt chị vô thức dò tới bức ảnh của Akashi. Bức ảnh trắng đen với nụ cười dịu dàng đúng chất của anh.

Nhớ lại anh đã phải vật lộn với cái máy ảnh để chụp được một bức ảnh mình với ảnh đính hoa, chị chợt phì cười. Nhưng nghĩ đến bao khổ công để đạt được một bông hoa đó, thì không chỉ buồn cười mà còn có cảm giác muốn khóc.

Thật sự, thật sự là một sự kiện vô lý và tàn nhẫn.

Masami ngắm nghía mãi bức ảnh, thở dài cảm khái. Tuy nhiên, chẳng biết tự lúc nào, chị cũng đồng thời ý thức được sức hấp dẫn của nó.

Loại sự kiện này tàn nhẫn là thế... nhưng lại thú vị, lại hấp dẫn đến vậy.

Ta có thể cho điểm nghệ thuật không? Khi được hỏi, chắc ai cũng nói là "không phân biệt được hơn thua". Tất nhiên, lý trí thì ai cũng đã hiểu.

Tuy nhiên, thâm tâm họ vẫn muốn nhìn ra điểm ưu việt. Họ muốn tận mắt chứng kiến món quà chỉ dành cho số ít những người được chọn, những người vượt qua được. Càng đổ vào đó nhiều nỗ lực, niềm hứng khởi và những giọt nước mắt càng khiến người ta hào hứng và cảm động.

Trên hết, con người muốn được xem những vở kịch cuộc đời của kẻ khác khi bước chân lên đỉnh vinh quang. Một mặt họ muốn nhìn thấy những người đạt tới đỉnh cao giữa ánh đèn sân khấu, mặt khác lại muốn thấy nước mắt của những con người đành chịu tan biến đi do không đủ sức đắm mình dưới ánh sáng đó.

Lần tới là ba năm sau à.

Masami lơ đãng ngắm áp phích của cuộc thi. Các áp phích của các lần thi trong quá khứ được dán thành hàng, gợi suy ngẫm về bao nỗ lực khủng khiếp của nhân viên và thí sinh đã đổ vào đó.

Giá như được đến đây lần nữa nhỉ?

Chị bất chợt nuôi suy nghĩ đó.

Không phải với tư cách một người của truyền thông mà chỉ là khán giả tới xem đơn thuần cũng hay đấy. Lần tới, được đi với ai đó cũng tốt. Cùng nhau thưởng thức âm nhạc, cùng nhau theo dõi những vở kịch và chứng kiến từng khoảnh khắc.

Màn trình diễn vừa kết thúc, khán giả ùa ra từ cánh cửa mở rộng.

Nhưng hôm nay, mình cần phải lắng nghe vì công việc, với vai trò một phóng viên truyền thông.

Masami điều chỉnh lại tâm trạng, ôm theo chiếc máy quay đi vào trong hội trường.

LỄ BÁI XUÂN[90]

Ngày thứ ba của vòng Hai. Ngày cuối cùng.

Ngay khoảnh khắc bước vào nhà ăn tự chọn của khách sạn, Kanae bất giác dừng chân.

Dù cô không mang chủ định từ trước, nhưng vẻ mặt của Aya đang ngồi ở góc trong không gian rộng lớn đập ngay vào mắt cô.

Vẻ mặt đó như đâm thấu vào lồng ngực Kanae.

Aya thay đổi rồi...?

Cô linh cảm được điều đó.

Cô chẳng rõ con bé đã thay đổi ở đâu và như thế nào, nhưng khác hẳn cho tới ngày hôm qua.

Kanae vừa cố tìm từ ngữ miêu tả được vẻ mặt đó, vừa đi thẳng tới chỗ Aya.

Aya đang cực kỳ tập trung vào chuyện gì đó. Ánh mắt đang nhìn vào một điểm trên không trung, như đang chăm chăm theo dõi thứ vô hình nào đấy. Lại giống như đang nghĩ ngợi điều chi.

Giữa những người khách trọ đang bận rộn đi lại lấy đồ ăn sáng, chỉ mỗi khu vực quanh Aya tĩnh lặng. Hoặc giả một bầu không khí mang chất khác lạ và nồng đậm đang bọc lấy cô bé như thể những tiếng ồn ào kia không hề lọt vào tai cô.

Gì thế nhỉ, cảm giác như đang cô đọng lại thứ gì đó... vẻ mặt của một bậc lão thành. Chỉ qua một đêm, nét mặt con bé đã mang vẻ suy tưởng thâm sâu của bậc hiền triết là thế nào.

Sau khi con bé nói là muốn chơi phần cadenza của "Mùa xuân và Atula" rồi rời đi vào hôm qua, mãi tới khuya mới chịu nhắn tin báo là "Em đã về khách sạn" rồi trao đổi thêm vài câu về giờ ăn sáng thôi, chuyện gì đã xảy ra vậy nhỉ.

“Chào em, Aya.”

Kanae cất tiếng chào bình thường, nhưng khi cô đặt cái túi xách xuống ghế ở đầu bàn đối diện Aya, ban đầu Aya còn chẳng nhận ra.

Phải mất một nhịp, cô bé mới ngẩng đầu “A, chào chị”. Hình như vẫn chưa trở về từ thế giới của dòng suy tưởng.

Cô đổi sang cách nói là “đang lơ lửng trên trời” nhưng có vẻ không phải bầu trời tệ cho lắm.

Kanae nhìn nhận được điều này. Một cảm giác hưng phấn dâng lên trong lòng.

Con bé đã nắm bắt được điều gì đó... Hình như nó đang bị thứ gì mang tính nhạc thu hút.

Kanae rất muốn hỏi chuyện gì đã diễn ra đêm qua, nhưng cô đành cố nhịn. Ai đó trong cô đang khuyên nhủ: đừng nên cắt ngang dòng tập trung đó.

Aya lấy cái thìa khuấy tách cà phê, khẽ thở dài.

“Em ngủ được không?”

Cô không bỏ lỡ khoảnh khắc đó, bèn hỏi dò.

“Dạ, cũng ổn.”

Aya ngáp một cái thay câu trả lời.

“Em suy nghĩ nhiều thứ lắm. A, muốn nhanh được chơi đàn quá.”

Cô bé nhún vai, ngước nhìn trần nhà.

“Đúng rồi, người hạ màn phải chờ lâu quá mà.”

Kanae gật gù.

Người ta vẫn bảo nên tránh hai vị trí đầu tiên và cuối cùng trong một cuộc thi. Người chơi đầu tiên dễ bị triệt tiêu điểm số, còn người chơi cuối cùng thường là lúc người nghe đã mệt mỏi. Đương nhiên, nếu người chơi cuối cùng tạo ra được màn trình diễn đủ sức thức tỉnh người nghe thì dễ tạo ra hiệu ứng và ăn trọn số điểm, nhưng trường hợp đó khá hiếm.

Kể từ vòng Hai, Aya sẽ là số báo danh dự thi cuối cùng. Tức là người hạ màn. Cô sẽ phải chịu sự căng thẳng hơn bất kỳ ai, nên

muốn nhanh chóng đến lượt mình cũng là điều dễ hiểu.

"Càng thêm thời gian suy nghĩ, em càng thêm rối trí mất."

Aya lại thở dài thêm lần nữa.

"Sao?"

Kanae hỏi lại.

"Biết làm sao đây, có lẽ nghe phần trình diễn của Kazama Jin, em sẽ lại đổi ý mất thôi."

Nghe thấy tiếng lầm bầm của Aya, Kanae liền hiểu rằng con bé không chờ được tới lượt mình chẳng vì chuyện phải đợi lâu.

"Chẳng lẽ em đang nói tới phần cadenza của 'Mùa xuân và Atula'?"

"Vâng."

Aya lập tức gật đầu.

"May là em đã xóa đi được phần cadenza của Ma-kun, nhưng giờ lại nảy ra nhiều ý tưởng quá, em không biết nên chơi cái nào nữa."

"À, ra là vậy."

Kanae nửa phần ngạc nhiên, nửa phần trầm trồ. Sao lại có mối băn khoăn xa hoa đến thế. Chắc chẳng có thí sinh nào khác đặt trọng tâm lo lắng vào đó cả.

Trong tích tắc, thầm cảm nhận được độ đáng tin cậy và độ nguy hiểm của cái gọi là thích gì làm nấy này, Kanae hơi dao động. Gì thì gì, đây cũng là cuộc thi đấy. Thích đi theo con đường riêng cũng tốt thôi, nhưng lỡ một mình đi sai hướng cũng chết dở.

"Kazama Jin và em đều đặt 'Mùa xuân và Atula' vào giữa khung biểu diễn, nên cách tiếp cận cũng khác những người đặt bài đó ở đầu hay cuối."

Aya lẩm bẩm với mình.

Hóa ra con bé để ý tới Kazama Jin à.

Kanae thấy bất ngờ nhưng cũng hiểu đó là điều hiển nhiên.

Màn trình diễn tự do khoái hoạt và cực kỳ sống động đến thế. Cô hiểu được một kẻ mang chất thiên tài như Aya dễ bị màn

trình diễn như vậy thu hút. Giống như đánh hơi thấy mùi của đồng loại.

Tuy nhiên, dựa trên những lời đồn thổi và bầu không khí trong hội trường, Kanae tinh nhạy cảm nhận được Ban giám khảo và các nghệ sĩ dòng chính thống sẽ coi cậu bé đó là một dạng "làm màu". Aya cần phải để ý tới mấy người như Jennifer Chang hay Masaru Carlos.

"Đúng rồi, cho đến lúc này, phần cadenza của Hoàng tử Juilliard vẫn nổi bật nhất."

Kanae thử bẻ lái câu chuyện. Cô đã nghe kể chuyện cậu ta từng học cùng lớp piano với Aya hồi còn nhỏ, và tình cờ gặp lại nhau tại cuộc thi này khi bọn họ bước vào vòng Hai. Cô đã vô cùng ngạc nhiên, còn thấy đó là một sự đưa đường của số phận theo nghĩa nào đó. Rốt cuộc, Aya vẫn nên đề phòng Masaru.

"Ừm, Ma-kun là thiên tài mà. Thế giới rộng lớn thật."

Aya gật gù, lập tức dẹp luôn chuyện đó.

"Em đi rót thêm cà phê cho chị nhé."

Kanae thở dài dõi theo Aya thong thả đứng lên rồi đi mất.

Thật tình, chả biết để ý cho lòng người khác gì cả.

Sáng sớm cùng ngày, Kazama Jin còn đang cuộn mình trong túi ngủ.

Bố cậu đã chỉ cho cậu tìm đến một cửa hàng hoa rất lớn ở Yoshigae để trọ thay vì ở khách sạn. Hình như ông chủ kế thừa cửa hàng này là bạn học thời đại học với bố cậu.

Khi thấy Jin vác cái túi ngủ tới rồi trải nó ra một góc phòng khách, chú ấy liền vội vàng bảo: "Chú đã chuẩn bị sẵn phòng và chăn nệm rồi đấy". Nhưng với một đứa nhóc đã quen cuộc sống di chuyển từ thời bé như Jin, cậu ngủ ngon hơn bằng cái túi ngủ quen thuộc.

Bố cậu cũng dặn dò qua điện thoại là, "Thằng bé thích thế, cậu cứ để mặc nó" nên chú ấy ngạc nhiên đến độ nào cũng đành mặc kệ Jin.

Cuộc thi piano quốc tế? Nhà chú không có đàn piano đâu.

Hồi đầu, cậu đã bảo không cần piano đâu, nhưng chú chủ nhà mãi chẳng chịu tin, còn đề nghị cậu tìm khách sạn hay quán trọ nào tử tế nhưng cả bố lẫn Jin đều khăng khăng bảo là chỉ cần cho em một chỗ ngủ với bữa sáng là đủ. Chú ấy chỉ biết trợn tròn mắt.

Bữa sáng cũng chỉ có canh miso đậu phụ và cơm đập trứng sống. Chú ấy còn nghi ngờ hỏi, *mỗi ngày cháu chỉ cần ăn thế này thôi hả?*

Nhưng thời gian lưu trú kéo dài, chú ấy cũng sớm quen với cảnh Jin ngủ lăn ngủ lóc trong góc phòng khách, rồi bò ra khỏi túi ngủ lại đi đâu mất tăm, cuối cùng cũng "mặc kệ" thằng bé đúng theo sở nguyện của cha con nhà Kazama.

Buổi sáng luôn đến sớm với cửa hàng hoa.

Vào thời điểm ánh sáng mặt trời dõng dạc tuyên bố trời sáng, mọi người đã dỡ hàng từ xe tải của chợ.

Jin thích cảm nhận ánh sáng ban mai lửng lơ đâu đó, và lắng nghe tiếng mọi người bận rộn bốc dỡ hàng hóa.

Hương của nước lạnh và hương của cành cây ngọn cỏ vừa cắt vẫn còn tươi nguyên căng tràn mùi sinh mệnh. Các giống thảo mộc của Nhật có sắc xanh đậm, mùi ngai ngái khá đặc trưng. Cái mùi khá sắc bén như nước xả của lá thông hay tuyết tùng mới bẻ xộc vào mũi, phảng phất khắp căn nhà vào sáng sớm.

Chú chủ nhà vừa là một doanh nhân vừa là một nghệ sĩ. Chú là một bậc thầy cắm hoa danh tiếng, cũng thu nhận khá nhiều học trò.

Chú chính là kiểu người quen thuộc với Jin. Họ thường tham gia vào các công việc khoa học tự nhiên như nhà nông hay người làm vườn, nhất là những người làm việc với thực vật đều có điểm chung là sự kiên trì cần mẫn đáng sợ. Một khi đối mặt với giới tự nhiên, con người chẳng thể làm gì nhiều nhặn. Nhiều thứ nỗ lực cách mấy cũng mang lại nhiều hiệu quả, lại có quá nhiều công việc phải động tay mỗi ngày. Không có gì chứng minh ta sẽ đổi lại được gì, số lượng công việc chỉ tích tụ thêm.

Trong khi trải qua những khoảng thời gian như thế, họ dần thấm nhuần một dạng thấu hiểu, và ai nấy đều có những thuyết vận mệnh độc đáo riêng.

Thầy Yuuji cũng từng nói ra cảm nhận tương tự khi cùng Jin chơi những cây đàn piano khác nhau ở từng vùng đất (đa phần thuộc về những người có quan hệ bạn bè với cha cậu, học giả chuyên ngành khoa học tự nhiên hay nông dân).

Có lẽ âm nhạc chính là những thứ như thế này.

Cậu nhớ lại lời thì thầm của thầy.

Dòng nước luôn chảy trôi trong cuộc sống mỗi ngày. Đó chính là một phần của cuộc sống, được lồng vào hành vi sinh hoạt. Ta cảm nhận âm thanh của mưa hay nhiệt độ của gió, công việc cũng theo đó mà thay đổi.

Một ngày nọ, đóa hoa bất ngờ nở rộ rồi được thu hoạch. Không ai biết được loại hoa nào sẽ nở, và ra quả ngọt thế nào. Đó chính là món quà vượt ngoài tầm hiểu biết của nhân loại.

Âm nhạc là hành vi. Là thói quen. Nếu ta lắng nghe cẩn thận, âm nhạc ở muôn nơi...

Đêm qua vui thật.

Jin mỉm cười.

Ánh trăng. Trăng cao vời vợi. Bay tới bất cứ đâu. Chị gái đó giỏi thật đấy.

Lần đầu tiên cậu gặp được một người có sóng cảm xúc trùng khớp đến như vậy.

Hôm nay có thể bay tới tận đâu nhỉ... có thể đi trong ánh nắng chòi lòa không nhỉ.

Jin mở bừng mắt khi cảm giác cồn cào chớm tới.

Có vẻ cậu tỉnh dậy do cơn đói. Vì quá hào hứng chơi piano đêm qua, cậu không hề cảm thấy đói.

Ăn cơm đập trứng sống thôi, Jin lồm cồm bò dậy, chui ra khỏi cái túi ngủ.

Cậu bỗng nhớ ra, lật cái túi ngủ lên xem.

Cậu đã trải cái quần bên dưới túi ngủ để ép nó xuống cho phẳng, nhưng ngủ lăn qua lăn lại làm nó bị xô lệch và nhàu mất nếp rồi.

"Ôi giời."

Phải mượn cái bàn là thôi.

Jin gãi đầu xoàn xoạt, vươn vai đứng dậy.

Vẻ mặt của Aya thay đổi. Không chỉ mình Kanae cảm thấy điều đó.

Ngay khoảnh khắc nhìn thấy Aya ở hội trường sáng nay, Masaru cũng nghĩ vậy.

Ngày cuối cùng của vòng Hai, hội trường đã nườm nượp người từ sáng. Khả năng tranh ghế cũng càng thêm khó khăn, khu vực cánh trái của sân khấu có thể nhìn thấy được động tác tay của thí sinh đã kín chỗ.

"Chào buổi sáng, A-chan."

"Chào buổi sáng, Ma-kun. Chị Kanae, đây là Ma-kun."

"Chào buổi sáng. Cuối cùng cũng được gặp hoàng tử của Aya rồi."

Cuộc thi bắt đầu cũng được một thời gian rồi, nhưng đây mới là lần đầu tiên Masaru và Kanae gặp nhau.

"Rất vui được gặp chị. Em đã nghe A-chan kể về chị rồi ạ."

Masaru cười khì, cúi đầu chào.

"Ơ kìa, dùng kính ngữ hoàn hảo chưa. Em giỏi thật."

Kanae tròn mắt. Masaru liền cười hề hề.

"Em nói cũng khá ổn, chỉ kém phần viết thôi. Nhưng quay lại Nhật một thời gian, cũng dần dần nhớ được một chút rồi ạ."

"Chắc do em sở hữu đôi tai tốt đấy."

"Ta ngồi đâu đây? Đằng sau chắc vẫn hơn nhỉ?"

"Ừ. Kiếm chỗ nào dễ ra ngoài ấy. A, nhưng Ma-kun và chị Kanae cứ ngồi ở đằng trước cũng được."

"Tớ ngồi sau là được. Tớ cũng quen với ghế sau rồi."

Ba người chiếm đóng mấy cái ghế thuộc khu vực chính giữa mặt sau hội trường.

“Đông khách quá nhỉ.”

“Ừ, khán giả ở Yoshigae nhiệt tình thật. Tớ thấy nhiều người còn vừa nghe vừa ghi chép nữa.”

“Không phải do nhiều giáo viên piano sao?”

“A-chan nghĩ thế nào về phần trình diễn của tớ?”

Masaru lúng túng hỏi. Cậu đã muốn hỏi câu này từ qua tới giờ.

“Phần của Ma-kun hay ghê ấy.”

Aya nhìn thẳng vào gương mặt Masaru.

Giây phút đó, Masaru liền nghĩ: Đúng là có gì đó khác. Cậu không nói chắc được là gì, hay do bạn mình đổi cách trang điểm?

Nhưng cậu nhìn kiểu gì cũng thấy Aya đang để mặt mộc. Tuy cậu vẫn cho rằng đánh khối má và mắt khác đi cũng khiến ấn tượng đổi khác (thật ra đó chỉ là ý kiến chủ quan của Masaru về việc trang điểm của đám con gái) nhưng không có khả năng này. Vậy là thuộc về nội tại?

“Nói đơn giản thì là đa dạng, hay nhiều sắc thái, tớ nghĩ thật sự không nhiều người làm được như vậy. Nhưng Ma-kun làm được điều đó.”

Aya vẫn nhìn chăm chú Masaru, nói tiếp.

“Nếu đem cái gì ra so thì giống như mọi người đều dùng cọ và dụng cụ để vẽ tranh đó. Mỗi người đều có màu sắc mình thích và có những loại cọ quen dùng. Vậy mà bản nhạc nào cũng phải dùng một loại cọ để vẽ tranh sơn dầu. Nhiều người cho đó là tính cá nhân, và nhiều khi nó cũng là tính cá nhân thật.”

Đôi mắt Aya chợt tối sầm.

Masaru giật mình.

Đây rồi. Hôm nay, mắt Aya tối hơn. Hơn nữa còn là một thứ bóng tối không rõ nguyên do. Bóng tối đó như ánh mắt của một

người đã lỡ nhìn thấy điều không nên, điều gì đó nằm ngoài tầm lý giải của con người.

"Nhưng Ma-kun biết cách chọn cọ và màu, lại có thể sử dụng chúng. Thật sự, cậu nắm trong tay rất nhiều đạo cụ. Cậu muốn vẽ tranh mực tàu lập tức có mực và bút lông đợi sẵn. Cậu có thể vẽ trên vải canvas, cũng có thể vẽ trên khung gỗ. Với những người không khéo nó thành trò phô bày kỹ năng, nhưng Ma-kun lại khác."

Cậu hiểu điều Aya muốn nói. Những người có thể chơi được mọi thứ thường rơi vào trường hợp "đống nghề thì chết". Người ta trầm trồ về họ, cũng có nhiều cái tiện lợi nhưng rất khó được kính ngưỡng.

"Cái tài nằm ở chỗ dùng bất cứ dụng cụ nào, màn trình diễn của Ma-kun cũng có dấu ấn riêng của Ma-kun. Không phải là cậu ký tên đóng đấu vào đó, mà người ta nghe ra được đó là màn trình diễn của Ma-kun. Tớ nghĩ đó chính là cá tính thực thụ."

Aya vẫn không bỏ nét mặt nghiêm nghị.

Đó là lời khen lớn lao nhất. Lồng ngực Masaru nóng rực lên.

Sao lại thấy thân thương đến vậy. Ký ức xưa khi cô miêu tả cậu "giống như biển vậy" tại lớp học đàn năm nào lại sinh động ùa về.

Sẽ ổn thôi. Mình sẽ ổn thôi. A-chan đã khen đến mức này cơ mà.

Masaru ngạc nhiên vì bản thân bỗng an tâm đến mức buồn cười. Ngoại trừ thầy Silverberg mà mình vẫn luôn tôn kính, cậu chưa từng mong mỏi lời khen thế này từ bất cứ ai.

"Oa, tớ vui quá."

Khi Masaru bất giác nở nụ cười tươi rói, Aya bỗng thấy ức.

"Cậu vui làm gì. Đó chỉ là cảm nhận cá nhân của tớ thôi. Cậu đi mà hỏi thầy cậu ấy."

"Được A-chan khen ngợi như thế, tớ thấy an tâm rồi."

Kanae nhìn cảnh đó, liền cười khúc khích.

"Cứ như trẻ con vậy. Chắc hồi hai đứa cùng học chung lớp piano cũng thế này hả?"

“Có lẽ.”

Aya nhún vai, cười trừ.

“Này, A-chan. Nay tớ thấy cậu hơi khang khác. Có chuyện gì sao?”

Masaru vừa hỏi vậy, Kanae liền quay phắt sang.

Ngay khi bắt gặp ánh mắt đó, Masaru liền biết ngay chị gái này cũng chung suy nghĩ.

“Ơ? Mình hả? Có gì lạ à?”

Aya liền thộn mặt ra.

“Không, tớ cũng không rõ ở điểm nào, nhưng có gì đó khác so với cậu đến hôm qua.”

“Ừ, chị cũng thấy thế.”

Kanae cũng đồng tình. Aya càng ngây ra nhìn hết lượt hai người bạn.

“Vậy à? Hay do em thiếu ngủ nên xuống sắc?”

Aya nghiêng đầu thắc mắc, cọ cọ vào má mình.

“Không, chị không có ý đó. Phải nói là vẻ mặt em đã thay đổi, có vẻ người lớn hơn hay sao đó?”

Khi nghe Kanae lúng túng giải thích, Masaru cũng đoan chắc bản thân đang nghĩ tới điều tương tự.

“Người lớn hơn? Em á?”

Aya tỏ ra nghi ngờ. Chắc cô cũng không hiểu được.

“Đúng vậy. Nói thẳng ra là cảm giác đó.”

Masaru gật đầu.

“Hừm.”

Gương mặt Aya hiện nét trầm tư.

A, lại thế rồi.

Ánh mắt Aya nãy giờ như tia chớp lóe lên trong bóng tối.

Giây tiếp theo, cô ngẩng phắt đầu lên.

“Đúng rồi. Có khi là thấy hào hứng chưa biết chừng?”

“Hào hứng?”

Masaru và Kanae đồng thanh hỏi lại.

"Ừ. Hôm qua, tớ nghe phần cadenza của Ma-kun, liền nghĩ tới rất rất nhiều thứ. Phần cadenza của Ma-kun cứ tắc mãi trong đầu, tớ đã phải tốn rất nhiều thời gian mới xóa đi được. Nhưng mà, tớ đã nghĩ về rất nhiều thứ và lâu lắm mới cảm thấy hào hứng đến thế."

"Cảm thấy hào hứng?"

Masaru vô thức hỏi lại.

Hào hứng. Âm nhạc. Hay nói cách khác là cuộc thi.

"Ừ. Cực kỳ hào hứng. Giờ này nói vậy có hơi trễ nhỉ. Tớ cứ nghĩ tới khúc nhạc mới, tới cuộc thi rồi cách mọi người tập trung về đây chơi đàn lại cảm thấy cực kỳ hào hứng. Chắc vì thế rồi."

Aya nói mà chẳng rõ đang nói với ai, rồi lại vô tư cười ha ha.

Masaru và Kanae bất giác nhìn nhau.

Masaru biết chủ nhân đôi mắt đó đang mang cùng suy nghĩ với mình.

Cô gái ở bên cạnh họ quả là một cô nàng kỳ quặc, có thể còn vượt xa tầm hiểu biết của họ.

Hơn một tuần đã trôi qua kể từ khi khai mạc cuộc thi. Ngày nào cũng tắm mình trong âm thanh tại một hội trường hòa nhạc kiểu này, đôi tai cũng dần quen hoặc thấy nhàm vì những màn trình diễn, và sự thật là dần hiểu ra những tốt, xấu của chúng.

Thi thoảng lại có những màn trình diễn khiến ta thắc mắc: sao người như thế này có thể lọt vào vòng Hai được nhỉ?

Thật ra, vài thí sinh trượt ngay vòng Một cuộc thi lần này, từng lọt vào tận Chung kết của một cuộc thi lớn khác được tổ chức trong năm nay. Nên điều đó cũng đang là một đề tài nóng.

Con người cũng có lúc lên xuống phong độ. Phong độ tốt vượt vòng thì không sao, mà trượt vì phong độ không tốt cũng là một điểm cần nói trong một cuộc thi. Dù được đánh giá tốt,

cuộc thi vẫn là trò đánh cược ăn cả hoặc ngã về không. Nếu hiệu suất của màn trình diễn lúc đó không tốt, ta khó lòng trụ lại.

Takashima Akashi đang thong dong tận hưởng màn trình diễn.

Lâu rồi mới lại đi thi, anh nhận rõ xu hướng của phong cách biểu diễn và các bản nhạc đang nổi, thấy được sự hưng phấn khi được chạm vào tường tận tình hình âm nhạc hiện thời.

Hôm nay là ngày cuối cùng của vòng Hai, sau đó là thông báo kết quả. Tất nhiên anh vẫn thấy lấn cấn đâu đó trong tim, nhưng anh đã hoàn thành màn trình diễn của bản thân và hài lòng với nó, nên có thể sảng khoái ngồi nghe những phần diễn còn lại.

Trên tất thảy, anh mong đợi được tiếp tục nghe phần trình diễn của Kazama Jin và Eiden Aya vào hôm nay. Hai người này còn biểu diễn hai lượt cuối cùng.

Dường như các khán giả khác cũng suy nghĩ giống anh, khi cảm nhận được sự mong chờ phấn khích của khán giả qua mỗi lượt thí sinh và buổi diễn càng gần về cuối.

Màn trình diễn kỳ lạ của Kazama Jin.

Điều duy nhất lưu lại trong anh là ấn tượng mạnh mẽ của nó, nhưng khi được hỏi màn trình diễn đó ra sao, anh lại không biết trả lời thế nào.

Chỉ có thể nói đó là một màn trình diễn chưa từng thấy, tim anh bị kích thích dữ dội.

Nghe đồn Ban giám khảo công nhận sự độc đáo của nó, nhưng đánh giá không cao cho lắm. Anh vừa thấy thuyết phục lại vừa không.

Tính độc đáo. Ngày nay, mọi nghệ sĩ đều mê mẩn thứ đó, nhưng nắm giữ nó đồng nghĩa với trừ điểm là lẽ làm sao? Người ta muốn biết đến cá tính của người nghệ sĩ nên mới tạo ra cuộc thi cơ mà. Anh đang âm thầm chống đối trong lòng.

Đương nhiên anh cũng thấy mừng khi bớt đi đối thủ, nhưng là người hâm mộ âm nhạc, anh muốn những màn trình diễn như thế được đánh giá đúng đắn.

Và Eiden Aya.

Mỗi lần nhìn vào tập chương trình, anh lại ý thức trái tim đang đập thình thịch như được gặp lại mối tình đầu đầy trong sáng.

Một màn trình diễn rõ ràng và đánh thức người nghe đến thế.

Cô bé đó thổi tới luồng không khí hoàn toàn khác. Đó là niềm tin vững chắc đi theo con đường riêng của mình. Lồng ngực anh run lên.

Anh cực kỳ vui mừng vì điều đó, nhưng cô bé dự định sẽ làm gì trong tương lai. Màn trình diễn tuyệt vời đến vậy chắc chắn sẽ đạt được thành tích tốt. Nhưng sau khi cuộc thi kết thúc, cô bé liệu có quay về với hoạt động biểu diễn không?

Chắc các khán giả khác cũng mang cùng câu hỏi. Đây là lời tuyên bố quay lại hay chỉ là một lần dự thi làm kỷ niệm?

Đằng nào, anh cũng rất vui vì có cơ hội nghe màn trình diễn của cô bé thêm một lần nữa. Màn trình diễn của cô cũng đồng thời khép lại vòng hai, đó là sự xa xỉ nhất đối với Akashi rồi.

Hơn nữa, còn "Mùa xuân và Atula"... Hai người đó sẽ chơi khúc nhạc này như thế nào.

Đa phần thí sinh coi nó như một phần trang trí lạ lẫm, nhưng Akashi cho rằng sức ảnh hưởng của bản nhạc này lớn ngoài sức tưởng tượng.

Bằng chứng là hầu hết các màn trình diễn ấn tượng trong vòng Hai đều nhờ phần diễn "Mùa xuân và Atula".

Masaru Carlos chơi mọi bản nhạc đều rất tuyệt, nhưng ấn tượng phần cadenza trong "Mùa xuân và Atula" cực kỳ mạnh mẽ. Tùy thuộc vào cách ta vận dụng, khúc nhạc này mang lại sức hấp dẫn vô cùng.

Đó cũng là hy vọng của Akashi. Anh tự tin vào bản "Mùa xuân và Atula" mình chơi. Anh tin mình có khả năng lý giải một nhạc phẩm có gốc từ nguyên tác thi ca giỏi hơn bất kỳ ai. Chỉ cần họ đánh giá đúng khúc nhạc đó.

Anh thầm cầu nguyện.

Phần diễn "Mùa xuân và Atula" của các thí sinh cho tới tận hôm nay đều nằm trong dự kiến, nên anh càng có ý thức hơn về nó.

Thế này thì mình sẽ trót lọt. Chắc mình sẽ thắng thôi.

Ý chí chiến đấu dấy lên trong lòng Akashi.

Cánh cửa vừa mở ra, khán giả đã lũ lượt kéo vào dù hội trường đã khá kín chỗ.

Chỗ ngồi dần hết, nhiều người đành sớm bỏ cuộc đứng xếp ở lối đi hai bên sườn.

Cách đứng xem có vẻ đã định hình mất rồi.

Quản lý sân khấu Takubo nhìn ra ngoài hàng ghế khán giả qua một ô cửa sổ hẹp.

Ông khẽ liếc nhìn cậu bé đứng sau lưng mình.

Hôm nay Kazama Jin vẫn vô cùng thư giãn.

Tuy cậu còn lấn cấn cái nếp quần sau vụ ép nó dưới túi ngủ không thành và là lại cũng không ổn cho lắm, nhưng giờ thì đành chịu vậy.

"Kazama Jin, hôm nay cũng nhiều người đứng xem lắm. Cháu tính sao?"

Chú thợ lên dây Asano vừa hỏi vậy, cậu bèn bước tới bên cạnh Takubo và ngó ra ngoài hàng ghế khán giả.

"A, đúng thật. Đông quá chú nhỉ."

Thiếu niên chăm chú nhìn hàng ghế khán giả.

Takubo và Asano đợi sẵn chỉ thị từ cậu. Hai người đều hóng chờ xem cậu bé kỳ lạ này sẽ nói gì. Lần đầu tiên họ gặp được một thí sinh khó lường đến vậy.

"Ừm. Giờ chỉ còn cháu và chị gái đó nữa thôi nhỉ."

Thiếu niên vần vò mái tóc.

Cuối cùng, cậu bé gật nhẹ rồi nhìn sang Asano.

"Hôm nay chú cứ để nó nguyên ở đấy là được ạ. Cháu nhờ chú chỉnh cho mềm âm là được."

“Mềm âm?”

Asano bất thần hỏi lại.

“Vâng, chú đừng để âm thanh sắc nét quá là được ạ.”

“Nhưng mà... khán giả nhiều hơn lần trước đó. Hai hàng người ở lối đi kia kìa. Khán giả sẽ hút đi nhiều âm thanh lắm đấy.”

Takubo nói vậy. Nếu không chơi thật cứng, phần âm thanh bị hấp thụ mất sẽ làm màn biểu diễn loãng đi.

Nhưng thiếu niên dứt khoát lắc đầu.

“Được ạ. Khán giả cũng mệt rồi... hội trường tù đọng, bầu không khí chây lười quá. Chưa kể, khán giả hít thở nhiều nên cũng tích độ ẩm nữa.”

Takubo và Asano ngộ ra, nhìn nhau.

Hội trường tù đọng. Bầu không khí chây lười. Tích độ ẩm.

Cậu bé còn nghĩ tới cả những chuyện như thế.

“Chị gái thi cuối cùng sau cháu có cách trình diễn sắc nét hơn bất kỳ ai, chắc chắn sẽ đánh thức được mọi người.”

Thiếu niên cười khì.

“Vậy thì, mềm âm thanh ra một chút thật sự tốt đấy chứ.”

Asano giãn nét mặt, nhanh lẹ bước ra ngoài sân khấu.

Gã bắt đầu lên dây đàn, mặc những tiếng ồn ào nơi hàng ghế khán giả.

“Đúng, đúng là vậy.”

Cậu bé này lạ thật.

Takubo quan sát nét mặt nghiêng nghiêng của cậu bé.

Quá tự nhiên. Đứa trẻ này lần đầu dự thi, còn là một cuộc thi lớn như vậy mà lại thư giãn đến thế. Màn trình diễn còn xuất sắc hơn người. Không ngờ thế gian vẫn còn chôn giấu một nhân tài thế này. Đó là một màn trình diễn khó giải thích, khó hình dung và nằm ngoài khuôn khổ. Ông không biết nên đánh giá kiểu gì. Các giám khảo chắc cũng bối rối lắm.

Ngựa ô[91]. Từ đó dấy lên trong tâm trí ông.

“Cây đàn piano tốt thật.”

Cậu bé mơ màng ngắm nghía sân khấu.

Một tia say đắm hiện lên trong đôi mắt ấy, Takubo giật mình.

Đứa nhỏ này thật sự không thể đoán trước. Kết quả cuộc thi rồi sẽ ra sao đây.

Asano chú tâm lên dây đàn tận gần hết giờ giải lao. Chắc chắn gã cảm thấy áp lực trước mấy từ “mềm âm” kia.

Gã quay lại với vẻ hơi lo lắng, hỏi thiếu niên “Đã được chưa cháu?”

“Dạ rồi.”

Thiếu niên mỉm cười, giơ tay phải lên.

Asano thoáng lộ ra vẻ mặt nghi hoặc, nhưng cũng gật đầu và đập vào tay thiếu niên.

Đập tay ăn mừng.

Chẳng rõ Takubo thấy bất ngờ hay thú vị, gần như quên béng chuyện phải nhắc giờ trong một khắc.

Ông nhận ra hàng ghế khán giả đã yên tĩnh, liền khẽ tằng hắng.

“Vậy cậu Kazama Jin, đến giờ rồi.”

“Vâng.”

Giọng của Kazama Jin vẫn rất thư giãn.

Hôm nay, thằng bé cũng bước ra sân khấu với dáng vẻ thoải mái.

Như thể cậu đang thong dong dắt chó ra ngoài công viên gần nhà trong một buổi chiều đẹp trời.

Takubo lắng nghe những tràng vỗ tay như sấm dậy đong đầy sự trông mong, bỗng thấy sân khấu nơi cậu thiếu niên đứng tràn đầy ánh sáng và màu xanh tươi của rừng.

Lần thứ hai đứng trên sân khấu, Kazama Jin đã sớm không còn bị ảnh hưởng bởi những tràng pháo tay nhiệt thành của khán giả. Cậu bé bước lên với tư thế gần như chạy bước nhỏ, cúi

gập đầu chào rồi nhanh chóng ngồi xuống ghế như chẳng thể đợi thêm được nữa.

Ngay lập tức, hàng ghế khán giả im phăng phắc. Mọi người đều đã biết em sẽ lập tức chơi đàn, và thực tế màn trình diễn cũng bắt đầu ngay lập tức.

Một ảo giác như toàn bộ hàng ghế khán đang lơ lửng giữa không trung.

Kỳ diệu quá. Thực sự ngay khoảnh khắc nghe thấy âm thanh của cậu bé kia, cậu cảm thấy thân thể mình nhẹ bẫng, từng tế bào đều đang thở nhịp nhàng.

Toàn bộ cơ thể Masaru đang chăm chú lắng nghe tiếng nhạc đó. Các khán giả chung quanh chắc cũng vậy. Khát khao được giữ gìn thứ cảm xúc cồn cào nơi lồng ngực kia mãi mãi trong thân thể mình.

Bản Étude No.1 của Debussy.

Đây là một lựa chọn cực kỳ thẳng thắn. Masaru thầm cười khổ sở trong lòng. Dù sao bản nhạc này cũng phù hợp với thằng bé.

Đúng như tên cái tựa phụ "Pour les 5 doigts daprès Mr Czerny" vốn được biết đến rộng rãi trong sách giáo khoa dành cho người mới bắt đầu chơi piano, bản nhạc bắt đầu bằng một giai điệu vui tươi gợi nhớ đến thời bé thơ mới bắt đầu chơi đàn. Nhưng "buổi học piano" đang dần tiến hóa. Bằng những động tác tay mạnh mẽ tự tin và chuẩn từng nhịp, chuyển động ở cả hai tay phải trái cực kỳ đồng đều. "Buổi học piano" đường hoàng trở thành "buổi trình diễn piano".

Sống động. Đậm mùi màu sắc của Debussy. Masaru trầm trồ thán phục.

Đứa trẻ này có khả năng biến bất cứ bản nhạc nào trên sân khấu này thành một dạng nhạc ngẫu hứng.

Kanae cũng căng mắt lên cố không bỏ lỡ từng nét mặt hay cử động tay của cậu bé. Hóa ra đây chính là âm nhạc Aya để ý tới

nhất.

Cậu bé này chỉ là thứ "màu mè" hay "hàng thật" đây?

Thường Kanae dễ nắm bắt ngay từ ấn tượng đầu tiên, nhưng cô không thể nhận định được cậu bé này. Tóm lại, cậu bé khác biệt hẳn với các nghệ sĩ nhạc cổ điển cô từng nghe qua trước giờ.

Friedrich Guida[92]? Fazil Say[93]? Không, cậu bé này có sự khác biệt nào đó từ gốc rễ so với những nghệ sĩ "vượt tầm biên giới" kia...

Sự ngẫu hứng, sự sống dậy. Một thứ không ai có thể bắt chước được, và cô không tìm được từ nào diễn đạt nó chuẩn xác.

Khúc nhạc thứ hai là "Mikrokosmos" của Bartók. Phong cách trần tục và giai điệu phóng túng kiểu nhạc jazz của Bartók rất hợp với đứa bé đó. Tính hoang dã, tính bản năng đó... một màn trình diễn tựa như đứa trẻ đang tung tăng chạy chơi bên ngoài.

Thú vị đấy.

Nathaniel Silverberg cảm thấy bất ngờ khi mình cũng có thể đơn thuần tận hưởng như thế.

Khung trình diễn của đứa nhỏ này không phải do thầy Hoffmann lựa chọn.

Trực giác ông mách bảo điều đó. Thằng bé chắc đã tự mình soạn ra khung trình diễn này. Thằng bé này có thiên tính của một nhà cải biên. Từ "cải biên" có thể sử dụng trong nhiều bối cảnh, nhưng là kỹ năng bắt buộc đối với các nghệ sĩ thời nay. Có thể nói khác đi là năng lực tự "sản xuất" bản thân. Bạn muốn trở thành một nghệ sĩ như thế nào, bạn muốn thể hiện mình là nghệ sĩ như thế nào. Chỉ những nghệ sĩ trang bị được quan điểm mang tính khách quan như thế mới tạo ra được nét riêng biệt với người khác và tồn tại được trong giới. Dù đó là một buổi độc tấu, một sân khấu trực tiếp, đều như tạo ra một album, dù đó là khúc nhạc do kẻ khác sáng tác hay khúc nhạc thuộc những thời đại khác nhau, họ phải thể hiện được nội tâm của mình, và thế

giới quan của mình thông qua khúc nhạc, thông qua khung biểu diễn. Đứa trẻ này đã làm được điều đó.

Chắc thầy Hoffmann đã đối xử với thằng nhỏ như một nghệ sĩ đồng đẳng với mình.

Cùng lúc, ông thấy lòng đau nhoi nhói.

Dù là tự xưng hay do người khác xưng tụng, đám người mang danh học trò của thầy nhiều khôn kể, nhưng chưa ai từng được cùng thầy hợp tấu một khúc ngẫu hứng. Ngoại trừ cậu thiếu niên đang ở trên sân khấu lúc này.

Thầy ơi, thầy đã định nuôi dạy thằng bé đó theo kiểu gì vậy?

Ông không khỏi đặt ra câu hỏi ấy.

Chắc thầy vui sướng lắm nếu "quà tặng" nổ tung? Chắc chắn thầy đã tưởng tượng ra sự kinh hoảng của những kẻ theo nghiệp giáo dục âm nhạc rồi. Sau khi phát nổ xong, thằng bé sẽ ra sao? Trừ thầy ra, không ai dám để xổng thằng bé ra theo kiểu đó. Bọn em nên làm gì với nó đây? Ai sẽ dạy dỗ thằng bé?

Bartók. "Mikrokosmos"[94] của đứa trẻ này. Người đàn ông say đắm giai điệu dân ca bản xứ và lao đầu vào nghiên cứu. Tuy nhiên, nhà soạn nhạc bị buộc phải rời bỏ quê hương, khép lại sinh mệnh của mình trong nổi trôi, đau khổ ở một quốc gia xa xôi... Thiếu niên đang chơi một giai điệu đậm tính bản địa.

Thầy ơi, chắc không ai dạy dỗ nổi thằng bé này đâu. Thầy tính biến nó thành một nghệ sĩ piano nổi trôi luôn sao? Cứ để mặc thế cũng được ư.

Nathaniel đặt ra hàng loạt câu hỏi, dù chẳng hướng tới bất kỳ ai.

Cuối cùng cũng tới "Mùa xuân và Atula".

Takashima Akashi nuốt nước bọt đón đợi khúc nhạc tiếp theo. Cảm xúc của anh thật kỳ lạ, vừa như cầu nguyện, vừa như muốn khóc.

Mình đang cầu mong một phần trình diễn thế nào đây? Một phần diễn sẽ đem lại tự tin dũng khí hơn cho bản nhạc của mình?

Một phần diễn củng cố lòng tin rằng cách lý giải của mình vẫn ưu việt hơn? Hay là một khúc nhạc sẽ đạp đổ tất cả?

Rất lặng lẽ, "Mùa xuân và Atula" của Kazama Jin bắt đầu.

Nó bắt đầu cực kỳ bình thường, chẳng khác gì phần tiếp của "Mikrokosmos".

Khúc nhạc được mở ra rất đơn giản. Cuộc sống sinh hoạt hàng ngày. Con đường luôn đi. Mở tung ô cửa sổ, một ngày mới liền bắt đầu.

Tự nhiên. Học thuyết vũ trụ bao trùm các hoạt động của con người. Như lẽ dĩ nhiên, chúng tràn ngập trong cuộc sống sinh hoạt.

Mọi lý giải của cậu bé tới thời điểm này đều nằm trên bề mặt tổng phổ. Một cách tiếp cận ngoan ngoãn, tuy vẫn nghe ra tính ngẫu hứng riêng nhưng rất êm tai. Cách đọc hiểu chưa có gì khác biệt so với những thí sinh khác.

Tuy nhiên, hình ảnh đó thoắt bị đập tan khi tiến vào phần cadenza.

Hàng ghế khán giả đông cứng lại.

Kazama Jin đã bung ra một phần cadenza tàn nhẫn và hung hãn đến mức vô cùng ngớ ngẩn.

Thật khó nghe, giai điệu tremolo như xuyên thấu lồng ngực, khoan vào màng nhĩ. Một khối hòa âm của những gam trầm đầy nhũng nhiễu.

Tiếng la hét chói tai, tiếng đất dậy ì ầm, tiếng gió thét gào. Sự thù địch lộ liễu phô bày, mối đe dọa không cách nào chống trả.

Giai điệu nãy giờ vẫn vui nhộn và tự nhiên, tại sao lại ra một phần cadenza hung bạo như không hề có điểm chung nào.

Akashi gần như tức thở, bàng hoàng ngộ ra.

Đó là "Atula".

Akashi bỗng thấy mình ngây thơ đến thế nào.

Kazama Jin đã dùng phần cadenza của mình để biểu thị "Atula".

Thiên nhiên không chỉ nhẹ nhàng bao bọc con người. Ngược lại, từ cổ chí kim, nó đã luôn đánh bại con người và thường xuyên dồn đuổi loài người đến bờ vực tuyệt chủng.

"Mùa xuân và Atula."

Miyazawa Kenji chắc đã dặn lòng tới đau đớn điều đó. Ông sống ở vùng Đông Bắc trong thời đại luôn phải oằn mình gánh chịu vô vàn thảm họa tự nhiên. Khí lạnh tàn phá mùa màng, núi lửa phun trào rồi tới động đất. Con người ngước lên trời cao, nuốt nước mắt vào trong và gánh chịu cuộc sống lầm than. Từ bô lão tới trẻ nhỏ đều không thoát khỏi cảnh chết đói. Hiện thực quá tàn nhẫn. Nhưng mùa xuân vẫn đến, tiết trời vẫn xoay vần.

Kazama Jin đang biểu thị "Atula" đó.

Con trai một nhà nuôi ong. Sự khắc nghiệt của tự nhiên luôn là đòn giáng khó lòng chống đỡ đối với con người. Cậu bé chắc đã tự mình trải nghiệm điều đó. Những hình ảnh mang tầm vũ trụ, mang tính thiền. Các thí sinh khác và anh đều chú tâm vào hình ảnh đẹp đẽ của "Mùa xuân và Atula" và cố tìm cách biểu hiện chúng. Nhưng Kazama Jin đi thẳng vào vấn đề rằng nhờ có "Atula" mới có "Mùa xuân và Atula". Cậu bé lý giải như thế.

Anh như nghe thấy một tiếng rên rỉ không thành lời loang sâu trong vòm họng.

Cậu bé này đã trưởng thành. Với tư cách một con người, với tư cách một nghệ sĩ.

Anh nghe râm ran trong lòng. Vừa giống nỗi đau ghê gớm lại vừa như mừng vui. Akashi hết hiểu nổi mình đang ôm thứ cảm xúc gì, và càng không hiểu mình nên ôm thứ cảm xúc gì nữa.

Kể từ vòng Hai, các thí sinh được quyền chào hỏi ở quãng nghỉ giữa mỗi khúc nhạc, khán giả cũng được phép vỗ tay ủng hộ.

Nhưng màn trình diễn của Kazama Jin không có chỗ cho những tiếng vỗ tay, bản thân cậu nhóc cũng không trông đợi vào thứ đó. Cậu không hề ngắt quãng sự hồi hộp, lập tức nhảy luôn vào khúc nhạc tiếp theo như dòng chảy tuôn trào.

Khúc nhạc thứ tư là Liszt. Bản thứ nhất "St. François d'Assise: La predication aux oiseaux" thuộc "deux legendes". Người ta thường ưu tiên bản thứ hai "St. François de Paule marchant sur les flots" diễn hòa nhạc hơn.

Nhưng, cậu bé chọn khúc đầu tiên là chính xác. Kazama Jin hợp với khúc này hơn.

Trước phần cadenza hùng mạnh Kazama Jin đã mang tới cho "Mùa xuân và Atula", Mieko cảm nhận được sự kinh hoàng mơ hồ.

Thánh François là một vị thánh của Công giáo. Ông thật sự tồn tại vào khoảng từ thế kỷ XII đến đầu thế kỷ XIII. Nghe đồn ông được sinh ra trong một gia đình thương buôn giàu có, nhưng từ bỏ tất cả tài sản và lựa chọn sống giữa nơi hoang dã, trò chuyện được với hết thảy động vật chim muông. Khúc nhạc được viết dựa theo truyền thuyết đó, đang được tái hiện một cách chân thực đến tựa hồ nghe thấy cả tiếng hót líu lo hay tiếng vỗ cánh, cả tiếng chú chim nhỏ đang rủ rỉ trò chuyện với Thánh François.

Trò chuyện... Ngài thật sự đang trò chuyện với lũ chim.

Khi lắng tai nghe những âm rung hay tiếng reo dây, bà bỗng thấy hình ảnh một cánh chim nhỏ chao lên liệng xuống giữa tầng không, hướng về phía chàng thanh niên ăn mặc rách rưới giữa chốn hoang vu.

Bà như nghe thấy cả giọng nói của Thánh François và nội dung cuộc trò chuyện được khắc họa vào lúc ấy.

"Mùa xuân và Atula" miêu tả sự uy mãnh và sức uy hiếp của thiên nhiên, giờ lại mang tới cuộc trò chuyện giữa chú chim non và vị thánh trong tích cổ ngày xưa. Cậu bé này cố ý, hay ngốc nghếch.

Dù sao, bà cũng chưa từng nghe màn trình diễn nào "hiện thực" đến vậy.

Đứa trẻ đó đã làm cách nào để tích lũy cho mình sức biểu hiện mạnh mẽ, không chút do dự, vững chãi và tự nhiên như hơi thở. Khi lắng nghe màn trình diễn đó, bà cảm nhận được

đứa trẻ này có sự khác biệt trong căn cốt so với các thí sinh khác. Sự khác biệt này hoàn toàn lệch pha. Mọi người đang cố gắng tái hiện lại bản nhạc trên tổng phổ, cố gắng chơi cho ra thứ đang chôn vùi bên trong đó, còn thằng bé này thì không.

Ngược lại, nó đang xóa sổ tổng phổ...

Cách nói đó bỗng bật ra trong tâm trí.

Xóa sổ tổng phổ. Điều đó là như thế nào nhỉ? Với tư cách một nhà soạn nhạc, với tư cách một nghệ sĩ.

Đứa trẻ này mang thứ âm nhạc trần trụi, vẹn nguyên hình hài lên sân khấu...

Trong một thoáng, bà cảm thấy mình vừa nắm bắt được điều gì.

Thầy Hoffmann mong muốn gì từ đứa bé này? Bà chợt có cảm giác mình sẽ rất đau lòng khi tìm ra câu trả lời chính xác.

Mieko thầm tặc lưỡi trong lòng, đành xóa bỏ suy nghĩ kia trước khi nó kịp hóa thành ngôn từ.

Phần triển khai sinh động. Những lời Thánh François đã thành mặc khải, soi sáng thức tỉnh thế giới này và lấp đầy mặt đất.

Hình ảnh Kazama Jin bỗng lồng vào hình ảnh của Thánh François.

Bà bỗng thấy thằng bé này cũng có nét giống Thánh François. Nó không sở hữu đàn piano, giữ những tổng phổ trong đầu mình, di chuyển khắp nơi và trò chuyện với ong mật. Tự do không ràng buộc.

Thánh François chỉ chú tâm vào Công giáo, người chung quanh coi ông là một kẻ lập dị. Cả gia đình và người dân đều thấy mọi hành vi của ông là quái gở, đổ lên đầu ông bao lời chê trách oán thán.

Kazama Jin liệu có thể trở thành một vị thánh không nhỉ?

Bà chợt nghĩ tới điều ấy.

Giữa thế giới trần tục này, nơi âm nhạc đã bị tính thị trường thuần hóa?

Mieko nhìn chăm chú cậu thiếu niên đang đắm mình giữa muôn ánh sáng trên sân khấu.

Bản nhạc cuối cùng dự thi vòng Hai của Kazama Jin là Chopin. Bản Scherzo No.3, giọng đô thăng thứ.

Lần đầu nghe Chopin của cậu bé này.

Masaru không khỏi mong ngóng.

Cậu luôn nghĩ chơi Chopin là cách thể hiện tính hướng của nghệ sĩ biểu diễn. Khi chơi các bản nhạc mang giai điệu ngọt ngào và đầy thu hút của Chopin, cậu cảm thấy nỗi lòng của nghệ sĩ piano đối với âm nhạc cũng theo đó bay ra.

Scherzo No.3 cũng hợp tính cậu bé này. Nó khá phù hợp với dòng chảy từ bài hát "St. François d'Assise: La predication aux oiseaux" khi nãy.

Âm sắc thay đổi chóng mặt.

Úi chà, lại một Chopin đầy sức gợi tình.

Masaru bất giác nở nụ cười.

Scherzo có nghĩa là "trò đùa" hay "chơi khăm" trong tiếng Ý, nhưng Scherzo của Kazama Jin lại quỷ quyệt khôn lường.

Màn trình diễn đầy hứng khởi, nhưng Ban giám khảo lại khó chịu cho coi. Cậu tự dưng lo lắng vu vơ.

Có điều, nhóc đó chắc cũng chẳng quan tâm chuyện này đâu.

Nhóc ta đang chơi đàn vui vẻ thế kia cơ mà. Khi lắng nghe màn trình diễn kia, cậu bỗng có thôi thúc được chơi đàn. Cậu muốn được vui vẻ như thế, muốn được lao đến chỗ đàn piano.

Đánh giá cậu nhóc này cũng bằng thừa. Với tư cách một khán giả, cậu muốn được tiếp tục đi nghe những màn trình diễn của nhóc đó.

Dù trong lòng nghĩ vậy, cậu vẫn nhận ra mình đang bình tĩnh phân tích bản thân và nhóc kia sẽ được Ban giám khảo đánh giá như thế nào.

Có lẽ mình vẫn lợi thế hơn. Ban giám khảo chắc chắn thấy mình dễ hiểu và dễ đánh giá hơn. Nếu họ không thích tính hướng của

Kazama Jin, nhóc đó sẽ trượt tại đây.

Masaru nghiêm túc đoán định chiều hướng của Ban giám khảo.

Dù sao nhóc này lọt vào vòng Ba vẫn náo nhiệt hơn.

Masaru khá có hứng thú với khung trình diễn vòng Ba của Kazama Jin, càng mong mỏi được lắng nghe.

Vài giờ nữa thôi là có kết quả rồi.

Tiếp theo sẽ là màn diễn cuối cùng của A-chan.

Vừa chăm chú nhìn thiên tài trên sân khấu, Masaru vừa nghĩ.

Nào, A-chan. Cậu sẽ chơi thế nào đây?

Masaru thầm hỏi cô bạn chắc đang đợi trong phòng nghỉ.

"Mùa xuân và Atula" của cậu nhóc cá tính lắm đó. Mình không nghĩ ra được hướng tiếp cận đó đâu. Cậu nghe xong màn trình diễn kia và sẽ xuất hiện thế nào?

Phần hạ màn như đánh thức lòng người.

Khi những hòa âm cuối cùng của bản Scherzo ngân lên, Kazama Jin đứng bật dậy như kéo nốt những thanh âm cuối, những tràng pháo hừng hực, nồng nhiệt như sắp sửa hóa điên vang dậy khắp hội trường.

Nhiều khán giả mặt đỏ gay đỏ gắt, đứng vỗ tay rào rào.

Cả những tiếng giậm chân, tiếng huýt sáo.

Kazama Jin cười tươi tắn, nhanh nhẹn lui về phía cánh gà.

Tiếng vỗ tay vẫn không ngừng, những tiếng hò reo đang rung chuyển cả không gian.

Vòng thi này cho thí sinh quyền quay ra chào lại khán giả.

Khi thấy cậu thiếu niên xuất hiện lần nữa trên sân khấu, những tiếng reo hò lại đổ xuống như cơn mưa giận dữ.

"Úi chà, giỏi quá."

"Quá hay, quá hay."

"Cảm động ghê."

Giữa những tiếng reo hò, mấy người khách xếp hàng ở khu vực tường sau hớn hở kháo nhau.

Một khán giả chợt ngơ ra khi nhận thấy cô gái đang đứng ngay cạnh mình.

Cô mặc bộ trang phục biểu diễn màu xanh lá cây. Cô gái đó vẫn đang kéo cao gấu váy, nhìn chằm chằm lên sân khấu không chút động.

Vị khách đó và người bạn đồng hành nhìn nhau.

Thí sinh đang mặc đồ diễn sao lại ở chỗ này nhỉ.

Vị khách này không hề biết người đang đứng đó chính là Eiden Aya.

Cô không hề đi luyện đàn mà chăm chú nghe màn trình diễn trực tiếp của Kazama Jin. Ánh mắt người con gái cho thấy cô không hề nghe lọt những tiếng tung hô quanh mình, vẻ mặt có phần vô hồn nhìn lên sân khấu của Kazama Jin.

Nhưng khi thấy các vị khách xung quanh bắt đầu di chuyển ra ngoài, cô gái giật mình bừng tỉnh và nhìn ngó chung quanh, rồi cứ nâng gấu váy loạng choạng rời khỏi hội trường. Vài khán giả dõi theo bằng ánh mắt kỳ lạ khi cô gái chạy những bước nhỏ dọc theo lối hành lang.

FEUX FOLLETS[95]

Một cơn gió mát lành thổi xuống từ trên sân khấu.

Đợt sóng hưng phấn từ phần trình diễn của Kazama Jin vẫn còn chưa nguội bớt, nhưng mọi khán giả đều cảm thấy được điều đó.

Cô gái mặc bộ váy màu xanh lá cây sẫm đang bước thẳng, cắt ngang qua mặt sân khấu.

Vào giây phút nhìn thấy dáng vẻ của cô, họ tự động lấy lại tư thế đường hoàng trên ghế ngồi.

Trên thực tế, riêng sự xuất hiện của cô đã đủ thổi bay và thanh tẩy luồng không khí mệt mỏi và ẩm nồng của đủ loại cảm xúc và phấn khích... Đúng, y chang những lời Kazama Jin đã dự báo trước nơi cánh gà khi nãy.

Đồng thời, khán giả cảm thấy được một điều... cô gái nhỏ bé này mang sẵn thứ uy nghiêm kỳ lạ khác hẳn những thí sinh đã xuất hiện trước giờ.

Sao mình lại thấy như A-chan đang bay lên?

Lúc nhìn theo Aya mang vẻ mặt lạ kỳ hiếm thấy tiến về chiếc ghế trước cây đàn piano, Masaru tưởng như mình thấy ảo giác rằng bóng đen của Aya rơi trên mặt sàn bỗng nhiên bay vụt lên.

Tiếng vỗ tay dấy lên lấy lại sự căng thẳng và kỳ vọng, khán giả chỉnh lại tư thế.

Aya khẽ ngồi xuống ghế, lại rơi vào trạng thái xuất hồn trong một thoáng khi ngước nhìn lên góc nghiêng phía trên rồi.

Lại thế rồi. Masaru liền nhớ ra. *Ở vòng Một, cậu ấy cũng nhìn lên một vị trí ở chỗ đó như thế.*

Một điểm cao cao, chính giữa sân khấu.

Masaru thầm mong mình cũng thấy được thứ đang tồn tại trong không trung trong mắt Aya lúc này.

Ai đó đang ở nơi ấy. Ai đó mà chúng ta vẫn luôn theo đuổi mong cầu. Ai đó mà mọi nghệ sĩ đang cống hiến từng ngày và hy vọng họ lắng nghe.

Giống như vòng Một, nét mặt Aya bỗng bừng sáng lên, ánh mắt cô trượt xuống.

Những ngón tay hạ lên trên phím đàn.

Đồng thời, một thứ gánh nặng nào đó treo căng nơi sân khấu... đột nhiên, thế giới đầy kịch tính của Rachmaninoff đập vào mặt ta bằng sự dữ dội, và một hình ảnh khổng lồ xuất hiện.

Masaru nổi da gà.

Tiến hóa rồi.

Études-tableaux Op.39 No.5, Appassionato giọng Mi giáng thứ.

Chỉ qua một đêm, cô bạn này lại tiến hóa rồi.

Cậu chợt nhớ tới lời cô ấy sáng nay, "hào hứng".

Có lẽ ngay cả lúc lắng nghe màn trình diễn của Kazama Jin, cô vẫn đang tiếp tục tiến hóa. Đủ sức đánh bay màn trình diễn rực rỡ đó khỏi đầu óc người nghe. Như thể màn trình diễn tầm cỡ của Kazama Jin cũng chỉ là một bản dạo đầu, cô "dựa vào đó" và xây cả một toà thành.

Cách kể chuyện tràn trề tự tin đó là gì... cô định vẽ nên một bức tranh to lớn không gì sánh bằng.

Khối lượng thông tin ghê gớm quá.

Akashi nghĩ như thế khi bị Rachmaninoff của Aya áp đảo.

Sự khác biệt giữa âm nhạc của dân chuyên nghiệp và dân nghiệp dư chính ở độ chênh của khối lượng thông tin nén bên trong.

Từng âm từng âm đều nén chặt tính triết học và thế giới quan, nhưng vẫn đầy mới mẻ. Chúng không hề thành khối rắn chắc mà dồn dập tuôn chảy như dòng magma sục sôi bên dưới mặt phẳng lặng của âm thanh. Âm nhạc tự sống như một "sinh vật" hữu cơ.

Khi anh lắng nghe màn trình diễn của cô, anh cảm thấy một sự tồn tại ngự ở nơi cao đang nhìn chằm chằm xuống mình. Cô đang dùng piano như một loại phương tiện, giống như các vu nữ ở đền thờ hay bà đồng nhập cốt. Anh cảm tưởng một ai đó đang dùng thân xác cô để "chơi đàn".

Chẳng mấy chốc, không còn ai để tâm đến kỹ thuật cô nữa. Màn trình diễn này đã tỏ rõ kỹ thuật chỉ là một thành phần cấu tạo nên âm nhạc chứ không hơn.

Kể cả khi khúc nhạc đầu tiên kết thúc, sức tập trung của Aya vẫn không hề bị gián đoạn. Đôi mắt nhắm nghiền và im lặng đằm sâu, cô lập tức bước vào bản nhạc thứ hai. Khán giả biết rõ Kazama Jin sẽ chơi liên tục các bản nhạc, nhưng Aya càng không để họ có kẽ hở nào để vỗ tay, nên ai nấy đều chẳng động cựa gì.

Bản nhạc thứ hai chính là một khúc trong "tuyển tập bản luyện đàn kỹ thuật cao" của Liszt - "Feux follets."

Đúng như tên gọi, bản nhạc này nổi tiếng khó nhằn, với những nốt nhạc xếp khin khít gợi nhớ đến những đốm lửa trắng xanh chớp tắt.

Nếu bản nhạc đầu tiên của Rachmaninoff mang lại sự năng động, thì bản nhạc nối tiếp lại mang tới sự tương phản cực kỳ tinh tế. Bản nhạc kéo dài giống một sợi dây mỏng manh đang luồn qua từng hạt cườm đủ màu sắc.

Là thực rồi... ngọn lửa ma trơi - ánh lửa lạnh lẽo lay động trong bóng tối. Mùi phốt pho ẩm mốc như trôi nổi trong không gian.

Rất nhiều ngọn lửa xanh đang di chuyển vòng quanh với tốc độ cực nhanh. Hiện lên rồi tắt lịm, biến mất lại hiện lên, dao động lên xuống, khi to khi nhỏ.

Cơ thể nhỏ bé kia lại tạo ra thứ nhịp điệu sắc nét mạnh mẽ đến thế. Cách chơi đàn của Kazama Jin đã vô cùng tuyệt vời, tiếng đàn của cô càng rót ra từng âm rõ ràng, hùng hồn như cài sẵn một cái loa thùng cỡ lớn.

Tạo ra được âm thanh to đến vậy cũng là tài năng, anh chợt nhớ lại lời thầy cũ. *Người chơi được thì ngay từ đầu đã chơi được, người không chơi được thì được bổ trợ kỹ thuật cách mấy cũng vẫn không chơi được.*

Nhưng hoàn toàn không "ồn ào". "Ồn ào" là tiếng đập phá đinh tai nhức óc của công trình, không phải "âm reo" thế này. Riêng "âm reo" của đàn piano cũng là cả một khái niệm.

Những ngón tay của Aya ngừng lại, ánh lửa cũng phụt tắt.

Hội trường rơi vào tĩnh lặng.

Aya vẫn nhắm nghiền mắt. Không hề có tiếng vỗ tay, ai nấy đều nuốt nước bọt trông vào phần tiếp.

Tiếp theo là "Mùa xuân và Atula".

Akashi cũng nuốt nước bọt đánh ực.

Aya bước lên sân khấu, ngay thời điểm đàn xong bản nhạc đầu tiên và bản nhạc thứ hai cô vẫn chưa nghĩ ra nên làm gì với phần cadenza của "Mùa xuân và Atula".

Từ khi nghe màn trình diễn của Kazama Jin và hứng chịu cơn sốc "Atula" từ cậu bé, một thứ gì đó đang xoay vần với tốc độ cực cao bên trong Aya, và cô đang cố vội vã tìm kiếm câu trả lời.

Cô hoàn toàn không nghe được những âm thanh xung quanh... mà không, cô lại cảm thấy một bản thân đang từ nơi cao cao nào đó nhìn xuống và quan sát từng ngóc ngách như mọi khi... Cố nhiên, bên trong thân thể Aya, một nhân cách khác vẫn tiếp tục trầm tư suy nghĩ xem mình nên chơi theo kiểu nào, trong khi vẫn hoàn thành hai bản nhạc của Rachmaninoff và Liszt theo đúng chuẩn.

Và cô phát hiện những ngón tay mình đã chơi giai điệu đầu tiên của "Mùa xuân và Atula".

Vũ trụ.

Aya lại ngước nhìn lên bên trên cây đàn piano.

Sân khấu đã biến mất, bóng tối bủa vây rõ nét trước mắt cô.

Dưới chân là tiếng xào xạc của gió vần qua những ngọn cỏ. Chúng đang chạm vào mu bàn chân cô. Những ngọn cỏ lành lạnh, nhòn nhọn quệt vào nghe đau đau.

Gió tới từ đâu băng qua. Mái tóc Aya tung bay, vạt áo bay phần phật.

Ai đang ở đấy?

Aya cảm nhận được ai đó đang đứng sau mình.

Người đó đứng sau lưng, cách cô một đoạn và đang nhìn cô chăm chú. Không, dõi theo cô chăm chú mới phải. Một người tỏa ra bầu khí chất ấm áp, hơi đáng sợ mà thần bí.

Ai vậy?

Cô thấy lưng mình nhói lên trước luồng ánh sáng lành lạnh. Thật sự, ai đó bằng xương bằng thịt đang tồn tại ở đấy.

Aya bỗng sợ hãi.

Mồ hôi túa ra từ trán, từ lưng.

Một sự tồn tại đã từng rất gần gũi, một sự tồn tại ấm áp đầy nhung nhớ, và sự tồn tại đó đã đi tới một nơi xa và hóa thành một hình dạng khác.

Ngón tay cô vẫn không ngừng tuôn ra giai điệu "Mùa xuân và Atula".

Những giai điệu đượm chút buồn, một chút ngẩn ngơ.

Sắp tới phần cadenza rồi. Cứ tự do cảm nhận vũ trụ đi.

Vậy thì, mình đang cảm nhận thấy điều gì? Sự tồn tại sau lưng mình là gì?

Ánh sáng mỗi lúc một mạnh hơn. Như thể quầng ánh sáng đó đang chiếu thẳng vào người. Cảm giác chân thực đó càng tăng như khẳng định sự tồn tại của một ai đó. Càng lớn hơn. Càng cao hơn. Càng trưởng thành hơn. Hóa khổng lồ. Trải rộng mênh mông. Ngay lúc này đây, tưởng như với được tới tận trời.

Cùng cảm giác về sự tồn tại ấy, Aya cũng rơi vào một vòng huyễn hoặc bản thân mình đang phình lớn lên. To dần giống cô bé Alice lạc vào xứ sở thần tiên. Giữa vũ trụ tối đen không nhìn ra trái phải trên dưới, cô đang phình to đến vô hạn.

Ôi trời, cây đàn piano dần xa mất rồi. Phím đàn ô dưới thấp quá.

Aya bối rối thấy những đầu ngón tay trôi ra xa dần, như đang ở tít bên dưới. Nhưng cảm giác của những đầu ngón tay vẫn còn tinh nhạy lắm. Cảm nhận bản thân đang đánh ra loại âm thanh nào vẫn truyền qua từng ngõ ngách chạy lan khắp châu thân.

Tình huống gì siêu thực vậy. Có phải là "vùng cấm" mà người ta nói đến không nhỉ?

Một bản thân cô đang bình thản nghĩ tới những điều đó, lại thêm một bản thân đang dạo những giai điệu, còn một bản thân khác định hình những thứ cần chơi, rồi cả bản thân đang nổi trôi giữa vũ trụ. Dường như bản thân đã bị xé vụn ra thành nhiều mảnh nhỏ.

Và người ở đằng sau cô là...

MẸ.

Khi từ ngữ đó dội xuống, Aya vô cùng rúng động.

Là mẹ.

Trong một thoáng, đầu óc cô trắng xóa.

Cùng với sự chấn động trong lòng, cô nhận ra sự tồn tại kia đang cười rất tươi.

Ôi con gái, bây giờ con mới nhận ra sao. Mẹ hơi buồn đấy, đúng là Aya mà.

Cô như nghe thấy giọng nói như thế... không hẳn, gần như một sự giao cảm nổi lên trong trái tim cô.

Aya tự thấy giận chính bản thân mình.

Tại sao mình lại không nhận ra cơ chứ... Đúng rồi, sự tồn tại gần gũi, nhung nhớ, ấm áp và chở che hơn bất cứ ai. Người đó vẫn luôn ở bên mình... đã trao tặng cho mình mọi thứ của âm nhạc... rồi đột ngột mất đi, mẹ ơi.

Không, không phải đã mất đi... mẹ vẫn luôn ở bên mình. Mình chỉ cần quay đầu lại liền thấy mẹ ngay.

Con xin lỗi, mẹ ơi!

Aya nhận thấy một thứ gì ấm áp đang chảy tràn xuống má.

Trong một tích tắc.

Thứ gì đó rất dữ dội cồn lên từ sâu thẳm cơ thể.

Aya duỗi mọi ngón tay ra hết cỡ, bắt đầu gõ hòa âm đầu tiên của phần cadenza.

Gì đây?

Kanae lắng nghe phần trình diễn của Aya, không khỏi rối lên.

Phần cadenza này là sao. Không hề giống bất cứ bản nào từng luyện tập qua.

Đó là nước mắt? Hay mồ hôi?

Cô phát hiện thứ gì đó đang giàn giụa trên gương mặt Aya.

Nhưng vẻ mặt con bé vẫn không biến đổi. Vẫn như mọi khi, đôi mắt vẫn nhắm nghiền.

Không ngờ lại còn màn trình diễn kiểu này nữa.

Kanae chăm chú lắng nghe.

Chắc chắn mà ung dung... hào phóng mà rắn rỏi... không giống cách chơi của Aya trước nay. Không phải là chất thiên tài, sắc sảo mà như bao bọc lấy mọi thứ... đúng rồi, giống như mặt đất.

Đất mẹ.

Cô bỗng vuột ra khỏi miệng từ đó.

Đường chân trời chạy tới tận xa xăm. Những đứa trẻ tung tăng chạy nhảy. Ai đó đang dang rộng đôi tay đợi chờ từ xa. Mặt đất nơi mọi sinh vật sống đang đi trên đó.

Cô tưởng như thấy một thảo nguyên xanh tươi đang trải ra sâu trong lồng ngực. Ngửi thấy cả mùi cỏ ngai ngái. Cơn gió lướt qua, mang tới cái mùi thương nhớ của bữa cơm chiều.

Một cảm giác an tâm đáng kinh ngạc. Nhẹ nhõm, an ổn. Giống như trở về với tuổi ấu thơ chẳng cần lo nghĩ.

A, đây là đáp lễ của Aya sao.

Cô đã hiểu rồi.

Aya nghe phần cadenza ngập đầy tính "Atula" dữ dội của Kazama Jin, và đã đáp trả bằng điều này. Con bé đã mô tả hình ảnh mẹ đất bao dung và hứng trọn sự tàn sát lẫn bạo lực đã tái diễn không biết bao nhiêu lần của thiên nhiên. Và rồi, mẹ đất lại sản sinh ra sự sống mới và nuôi dưỡng nó.

Lại lớn hơn rồi.

Cô dấy lên lòng cảm khái.

Âm nhạc của Aya lại trưởng thành thêm một bậc nữa rồi.

Ừm, chị gái ấy giỏi quá đi.

Kazama Jin đang ngồi bệt ở khu vực xa nhất của hội trường, giữa đám người lố nhố đứng ở lối đi lại, nhìn chăm chú nhìn Aya trên sân khấu.

Hay quá, nơi đó mang lại cảm giác thích thật.

Jin thư thái tận hưởng luồng gió thổi tới từ trên sân khấu.

Em biết Aya đang ở chốn nào.

Đó là một thảo nguyên xanh mát, ánh mặt trời rực rỡ chiếu rọi.

Chị ơi, chị lại bay được tới chỗ đó nhỉ.

Jin nhắm mắt, cùng Aya bay vào giữa không trung.

Sự trở về của thiếu nữ thiên tài là đây sao.

Mieko mang cả sự đồng cảm và an lòng ngắm cô bé trên sân khấu.

Bà gián tiếp biết khá nhiều điều về Eiden Aya. Vì là một đàn chị từng mang chung cái mác thiếu nữ thiên tài, bà cũng cảm thấy chút tổn thương khi cô bé rút khỏi vị trí nghệ sĩ biểu diễn.

Bà vẫn nhớ rõ nỗi kinh hoàng khi phải làm quen với chuyện đó ngày còn trẻ. Nhiều năm cật lực với những chuyến lưu diễn, những giây phút cô độc trống rỗng, và như đắm chìm mãi mãi

trong tuyệt vọng. Nỗi sợ hãi và áp lực nặng nề khi phải duy trì cái vỏ của một thiếu nữ thiên tài.

Dường như cô bé đã phục hồi hoàn toàn rồi. Không, nhìn qua tưởng cô bé đó đã chậm mất vài vòng chạy, nhưng thực tế cô bé đã vượt qua trong nháy mắt và dường như đã dẫn trước một vòng rồi.

Phần cadenza của cô đã vượt qua mức điểm của một thiên tài, thành thục khéo léo hơn hẳn.

Những phần cadenza của Masaru hay Kazama Jin đều mang đúng "tinh thần tuổi trẻ" nhưng cô bé này đã bỏ xa giai đoạn đó rồi.

Cô bé này sẽ tiến xa tới mức nào đây nhỉ. Đáng để đối chọi với học trò cưng của ông đó.

Mieko thoáng liếc về phía Nathaniel.

Nửa sau chương trình biểu diễn.

Aya vẫn không hề mất đi sức tập trung, khán giả cũng vậy. Họ không có kẽ hở nào cho những tràng vỗ tay, đi thẳng vào khúc nhạc thứ tư.

Bản Sonatine của Ravel.

Aya lịch thiệp chơi chương thứ ba của bản nhạc mang đậm chất cổ xưa.

Khúc nhạc hay đấy. Màn trình diễn của đứa trẻ này mang tới niềm vui thích mới mẻ khi nghe một khúc nhạc hay.

Nathaniel Silverberg đã chấp nhận thực lực của Aya, giờ đang nghe bản Sonatine như một thính giả thông thường.

Cứ thế này, chắc con bé sẽ lọt vào tận vòng Chung kết. Về sau mới là lúc phân thắng bại.

Dù đang bình tĩnh phân tích so sánh với Masaru, lòng ông vẫn cứ bị mắc mứu với sự tồn tại của Kazama Jin. Nên so sánh theo kiểu gì, nên cho điểm ra sao. Ông ý thức rõ mình đang rất đỗi hoang mang.

Hiển nhiên, ông biết rõ các cuộc thi luôn mang theo mâu thuẫn. Đó đều không phải chuyện giờ mới bắt đầu, và ông cũng

từng gặp không ít khổ sở trong những ngày trai trẻ. Ông cũng muốn đám học trò trải nghiệm điều đó. Có rất nhiều điều chúng buộc phải nằm lòng. Tóm lại, vòng Hai sẽ kết thúc bằng phần trình diễn của cô bé này. Kết quả của vòng Hai sẽ quyết định hướng đi của cuộc thi.

Rốt cuộc, không hề có tiếng vỗ tay nào vang lên giữa các quãng nghỉ xuyên suốt màn trình diễn của Aya. Bản nhạc thứ năm đã vào guồng. Variations sérieuses của Mendelssohn.

Khởi đầu lặng lẽ, như con sóng xô bờ rồi rút đi. Cuối cùng, sóng dâng cao, gầm gào. Chủ đề lặp đi lặp lại. Như con sóng cuộn ngược, những biến tấu trải rộng ra.

Màn trình diễn của A-chan mang đúng cái vị của từ "kịch tính".

Masaru đầm cả trái tim vào màn trình diễn kia, ôm trong lòng bình luận đó.

Tuy khá nhiều nghệ sĩ mang cách chơi kịch tính, nhưng không nhiều người có thể gợi ra cho chính bản nhạc tự kể lấy, và tạo sự kịch tính riêng. Nhất là các thí sinh trẻ tuổi, thường phải diễn quá sức mình.

Phần cadenza của "Mùa xuân và Atula" khi nãy đã phản bội lại sự kỳ vọng ở một ý vị khác. Cậu trông chờ vào một phần cadenza mang tính tiên phong, quỷ quyệt vượt xa Kazama Jin. Thực chất, chỉ cần Aya muốn là có thể chơi được rất nhiều đoạn nhạc khó lý giải với cao độ hơn hẳn.

Cậu đã vô cùng ngạc nhiên trước phần cadenza rộng lượng và ấm áp đó.

Đồng thời, Masaru đã rất sốc khi nhận ra đoạn nhạc đang hồi đáp lại phần cadenza của Kazama Jin.

Thực sự, Aya biến đổi theo từng giây từng phút. Chẳng lẽ cô bạn này đang thật sự "tự do cảm nhận vũ trụ"?

A-chan, chắc không quan tâm tới kết quả nhỉ? Cậu ấy không có tham vọng gì sao? Cậu ấy có ý trở thành nghệ sĩ biểu diễn không? Trong khi có thể biểu diễn tuyệt vời đến thế?

Masaru nhắm mắt.

Trong khi có thể chơi ra thứ thanh âm rung động, nhũn mềm con tim đến thế?

Đoạn nhạc dữ dội đón cao trào đẩy về cuối.

Vòng Hai dần khép lại.

Một kết thúc quá mỹ lệ.

Bản nhạc kết thúc rồi.

Cùng với cảm giác được giải phóng khi ánh đèn đồng loạt bật sáng quanh mình, Masaru mở mắt.

Aya gần như nhắm mắt suốt nãy giờ, lần đầu tiên mới mở to đôi mắt, tươi cười đứng dậy.

Toàn bộ hội trường rung chuyển trước chuỗi hoan hô nhiệt liệt. Ai nấy đều đứng bật dậy, chẳng nói năng gì mà vỗ tay không ngớt.

Masaru và Kanae nhìn nhau như chẳng biết có phải mình vừa tỉnh cơn mơ. Nét mặt như vừa khóc vừa cười, cùng đứng dậy và hòa vào những tràng vỗ tay tán thưởng kia.

Tiếng vỗ tay không ngớt.

Aya xuất hiện trở lại, gương mặt lạ lùng giờ lại mang vẻ như ngại ngùng, như xấu hổ.

Vòng Hai kết thúc rồi.

Sắp sửa có kết quả.

THIÊN ĐƯỜNG VÀ ĐỊA NGỤC[96]

Trời, hoàn toàn khác vòng Một.

Masami lăm lăm máy quay, nghẹt thở trước bầu không khí nhiệt huyết lạ thường quanh mình.

Kỳ vọng và hưng phấn dâng đầy. Khu vực sảnh hầm hập toàn người là người.

Những người với người. Không chỉ mỗi thí sinh, còn có gia đình bạn bè, và những người liên quan tới các trường dạy nhạc. Đây đó là những gương mặt chị từng thấy qua trên sân khấu. Họ đã thay về những bộ trang phục bình thường nên dễ lẫn vào đám đông, nhưng quan sát kỹ sẽ thấy những vẻ mặt vừa căng thẳng vừa hào hứng.

Gần ba phần tư thí sinh đã trượt ở vòng Một, một số thí sinh cũng chỉ cần lọt vào được vòng Hai là đủ mãn nguyện. Những thành phần này tham gia để thử thách năng lực của mình, nên nhiều người không tỏ ra bi tráng thái quá, giống như mang tâm lý tham dự sự kiện nhiều hơn.

Nhưng tới lúc thông báo kết quả vòng Hai thì...

Masami nhẹ hít vào một hơi sâu, khẽ khàng chĩa máy quay về phía Takashima Akashi đứng bên cạnh.

Akashi cũng mang vẻ mặt căng thẳng tựa như các thí sinh khác. Anh rất căng thẳng trong buổi thông báo kết quả vòng Một, nhưng sự căng thẳng lần này khác với vẻ căng thẳng vô tư khi đó.

"Sao thế? Căng thẳng quá hả?"

Masami hỏi han Akashi, chợt nhận ra giọng mình cũng căng thẳng hơn tưởng tượng.

Hình như Akashi không nghe thấy, cứ ngẩn người nhìn về phía trước mãi một lúc rồi mới đáp, "Ơ? À, tớ căng thẳng chứ. Căng thẳng lắm luôn ấy."

Anh nói với vẻ khá mất tinh thần, còn cười gượng.

"Chẳng hiểu sao tim tớ cứ đập dồn dập, bầu không khí kiểu này giống như thông báo kết quả thi đại học. Không, có khi còn phấn khích hơn nữa."

Masami vừa nói vậy, Akashi bèn gật đầu thật mạnh.

"Ừ. Hồi vòng Một, tớ vẫn còn mất tự chủ, chưa kịp cảm nhận mình thực sự đang dự thi mà đã có kết quả rồi, thấy mình may mắn ghê. Nhưng lần này, tớ đã ý thức được mình đang trong cuộc thi rồi. Giờ, họ đang quyết định vận mệnh của mình..."

Akashi ngừng bặt.

Vận mệnh. Đúng. Công sức trước giờ sẽ cho ra thành quả vào lúc này. Liệu anh còn cơ hội được xuất hiện trên sân khấu lần nữa không đây?

Vừa nghĩ tới đó, một đợt căng thẳng còn dữ dội hơn lúc đứng trên sân khấu ập tới, những tiếng ồn ào chung quanh chợt xa vời hẳn.

Thay vào đó, anh tưởng như tiếng nhịp tim của mình đã chạy khắp thân thể.

May mà đã trình diễn xong.

Một cảm giác an bình chẳng đúng chỗ chợt lọt thỏm vào trong lòng. Nếu ai đó bắt anh phải trình diễn vào lúc này, chắc anh thua liểng xiểng mất.

Ban giám khảo còn chưa xuất hiện, những ánh đèn máy ảnh đã nháy lên đây đó. Có lẽ họ đang chụp lại tình hình thí sinh.

Anh để ý Masami cũng đang chụp ảnh mình, suy nghĩ *mình chẳng tâm trạng đâu mà tạo dáng trước ống kính* bỗng sượt qua tim.

Anh thầm run trong lòng, mắt như ậng nước, nhìn lom lom vào gương mặt những thí sinh đang có mặt.

Masaru Carlos cao vượt những người khác, dáng dong dỏng của Jennifer Chang. Hai người bọn họ đều tỏ ra khá bình thản. A, anh thật ghen tị với những người chỉ cần nhìn bằng mắt thường cũng thấy là trang tuấn kiệt. Chắc họ chẳng có lúc nào phân vân nghĩ xem mình có đủ tài năng hay không, chẳng cần phải lo lắng mình có lọt qua vòng hay không như những kẻ bình thường.

Tiếng hò reo vang lên.

Anh giật nảy mình và lia ánh mắt đi chỗ khác, Ban giám khảo đang từ trên tầng hai thong thả bước xuống cầu thang.

Gò má anh nóng rực lên. Trong nháy mắt, máu toàn thân rần rật tăng tốc.

Ban giám khảo đang đi xuống với vẻ mặt ung dung, điềm nhiên.

Akashi thoáng thấy vô cùng căm ghét những con người có quyền lựa chọn mình. Nói cách khác, họ có quyền sinh quyền sát đối với tương lai của anh, dù chẳng bao giờ tưởng tượng đến cuộc sống của từng con người trong số chín mươi thí sinh kia.

Đương nhiên, anh hiểu được nỗi oán hận của mình hoàn toàn đi sai hướng.

Anh phải hiểu rõ rằng có muôn vạn con người bình phàm mong ước được sống trong thế giới âm nhạc.

Anh chỉ là một người bình phàm giữa vô số con người trên thế gian.

Ngay lúc đó, Akashi nhận thức mạnh mẽ rằng mình là một trong số họ. Một trong vô số nghệ sĩ vô danh như những hạt đậu chẳng thể phân biệt từ trên trời cao vòi vọi.

Ánh đèn chiếu thẳng về phía Ban giám khảo, Trưởng ban giám khảo Olga Slutskaya nhận micro từ nhân viên, cả khu sảnh liền lặng thinh. Những tiếng ồn ào trước đó bỗng hóa thinh không.

Sợi dây hồi hộp kéo căng lên. Sự chờ đợi như sắp vỡ òa.

Olga nở nụ cười quyến rũ như chấp nhận tất thảy những điều đó và bắt đầu bài phát biểu.

Nhưng cũng đã thành lệ, những lời văn hoa của Olga không hề lọt vào tai các thí sinh.

Bà cũng chẳng nói gì khác biệt so với vòng Một.

Nào là trình độ rất cao, kỹ thuật cân tài cân sức... Dù các bạn có bị trượt trong cuộc thi này cũng không có nghĩa chúng tôi phủ nhận tính âm nhạc của các bạn... Khung trình diễn cũng cho thấy mọi người đã rất kỳ công và đưa ra lựa chọn thiết thực, đây là một xu hướng đáng khen... cái này cái nọ.

Anh dõi theo biểu cảm của Olga khi bà đều giọng phát biểu, cảm nhận bầu không khí lơ lửng trên tầng không của sảnh.

Mười hai trong số hai mươi tư thí sinh vượt qua vòng Hai sẽ tiến vào vòng Ba.

Một nửa sẽ bị loại tại đây.

Ai sẽ lọt được vào vòng tiếp theo?

Giống như đã tính toán trước giây phút căng thẳng rần rật như sắp vỡ trận đó, Olga liền tuyên bố, "Tôi xin thông báo danh sách thí sinh lọt vào vòng Ba."

Những tiếng thở dài không thành lời lộ ra, mọi người nuốt nước bọt dỏng tai nghe. Và như thể tâm linh tương thông, ai nấy đều đu về phía trước.

"Số 1, Alexey Zakayev."

Những tiếng reo hò vang lên.

Người đang nhảy lên vì vui mừng chính là Alexey Zakayev.

Vị trí số một bất lợi như thế mà vẫn qua vòng được.

Mọi người sững sờ cũng dễ hiểu.

Nhưng không còn thời gian để sững sờ nữa, tên của thí sinh tiếp theo đã được xướng lên. Một cô gái người Hàn Quốc. Lại là những tiếng hò reo.

Thí sinh sau đó cũng lại là một người Hàn Quốc. Lần này là một cậu trai. Tên người Hàn khá khó đoán là nam hay nữ, phải nhìn mặt mới biết.

Những tiếng kêu tiếc nuối lạ thường vang lên. Ban đầu Akashi không đoán ra chuyện gì, nhưng anh liền ngộ ra khi thấy

những người xung quanh hoang mang rì rầm với nhau và cùng nhìn về một phía.

Ánh mắt mọi người đang đổ dồn về gương mặt đuỗn ra của Jennifer Chang.

Jennifer Chang bị loại rồi.

Đùa à, Akashi tỉnh táo suy nghĩ. Một màn trình diễn năng nổ tuyệt vời đến thế? Bao tràng pháo tay dội vang, thu hút sự chú ý của khán giả đến như vậy? Chẳng phải cô bé này đang rất được yêu thích, ganh đua vị trí số một, số hai trong cuộc thi hay sao? Thật sự trượt à? Không nhầm đó chứ?

Nhưng giọng nói của Olga lại lọt vào tai anh.

"Số 30, Masaru Carlos Levy Anatole."

Những tiếng trầm trồ vang lên.

Bao câu khen ngợi tán dương dậy vang đây đó.

Gương mặt vui vẻ của Masaru Carlos khi nhận những lời chúc mừng từ người xung quanh lọt vào mắt anh.

Đầu óc Akashi trắng xóa.

Số 22, Takashima Akashi.

Giọng nói của Olga khi đọc lên kết quả Vòng Một vang vọng mãi trong óc anh.

Số 22, Takashima Akashi.

Bà không gọi cái tên đó nữa.

Số 22, Takashima Akashi.

Anh phải mất một thời gian để tiếp nhận sự thực này.

Anh cũng nhận thức được Masami đang đơ người bên cạnh mình. Nét mặt anh giờ chắc cũng đuỗn ra như Jennifer Chang.

Kỳ lạ thay, thứ đang tuôn chảy trong đầu óc của Akashi lúc đó lại là một đoạn nhạc thuộc bản "Kreisleriana" của Schumann mà anh vẫn hay mắc lỗi, vẫn cố tập đi tập lại chỗ sai đó mãi.

Đáng ra anh sẽ chơi bản nhạc "Kreisleriana" trong vòng Ba.

Giờ anh không chơi nữa, không cần chơi nữa rồi, cũng không cần phải lo lắng nên tập thế nào để khỏi mắc lỗi ở đoạn đó nữa.

Đoạn nhạc cứ ngoan cố chạy đi chạy lại trong đầu anh.

Cả hình ảnh anh đang tặc lưỡi, cố tập lại đoạn đó nữa.

Trượt rồi. Mình trượt mất rồi.

Akashi bị bỏ lại ở chốn đó, thời gian lại cứ mãi trôi. Tên của người qua vòng lần lượt được đọc lên, mỗi lần đều có tiếng reo hò ồn ào. Trong khung cảnh vui buồn lẫn lộn đó, anh cảm thấy mình đang theo dõi chuyện của thế giới khác qua một khung kính.

Giờ anh chỉ còn ý thức được chuyện mình đã trượt, không còn nghe thấy cái tên nào nữa.

Anh cảm tưởng mọi thứ đã xảy ra rất lâu, chỉ có hai cái tên lọt được vào tai anh.

"Số 81, Kazama Jin."

Những tiếng hoan hô vang lên như thể một trận bạo động sắp diễn ra. Sự rúng động và kinh ngạc lạ kỳ này có phải do anh tưởng lầm không.

"... Và số 88. Eiden Aya. Mười hai người đến đây là hết."

Và số 88. Eiden Aya. Đến đây là hết. Anh cảm giác đó như câu chốt mặc định.

Akashi nhận ra mình đang khẽ cười.

A, Eiden Aya vào vòng trong rồi.

Anh bỗng cảm thấy an lòng đến lạ.

Đúng, hiển nhiên thôi. Cô bé là người thuộc giới đó mà. Những người có tài năng, được ông trời lựa chọn. Anh đã luôn hâm mộ cô bé. Thần tượng cô bé. Một nghệ sĩ thực thụ.

Tốt rồi.

Anh buột ra một tiếng thở dài khe khẽ.

Đồng thời, thân thể bỗng nhẹ bẫng cho sự thật rơi tọt vào lòng.

Trượt rồi. Mình trượt mất rồi. Mình không thể tiến vào vòng Ba nữa rồi.

Những tiếng ồn ã chung quanh bỗng chảy tràn vào khắp thân thể. Tiếng người hồ hởi, tiếng xì xào bàn tán. Những người

hò hét tưng bừng. Những tiếng chúc mừng và rên khóc, tức giận và ngơ ngác, anh có thể bình tâm quan sát bao dòng cảm xúc hỗn độn đó rồi.

Sau đó là tiếng người phía văn phòng gọi đến thông báo lịch trình giờ giấc. Tất cả đều lướt qua đầu anh.

Mình không cần những thông tin đó nữa rồi.

Lát nữa, Ban giám khảo sẽ tổ chức tiệc thân mật, mời các thí sinh cùng tham gia trò chuyện...

"... Tiếc thật đấy."

Giọng nói của Masami kéo anh quay lại.

"Ừ. Tớ trượt mất rồi."

Akashi kinh ngạc thấy giọng mình tươi tỉnh bất ngờ.

Có vẻ Masami cũng vậy, nét mặt chị vừa như ngỡ ngàng lại vừa như nhẹ nhõm hơn.

Anh ngáp một cái rõ to.

"Cậu đã giúp đỡ tớ rất nhiều. Xin lỗi vì không thể làm dậy sóng chương trình được."

Akashi thật tâm nói vậy.

Masami lắc đầu.

"Không, không. Tớ mới là người nên nói lời cảm ơn. Lúc nào cũng có máy quay theo không phải điều dễ chịu, cảm ơn cậu đã hỗ trợ tớ lâu đến thế. Thật đấy."

Hình như Masami cũng rất thật lòng, còn rơm rớm nước mắt.

"Có gì đâu. Cậu không phải đi lấy tin chỗ những người khác sao?"

Akashi dang tay rộng ra xung quanh.

"Ừ, ừ. Tớ đi đây."

"Cố lên nhé."

Dõi theo Masami đi chụp những thí sinh vượt qua vòng Hai đang tắm mình dưới ánh đèn máy ảnh, Akashi đứng thừ người ở một góc sảnh.

Kết thúc rồi. Cuộc thi của mình đã kết thúc rồi.

Chẳng hiểu sao anh cũng thấy nhẹ lòng phần nào. Có lẽ là do đã thoát được thứ ma quỷ đè nặng trong lòng.

Mấy thí sinh đang được phỏng vấn chỉ đứng cách anh vài mét, lại như xa vời vợi. Akashi đã không còn là người trong cuộc nữa rồi.

Anh thấy tiếc nuối, nhưng cũng đủ bình tâm để không quá buồn trước cảnh này.

Mình về nhà được rồi.

Trong khoảnh khắc nghĩ tới điều đó, anh chợt nhớ ra phải báo tin về cho Machiko. Akashi chậm rãi đi về đoạn hành lang vắng bóng người.

Mình nên nói với giọng điệu nào, dùng lời lẽ ra sao đây.

Anh tự phỏng ra một đoạn hội thoại trong đầu, trong khi bấm máy điện thoại.

Đúng rồi, mình cũng từng nghĩ y hệt như vậy khi thông báo kết quả vòng Một.

Akashi cười buồn, ấn vào số điện thoại của vợ.

Bữa tiệc thân mật sau khi công bố kết quả vòng Hai hóa thành một mớ hỗn độn. Chính vì Jennifer Chang phản ứng quá dữ dội với kết quả.

Buổi tiệc thân mật diễn ra ngay sau khi thông báo kết quả, nên chuyện nhiều người không hài lòng với kết quả và bầu không khí có chút u ám khó xử là bình thường.

Nhưng đây lại là Jennifer Chang hầm hầm đi thẳng tới chỗ Trưởng ban giám khảo Olga Slutskaya và tranh cãi tay đôi, ai nấy đều ngỡ ngàng.

Một mục đích trọng yếu của tiệc thân mật là xoa dịu bớt sự bất mãn của thí sinh, cũng hiếm khi có người phản đối thẳng như thế.

Cô gái này không chấp nhận chuyện mình đã bị trượt, không nghĩ mình thua kém những thí sinh lọt được vào vòng Ba, yêu

cầu giải thích xem bản thân kém hơn ở điểm nào.

Sự phản kháng đường đường chính chính của Jennifer Chang cũng khá dễ hiểu, nhất là ông bố người Mỹ của cô nàng (hình như là một thương nhân nổi danh, cực kỳ giàu có, còn có quan hệ thân thiết với Bộ trưởng Bộ Ngoại giao Hoa Kỳ) và thầy giáo Boleyn còn gọi điện chất vấn Ban giám khảo, hội trường bữa tiệc đã ồn ào lại càng thêm hỗn độn.

Tuy nhiên, Nathaniel Silverberg cũng đã thuyết phục được Chang. *Kỹ thuật của em rất tuyệt, chẳng ai từ chối tính âm nhạc của em, nhưng sự thật là không phải chỉ một hay hai giám khảo cho rằng em không lọt được vào vòng Ba. Điều này mang ý nghĩa gì, em không thể từ từ cân nhắc xem sao. Nếu không thể lý giải được nguyên nhân, em không nghĩ đó cũng là một yếu tố khiến em không thể lọt vào vòng Ba sao.*

Hình như những lời giải thích điềm đạm của Nathaniel đã gợi lên điều gì trong lòng, mãi Chang cũng chịu nhăn nhó khóc òa lên và bỏ đi. Khi người mẹ đi cùng vỗ về con gái, và đưa cô rời khỏi hội trường, thì cũng quá nửa đêm bước sang ngày mới.

"Vất vả cho anh rồi."

Mieko giữ vị trí ở xa quan sát tình hình, chìa ra ly rượu vang khi thấy vẻ mặt xầm xì không vui của Nathaniel, ông liền lầm bầm chẳng rõ nói với ai.

"Con bé đó đã ra mắt ở Carnegie... Chắc cũng nhắm đến giải thưởng lần này để tạo đà nữa."

"Điều này phải để nó tự tìm ra thôi."

"Con bé nóng vội quá. Cái gì mà Lang Lang phiên bản nữ. Chắc nó ghét bị so sánh với những tiền bối đi trước lắm rồi."

"À, ra thế."

Khi nghe màn trình diễn của cô bé, Mieko cũng thầm nghĩ "Chỉ cần một Lang Lang là đủ lắm rồi." Chính Jennifer Chang cũng nghĩ vậy không chừng.

"Có lẽ, thầy giáo con bé cũng từng nhắc đến 'chất riêng' rồi. Con bé rất mẫn cảm với cụm từ tính riêng biệt, đáng thương thật."

“Ái chà, cái tính riêng biệt đó thật ra cũng chỉ là ảo tưởng thôi. Giờ ai cũng nỏ mồm nói ra được, thành lời nguyền trói buộc người khác.”

Mieko thở dài, nhấp môi vào ly rượu của mình. Bà chợt thấy Masaru tiến lại từ một góc hội trường.

Nathaniel khẽ gật đầu với cậu.

“Có lẽ sự hiện diện của thằng bé đã tạo áp lực cho Chang... Con bé ôm lòng cạnh tranh ghê gớm với Masaru mà.”

“Ừ, cũng nặng nề thật.”

Mieko lập tức nhận ra chút yếu tố yêu đương trong đó. Hy vọng chuyện này sẽ không trở nên lằng nhằng.

“Thầy ơi, thầy vất vả rồi.”

“Tình hình Chang sao rồi?”

Masaru cười buồn, lắc đầu.

“Mẹ cậu ấy lập tức đưa về khách sạn rồi. Có vẻ cũng đã bình tĩnh hơn. Không sao đâu ạ, cậu ta không phải dạng người cố chấp như vậy.”

“Em đã an ủi con bé chưa?”

Mieko vừa nói vậy, Masaru liền xua tay.

“Em không làm chuyện thừa thãi đâu cô. Thí sinh cùng một cuộc thi, an ủi nhau cũng vô ích. Cô chắc cũng hiểu rõ chuyện này.”

“À đúng.”

“Mà này, Masaru...”

Nathaniel ra giọng ngạc nhiên khi thấy một cô gái đang theo đuôi Masaru.

Mieko cũng lấy làm lạ.

Cô gái nhỏ con, cắt tóc ngắn. Tuy mặc áo len và quần bò rất bình thường nhưng khá quen mắt. Một thí sinh dự thi...

“A, em xin giới thiệu với thầy cô, A-chan... À không, bạn Eiden Aya ạ.”

Nathaniel và Mieko đồng thời gật đầu.

“À... chúc mừng em lọt vào vòng Ba.”

Mieko nở nụ cười với cô gái.

Đúng rồi, Eiden Aya. Thiếu nữ thiên tài quay trở lại. Bà đã nghe danh cô từ xưa, nhưng đây mới là lần đầu tiên trao đổi trực tiếp.

Hừm, gương mặt con bé như này sao. Gương mặt thanh thuần và thô mộc không chút màu mè chẳng ngờ lại sở hữu một lý lịch như thế.

Nhưng đôi mắt đó dữ dội thật. Đôi mắt to, tràn đầy thần khí như hút mọi thứ vào đó. Một cặp mắt ấn tượng.

Masaru tươi tỉnh gợi chuyện với Nathaniel.

“Thầy ơi, thầy còn nhớ em từng kể về việc bắt đầu theo học piano như thế nào không ạ? Cô bé đã đưa em tới lớp học đàn đầu tiên trong câu chuyện đó là A-chan đấy ạ. Không ngờ chúng em lại trùng phùng ở đây.”

“Thật đó.”

Chứng kiến Masaru và Aya nhìn nhau cười tủm tỉm như thế, bà thấy rõ Nathaniel đang ngỡ ngàng thật sự.

“Ơ? Thật hả? Là cô bé cùng em đàn bản ‘Little Brown Jug’ hả?”

Bà không nắm rõ tình hình, nhưng hai đứa có vẻ là bạn từ thuở nhỏ.

Masaru cười khì, gật đầu.

“Vâng. Em nhìn phát là nhận ra liền, ngay giây phút A-chan xuất hiện trên sân khấu.”

“Em lại chẳng hề nhận ra.”

Hai đứa lại nhìn nhau.

“Thật sự là từ bấy đến giờ luôn hả?”

Nathaniel bán tín bán nghi nhìn hết đứa này đến đứa kia.

Mieko liếc sang quan sát chấn động nơi Nathaniel, rồi lại ngắm hai đứa trẻ thiên tài trước mắt.

Hai cô cậu mang lại bầu không khí khá tương đồng. Dẫu chất âm nhạc hay màn trình diễn thuộc hai dạng hoàn toàn khác

nhau.

“Đúng rồi. Màn trình diễn của em hay lắm đấy. Như bản Beethoven ở vòng Một.”

Nathaniel điềm đạm hỏi thăm, Aya liền vui vẻ cúi đầu “Em cảm ơn thầy ạ.”

Nhưng Mieko biết tỏng lòng Nathaniel đang run rẩy lắm.

Nhìn kiểu gì cũng thấy thằng nhóc say con bé như điếu đổ.

Cái thằng này, tự nhiên đi mê đối thủ là làm sao. Hơn nữa, con bé còn là địch thủ lớn nhất của trò trong cuộc thi này đấy. Một cuộc thi quan trọng tới nhường này, đâu phải chỗ phát rồ vì gái.

Mieko như nghe rõ tiếng trái tim Nathaniel đang gào thét.

Chắc Nathaniel đang nhớ ra hồi mình hơn Masaru vài tuổi, ông đã từng mê đắm Mieko ra sao. Hơn nữa, Nathaniel còn ý thức được người đó còn đang ở bên cạnh, đang tinh quái quan sát tâm tình của ông.

Nathaniel khẽ hắng giọng.

“Hai đứa này, giờ cũng muộn rồi nhanh nghỉ ngơi đi. Các em đã trải qua một ngày dài suốt từ sáng rồi. Cuộc thi mệt mỏi hơn mấy đứa nghĩ đó.”

“Vâng, bọn em về đây ạ. Thầy ơi, hẹn thầy ngày mai.”

“Chúc thầy ngủ ngon.”

Nathaniel dõi theo hai cô cậu trẻ tuổi cứ cúi đầu chào mãi mới chịu đi bằng vẻ mặt khá phức tạp, Mieko bèn cợt nhả nói “Ông nhịn giỏi ghê.”

“Sao? Gì cơ? Anh có nhịn gì đâu.”

Phản ứng đó, giọng điệu đó thật khó chịu hết biết.

Mieko phì cười.

“Nhìn ông có khác nào một lão già đang băn khoăn không biết có nên giáng sấm sét xuống đầu cặp đôi trẻ tuổi khi chúng đến thông báo ‘Bọn con sắp cưới nhau ạ’ đâu.”

“Thật hả?”

Nathaniel xụ mặt phủ nhận, nhưng ánh mắt thoáng hiện lên vẻ hoài niệm.

“Hừm. Tuổi trẻ tuyệt vời thật.”

Mieko cũng đồng tình.

“Ừ, tôi cũng nghĩ vậy. Thầy ơi, tôi cũng rút đây. Cuộc thi đúng thật là mệt hơn ta nghĩ.”

“Nên vậy.”

Nathaniel nhún vai, đặt ly rượu xuống cái bàn gần đó, cùng Mieko bước về phía lối ra.

“... Không ngờ thằng bé đó lại lọt vào vòng trong nhỉ.”

“Kazama Jin?”

“Anh cứ nghĩ nó nắm chắc bảy phần trượt rồi cơ ấy.”

Đối với Mieko, điều này vừa nằm ngoài lại vừa trong tầm dự đoán.

“Nhiều người muốn nghe thêm màn trình diễn của thằng bé đó mà. Số lượng cũng tương đương với số người cho rằng Jennifer Chang không đủ sức lọt vào vòng Ba đó thôi.”

Nathaniel nhìn thẳng vào mặt Mieko.

“Em nghe thấy rồi hả?”

“Lúc đó, tôi cũng muốn biết anh tính nói gì để thuyết phục con bé.”

Những giám khảo gầm ghè phủ nhận Kazama Jin ở vòng Một cũng dần dần công nhận cậu bé trong vòng Hai. Điều này rất đáng ngạc nhiên, nhưng Mieko cũng có cùng trải nghiệm nên không lấy làm lạ. Có điều, vẫn còn nhiều giám khảo phản đối dữ dội lắm, Kazama Jin lọt vào vòng Ba trong tình trạng chấp chới.

Thú vị đó. Rồi bao nhiêu người sẽ dần bị Kazama Jin cuốn hút đây. Những giám khảo vẫn còn đang phủ nhận hoàn toàn thằng bé liệu có bị âm nhạc của Kazama Jin hấp dẫn không?

Mieko thi thoảng lại liếc sang Nathaniel đứng ngay bên cạnh chỗ thang máy.

Nathaniel thì sao?

Cánh cửa mở ra.

Còn mình thì sao? Mình có thực sự chấp nhận âm nhạc của cậu bé đó không? Mình có thực sự hiểu được nó không? Cả ý đồ của thầy

Hoffmann nữa?

Bà vừa nghĩ vừa ngáp dài.

Đúng là, mệt mỏi hơn ta tưởng.

Thôi thì cứ nghe tiếp màn trình diễn trong vòng Ba rồi nghĩ sau vậy. Cũng may vẫn có thể nghe màn trình diễn của đứa nhỏ đó.

Mieko ngáp lớn, bước vào trong thang máy.

VÒNG BA

INTERMISSION[97]

"Oa, lạnh quá."

"Là đứa nào đòi ra ngoài này."

"Nếu em nhớ không nhầm, thì hình như là A-chan đó."

Bãi biển trong cái gió lạnh của tháng Mười một tịnh không bóng người, càng không có thứ gì làm vui.

Do hầu như chỉ quanh quẩn giữa khách sạn với hội trường biểu diễn nối trực tiếp với khách sạn, ý niệm về nhiệt độ cũng dần nhạt đi. Đi ra ngoài trong bộ dạng mặc áo len mỏng với áo khoác mỏng thế này không phải ý tưởng gì hay ho.

Aya nhăn nhó dựng cổ áo khoác lên, cong lưng lại.

Aya chính là người đề nghị ra biển chơi cho thay đổi không khí, nhưng bãi biển nhìn qua cửa sổ của khách sạn vừa ấm áp lại hiền hòa, không ngờ gió lạnh tới mức này.

"Ta về đi thôi. Lỡ chơi ở đây rồi mắc cảm thì tính sao. Bọn mình để Masaru bị cảm, chắc Nathaniel Silverberg sẽ giết chị em mình mất."

Kanae trưng bản mặt dữ tợn nhìn Aya chằm chặp.

"Vâng, ta về thôi."

Aya nhún vai.

"Này, Jin. Em đang làm gì thế?"

Masaru vẫy tay với Kazama Jin đang ngồi thụp xuống ở một chỗ xa xa.

Thiếu niên dường như hoàn toàn không cảm nhận được cái lạnh, đang lúi húi nhặt cái gì ở chỗ sóng vỗ vào bờ.

"Mình về đi thôi."

Aya cũng gào lên.

Thiếu niên đứng phắt dậy, chạy lạch bạch về phía mấy anh chị.

“Em vừa tìm được cái vỏ ốc này này. Là dãy Fibonacci[98] nhỉ?”

Cậu bé tươi cười, chìa cái vỏ ốc nho nhỏ trong tay ra cho mọi người xem.

“A ha ha, dãy Fibonacci cơ đấy. Em đúng là thiên tài.”

Masaru ngoác miệng cười.

Thật ra, thành tích các môn tự nhiên của Kazama Jin cũng thuộc tốp cao, dù không mấy khi tới trường. Cậu bé trở thành sinh viên dự thính của Nhạc viện cũng một phần vì những người chung quanh luôn khuyến khích em học lên đại học chuyên ngành tự nhiên.

“Có lẽ âm nhạc chính là trật tự của vũ trụ đấy. Âm nhạc và toán học có tính đồng cảm nhất định mà. Hình như thành tích mấy môn tự nhiên của Ma-kun cũng tốt lắm hả?”

“Cũng tạm.”

“Tớ từng nghĩ quy tắc của vũ trụ hỗn độn hơn rất nhiều cơ?”

“Hỗn độn ấy hả?”

“Tại tớ từng cho rằng dải ngân hà có những thứ vật chất ở cấp độ nhỏ nhất hoàn toàn khác với vật chất của chúng ta, và từ đó sản sinh ra những sinh vật sống. Nhưng theo những nghiên cứu gần đây, nước vẫn là nước, ôxy vẫn là ôxy ở bất cứ nơi nào trong vũ trụ thì phải? Ơ kìa, thú thật là tớ ngạc nhiên lắm á. Khi nhận ra rằng vũ trụ hóa ra đơn giản hơn mình tưởng, nơi nào cũng mang cùng một quy tắc giống nhau, tớ đã thấy kỳ lạ lắm.”

“À, ra thế. Tớ phần nào hiểu được ý cậu rồi.”

Masaru gật mạnh đầu.

“Căn bản là đi tới tận cùng vũ trụ hay thế nào thì đâu đâu cũng như nhau cả. Dù là hành tinh lạnh quanh năm hay nóng quanh năm thì các yếu tố cấu thành nên nó vẫn vậy.”

“Đúng. Đó là điều kỳ lạ đấy. Tớ cứ nghĩ những thứ khác nhau từ gốc gác sẽ tạo nên biến số vô hạn, nhưng hóa ra quá trình và

kết quả khác nhau thì cái căn bản của sinh vật vẫn y như thế."

"Vậy nên, một khi thỏa mãn các điều kiện, nơi nào cũng có thể tạo ra được những sinh vật giống với con người nhỉ."

"Ừ. Ngày trước, người ta cũng đưa ra giả thuyết là tồn tại giống sinh vật dáng vẻ như con người mà, tuy khác biệt ở các điểm nho nhỏ. Rốt cuộc, những điều này vẫn kỳ lạ thật."

"Đúng đó. Nếu những học thuyết cũ lại chính xác thì thú vị đấy. Như kiểu linh cảm chính xác. Hừm, a, nếu đi bất cứ đâu trên vũ trụ cũng đều có cùng một dạng vật chất, thì ta có thể chứng minh được thuyết Big Bang rồi. Vạn vật đều bắt đầu từ một điểm."

"Chắc có cả piano nhỉ."

"Sao?"

"Ở nơi nào đó ngoài dải ngân hà, một hành tinh mang những điều kiện tương đồng với trái đất như cùng bầu không khí, cùng tiếng sóng vỗ bờ, chắc chắn nơi đó cũng sản sinh ra âm nhạc. Chắc họ cũng tạo ra được những loại nhạc cụ tương tự, và sẽ có những người dành cả cuộc đời chơi loại nhạc cụ tựa piano ở một góc dải ngân hà chăng."

"Ừm, chả rõ."

Masaru thoắt dừng chân, gương mặt lộ vẻ suy tư.

"Cũng có khả năng. Vậy thì, ngôi sao đó chắc cũng có Mozart hay Beethoven đấy."

"A ha ha, chắc vậy."

"Em muốn có tổng phổ quá. Các khúc nhạc của Mozart hay Beethoven chẳng bao giờ hết thèm cả."

Một Mozart khác ở điểm tận cùng của vũ trụ. Người đó sẽ mang lại thứ âm nhạc như thế nào đây?

Ánh sáng luồn qua những kẽ mây ở đường chân trời xa xăm, khẽ khàng rải xuống con đường.

Lúc đó, Aya chợt có cảm giác déjà vu[99] mạnh mẽ.

Masaru đang bước bên cạnh cô.

Jin đang lẩn mẩn nghịch ngợm gì đó dưới chân ở cách một đoạn.

Kanae thì đang rảo bước quay về.

Biển và bãi cát mang đậm sắc xám tro.

Gió mang theo vị mặn mòi của biển.

Sao lại thấy trái tim nhộn nhạo, thân thiết lạ kỳ đến thế.

Mình tựa như đã biết khung cảnh này từ rất lâu rồi. Chắc mình sẽ không tài nào quên được khoảnh khắc này, vào giờ này, ngày này, năm này, tại bờ biển của Yoshigae, bốn người bọn mình đi bộ trong cơn gió lạnh quật vào người. Chắc chắn mình sẽ mãi khắc sâu bóng dáng ba người bạn trong tâm khảm.

Dự cảm được thánh thần soi tỏ đó ập tới với Aya cùng một cơn run lạnh.

Cuộc thi cũng sắp sửa trở lại vòng xoay.

Vòng Một và vòng Hai diễn ra nảy lửa trong tám ngày, và họ được nghỉ một ngày trước khi tiến vào hai buổi diễn của vòng Ba.

Chẳng rõ mười hai thí sinh sẽ trải qua ngày nghỉ này bằng cách nào. Có thể họ sẽ thư thả dưỡng sức, cũng có thể lao đầu vào tập luyện không ngơi nghỉ ngay trong giây phút này.

Khoảng thời gian trống hoác.

Aya và Kanae thong thả ngủ dậy và chơi đàn một tí vào buổi chiều, sau đó đi dạo loanh quanh. Họ tình cờ gặp Masaru cũng đang dạo quanh như thế. Do ở trọ cùng một khách sạn, bọn họ cũng dễ chạm mặt nhau. Chắc cũng muốn bạn mình được nghỉ ngơi trước vòng Ba, cô hạn chế nhắn tin và Masaru cũng biết ý hạn chế nhắn tin cho cô. Mấy đứa đều hiểu được người kia đang muốn thay đổi không khí, nên mới tính cùng nhau đi dạo.

"Ta ra biển đi."

Aya tưng tửng nói vậy, Masaru liền tỏ ra đồng tình "Được đấy". Khi họ đi ra ngoài, Kazama Jin lại từ đâu ló mặt ra.

"Ơ kìa, Kazama Jin hả?"

Masaru vừa nhận ra, Jin liền lon ton chạy lại.

“Em trọ ở đâu thế?”

“Nhà bạn của bố ạ.”

“Em xuất quỷ nhập thần thật đấy.”

Kanae và Aya tỏ ra trầm trồ, Jin chỉ cười hề hề.

“A, chẳng hiểu sao rảnh rỗi được một tí liền thấy khó thở thế nhỉ.”

Masaru vươn vai.

“Hê, đến Ma-kun cũng nghĩ vậy sao?”

Aya nhìn Masaru với vẻ bất ngờ.

“Có chứ. Tớ không cần nghỉ, muốn thi nhanh xong nhanh cơ.”

“Ừ. Tự nhiên rảnh rỗi thế này, cũng dễ nghĩ lung tung.”

Hai đứa cùng càm ràm.

“Nghe nè, ngày nghỉ này dành cho nhân viên đấy. Cả Ban giám khảo nữa. Cuộc thi cực kỳ vất vả. Tuy các thí sinh cũng khá vất vả, nhưng những người làm hậu trường còn chẳng có thời gian để chợp mắt luôn cơ.”

Kanae chen lời. Cô đã phải chứng kiến bố mình và nhiều người quen cực nhọc đến thế nào với những cuộc thi, nên chẳng thể nhịn không nói một lời bênh vực.

“À, đúng rồi. Cũng phải.”

Masaru chắc cũng ngộ ra được chuyện này, nét mặt ra chiều khó xử.

“Các nhân viên đều làm việc rất tốt rồi. Các gia đình cho ở nhờ cũng đều rất tốt, mấy người bạn ở Juilliard có bảo vậy. Các cuộc thi của Nhật đều rất chuẩn chỉnh mà.”

“Ma-kun đã tham dự các cuộc thi kiểu này mấy lần rồi?”

Aya vừa bước đi vừa hỏi.

“Lần thứ hai. Tớ nhắm tới mục tiêu Yoshigae, nên lần trước đã dự một cuộc thi ở Osaka. Còn chưa rành về các cuộc thi ở các nước khác.”

“Hừm. Tớ cũng nghe nói là vất vả lắm hả?”

Mấy đứa cứ lững thững đi dạo, nhưng cơn lạnh ngoài sức tưởng tượng đã khiến cả nhóm nhanh chóng cúp đuôi bỏ về phía khu trước nhà ga, và đi dạo quanh phố phường Yoshigae.

“Em muốn ăn lươn.”

Kazama Jin nói vậy, mọi người đều đồng ý. Thành phố này nổi tiếng với món lươn.

“Nhưng chắc đắt lắm. Tầm này, giá cá bột[100] đắt kinh khủng còn gì?”

“Kệ thôi, ăn một lần cho biết. Chắc bố chị cũng cho thôi ấy mà.”

Aya và Kanae rì rầm với nhau.

Masaru và Jin từ nước khác sang, đâu thể để hai đứa trả tiền.

“Ái chà, nơi này nhiều cửa hàng nhạc cụ truyền thống Nhật nhỉ? Lần đầu tiên được thong thả đi dạo phố thế này, chứ trước mình không biết đâu.”

Trong khu phố mua sắm, họ tìm thấy tới mấy cửa hàng bán đàn shamisen.

“Nơi này là thành phố của nhạc cụ mà, từ trước cả piano.”

“A-chan, cậu đã chơi shamisen bao giờ chưa?”

Mấy đứa sóng hàng ngắm nghía những cây đàn shamisen qua ô cửa kính.

“Tớ chưa. Nhưng cũng muốn chơi thử.”

“Tớ từng đi xem một buổi biểu diễn Tsugaru Shamisen[101] ở New York đó. Thú vị lắm. Sức biến hóa đến giật mình.”

“Hê, ai biểu diễn vậy?”

“Là một cặp anh em thì phải.”

“A, tớ biết. Đúng rồi. Tsugaru Shamisen là gần giống kiểu biểu diễn solo với con số tiêu chuẩn mà. Cậu đã nghe qua video biểu diễn giữa Kinoshita Shinichi và Roby Lakatos[102] chưa?”

“Chưa. Roby Lakatos, có phải cái ông Lakatos nổi danh ác quỷ violin không?”

“Ừ. Ổng giỏi ghê.”

“Tsugaru Shamisen là dạng một người mà chơi như ba người, đúng là thứ nhạc cụ đáng nể. Một mình thầu cả ghi ta, bass lẫn trống luôn.”

“Cũng đúng. Nó đảm nhiệm được cả giai điệu, âm trầm và nhịp gõ. Nhưng, tớ không muốn chơi thử Tsugaru Shamisen mà muốn chơi các dòng như Kouta[103] hơn.”

“Nó khác với Tsugaru Shamisen hả?”

“Không phải kiểu chơi khuấy động như thế. Mà là dạng trầm lắng như thủ thỉ kể chuyện ấy.”

“Hừm, có cả dạng đó hả?”

“Nó không áp dụng bình quân luật, cảm giác về thời đại cũng hoàn toàn khác hẳn âm nhạc phương Tây, nên tớ muốn chơi thử.”

“Em muốn chơi thử Shakuhachi.”

Jin lẩm bẩm.

“Shakuhachi? Ba năm lắc đầu ấy hả[104]? Chất đấy chứ?”

Aya tròn mắt. Jin liền gật đầu, “Em cảm thấy đó là thứ nhạc cụ phát ra âm thanh gần giống tiếng gió thật nhất.”

Kanae thấy hơi kinh ngạc. Ba thí sinh đang trong một cuộc so tài, lại sắp sửa vào vòng Ba mà chẳng đứa nào tỏ ra hồi hộp căng thẳng gì cả.

Thật tình, cái đám thiên tài này.

Một người đang thấy bị hắt hủi.

Đó chính là cảm giác bị hắt hủi thi thoảng vẫn phải nếm trải trong cái thế giới đầy những thiên tài kiệt xuất này.

Những đứa trẻ này có biết mình được cuộc đời ưu ái đến mức nào không nhỉ.

Bởi chúng không biết bao băn khoăn lo sợ đến mệt nhoài của bao hạt giống nghệ sĩ hiểu rõ mình chỉ là kẻ tầm thường nhưng không tài nào rời bỏ được âm nhạc. Họ băn khoăn không biết mình thực sự có năng khiếu hay không, ngày ngày luyện tập suốt nhiều giờ liền, nhưng vẫn mất ngủ bao đêm đến mức đau

dạ dày vì lo lắng không biết mình có mắc lỗi hay mình chơi đã đủ hay chưa.

Cô thấy mình lại rơi vào cái bẫy thói quen, liền nghĩ lại.

Không, không phải họ không biết.

Nỗi khổ của con người không thể đem ra so sánh. Cô hiểu được điều đó khi song hành bên cạnh Aya bấy nay.

Những con người được gọi là thiên tài cũng có những lo lắng và khổ đau riêng. Chẳng phải cô không hiểu được vị thế của một thiếu nữ thiên tài đi chệch đường như Aya. Người ta dùng ngôn từ, thái độ để mạt sát cô bé và cho cô ấy là kẻ vô lương tâm. Cô cũng không quên được những ồn ào lùm xùm khi cô bé thình lình rút lui khỏi sân khấu.

Cuộc đời con người không thể biết trước. Ngay cả Masaru đang thong dong dạo bước giữa phố phường như một ngôi sao, cũng không có gì đảm bảo cho tương lai của cậu ấy. Thiếu gì thần đồng đã bị định mệnh quăng quật không thương tiếc. Bề ngoài thì bọn họ đều gặp may mắn, nhưng thế giới này thiếu gì người nhắm mắt xuôi tay chịu số phận của những ngôi sao bi thảm.

Đúng rồi, cậu bé kỳ lạ Kazama Jin sẽ đi theo con đường nào đây nhỉ?

Kanae nhìn thiếu niên vô tư ngắm nghía những cây đàn Shamisen.

Kanae bất chợt cảm thấy định mệnh sắp sửa rẽ vào một lối quái đản nào đấy, hệt cảm giác déjà vu mạnh mẽ nơi Aya ngoài bãi biển khi nãy. Cô lùi lại một bước trong vô thức.

Đúng rồi, ba người họ tập hợp với nhau ở đây đã là một sự kỳ diệu của số phận rồi.

Cô chạm tay vào chiếc di động trong túi áo khoác.

Chụp lại bức ảnh coi nào.

Cô lén lút chĩa ống kính về phía ba con người đang đứng cạnh nhau, tán dóc không chút giữ kẽ.

Sau này, có khi mình sẽ bán được bức ảnh này với giá cao.

Cô bật cười trước suy nghĩ vừa hiện lên trong đầu. Cô còn tưởng tượng đến hình ảnh bản thân lúc về già, trả lời phỏng vấn của ai đó.

Phải, lúc đó tôi chụp chơi chơi vậy thôi. Không ngờ, các em ấy lại trở thành những nhân vật tầm cỡ như thế... Giờ, nó trở thành bức ảnh đáng quý đến thế này...

Chẳng hiểu sao hình ảnh lại hiện lên rõ ràng đến thế, Kanae bèn chớp chớp mắt.

Có lẽ đây là lần cuối cùng. Có lẽ sau này ba người sẽ không còn tụ họp bên nhau thế này tại cùng một địa điểm nữa. Dự đoán đó đã lướt qua đầu óc cô trong tích tắc.

Mà phải, mấy đứa này không chụp ảnh nhỉ?

Cô chợt nhận ra điều này.

Đám trẻ con bây giờ lúc nào cũng lăm lăm chụp lại bất cứ thứ gì. Từ cái thực đơn ở quán cà phê tới những thứ nhìn thấy nơi góc đường. Cứ như thể chúng không dám đảm bảo sự tồn tại của các vật thể đó nếu không dựa vào ống kính máy ảnh.

Nhưng mấy cô nhóc cậu nhóc này lại không chụp ảnh.

Điều này lại dấy lên chút cảm giác bị hắt hủi nơi Kanae.

Những đứa trẻ này không cần phải cố lưu giữ lại cuộc sống của chúng. Chúng không cần tích lại những thông tin, lưu lại phần cuộc sống nhỏ nhặt của mình. Cuộc đời của những đứa trẻ này đã được định trước là sẽ được bao người lưu lại và giữ gìn...

Trong khi Kanae còn đang ngẩn ngơ nghĩ vậy, Aya đã quay sang và phát giác Kanae đang chụp ảnh bọn họ.

"A, chị Kanae chụp ảnh bọn em hả?"

Cô kêu ầm lên đầy kinh ngạc.

Kanae le lưỡi.

"Xin lỗi, chị thấy cảnh ba nghệ sĩ đàn piano đang mê mẩn ngắm đàn shamisen hiếm có quá nên mới làm một pô."

"Đúng rồi, sao mình không nghĩ ra nhỉ? Phải chụp ảnh Ma-kun chứ. Cả Kazama nữa. Chụp một bức với những người nổi tiếng tương lai."

Aya lục tìm cái di động.

“Ê hê hê, tớ chụp mọi người được chứ? Tớ cứ lo thất lễ với mọi người nên nhịn mãi đấy.”

Masaru cũng lấy di động ra.

“Gửi cho bạn bè tớ phát.”

“Oa, chụp đi chụp đi.”

Jin có vẻ hớn hở lắm.

“Kazama, em không có điện thoại hả?”

“Em có nhưng để ở nhà rồi.”

“Em không mang theo thì còn gọi gì là di động nữa?”

Kanae nhìn ba người đang vô tư chụp ảnh cho nhau, thầm kiểm điểm lại: “Chắc mình đã nghĩ quá lên rồi.”

CARNAVAL[105]

Cuộc thi cũng đã tiến đến nửa sau.

Vòng Ba kéo dài trong vòng hai ngày đã bắt đầu.

Mười hai thí sinh lọt vào vòng trong thuộc các quốc tịch sau đầy:

Một thí sinh người Mỹ, hai thí sinh người Nga, một thí sinh người Ukraine, một thí sinh người Trung Quốc, bốn thí sinh Hàn Quốc, một thí sinh người Pháp, hai thí sinh người Nhật Bản.

Tuy một phần do điều kiện địa lý, các thí sinh tham gia các cuộc thi tại Nhật Bản số nhiều là người đến từ các nước châu Á, nhưng một phần khác cũng phản ảnh được các mảnh ghép hiện tại của giới âm nhạc toàn thế giới. Mieko thầm nghĩ vậy. Các cuộc thi tập hợp được những thí sinh tốt chiếm tỷ lệ cao cũng tự nhiên thể hiện được ưu thế của các quốc gia.

Điều này đồng thời thể hiện được vị thế của cuộc thi Yoshigae hiện tại.

Mieko vươn vai, ngồi xuống ghế giám khảo.

Một ngày nghe sáu người trình diễn, mỗi người chơi độc thoại một tiếng đồng hồ. Tính cả giờ nghỉ giải lao thì cũng khá dài.

Ngày đầu tiên, cuộc thi khởi đầu đúng chính ngọ. Tức là kết thúc vào lúc chín giờ hơn.

Nhân viên vừa mở cửa hội trường, hàng ghế đã đầy nghẹt người xem. Những thí sinh được chắt lọc ra từ bao nhiêu con người đều có ưu điểm riêng, số lượng khán giả cũng ổn định. Mọi người đều chăm chú lắng nghe từng thí sinh, mang đầy sự kỳ vọng và hào hứng.

Ban giám khảo cũng vậy.

Từ trước tới giờ, thú thật mọi người đều chỉ nhìn cái tổng thể. Con người có thể tập trung trong vòng hai mươi phút hay bốn mươi phút, nhưng một tiếng đồng hồ đòi hỏi sức tập trung của những con người hoạt động trên sân khấu chuyên nghiệp. Lôi kéo khán giả nghe màn trình diễn của mình suốt một tiếng đồng hồ là chuyện khó khăn. Đây là lúc đánh giá cách xác lập màn độc diễn, và giọng điệu của chính thí sinh.

Chưa kể, Ban giám khảo đã coi các thí sinh trình diễn tới lần thứ ba.

Họ đã quen với từng phong cách, tai nghe cũng tự khắc gắt gao hơn.

Các thí sinh cũng phải nỗ lực hết sức.

Thí sinh cũng đã quen dần với sân khấu khi trình diễn tới lần thứ ba. Quen thuộc hơn là điều tốt, nhưng ngược lại dễ lộ sơ hở. Đây chính là lúc họ cần dồn sức tập trung lên, để luồng âm nhạc không bị trượt lầy.

Tuy họ được nghỉ ngơi một ngày, cơ bắp và tinh thần vẫn còn mệt mỏi. Họ cố không đánh mất phong độ thường ngày, nhưng cảm xúc không phải lúc nào cũng theo kịp cơ thể.

Người đầu tiên lên sân khấu là Alexey Zakayev. Ban giám khảo và khán giả lập tức nhận ra tình trạng cậu ta đang không được tốt.

Ô kìa? Không thấy cười.

Zakayev mang ấn tượng của một cậu trai có chút tinh nghịch, giờ vẻ mặt lại u ám như thế.

Gương mặt tái mét từ lúc bước lên sân khấu, lập cập ngồi xuống ghế.

Mỗi việc điều chỉnh ghế ngồi cũng lóng nga lóng ngóng.

Chàng trai kéo một nhịp thở sâu, quyết tâm lướt tay lên phím đàn. Nhưng không còn vẻ thư thái của vòng Một hay vòng Hai nữa, màn trình diễn bỗng thu lại như thành một người hoàn toàn khác.

Sự ngỡ ngàng tràn ngập hội trường.

Ái chà, cậu bé đã để tâm mất rồi.

Mieko nhìn chằm chằm Zakayev. Chàng trai trẻ không chịu chấp nhận sự hốt hoảng trong mình, đang điên cuồng múa may trên những phím đàn.

Nghe đồn thầy dạy cậu ta đã vội vã tới Nhật Bản ngay khi hay tin học trò lọt vào vòng Ba, và bắt cậu bé luyện tập đến tận rạng sáng.

Chắc thầy lẫn trò đều không tiên liệu được chuyện cậu bé sẽ lọt vào sâu. Cả hai quá hưng phấn, hẳn đã luyện tập quá mức cần thiết.

Tôi hiểu tâm tình của anh, nhưng cũng phải cho đứa trẻ thả lỏng chứ.

Mieko thầm thở dài trong dạ.

Từ đầu cuộc thi tới giờ, thí sinh này vẫn luẩn quẩn với suy nghĩ mình dính phải con số 1, khó qua được ải nên cũng phần nào buông lỏng khi thi đấu. Có lẽ cậu không nghĩ mình sẽ lọt vào tới tận vòng Ba. Cậu ấy đã chơi theo phong cách của riêng mình, không mong đợi hay ý thức gì. Đó chính là sân chơi sống động và hào sảng của chính bản thân cậu.

Nhưng giờ cậu bé đã để tâm mất rồi.

Thầy giáo còn lập tức lao đến thế này. Cũng không có gì lạ.

Rốt cuộc, đây là một cuộc thi lớn. Một cuộc thi thu hút sự chú ý với ký ức còn tươi mới về ngôi sao sáng được sinh ra trong lần tổ chức trước đó. Chưa kể, cậu bé đã lọt vào danh sách mười hai thí sinh được chọn trong gần một trăm con người.

Tức là, khả năng đoạt được giải thưởng đã ở ngay trong tầm mắt.

Cậu bé đã nhận ra điều đó. Đã bắt đầu có tham vọng.

Đừng để ý. Cậu thầm nhủ. Cậu dặn mình cứ chơi như mọi khi. Cậu cố gắng ghi nhớ những lời khuyên từ thầy giáo ngày hôm qua. Và lặp lại câu nhắc nhở hãy bình tĩnh trong lòng.

Tuy nhiên, cậu càng như vậy thì chữ "giải thưởng" càng chập chờn lơ lửng trong đầu óc. Các ngón tay của cậu di chuyển theo kiểu khoe mình đang chơi rất tốt, đang làm rất tốt. Cậu càng nhấn vào những điểm không cần thiết, cây đàn piano càng bị vặn méo đi và mang tới những phản ứng thái quá thường không mắc phải. Kết quả là âm thanh vụn vỡ và đánh mất đi tư vị của riêng cậu.

Cậu càng cố gắng kết nối những âm thanh thì nó càng lệch lạc hơn so với bình thường.

Zakayev càng lúc càng thêm hoảng loạn.

Điều này lập tức truyền tới tai khán giả.

Phần trình diễn đã sớm không còn là một màn độc tấu nữa rồi. Nó như một chiếc ô tô bị đứt phanh và đang lao xuống đường núi với một tốc độ kinh hoàng. Khán giả nín thở, theo dõi cái kết của màn trình diễn đáng sợ đó.

Bản nhạc kết thúc và tiếng vỗ tay rộ lên, Zakayev vẫn như đang lơ lửng đâu đó trên bầu trời. Tổ khúc "Pictures at an Exhibition"[106] của Mussorgsky là điểm đinh của khung trình diễn nhưng lại khởi đầu một cách trống rỗng.

Có vẻ cậu bé đã tính bắt đầu khúc nhạc với những tiết tấu nhanh. Biến bản nhạc thành một "Pictures at an Exhibition" theo phong cách trẻ trung, năng nổ. Tuy nhiên, khi nhìn thấy gương mặt khẽ cau lại của Zakayev như kiểu "thôi chết rồi" thì có vẻ đã hơi nhanh so với dự định của cậu.

Một cuộc "dạo chơi"[107] mắc nạn. Các ngón tay lướt trên bàn phím không thể nắm bắt được cốt lõi của âm thanh và mất đi độ vang.

Cố lên, Mieko bất giác gào lên trong lồng ngực.

Vẫn có thể gượng lại được. Hãy bình tĩnh ở phần "cổ thành".

Bà đang nhắn nhủ cậu bé.

"Pictures at an Exhibition" được thiết lập theo dạng một tuyển tập truyện ngắn, còn tạo nên một phân khúc "promenade" để kết nối với khúc nhạc tiếp theo nữa.

Bản nhạc mang nhiều tiết tấu khác nhau, vài phần mang chất chậm rãi và êm đềm. Vậy nên, có nhiều cơ hội để gượng lại được.

Tuy nhiên, dây phanh của Zakayev đã hỏng hẳn. Đúng hơn là ý thức của cậu trai về tiết tấu đã hoàn toàn bay đi đâu mất. Cậu bé cứ nhắm mắt lao bừa, phớt lờ cả biển báo lẫn các khúc cua và màn trình diễn sẽ không dừng lại trừ khi cậu đâm sầm vào đâu đó.

Màn trình diễn cứ lao đi đơn điệu với tốc độ kinh hoàng.

Mặc dù vậy, bà vẫn phải khen ngợi cậu thanh niên vì vẫn ghìm được nhịp âm với tốc độ đó. Nhưng một khi "The Market at Limoges"[108] đã nhanh tới mức này, thì "The Hut on Hens Legs[109] (Baba Yaga)" sẽ ra sao đây?

Mieko căng thẳng đến muốn đau tim.

Có lẽ sẽ bị dừng khựng lại.

Tuy nhiên, bà thực lòng thấy thông cảm cho người thầy đang ở đâu đó trong hội trường dù đó không phải việc liên quan đến mình. Và cả cậu thanh niên đang ở trên sân khấu, đang làm thầy mình sắp lên cơn đau tim tới nơi.

Gương mặt tái mét của Zakayev đã trở nên đỏ gay đỏ gắt trong nửa cuối màn trình diễn.

Hiển nhiên, cậu bé đã chơi một khúc nhạc lớn với tốc độ cao như vậy, chắc chắn là mỏi mệt lắm rồi. Chắc chắn là cánh tay đã tê rần vì dồn quá nhiều sức cho hiệp đầu.

Cậu bé đã bay vù đi đâu mất ngay trước mắt. Đầu óc giờ đã trắng xóa.

Mieko chợt nhớ tới cụm từ "phản xạ tủy sống". Cậu bé gần như chơi nhạc theo những gì thân thể mình ghi nhớ được.

Bà biết phần đầu màn trình diễn đã khiến khán giả đông cứng theo đúng nghĩa đen. Giờ họ đang cùng chia sẻ nỗi hoảng sợ của Zakayev.

Nốt nhạc mỗi lúc một nhanh. Khoảnh khắc mà nỗi sợ hãi và hoảng sợ lên đến đỉnh điểm, nó giống như một chiếc tàu lượn

siêu tốc đang lao thẳng lên bầu trời.

Giống như nhảy xuống từ một vách đá và lao vào giữa không trung, Zakayev đã rơi vào một trận tuyết lở trong chương nhạc cuối cùng "The Bogatyr Gates".

Cách nói "trận tuyết lở" xem ra cực kỳ hợp tình hợp cảnh, điều kỳ lạ là cậu bé có vẻ an lòng hơn nên thanh âm cũng đột ngột bình tĩnh trở lại.

Đi tới được đây là ổn rồi.

Mieko lẫn thính giả, và cả Zakayev đều đồng loạt thở phào.

Trăm điểm kịch tính, hao tổn tuổi thọ quá đi.

Bà thấy Ban giám khảo chung quanh cũng nhẹ nhõm hẳn.

Toàn mấy ông già bà cả thế này, may không giết chết người nào.

Bà cũng cảm thấy tiếng lao xao của khán giả đang điều chỉnh lại thế ngồi. Toàn thể hội trường cùng nhau chia sẻ cảm giác an ổn sau khi dứt khỏi một màn trụy tim.

Rốt cuộc cũng lấy lại được sự thư thái vốn có, Zakayev cũng có thể duỗi người đôi chút khỏi cây đàn piano, ngẩng đầu lên như lấy lại được nhịp hít thở.

Ái chà, cậu bé cứ chơi được như vậy ngay từ đầu có phải tốt không.

Mieko bất giác tựa người vào lưng ghế.

Cậu bé này đích thực có âm thanh riêng rất hấp dẫn. Mang theo cảnh quan rất hùng vĩ.

Cuối cùng, bà cũng có khoảng trống để "chấm điểm" rồi.

Thanh âm bật lên sức sống thấy rõ, độ vang càng lúc càng tốt hơn.

Thính giả cũng có thể thư giãn tận hưởng đoạn nhạc cuối cùng. Có thể nói là đoạn đầu đã quá dữ dội nên hiệu ứng này đạt điểm tuyệt đối.

Hòa âm cuối cùng.

Gương mặt Zakayev đỏ gay với vẻ an tâm từ tận đáy lòng, tận hưởng những tràng pháo tay an lòng và đầy ủng hộ từ phía khán giả.

“A, hú hồn.”

Bà bất giác lầm bầm.

Cậu thanh niên mệt rũ, rút khỏi sân khấu.

Những lúc này đây, bà lại nghĩ nghệ sĩ piano cũng chơi đàn bằng trái tim.

Mỗi lần chứng kiến tình cảnh căng thẳng trong cuộc đấu bóng chày cấp ba giữa mùa hè, chỉ cần một sai lầm nhỏ có thể làm vỡ trận và liên tục nảy sinh tiếp những sai lầm, Mieko luôn nghĩ rằng thể thao phải chơi bằng trái tim.

Khán giả chưa gì đã bị đẩy xuống vực thẳm của sự kịch tính và hồi hộp ngay từ thí sinh đầu tiên. May thay cô bé người Hàn Quốc tiếp theo lại không hề bị dao động vì thí sinh đầu tiên, mang tới một màn trình diễn xuất sắc kéo lại sự quan tâm của khán giả.

Là học trò của Schneider à?

Nathaniel Silverberg ngắm nghía cô thiếu nữ trên sân khấu. Cô bé này đang du học tại Viện cao học Âm nhạc ở Ireland.

Trong thể thao, vận động viên giỏi không phải lúc nào cũng trở thành huấn luyện viên tài giỏi. Giới âm nhạc cũng không khác, nước nào cũng có một số người không phải là nghệ sĩ biểu diễn quá nổi tiếng, nhưng lại có tài năng trong việc đào tạo học trò.

Schneider cũng là một người như thế, họ đã được thấy qua một số học trò của ông ta cỡ thí sinh này trong vài năm.

Điều kỳ lạ là mỗi một thí sinh đều mang chất khác biệt, và kẻ làm thầy cũng rất tôn trọng cá tính của học trò mình để chỉ dẫn, nhưng chẳng hiểu sao đâu đó vẫn có những khoảnh khắc ta nhìn ra được hình bóng của người thầy.

Đó là những khoảnh khắc ông cảm thấy “À, đứa trẻ này là học trò của Schneider” như thể chính Schneider đã tuyên bố điều đó với mình.

Ông không mang ý xấu. Nói đúng hơn, lối chơi của các nghệ sĩ piano vẫn luôn là sự kế thừa và gìn giữ nguyên dạng cách chơi

từ buổi xa xưa, và do bàn tay người dạy dỗ nên cách chơi của học trò vẫn phải có nét từa tựa giáo viên mình.

Dù thế gian ngày càng nhiều những màn trình diễn đồng nhất với nhau, cảm thấy thấp thoáng bóng dáng của người thầy vẫn rất thú vị.

Học trò Schneider đều rất giống nhau ở sự thành thật đối với âm nhạc của thầy mình, mạch và cách suy ngẫm về tổng phổ. Cùng với sự tin tưởng vào Schneider, họ tạo ra những màn trình diễn mang lại mức độ an tâm nhất định đối với người nghe. Đương nhiên, hẳn cũng có khi những người cộng hưởng về cảm quan âm nhạc với người thầy sẽ lưu lại với tư cách đệ tử.

Tuy nhiên, đôi khi thông qua học trò, ta như thấu suốt cảm quan âm nhạc của Schneider. Hoá ra ông ta suy nghĩ kiểu này, hoặc ông ta có thật sự là một nghệ sĩ piano thế này không nhỉ... Ông thấy khá thú vị khi đôi lúc nhìn thấy những điểm bất ngờ kiểu đó.

Thật khó khẳng định rằng một nghệ sĩ âm nhạc thực sự biết mình theo đuổi loại âm nhạc nào. Bao người theo đuổi con đường chuyên nghiệp trong một quãng thời gian dài, nhưng vẫn không nhìn ra đủ khía cạnh cho thấy mình là dạng nghệ sĩ nào. Những bản nhạc yêu thích hay những bản nhạc muốn chơi không nhất thiết là bản nhạc phù hợp và có thể thể hiện tốt.

Ngoài ra, ông cũng ngộ ra vô vàn điều khác từ khi bắt đầu con đường dạy dỗ.

Thông qua giảng dạy, ông đã có những khoảnh khắc lần đầu tiên nhận ra mình muốn làm điều gì, mình thích biểu diễn theo kiểu gì, và nhìn nhận được màn biểu diễn lý tưởng của mình sẽ được thực hiện nhờ những học trò.

Schneider có lẽ cũng như vậy. Ông ấy là loại nghệ sĩ thể hiện màn trình diễn của riêng mình thông qua học trò, và bằng cách dạy dỗ thật nhiều học trò để thực hiện màn trình diễn lý tưởng của mình, ông vẫn tiếp tục là một nghệ sĩ hoạt động tích cực hết mình.

Âm nhạc được truyền thụ theo cách này.

Lòng ông dậy cảm khái.

Khi được pha loãng và lan tỏa, nó không còn giữ được hình dạng ban đầu. Nhưng dù nguyên mẫu có rơi vào lãng quên thì hương thơm, xúc giác và kết tinh vẫn còn vương lại.

Bên trong cậu thiếu niên đó đang lưu giữ kết tinh của thầy phải không?

Ông chưa bao giờ nghĩ tới điều đó.

Ông đã quá phân tâm bởi lối chơi dữ dội và tự do thái quá, mà không thể nghĩ tới việc kiếm tìm cảm giác của Hoffmann.

Thầy ấy liệu có ý muốn lưu lại dấu tích của mình không? Không, thầy ấy không mong mỏi và không thể làm điều đó, ông hiểu chuyện này hơn bất cứ ai... Cả chuyện thầy mình rất hiếm khi nhận đệ tử. Vậy nên, ông biết rõ giới hạn và sự cằn cỗi đó.

Thầy có vị trí thế nào trong lòng cậu bé?

Silverberg cảm thấy thứ gì đó đang luân chuyển bên trong mình.

Một cảm giác kỳ lạ. Một thứ gì như tia sáng nhỏ nhoi đang thắp lên trong lồng ngực.

Ông có thể tìm thấy nó không? Nếu tìm được nó, chuyện gì sẽ diễn ra?

Rõ ràng khi đã đến trình độ này rồi thì vấn đề nằm ở gu của người nghe.

Takashima Akashi đang ngồi giữa hàng ghế và hoàn toàn quay lại trạng thái của một thính giả trong vòng Ba. Anh gật gù tâm đắc lắng nghe màn trình diễn của thí sinh người Hàn Quốc thi lượt thứ ba.

Anh cũng thích khá nhiều tiết mục ở vòng Hai và chắc mẩm họ sẽ đi tiếp, nhưng vài người trong số đó đã bị đánh trượt. Anh không tài nào hiểu nổi, nên đã mua đĩa về nghe thử.

Kết quả đúng là bất ngờ.

Anh ngạc nhiên quá đỗi trước độ nhạy của những đôi tai giám khảo.

Tuy không đến mức tự luyến, nhưng anh cũng tự hào là một người nghe qua rất nhiều màn trình diễn rồi.

Vậy mà, anh đã vô cùng ngỡ ngàng khi nhận ra cái ấn tượng khi nghe giữa hội trường và lúc nghe đĩa CD lại chênh lệch đến thế.

Khi nghe lại một lần nữa, anh liền hiểu ra các thí sinh bị đánh trượt ở vòng Hai đều có lý do cả.

Điều dễ nhận thấy nhất là họ không giữ được tiết tấu của bản nhạc, đôi chỗ chơi "qua quýt". Khi nghe thật chăm chú, ta sẽ thấy mỗi khúc nhạc đều có độ nông sâu. Lắm bản nhạc trôi tuột qua đầu khiến anh nhiều lần tự hỏi tại sao mình lại xúc động đến thế ở hội trường.

Ngay cả màn trình diễn tuyệt vời của Jennifer Chang cũng vậy. Anh vô cùng bất ngờ vì màn trình diễn cực kỳ hoành tráng ở hội trường lại một màu đến thế.

Mình vẫn chưa nghe được tới đâu.

Akashi đau lòng, cảm nhận được mình còn non đến mức nào.

Thí sinh trên sân khấu lúc này chẳng hạn. Ở vòng Hai, anh đánh giá màn trình diễn của người này cực kỳ nhạt nhòa. Nhưng thí sinh đó lại mang tới một phần trình diễn Beethoven đầy sức nặng và bộc lộ rõ ràng thực lực trong vòng Ba.

Anh vừa nghĩ vậy thì nửa phần sau lại hoàn toàn thay đổi, giờ anh mới cảm thấy chẳng mấy người chơi được bản hòa tấu "La Valse" khó nhằn của Ravel một cách tuyệt vời như vậy.

Ban giám khảo đã thấu suốt tới tận đây sao?

Akashi bỗng cảm thấy vừa bị dập tơi bời.

Đến giờ này rồi, chỉ có thể khen người ta chơi glissando đến trình độ đó.

Chứng kiến người ta giữ vẻ mặt thư thái và chơi glissando dễ dàng như lấy miếng giẻ lau, anh không khỏi buông tiếng thở dài.

Anh nhớ lần đầu tiên tập glissando, mình đã ứa nước mắt vì đau. Glissando dùng mặt sau của đầu ngón tay để vỗ lên phím đàn, nhìn thì đơn giản nhưng đau kinh khủng. Anh từng nghĩ bản thân chắc không tập nổi.

Hồi đầu, cậu trai kia chắc cũng nghĩ vậy nhỉ.

Anh nhìn chăm chăm vào nửa gương mặt nghiêng nghiêng đang thản nhiên chơi đàn.

Mình muốn chơi bản nhạc đó, muốn chơi bản nhạc đó được như thế.

Niềm vui khi nghe đi nghe lại nhiều lần các bản thu âm hoặc đĩa nhạc và lần đầu tiên được nhìn thấy tổng phổ của bản nhạc mình vẫn luôn ghi nhớ bằng đôi tai.

Cơn xúc động khi thứ âm nhạc mình vẫn biết được tạo ra từ ngón tay của chính mình. Hơn nữa, lúc nghe cảm thấy rất dễ dàng, nhưng chơi rồi mới biết nó khó tới chừng nào. Mình chỉ đang chơi một bản nhạc tưởng giống mà lại không giống tí nào, cục mịch nghèo nàn.

Mọi người đàn được những bản nhạc khó đến mức này. Nghệ sĩ piano sở hữu những kỹ thuật tuyệt vời, họ thật sự rất giỏi...

Cuối cùng, bạn dần dà chơi được giống như những gì mình đã nghe.

Nó dần có được hình dạng giống như những gì trên đĩa.

Bạn cũng dần dần lý giải được những "lời hát" đó.

Muốn đung đưa cơ thể. Muốn nhắm nghiền mắt lại. Rồi sẽ có một lúc nào đó ở một nơi xa xôi, thanh âm của mình sẽ bật xa như những maestro giơ hai tay thật rộng và lướt phím đàn trên ti vi.

Con người ta tiến dần lên theo những nấc thang như vậy.

Không phải kiểu bước chậm rãi như leo dốc.

Cũng có khi ta cứ đàn, đàn mãi mà cứ giậm chân tại chỗ, chẳng thể tiến được về phía trước. Dẫn tới khoảng thời gian tuyệt vọng không có điểm kết, lo lắng mình đã tới giới hạn.

Nhưng một ngày nọ, ta nhận ra mình đột ngột qua được nấc thang tiếp theo.

Chẳng hiểu vì sao ta bỗng chốc chơi được những thứ mà trước giờ không chơi nổi.

Đó là sự phấn khích và ngỡ ngàng không lời nào tả xiết.

Đích thực giống cảm giác đã vượt qua được khu rừng âm u và đang đứng ở một khoảng trời bát ngát.

A, khoảnh khắc chợt ngộ ra ồ, ra là vậy. Một chân trời mới mở ra tại khoảnh khắc đó đúng theo nghĩa đen, ta nhìn xuống đoạn đường đã đi qua và tự hỏi tại sao mãi tới tận bây giờ mình mới hiểu ra chân lý.

Sau khi trải qua bao đoạn đường như thế, những con người đó mới đứng trên sân khấu tại đây và trong thời điểm này...

Nghĩ như vậy, tự dưng anh có cảm giác kính trọng. Anh thấy những thí sinh đứng trên sân khấu bây giờ, mọi người thật đáng kính.

May mắn là mình đã tham gia.

Akashi thực bụng nghĩ vậy.

Anh vui mừng khi được trở thành một trong số những nghệ sĩ piano nhiều như sao trên trời kia. Cũng vui mừng khi được có mặt ở đây vào lúc này.

Dường như cũng ý thức được suy nghĩ thành thực này của bản thân, anh cảm thấy được đền đáp phần nào khi đã đợi khoảnh khắc này rất lâu. Akashi bỗng muốn khóc.

Tuy nhiên, ở thời điểm này, một số người trong bọn họ đã vượt rất xa anh và ở một tầm cao mà đôi bên không thể cùng đồng cảm nữa.

Giờ anh ở tâm thế của một khán giả, không thể cùng sẻ chia trải nghiệm kia nữa rồi.

Akashi vỗ tay giòn giã không chút oán thán khi thí sinh hoàn thành bản "La Valse" nhưng cũng không khỏi tưởng tượng tới hình ảnh của thí sinh tiếp theo lên sân khấu - Masaru Carlos.

BẢN SONATA CUNG SI THỨ

Khung trình diễn kéo dài một tiếng.

Thời lượng được chia bình đẳng cho cả thảy mười hai thí sinh.

Nội dung lại vô hạn. Bạn được tự do lựa chọn khúc nhạc. Tự do kết hợp theo ý thích.

Thời nay, ta có thể pha trộn đủ thứ âm nhạc của mọi thời đại. Từ Bach của thế kỷ XVII cho tới Shostakovich của thế kỷ XX... có thể chơi hết di sản từ các bậc tiền nhân hơn ba trăm năm trước truyền lại.

Nhưng nhìn vào những nghệ sĩ piano chuyên nghiệp hiện tại, mà phải nói là kể cả các nghệ sĩ piano chuyên nghiệp... hoặc chính từ các nghệ sĩ piano chuyên nghiệp... không phải ai cũng có thể chơi được một khung trình diễn đúng như mình mong muốn.

Chưa chắc thính giả đã muốn nghe đúng những bản nhạc người nghệ sĩ muốn đàn. Tỉ dụ, thứ được gọi là âm nhạc đương đại hay bị khán giả "bình thường" xa lánh. Các ban tổ chức biểu diễn độc tấu thường yêu cầu không đưa nhạc đương đại vào khung trình diễn, hoặc đa phần sẽ đẩy các nhạc khúc nổi tiếng của Chopin hay Beethoven lên trước chào hàng rồi mới chèn thêm nhạc đương đại.

Một khi trở thành nghệ sĩ piano nổi tiếng, số lượng người hâm mộ cũng rộng mở hơn. Nhằm bán được nhiều vé và lấp đầy các hội trường quy mô lớn, họ cần tập trung vào các nhạc phẩm mà phần lớn khán giả muốn nghe.

Dựa trên các khung trình diễn in trên mặt báo, tạp chí hay tờ rơi, bạn có thể nhìn ra sự giằng co giữa những nhạc khúc khán giả muốn nghe và nghệ sĩ piano muốn chơi. Ta càng có thể nhìn

thấu tư tưởng của bên bán vé và việc họ mặc cả với các nghệ sĩ ra sao.

Xét về điểm này, cuộc thi có thể là nơi ta thử nghiệm đủ loại khung trình diễn mà không cần phải quan tâm tới doanh số, cũng có thể là chốn mạo hiểm nhất để thử thách giới hạn kỹ thuật chơi của chính mình.

Masaru không khỏi nghĩ tới điều này nơi cánh gà.

Cậu muốn trở thành một nghệ sĩ có thể dung hòa được những bản nhạc mình muốn chơi với những bản nhạc khán giả muốn nghe.

Đó là điều cậu nghĩ tới.

Cũng tức là cậu phải trở thành một nghệ sĩ piano có khả năng khiến khán giả cũng thích thú với bản nhạc mà mình có hứng thú. Trở thành một nghệ sĩ piano có khả năng khơi gợi tối đa sức hấp dẫn riêng biệt của từng bản nhạc.

Masaru vẫn chưa tâm sự với bất cứ ai về chuyện này, nhưng đó là tham vọng thầm kín của cậu.

Đó chính là việc tạo ra các tác phẩm cổ điển "mới" như những nhà soạn nhạc được xưng tụng là "cổ điển". Cậu muốn tạo ra những nghệ sĩ - nhạc sĩ "mới".

Chopin, Schumann, Brahms, Rachmaninoff, Scriabin, Bartók.

Họ đều là những nghệ sĩ piano và nhà soạn nhạc xuất sắc. Nếu có thêm nhiều nghệ sĩ piano và nhà soạn nhạc như vậy trong thời hiện đại không phải tốt sao?

Tất nhiên cậu không nghĩ mình có thể sánh vai ngang hàng với họ. Chỉ cần chơi tử tế những bản nhạc của tiền nhân là tiêu tốn nguyên một đời cũng không thể đủ, và người khác cũng vẫn nhắc nhở cậu phải ưu tiên chuyện đó.

Hiện giờ vẫn có nhiều nghệ sĩ piano làm công việc soạn nhạc nhưng không nhiều người chú trọng vào nhạc cổ điển. Những người đó thường bị bó hẹp trong bối cảnh của âm nhạc đương đại, hoặc giới hạn ở các dòng nhạc phim hoặc nhạc dễ nghe.

Cậu chưa từng thấy nghệ sĩ piano cổ điển nào biểu diễn nhạc khúc do chính mình sáng tác.

Mặc dù số lượng nghệ sĩ piano có kỹ thuật tuyệt vời rất nhiều, Masaru vẫn luôn thắc mắc tự hỏi tại sao trong số nghệ sĩ bậc thầy như thế lại không xuất hiện được nghệ sĩ piano - nhà soạn nhạc nào.

Mà có sản sinh ra được thì phần lớn cái gọi là "âm nhạc đương đại" lại dành cho chính các nhà soạn nhạc và các nhà phê bình, xoay xở trong một không gian rất nhỏ. Chúng đều không phải là những bản nhạc khiến người khác nhất thiết muốn chơi, hay nhất thiết muốn lắng nghe.

Chẳng lẽ không có nghệ sĩ dương cầm nào kết nối chúng lại?

Masaru đã luôn nghĩ tới điều này. Tuy nhiên, ngay cả con người được xưng tụng là thiên tài đam mê tự do và thích vượt qua ranh giới của âm nhạc như Friedrich Gulda cũng chọn cho mình con đường sáng tác riêng với tư cách nghệ sĩ piano - jazz. Mặc dù ông thể hiện được một số trường phái nhạc chính thống hiếm có của Vienna, nhưng vẫn bị coi là kẻ lập dị và đẩy ra ngoài lề giới piano cổ điển. Tiền nhân đã trói buộc chúng ta bằng những thứ bùa chú mạnh mẽ, độ khó quá cao.

Hy vọng một lúc nào đó mình có thể vượt qua được.

Masaru thầm ôm ấp ước mơ đó.

Cậu muốn sáng tác ra những tác phẩm dành cho piano, muốn bán thứ âm nhạc riêng và muốn các nghệ sĩ piano khác chơi những bản nhạc của mình.

Chắc chắn cậu sẽ phải đương đầu với sự phản kháng mạnh mẽ. Người đời sẽ coi đó là láo xược, là ăn chơi đàng điếm.

Nhưng dần dần sẽ có những nghệ sĩ piano kiêm nhà soạn nhạc khác tiếp bước mình. Những bản nhạc "cổ điển" mới sẽ tiếp tục được chơi trong những thế kỷ sau này.

Cậu không thể kìm nén suy nghĩ này.

Tiếng chuông khởi diễn bất chợt lọt vào tai.

Ái chà chà, mình vẫn còn đứng ở ngưỡng cửa lên con đường chuyên nghiệp, đã dám ôm những mộng ước cao xa vời đến thế. Lỡ kể cho thầy nghe, chắc bị cười thối mũi.

Masaru cười nhạt.

Đầu tiên phải hoàn thành tốt nhất trong một tiếng trước mắt đã.

Khi nhận thấy nét mặt thoáng vẻ thắc mắc của quản lý sân khấu Takubo trước điệu cười của Masaru, cậu vội vàng lấy lại vẻ mặt bình thường.

“Đến giờ rồi.”

Takubo điềm đạm nói vậy.

“Chúc may mắn.”

Cậu đã nghe câu này tới lần thứ ba.

“Cháu cảm ơn chú.”

Masaru cười đáp lại Takubo lần thứ ba, bước ra ngoài sân khấu đầy ánh sáng.

Khúc nhạc đầu tiên trong vòng Ba của Masaru là bản Sonata của Bartók.

Đột ngột, bản nhạc bắt đầu bằng một loạt tiếng gõ náo động mà hung tợn, kéo tuột khán giả vào một thế giới khác.

Cậu đã quyết định chọn bản nhạc này làm khởi đầu cho vòng Ba từ rất lâu.

Lấy một bản nhạc hiện đại và mang tính tiên phong làm phần dẫn nhập, khiến kẻ khác ngỡ ngàng, đập tan hình tượng ngọt ngào về Masaru.

Hồi còn sống, Bartók đã nhắc đi nhắc lại rằng piano vừa là nhạc cụ bộ dây vừa là nhạc cụ bộ gõ.

Chắc hiếm người biết rằng piano là loại nhạc cụ thuộc bộ gõ. Chỉ cần nhòm vào bên trong nó và thấy những chiếc búa gõ ra những âm thanh với tốc độ nhanh hơn cả mắt nhìn, bạn sẽ tự hiểu ra rằng đây là một nhạc cụ thuộc bộ gõ. Còn chỉ nhìn vào bàn phím, ta sẽ dễ quên đi chuyện đó.

Nhưng khởi đầu từ khúc nhạc này, những khúc nhạc của Bartók đã nhắc nhở cho mọi người rằng piano là một nhạc cụ bộ gõ và người ta “đánh” đàn piano.

Vì vậy, Masaru sẽ "đánh" lên phím đàn thay vì "nhấn" phím trong bản nhạc này.

Đúng, đầu óc cậu đang tưởng tượng tới hình ảnh đánh nhịp trên chiếc đàn marimba[110]. Những đầu ngón tay vươn dài thành mười chiếc vồ, và phần cổ tay đang hoạt động hết sức linh động để đánh lên từng phím.

Cậu đang cố gắng tái tạo sự đàn hồi nhịp nhàng và tính nhẹ nhàng như chạy nước rút đầy đặc trưng của marimba.

Các nhạc cụ bộ gõ cần người chơi đánh dứt khoát, không chút chùn tay. Chỉ cần một chút chần chừ, cái cốt lõi của sức mạnh bị lơi lỏng thì nhịp điệu của âm thanh sẽ tan biến và tốc độ cũng mất đi theo.

Vì thế, Bartók đôi khi rất dữ dội và thậm chí còn mang âm hưởng bạo lực... nhưng không thể tránh được. Vì đây là nhạc cụ thuộc bộ gõ mà.

Dẫu gì, bản nhạc này vẫn thật ngầu.

Masaru thấy niềm vui ngấm sâu vào lòng.

Đúng, niềm vui này gần giống với sự hứng khởi khi đánh trống. Rung động của âm thanh dội ngược lại cơ thể, cảm giác khoan khoái khắc vào theo từng nhịp điệu dễ chịu. Một niềm vui rất ban sơ đang thấm dần vào thân thể con người.

Trống luôn là loại nhạc cụ xuất hiện ở mọi quốc gia và thuộc về mọi dân tộc từ thời cổ đại.

Ra vậy, xét như vậy thì piano là một phiên bản mở rộng của trống. Masaru chợt ngẩm ra.

Một người quen của Masaru chơi rất nhiều loại nhạc cụ, nhưng cuối cùng cho rằng trống là loại nhạc cụ mang tới sự bình tâm nhất. Trống có nhiều loại âm, nhiều loại nhịp điệu, có thể bao quát mọi loại nhạc cụ. Một cái trống có thể chọi lại được nguyên một dàn nhạc.

Piano cũng vậy. Một cây đàn piano có thể tái hiện được nguyên một dàn nhạc.

Nguyên lý giống nhau. Thay vì dùng dùi trống, ta đã có bao nhiêu búa đàn đánh lên âm thanh.

Đánh... đánh nữa đi.

Tham vọng nguyên sơ của con người chính là đánh thật mạnh để tạo ra âm thanh và thể hiện cảm xúc. Để thỏa mãn tham vọng đó, người ta mới bắt đầu đánh trống. Sau bao nhiêu năm tháng, piano xuất hiện tiếp nối cho tham vọng đó, và điều ấy nằm trong khúc nhạc này của Bartók.

Cách luân chuyển âm thanh đặc trưng của Bartók. Luồng thanh âm trong trẻo khoét lên lỗ rỗng trong lồng ngực, giờ đang thoát ra một nơi có tầm nhìn tốt đẹp, mang theo cảm giác sảng khoái trước bầu trời xanh rộng mở.

Mỗi lần Masaru chơi Bartók, chẳng hiểu sao cậu luôn ngửi thấy mùi của rừng và sự tồn tại của cỏ. Ta cảm nhận được từng bước chuyển màu phức tạp của sắc xanh, từng giọt nước tí tách rơi xuống từ đầu lá.

Làn gió luồn qua rừng.

Một căn nhà gỗ được dựng lên ở ngay mặt dốc ngập ánh sáng, cuối đường gió chạy.

Âm thanh của Bartók giống như một khúc gỗ dày cui chưa được gọt giũa. Nó chưa được đánh véc ni hay qua chế tác, nhưng vẻ đẹp lại hiện lên trong từng vân gỗ, trong kết cấu vững chắc của tự nhiên bạt ngàn. Cấu trúc gỗ rắn chắc. Âm thanh của chính những vật liệu thô ráp.

Tiếng rìu bổ củi vang vọng đâu đó trong cánh rừng.

Từng nhịp đều đặn và mạnh mẽ vang lên.

Đánh. Đánh. Những luồng rung chuyển vang vọng tận đáy lòng, trong rừng sâu.

Nhịp đập của trái tim. Nhịp trống. Nhịp vận động của cuộc sống, của cảm xúc, của giao hoan.

Đánh. Đánh.

Những cái vồ đang đập lên thân gỗ.

Trong khi tiếp tục đánh, cậu chuyển dần sang trạng thái xuất thần. Cậu càng dồn sức mạnh hơn, hùng hổ đánh hơn nữa. Dứt khoát. Vô tâm và trở về không mà đánh.

Cú đánh cuối cùng vang lên, âm thanh dừng lại với độ vang ngắn.

Tĩnh mịch. Sự tĩnh mịch của khu rừng.

Khi Masaru đứng dậy, những tràng pháo tay nồng nhiệt bao trùm lấy cậu.

Cậu nhoẻn miệng cười, nhẹ cúi chào.

Những tiếng hoan hô nhiệt thành đang vỗ ào ào vào má cậu.

Cậu dường như cảm nhận và phân tích được phản ứng trực tiếp của khán giả trong một khoảng thời gian rất ngắn.

Đây không phải một bản nhạc dễ nghe dễ thấm, nhưng khán giả đã thích màn trình diễn này của Masaru, và họ cũng thấy bản nhạc này khá thú vị.

Cùng với cảm giác nhẹ nhõm, niềm vui không thể nói thành lời cũng trào dâng.

Cậu muốn trở thành một nghệ sĩ có thể dung hòa được những bản nhạc mình muốn chơi với những bản nhạc khán giả muốn nghe...

Suy nghĩ lúc nãy chớm tới rồi vụt tan biến đi.

Vậy thì, khúc nhạc tiếp theo sẽ ra sao?

Masaru tự nhắc nhở chính mình.

Đây chắc chắn cũng là một bản nhạc mà cả khán giả lẫn bản thân mình đều đang mong mỏi.

Bản nhạc thứ hai là của Sibelius. “5 Romantic Pieces”.

Đúng như cái tên của nó, bản nhạc này gồm năm khúc nhạc nhỏ thuộc dòng lãng mạn và khác 180 độ với bản nhạc đầu tiên.

Những giai điệu đẹp đẽ không chút gập ghềnh, khúc khuỷu.

Đó là những khúc nhạc không có gì khó về mặt kỹ thuật và có thể thỏa sức pha sự ngọt ngào bao nhiêu tùy ý.

Nhưng chọn bản này làm khúc nhạc thứ hai là cả một sự mạo hiểm đối với Masaru.

Vai trò của bản nhạc thứ hai rất lớn trong khung trình diễn dài một tiếng do Masaru nghĩ ra.

Nó vừa tạo nên sự tương phản với bản nhạc đầu tiên của Bartók, vừa giúp khán giả giải tỏa khỏi bản nhạc hiện đại căng thẳng. Còn có thể hài lòng khán giả bằng cách cung cấp thứ âm nhạc ngọt ngào đầy mê hoặc họ muốn được nghe từ Masaru. Và trên hết, nó sẽ thành bước đệm trải ra cho bản nhạc lớn tiếp theo - bản Sonata của Lizst.

Nhưng, bản nhạc này khó hơn mình tưởng rất nhiều.

Masaru đau khổ nhận thức ra điều này trong mỗi lần luyện tập.

Đây là một khúc nhạc đơn giản, nên cậu có thể chơi được ngay lập tức. Vì nó là những giai điệu ngọt ngào hấp dẫn nên muốn bao nhiêu ngọt ngào cũng có thể chơi ra bằng ấy. Tuy nhiên, sự "ngọt ngào" lại vô cùng gần với "buồn tẻ" và "tự ý thức quá độ" ("Sự tự ý thức của nghệ sĩ piano đang rò rỉ ra" là một cách biểu hiện khá ngọt). Rất khó để gia giảm. Lúc thì lên giọng quá mức, lúc lại hóa ra cộc cằn. Cậu mãi chưa tìm ra được cách lý giải ổn thỏa có thể thuyết phục được chính mình. Nếu làm không khéo sẽ tạo sự chênh lệch rõ với khúc nhạc của Bartók trước đó và hạ màn một cách thiếu tinh tế, hoặc khiến người ta cảm thấy không hợp lý.

Lãng mạn là gì đây?

Trong khi nhìn chằm chằm vào tựa đề, cậu đã nghĩ tới khái niệm "lãng mạn" mà Sibelius đề cập đến.

Hình tượng về Sibelius, nhà soạn nhạc mang đậm tính dân tộc của Phần Lan, luôn là sắc trắng. Tuyết, băng và dòng sông băng. Tuyết đóng thành đụn trên những rừng cây lá kim nhọn cứng. Một hồ nước xanh thẳm. Tuy nhiên, ta cảm thấy được cả thứ màu trắng thanh lịch lẫn thứ màu trắng chau chuốt.

Khi chơi "5 Romantic Pieces", đầu óc cậu chợt liên tưởng đến một tấm ren trắng tinh khôi và trang nhã, thêm vào những hoa

văn tinh xảo. Cậu chăm chú ngắm những đường ren trắng cong gợn như những con sóng đang nhẹ nhàng vỗ bờ.

Lãng mạn thật đó. Cậu muốn thì thầm với ai điều này.

Cảm xúc thế nào nhỉ?

Cậu nhắm mắt lại, thử tưởng tượng.

Ánh mắt long lanh của một cặp tình nhân. Hai bóng hình ghé sát.

Cảnh đêm đẹp đẽ. Ánh lửa bập bùng.

Chút xấu hổ, chút buồn vui lẫn lộn, chút cảm xúc như khóc òa, và chút xíu cảm giác đang lơ lửng giữa không trung.

Giai điệu của tự thân bài hát đã đủ lãng mạn rồi, nên cậu nhắm tới thứ âm thanh thô cứng có phần gần như khắc kỷ. Tất cả các hợp âm đều được rải ra bình đẳng và chính xác. Không giảm tốc.

Ánh sáng pha lê - ánh sáng được tạo ra bằng cách cắt thủy tinh baccarat. Tưởng tượng đến thanh âm đẹp đẽ lấp lánh tựa như vậy.

"Hát" là một việc khó. Ngay cả khi muốn được thoải mái hát hò, con người lắm lúc cũng thành hát karaoke một mình. Nếu muốn bản thân mình hòa vào dòng chảy tự nhiên của khúc nhạc, hay có thể lắng nghe tiếng cây đàn piano nói muốn hát theo như thế này, thì ra cần sự kiên nhẫn cực kỳ và sự khiêm tốn nếu không thì sự tự mãn của người biểu diễn sẽ lập tức lộ ra ngoài mặt.

Để hát được một giai điệu đẹp thì bản thân âm thanh phải đẹp.

Masaru đã cố trau dồi thêm kỹ năng lướt phím của mình để biểu diễn được khúc nhạc này. Phải làm cho quá trình chuyển đổi từ âm thanh này sang âm thanh khác diễn ra thật mượt mà và trơn tru.

Điều đó khiến cho cậu ý thức lại được rằng duy trì cùng một độ lớn và rải đều các hạt âm thanh là điều khó khăn đến nhường nào ngay cả với cây đàn piano cậu đã chơi thành quen thuộc.

Không phải là làm cho âm thanh vang lên mà là tự những âm thanh vang lên. Không phải là chơi ra âm thanh mà âm thanh chảy ra. Cậu cố gắng tập luyện để tìm kiếm thứ âm thanh như vậy.

Theo kết quả nghiên cứu, cậu hiểu rằng âm thanh "lãng mạn", có lẽ cần phải tràn trề năng lượng.

Không thể là loại âm thanh nghèo nàn nghẹn bức. Nó phải căng tràn như một tấm chăn vừa mới phơi khô căng phồng, nhưng vẫn cần giữ được độ ẩm nhất định. Như ánh mắt ướt át của cặp tình nhân. Nhưng, muốn tạo ra độ "mướt mát" đó thì cần phải mang tới một biên độ vừa phải.

Nhằm hạn chế tạo ra những âm thanh dư thừa, cơ bắp cần đủ lực. Để không tạo ra tiếng chân, không được thả lỏng đôi chân của mình. Để đặt cái cốc lên bàn, bạn cần có đủ lực để cầm và giữ cốc trong không trung.

Cậu cần phải mạnh mẽ để tạo ra thanh âm lãng mạn. Về cả thể chất lẫn tinh thần.

Nói cách khác, người ta yêu cầu những thứ tương tự trong sự tồn tại của "người trưởng thành".

Masaru ngẫm nghĩ những điều đó.

Cậu phải mạnh mẽ hơn nữa.

Mạnh mẽ về thể chất, mạnh mẽ về tinh thần. Chúng sẽ giúp tạo ra được thanh âm "lãng mạn" thật sự.

Đương nhiên, cậu không nghĩ tới những điều này trong lúc đang biểu diễn chính thức.

Ký ức của bao nhiêu lần thử đi thử lại và học hỏi từ sai lầm đó giờ chỉ còn là những hình bóng nhanh chóng vụt qua góc nào đó nơi trái tim cậu.

Bây giờ, Masaru đang vô tư biểu diễn màn trình diễn "lãng mạn" mà mình vẫn hằng theo đuổi. Vị ngọt ngào tuyệt diệu, giai điệu du dương tuyệt diệu.

Tới lúc biểu diễn chính thức, cậu chỉ cần đơn thuần thả trái tim mình ca hát với bao cảm xúc tươi mới.

Khán giả còn đang đắm lòng với những giai điệu đẹp, màn diễn bất chợt kết thúc.

Sau một khoảng lặng thỏa mãn nhấm nháp những dư vị còn lại của sự hưng phấn, Masaru lại nở nụ cười và cúi chào, những tràng pháo tay nhiệt liệt đồng thời vang lên.

Masaru cảm nhận được nhiệt độ đồng loạt dâng lên nơi hàng ghế khán giả, và cậu cảm thấy khán giả đang cùng tận hưởng âm nhạc "lãng mạn" với mình.

Sự an tâm càng lúc càng đầm.

Thứ tự và bản thân từng bài nhạc đã gợi lên những cảm xúc Masaru mong muốn từ phía khán giả. Cho tới lúc này, mọi thứ đang đi theo đúng lộ trình của khung diễn độc tấu.

Được rồi, coi như đã chuẩn bị xong.

Masaru thu lại cảm xúc.

Tới bản nhạc thứ ba cũng là món chính của ngày hôm nay thôi nào.

Bản Sonata giọng Si thứ dành cho piano cũng là đại nhạc khúc của Franz Liszt.

Bản Sonata giọng Si thứ dành cho piano do Franz Liszt soạn.

Ông đã dành quãng thời gian từ năm 1852 đến 1853 để sáng tác và biểu diễn lần đầu vào năm 1857.

Do Liszt đã rút khỏi con đường nghệ sĩ piano, nên học trò của ông là Hans von Bulow đã trình diễn.

Bản nhạc này là một kiệt tác được đánh giá rất cao, nhưng khá khác biệt với công thức của các bản Sonata khác. Vào thời điểm công bố, người ta đã nổ ra tranh cãi rất lớn xem nó có thật là một bản Sonata hay không đúng theo cái tên của mình. Nó cũng nổi tiếng vì bị chỉ trích dữ dội do có cấu trúc quá mới lạ.

Điểm đặc trưng nhất nằm ở chỗ các bản Sonata thông thường được phân ra thành các khúc theo phần chủ đề và phần triển khai rất rõ ràng, nhưng tác phẩm này lại không phân thành các khúc nhỏ mà gộp chung vào một khúc tổng thể.

Đó là một bản nhạc lớn với độ dài gần ba mươi phút, và là một trong những khúc nhạc đòi hỏi nhiều kỹ năng khác nhau, thuộc dạng khó nhằn ngay cả trong danh sách những bản nhạc khó nhằn nhất.

Masaru đã bỏ công nghiên cứu cấu trúc phức tạp và công phu của bản nhạc này, nhưng mỗi lần nghe bản nhạc cậu lại cảm thấy nó giống một trường thiên tiểu thuyết gài cắm cẩn thận rất nhiều ẩn ý.

Phải, một câu truyện tráng lệ được vẽ lên bằng những nốt nhạc.

Cả người viết lẫn người đọc đều cần năng lực đáng kể.

Giống như những người hát rong, bạn phải khắc ghi bản nhạc này vào thân thể và kể lại nó trên sân khấu. Kể lại câu truyện tràn đầy cảm hứng được viết lại bằng những dòng văn tuyệt vời đến cỡ này.

Đó là một kiệt tác cậu đã nghe đi nghe lại nhiều lần từ khi còn nhỏ, cũng được học qua vài lần trên lớp. Được khắc ghi vào trong não bộ.

Vậy nhưng, Masaru đã bắt đầu lại bằng cách đọc kỹ lưỡng bản nhạc.

Bản nhạc chính là bản thiết kế, cũng là linh hồn của bộ phận tạo nên ngôi chùa lớn mang tên bản Sonata giọng Si thứ.

Mỗi một bộ phận được triển khai thế nào, mang vai trò ra sao.

Masaru đọc từng ngóc ngách của bản nhạc như đang xem sơ đồ xuyên thấu của một công trình kiến trúc khổng lồ.

Cậu càng đọc sâu càng thấy trầm trồ.

Sao lại có một bản nhạc đẹp đẽ và chỉn chu tới nhường này.

Một danh khúc "đẹp" từ bản tổng phổ trở đi. Chỉ cần nhìn vào nó, ta đã cảm nhận được bản nhạc này tuyệt vời đến độ nào. Từng họa tiết đẹp đẽ và rõ nét đến cả mặt thiết kế. Ngay cả những đứa trẻ không thể đọc được bản nhạc, vẫn cảm nhận được mô hình đó tuyệt vời và rất thu hút, mang lại vẻ đẹp sống động vô ngần.

Tất nhiên nó khá dị biệt, một số nghi vấn nho nhỏ còn đang thắc mắc liệu đây có phải là bản nguyên tác hoàn toàn do con người hoàn hảo Liszt viết ra hay không. Nhưng dù thế hệ sau đã thêm thắt vào ít nhiều, ta vẫn có thể nhận định được ấn tượng và sự cân bằng từ bề mặt bản nhạc kia.

Đây là một điều kỳ diệu được sản sinh ra từ đầu óc của con người, ghi chép lại và được trình diễn suốt hàng trăm năm nay.

Bản nhạc... câu chuyện này bắt đầu từ một khung cảnh bình thường có chút bí ẩn.

Masaru tưởng tượng.

Một chàng trai trẻ đang lặng lẽ bước đi. Anh khẽ khàng giẫm lên lớp cỏ, đôi mắt bập bùng ánh đêm, dạo từng bước giữa con đường lớn của mùa đông đang rũ héo. Cách ăn mặc của anh ta cũng không tệ, chắc là người thuộc tầng lớp được kính trọng và làm công việc trí thức.

Chung quanh vắng lặng.

Phong cảnh thật lạnh lẽo. Bầu trời mây mù dày đặc, không khí lạnh giá, chẳng nghe nổi tiếng chim.

Âm thanh khô khốc của cành cây gãy rạp dưới bước chân.

Thình lình, anh phát hiện ra một bia mộ đã mục nát nằm vùi trong cỏ và đất dưới chân anh. Trông có vẻ dãi dầu năm tháng, dòng chữ ghi trên đó đã vỡ vụn, chỉ mang lại cảm giác trống rỗng thoáng qua của kiếp đời.

Chàng thanh niên vô hồn bước qua nấm mộ.

Ánh mắt anh đang chú mục vào ngôi làng nằm trên ngọn đồi nhỏ xa xa.

Anh thấy gác chuông của nhà thờ, những bức tường của lâu đài cổ và biết được đây là một ngôi làng có lịch sử lâu đời.

Chàng thanh niên không nói năng chi. Chỉ có ánh mắt lo lắng nhìn chăm chăm vào một điểm nào đó...

Đúng, đấy là một tấn bi kịch mà nguyên nhân và hậu quả đan chồng lên nhau qua nhiều thế hệ. Suy nghĩ của nhiều con người ken vào nhau ở những điểm không ngờ.

Sau phần nhập đề đầy băn khoăn, ta bước vào chính truyện. Các thành viên của gia tộc thống trị vùng đất này lần lượt xuất hiện.

Người cha bạo chúa và đám con cái em ún đang tòm tem vị trí kẻ kế thừa. Dòng tự sự kể về vòng xoáy của gia tộc, lịch sử huy hoàng cũng như những duyên cớ liên quan. Các âm mưu thường trực lần lần tiếp diễn, các mầm mống tranh giành đã ngầm gieo lên.

Sau khi kể một loạt về tình hình hiện tại, một chủ đề khác xuất hiện.

Một nhân vật chính khác, một nữ chính tươi sáng rực rỡ bước lên sàn.

Cô cũng là một người thuộc gia tộc nọ. Nhưng cha mẹ mất sớm và chẳng có hậu thuẫn nên không ai thèm để mắt tới cô. Cô được người bà nghiêm khắc nhưng luôn tràn đầy tình yêu thương nuôi dưỡng, sống cuộc đời lặng lẽ và giản dị ở rìa làng.

Nữ chính xinh đẹp và thông minh. Nhìn vào ánh mắt nàng, bất kỳ ai cũng cảm nhận được lòng dũng cảm đúng nghĩa bên trong nàng.

Đoạn nhạc chủ đề của nàng là giai điệu ấm áp, đầy tình yêu thương và cảm động như cốt cách con người nàng vậy. Cả mạnh mẽ và uy nghi, sự tồn tại của nàng thể hiện rõ ràng một thứ phúc lành.

Câu chuyện bắt đầu vào guồng quay khi nữ chính gặp gỡ người con trai mình thương mến trên đường trở về từ nhà của vị cha xứ mình vẫn thường tới giúp việc.

Chàng đang đứng ở rìa làng, chăm chú quan sát thứ gì đó.

Bên cạnh chàng, một người đàn ông như nhân viên công vụ đang cà kê giải thích chuyện gì.

Nữ chính nhìn chàng trai đăm đăm.

Rõ ràng là người xa lạ lần đầu gặp gỡ, chẳng hiểu sao trái tim nàng lại đập rộn ràng tới vậy. Cảm giác như họ đã quen biết từ rất lâu rồi...

Cuối cùng, định mệnh tình cờ đã kéo nàng và người con trai kia lại gần nhau.

Do phải cùng chăm sóc cho một đứa trẻ bị thương ở nông trại, hai người bắt đầu trò chuyện với nhau.

Chàng trai là một luật sư, tìm tới vùng đất này để chuẩn bị cho một tranh chấp theo yêu cầu của thân chủ. Trong khi hai bên cùng bị người kia thu hút, nữ chính vẫn cảm thấy ánh mắt người con trai này đôi lúc thật đáng sợ.

Sự tồn tại của chàng trai dần dần bị dân làng để mắt đến, người ta bắt đầu xì xầm to nhỏ.

Dường như ai đó đã thuê anh ta về để kiện gia tộc kia.

Lời đồn sớm đến tai người chủ gia tộc.

Phần nhạc chủ đề về gia tộc này luôn mang sự căng thẳng và kịch tính.

Một người đàn ông bí ẩn đang khép vòng vây với gia tộc nọ. Những kẻ nhúng tay vào phần nhuốc nhơ đen tối của gia tộc lần lượt mất mạng vì những tai nạn bất ngờ hay những trận ẩu đả không đáng có.

Hoàn cảnh nhanh chóng thay đổi, những người đàn ông trong gia tộc rơi vào hoảng loạn.

Điều gì đang diễn ra? Đây có phải là một cuộc báo thù gia tộc? Gã đó có liên quan gì tới việc này? Là kẻ nào đã giật dây gã?

Bọn họ rơi vào tình cảnh hiểm nghi lẫn nhau.

Masaru thấy từng cảnh từng cảnh lướt qua trước mắt.

Thậm chí cậu tưởng như mình đang nghe được cả những đoạn đối thoại.

Cậu thậm chí có thể nhìn thấy những ngọn nến lung linh trong bữa tối, ánh sáng đục mờ của những đồng bạc trao cho bên bán tin đến những vết bánh xe ngựa tích đầy nước mưa.

Truyện kể này được một dàn nhân vật đầy hoa lệ thể hiện. Cũng không thiếu những thành viên đầy cá tính như người đẹp mạnh mẽ và bà thím đã dày công sắp đặt những lớp mưu kế trùng trùng trong nhiều năm, vân vân.

Cách miêu tả cảnh vật tỉ mỉ và miêu tả tâm lý đầy khéo léo. Những cảnh kịch tính lần lượt xuất hiện, và truyện kể dần tiến đến cao trào bi kịch.

Vận mệnh không thể thay đổi. Bánh xe thời gian vẫn quay đều, mang các nhân vật bện lại với nhau và đưa tới điểm cần đến.

Nữ chính bị cuốn vào trung tâm truyện một cách bất ngờ. Nàng đã bị toàn bộ gia tộc phớt lờ suốt bao năm, nhưng khi tới tuổi trưởng thành lại xinh đẹp tới mức chẳng ai có thể chối từ. Những chàng trai trẻ trong gia tộc bắt đầu bày trò trêu ong ghẹo bướm. Nữ chính rơi vào tình cảnh vô cùng hoang mang.

Nữ chính đã đem lòng yêu chàng trai bí ẩn kia, nên chẳng thuận lời đưa đẩy với bất kỳ ai khác.

Chàng thi thoảng cũng để lộ ra tín hiệu cho thấy nữ chính có thể trao gửi trái tim mình. Bỗng một ngày nọ, anh ta phát hiện ra nàng là một hậu duệ của gia tộc kia, bèn thay đổi thái độ hoàn toàn. Nữ chính cố gắng bám đuổi để tìm hiểu lý do.

Cuối cùng, anh ta thú nhận rằng mục đích của mình chính là trả thù và tiêu diệt toàn bộ gia tộc nọ...

Truyện kể tiến vào điểm cao trào.

Cùng thời điểm, gia tộc nọ phát hiện ra anh ta là con của người con trai út thuộc một gia đình từng cố thưa tội gia tộc bọn họ và đã bị bọn họ giết hại. Lúc bấy giờ, vợ của người đàn ông tìm cách mang đứa con mới sinh bỏ trốn, ai dè cô ta bị dồn đuổi và giết chết ở ngoài rìa thị trấn. Nhưng không ai tìm thấy đứa trẻ sơ sinh ở bất cứ đâu. Đó là một đêm mùa đông lạnh giá, không có mấy cơ hội sống sót cho một đứa trẻ còn đỏ hỏn. Họ ngỡ đứa nhỏ đã chết bờ chết bụi đâu đó rồi...

Gia tộc đó bèn đưa người đi ám sát anh ta.

Tuy nhiên, các thành viên trong gia tộc đang nghi ngờ lẫn nhau, liền nhân cơ hội này tiến hành một cuộc thanh trừng.

Người đàn ông cũng chống trả, những tội lỗi đẫm máu của gia tộc dần hé lộ.

Máu chảy đây đó, xác người lăn lóc.

Người đàn ông đã tự hủy hoại chính mình vì ngọn lửa hận thù, giờ điên cuồng muốn làm nhục nữ chính.

Ánh mắt nữ chính nhìn người con trai đó mang bao tâm tình ngổn ngang.

Nàng la lên thất thanh.

Bà cụ già đã luôn nằm liệt giường vì thân thể yếu nhược, cố chỏi tay bám tường đứng dậy nhìn hai người bọn họ.

Bà bèn gào lên một cái tên.

Chàng trai ngỡ ngàng.

Bà lão biết chuyện vợ chồng người em trai cùng cha khác mẹ của con mình bị giết. Tuy không cùng huyết thống, nhưng chẳng hiểu sao bọn họ rất tâm đầu ý hợp.

Bà đã vô cùng sợ hãi và tức giận. Nhưng bà cũng sẽ bị bọn họ giết chết nếu để lộ sự thật này. Tuy vậy, bà vẫn nuôi cảm giác có lỗi với họ, nên đã lén đem giấu những đứa trẻ cô vợ đã sinh ra. Cô vợ sinh ra một đôi nam nữ. Vì biết bé trai có khả năng sẽ nhen nhóm ngọn lửa mới trong cuộc chiến thừa kế tương lai, bà đành phải gửi nó đi xa làm con nuôi và chỉ để lại bé gái tự tay mình nuôi dưỡng. Đứa con trai sớm khuất núi có một cô con gái, nhưng thân thể con bé quá yếu ớt nên đã sớm theo chân cha mẹ. Bà bèn giấu kín chuyện đó, nuôi nấng đứa bé kia như cháu ruột của mình...

Hai người họ là anh em ruột.

Cả hai sững sờ. Hóa ra đó là lý do bọn họ thu hút nhau từ lần đầu gặp gỡ...

Chàng trai rên rỉ vì tuyệt vọng, vùng chạy ra ngoài.

Một thanh niên của gia tộc nọ đang ẩn nấp trong bóng tối, liền lao tới đâm anh ta. Kẻ này ngỡ nữ chính đã bị chàng trai chiếm đoạt, nhắm đến anh bằng cả lòng ghen tuông.

Tiếng hét thống khổ của nữ chính xé toạc bóng tối và mất hút.

Cảnh cuối cùng diễn ra ở địa điểm giống cảnh đầu tiên.

Nữ chính mặc bộ đồ tang, lặng lẽ đứng ở bãi cỏ bên ngoài thị trấn.

Đó chính là nơi nàng nhìn thấy anh trai mình lần đầu tiên.

Nàng quyết định rời bỏ thị trấn này để làm giúp việc cho một tu viện ở xa.

Nàng chợt phát hiện ra bia mộ thô kệch đã bị đám cỏ dưới chân mình phủ kín.

Nàng phủi lớp đất, ngạc nhiên trước cái tên rạn vỡ trên bia. Đó chính là tên người mẹ thật sự của nàng. Đây chính là nơi mẹ nàng đã bị giết chết, bà của nàng quá đau xót nên mới lén lút dựng bia mộ này ở nơi đây.

Nữ chính ngước lên bầu trời với cõi lòng ngổn ngang bao mối tơ vò.

Thứ khác biệt so với cảnh đầu tiên chính là bầu trời dần sáng hơn, chớm thấy chút nền trời xanh ngăn ngắt nơi xa.

Nữ chính chăm chú nhìn bia mộ, quay gót nhẹ nhàng rời khỏi nơi đó.

Nàng không ngoái lại một lần nào, dáng lưng đó chậm rãi xa dần...

Masaru gần như nhìn thấy dòng chữ FIN ở cuối cuốn nhạc phổ. Không phải, có lẽ là tiếng Đức? ENDE chăng.

Tập đầu tiên của truyện dài đã kết thúc tại đây.

Tổng phổ đóng sập lại.

Một truyện mang công thức rất rập khuôn, nhưng thế kỷ XIX là thời đại của dòng lãng mạn nên chút rập khuôn này là vừa đẹp.

Hơn nữa, Masaru thật sự "nghe được" câu chuyện đó từ khúc nhạc này.

Cậu đã tạo ra được hình ảnh cho khúc nhạc rồi.

Tiếp theo là thao tác gia công nó thành hình thành dạng và đưa lên biểu diễn thực tế.

Công việc gia công nên một bản nhạc phần nào giống với việc dọn dẹp trong nhà.

Masaru luôn nghĩ vậy khi luyện tập.

Cậu tưởng tượng tới cảnh ngắm nghía căn phòng sạch sẽ nơi mình đang sống là một chuyện, nhưng sống tự lập mới biết đó là một câu chuyện hoàn toàn khác.

Dọn dẹp để duy trì căn nhà là một công việc lao động chân tay chẳng bao giờ có hồi kết. Việc trình diễn cũng vậy.

Rất khó để giữ cho toàn bộ ngôi nhà thường xuyên sạch sẽ.

Việc lau dọn một căn nhà nho nhỏ dễ dàng và không mất nhiều thời gian. Ta có thể dọn sạch nó trong một thời gian ngắn, và chỉ cần đổ thêm chút tâm tư là lúc nào cũng giữ được sạch sẽ.

Tuy nhiên, công việc dọn dẹp cho một dinh thự lại vô cùng vất vả. Cần phải luôn chú ý cẩn thận từng tí một để giữ ngôi nhà luôn sạch đẹp.

Bản Sonata giọng Si thứ này là một dinh thự cực kỳ lớn. Cấu trúc cầu kỳ và thiết kế phức tạp. Dinh thự đẹp đẽ lộng lẫy và luôn nườm nượp người ra vào.

Một người có thể quét dọn được cả ngôi nhà lớn đến vậy không?

Chỉ riêng công việc mở cổng cũng đủ nặng nề và khó khăn rồi. Bạn phải quét từng chiếc lá rơi cho tới tận hiên đỗ xe, và phải thường xuyên nghĩ xem hình dạng vốn có của nó như thế nào và khi nó đẹp đẽ sạch sẽ thì thế nào.

Còn rất nhiều chỗ chẳng biết dọn dẹp thế nào cho sạch, như đám giấy dán tường cũ hay những tay vịn lan can bọc khung đồng.

Đầu tiên, ta cần phải xem xem tốn bao nhiêu thời gian, vật liệu và phương pháp dọn dẹp, chuẩn bị thật đầy đủ mới bắt tay vào công việc.

Masaru tràn ngập tự tin. Cậu nắm trong tay các dụng cụ dọn dẹp tân tiến nhất, cũng có sức chịu đựng cao.

Nhưng khi bắt đầu dọn dẹp, cậu dần hiểu công việc này vất vả hơn mình tưởng tượng nhiều.

Chuyện tuy không lớn nhưng cậu chẳng thể dọn dẹp tới từng ngóc ngách ban công. Căn nhà rộng rãi quá, dọn được một chút đã thở phì phò.

Vẫn còn chỗ này chỗ kia chưa dọn đến, kính cửa sổ cũng lau mãi chẳng hết. Cậu chẳng có đủ thời gian để lau dọn đám muội bám trên trần nhà. Ban đầu, cậu chỉ đủ sức dùng cây lau dọn dẹp đoạn hành lang dài thượt.

Khi tập trung vào dọn dẹp ở một nơi nhất định, cậu nhận ra những chỗ mình bỏ bẵng một thời gian đã lại phủ đầy bụi mờ.

Bản nhạc này khó hơn cậu tưởng tượng.

Masaru một lần nữa bước ra khỏi dinh thự, ngẫm nghĩ lần nữa.

Cậu hiểu được rằng nếu chỉ dọn dẹp theo kiểu mù mờ, căn nhà sẽ không sạch đẹp được.

Cậu cần chuẩn bị sẵn sàng để thực hiện một cuộc chiến quy mô sử dụng toàn diện mọi sức mạnh và kỹ thuật của mình.

Cậu thử nghiệm nhiều phương pháp có hiệu quả cao. Rốt cuộc đi tới kết luận rằng mình chỉ có cách ngốc nghếch đi dọn dẹp đánh bóng từng căn phòng một cách cẩn thận.

Chính nhờ thế, cậu phát hiện ra rằng khi đánh bóng một cách kiên nhẫn và tỉ mỉ, bạn sẽ khám phá ra nhiều điều khác nhau mỗi ngày.

Ví như một cấu tứ tuyệt vời nằm ở chỗ chẳng ai thèm nhìn tới, phát hiện một ngăn kéo trong tủ quần áo chưa ai từng dọn đến. Hay một ô cửa sổ nhìn ra sau nhà với cảnh quan tươi mát tới mức lấy làm lạ sao chưa ai từng có ý mở nó ra.

Cứ luyện đi luyện lại mỗi ngày, cậu dần biết khi nào là lúc cần đánh bóng cái sảnh trước hiên nhà, hay lúc nào có thể nghỉ ngơi giữa chừng cuộc dọn dẹp.

Tòa dinh thự dần đẹp đẽ hơn từng chút một. Các phòng đều nối với nhau bởi hành lang, dần hiện lên dáng vẻ ngăn nắp vốn có của tòa kiến trúc.

Hai đầu cầu thang dẫn tới phòng khách lớn rất dễ bị tích bụi, nên cần lau dọn thường xuyên.

Đôi lúc cũng cần phải mở tung mọi ô cửa sổ, cho ngôi nhà được thông gió lành.

Cậu cũng dần nắm được những chỗ nào mình muốn dọn dẹp cẩn thận hơn một chút, dù là địa điểm không bắt mắt cho lắm. Cậu cũng lĩnh hội được rằng vài địa điểm cậu muốn khoe cho khách tới thăm nhà thấy và trầm trồ "Ô kìa, hóa ra cậu ấy còn để tâm đến cả những chỗ như này nữa sao."

Cậu khám phá ra ánh sáng bình minh lọt vào qua ô cửa sổ tại hành lang phía đông điểm tô cho những bông qua trang trí quanh cửa sổ khoe sắc rạng ngời hơn.

Cuối cùng, ngày đó cũng đến.

Dù không ý thức đến, cậu vẫn chăm chút cho từng ngóc ngách và đến một ngày tòa dinh thự quay về với vẻ đẹp vốn có.

Cậu biết được quang cảnh bốn mùa nơi đây như thế nào, kèm theo sự thay đổi và các biện pháp chăm sóc cần thiết theo từng mùa.

Dinh thự này là của mình. Một phần của bản thân mình. Cậu nhớ từng cành cây ngọn cỏ trong vườn, chỉ cần nhắm mắt lại là hình ảnh chúng đang rung rinh hiện lên rõ mồn một.

Ngày đó cũng đã đến.

Khoảnh khắc cậu chợt thấy rằng mình đã nắm trọn bản nhạc này trong tay.

Lúc bấy giờ, cậu tưởng như bản nhạc đã lan tỏa tới từng ngóc ngách của thân thể, được cắt tỉa cho phù hợp với chính mình. Chỉ cần đến giai đoạn đó, ta ấn vào bất cứ đâu trên thân thể, giai điệu cũng sẽ trào ra.

Đó là khoảnh khắc hạnh phúc vô cùng. Khoảnh khắc ta cảm thấy chính mình là một phần của bản nhạc dù có chơi nó theo kiểu gì.

Ta có thể làm bất cứ điều gì mình muốn như bày biện hoa ra trang trí khắp dinh thự, hay mở một bữa tiệc thâu đêm.

Cậu đã dành rất nhiều, rất nhiều thời gian cho bản nhạc này... Trong khi cảm nhận ngần ấy thời gian đổ vào công việc lên hình ảnh và gia công cho nó, Masaru đàn bản Sonata giọng Si thứ tươi mới như lần đầu chạm tới.

Hãy quên đi mọi khổ công.

Hãy đem câu chuyện tuyệt vời này kể cho toàn bộ thính giả và kể cho chính mình.

Cậu cảm thấy phấn khích ngay cả khi đang chơi. Giống như một khán giả, cậu nín thở đón đợi chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo và bối cảnh nào sẽ ùa tới.

Những hình ảnh kịch tính lần lượt hiện lên, kèm theo những bất ngờ nho nhỏ, dồn dập tới cao trào.

Tất thảy đều dán mắt vào đợi chờ phương hướng triển khai, dỏng tai nghe câu chuyện Masaru đang kể tới chừng như quên cả thở. Có thể thấy sự chú ý của khán giả đều dồn hết vào Masaru trên sân khấu, sự phấn khích và căng thẳng được giữ vừa vặn lằn ranh bùng nổ.

Cuối cùng cũng tới cảnh cao trào. Thời điểm này, cái kết hùng vĩ sắp vào tầm tay với.

Tỉ mẩn và chắc chắn. Không chút lơi lỏng.

Cứ như thế, và chừa lại tàn dư... Kể trọn câu chuyện cùng dư âm văng vẳng.

Nữ chính bước đi xa dần.

Cảnh vật trống huơ trống hoác.

Nơi thảo nguyên lặng bóng người, chỉ còn những nhành cỏ khẽ đung đưa.

Họ như nhìn thấy chữ kết thúc.

Cả hội trường lặng thinh. Tất cả khán giả đã theo dõi xong trường thiên tiểu thuyết Masaru kể trong bản Sonata giọng Si thứ.

Một khoảng chùng xuống, Masaru mỉm cười đứng dậy. Cùng lúc là những tràng pháo tay bùng lên như bão nổi. Những tiếng

hò reo như tiếng gầm giận dữ hòa thành một thể với những tiếng vỗ tay vang dậy khắp hội trường.

Masaru cúi đầu thật thấp.

Cảm ơn các bạn.

Chẳng hiểu sao trong óc cậu chợt hiện lên lời cảm ơn.

Cậu không biết mình muốn cảm ơn ai.

Cảm ơn đã cho tôi chơi bản nhạc này. Thật sự rất cảm ơn vì tôi được ở nơi đây và được chơi bản nhạc này.

Bao cảm xúc biết ơn dâng trào trong lòng Masaru.

Cậu cúi chào mấy bận trước những tràng pháo tay mãi không dứt, và chúng chỉ dừng lại khi Masaru ngồi xuống một lần nữa.

Nhưng sự hưng phấn đối với bản Sonata giọng Si thứ vẫn còn lưu lại.

Masaru đợi thêm một lúc nữa để không khí trong khán phòng tĩnh lại, rồi mới bắt đầu chơi khúc nhạc cuối cùng.

Một bản waltz ngắn của Chopin.

Khúc nhạc cậu đã lựa chọn làm món tráng miệng cho màn độc tấu kéo dài một tiếng này.

Bản nhạc số 14, cung Mi thứ. Một bản nhạc vô cùng nổi tiếng trong kho tàng di sản của Chopin.

Một bản waltz vừa mang chất lãng mạn, vừa đầm chút đau khổ sầu bi.

Một bản nhạc rất đỗi bình thản. Một lời chào tạm biệt. Cậu đã quyết định chọn nó làm khúc nhạc cuối cùng từ sớm vì nó là bản nhạc mang thứ không khí phù hợp.

Hạ màn cần nhanh gọn. Cậu không thích những màn kết thúc dài dòng ngán ngẩm.

Sau khi hoàn thành điệu waltz đơn giản, Masaru nhanh chóng đứng dậy.

Những tràng vỗ tay như sấm dậy bao trùm lấy cậu.

Sự hưng phấn và nhiệt thành nơi những khán giả đang giậm chân thình thịch kia được cậu đón nhận bằng toàn bộ thân thể.

Kết thúc rồi.

Masaru cúi đầu một lúc lâu, nhắm mắt lại và nén chặt cảm xúc trong lòng.

Kết thúc rồi. Màn độc tấu kéo dài một tiếng của mình cho vòng Ba.

Kể cả khi cậu rút vào trong cánh gà, tiếng vỗ tay vẫn không có dấu hiệu hạ nhiệt.

MASQUERADE[111]

Hay ho quá đi.

Sau khi màn trình diễn của anh bạn Masaru luôn chiếm trọn tình cảm của khán giả kết thúc, câu nói này lại hiện lên trong đầu Aya như thường lệ. Cô đang ngồi ở một góc hội trường vẫn chưa nguôi cơn cuồng nhiệt.

Không phải tuyệt hảo hay tuyệt vời mà là hay ho.

Bản nhạc nào cũng hay ho, nhưng bản Sonata giọng Si thứ kia vẫn đứng nhất.

Aya biết rằng Masaru đang kể lại một trường thiên kịch. Tuy cô không nắm rõ đến mức hiểu được cậu đang muốn kể một câu truyện lãng mạn mang phong vị của thế kỷ XIX, nhưng cũng lờ mờ nắm bắt được nguyên một vở kịch sóng gió cuộc đời vừa được truyền tải qua những bản nhạc kia.

Cũng vì điểm tương đồng với bản Hòa tấu No.2 của Prokofiev và bản "Star Wars No.3" trên nền Noir, cô mới phần nào mường tượng được bản Sonata giọng Mi thứ của Masaru mang hình tượng như thế nào.

Aya ngộ ra rằng điều "hay ho" này chính là việc lắng nghe màn trình diễn của một người mình quen biết, một người mình thân thiết.

Dù cả hai mới gặp lại nhau được vài ngày, Aya nghĩ mình đã nắm bắt được hạt nhân trong con người tên là Masaru suốt nhiều năm qua. Có lẽ cũng bởi họ có nhiều điểm tương đồng.

Tính tới thời điểm này, cô từng cùng bạn bè thành lập ban nhạc và lắng nghe màn trình diễn của nhiều người quen trên trường đại học. Do cùng nhau biểu diễn, cô thường xuyên có cơ hội tiếp xúc với bản chất của những người đó, cũng từng có

cộng hưởng ở nơi sâu thẳm chỉ có thể miêu tả bằng hai chữ tâm hồn. Cô biết rằng càng chạm được vào nhân cách của những người nghệ sĩ mình kính trọng, sẽ càng lý giải được sâu hơn các màn trình diễn của họ.

Nhưng sự "hay ho" khi cô lắng nghe màn trình diễn của Masaru lại ở một tầm hoàn toàn khác với bất cứ thứ gì cô từng trải qua, mang hứng thú sâu sắc hơn hẳn.

Đó chính là vì Masaru là một nghệ sĩ đầy tư vị riêng, cực kỳ quyến rũ và tuyệt vời. Sự diễn giải về bản nhạc của Masaru rất rõ ràng, rành mạch và gợi hứng thú nơi người nghe.

Nhưng không chỉ có vậy.

Aya nhìn những khán giả đang hào hứng bộc lộ cảm nghĩ của họ, lòng thầm ngẫm nghĩ.

Masaru đặc biệt. Đối với cô, cậu ấy gần như một phân thân, một phần của chính mình. Cô chưa bao giờ nghĩ như vậy về một ai khác.

Cảm xúc này liệu có phải là tình yêu?

Aya nghiêng đầu thắc mắc, như đang ngẫm nghĩ chuyện của ai khác.

Thật sự Masaru rất đẹp trai và được lòng đám con gái. Chẳng cô gái nào phiền lòng khi được làm bạn với một cậu trai như thế. Chỉ cần một chàng trai tốt như vậy tỏ ra ưu ái mình đôi chút, có khi đã muốn bay lên chín tầng mây không chừng.

Đương nhiên, chẳng phải cô không rung rinh chút nào. Chỉ cần nhìn thấy nụ cười của Masaru, phần nữ tính trong cô phản ứng rất rõ. Cô cũng phải thừa nhận là mình đã phải lòng cậu ấy.

Tuy nhiên một sự kiên định nằm sâu trong lòng cô lại hoàn toàn bình tĩnh. Cô không hề rung rinh. Sự kiên định khi bản thân đang trình diễn, sự kiên định như đang nhìn xuống chính mình.

Mặc dù màn trình diễn đó hoàn toàn khác với mình, nhưng cô lại cảm thấy như mình đang chơi đàn vậy. Masaru là người đầu tiên mang lại cảm giác đó. *Mình biết con người này. Mình biết*

được cảm xúc của con người này khi trình diễn. Màn biểu diễn của cậu mang lại cảm xúc như thế.

Cô phân rõ được sự khác biệt là nhờ so sánh với lúc lắng nghe màn trình diễn của Kazama Jin.

Cô cảm nhận được một sự giao thoa... và đồng cảm với Kazama Jin.

Đặc biệt là khi cùng nhau chơi bản "Ánh trăng", cô thấy được sự thống nhất, và sự phấn khích cùng động lực chưa từng thấy khi biểu diễn cùng bất kỳ người nào khác. Áp lực ập tới khiến cô bất giác chóng mặt.

Nhưng điều đó chỉ đến trong một khoảnh khắc. Họ chỉ tình cờ chơi chung với nhau nhưng cô đã tiếp thu được chỉ trong tích tắc. Nói thế nào nhỉ, nó gần như một kiểu tai nạn.

Nếu cứ thế tách biệt, cô sẽ lại cảm thấy xa vời. Chất thiên tài nơi cậu bé này mang sự thần bí và cực kỳ khó hiểu ngay cả đối với Aya.

Chất thiên tài nơi Masaru và chất thiên tài nơi Kazama Jin hoàn toàn khác nhau.

Đó chính là loại thiên tài có thể lý giải được và loại thiên tài không thể lý giải. Cái này là thế nào? Là tính hướng khác biệt hay tư tưởng khác biệt nhỉ?

Aya không thể dễ dàng chuyển những suy nghĩ trong lòng mình thành lời. Kazama Jin mang lại cảm giác khó nắm bắt, vẻ ngây thơ thuần khiết, đôi lúc lại thoáng hiện lên sự thấu suốt không ngờ. Cảm giác về sự tàn nhẫn của thánh thần, đúng chính là sự tàn nhẫn của thánh thần.

Không ngờ nghe màn trình diễn của người quen lại hay ho đến thế này.

Aya dự rằng mình sẽ nghiện những khám phá mới kiểu này. Cô vốn thích nghe người khác trình diễn, giờ càng thấy thích hơn.

Thật sự ngoài việc dự thi, cô nghĩ phải chi mình đi nghe các cuộc thi nhiều hơn. Làm gì có cơ hội được nghe nhiều bản nhạc và được tiếp xúc nhiều người trình diễn đến thế bao giờ.

Aya nghĩ tới số lượng màn trình diễn mình đã bỏ lỡ tới thời điểm này, cõi lòng không khỏi cất tiếng thở dài.

Các thí sinh diễn sau Masaru trong vòng Một và vòng Hai chỉ có thể nói là bất hạnh. Ấn tượng về Masaru quá sinh động, hầu như khán giả đều không giữ được ấn tượng gì về những người kia.

Nhưng vòng Ba vẫn đáng mặt là nơi quy tụ những bậc anh hào. Thí sinh người Pháp tiếp sau đó cũng trình diễn rất hay.

Cậu ta đã thành công trong việc lôi kéo khán giả bằng cách tạo ra một bầu không khí đặc trưng với những tác phẩm đầy màu sắc của Debussy và Ravel. Từ cấu trúc khung trình diễn, ta thấy được cậu trai này đã có sẵn thế giới vững chắc của riêng mình.

Dễ đoán ra ai là nghệ sĩ người Pháp ghê.

Takashima Akashi thầm nghĩ.

Có thể chỉ đơn thuần do anh suy nghĩ quá nhiều, nhưng anh thấy các nghệ sĩ piano của Pháp thường mang màu trong suốt hoặc các cung màu rất nhẹ nhàng.

Tuy tầm nhìn của anh còn hạn hẹp, nhưng họ mang lại cảm giác như ở trong tranh vẽ của trường phái ấn tượng. Không chỉ mỗi bầu không khí. Thứ âm thanh họ tạo ra cũng nhấp nháy như màu sắc của trường phái tranh ấn tượng.

Ngay cả khi thế giới gần không còn biên giới, ta vẫn không thể rũ bỏ hai chữ "cội nguồn". Bối cảnh và phong thổ của vùng đất nuôi dưỡng mình luôn hằn sâu vào thân thể.

Màn trình diễn của mình có in đậm dấu ấn của nương dâu không nhỉ?

Liệu có ai từng lắng nghe và nhìn thấy nương dâu xanh cùng cơn gió thoảng qua...

Trong khi anh còn mải mê với suy nghĩ, lượt trình diễn của thí sinh cuối cùng trong ngày đầu tiên vòng Ba đã tới tự bao giờ.

Chàng trai cao ngồng mảnh khảnh người Trung Quốc. Một đứa trẻ có nét mặt thanh tú, được dạy dỗ đàng hoàng.

Đúng, cậu bé này cũng gánh trên mình mảnh đất quê hương.

Nơi có dòng đại hà vĩnh cửu, những dãy núi trải dài và những bình nguyên vươn dài bất tận.

Hê, có thí sinh như thế này sao.

Người ta dồn mọi sự chú ý vào màn trình diễn của Jennifer Chang, nên phần của cậu mới không được nhiều người quan tâm.

Một Beethoven vững chãi và mạnh mẽ. Nhưng vẫn mang cảm giác khoáng đạt trên một gốc trục ổn định.

Anh lướt qua tập chương trình, thấy cậu bé này đang theo học một trường đại học âm nhạc tại Mỹ. Dựa vào tuổi tác, có lẽ cậu dành phần lớn thời gian sống bên Mỹ. Tuy nhiên, thứ trải dài sau lưng cậu không phải là hình ảnh của Bắc Mỹ mà là lục địa Á - Âu. Từ màu tóc, màu mắt, đến màu da đều thấm nhuần dòng máu Á Đông.

Điều thú vị là anh thật sự không cảm nhận được nhiều bối cảnh trong các phần trình diễn ở vòng Một và vòng Hai. Nó mang lại cho anh cảm giác khi thế giới ngày một toàn cầu hóa, các màn trình diễn cũng phẳng hơn và dần mang nét tựa tựa nhau dù đến từ bất cứ quốc gia nào.

Tới khi bước vào vòng Ba này, anh mới cảm nhận được "bối cảnh" đằng sau từng thí sinh một.

Họ đã sàng lọc các thí sinh, và chỉ để lại những người có kỹ thuật cao - Hay nói một cách khác, những người giỏi đến mức độ bộc lộ được bản chất và nguồn cội của mình từ phần trình diễn. Âm nhạc toát ra từ mỗi thí sinh không thể không dính líu gì đến mảnh đất đã ban tặng thân thể và dưỡng dục nên mỗi người.

Âm nhạc thật hay ho.

Akashi bất chợt nảy ra ý nghĩ chân thành.

Nó là ngôn ngữ chân chính của thế giới.

Anh cũng sớm quên mất chuyện mình đã bị đánh trượt thế nào.

Ngày thi đầu tiên của vòng Ba đã kết thúc.

Mọi người lục tục rời khỏi hội trường. Ngoài sảnh, bầu không khí pha trộn giữa sự hài lòng về các màn trình diễn tài năng, chắc tay, với sự mệt mỏi do phải căng lên gần nửa ngày trời.

Nhưng mình không ghét bầu không khí này, Kanae thầm nghĩ. Cảm giác cuộc thi dài hơi đã bước vào nửa sau đầy cao trào. Cảm giác hồi hộp khi danh sách sàng lọc ngày càng thu hẹp lại. Hơn nữa, trình độ thí sinh càng lúc càng cao, ai nấy đều dốc toàn lực vào cuộc cạnh tranh. Ta dần thấm được sự cam go và tàn nhẫn của cuộc thi.

Bỏ qua những ưu khuyết điểm của việc đem âm nhạc ra cạnh tranh với nhau, thực tế các cuộc thi đều có những thú vị riêng.

"Hay quá chị nhỉ."

Aya vô tư nói vậy ở bên cạnh.

"Giờ thì em đã hiểu tại sao người ta nói trong thi đấu bóng chày trung học, thì các trận ở vòng tứ kết là thú vị nhất."

"Bóng chày trung học."

Kanae cười trừ trước phép so sánh của Aya, ngầm hiểu điều bạn mình muốn đề cập.

Khác với vòng Một hay vòng Hai, khán giả đã nắm được các thông tin và cá tính của từng thí sinh. Họ lắng nghe thật kỹ và so sánh dựa vào đó, từng khán giả tận hưởng cảm giác trở thành giám khảo, và tự mình phỏng đoán kết quả. Ở vòng Một hay vòng Hai, ta tận hưởng niềm vui của việc gặp gỡ những cá tính mới, còn sự thú vị của vòng Ba là được đào sâu tìm hiểu từng thí sinh. Cô không giỏi với ngôn từ, nhưng không thể phủ nhận niềm vui giống kiểu đánh cược khi phỏng đoán xem ai sẽ là người ở lại.

"Chị Kanae thích màn trình diễn nào?"

Aya dòm mặt Kanae. Chắc cô bé tin tưởng vào đôi tai của Kanae, muốn hỏi ý kiến cô xem người nào sẽ lọt vào vòng Chung kết đây mà.

"Để xem. Thú thật, chị thấy ai cũng giỏi cả."

Kanae cố nhớ lại những gương mặt đã xuất hiện trên sân khấu.

Trừ màn trình diễn ban đầu của Alexey Zakayev đáng ái ngại, còn các thí sinh khác đều biểu diễn rất chắc chắn.

"Ừm."

Trước mỗi màu sắc hiện lên, cô không khỏi nén tiếng thở dài.

"Lần nào chị cũng nghĩ thế, trình độ cao thế này thật khổ cho thí sinh quá đi... Nhưng thắng một cuộc thi trình độ thấp quá cũng chả vui tẹo nào."

"Ừm, đúng là vậy ạ."

Cô vẫn luôn nghi ngờ không rõ Aya có thật sự ý thức được mình cũng là một thí sinh hay không. Cô bé đi được tới chặng đường này, thực rất đáng nể. Cô thích con bé ở điểm có thể giữ vị thế của một khán giả để tận hưởng cuộc thi. Và cả chuyện nó yêu thích việc lắng nghe những màn trình diễn của người khác như một điều hiển nhiên.

"Nhưng dù ai cũng thấy giỏi, Masaru vẫn xứng là ngôi sao nhỉ. Chị cứ có thôi thúc muốn nghe em ấy biểu diễn, muốn được xem em ấy diễn, muốn được đi coi buổi biểu diễn của em ấy. Sắp thành người hâm mộ điên cuồng tới nơi mất."

"Ừm, rốt cuộc điều này rất quan trọng đối với nghệ sĩ. Tạo cho khán giả cảm giác muốn được nghe tiếp, nghe nhiều hơn nữa."

Aya cũng đồng ý.

"Khúc nhạc nào cũng hay. Lần đầu tiên em được nghe người ta chơi Sibelius trên sân khấu đó, lựa chọn này thực sự hợp với Ma-kun. Dù có hơi mạo hiểm."

"Đúng đó. Chơi không khéo là điếc tai người nghe luôn."

"Em thấy cậu bạn cuối cùng người Trung Quốc cũng ổn phết."

"Ừ, cậu ấy sẽ còn biến hóa nữa. A, ngôi sao trong lời đồn kìa."

Kanae thoáng thấy dáng người cao vượt trội của Masaru giữa những khán giả xúm đông xúm đỏ xin chữ ký ngoài sảnh.

“Cậu ấy được yêu thích quá nhỉ.”

“Cũng không lạ.”

Không chỉ mỗi phái nữ, nhiều khán giả có tuổi cũng chen chân xin chữ ký của cậu vào tập chương trình, số lượng khán giả nam sành nghe cũng không ít. Masaru thu hút được khán giả thuộc đủ mọi lứa tuổi.

“Aya, việc luyện tập sao rồi? Em vẫn muốn mượn chỗ chơi đàn chứ? Hay để chị gọi cho thầy xem sao?”

Kanae nhìn đồng hồ.

“À, ừm.”

Aya ngẩn mặt.

Một thoáng tĩnh lặng.

“... Ừm, dạ thôi hôm nay khỏi ạ.”

“Được không đấy? Hôm trước em nằng nặc đòi chơi ngay cơ mà?”

“À, chuyện đó hả?”

Khi Kanae chỉ ra vụ hôm trước, Aya cũng thuỗn ra.

“Kỳ lạ thật, ngày hôm đó em hoàn toàn không dứt được khao khát lao đi chơi ngay phần cadenza.”

Ánh mắt chực loáng tia nước.

“Chẳng hiểu sao hôm nay em lại không cảm thấy điều đó nhỉ.”

Vẻ mặt cho thấy chính cô cũng đang thắc mắc vô kể. Kanae nhìn Aya, cảm thấy một mối nguy lạnh sống lưng đang lặng lẽ trườn lại gần.

Chẳng lẽ Aya đang hưởng thụ cuộc thi này quá đà mất rồi. Cô bé quá vui vẻ trong vị thế một khán giả, đánh mất cảm giác căng thẳng rồi. Có thể tùy ý chơi đàn không lo sợ gì tới kết quả cũng là chuyện tốt. Thư giãn cũng tốt. Nhưng mai còn màn chinh phục đỉnh của cuộc thi quan trọng nữa đấy, cứ như vậy liệu có ổn không.

Thông qua vòng Một và vòng Hai, Kanae nhận định được Aya là một thiên tài và khẳng định tai mình đã nghe đúng. Nhưng

thái độ hiện giờ của Aya khiến cô khó đoán định được con đường tiếp theo của cô gái này trong cuộc thi sẽ may rủi thế nào.

Aya vẫn chưa hoàn toàn quay trở lại với sân khấu.

Kanae ngắm gương mặt nghiêng nghiêng của Aya.

Ánh mắt lơ đãng, không chú tâm.

Chính là nét mặt bản thân cũng không hiểu được chính mình mà thi thoảng Kanae vẫn bắt gặp.

Lúc quyết định tham gia cuộc thi. Lúc chọn trang phục lên sân khấu. Lúc bước tới hội trường cuộc thi. Cô bé để lộ ra ánh mắt này khá nhiều lần. Trong những khoảnh khắc đó, trái tim Aya đã đi đâu mất. Đến một nơi Kanae không hay biết. Dù cô có muốn đuổi theo, cũng chẳng thể theo nổi.

Cô mong nơi đó vẫn là thế giới của âm nhạc, thế giới của nghệ thuật nhưng dường như không phải vậy.

Cảm giác bất an và sốt ruột lại cuộn lên nhanh chóng.

Aya đã ngồi ở ghế khán giả quá lâu, và trở nên quen thuộc với vị trí đó. Cô bé không bị ám ảnh bởi sân khấu, không mang niềm ngưỡng mộ với nơi ấy và có thể lập tức rời đi. Cô không hề có chút phản kháng nào đối với việc rời khỏi sân khấu cả.

“A-chan.”

Từ đằng xa, Masaru đã thấy hai người họ, bèn vẫy tay và bước lại gần.

Chàng hoàng tử hào nhoáng. Mỗi lần nhìn thấy, cô đều bị thứ hào quang đó đè bẹp. Cũng có thể chỉ là tạm thời, nhưng cậu trai trước mặt cô đang tỏa ra thứ ánh sáng của những người được đảm bảo một tương lai rực rỡ.

“Ma-kun, cậu vất vả rồi. Màn biểu diễn hay quá.”

“Thật sao? Vui ghê.”

Masaru thực lòng tỏ ra vui mừng.

Trong thâm tâm, cậu bé rất tin tưởng vào âm nhạc của Aya. Hai người này sở hữu cùng tần số và điểm chung với nhau.

Chắc người thầy đã từng dẫn dắt Masaru cũng cảm nhận được điều đó.

“Tớ nghĩ vậy từ lúc xem chương trình rồi, nhưng nghe trực tiếp mới thấy lựa chọn bản nhạc lần này đúng chất của Ma-kun luôn.”

“Tốt quá. Cậu thấy Sibelius thế nào? Có ngọt ngào quá không?”

“Không, rất vừa. Gia giảm độ ngọt rất tinh tế. Giờ đang có trào lưu hạn chế độ ngọt ngào, nhưng thế gian vẫn cần sự ngọt ngào chứ nhỉ?”

“Tớ biết ngay là A-chan sẽ hiểu được mà.”

Kanae ý thức được bản thân đang cực kỳ thản nhiên theo dõi tình hình hai người. Tuy vẫn còn nỗi cô độc và sự ghen tị đối với những thiên tài giống lúc ngoài bãi biển, cô lại cảm thấy một sự thương hại kỳ lạ. Sự ngây thơ của những thiên tài. Cảm giác tiếc nuối vì họ không được biết đến những thứ cảm xúc đan xen tinh tế của những người không phải thiên tài.

“A-chan, ta đi ăn cơm thôi. Tớ đói rồi.”

Masaru vươn vai.

“Tớ cũng vậy. Ngồi nghe không mà đói khủng khiếp. Chị Kanae, ta ăn gì bây giờ?”

Aya đột ngột hỏi Kanae, nên cô bất giác buột ra câu trả lời khi đầu óc vẫn còn đang chìm trong dòng suy tưởng.

“Phải rồi, hay đi ăn cà ri?”

“A, được đấy.”

“Nhưng món cay không được đâu. Đồ ăn kích thích mà.”

“Ừ, nhưng tớ muốn ăn món gì giòn giòn cay cay.”

“Ơ kìa, Ma-kun cũng thích ăn cay hả?”

“Thích lắm chứ. Trước khi về nước, tớ muốn đi ăn thử quán mì ramen cay đặc biệt ở Ebisu, quán đó có xuất hiện trên sách hướng dẫn du lịch Tokyo đấy.”

Trong khi bọn họ thư thả bước ra bên ngoài, Kanae nhìn trộm hai con người đang vui vẻ trò chuyện.

Cô đã nghĩ rằng sự xuất hiện của Masaru sẽ mang lại động lực tốt cho Aya.

Đáng lẽ thí sinh trong cùng một cuộc thi không nên gặp gỡ nhau, nhưng Aya có vẻ không dễ bị kích thích bởi những đối thủ nửa vời.

Những thiên tài được định mệnh dẫn lối gặp gỡ như từ thuở nhỏ. Xét trên khía cạnh một nghệ sĩ, hay khía cạnh một người bạn trai, cậu bé này đều mang sức hấp dẫn tuyệt vời. Cô đã mong chờ cậu có thể mang Aya về với sân khấu.

Chắc chắn đã thành công ở một mức độ nào đó - nhưng có lẽ hai đứa quá giống nhau.

Kanae quan sát chăm chú hai bạn trẻ như thể cố gắng xác định xem chúng có chung cảm thụ hay không.

Kanae hiểu rõ.

Aya coi Masaru như một bản phân thân của mình. Không hề coi là đối thủ. Trong khi ở mức độ nào đó, Masaru vẫn coi Aya là đối thủ.

Chẳng lẽ Aya đang thỏa mãn với màn trình diễn tuyệt vời đến từ phân thân của mình? Có phần nào đó mà con bé đang giao phó âm nhạc của mình cho cậu bạn? Còn mình thì có ý định quay về hàng ghế khán giả?

"Ơ kìa, Kamaza Jin đâu?"

Aya bất chợt nhớ ra, dừng chân ngó quanh quất khắp sảnh.

"Chẳng thấy đâu cả."

"Cậu bé có mặt ở hội trường hả?"

"Đúng rồi, chẳng thấy nó đâu cả. Lạ thật, cứ nghĩ em ấy nhất định sẽ tới coi cơ. Cậu bé đó từng bảo là gần như nghe hết các màn trình diễn còn gì."

Aya lộ vẻ nghi ngờ, lượn lờ vòng quanh tìm kiếm.

Kanae bật ra.

Nếu vậy, người có thể đẩy Aya đối diện với cây đàn... người thực sự gọi con bé quay lại với sân khấu chính là...

Đầu óc Kanae tái tạo lại hình ảnh của cậu thiếu niên mặc áo sơ mi quần thụng.

Khi nhóm Aya đi ăn cà ri, Kazama Jin lại đang ngồi đối diện ông chú cho ở nhờ trong một căn phòng kiểu Nhật, chăm chú theo dõi từng động tác cầm cây kéo kỳ lạ dài ngoằng chẳng khác nào đang thêm cánh tay phụ trợ.

"Jin, cháu ăn tối chưa?"

Chú chủ nhà Togashi thi thoảng lại liếc sang cậu thiếu niên đang tập trung nhìn vào bàn tay mình đến đáng sợ.

Cậu bé hoàn toàn không nhận ra người ta đang nói chuyện với mình.

Không khí trong căn phòng như bị xoáy hút cả vào người cậu, Togashi chợt cảm thấy thiếu niên trước mắt mình vô cùng đáng sợ.

"Ơ? A, vâng. Cháu ăn rồi ạ."

Khi hai con ngươi trong suốt như mặt gương đã chịu động đậy, thiếu niên đổi tư thế, nhìn sang Togashi.

Chú bỗng cảm thấy nhẹ nhõm.

Chẳng biết Kazama Jin đã chủ động xin được học cách cắm ikebana[112] vào ngày ở nhờ thứ bao nhiêu không biết nữa.

Togashi thường xuyên vắng nhà, mà có ở nhà cũng bận rộn xoay vần với công việc ngoài cửa hàng hay trong xưởng. Vậy nên, chú gần như không chạm mặt cậu con trai của người bạn cũ đang nương nhờ ở nhà mình. Chú giao việc giúp đỡ đứa trẻ cho người nhà và nhân viên cửa hàng, Kazama Jin có vẻ cũng quen với cuộc sống ăn nhờ ở đậu kiểu này. Khi nghe kể là cậu bé không tốn nhiều công chăm lo, chú cũng cảm thấy nhẹ lòng, dù cũng hơi thấy có lỗi vì chẳng thể tự mình chăm lo chu toàn hơn cho cậu bé.

Một ngày nọ, chú tình cờ chạm mặt Jin khi rời nhà vào sáng sớm, và cậu bé đột ngột đề nghị "Chú có thể dạy cháu cách cắm ikebana vào lúc rảnh rỗi được không ạ?" Hình như cậu bé cũng thi thoảng ló mặt ra cửa hàng hoặc ghé vào xưởng, và từng nhìn thấy Togashi cắm ikebana.

Tuy chú thầm nghĩ trong lòng "Cháu còn đang dự thi, rảnh rỗi đến vậy sao?" nhưng cũng thấy vui vui khi đứa trẻ quan tâm tới công việc của mình. Chỉ hai từ "Được thôi" là mọi sự coi như đã định.

Nhưng bản thân Togashi cũng bận rộn, lịch trình dày đặc không khác gì trò chơi xếp hình, nên trù trừ mãi không có cơ hội.

Togashi cũng biết cuộc thi piano Yoshigae đòi hỏi trình độ cao và giới thiệu được nhiều ngôi sao, nhưng lại chẳng rõ thực lực của Kazama Jin, cũng không biết cậu bé đang là đề tài bàn tán của cuộc thi và chỉ nghe người nhà kể rằng cậu đã tiến vào được vòng Ba.

Lỡ Jin trượt từ sớm và lập tức quay về Pháp, họ đã chẳng có cơ hội ngồi đối diện với nhau như thế này.

Do phía đối tác gặp trục trặc hủy lịch trình, chú bèn dặn thằng bé từ sáng là có thể dạy nó vào giờ này hôm nay. Vậy nên, Kazama Jin quay về ngay khi nghe xong ngày diễn đầu tiên của vòng Ba. Cậu bé vừa nhai nhồm nhoàm miếng cơm nắm origiri mua được ở cửa hàng tiện ích dọc đường về, nên câu đáp đã ăn tối đúng là không hề gian dối.

Màn trình diễn của đứa trẻ này chắc cũng xuất sắc lắm.

Vào khoảnh khắc đó, khi cuối cùng cũng có thể thong thả đối mặt với Kazama Jin lần đầu tiên, Togashi đã cảm nhận được đứa trẻ trước mặt mình sở hữu tài năng phi thường, hoặc xét theo ý nghĩa nào đó cũng là một kẻ giống mình, dù tài năng thuộc một dạng thức khác.

Trên thực tế, không có nhiều nghệ sĩ cắm hoa kiêm luôn nghề trồng hoa. Hầu hết đều chọn mua hoa từ những cửa hàng hoa tươi quen thuộc. Togashi lại coi buôn hoa là nghề kinh doanh chính, là một trường hợp lạ trong giới "ikebana". Không giống nghệ sĩ piano chọn nhạc cụ mình ưa thích để chơi, mà giống như người sản xuất đàn piano lại kiêm luôn nghệ sĩ piano vậy.

Togashi không gọi công việc của mình là “ikebana” mà gọi đó là “yaike”.

Chú kế thừa huyết mạch tổ tông Kyoto thời xa xưa, lưu truyền lại trường phái “keshiki ike” rất hiếm có trong thời hiện đại.

“Keshiki ike” tuân theo đúng cái tên của nó, là một dạng cắm hoa tạo nên bản sao cảnh của núi non và danh lam thắng cảnh, một số còn tái hiện lại phong cảnh của thời kỳ Heian. Chính vì các khu vườn từ thời Heian vẫn còn lưu lại nguyên vẹn, nên nhiều khi nhà sử học lấy đó làm cứ liệu thay vì thư tịch cổ.

Mặc dù không có cơ hội để thử nghiệm trường phái “keshiki ike” quy mô lớn, nhưng hình như Kazama Jin tình cờ nhìn thấy chú làm công tác chuẩn bị cho một sự kiện diễn ra gần đấy và bắt đầu thấy hứng thú.

Togashi giải thích đơn giản về một số khái niệm trong nghệ thuật cắm hoa ikebana như “thiên - địa - nhân” và cắm minh họa ngay trước mắt Jin.

Rốt cuộc, chú lại chú trọng kỹ thuật “yaike” với mục đích tiếp nhận sinh mệnh của thực vật mà không bắt chúng chịu quá nhiều gánh nặng. Các kỹ năng cụ thể như cắt, bẻ, điều kiện nước hay nhiệt độ, rồi cả các kiến thức về môi trường sống của thực vật được nắm bắt toàn diện thành khái niệm “yaike”.

Jin chăm chú nghe giải thích, nhưng ánh mắt lại nhìn đăm đăm không rời chiếc kéo cắt hoa trên tay Togashi. “Cháu có thể cắt thử được chứ?”

“Được. Nhưng dùng cái kéo này tốn sức lắm. Cháu là nghệ sĩ piano, mai còn có một buổi diễn quan trọng nữa. Nó sẽ tạo gánh nặng lên đôi tay cháu, chỉ thử một chút thôi nhé.”

Togashi dặn dò trước như vậy nhưng Jin đã quờ tay với lấy chiếc kéo, vừa cắt cành vừa kiểm tra độ bén của lưỡi kéo và sức chuyển động của tay mình. Ánh mắt đó giống của một nhà nghiên cứu, càng cho thấy cậu bé này có sức quan sát đáng nể.

“Hừm. Jin, cho chú xem tay cháu nào.”

Togashi thấy cậu bé cầm chiếc kéo không hề lóng ngóng như người lần đầu sử dụng, liền cầm lấy tay cậu bé.

"Hô."

Bàn tay đẹp quá.

Togashi bất giác buột ra tiếng kêu cảm thán.

Bàn tay to, đầy đặn, lại còn rất mềm mại.

Không phải là những bàn tay thanh mảnh của dân làm nghệ thuật, mà là bàn tay dày dặn của người làm công. Bàn tay mang lại cảm giác của một người có thể thâu nạp bất cứ nghề nghiệp gì dù là thợ thủ công hay thương nhân.

Togashi chợt cảm thấy một ảo giác kỳ lạ.

Chú bỗng thấy mình khi đã vào tuổi xế chiều và Kazama Jin thành một chàng thanh niên ra dáng. Họ đang ôm rất nhiều cành hoa, cùng trang trí ở một hội trường lớn có rất nhiều người thuộc đủ chủng tộc ra vào như mắc cửi...

Một cây đại dương cầm đặt nơi hội trường đó. Bên cạnh Togashi đang cắm hoa, Jin mở nắp đàn lên và bắt đầu cắm cúi lên dây đàn...

Togashi thấy bối rối trước hình ảnh tưởng tượng đó, liền lắc đầu.

Không ngờ đấy. Nãy là điều gì vậy nhỉ?

"Dạ, chú Togashi suy nghĩ gì khi cắm hoa vậy ạ? Cháu thấy chú cắm hoa rất nhanh. Như thể mọi thứ đã thành hình sẵn trong đầu chú rồi."

Jin lại cầm lấy chiếc kéo cắt hoa, rà ngón tay mân mê đường cong của nó. Ai nhìn thấy Togashi cắm hoa, hầu như đều kinh ngạc trước tốc độ đó. Bởi chú luôn cắm hoa với tốc độ nhanh tới mức như tiếc nuối từng giây.

"Đúng rồi, chú luôn dặn lòng rằng làm càng nhanh càng đỡ gánh nặng lên thực vật."

Togashi tìm lời giải thích. Người ta hay đặt câu hỏi kiểu này cho chú, và đây cũng là câu trả lời chú thường dùng, nhưng

chẳng hiểu sao chú cứ có cảm giác không dễ dàng trả lời cậu thiếu niên trước mắt.

"Với cả khi đứng ở địa điểm cắm hoa yaike, cảnh vật vụt hiện lên trước mắt chú. Mọi thứ chỉ diễn ra trong một tích tắc, nên chú không thể để vuột mất nó. Chú muốn nhanh chóng tái hiện hình ảnh ấy nên không vội không được. Muốn vội thì cần có kỹ thuật cao, chú đã phải tập luyện cực kỳ khắc khổ. Ban đầu, các tác phẩm của chú chẳng ra đâu vào đâu, còn cảnh vật trong đầu nhanh chóng tan biến đi mất. Chú đã nhiều lần cảm thấy cay đắng lắm."

"Hê."

Kazama Jin kêu lên thán phục.

"Tốc độ."

Cậu lẩm bẩm từ đó trong miệng.

"Đúng rồi. Để hình ảnh nảy lên trong một tích tắc không bỏ đi mất, ta cần tốc độ."

Thiếu niên suy nghĩ rất lung.

Ánh mắt đó lại hóa thành chiếc gương.

"Chẳng là... cháu nói câu này có phần thô lỗ, nhưng ikebana mâu thuẫn chú nhỉ. Ta gấp uốn cắt bỏ những thứ có sẵn trong tự nhiên và trưng bày như thể chúng vẫn còn đang sống. Xét về một khía cạnh nào đó, ta sát sinh nhưng lại cố phô bày sự sống, chú không thấy mâu thuẫn sao."

Giọng điệu nhẹ nhàng đó lại khiến Togashi ngỡ ngàng. Cậu bé trước mắt sở hữu ngoại hình của một đứa nhỏ ngây thơ không hiểu sự đời, nhưng rõ ràng mang lại cảm giác của một người trưởng thành.

"Chú cảm thấy chứ."

Togashi thẳng thắn trả lời.

"Nhưng chúng ta vốn đã là sự tồn tại mâu thuẫn rồi, vì không sát sinh thì không thể sống. Cơ sở sự sinh tồn của chúng ta chính là việc ăn còn gì. Thú vui của việc ăn uống chỉ cách cảm giác tội lỗi sâu xa một tờ giấy mỏng. Chú luôn cảm thấy tội lỗi

mỗi khi làm yaike. Vì vậy, chú mới muốn tạo ra một tích tắc đỉnh cao đó."

Togashi vừa suy nghĩ vừa tiếp tục.

"Chú còn nhớ một câu khẩu hiệu của công ty mỹ phẩm như này. 'Một thoáng, hay một đời, cũng luôn xinh đẹp.' Có lẽ, một thoáng đó cũng là vĩnh cửu. Và ngược lại, thời gian tạo ra vẻ đẹp trong một thoáng đó cũng là một thoáng tuyệt vời nhất trong cuộc sống của nghệ nhân cắm hoa như chú. Có thể nói chính vì một thoáng đó là vĩnh viễn nên ta mới có thể tồn tại vĩnh viễn."

Kazama Jin ngó đăm đăm không trung, như đang tiếp thu ý nghĩa của lời giải thích kia.

"Ừm. Vậy ikebana cũng có nét giống âm nhạc chú nhỉ."

"Vậy hả?"

Jin khẽ khàng đặt cái kéo xuống mặt chiếu, khoanh tay lại.

"Ngay từ tính tái hiện, nó đã giống ikebana ở chỗ chỉ diễn ra trong một khoảnh khắc. Nó không thể ở lại mãi với thế giới này. Luôn chỉ là một khoảnh khắc, lập tức tan biến đi mất. Nhưng một khoảnh khắc đó lại là vĩnh viễn, khi ta tái hiện lại được nó thì có thể sống khoảnh khắc vĩnh viễn."

Jin ngắm nghía đầu một cành hoa Togashi đã cắm.

"Ừm.

Jin lại rên rỉ.

"... Vậy thì có cách nào mang âm nhạc ra ngoài không ạ?"

"Hả?"

Togashi không hiểu được ý nghĩa trong những lời lẩm bẩm của thiếu niên, bất giác hỏi lại.

Mang âm nhạc ra ngoài. Hình như chú đã nghe thấy thế.

Jin khẽ ngước mặt lên.

"Cháu đã hứa với thầy dạy piano của mình. Phải đem thứ âm nhạc bị nhốt lại trong những nơi chật hẹp ra ngoài chỗ rộng lớn hơn."

Togashi ngẩn ra.

Mang âm nhạc ra ngoài.

Chú không ngờ một thiếu niên còn đang tham dự dở cuộc thi lại mang những suy nghĩ này. Tuy chú không rành giới âm nhạc, nhưng một cậu bé ở lứa tuổi này mang theo suy nghĩ như vậy hẳn là hiếm có.

“Chuyện này không chỉ đơn thuần là cháu mang âm nhạc ra ngoài trời biểu diễn đâu nhỉ?”

Togashi hỏi lại, nhưng thiếu niên lại rên rỉ.

“Cháu nghĩ là không phải. Cháu từng cùng thầy chơi nhạc ngoài trời nhiều lần rồi, không giống như vậy đâu. Cháu vẫn chưa thể mang chúng ra ngoài được.”

Thiếu niên lắc đầu, lại nhặt cây kéo cắt hoa lên, dòm lom lom vào lưỡi kéo đen bóng.

“Khi chú Togashi cắm hoa, cả cành lẫn hoa vẫn như đang sống. Gần như chúng chẳng nhận ra là bản thân đã bị giết.”

Togashi giật thột trước hai chữ “bị giết” nhưng lại không thể rời mắt khỏi thiếu niên đang nhìn chăm chú lưỡi kéo.

“Khoảnh khắc và vĩnh viễn. Tính tái hiện...”

Thiếu niên không chú ý gì tới ánh mắt của Togashi, cứ chăm chú nhìn lưỡi kéo sáng loáng.

JE TE VEUX[113]

Khi mở mắt thức dậy, bên ngoài cửa sổ tối thui, lớp kính thủy tinh như rúm ró lại theo từng nhịp rung.

Cơn mưa lạnh đang lất phất ngoài kia, chỉ cần lại gần cửa sổ là khí lạnh đủ tuồn vào người.

Mieko bất giác run lên.

Cơn mưa đầu đông.

Bà cảm nhận được điều đó.

Cuối cùng cũng tới ngày thi cuối vòng Ba. Hôm nay có vẻ cũng là một ngày dài.

Sự mệt mỏi đã quá ngưỡng đỉnh điểm, tâm lý bỗng thư thái hơn hẳn khi vượt qua ngưỡng đó. Vậy nên, giai đoạn đầu vòng Hai mới là thời điểm khổ sở nhất.

Qua ngày hôm nay, công việc chấm điểm căn bản cũng kết thúc, nên bà có thể tự động viên mình. Cảm giác trông đợi vào sự giải phóng pha trộn cùng chút cảm giác cay đắng ngọt ngào vì muốn được nghe nhiều hơn nữa.

Đúng rồi, đúng là thế.

Mieko gật gù với chính mình.

Mỗi khi một cuộc thi gần kết thúc, ta đều cảm thấy như vậy.

Dù Ban giám khảo thuộc về các trường phái và quan điểm nghệ thuật khác biệt, họ vẫn là những chiến hữu cùng kề vai sát cánh cùng khoảng thời gian.

Bà thật sự cảm thấy mình đã cùng họ chiến đấu đúng theo nghĩa đen.

Nhiều giám khảo cao tuổi đến mức cỡ bà cũng chỉ thuộc tốp dưới, và họ đều rất cứng rắn. Nếu không cứng rắn, có lẽ họ đã không thể làm cái nghề bắt người khác lắng nghe âm nhạc của mình được rồi. Mà không chỉ vậy, các nghệ sĩ đã sống qua thời chiến, đều mang theo tinh thần mạnh mẽ trong người.

Trao đổi vài lời chào hỏi nho nhỏ, bà bước vào hội trường.

Như thường lệ, hình bóng Nathaniel lập tức lọt vào mắt bà.

Chẳng biết vì lẽ gì, bà nhận ra ánh mắt mình luôn tự nhiên tìm kiếm hình bóng của ông ấy.

Người đàn ông mà bà đã từng yêu, người đàn ông mà bà đã từng chung sống, người đàn ông đã từng cùng bà trải qua bao năm tháng cuộc đời. Một phần cảm xúc còn sót lại thi thoảng vẫn dấy lên trong lòng, nên mỗi lần nhìn thấy bóng dáng ông bà lại thấy lòng nhoi nhói.

Cảm giác như Nathaniel đã ngồi vào ghế từ sớm, đang trầm tư mặc tưởng điều gì đó.

Ông ta nghĩ tới chuyện gì vậy nhỉ. Về tương lai của đứa học trò, về người vợ và cô con gái dễ thương đang ở nơi xa. Hay lại nghĩ tới buổi hòa nhạc ông sắp sửa phải chỉ huy vào tuần tới.

Mà không, bà biết rồi.

Mieko ngồi vào ghế, khẽ lắc đầu.

Có lẽ không chỉ mỗi Nathaniel, hầu như các giám khảo đều ít nhiều nghĩ đến chuyện này.

Kazama Jin có lọt nổi vào Chung kết hay không.

Cũng không phải, nói chính xác ra là... có thể cho Kazama Jin lọt vào Chung kết hay không?

Hôm nay, Ban giám khảo chắc chắn sẽ tập trung vào điểm này.

Bà khó tìm ra được bất kỳ yếu tố nào khác để tranh cãi. Thứ tự người lọt vào Chung kết cũng sẽ được quyết định.

Các thành viên Ban giám kháo ngồi tại chỗ, lặng lẽ đợi mở màn.

Nhưng Mieko hiểu cả.

Ngay cả khi họ giả vờ bình thản, vẫn luôn có những kỳ vọng.

Họ đang thầm chờ mong coi ngôi sao mưu mẹo kia sẽ trình diễn theo kiểu gì.

Mieko cũng không thể phủ nhận sự phấn khích trong lòng.

Một phần nào đó trong bà như đứa trẻ kiên nhẫn đợi mở hộp quà, hồi hộp tự hỏi cậu trai đó sẽ cho mình thứ gì.

Suốt từ vòng Một, giám khảo đã phân thành hai phe ủng hộ và phản đối, Kazama Jin lọt vào tới tận đây chẳng khác gì đi trên một lớp băng mỏng hay luồn lách qua con đường hẹp trên vách đá.

Điều thú vị là thời gian càng lâu sự ủng hộ càng dần tăng lên.

Ngay cả những giám khảo từ chối gay gắt nhất cũng dần mong muốn được nghe lại màn trình diễn của cậu bé một lần nữa. Có thể nói những người thể hiện sự ghét bỏ kiểu "không cam lòng" hay mang suy nghĩ "thôi cứ thử nghe lại một lần xem sao" giờ lại thành những người hâm mộ lớn của Kazama Jin.

Thằng bé là quái vật phương nào?

Thằng bé là thứ gì vậy?

Bà đoán những người ủng hộ cũng không thể dám chắc. Nhiều người nghe cả hai phần trình diễn cũng vẫn đang băn khoăn không biết nên tiếp nhận thằng bé theo kiểu nào.

Mieko là một trong số họ.

Bà không khỏi cảm thấy mất mặt vì sự "thay đổi 180 độ" theo lời Smirnoff nhưng cũng chẳng thể phủ nhận rằng mình đã bị màn trình diễn của đứa trẻ này hấp dẫn. Dẫu vậy, sự thật là bà vẫn không khỏi băn khoăn nhận định của mình có chính xác hay đang mắc vào một cái bẫy nào đó.

Và các giám khảo cũng đã mơ hồ nhận ra.

Sự quỷ quyệt và kinh sợ từ cái bẫy của Hoffmann.

Kazama Jin có lọt được vào Chung kết hay không cũng đồng thời thể hiện vị thế của từng người bọn họ với tư cách một nghệ sĩ âm nhạc.

Mieko như đang nhìn thấy nụ cười của Hoffmann. Nụ cười bí ẩn đó rất hoàn hảo cho mấy từ tinh quái và tự mãn.

Giờ bà mới nhận ra họ đã rơi vào bẫy ngay tại buổi tuyển chọn ở Paris. Và từ đó đến nay, họ đã bị nối vào một sợi dây dẫn lửa.

Chúng ta bị cuốn hút bởi lớp giấy gói quà xinh xắn do Hoffmann cất công chuẩn bị mà không nhận ra sức công phá kinh hồn của quả bom bên trong cái hộp.

Thầy ấy đã chuẩn bị một sợi dây dẫn dài thật dài cho quả bom mình gài sẵn.

Rốt cuộc, Hoffmann đã gài sẵn cái bẫy này ngay từ khi còn sống, mà không, phải nói là từ rất lâu về trước kể từ khi bắt đầu chỉ dạy cho Kazama Jin. Không biết thầy đã đốt sợi dây dẫn lửa từ khi nào, nhưng nó không hề tắt mà vẫn âm ỉ cháy tiếp đều đặn và bền bỉ, tiến gần đến một vụ nổ tưng bừng.

Cả ban giám khảo ở đây đang đỡ hộp quà đó trong tay.

Một món quà trời ơi đất hỡi.

Ngọn lửa nơi đoạn dây dẫn nối với cái hộp đang bén dần về phía bọn họ.

Họ sẽ vứt thẳng nó đi không cần mở nắp hộp ra, sẽ giẫm lên ngọn lửa để dập tắt nó, hay cứ giữ lấy cái hộp và đợi một màn nổ hoành tráng.

Mieko không khỏi cảm thấy Hoffmann đang nhìn chăm chăm bọn họ bằng ánh mắt lạnh lùng.

Chắc chắn Nathaniel cảm nhận được ánh mắt đó rõ rệt hơn bất cứ ai khác.

Sao nào? "Cô/cậu" tính thế nào? Con người "nghệ sĩ" của "cô/cậu" tính thế nào?

Câu hỏi đó như từng nhát dao đâm vào lòng mỗi giám khảo.

Bà chắc rằng Hoffmann sẽ không trách bọn họ vì buông bỏ cái hộp. Và thầy cũng chỉ khẽ nhún vai và nói "không được rồi" nếu bọn họ hấp tấp giẫm lên sợi dây dẫn để dập tắt lửa vào những giây phút cuối cùng.

Nếu bọn họ vứt bỏ chiếc hộp và trùm chăn lo sợ một vụ nổ bùng lên, người ấy sẽ nhanh chóng bước đến nhặt cái hộp lên và lặng lẽ rời đi.

Đúng như lời ông nói, Kazama Jin sẽ trở thành "món quà" hay "tai ương" đều tùy thuộc vào bọn họ.

Mieko ngậm ngụm nước khoáng trong miệng. Ngạc nhiên thấy cổ họng mình khô khốc.

Ôi trời, mình thật sự đang lo lắng. Chẳng phù hợp địa vị gì cả.

Bà bèn uống thêm ngụm nữa.

Chỉ đoan chắc được một điều.

Mieko lau miệng, dựa người vào lưng ghế.

Nếu hôm nay Kazama Jin trượt, thì mãi về sau này... trong một tương lai không xa... cái danh những giám khảo đánh trượt Kazama Jin sẽ mãi mãi đeo bám bọn họ.

Hội trường lại chật kín ngay từ lúc mở cửa.

Các khán giả mắt sáng trưng đang cố tranh nhau ghế ngồi phía trước.

Aya, Kanae và Masaru đồng loạt thở phào khi giành được mấy ghế ở khu vực đằng sau.

Hàng ghế khán giả đầy hào hứng và nhiệt thành đến mức khó thở.

"Oa, kín chỗ rồi kìa."

"Chưa gì đã phấn khích thế này."

Aya và Masaru thì thầm với nhau, nhưng vẫn có một bức tường trong suốt ngăn cách giữa người đã hoàn thành màn trình diễn và người đang đợi tới lượt.

"Thích thế, Ma-kun. Cậu có thể thong thả nghe nốt các màn trình diễn của vòng Ba rồi."

Trước vẻ thư thái của Masaru, Aya không khỏi ghen tị.

"Xin lỗi nhé. Do A-chan thi cuối mà."

Masaru cười trừ.

“Nhưng màn trình diễn của mình khép lại một cuộc thi cũng là trải nghiệm khó có mà? Coi như người được lưu lại với cuộc thi lâu nhất.”

“Cũng phải. Có cả cách suy nghĩ đó nữa.”

Aya cũng cười trừ.

Người được nếm trải hương vị của cuộc thi lâu nhất. Người được tận hưởng nó tới kiệt cùng. Xét ngược lại, chẳng phải là người chịu khổ nhất đó sao.

“Kazama Jin đâu?”

Masaru ngó một vòng.

Aya giật mình.

“Không thấy đâu cả. Bình thường thằng bé vẫn luôn ngồi ở loanh quanh góc kia mà.”

Kanae cũng dáo dác nhìn quanh.

“Cậu bé bảo thích đứng ở lối đi hơn ngồi ghế thì phải.”

“Em ấy nói đứng như thế tập trung nghe được hơn.”

“Tối hôm qua cũng không thấy đâu. Chắc là đang luyện tập ở đâu đó rồi không chừng nhỉ?”

Aya vừa nghe Masaru và Kanae thì thào với nhau, vừa cảm thấy cõi lòng xốn xang kỳ lạ.

Ơ kìa, sao thế nhỉ. Mình đang ở trên trời à. Mình hoàn toàn không có ý thức gì về chuyện bản thân là thí sinh cuối cùng của cuộc thi này. Mà lại quan tâm chuyện gì thế nhỉ?

Aya cố gắng nắm bắt những cảm xúc bồn chồn trong lòng, nhưng ngỡ ngàng nhận thấy cõi lòng mình tĩnh lặng, cảm xúc không dao động tí ti.

Tận hưởng cuộc thi tới kiệt cùng.

Đúng là mình đã phát hiện ra “Cuộc thi”. Mình cũng tận hưởng rất nhiều màn trình diễn. Mình cũng hứng thú trước bối cảnh của nhiều thí sinh khác nhau. Nhưng đó là niềm vui mình được “tận hưởng” trong vai trò một khán giả.

Thú thật, sự “tận hưởng” đó khác với ý nghĩa trong lời nói của Masaru.

Người được lưu lại với cuộc thi lâu nhất.

Cậu ấy nói với tư cách là một thí sinh, một nghệ sĩ. Đang có ý chỉ sự "tận hưởng" khi tranh đấu.

Điểm này thì sao nhỉ? Mình lại khác. Mình không hề "tận hưởng" trong vị thế một thí sinh. Mình chỉ đơn thuần là một người khách thôi.

Cảm xúc trong lòng Aya càng lúc càng trĩu nặng.

Trọng lực như kéo trì thân thể, ghế ngồi như sắp sửa rơi xuống cửa sập sân khấu.

Mình ở đây vì điều gì?

Câu hỏi cô vẫn luôn né tránh bấy lâu lại bật lên trong lòng.

Những tiếng người xôn xao chung quanh bỗng chốc nhòa đi, Aya như ngồi một mình trong hội trường vắng ngắt.

Đúng là cô vẫn thấy sân khấu rất vui. Cô khoan khoái khi được biểu diễn trước mặt khán thính giả.

Cô được gặp mẹ. Được bay vào tận vũ trụ.

Cô chỉ đang chạy trốn. Cô ý thức rõ mình chỉ đang giả vờ không nhìn ra nỗi sợ hãi của chính mình.

Cô đang có một trải nghiệm vô cùng quan trọng.

Một lần nữa, cô hiểu được âm nhạc tuyệt vời đến bậc nào.

Nhưng điều này mang ý nghĩa gì đây?

Aya ngỡ ngàng nhận ra mình đã mất đi hứng thú trong vai trò thí sinh dự thi.

Âm nhạc thật tuyệt vời.

Đó là sự thật tuyệt đối.

Mình sẽ tiếp tục sống cùng âm nhạc. Mình sẽ mãi biểu diễn. Mình sẽ tiếp tục ở bên âm nhạc. Những điều này đều không sai. Nhưng mà những thứ đó lại không hề có sự kết nối bức thiết nào với cuộc thi trước mắt. Nó đã đứt đoạn ở điểm nào đó, và mình cũng không nghĩ nó sẽ liên kết với cuộc đời âm nhạc của mình sau này.

Aya bất giác rùng mình.

Trước mắt cô đang hiện lên hình ảnh chính mình thong thả rời hội trường khi cuộc thi này kết thúc, chỉ còn lại những cảm xúc như "A, hay ho quá" "mình sẽ lại đi nghe biểu diễn nữa".

Điều này sao lại đáng sợ tới vậy nhỉ?

Aya hoảng loạn.

Cứ thế không phải tốt sao? Cô là dạng người như vậy. Chẳng phải cô vẫn thích coi cuộc thi mình tham dự chỉ như một buổi diễn dài sao.

Điều này có ổn không?

Cô cứ mãi tự hỏi tự trả lời chính mình.

Mình thấy thế là tốt rồi sao? Sau này mình tính thế nào?

Vậy cũng được mà, một bản thân khác đáp lại như vậy.

Giọng nói này lại lào xào đầy tuyệt vọng.

Thành quả đã ra rồi đó. Tóm lại, mình không khiến thầy Hamazaki phải xấu hổ. Khán giả cũng vui lòng, cánh báo chí cũng lấy đủ tin rồi. Giữ được mặt mũi cho mình, chẳng phải là đáp ứng được mong đợi rồi sao?

Nhưng thật sự chỉ có vậy thôi sao?

Cô không thể ngăn mình ngờ vực.

Sau này, mình định thế nào?

Aya không nhận ra thân thể mình đang đẫm mồ hôi.

Cô không hề thấy cảnh tiếng chuông đã réo lên, khán giả vội vã ổn định chỗ ngồi. Cứ mãi ở một mình trong hội trường và nghe lực hút đang nhấn chìm mình trên ghế ngồi.

Thí sinh đầu tiên của ngày thứ hai vòng Ba là một cậu trai người Hàn Quốc.

Chàng trai cao ráo mang khí chất rực rỡ và màn trình diễn lấy Rachmaninoff làm trung tâm, phong cách kỹ thuật cũng khá phù hợp với khung chương trình của mình.

"Hê, hào nhoáng ghê."

“Không hề cảm nhận được điều này trong các màn trình diễn ở vòng Một và vòng Hai nhỉ.”

Masaru và Aya khẽ thì thầm với nhau.

Kanae cũng đồng tình.

Thí sinh cũng có nhiều loại, một số người khởi đầu bình bình nhưng tiến sâu vào vòng trong thì lại bắt đầu tỏa sáng như bước vào lãnh địa của mình. Sinh lực nơi bản thân cậu ta và lịch trình cuộc thi ăn khớp và tỷ lệ thuận với nhau. Chắc chắn khi vào tới vòng Ba, cậu ta cũng có thêm tự tin vào bản thân.

“Cậu trai này ngầu quá.”

Kanae rủ rỉ vào tai Aya.

“Ừ, có vẻ được nhiều người thích đấy.”

Chắc khá nhiều khán giả mang cùng suy nghĩ, màn trình diễn vừa kết thúc những tiếng reo hò dữ dội dậy vang.

Thí sinh tiếp theo cũng là người Hàn Quốc. Một cô gái.

Họ có thể thoải mái lắng nghe màn trình diễn của cô gái này.

Những thí sinh đủ sức lọt vào tới tận vòng Ba hầu như đều thuộc trình độ khiến người nghe phải có những khoảnh khắc ngỡ ngàng “đúng người rồi”.

Các thí sinh đều chỉ tầm trên dưới hai mươi, nhưng họ đã trình diễn rất thành thục với những khung chương trình bắt tai.

Còn trẻ thế này mà đã diễn cứng vậy sao. Aya trầm trồ.

“Cô bé này cũng ổn ghê nhỉ.”

“Ai cũng giỏi hết.”

Hai đứa lại thì thào với nhau.

Cô cảm nhận được một lần nữa trình độ đáng nể của cuộc thi này. Ai nấy đều một chín một mười khi đứng trên sân khấu.

Nhìn thế này, cô mới thấy Masaru hay Aya giỏi thế nào khi tài năng họ nổi bật hẳn lên.

Và cả cậu bé Kazama Jin kia nữa.

Kanae cảm nhận đâu đó khán giả đang chờ mong Kazama Jin.

Khán giả mong đợi vào Masaru ngày hôm qua, còn hôm nay là Kazama Jin.

Bầu không khí độc lạ và thứ âm nhạc độc lạ của cậu bé ấy.

Màn trình diễn cực kỳ tuyệt vời và đầy sự quyến rũ nhưng bỗng dưng khiến bản thân lo lắng trước sự mê mải khùng điên của chính mình. Một tài năng kỳ lạ không biết nên dùng cách nói nào để thể hiện. Khi lắng nghe, ta sẽ hoàn toàn bị cuốn hút vào thứ âm nhạc đó nhưng nghe xong rồi lại chẳng biết nên tái hiện sức hấp dẫn đó theo cách nào.

Kanae vẫn không biết nên tiếp nhận cậu bé này theo kiểu gì. Điều này rất hiếm khi xảy ra.

Cô khẽ đánh mắt tìm hình bóng của Kazama Jin trong hội trường.

Những bóng đen đứng chật mấy góc hội trường.

Hôm nay, người ta đã phải đứng xem từ sáng sớm.

Cậu bé ở đâu? Giờ đang nghĩ gì?

Trong khi Kanae đang lo lắng không biết Kazama Jin mất tích nơi nào, cậu bé đang ngồi ở góc cuối cùng của hội trường.

Thiếu niên thức dậy từ sớm và cứ bồn chồn tay chân suốt từ sáng nên mới bỏ ra ngoài đi lang thang trong mưa. Cậu len vào trong hội trường ngay sát giờ biểu diễn, đành ngồi thụp xuống tại chỗ giữa đám người đang đứng lố nhố. Nếu chỉ nhìn lướt qua chắc không ai nhận ra cậu.

Thiếu niên cuộn tròn thân thể dẻo dai, lắc lư đầu và thư thái lắng nghe màn trình diễn của nữ thí sinh Hàn Quốc.

Hừm. Nơi đó tuyệt vời ghê.

Cậu đang cùng cô đắm chìm vào thế giới âm nhạc của mình.

Nơi này có vẻ là một tòa lâu đài. Bên trong khối kiến trúc cũ kỹ. Một thế giới vững chắc mà yên tĩnh. Bầu không khí tĩnh lặng tích tụ qua nhiều năm tháng.

Cô gái mặc bộ váy theo phong cách cổ điển, đắm chìm trong thế giới của riêng mình. Cô hoàn toàn không nhận ra Jin đang ở

ngay bên cạnh.

Jin ngơ ngác nhìn chung quanh.

Bức tường đá. Sàn nhà ván gỗ.

Ánh đèn dầu lay lắt.

Hê, nơi này có lịch sử khá lâu đời đây. Chắc thuộc về một thời đại xa xưa nào đó ở châu Âu.

Bỗng, Jin như nghe thấy ai đó kêu gọi mình, liền rời khỏi chỗ cô gái. Cuối cùng, ý thức của cậu dần dần được đưa đến một nơi xa xăm nào đó.

Ra ngoài. Ra ngoài.

Jin rời khỏi tòa lâu đài, bước ra một chốn rộng lớn.

Cỏ lạo xạo dưới gót giày. Một đồng cỏ đơn sơ.

Ở không xa, cậu thấy bóng thầy Hoffmann đang dạo bước giữa đồng cỏ. Thầy chắp tay ra sau lưng, bước đi thong thả, người hơi cúi.

Ra ngoài. Ra ngoài.

Làm thế nào để đưa chúng ra ngoài đây? Đưa âm nhạc tới một nơi rộng rãi.

Jin đuổi theo dáng lưng thầy mình.

Thầy ơi, đợi em với.

Gió thổi vi vu. Ánh nắng mơn man trên gò má.

Trong cảnh tranh tối tranh sáng, cậu cảm nhận được ánh sáng nhưng lại thấy rất đỗi mơ hồ.

Thầy dừng bước và đột ngột quay lại. Cậu chỉ kịp thấy được một chút góc mặt của thầy, nhưng thầy đã lại xoay người đi tiếp.

Những tiếng lách cách vang lên.

Jin ngưng đuổi theo thầy mình, nhìn về phía phát ra âm thanh.

Togashi đang cắt một cành cây. Chú thoăn thoắt cắt những cành bồ liễu bằng cây kéo kia với tốc độ cực nhanh, rồi ôm đầy cánh tay.

Phải càng nhanh càng tốt. Đến mức chúng không nhận ra là mình đã chết.

Cậu nghe văng vẳng giọng của Togashi.

Vĩnh viễn là khoảnh khắc, khoảnh khắc là vĩnh viễn.

Jin mở tròn mắt.

Tràng pháo tay vang dội.

Màn trình diễn của cô gái kia đã kết thúc từ bao giờ, và cô đang cúi chào thật thấp trên sân khấu. Tiếng hò reo và những tràng pháo tay càng lúc càng lớn.

Cánh cửa dày cui sau lưng rít lên và mở ra, Jin hấp tấp đứng bật dậy.

Cậu bị cuốn theo dòng người, đẩy ra tới tận ngoài sảnh.

Ra ngoài. Ra ngoài.

Jin vẫn còn ngẩn ngơ, chậm chạp lê bước ra chỗ mấy cánh cửa thủy tinh cao tới tận trần nhà.

Hơi lạnh từ bên kia lớp cửa kính truyền vào chỗ cậu.

Cơn mưa lạnh lẽo ngoài kia. Bao người đang giơ ô đi lại.

Sắp vào đông tới nơi rồi.

Jin sẽ sàng sờ tay lên mặt kính. Cơn lạnh khủng khiếp ngoài dự đoán khiến cậu rụt tay lại theo phản xạ.

Dù đang ngắm nhìn khung cảnh đời thực, tâm hồn cậu vẫn đang lơ lửng trong đồng cỏ mình nhìn thấy khi nãy. Hai khung cảnh xếp chồng lên nhau, hòa trộn với nhau và thu lại trong tầm mắt cậu.

Bóng lưng thầy Hoffmann mãi xa dần, tan biến vào trong màn sương.

Em nên làm thế nào? Em nên làm cách nào?

Jin cố hỏi với theo bóng lưng xa xăm của thầy mình.

Cậu từng cùng thầy chơi piano ở ngoài trời nhưng cũng không đúng. Thực sự không cảm thấy sự giải phóng của âm nhạc. Cậu chỉ ý thức được sự vui sướng, và chắc chắn việc đó không mang cùng ý nghĩa với câu nói "mang âm nhạc ra ngoài" của thầy.

Thầy từng nhận thấy điều đó bao giờ chưa?

Cậu đã hỏi câu đó.

Thầy liền bật cười và trả lời.

Có chứ. Tuy không nhiều đến thế... chỉ vài lần thôi. Vài lần ít ỏi đếm được trên đầu ngón tay.

Thầy đáp lại, những ngón tay khum lại như đang cố bắt lấy thứ gì đó.

Jin chậm rãi bước đi. Cậu muốn hít thở không khí ngoài trời.

Cánh cửa tự động mở ra, khí lạnh tuồn vào.

Không khí bên ngoài thật lạnh, thật ẩm ướt.

Mang hương mùa đông.

Jin chậm rãi bước ra ngoài.

Do hội trường nằm trong một khu thương mại tổng hợp, cậu có thể đi bộ tới tận nhà ga mà không lo mưa xối lên người. Khu vực không có mái che phía trước hội trường được xây theo khối tròn, bục đá đã ướt đầm nước mưa.

Jin ngước lên bầu trời.

Không có gió, mưa lặng lẽ rơi.

Ở một nơi xa xăm, sấm đang gầm lên ùng ục.

Sấm mùa đông. Một thứ gì đó đang sủi bọt lên trong lòng cậu.

Không thấy chớp.

Bầu trời mang màu xám không đậm không nhạt, quệt nguyên một mảng màu nặng nề.

Không gợi cảm giác xa gần, cũng chẳng cảm thấy điểm nhấn nào.

Trong cái khung cảnh xám xịt đó, mưa rơi xuống và vẽ nên những vạch đen.

Cậu đang ở dưới mái che nhưng mưa vẫn tạt được vào người nên gò má đã hơi ẩm ướt.

Ra ngoài.

Không khí lành lạnh của bên ngoài đang bao bọc lấy thân thể, Jin vẫn thấy mình đang bị mắc kẹt ở đâu đó. Đó chính là cảm giác bồn chồn không thể ngồi im từ khi thức dậy sáng nay.

Mình nên đi đâu. Mình nên đưa chúng đến nơi nào.

Cậu bé chỉnh lại cái mũ, bước đi.

Theo con đường hầm dài hướng tới nhà ga.

Jin lặng lẽ nhập vào dòng người đã thu ô đi lại dưới ánh sáng của những ngọn đèn huỳnh quang.

Mình muốn thoát ra. Muốn ra một nơi rộng lớn. Mình muốn ra ngoài.

Đường hầm ẩm ướt thật khó thở.

Không phải nơi này.

Jin rảo bước.

Cậu gần như chạy ra khỏi đường hầm đó.

Ra ngoài một quảng trường gần như trống vắng phía trước nhà ga.

Jin thở hồng hộc, đứng như trời trồng.

Tuy bị nhà ga to lớn trấn giữ, bầu trời chỗ này cũng rộng rãi hơn nhiều.

Một bầu trời mơ màng xám xịt. Chẳng hề thấy ánh sáng.

Jin trống rỗng ngước nhìn bầu trời.

Mưa đang lặng lẽ vỗ lên mũ cậu. Chỉ có những tiếng rào rào của mưa tràn ngập thế giới này. Dù là giữa tiếng còi ô tô, hay tiếng người hô gọi nhau, thanh âm của mưa vẫn vô cùng tĩnh tại.

Hôm nay, ong mật không bay nhỉ.

Cậu không nghe thấy tiếng vỗ cánh thân thương đó.

Thầy đang ở nơi đâu, Jin thầm nghĩ.

Quản lý sân khấu Takubo giật mình khi thấy cậu thiếu niên đứng trơ như phỗng bên cánh gà chẳng khác gì một hồn ma.

Số báo danh trước Kazama Jin đang biểu diễn trên sân khấu.

“Sao thế, cậu Kazama?”

Takubo cố giữ giọng mình thật điềm tĩnh, nhưng cậu thiếu niên không hề phản ứng.

Bình thường, họ sẽ chuẩn bị cho thí sinh tiếp theo một phòng nghỉ để luyện tập, đợi thí sinh trước đó hoàn thành bài thi mới đi gọi.

Nhiều người vẫn cố luyện tập cho tới sát giờ thi, nhưng Kazama Jin lại hầu như chẳng tập mấy. Cậu bé còn bảo muốn cố gắng lắng nghe màn trình diễn của các thí sinh khác trên hội trường, nên họ cũng đã quen với việc cậu bé xuất hiện vào sát giờ lên sân khấu.

Chẳng biết ai đã tinh mắt nhận ra mà cho cậu vào, tình trạng của Kazama Jin rõ ràng rất kỳ lạ.

Takubo hỏi chuyện cậu bé, nhưng ánh mắt đó vẫn không hề lấy lại sự tập trung.

Mái tóc cậu bé vẫn bù xù như mọi bận, nhưng đầu tóc và áo đều đang ướt nhẹp nước mưa.

“Nhờ ai đó lấy cho tôi cái khăn đi.”

Khi một nhân viên dè dặt bước lại gần, Takubo nhẹ giọng nói vậy.

Ai đó lập tức đưa cho ông cái khăn bông, ông liền nói “dùng cái này lau người đi” và định dúi nó vào tay cậu nhưng cậu bé vẫn ngây ra như phỗng.

Không còn cách nào khác, Takubo đành phải kéo cánh tay thiếu niên tới một góc chỗ cánh gà và lau đầu cho cậu.

Cảm giác khi sờ lên mái tóc bù xù mềm mềm đó chợt gợi ông nhớ tới thuở con trai mình còn bé.

A, đã bao lâu rồi ông không được lau đầu cho một đứa trẻ như thế này.

Tại sao cái cảm giác thương nhớ ngọt ngào nghèn nghẹn đó lại tắc đầy lồng ngực như thế?

“Kazama, cháu có sao không? Cháu thấy mệt hả?”

Lúc ông ghé tai cậu hỏi nhỏ, thiếu niên thình lình bừng tỉnh và mở tròn mắt ngó quanh.

Takubo giơ ngón trỏ lên môi, khẽ "suỵt" một tiếng.

"Cháu đang ở bên trong cánh gà đó."

"Đến lượt cháu rồi ạ?"

Kazama Jin sững sờ.

"Không, chưa tới đâu. Thí sinh trước cháu vừa mới bắt đầu màn trình diễn, chưa được một nửa đâu."

"Vậy ạ?"

Cậu bé im bặt một thoáng rồi thở phì ra não nề.

Cuối cùng, cậu cũng quay về với thế giới hiện thực, đôi mắt cũng lấy lại thần sắc.

"Cháu ngồi tạm ở đó đi."

Takubo trỏ vào một cái ghế đẩu nhỏ, cậu bé liền ngoan ngoãn làm theo. Cái khăn vẫn quấn nguyên trên đầu. Cậu lại chìm vào suy tư.

Thiếu niên đã trở về với thực tại, nhưng lần này là với ánh mắt ông chưa từng thấy nơi cậu.

Cậu bé đang tập trung vào thứ gì đó tới mức đáng sợ.

May mắn là sức khỏe cậu không sao, cũng không rơi vào trạng thái hoảng loạn.

Takubo tạm nuốt trôi cục lo lắng. Lát nữa đành phải xác nhận lại tình hình với các nhân viên khác về việc đưa cậu bé vào trong cánh gà ở thời điểm này thôi.

Khoảng ba mươi phút sau đó, Jin cứ bất động tập trung suy nghĩ điều gì đó. Cậu bé hoàn toàn không để tâm đến tình hình chung quanh, cũng có vẻ không nghe màn trình diễn của thí sinh trước mình ở trên sân khấu.

Lần nào đứa trẻ này cũng làm ông ngạc nhiên.

Takubo chốc chốc lại đánh mắt sang xem xét tình trạng cậu thiếu niên, rồi lại lia về phía sân khấu.

Khúc nhạc cuối cùng đã kết thúc.

Takubo mở cửa, lắng nghe những tràng pháo tay và tiếng reo hò dậy vang, và đón chào cậu thanh niên người Nga đang hớn hở quay lại.

Ồ, niềm vui trên gương mặt cậu trong khoảnh khắc đó không thứ gì đánh đổi được.

Những tiếng tung hô vẫn không ngớt.

Khi người ta thúc giục cậu quay trở lại sân khấu, cậu thanh niên nở nụ cười ngại ngùng rồi lại bước ra ngoài.

Chắc cần thêm lần nữa.

Takubo bất chợt nhìn sang Kazama Jin, và giật thột.

Cậu bé vẫn nhìn chăm chăm vào một điểm dưới sàn nhà, không động một mảy may.

Những tiếng hò reo hay những tràng vỗ tay đều không lọt vào đôi tai ấy.

Takubo chúc mừng thí sinh vừa quay lại từ sân khấu, nhưng cũng không thể buông lơi sự chú ý khỏi cậu thiếu niên đang ngồi lầm lũi trong cánh gà mờ tối.

Thằng bé đang bận tâm suy nghĩ chuyện gì thế nhỉ? Giờ nó đang nhìn thấy điều gì?

Chàng thanh niên người Nga đang bừng bừng phấn khởi trước màn trình diễn, nghe những lời chúc tụng của các nhân viên rồi rời đi. Chắc hẳn hoàn toàn không để ý thấy thí sinh tiếp theo đang ngồi lì ngay đấy.

Trong khi cõi lòng ông đang nhộn nhạo, khán giả đang lục tục đứng lên khỏi ghế và rào rào rút ra ngoài sảnh.

Thợ lên dây Asano cũng tới nơi.

“Xin chào.”

Asano vừa cất tiếng chào, Takubo đã đánh mắt ra hiệu về phía Kazama Jin đang ngồi thừ một chỗ.

“Ơ kìa, cháu đến rồi đấy hả?”

Asano vừa ướm lời, lập tức nhận ra tình trạng lạ thường nơi đứa trẻ.

“Có chuyện gì vậy?”

Asano dè dặt hỏi Takubo.

“Tôi chả rõ nữa. Hình như thằng bé đang nghiền ngẫm chuyện gì đó.”

“Nhưng nếu không lên dây đàn... màn diễn khi nãy máu lửa lắm đó.”

Cậu bé sẽ dùng tiếp cây đàn piano thí sinh vừa nãy sử dụng.

“Cậu Kazama, cậu Kazama.”

Asano lại gần thiếu niên, vừa lay vừa gọi.

“A, chú Asano.”

Ai ngờ cậu bé lập tức ngẩng đầu lên. Nét mặt đó rất bình tĩnh, nên Takubo cũng thầm nhủ “Tốt rồi, nó ổn cả.”

“Nào, hôm nay ta tính sao đây? Chú sẽ làm bất cứ điều gì theo mong muốn của cháu.”

Asano cười cười nói vậy, Jin thành thật suy nghĩ trong khoảnh khắc rồi mở miệng.

“... Cháu muốn âm thanh vọng tới tận trời.”

“Sao?”

Asano lẫn Takubo đều đồng thanh hỏi lại.

Jin vẫn giữ vẻ mặt nghiêm túc, chỉ tay lên trời.

“Hãy để cho thầy Hoffmann được nghe thấy ạ.”

Giọng nói đó cực kỳ nghiêm nghị.

Asano bỗng nhiên thấy áp lực dồn lên thân, giật mình thẳng lưng lên trong cơn choáng váng nhẹ.

Gã nuốt nước bọt đánh ực.

“... Cụ thể là thế nào?”

“Mềm mại.”

Jin lập tức đáp.

“Xin chú chỉnh ngược lại hẳn với âm thanh tươi trong.”

Eiden Aya bước vào trong phòng đợi, nhanh chóng thay sang đồ biểu diễn.

Bộ váy này mang sắc đỏ gần với tông tươi. Cô đã mặc tới bộ trang phục thứ ba rồi.

Cô chợt nhớ tới những bộ váy đỏ của Jennifer Chang. Bộ nào bộ nấy đều hết sức lộng lẫy. Không biết cô ấy mua những bộ trang phục như vậy ở đâu nhỉ. Mà nhà người ta giàu thế, có khi là hàng đặt may.

Cô bỗng thấy bộ váy màu bạc cất trong tủ đồ tại khách sạn hiển hiện trước mắt.

Bộ váy sẽ dùng cho đêm Chung kết. Chẳng biết cô có cơ hội mặc lên người bộ váy đó không.

Cô thay đồ trong nháy mắt, trang điểm sơ qua.

Tay áo xếp nếp nên có thể cử động vai và cánh tay rất dễ dàng. Cô vẫn đang đi giày bệt, lát nữa, trong cánh gà sân khấu sẽ đổi sang đôi giày để mang với váy dạ hội.

Được rồi, OK.

Aya xoay hai cánh tay, nhìn vào gương rồi gật mạnh đầu một cái.

Aya hầu như chẳng luyện đàn thêm.

Cô chỉ muốn nhanh chóng quay lại Hội trường để nghe màn trình diễn của Kazama Jin.

Bộ váy này quá nổi bật ở ngoài Hội trường, nên cô khoác tạm một cái áo len cardigan màu đen bên ngoài. Cô sẽ quay lại kịp trước lúc màn trình diễn bắt đầu nhưng phần thi của cậu bé luôn dày đặc người đứng xem, cô chỉ lo không chen lấn nổi.

Trái tim cô đập thình thịch, chẳng hiểu sao lại hồi hộp trước màn trình diễn của Kazama Jin hơn cả màn trình diễn của chính mình. Cô đã nắm rõ màn trình diễn của bản thân, và biết nó sẽ kết thúc chóng vánh thôi.

Mình đang đặt cược vào cậu bé đó.

Cô bất chợt nghĩ vậy.

Vì cái gì cơ?

Cô tự hỏi chính mình. *Mình đang đặt cược vào cái gì vậy? Mình đang đơn phương giao phó điều gì cho một thiên tài như vậy? Điều*

này có liên quan gì tới cậu bé đó? Đối với cậu ấy, điều này chẳng phải là phiền phức hay sao? Mà có được giao phó hay kỳ vọng điều gì, cậu cũng đâu biết được.

Nhưng mình đang giao phó cho cậu bé ấy một mảnh hy vọng. Lòng cô vẫn đang thầm cầu nguyện.

Aya chắp hai bàn tay lại với nhau và ghì thật chặt.

Lòng mình lạ thật.

Giờ nghĩ lại, cô đã luôn như vậy từ vòng Một.

Cảm giác tuyệt vọng lúc ấy vẫn đang nương náu ở một góc thân thể cô. Cô vẫn nghĩ: không được rồi, kết thúc ở đây rồi. Thậm chí còn cho rằng mình không thể theo đuổi âm nhạc được.

Nhưng mỗi lần nghe màn trình diễn của Kazama Jin, cô bất giác lại muốn chơi đàn, lại muốn đứng ở nơi đấy. Nhờ cậu bé, cô mới đứng được trên sân khấu và trình diễn.

Vòng Hai cũng vậy.

Nhờ cậu bé chơi bản "Mùa xuân và Atula" đó, cô mới chơi được "Mùa xuân và Atula" của riêng mình. Màn trình diễn của cậu đã khơi lên ngọn lửa trong cõi lòng luôn tối tăm xầm xì của cô.

Hay nói cách khác ở lại đây tới tận lúc này theo cái cách bị cậu bé đó kéo đi. Được cậu bé đó dẫn đi, và chơi piano.

Nhưng sau này thì sao?

Nỗi bất an đó vẫn âm ỉ trong lòng cô những ngày qua. Sau khi cuộc thi kết thúc, cuộc đời về sau, tương lai của cô, đời sống âm nhạc của cô sẽ ra sao. Nỗi bất an đang len lỏi sau lưng cô, dần biến thành nỗi sợ hãi.

Masaru hay Kanae đều không thể khỏa lấp được. Cô cũng không thể giải thích rõ nó là thứ gì.

Nhưng Kazama Jin sẽ có cách nào đó giúp cô. Cậu bé đó có thể khỏa lấp được. Cô chẳng biết mình lấy linh cảm, lấy niềm tin đó ở đâu ra nữa.

Cậu bé đó có lẽ sẽ lôi kéo được mình trở về. Cậu bé đó có lẽ sẽ tạo ra được lý do để mình bước vào thế giới âm nhạc chân chính.

Đáy lòng cô đã luôn cầu nguyện vào điều kia.

Cô từng nghe đồn về chuyện một nghệ sĩ kỳ cựu đã tìm thấy cơ hội vực dậy chính mình trước sự xuất hiện của một tài năng mới. Ngược lại, một số nhân vật tầm cỡ lại dẫn đường chỉ lối cho các tài năng mới và nhân cơ hội giải nghệ.

Cô không có ý so sánh mình với các nghệ sĩ kỳ cựu hay nhân vật tầm cỡ, nhưng cô nghĩ giờ mình có thể thấu hiểu cảm xúc của họ.

Đáy lòng cô vẫn luôn trông chờ vào một cơ hội. Cô có cảm giác... mình đã luôn tìm kiếm khoảnh khắc này.

Vậy nên, xin em đấy.

Aya thầm trò chuyện với Kazama Jin.

Làm ơn, hãy kéo chị quay lại đi. Hãy cho chị một lý do để quay lại với thế giới vô cùng tuyệt vời đó.

Vừa nhay đi nhay lại suy nghĩ đó, cô vừa cảm thấy một bản thân khác đang cười đau khổ vì điều ước trơ trẽn làm sao.

Cô quan sát nụ cười méo mó trên gương mặt cô gái trong gương.

Gì thế này, mình bỏ làm nghệ sĩ biểu diễn vì mẹ mình, giờ lại muốn dựa vào một cậu trai nhỏ tuổi hơn để mở đường quay lại?

Vậy nếu cậu bé không mang tới một màn trình diễn đúng như mong đợi, mọi sự sẽ ra sao? Khi mình thất vọng, khi kỳ vọng trượt khỏi tầm tay, mình sẽ bỏ cuộc sao?

Người thiếu nữ trong gương nở nụ cười mỉa mai.

Rốt cuộc, đều là lỗi của người khác. Phải nhờ tới kẻ khác cứu vớt lòng tin. Cuối cùng thì cô cũng chẳng phải là nghệ sĩ âm nhạc chân chính. Cứ nhìn Masaru là biết. Hoặc như chị Kanae hay các thí sinh khác.

Bọn họ đều đã quyết tâm sẽ dành cả đời làm một nghệ sĩ âm nhạc. Không hề băn khoăn. Vậy nên, họ đã là nghệ sĩ rồi. Nhưng, mày không phải nghệ sĩ. Từ trước tới giờ, có thể xem mày là một

nghệ sĩ không? Mày đang giao phó số phận của mình cho người khác, nhưng đã chuẩn bị tinh thần cống hiến cuộc đời mình cho âm nhạc trong tương lai chưa?

Cơn đau râm ran nơi lưng bỗng quặn lại.

Vậy nên mới phải đặt cược.

Cô gào lên với người con gái trong gương.

Masaru rất tuyệt vời, rất đáng kính trọng. Tôi cũng phải cúi đầu trước sự chân thành rất thật thà của Kanae đối với âm nhạc. Hai người ấy có thứ mà tôi không có. Tôi cũng thấy ghen tị, cũng tự trách mình và thấy mình lép vế so với họ.

Tôi thừa nhận, mình chỉ biết lưỡng lự. Tôi chỉ là một đứa xấu nết toàn đổ lỗi cho người khác. Tôi thừa biết mình sẽ còn tiếp tục lạc lối trong tương lai, cũng thấy mình chỉ phô bày ra những điều xấu xí.

Nhưng... âm nhạc lại vô cùng đẹp đẽ. Đàn piano thật sự rất tuyệt vời.

Kẻ như tôi cũng muốn được chơi... muốn được chơi piano tuyệt vời đến thế.

Aya nhìn chằm chằm vào gương mặt tái nhợt trong gương.

Cô phát hiện nhịp đập trái tim mình đang dồn lên dữ dội, mồ hôi lạnh rịn ra nơi thái dương.

Tiếng chuông vọng lại từ xa xăm.

Cô giật mình, ngước nhìn đồng hồ trên tường.

Sắp tới lượt diễn của Kazama Jin mất rồi.

Aya hít thở một nhịp thật sâu, lườm cô gái trong gương một lần nữa, kéo cao vạt váy và nhanh chân rời khỏi phòng nghỉ.

"... Cậu Kazama Jin, đến giờ rồi."

Takubo nhẹ nhàng nói.

"Vâng."

Kazama Jin đáp lại, đứng thẳng dậy.

Thợ lên dây Asano đang rất bồn chồn, quan sát tình hình của cậu bé.

Gã đã cố hết sức với tư cách một thợ lên dây để đáp ứng yêu cầu của thiếu niên, nhưng liệu cậu có hài lòng không đây?

Asano đã sớm trở thành người hâm mộ của cậu, giờ đang trông theo cậu bước ra ngoài luồng ánh sáng ngược nơi ô cửa và thầm khấn nguyện.

Trong tràng pháo tay hoan hỉ kia, Asano tựa như nhìn thấy một ảo ảnh.

Bên kia cánh cửa là một cánh đồng hoang trải tới kiệt cùng.

Bầu trời cao. Những đụn mây trắng trôi lững lờ xa xa. Một dải đồng hoang vu không một bóng người.

Kazama Jin đang thẳng lưng, một mình đi về phía cánh đồng...

Cậu chỉ có một mình, nhắm tới phía chân trời xa xa.

Đi trên một con đường không có lối đi, một con đường chưa từng ai bước qua.

Cháu tính đi đâu thế?

Asano hỏi cậu thiếu niên đã đi khuất về phía bên kia cánh cửa.

Kazama Jin xuất hiện trên sân khấu, trông hơi khác so với hai lần thi trước.

Không phải dáng vẻ lao thẳng tới chỗ cây đàn piano như thể chẳng đợi thêm được một khắc nào nữa mà phải lập tức chơi đàn ngay. Cậu bước từng bước chắc nịch tiến tới chỗ cây đàn bằng vẻ mặt như đang quyết tâm làm điều gì đó.

Ô kìa, hiếm khi thấy cậu nhỏ hồi hộp?

Ban đầu Mieko thoáng cảm thấy vậy, nhưng bà phủ nhận suy nghĩ đó "Không, không phải rồi."

Lúc này đây, cậu bé đó đang nhìn tới một nơi rất xa.

Em đã không còn là cậu bé chỉ biết đắm chìm trong thế giới của riêng mình cho tới tận bây giờ nữa. Giống như một đứa trẻ đặt món đồ chơi mà mình từng mê mải xuống, lần đầu ngẩng mặt lên và chạm đến thế giới bên ngoài.

Thiếu niên chỉ có một mình.

Người biểu diễn trên sân khấu luôn cô độc, nhưng bà lại cảm thấy cậu bé này còn cô độc hơn thế.

Tại sao?

Mieko tự hỏi mình.

Sao thằng bé lại nhìn thấy thứ xa xăm đến vậy? Tưởng như chỉ có mình nó trong thế giới không người, bao bọc bởi vùng không gian trống rỗng.

Thiếu niên bước đến phía trước cây đàn, cúi đầu chào cái rụp một phát.

Tiếng vỗ tay ngừng bặt, khán giả cũng nuốt nước bọt.

Cậu ngồi xuống ghế.

Thường cậu sẽ chơi đàn ngay tắp lự, nhưng hôm nay cậu lại mông lung ngước nhìn lên trong một thoáng.

Có vẻ khán giả cũng nhận ra cậu khác mọi khi.

Thiếu niên lẩm bẩm điều gì đó trong miệng.

Là lời cầu nguyện? Hay chỉ đơn thuần lẩm bẩm với chính mình?

Nếu lúc đó Mieko ngồi bên cạnh Kazama Jin trên sân khấu, có thể bà sẽ nghe thấy rằng thằng bé đang thì thầm trò chuyện với Hoffmann.

Thiếu niên nhoẻn miệng cười.

Mieko bật giác ngớ ra.

Một nụ cười hồn nhiên như đóa hoa trắng muốt. Có lẽ cậu còn không nhận ra mình đang cười.

Một nụ cười vô thức. Một nụ cười vô ngã vô ưu. Bà chưa từng thấy qua. Và, thiếu niên bắt đầu chơi.

Úi chà, Masaru thầm reo lên.

Đây là lần đầu tiên cậu nghe bản nhạc của Erik Satie biểu diễn trên sân khấu, và có lẽ sau này không còn có cơ hội khác nữa.

Khúc "Je te veux" thật phong cách làm sao. Một điệu waltz nhẹ nhàng mà nổi bật.

Giai điệu đơn sơ đã nhanh chóng biến hội trường biểu diễn thành một góc phố Paris.

Ta như nghe thấy tiếng lách cách của ly tách va vào nhau trong quán cà phê, hay vài giọng ồn ào cãi lộn.

Âm nhạc của cậu bé này rất phong cách. Tuổi còn nhỏ vậy mà đã nắm bắt và lý giải về Satie như người trưởng thành.

Bản nhạc nhỏ đó là khúc đầu tiên cũng là màn dạo đầu cho phần độc tấu kéo dài một giờ của cậu bé.

Cuối cùng, chậm dần...

Đột ngột chuyển sang khúc nhạc tiếp theo.

Bản nhạc "Spring song" nổi tiếng trong tuyển tập "Song without words" của Mendelssohn.

Oa, Masaru lại rú ầm lên trong dạ.

Chà, đổi cảnh thật sống động.

Khung cảnh đột ngột hóa thành một vườn hoa ngát hương.

Những bông hoa mùa xuân nở rực rỡ trước mắt cậu, còn thấy cả những tiếng chim ca hót.

Thật đẹp.

Ảo giác đó là sao... một màn trình diễn ngập tràn màu sắc.

Tiếp là Brahms. "Capriccio giọng Si thứ".

Nhịp đàn biến hóa linh hoạt. Lại là một bản nhạc nho nhỏ nằm trong cái khung nho nhỏ.

Một màn biểu diễn đượm buồn, nhưng vẫn nén chút hài hước và tinh ranh.

Khung cảnh đó mang màu xanh thì phải.

Masaru nhắm mắt lại.

Một khung cảnh mang tông xanh. Gần một mái đình ven mặt hồ tĩnh lặng nào đó, bao trai gái mặc trang phục thị dân đang nhảy múa giữa quảng trường. Cậu còn thấy hình ảnh một cô gái nhảy múa trên bục hiện lên trước mắt.

Đây đã sớm không còn là buổi trình diễn nữa rồi.

Masaru trầm trồ không ngớt.

Hệt như cậu bé đang chơi ngẫu hứng những giai điệu vừa chớm nghĩ ra. Những giai điệu của cậu lại kết nối tới bản nhạc tiếp theo, xoay chuyển dần giống như người ta đang hát nhạc sống.

Đúng, hát nhạc sống.

Không hẳn là hòa nhạc, càng không giống độc diễn mà Kazama Jin đang hát nhạc sống.

Brahms kết thúc đột ngột như tắt phụt đi.

Kazama Jin để trống một khoảnh khắc, lại thả tay xuống phím đàn.

Những tiếng "Ê" không thành lời vang lên từ hàng ghế khán giả, bao gồm cả Masaru.

Erik Satie.

Những đợt sóng hoang mang lan rộng.

Kazama Jin chơi lại "Je te veux".

Nhìn cậu bé tươi cười khi chơi như thế, không hề nhầm lẫn. Cậu hiểu rất rõ mình đang lặp lại những gì từng chơi lúc trước.

Em ấy dám làm vậy sao?

Masaru kinh hoàng nhận ra điều đó, chợt thấy bất an "Liệu có ổn không nhỉ?"

Khung trình diễn có tên bài "Je te veux" nhưng không hề ghi là sẽ chơi bản nhạc đó hai lần. Biểu diễn khác với khung trình diễn đăng ký trước có tính là trái quy định không?

Quy định của các cuộc thi rất khắt khe.

Lỡ bị tước tư cách dự thi.

Masaru giật thột.

Không đùa được đâu. Đánh mất một tài năng như thế này.

Mồ hôi cậu rịn ra.

Cậu không hề thấy chút ghen tị nào trên ghế khán giả.

Trên sân khấu, Kazama Jin vẫn nở nụ cười ngây thơ và nhẹ nhàng đàn tiếp Satie.

Cậu biết chắc mình phạm quy? Hay nghĩ rằng nằm trong quy định của cuộc thi. Hay...

Thế rồi, bản nhạc của Satie lần thứ hai giảm dần tốc độ, chậm rãi chuyển sang bản nhạc tiếp theo.

Debussy...

Khúc nhạc đầu tiên trong tập "Estampes" - "Pagodes".

Cụm từ này đúng theo cái tên "Pagodes" của nó, mang lại hình ảnh của các "tòa tháp" phương Đông.

Cảnh sắc dần dà thay đổi.

Một bức tranh cổ treo trong cái khung lớn đã trải bao năm tháng.

Đó là một ngôi làng tranh tối tranh sáng giữa nhập nhoạng chiều hôm. Bầu không khí ẩm ướt của vùng cận nhiệt đới châu Á. Khung cảnh đó như thoáng cả mùi cỏ ngai ngái và luồng không khí nóng. Một tòa tháp cũ.

Hệt như hòn đảo được chụp toàn cảnh.

Càng giống một bộ phim 3D.

Khung cảnh lao vọt ra từ sân khấu như đang đè nặng xuống hàng ghế khán giả.

Kanae vừa lắng nghe màn trình diễn của Kazama Jin vừa thầm nghĩ "Có qua được quy định không đây?" ở góc nào đó trong đầu.

Dù sao cũng là cuộc thi. Ban giám khảo sẽ nhận định thế nào về khúc nhạc của Satie được chơi tới hai lần đây?

Hơn nữa, bản nhạc Satie lần hai lại không được chơi hết toàn bộ. Giữa chừng mờ dần và tiến vào bản nhạc tiếp theo. Như vậy

là liên khúc.

Tuy nhiên, những thanh âm đưa cái tình vào khung cảnh nhấp nhô trập trùng của Debussy thật hấp dẫn và đẩy cô đi thật xa.

Cô muốn quăng sạch đi mọi mớ quy tắc quy định phiền hà.

Mỗi lần nghe lại, cô càng thấu tỏ sự tuyệt vời trong âm nhạc của Debussy và sững sờ trước sự mới mẻ của giai điệu. Dù đã nghe đi nghe lại không biết bao nhiêu lần, cô vẫn giật nảy, trái tim ong ong lên, đầy trào cảm giác mới lạ. Claude Debussy, ông thật là thiên tài. Lần nào cũng là suy nghĩ này.

"Tòa tháp" - cảnh quan buồn tẻ trong bức tranh phương Tây bất chợt tăng tốc.

Xúc cảm, có thể gọi như vậy chăng. Dòng nước vẫn thường chảy ở một nơi sâu kín âm u trong tận đáy lòng bị một sức mạnh vô hình lay động dữ dội và cuộn trào lên.

Sự tăng tốc đột ngột của Debussy "đem" người nghe đến một chiều không gian hoàn toàn khác biệt.

Sự tươi sáng và khoái lạc nổi bật rõ ràng hơn nhờ vào tốc độ âm thanh ngày càng tăng đến đáng ngạc nhiên của Kazama Jin.

Kanae thấy gai ốc nổi lên khắp thân thể.

Cậu bé tăng tốc từ Pianissimo đến Fortissimo mà không nửa vời chút nào. Hơn nữa, cách chuyển không hề lên gân đe dọa, mà tự nhiên phình lên trong nháy mắt.

Giống như một chiếc xe đua tăng tốc đột ngột mà không hề gây ra chút tiếng động nào.

Hay một bộ phim truyền hình đang tiến triển lặng lẽ bỗng nóng hừng hực.

Cứ như thế, cậu chuyển sang "bức tranh khắc" thứ hai "La soirée dans Grenade".

Khán giả lại bị kéo tuột đến một thế giới đậm chất Hồi giáo.

Âm hưởng của từ Grenade gợi cho ta tới nhiều hình ảnh khác nhau. Andalusia, vùng đất miền nam Tây Ban Nha. Cũng là vùng đất giao thoa giữa hai đạo Thiên Chúa và đạo Hồi. Bầu trời

xanh ngăn ngắt dần bị hoàng hôn nuốt chửng. Những cột trụ trắng phau nơi hành lang xếp bằng chằn chặn nhuộm trong ánh mặt trời sắp lặn, gợi ta nhớ đến hai chữ "vô hạn".

Nhịp điệu Habanera. Những người phụ nữ tóc đen. Họ khiêu vũ với cái quạt trên tay.

Một lần nữa, xúc cảm nằm nơi đáy thân thể lại bật trào lên tới tận óc. Một buổi chiều muộn phiền không kiểm soát được cảm xúc.

Một chiều chạng vạng nọ, phước lành và lời nguyền giao thoa nhau và ùa tới đời người.

Bị nhuộm mất rồi.

Kanae đột nhiên nghĩ vậy.

Khán giả đều bị nhuộm bởi màu sắc rực rỡ của ánh mặt trời lặn tỏa xuống từ trên sân khấu.

Không thể nhúc nhích khỏi ghế ngồi.

Dường như một bức tường năng lượng kinh khủng đang phóng ra từ sân khấu, họ đang bị khâu chặt trên ghế không thể cục cựa theo đúng nghĩa đen.

Cổ họng cô trống rỗng, không thể thở nổi.

Vậy nhưng, khung cảnh vẫn tiếp tục thay đổi.

Bức tranh khắc thứ ba "Jardins sous la pluie[114]".

Đột nhiên, nhiệt độ tụt hẳn xuống.

Ánh sáng màu đỏ thẫm rọi xuống hàng ghế khán giả đã biến mất, họ lại được đưa trở về nước Pháp se lạnh.

Đó là một khu vườn giữa buổi chiều, mưa thuận gió hòa và cây cối xanh tươi.

Bầu trời chuyển xầm xì, ta vừa kịp cảm thấy cơn gió bắt đầu mang theo hơi nước thì những hạt mưa đã lộp bộp rơi xuống.

Cuối cùng, gió mạnh hơn, cây cối rung lắc rào rào, và mưa đổ xuống lá, xuống hoa và bắt chúng phải cúi đầu chịu đựng.

Đám trẻ con chạy ầm ầm chạy trốn cơn mưa. Lũ chó cũng lao theo.

A, mưa rơi rồi.

Khán giả sững sờ nhìn lên sân khấu, ngắm khu vườn đang bị cơn mưa oanh tạc.

Những vũng nước nhỏ xuất hiện.

Nước mưa rơi tí tách từ trên mái xuống.

Một dòng suối nhỏ hình thành trên vỉa hè lát đá ở góc phố, lại thêm một dòng sông xam xám nữa đang đổ xuống theo triền dốc.

Mới vừa nãy, họ còn ở trong ánh hoàng hôn ngột ngạt của Grenade, vậy mà giờ đã được bao trùm trong mùi hương đặc trưng của miền bắc nước Pháp với mùi của mưa và mùi của góc phố cùng đủ thứ hỗn tạp pha trộn vào nhau.

Kanae tưởng như thấy cả giọt nước mưa mát lạnh vương trên gò má.

Ngay sau khi chơi xong bản Debussy sôi động, Kazama Jin lập tức bước vào "Miroirs[115]" của Ravel.

Khán giả đã quá quen với phong cách này của cậu bé.

Hơn nữa, họ cũng không hề cảm thấy kỳ lạ hay khó chịu.

Ra vậy, trong tâm trí đứa trẻ này, "Estampes" và "Miroirs" liên kết với nhau. Hay nói cách khác, khung cảnh của bản nhạc tạo sự liên tưởng tới nhau.

Nathaniel Silverberg không quan tâm quá mức đến việc lặp lại bản nhạc của Erik Satie lần thứ hai.

Có lẽ ai đó trong Ban giám khảo sẽ muốn chất vấn về vụ này, nhưng cứ đợi tới lúc ấy hãy tính.

Thay vào đó, ông tập trung toàn lực vào đào xới những hình ảnh trong màn trình diễn của Kazama Jin.

Sau hai lần lắng nghe thằng bé này trình diễn trên sân khấu, ông đã nhận ra cách tiếp cận các tác phẩm của đứa trẻ này hết sức độc đáo.

Một phần do khả năng sáng tác tăng tiến nổi bật trong những năm gần đây, hầu hết các nghệ sĩ đều tìm cách nắm bắt được ý đồ của nhà soạn nhạc, kéo bản thân tới gần bản nhạc. Họ thường có xu hướng tìm hiểu xem các nhà soạn nhạc mang suy nghĩ gì, bối cảnh thời đại thế nào và nguồn cảm hứng của nhà soạn nhạc ra sao để tiếp cận gần hơn với hình ảnh trong lòng nhà soạn nhạc.

Đứa trẻ này lại đi ngược lại. Phải nói là cậu bé đang kéo bản nhạc về phía mình... hay là một sự phản cảm vừa chuyên nghiệp lại vừa phiền toái nhưng... cũng không hẳn, không phải vậy. Thằng bé biến khúc nhạc trở thành một phần trong thế giới của mình. Thông qua bản nhạc đó, nó tái hiện thế giới của chính mình. Dù thằng bé chơi bất cứ bản nhạc nào, chúng đều sẽ biến thành một phần của thứ gì lớn lao hơn.

Tấm gương phản chiếu lên năm phong cảnh.

"Noctuelles - Oiseaux tristes - Une barque sur l'océan - Alborada del gracioso - La vallée des cloches"[116]

Kazama Jin đang vẽ lại phong cảnh Ravel từng vẽ. Bức tranh phong cảnh này thật lớn. Không chỉ là những hình tượng đang nổi lên trong đầu, mà nguyên một khung cảnh vẹn tròn đang hiện lên trên sân khấu. Thằng bé đưa phong cảnh vào trong cây đàn piano, lại dẫn khán giả vào thăm thú phong cảnh đó.

Rất khó chơi ra phong vị hào hoa của Ravel trên piano. Nếu quá chú tâm đến kỹ thuật chơi, tầm nhìn sẽ bị thu hẹp lại và không thể nhìn thấy được toàn cảnh. Tuy nhiên, cậu bé này lại nhẹ nhàng vượt qua được cái bẫy đó.

Mỗi lần nghe, ông lại thêm ngạc nhiên thán phục với kỹ thuật chơi của đứa trẻ này. Kỹ năng lên tầm siêu việt nhưng lại mang hơi thở tự nhiên đánh bóng cho nó. Không phải là kiểu khổ công tập luyện mà thành, giống như tự nhiên có sẵn trong người vậy. Kỹ thuật chơi của thằng bé không biểu hiện theo kiểu biết chơi như máy, mà là một năng lực rất gần với bản năng.

Đứa bé kỳ lạ thật.

Nathaniel đang ngẩn người chăm chú nghe.

Thằng bé đã đưa toàn bộ khán giả vào trong khung cảnh của mình - họ bước ra một nơi rộng rãi đến bất ngờ.

Nathaniel đột nhiên nhìn thấy một cánh đồng hoang rộng lớn trước mắt mình.

Thầy Hoffmann?

Chẳng hiểu sao ông lại nghĩ thầy Hoffmann đang ở đằng kia.

Mục đích của thầy là... thầy chỉ dạy đứa bé này là...

Là đây sao?

Ông như thấy được gương mặt tươi cười của Hoffmann.

Khúc nhạc thứ năm "La vallée des cloches" gợi lên những trầm tư mặc tưởng sâu xa của "Miroirs" cũng lặng lẽ kết thúc. "Je te veux" của Erik Satie lại vang lên lần thứ ba.

Rõ ràng là Kazama Jin trình diễn bản nhạc với ý thức cố tình mắc lỗi. Như một cuộc dạo chơi kết nối các bản nhạc, giai điệu nhẹ nhàng khoan khoái cho khán giả được thở phào thư giãn.

Thế rồi, bản nhạc lại bị ngắt cụt giữa chừng và chuyển sang khúc ngẫu hứng của Chopin.

Eiden Aya đứng lẫn trong hàng người xem, đang bị đánh gục bởi một cảm giác dị thường.

Cô tưởng như mình đã hòa thành một thể với Kazama Jin trên sân khấu.

Kazama Jin đang ở trên sân khấu xa đến thế mà như ở ngay trước mắt.

Như thể cô cũng đang ở trên sân khấu... đang chơi đàn.

Mà, không phải. Hiện giờ mình đang ở trên sân khấu, đang đứng bên cạnh piano và đang chuyện trò cùng cậu bé chơi piano kia mà.

Cậu bé đó đang ngước lên nhìn mình, cười khì rồi bắt chuyện.

"Chị ơi, chị thích piano chứ?"

Mình đang thành thật gật đầu. Vuốt ve cây đàn piano mà cậu bé đang chơi.

“Ừ, chị thích lắm.”

Kazama Jin vẫn tủm tỉm cười, ánh mắt đậu trên bàn phím.

“Thích tới mức nào?”

“Chẳng rõ nữa. Thích đến không biết tới mức nào nữa.”

“Thật sao?”

Cậu bé cười tinh nghịch, hớn hở gõ ra những giai điệu của Chopin.

“Là sao. Em đang nghĩ chị không thành thật đúng không?”

Aya nhẹ lườm Kazama Jin.

“Ai biết được. Em thấy chị có vẻ lạc lối lắm.”

Aya bừng tỉnh.

“Trông chị như thế thật hả?”

“Ừ. Lúc trên sân khấu chị không như vậy, nhưng bước xuống khỏi sân khấu là y như kẻ lạc lối liền.”

Aya chẳng thốt được câu nào đáp trả. Cậu bé đã nhìn thấu cô rồi.

“Em thích piano lắm.”

“Thích tới mức nào?”

Lần này tới lượt Aya hỏi.

“Để xem.”

Kazama Jin đánh mắt nhìn lên không trung.

“Em thích nó đến mức dẫu thế gian chỉ còn một mình em, chỉ cần cây đàn piano lăn lóc giữa đồng hoang là em sẵn sàng đàn mãi.”

Nếu thế gian chỉ còn một mình.

“Ở một nơi thế này?”

Aya nhìn khắp tứ phía.

Đâu đâu cũng chỉ là cánh đồng hoang hoải.

Gió thổi, tiếng chim từ xa xa vọng lại.

Ánh nắng rọi xuống từ một nơi cao diệu vợi.

Một nơi trống rỗng, khắc nghiệt nhưng chẳng hiểu sao lại lấp đầy cảm xúc.

"Đúng, ở một nơi thế này."

"Dù không có ai lắng nghe em?"

"Vâng."

"Không có người nghe liệu có được gọi là nghệ sĩ không nhỉ?"

"Em chẳng biết. Nhưng âm nhạc là bản năng. Dù thế gian chỉ còn một chú chim, nó vẫn hót mà chị. Chẳng phải cũng giống thế sao?"

"Đúng rồi. Chim vẫn hót."

"Chị thấy chưa?"

Kazama Jin lướt một nhịp nhẹ nhàng. Giai điệu như được sản sinh ra trong một phút ngẫu hứng.

"Chị không muốn hát sao?"

Cậu bé nhìn Aya.

"Chả biết chị có... muốn hát không nữa. Chị chẳng rõ."

Aya nheo mắt ngắm nhìn những ánh nắng rót xuống.

"Khi nhìn em chơi đàn thế này, chị muốn hát lắm. Chị trụ vững được lên sân khấu tới tận hai lần đều nhờ em cả. Nếu không có màn trình diễn của em, chắc chị không chơi đàn nổi."

"Vậy hả?"

Thiếu niên nhún vai.

"Đúng rồi. Vậy nên, chị chẳng rõ nữa. Chẳng biết mình có muốn tiếp tục ca hát nữa hay không."

Aya yếu ớt trả lời.

"Em lại thấy khác."

Cậu thiếu niên lắc lư thân người, nhìn Aya.

"Khác gì chứ?"

Aya bỗng thấy hơi tức mình.

"Em và chị giống nhau mà. Chị chỉ đang thấy chính mình trong em đó thôi."

"Giống nhau?"

“Vâng. Âm nhạc là bản năng. Chị cũng vậy. Âm nhạc là bản năng của chúng mình. Vậy nên, chị mới không thể kìm nén việc ca hát được. Chị cũng vậy, chị vẫn sẽ ngồi trước cây đàn piano dù thế gian chỉ còn lại riêng mình.”

“Chị ấy hả?”

Aya lại nhìn quanh quất một lần nữa.

Gió từ đâu thổi tới, thật ấm áp. Aya vén tóc lên.

“Vâng. Nhất định là vậy.”

“Có thật không nhỉ?”

“Thật đó chị.”

Kazama Jin cười.

“Tin em đi. Mấy hôm trước, chị em mình còn cùng nhau bay lên tận mặt trăng cơ mà.”

“À, phải. Lúc đó, mình bay lên tận mặt trăng.”

Aya cũng bật cười.

“Đúng. Bay rồi đó. Chị là người đầu tiên giúp em làm được điều đó đấy. Vậy nên, hãy tin em.”

“Thôi được. Nếu em đã nói vậy.”

“Đúng rồi. Em đã nói vậy nên không sai được đâu.”

Kazama Jin vẫn giữ nụ cười, tiếp tục chơi piano.

Aya bất giác tỉnh hồn.

Kazama Jin đang ở trên sân khấu đằng kia.

Hình dáng đó bỗng trở nên méo mó, xẹo xọ.

Chẳng hiểu sao Aya lại đưa tay rờ lên mặt mình và nhận ra bản thân đang khóc.

Chẳng rõ từ bao giờ nước mắt đã tuôn đầy hai gò má cô.

Cảm ơn em.

Aya hướng về phía sân khấu, lòng khẽ thì thào.

Cảm ơn em, Kazama Jin.

Aya lén lấy tay lau má.

Bản nhạc cuối cùng của Kazama Jin.

Cũng có thể nói là điểm đinh của ngày hôm nay.

Khi mọi người trông đợi vào sự xuất hiện của Kazama Jin, họ cũng vô tình chờ đợi khúc nhạc cuối cùng của cậu bé.

"Fantasie Africa"[117] của Saint-Saëns.

Nó vốn là một bản hòa tấu piano dài độ mười phút.

Xứ sở châu Phi đã mê hoặc Saint-Saëns. Ông đã ghé thăm châu Phi nhiều lần và sáng tác ra bản hòa tấu piano No.5 mang tên "The Egyptian"[118], nhưng "Fantasie Africa" lại được khơi mào trên đường đi đến quần đảo Canary nằm ở ngoài khơi Tây Phi vào năm 1889. Người ta phỏng đoán bản nhạc được hoàn thành vào năm 1981.

Bản nhạc này mang giai điệu khá đặc trưng, gợi nhớ đến chủ nghĩa "đẹp lạ" người châu Âu vẫn gán cho xứ "châu Phi" trong thời bấy giờ. Trên thực tế, người ta cho rằng một số mô típ của nhạc dân ca Tunisia cũng được lồng ghép vào trong bản nhạc này.

Khi xem khung chương trình dành cho vòng Ba của Kazama Jin, ai đều bị thu hút bởi một điểm nhỏ, chính là dòng chữ "Saint-Saëns/Kazama Jin" trong phần ghi tên nhà soạn nhạc.

Nói cách khác, Kazama Jin đã cải biên lại khúc nhạc này và đây là buổi diễn đầu tiên ra mắt toàn thế giới.

Cậu bé này sẽ cải biên nó theo kiểu gì đây?

Chính xác thì phần đuôi của màn độc tấu kéo dài một tiếng đồng hồ này sẽ được bài trí theo cách nào?

Masaru hào hứng chờ đợi giây phút đó.

Giờ đây, khúc ngẫu hứng của Chopin đã kết thúc, và cách một quãng hít thở, Kazama Jin khởi đầu với đoạn giới thiệu đầy căng thẳng vốn được diễn tấu bằng violin trong bản gốc bằng khúc tremolo.

Hàng ghế khán giả tĩnh lặng, căng lên vì hồi hộp.

Ở khung âm trầm, cậu bé đàn một giai điệu chủ đề bằng tay trái.

Các hợp âm lặp đi lặp lại thành từng lớp và cuốn dần lên đỉnh.

Đến rồi, đến rồi.

Dự báo rần rật về một kiệt tác.

Thế rồi cậu bé đi thẳng vào chủ đề bằng một hợp âm cao vút.

Khán giả lập tức phấn khích, hơi nóng tăng vọt.

Ta thực sự cảm thấy được nhiệt độ ở hàng ghế khán giả đồng loạt tăng lên gấp bội.

Hào hoa. Bắt tai.

Masaru cảm nhận.

Giai điệu dễ chịu đến kỳ lạ. Từng nhịp điệu nhỏ lặp lại khá độc đáo.

Chà, cái này hay đấy. Mình cũng muốn đàn thử.

Cậu thực lòng nghĩ vậy. Chỉ cần tưởng tượng đến hình ảnh mình đang nhấn từng nhịp của giai điệu đó, cậu đã ngầm dự đoán được niềm khoan khoái đó rồi.

Không ngờ giai điệu của bản hòa tấu lại có thể thư giãn được như thế.

Cách sắp xếp cũng sáng tạo.

Đâu đó trong đầu, một Masaru khác đang bình tĩnh phân tích bản cải biên này.

Thông thường, khi cải biên lại một bản hòa tấu thành bản nhạc riêng cho piano, phần của dàn nhạc sẽ được ráp chung với phần piano và gần như biến thành một bản nhạc hoàn chỉnh. Ngược lại, khi sắp xếp một bản nhạc piano thành một bản hòa tấu, ta phải tách và phân bổ từng đoạn của riêng piano ra cho dàn nhạc. Hầu hết các bản nhạc nổi tiếng chơi với đàn piano như "Pictures at an Exhibition" của Mussorgsky hay "La Valse" của Ravel đều đi theo hướng này.

Tuy nhiên, Kazama Jin lại cải biên bản nhạc theo hướng khác.

Cái mô típ "cốt" của dàn nhạc trong bản hòa tấu này đã được xóa bỏ đúng mực, nhưng vẫn được sắp xếp gọn ghẽ lại thành

một bản nhạc dành cho piano.

Thay vì chơi mọi phần của nguyên một dàn nhạc, cậu bé này đã nói sao nhỉ - trích xuất và thể hiện ý niệm cốt lõi của bản nhạc.

Cái chủ nghĩa "đẹp lạ" mà Saint-Saëns đã cảm nhận thấy. Giai điệu của châu Phi - thứ giai điệu gợi con người cảm nhận được một sự nhớ nhung tới cội rễ của mình và khơi lên những điều nằm sâu nơi đáy tim.

Nhịp điệu khoái hoạt quá.

Thang âm lặp lại từ bổng tới trầm, âm giai trong âm bổng và những hòa âm được khắc lại trong âm trầm. Sự kết hợp này tạo ra một kẽ nứt thoải mái cho tất thảy mọi người.

Tổng phổ thì sao nhỉ?

Masaru thoáng nghĩ tới chuyện này.

Có lẽ tổng phổ đã được hoàn thành từ trước. Chỉ cần nhìn vào tổng phổ, ta có thể đoán biết ngay đây là một bản cải biên tuyệt vời không nhỉ? Hay chỉ có thể biết được khi nghe trực tiếp?

Cậu bé có đang chơi bản nhạc theo cách sắp xếp ngay từ đầu của mình không?

Masaru lấy làm lạ.

Có lẽ vì là một bản cải biên của chính mình, nên màn trình diễn vốn đã sinh động của cậu bé lại càng thêm phần nổi bật. Những đoạn nhạc nhỏ hay mô típ chỉ có thể gọi là "cảm hứng" kia không hề có trong bản nhạc gốc.

Chẳng lẽ em ấy vẫn đang tiếp tục "cải biên" nó trên sân khấu?

Cậu bỗng cảm thấy thế.

Trở mình từ những giọt nước mắt lặng lẽ, Aya bay vọt qua vùng đất tròn đầy màu sắc của châu Phi.

Những sắc màu châu Phi, âm thanh của châu Phi và khung cảnh của châu Phi trong tâm tưởng Saint-Saëns đang phóng vụt ra khỏi sân khấu. Giờ không cần Aya phải bước lên sân khấu, mà nó đang lao sầm sập tới chỗ cô. Toàn bộ hàng ghế khán giả cũng

trở thành châu Phi cả rồi, những ngọn gió khô hanh đang thổi ào ào vào mặt họ.

Kazama Jin đang tủm tỉm cười.

Thiếu niên như đang khoe với Aya rằng bản thân đang chạy lướt qua xứ sở rộng lớn kiêu hãnh độc tôn đó.

Cậu bé đang ngồi yên ở một điểm trên sân khấu, lướt trên phím đàn piano nhưng Aya lại cảm thấy cậu đang trong guồng chạy với một tốc độ khủng khiếp.

Bị bỏ lại... không, không phải... bị nuốt chửng. Chúng ta đang bị Kazama Jin nuốt chửng. Vũ trụ của cậu bé đó... không phải là lỗ đen, chúng ta đang bị hút vào vũ trụ trắng xóa của cậu bé đó.

Đó là một vùng đất tràn ngập ánh sáng, khác hẳn với vùng đất hoang vu chói sáng mà khắc nghiệt khi nãy.

Giai âm và nhịp điệu lấp lánh bao bọc trong thứ ánh sáng lộng lẫy đang rót từ trên trời xuống.

Nhảy múa đi. Nhảy múa đi.

Aya giang rộng đôi tay và nhảy nhót như một đứa trẻ, cố gắng bắt lấy những tia ánh sáng đang rơi xuống.

Chẳng có mục đích gì. Cô chỉ đang hào hứng muốn nắm lấy ánh sáng trong tay.

Cứ làm theo bản năng. Cố kiếm tìm hình dạng của niềm vui cho mình.

Cô thèm muốn nhiều hơn nữa, ánh sáng đó, sắc màu đó, âm thanh đó.

Aya đang cười.

Cô rướn người lên hết cỡ lên với trời cao, hai tay nắm đầy ánh sáng.

Kazama Jin. Chị dường như đã biết được em là ai rồi.

Aya giao phó bản thân mình cho đài ánh sáng rực rỡ và muôn sắc màu bung tỏa.

Bản nhạc dần lên tới cao trào.

Âm thanh sao lại to được như thế nhỉ?

Mieko không tin nổi vào tai và mắt mình.

Áp lực của âm thanh như đang dội thẳng vào mặt.

Làn da thật sự thấy rát bỏng, đau đớn.

Cậu bé này có thể tạo ra âm thanh to lớn đến thế sao. Hay mình gặp ảo giác mất rồi. Một luồng năng lượng khổng lồ đang nằm ở đó, bung tỏa ra khắp bốn phương tám hướng.

Hoặc, những gì cảm thấy nãy giờ chỉ là do ảo tưởng của mình thôi?

Mieko thấy mồ hôi nhơm nhớp khắp người.

Ngu ngốc...

Hiệu ứng groove[119] này... cảm giác như mặt đất trồi sụp dưới chân mình...

Thằng bé đang swing[120] sao?

Không thể có chuyện đó. Rõ ràng đó là bản nhạc của Saint-Saëns cơ mà.

Vậy mà, như thể đang nghe một bản nhịp 4/4 tại một chương trình diễn nhạc sống vậy... lại như thể đang giậm nhịp đến sát mức có thể cho một upbeat[121]...

Không thể có chuyện đó.

Tuy nhiên, thứ thôi thúc nảy ra từ bên trong Mieko là một dạng cảm xúc, chấn động, và khoan khoái hoàn toàn không liên quan gì tới cuộc thi piano cổ điển lần này.

Nathaniel Silveberg cũng đang mang cùng suy nghĩ với Mieko.

Cảm giác này giống như lúc lái xe, như hơi ấm lan dần vào các cơ quan nội tạng và máu toàn thân đang chảy ngược. Nó là thứ gì vậy nhỉ?

Ông thấy sợ.

Nỗi sợ hãi trước "vật thể" chưa ai biết tới đang ngự trị trên sân khấu.

Cậu bé nhắm mắt, khóe miệng tươi cười đưa toàn bộ những người đang ở trong hội trường này xuống Địa ngục (dù Địa ngục đó lại rất gần với Thiên đường vô hạn) và kích thích rần rần nơi cột sống.

Cậu đi đâu vậy?

Cậu muốn đi đâu vậy?

Nathaniel nhận ra nhân vật "cậu" mà mình đang đặt câu hỏi không phải Kazama Jin mà là chính mình.

Thầy Hoffmann, cậu bé đó đang muốn đưa bọn em đi đâu vậy?

Không, không phải.

Một Nathaniel khác hét lên.

Mình muốn đi đâu vậy? Chính xác thì mình đang làm gì ở đây với tư cách giám khảo của một cuộc thi ở đảo quốc Viễn Đông này?

Nathaniel hoảng loạn.

Giờ đây, thứ đang phô bày ra là một bản ngã trần trụi của chính mình.

Không phải một giám khảo, chẳng phải một nghệ sĩ, chỉ là hình dạng của một bản ngã không tên tuổi không địa vị đang lắng nghe tiếng đàn piano của Kazama Jin.

Tại sao mình lại cảm thấy như thế?

Đây là lần đầu tiên ông trải nghiệm cảm xúc này.

Bản nhạc của Kazama Jin đã tới đoạn cadenza cuối cùng. Đứa trẻ này có bao nhiêu cánh tay vậy?

Âm lượng lớn đến mức tưởng như cậu bé đang nhấn tất cả các phím đàn.

Tổng phổ có phần nào như vậy sao?

Không phải nó đang chơi ngẫu hứng đấy chứ?

Tuy thoáng nghĩ tới điều đó, nhưng Nathaniel cũng như các giám khảo khác, không, cả hội trường đang bị choáng ngợp với làn sóng âm thanh như một chiếc máy ủi lao tới nuốt chửng và kéo lê bọn họ đi.

Bị lấy đi cả cái gốc.

Nguy ngập quá.

Nathaniel gào lên trong đầu.

Nhưng bản nhạc đã kết thúc.

Kazama Jin ngẩn ngơ ngồi đó, cây đàn piano đã thôi cất tiếng.

Vậy nhưng, ai nấy vẫn đang lắng nghe thanh âm của cậu.

Phần cadenza vẫn đang ngấm sâu vào hội trường này.

Thực tế, những âm thanh đó vẫn réo rắt trong lòng Nathaniel.

Cảnh này lạ lùng thật. Màn trình diễn đã kết thúc nhưng cả người trình diễn, lẫn quan khách, ai nấy đều không động đậy như đã mất hết toàn bộ sức lực, cứ ngồi sững ra ở đó.

Có lẽ cũng phải mất khoảng ba mươi giây.

Kazama Jin như chợt nhớ ra, liền hấp tấp đứng dậy.

Khán giả nhìn thấy cảnh đó, mới bắt đầu động đậy như vừa thoát khỏi bùa mê.

Thiếu niên cúi đầu thật thấp, mãi không thể ngẩng lên.

Những tiếng gào hét tung hô không thành lời đặc nghẹt bầu không khí.

Và không cần phải nói gì hơn nữa. Những tiếng la hét và vỗ tay điên cuồng như cơn bão, tiếp tục rung chuyển hội trường phải đến hơn năm phút.

L'ISLE JOYEUSE[122]

Mình đã đứng ở đây bao nhiêu lần rồi nhỉ?

...Và mình sẽ còn đứng ở đây bao nhiêu lần nữa?

Ngay từ đầu, mình có hiểu rõ ý nghĩa của việc bản thân đứng ở đây hay chưa?

"Eiden Aya, hay cháu ngồi xuống một lúc nhé?"

Thấy Aya cứ đứng rịt ở bên cánh gà như thế, quản lý sân khấu dịu dàng đề nghị.

Aya từ chối bằng cách mỉm cười.

Ông quản lý lập tức hiểu ý, gật đầu và nhẹ nhàng rút vào trong bóng tối.

Aya xoay người về phía sân khấu, duỗi thẳng lưng.

Cơn sóng cuồng nhiệt còn sót lại từ màn trình diễn của Kazama Jin lớn tới mức người ta không ngừng gọi cậu bé quay lại sân khấu, màn trình diễn của thí sinh cuối cùng đã chậm mười phút so với dự định.

Khán giả dần thả lỏng như thể cuộc thi đã kết thúc.

Aya nhận ra điều đó nhưng không mấy để tâm.

Cô muốn đứng ở nơi đây.

Cô muốn cảm nhận được ý nghĩa của niềm vui, sự sợ hãi lây lan khắp toàn thân trước khi bước ra nơi sáng sủa đó.

Lần đầu tiên cô nghĩ tới điều đó.

Từ trước tới nay, cô chẳng hề có chút cảm xúc gì khi đứng ở chỗ này. Chỉ đơn giản là đợi tới lượt mình. Khi thời điểm đến, cô bước ra ngoài và chơi đàn.

Cô chưa bao giờ cảm thấy sợ hãi, cũng không thấy hào hứng.

Cô chỉ nghĩ về nơi này như một điểm đợi.

Cô từng nghe được một số câu chuyện và xem vài bộ phim tài liệu. Ngay cả những nhân vật tầm cỡ được xưng tụng là nhạc trưởng đại tài cũng cảm thấy căng thẳng nơi cánh gà sân khấu, run rẩy vì sợ hãi và làm phiền những người chung quanh khi rên rỉ "Tôi không muốn ra", "Tôi không muốn chơi" tới tận sát giờ biểu diễn.

Cô từng lướt qua cảnh đó nhiều lần ở trên trường đại học hay các cuộc thi.

Cảnh người ta ngước mặt lên trời, nét mặt tái xanh, thân thể vặn vẹo, cố gắng đè nén nỗi sợ hãi khi đợi chờ tới lượt mình.

Aya chưa từng nếm qua cảm giác "căng như dây đàn" nên chỉ nhìn chúng như "chuyện ai khác". Cô hiểu được cảm giác căng thẳng đó, nhưng lại không hiểu được nỗi "kinh hoàng" ẩn bên trong.

Tại sao lại phải sợ nhỉ? Mọi người mong mỏi đến đây cơ mà? Chẳng phải họ có mặt ở đây vì điều đó? Vậy thì tại sao lại phải sợ nhỉ?

Trong một lần như vậy, cô đã từng buột miệng nói thế.

Đó là một câu hỏi thuần phác đối với Aya, nhưng cô lại không quên được vẻ mặt bàng hoàng của đứa bạn khi nghe thấy lời đó. Trong khoảnh khắc ấy, cô đã khắc ghi vào trong lòng rằng mình không bao giờ được nói ra điều đó. Con người khác nhau. Không, là cô khác người.

Nhưng, Aya đang lần đầu nếm trải cảm giác sợ hãi ở tại đây vào lúc này.

Phải, cảm xúc này chỉ có thể gọi là "sợ hãi".

Aya lẩm bẩm từ đó.

Sợ hãi.

Cô bất chợt nhớ lại một chuyện xưa.

Hồi mới tập chơi piano. Lúc đó, cô đang ngồi bên khung cửa sổ và lắng nghe tiếng mưa rơi.

Tiếng mưa vỗ trên mặt mái tôn tạo ra một thứ nhịp điệu bí ẩn, và lần đầu tiên cô nhận ra rằng "những chú ngựa mưa đang

chạy". Khoảnh khắc đó, cô như nghe rõ tiếng ngựa tung vó giữa bầu trời.

Aya hít hà mùi vị của cơn mưa trước mặt mình, cảm thấy bản thân đã chui tọt vào bên trong thân thể nhỏ bé của mình ngày ấy.

Trong cơn mưa nặng hạt lặng lẽ, cô từng thấy đàn ngựa tung vó chạy.

Đúng rồi, mình cảm thấy y hệt khi đó.

Giây phút ấy, cô nhận ra rằng thế giới được tạo nên từ những quy luật bí ẩn mà cô không tài nào biết được. Cô cảm thấy sợ hãi nơi cao xa bên ngoài cửa sổ.

Khoảnh khắc cô nhận ra thế giới tràn đầy những điều đẹp đẽ vô ngần mà mình chẳng thể biết tới... mà không, có thể là chẳng ai biết tới, và đồng thời cảm thấy sợ hãi vì sự bé nhỏ của bản thân.

Đúng, mình biết thứ cảm xúc này.

Từ lần đầu tiên lắng nghe thấy thứ âm nhạc tràn ngập trong tự nhiên.

Chợt như nghe thấy tiếng vó của đàn ngựa mưa trên mái tôn vọng tới từ đâu đó, Aya bất giác mở tròn mắt nhìn xung quanh.

Lạ lùng thật.

Đây là lần đầu tiên cô cảm nhận và nắm bắt mọi thứ rõ ràng đến vậy. "Thức tỉnh" là từ ám chỉ trạng thái này sao?

Những lời trò chuyện của khán giả trong hội trường và ý thức của nhân viên làm việc nơi cánh gà đang tuôn chảy vào lòng cô rất nhiều giai điệu.

Aya nhắm mắt lại.

A, đúng thật rồi. Thế giới này tràn ngập âm nhạc. Tiếng cửa đóng mở, tiếng gió đập vào cửa sổ hội trường, tiếng người đi lại, tiếng nói chuyện. Từng câu từng chữ thốt ra đều như khúc tưởng của cảm xúc, làm đầy thế giới.

Loại cảm giác này khác hoàn toàn với sự tuyệt vọng trong vòng Một.

Tuy cảm thấy mọi thứ đã qua lâu lắm rồi, nhưng từ nơi này nhìn lại, cô mới thấy được sự non nớt chưa trải đời của mình. Cô đã quá dễ dãi với thương tổn và tự bao biện cho chính mình. Khi nhận ra dáng vẻ đáng xấu hổ của mình hiện ra trước mắt, Aya cười buồn và thoáng đỏ mặt.

Cuộc thi này đã nhiều lần cho cô biết mình là đứa khờ khạo tới mức nào, nhưng bây giờ "đau" nhất. Quá xấu hổ.

Cô đã từng cảm nhận được sự nhỏ bé của mình là vậy. Một kẻ mới sống được khoảng 20 năm trên đời, cô đang đánh giá quá cao sự tồn tại của mình rồi? Cô cứ nghĩ rằng mình đang trở nên to lớn hơn? Hóa ra chỉ là chút lòng tự tôn nhỏ mọn của một kẻ chơi nhạc và phóng đại suy nghĩ rằng mình đã hiểu được âm nhạc.

Đúng là đồ ngốc. Hồi còn nhỏ, mình thông minh hơn nhiều, và hiểu rõ về thế giới hơn nhiều.

Mình hoàn toàn không trưởng thành thêm tí nào cả. Chỉ nhìn những gì mình muốn thấy và chỉ nghe những gì mình muốn nghe. Tấm gương cũng chỉ phản chiếu những điều mình muốn.

Mình còn chẳng chịu nghe âm nhạc cho tử tế.

Cảm xúc cay đắng dâng trào.

Âm nhạc tuyệt vời biết bao. Mình cứ đinh ninh rằng sẽ kết nối với âm nhạc cả một đời, nhưng lại chỉ toàn làm những điều ngược lại. Mình để âm nhạc chiều chuộng, mình liếm láp và đắm nhìn trong thứ âm nhạc như làn nước ấm. Mình cứ thấy chỉ cần ở nơi đó là thoải mái lắm rồi, để âm nhạc và chính mình thuần hóa lẫn nhau. Mình vẫn biết điều này không đúng, nhưng lại chỉ biết tận hưởng âm nhạc thôi.

Cô càng nghĩ mồ hôi càng túa ra.

Thái độ của mình khi chị Kanae và mọi người đặt lòng tin và khuyến khích mình tham gia vào cuộc thi. Thái độ của mình khi chọn trang phục biểu diễn. Thật nhục nhã, vô ơn và vô liêm sỉ làm sao.

Aya khẽ thở dài.

Cô dần thấy ghét sự ngu ngốc của chính mình.

Cô cũng chỉ biết nói rằng chị Kanae và mọi người thật ngốc khi không bỏ rơi đứa con gái ngu xuẩn tự luyến như mình, kiên nhẫn đồng hành và tin tưởng mình đến vậy.

Đã thế, cô chỉ nhận thức được điều này khi vòng Ba sắp sửa kết thúc.

Aya cười khổ với chính mình.

Nếu ai đó nhìn thấy vẻ mặt của Aya nãy giờ, chắc sẽ bỏ chạy vì nghĩ rằng cô gái này đáng sợ hay nguy hiểm lắm. Cô ta hết cười chuyển sang cau có rồi đỏ mặt. Chính cô cũng thấy đứa con gái này dị quá đi mất.

Tuy nhiên, cô cũng thấy may mắn vì sự giác ngộ của bản thân.

Cô cảm thấy thật may vì mình đã cảm nhận được nỗi sợ hãi đối với bóng tối trên sân khấu vào lúc này.

Giờ mình vẫn còn kịp chứ?

Aya đang đặt câu hỏi với ai đó.

Những hình ảnh thoáng lướt qua đầu cô là Kazama Jin, chị Kanae, rồi tới mẹ.

Mình vẫn còn kịp chứ?

Gương mặt của ai đó mơ hồ hiện lên ở đối diện cô.

Chị này, chị đã làm được gì đâu mà nói là kịp hay không.

Cô như nghe thấy giọng buồn buồn của Kazama Jin từ đâu vọng lại.

Đúng rồi, đáng lẽ phải lên sân khấu đã rồi mới hỏi chứ nhỉ.

Phải, Aya thầm nghĩ.

Mình hỏi rằng âm nhạc của bản thân có tuyệt vời hơn trước khi biểu diễn thì ai trả lời được chứ.

Aya khẽ lúc lắc cổ và xoay vai.

Giờ Kazama Jin đang ở đâu thế nhỉ? Khán giả mà nhìn thấy cậu bé chắc sẽ ồn ào lắm, nên có khi nó đã trốn biệt vào góc nào mất rồi.

Hoặc cũng có thể bình thường thằng bé không nổi bật lắm, nên lại đội xùm xụp cái mũ mọi bận và thong thả đi loanh quanh đâu đó rồi.

Ma-kun thì sao nhỉ?

Lồng ngực cô bỗng thấy nghẹn ứ.

Aya thấy xấu hổ. Cô phát hiện rằng thái độ của mình quá sức thất lễ đối với một người đang nghiêm túc nỗ lực đeo đuổi âm nhạc như Masaru.

Có lẽ cô đang chạy trốn. Có lẽ cô đang nản lòng. Cậu ấy là ánh sáng quá chói chang khi cố gắng sống trong giới khắc nghiệt này bằng cách đường hoàng đối mặt với âm nhạc.

Ma-kun đã giữ lời hứa với mình và thầy.

Nhớ chơi dương cầm nhé, cậu hứa đấy.

Cô nhớ lại hình ảnh cậu thiếu niên gầy gò yếu ớt gật đầu dứt khoát với mình.

Tớ đã giữ lời hứa với thầy và A-chan.

Cô nhớ lại hình ảnh cậu thanh niên cười tươi hãnh diện khoe với cô.

Mình đúng là con ngốc. Trần đời còn ai ngốc hơn mình cơ chứ. Mình chẳng biết gì. Mình chẳng hiểu gì cả.

Aya lại khẽ thở dài.

Đáng sợ quá. Phải bước ra sân khấu vào lúc này vô cùng đáng sợ. Sự đáng sợ khi phải chờ đợi và phân vân liệu mình có thể chơi nhạc được không, mình có tự nghe nhạc được không, hay mình phải để ai đó nghe thứ nhạc của mình.

Toàn thân cô đang run lên từng chập.

Ơ. Cái này là run như cầy sấy hả?

Cô nhìn xuống người mình, lắng nghe thứ cảm xúc mới mẻ.

Nhưng... mình vừa gặm nhấm cảm giác đáng sợ, vừa thấy lòng cuộn trào niềm háo hức.

Aya đã chấp nhận nó.

Cô đang háo hức muốn biết mình có thể làm gì và sản sinh ra thứ gì ở ngoài kia. Cô đang háo hức với ánh đèn sân khấu. Cô đang tò mò về những gì sắp sửa xảy đến hơn bất kỳ ai.

Aya chắp tay lại như cầu nguyện.

Âm nhạc của mình cuối cùng cũng được phép bắt đầu rồi.

Cuối cùng cũng có thể bắt đầu rồi.

Tiếng chuông báo biểu diễn to đến bất ngờ, Aya giật mình bừng tỉnh. Cô thấy những tiếng ồn ào nơi cánh gà sân khấu và hàng ghế khán giả. Dòng người lũ lượt đổ vào Hội trường để nghe màn trình diễn cuối cùng của vòng Ba. Những người đang đứng sẵn đợi cô lên sân khấu. Mình là người cuối cùng. Cảm giác lạ thật.

Màn trình diễn của mình khép lại một cuộc thi cũng là trải nghiệm khó có mà?

Giọng Masaru vẳng lại.

Những cảm xúc chưa từng có đã đánh động trái tim cô.

Ừ, đúng. Là một trải nghiệm khó có thật, Ma-kun nhỉ?

Có vẻ hàng ghế khán giả đã đầy người. Bao nhiêu mệt mỏi, một chút mong đợi, và nghĩa vụ phải lắng nghe đến cùng đang quy tụ lại và truyền tới chỗ cô.

Khán giả đều đợi Kazama Jin. Mình chỉ là một quà tặng đính kèm. Nhưng ở một mặt nào đó, cô lại thấy thoải mái.

Aya lặng lẽ hít thở sâu.

Cảm giác "thức tỉnh" này vẫn lưu mãi trong người.

Dường như thế giới đang liên tục mở rộng ra.

Những người ở cánh gà sau lưng cô đang yên lặng. Sự căng thẳng dập dồn. Hàng ghế khán giả ồn ào dần yên tĩnh.

"Nào, cô Eiden Aya. Đến giờ rồi."

Giọng nói đó thật điềm tĩnh.

Một giọng nói cô từng nghe qua. Cô bỗng nhớ lại những ngày xa xưa lắm, ông đã từng dùng giọng nói này tiễn cô đi.

Aya khẽ nhoẻn cười.

Cô giơ hai tay lên mở cánh cửa ra.

Ánh sáng chói lóa tầm mắt.

Aya không nhận ra mình đang cười rất tươi.

Nào, âm nhạc hãy gióng lên.

Trong khoảnh khắc thí sinh cuối cùng của vòng Ba - Eiden Aya - bước ra sân khấu, một điều lấp lánh diệu kỳ không ngờ dường như ập tới.

Tuy không thể giải thích được rõ ràng, ai nấy đều nín thở và cảm thấy xúc động lạ thường ngay tích tắc nhìn thấy gương mặt cô.

Takashima Akashi cũng là một trong số đó.

Nét mặt đó là gì vậy.

Cô bé đang cười kìa.

Hơn nữa, anh chưa từng nhìn thấy nụ cười đó trước đây... Không phải là nụ cười xã giao, nụ cười trên sân khấu mà là một nụ cười thanh thuần mang niềm vui chân chính.

Tựa như bầu trời vừa dứt cơn mưa.

Chẳng hiểu sao Akashi lại nghĩ vậy. Cơn mưa dầm dề mãi không dứt, đôi lúc sầm sập nặng nề. Người ta phải co cụm lại nín thở chịu đựng đợi tới khi thứ thời tiết khó chịu này kết thúc, và khi bầu trời quang đãng trở lại sau cơn mưa, họ chắc cũng mang nét mặt như vậy.

Cũng như hai vòng loại trước, khán giả luôn mang thứ cảm xúc này khi Aya bước ra sân khấu.

Sau khi trải qua bao hưng phấn, nhiệt tình đê mê và mệt mỏi đến muốn lắc đầu vì quá no nê với màn trình diễn của Kazama Jin, khán giả chợt ngộ ra nỗi nhớ và hoài niệm nào đó khi à lên "Phải rồi, còn đứa trẻ đó. Chúng ta vẫn còn đứa trẻ đó."

Và khán giả lại bừng tỉnh.

Họ đã nghe hằng hà sa số màn trình diễn của nhiều thí sinh trong nhiều ngày liền, giờ đã tới người cuối cùng.

Dù là người chơi hay người nghe, cuộc thi cũng là một cuộc hành trình dài.

Họ cứ đi mãi đi mãi không bỏ sót một bước nào, và dậy lên cảm xúc bí ẩn với khung cảnh kết thúc của cuộc hành trình đằng đẵng.

Aya ngồi thịch xuống ghế, và nhìn chăm chăm vào một điểm bên trên cây đàn piano.

Cô bé ấy thấy gì vậy nhỉ?

Giờ cô bé đang nhìn thứ gì?

Thứ cảm xúc nóng bỏng cay đắng chợt ứa nghẹn bên trong Akashi.

Mình cũng muốn tới đó. Muốn nhìn thấy thứ cô bé đang nhìn.

Không, có thể chỉ là một khoảnh khắc, mình đã nhìn thấy nó...

Mình muốn tiếp tục. Mình muốn tiếp tục chơi đàn.

Akashi đang gào lên với Aya trên sân khấu.

Mình muốn trở thành một nghệ sĩ. Muốn làm một nghệ sĩ.

Anh đã thu được cảm xúc đó trên sân khấu của vòng Hai. Anh cảm nhận được cơ thể mình tràn ngập âm nhạc và chúng vẫn đang vận động không ngừng nghỉ. Cảm giác cả thân thể mình đang ngồn ngộn phù sa và tràn đầy mãn nguyện. Thứ cảm giác toàn năng, chảy cuồn cuộn đến tưởng chừng có thể tuôn ra nguồn âm nhạc vô hạn.

Một khi đã được nếm trải, con người sẽ không thể thoát ra. Anh thèm muốn được một lần nữa, một lần nữa nếm trải cảm xúc đó.

Mình muốn được ở nơi đó. Muốn được ở cùng chỗ với Eiden Aya và thứ âm nhạc mình vẫn ngưỡng mộ nơi cô bé đó.

Anh chưa từng mong mỏi một thứ gì mạnh mẽ tới vậy.

Da thịt toàn thân tê rần như nhiễm lạnh.

Cuộc thi của mình đã kết thúc.

Rõ ràng anh đã nghĩ như vậy.

Mình đã có một trải nghiệm hay. Có cảm giác thành tựu. Thật thoải mái. Anh đã nghĩ vậy cơ mà. Anh đã thấy đủ hài lòng để trở về với cuộc sống thường nhật.

Nhưng hoàn toàn không phải vậy.

Akashi đau đáu nhận ra mình đã tô hồng cảm xúc thế nào.

Anh lỡ nghĩ vậy đơn giản vì đã mệt lử sau khi kết thúc khoảng thời gian dài khổ cực và tiêu tốn công sức chuẩn bị thôi.

Đây mới là khởi đầu.

Akashi ngầm xác định được lòng mình trong nỗi kinh sợ.

Cuối cùng, mình cũng đã vào vạch xuất phát. Từ nay về sau, mình sẽ mãi ước ao cháy bỏng được với tới vị trí đó, với tới âm nhạc.

Xác nhận điều đó với anh chính là cuộc thi này.

Và người đang ngồi ở nơi đó, Eiden Aya.

Akashi đã đè nén cảm xúc muốn khóc trong lòng, nhưng ngay lúc những âm thanh đầu tiên từ bản ballade No.1 của Chopin nhẹ nhàng vang lên, những cảm xúc đó bị đẩy vọt lên đến cực hạn và sụp đổ.

Ballade.

Trong cuốn từ điển âm nhạc mà Aya hứng chí lật ra ghi lại như sau... *Những khúc tình ca với tiết tấu nhẹ nhàng.*

Người đời hầu như đều nghĩ như vậy về dòng nhạc đó.

Luôn có một hoặc hai bản nhạc loại này trong bất cứ album nhạc nào. Tại một buổi hòa nhạc, nghệ sĩ sẽ chơi solo loại nhạc này, cho các thành viên trong ban nhạc được thảnh thơi đôi chút. Một khi bạn là nghệ sĩ, bạn đều phải dắt lưng vài bản nhạc tiêu biểu loại này. Nó dành cho những cặp tình nhân kề vai nhau, rủ rỉ những lời ngọt ngào và cùng lắng nghe.

Loại nhạc này vẫn luôn giữ hình ảnh như vậy.

Tuy nhiên, khái niệm "ballade" ngày xưa mang ý nghĩa hơi khác một chút... nó gần giống một dạng nhạc dân ca (khái niệm này cũng hơi khác với ý nghĩa của từ dân ca ở Nhật Bản). Nói chung là các bản nhạc địa phương mang nghĩa khá gần với "dân ca", chúng kể lại những sự kiện đời thực bằng thứ tình cảm mộc mạc.

Bốn bản ballade của Chopin như nằm ngay ranh giới giữa "ballade" ngày xưa và "ballade" hiện đại.

Phải chăng ngày trước, bài hát là thứ dùng để lưu trữ ký ức. Chúng được gọi bằng cái tên "thơ tự sự" truyền đời thay cho những bản ghi chép để lưu lại dài lâu trong lịch sử. Nhưng những bài ca dần có sự thay đổi về chất... không còn là "những gì xảy ra vào thời điểm đó" mà thành "cảm thấy những gì vào thời điểm đó". Những thứ cảm xúc, dòng tâm trạng người xưa cảm nhận thấy giữa dòng đời phù du.

Bản ballade của Chopin chứa đựng cảm xúc về tuổi thơ của mình, nỗi cô đơn cùng cực đã in sâu vào hệ gen khi cất lên tiếng hát đồng dao.

Và đó cũng là nỗi cô đơn mình đang cảm thấy lúc này đây... nỗi cô đơn hết thảy đều mang trong mình khi được sinh ra với tư cách một con người. Thứ cảm xúc không ai có thể trốn lánh.

Các khúc nhạc của Chopin thường rất du dương và bắt tai, như thể nó đã luôn nằm ở đấy từ ban đầu. Nhưng khi đọc những gì George Sand[123] viết, ta mới biết được ông đã day dứt khổ sở thế nào khi viết từng bản nhạc. Suy nghĩ kia đâm nhói vào lòng cô khi nghĩ ông là một thiên tài ở mức độ nào. Nhiều tác phẩm tưởng như được hoàn thiện dễ dàng lại là cuộc đấu tranh gian khổ không ai hay biết từ khi nhen nhóm những khổ nhạc đầu tiên cho tới khi hoàn thành bản nhạc. Đúng vậy, nếu người nghe có thể nhìn thấu nỗi vất vả trong bản nhạc, sẽ không ai bị nó thu hút cả.

Nỗi cô đơn chìm xuống đáy của dòng chảy thời gian, và thường ta sẽ giả bộ không nhận ra nó, nhưng nó vẫn đeo dính đằng sau cuộc sống hàng ngày chỉ là ta không có thời gian để cảm nhận. Ngay cả giữa đỉnh cao hạnh phúc hay cuộc sống viên mãn khiến ai ai cũng phải ghen tị, thì mọi sinh vật vẫn luôn gánh nỗi cô đơn trên lưng mình.

Con người không được suy nghĩ sâu hơn về nó, vì ta sẽ bị đánh bại, bại lộ phần yếu đuối trong lòng mình một khi ý thức được điều đó. "Nỗi buồn" nguyên thủy nhất đã luôn bị tránh né theo cách đấy.

Đó là lý do tại sao chúng ta không thể ngừng hát... Nỗi cô đơn này, khoảnh khắc này, niềm hạnh phúc hay bất hạnh của đời người chỉ như một chớp mắt trong dọc dài lịch sử.

Cô tin rằng cổ nhân của vài trăm năm, mà không, cả vài nghìn năm trước đều có chung suy nghĩ.

Cô cũng tin con người của vài trăm năm, hay vài nghìn năm sau chắc cũng sẽ mang suy nghĩ như vậy.

Thật sự một đời người không làm được bao nhiêu điều, và khoảng thời gian được trao cho mỗi con người đều rất ngắn.

Trong quãng đời ngắn ngủi nhỏ bé này, mình đã gặp được cây đàn piano và dành một khoảng thời gian đáng kể của cuộc đời mình cho nó và được mọi người đón nhận lắng nghe.

Bản thân điều này đã đủ kỳ diệu rồi. Từng giây từng giây, từng hạt từng hạt âm thanh này chạm đến những người đang ở nơi đây trong thời điểm, trong thời đại này, đó đã là kỳ tích rồi. Cô dặn lòng như vậy, nỗi sợ hãi trống hoác lại khiến cô run rẩy toàn thân.

Giờ mình đang sợ hãi. Đang sợ lắm. Đang run rẩy.

Nhưng điều đó vui sướng không chịu nổi.

Cô yêu thương chúng đến không ngơi nghỉ. Cũng chẳng thể ngăn nỗi đau âm ỉ trong lòng.

Một mặt nếm trải những xúc cảm phức tạp kia, một mặt Aya lại thấy bình tĩnh hơn bao giờ hết. Cảm giác muốn vươn mình tới từng ngóc ngách của hàng ghế khán giả, mà không, bay vượt qua được bức tường của hội trường biểu diễn để toàn thế giới nhìn thấy mình đã luôn dằn trong lòng cô khi ở trong cánh gà sân khấu. Giờ này, cô đang thấy mình tỉnh táo và sáng suốt nhất.

Rồi mình sẽ ra sao?

Câu hỏi đó nảy ra trong đầu.

Liệu đây có phải là may mắn bất ngờ chỉ diễn ra một lần? Hay cô sẽ luôn phải nếm trải cảm giác này mỗi lần bước lên sân khấu về sau?

Cô chẳng rõ nữa.

Cảm giác thấu suốt mọi thứ này là sự thật.

Đó là một thế giới chưa từng biết đến, với Aya.

Nỗi sợ hãi và run rẩy trong lòng Aya đã ngấm vào lòng khán giả từ khi nào.

Không phải do khúc nhạc, mà là buồn đau và tình yêu người ta cảm nhận thấy từ Aya nằm ngoài bản nhạc.

Masaru chỉ biết há hốc miệng nhìn cô bạn chằm chằm.

Lại thế... Cậu ấy lại tiến hóa rồi. Nét mặt cậu ấy hôm nay hoàn toàn khác hẳn hôm trước.

Masaru thấy hơi tiếc vì nút kích hoạt lại là màn trình diễn của Kazama Jin.

Thiếu niên thiên tài, cậu bé ấy đã lôi ra được điều rất tuyệt vời.

Cậu chân thật tiếp thu từng thanh âm của Aya.

A-chan như một nữ thần. Đang mọc cánh rồi kìa.

Masaru ngơ ngẩn.

Như thể cô bạn đang dần bay lên cao ngay trước mắt cậu.

Khi nghe phần trình diễn của cô bạn ở vòng Một, cậu những tưởng mình đã với tới cùng chỗ đứng với cô rồi. Ai dè lại bị vượt xa. Sau này, cậu còn phải cố gắng bao nhiêu để đuổi kịp cô đây.

Khi gặp lại nhau, cậu đã lo nếu mình không nắm lấy tay cô, cô lại sẽ bỏ âm nhạc đi đâu mất. Còn chưa kịp an tâm vì có thể đứng chung với cô ở một nơi không xa lìa âm nhạc, giờ lại lo sợ cô sẽ dấn thân vào một lãnh địa ngoài tầm với.

Dù sao A-chan vẫn quá giỏi.

Sau đó là cảm giác tự hào ập tới theo.

Kanae đang lắng nghe bên cạnh chắc cũng cảm thấy tự hào. Chị ấy đã luôn tin vào tài năng của Aya ngay từ thuở nhỏ. Chị ấy tin vào đôi tai mình. Giờ đây, không biết chị ấy còn tự hào đến mức nào nữa.

Bản ballade lặng lẽ kết thúc như con sóng rút khỏi bờ.

Tĩnh lặng.

Khán giả đã quen với việc không vỗ tay từ phần trình diễn của Kazama Jin vì cậu bé thường lập tức chuyển sang bản nhạc tiếp theo.

Nhưng trường hợp của Aya lại do cô ấy đang đắm chìm trong thế giới của mình, không hề đứng lên... và khán giả cũng chưa thể tỉnh dậy khỏi thế giới đó... cũng không cảm thấy cần vỗ tay.

Khán giả yên lặng chờ đợi bản nhạc tiếp theo.

Aya chỉnh lại thế ngồi.

Một bước đảo, bản nhạc hào hoa bắt đầu. Novelletten[124] của Schumann mang tới sự khoái hoạt trong cấu trúc bản nhạc và kỹ thuật biểu diễn.

Bản nhạc hay đây. Lần tới, mình cũng chơi thử xem sao.

Masaru sững sờ khi nhận ra nước mắt đã dâng lên, chính cậu cũng ngỡ ngàng.

Tại sao? Rõ ràng đây không phải là một bản nhạc khiến người khác phải khóc.

Tuy nhiên, sự thôi thúc đó không nguôi ngoai mà càng lúc càng mạnh lên. Nhịp đập trái tim của cậu cũng thêm dồn dập.

Masaru đang xúc động như thể đã cùng Aya vượt qua một cuộc hành trình dài.

Khoảng thời gian dài, rất dài. Như thể đọc tới cuốn thứ ba của một tuyển tập truyện.

A-chan, bọn mình chưa sống được bao năm cuộc đời, nhưng cũng đã phải đi một chặng đường dài để gặp lại nhau. Giống như những hành tinh của hệ Mặt trời đến kỳ chạm mặt khi đi theo những quỹ đạo khác nhau.

Masaru lại thở dài không thành tiếng.

A-chan đã thực sự trở lại rồi. Tại điểm chúng mình từng gặp gỡ, sau khi đi một quỹ đạo lớn. Thật may mắn chúng ta đã được gặp lại nhau ở thời điểm này, tại chốn này.

Cậu không khỏi cảm thán.

Chẳng hiểu sao hình ảnh Aya và chính mình ngày nhỏ cứ hiện lên trước mắt.

Aya đã kéo tay cậu, Aya đưa cậu tới chỗ thầy Watanuki, gương mặt giàn giụa nước mắt của Aya.

Vẻ ngạc nhiên của cha mẹ khi cậu lần đầu xin học piano.

Anh sinh viên đeo vẻ mặt thản nhiên lúc mới gặp, lại đổi sắc mặt ngay khi nghe tiếng đàn của Masaru.

Lần đầu tiên cậu bước chân tới nhạc viện.

Lần đầu tiên dự thi ở Juilliard.

Lúc được giới thiệu với Nathaniel Silverberg.

Thật tình, có phải mình sắp chết đâu cơ chứ. Tại sao lại nhớ về đủ thứ chuyện xưa như lồng đèn kéo quân[125] *vậy nhỉ.*

Masaru cố kìm những giọt nước mắt đang thôi thúc chảy ra.

Tuy nhiên, cậu bất ngờ phát hiện ra không chỉ mỗi mình cậu mà tất cả khán giả chung quanh cũng không cầm được nước mắt. Vài người còn khẽ khàng chấm khóe mắt.

Ôi trời, không phải chỉ mỗi mình mình.

Cậu thầm kinh ngạc.

Cậu cứ nghĩ là bản thân xúc động do có quen biết cá nhân với A-chan. Hóa ra mọi người đều đang khóc vì Novelletten.

Khỏi phải nói, Kanae bên cạnh cậu thậm chí còn chẳng lau nước mắt. Chị ấy cứ lặng lẽ ngồi nhìn đăm đăm Aya trên sân khấu.

A, chắc là những cảm xúc đã chất đầy từ khi nghe bản ballade đầu tiên của Aya, giờ đã trào ra.

Âm nhạc của Aya thấm nhuần vào lòng người tới mức đáng ghét.

Bản nhạc tươi sáng đến thế mà những cảm xúc vẫn xếp chồng lên nhau không chút gián đoạn. Lần lần xô tới. Đầy ngập. Khán giả ngỡ ngàng phát hiện ra những xúc cảm trong lòng mình trong khi trân trân nhìn nó ập tới. Không phải cảm xúc từ Aya, mà thông qua Aya mọi người tỏ được lòng mình.

Chuyện này.

Masaru nhìn Aya trên sân khấu.

Vẫn là cô gái với nụ cười rạng rỡ tới nhường ấy.

Chuyện này là gì vậy... Tại sao mọi người lại khóc?

Cậu ấy vẫn đang vui tươi, vẫn đang nhẹ nhàng dạo những phím đàn cơ mà.

Bây giờ, cậu nhớ lại gương mặt của cô khi hai đứa gặp lại nhau trong cuộc thi.

Gương mặt nghi ngại trước thang máy. Gương mặt với đôi mắt mở to và khuôn miệng há hốc khi kêu lên "Ma-kun?"

Gương mặt mang chút bất an, gương mặt không chắc chắn, gương mặt với ánh nhìn gườm gườm, và gương mặt tươi cười tha thứ.

Cậu nhớ cả gương mặt của Nathaniel Silverberg khi giới thiệu cô với thầy mình.

Vào thời điểm đó, cậu biết thừa thầy mình đang nén xuống mấy lời càu nhàu. Gương mặt ông đã viết rành rành: giờ không phải lúc dính vào chuyện yêu đương với địch thủ, càng không có thời gian quẩn chân ba cái chuyện đàn bà. Nhưng Masaru biết tỏng người phụ nữ bên cạnh thầy mình là ai. Trước mặt người vợ cũ mình vẫn còn lưu luyến, ông không dám mở miệng giáo huấn cậu.

Masaru quan sát kỹ lưỡng và thấu hiểu thầy giáo mình hơn Silverberg có thể tưởng tượng.

Thầy ơi, có lẽ em thua cậu ấy mất rồi. Mà không, trình độ của cậu ấy đã vượt qua mức có thể phân thắng bại. Chưa kể còn cả Kazama Jin.

Tự lúc nào, Masaru đã thầm trò chuyện với thầy mình.

Thầy đã nói với em rằng phải chiến thắng và giành được giải Nhất... Em cũng nhắm tới mục tiêu đó. Nhưng với những địch thủ tầm cỡ thế này, em chẳng thể làm gì hơn.

Chắc thầy cũng nghĩ vậy phải không?

Trong khi thầm thủ thỉ, Masaru cũng nhận ra cậu đang dùng cách đó để kìm nước mắt.

A, chết thật.

Masaru không nhịn nổi nữa, se sẽ lau mắt mình.

Noveletten kết thúc nhẹ tênh, nhưng Aya không hề đứng dậy. Cô vẫn nhắm mắt, nụ cười giữ trên môi và ngồi yên không động.

Đương nhiên, khán giả cũng tuân theo.

Tĩnh lặng. Thế giới của cô ấy không bị phá vỡ.

Thật tình, Noveletten có thể khiến người ta khóc đến mức đó sao.

Masaru làu bàu trong dạ.

Bản nhạc tiếp theo kiểu gì cũng khiến họ phải khóc, cũng là bản nhạc điểm nhấn của khung trình diễn lần này: Bản Sonata piano No.3 hạng nặng của Brahms.

Masaru chỉ biết cười khổ sở khi nhìn Aya giơ tay lên chuẩn bị chơi hợp âm đầu tiên của Brahms, đột ngột cảm thấy mình nóng vội đến ngốc nghếch thế nào.

Cậu thừa hiểu nguyên do. Một khi đã bật khóc trước cả lúc bắt đầu bản nhạc như thế, cậu hoàn toàn không biết mình sẽ phải đè nén kiểu gì trong ba mươi phút tới.

Các bản nhạc piano của Brahms hầu như đều tập trung vào giai đoạn đầu và giai đoạn cuối cùng trong cuộc đời soạn nhạc của ông.

Đặc biệt, các bản nhạc độc tấu hầu như đều được ông viết từ rất sớm trong sự nghiệp.

Bản Sonata piano No.3 giọng Fa thứ là bản Sonata piano cuối cùng của ông và được viết khi ông hai mươi tuổi.

Xét ra tuổi hai mươi là quá trẻ, nhưng nó chứa đầy những đặc trưng mà người đời sau vẫn nhắc tới khi nói về Brahms. Độ sâu của âm thanh, độ lớn trong quy mô bản nhạc và sức bao trùm của tính lãng mạn.

Các nhà soạn nhạc không bao giờ tránh khỏi việc sáng tác các bản Sonata dành cho piano. Nhưng đây là một bản nhạc

hùng tráng đủ để vừa là khởi đầu vừa là kết thúc cho cả một sự nghiệp.

Người trình diễn Eiden Aya cũng đang ở lứa tuổi hai mươi giống Brahms khi sáng tác bản nhạc này.

Tuy nhiên, thanh niên hai mươi tuổi ở thời Brahms với thanh niên hai mươi tuổi thời hiện tại hoàn toàn khác nhau về mặt kinh nghiệm và điều kiện sống. Tuổi hai mươi bây giờ chẳng khác gì một đứa trẻ con trong những ngày tháng cũ.

Vậy nên, thần đồng hay thiên tài xuất sắc tới cỡ nào đều không thể chơi Brahms nếu chưa đủ sự chín chắn trưởng thành với tư cách một con người.

Chỉ riêng Brahms.

Nathaniel Silverberg thừa nhận đã đến lúc phải rút lại quan điểm này.

Ông đã dự cảm được điều đó khi Eiden Aya bắt đầu chơi bản ballade No.1 của Chopin.

Khi nhận ra mình đang lắng nghe cô bé với tư cách một khán giả chứ không phải giám khảo, ông đã hiểu rằng mình sẽ phải thu hồi quan điểm khi nghe Brahms của cô bé.

Một thiếu nữ thiên tài quay về với sân khấu.

Đương nhiên, ông nắm được bối cảnh của cô.

Nhưng cô bé trước mặt ông lại không phải như vậy... Có lẽ ngay cả trong giai đoạn không tham gia hoạt động biểu diễn, cô vẫn tiếp tục tiến hóa dưới tầng sâu của ý thức. Thế nhưng, kể từ khi xuất hiện trong cuộc thi này, sự tiến hóa của cô bé này đã đạt tới mức siêu phàm... Ông như tận mắt chứng kiến cô bé tiến hóa qua từng bản nhạc, qua từng ngày, bồi đắp thêm lòng tin vào âm nhạc của mình.

Từng âm, từng âm sinh ra từ ngón tay cô bé đều sâu sắc và ý nghĩa. Cô bé phả hơi thở của mình vào từng ngóc ngách của bản nhạc, nhưng cô vẫn giữ được sự tồn tại vô danh của mình và âm nhạc vẫn mang tính phổ quát.

Âm nhạc thật sự là thứ kỳ lạ... Ông một lần nữa cảm nhận được điều đó.

Hoạt động trình diễn tạo ra bởi một cá nhân nhỏ nhoi ở đó, và những nốt nhạc sinh ra từ đầu ngón tay sẽ biến mất ngay trong khoảnh khắc ấy. Nhưng những điều đó lại gần như đồng nghĩa với sự vĩnh cửu.

Điều phi thường xảy ra khi các loài động vật được ban sự sống hữu hạn lại tạo ra sự vĩnh cửu.

Thông qua một thứ mơ mộng phù du và giới hạn như âm nhạc, chúng ta không khỏi ngăn mình nghĩ tới chuyện chạm đến sự vĩnh cửu.

Chỉ có những nghệ sĩ biểu diễn thực thụ mới khiến ông nghĩ được như vậy, và ông không hề nhầm lẫn khi cho rằng người trước mặt mình là một nghệ sĩ biểu diễn thực thụ.

Eiden Aya lặng lẽ nhắm mắt chờ đợi.

Khán giả cũng vậy. Không hề có tiếng vỗ tay giữa mỗi bản nhạc.

Và cô bé lại bắt đầu chơi.

Một phần nhập đề với những giai điệu đầy sôi động.

Bản nhạc bắt đầu đầy sôi nổi, nếu quá dựa dẫm vào nó sẽ thành khoa trương.

Nhưng lo lắng của ông là thừa thãi.

Ngay từ những nốt đầu tiên, tất thảy đều tin chắc rằng sự chân thật đang giàn trải ở nơi đó. Hàng ghế khán giả phảng phất sự nhẹ nhõm và mong chờ, an tâm giao phó cuộc đời mình cho người nghệ sĩ kia.

A, chúng ta có thể giao phó mình cho người nghệ sĩ này.

Chúng ta có thể gửi gắm suy nghĩ và tiếng nói của mình.

Cô ấy có sự mạnh mẽ đủ sức trấn an tất thảy.

Và cô ấy sẽ thay mặt chúng ta bày tỏ - cô ấy bắt đầu nói về quỹ đạo cuộc sống của đời người từ trước tới giờ bằng một giọng bình thản mà nghiêm cẩn.

Những điều chúng ta đã luôn mong mỏi một ai đó sẽ hỏi tới. Những điều chúng ta không thể tâm sự cùng ai. Những điều chúng

ta đang đè nén trong cuộc sống hằng ngày. Những điều chúng ta mơ hồ cảm thấy nhưng không thể thu xếp thành lời...

Giọng điệu cô ấy nhỏ nhẹ nhưng chính xác. Cô ấy không hề cao giọng, và tiếp tục trò chuyện với sự chân thành trong khi xóa bỏ sự tồn tại của mình như một nàng vu nữ trong đền thờ.

Câu chuyện lặng lẽ bước vào phần hai.

Vô số cuộc đời được kể lại cực kỳ mộc mạc.

Ánh mắt khán giả đang đóng đinh vào người con gái trên sân khấu, nghe màn trình diễn của cô và soi vào chính mình. Cuộc đời của mình trước giờ, quỹ đạo cuộc sống trước giờ đều được soi chiếu thẳng từ sân khấu ấy.

Một vài người còn chứng kiến được cuộc sống của chính Eiden Aya.

Nathaniel đang theo dõi cuộc đời của cô bé. Tựa như đang xem những thước phim điện ảnh... Một bộ phim tài liệu quay cận cảnh đang xoay theo màn trình diễn của cô bé.

Khởi đầu từ sớm với cuộc đời của một đứa trẻ thần đồng. Sự kinh ngạc, nồng nhiệt và kỳ vọng từ những người xung quanh. Những tháng ngày chóng mặt và cuộc sống quen dần với những chuyến đi.

Cái chết và sự mất mát trong gia đình. Tắm mình dưới những lời phỉ báng và tổn thương. Mọi thứ trên đời bỗng hóa thành kẻ thù.

Một khoảng lặng dài.

Sự nhẹ nhõm và hoang mang khi giã từ chiến tuyến, bước vào cuộc sống "bình thường".

Cô đã đạt được sự bình yên? Hay vừa vỡ mộng?

Cô đã sớm mệt mỏi với cuộc đời rồi? Hay chỉ đang nhún nhường trước kẻ khác?

Cô đã sớm nhìn thấy Thiên đường và Địa ngục, không còn tin tưởng vào con người và thấy cuộc đời mình trống rỗng rồi sao?

Hoặc có thể cô đã nếm trải tất cả.

Nhưng cô đã quay lại một lần nữa. Một thứ gì đang dần ngấm vào bên trong cô một lần nữa.

Ban đầu, nó chỉ là một dòng nước rí rách vô tâm.

Tuy nhiên, dòng chảy miên man đó bỗng hóa thành một con lạch nhỏ, rồi mở rộng thành dòng nước xiết. Nó băng qua đôi bờ, chảy ầm ầm vang dội xuống núi xuống đồi, chẳng mấy chốc đã nhắm tới cửa sông và hóa thành dòng đại hà.

Chương Ba.

Tiết tấu bản nhạc thay đổi mạnh mẽ. Khung xương kịch tính. Thể hiện bước phát triển của đời người.

Cô bé tham gia một cuộc thi sau rất nhiều ngày tháng tĩnh lặng.

Khởi đầu thật đáng sợ. Những ánh mắt và những cặp kính tò mò đang chú mục vào cô. Cô không thể trình diễn tầm thường được. Cô chỉ được phép chơi một màn thật áp đảo người xem.

Trên tất cả là nỗi sợ hãi về chính mình. Mình thực sự có thể chơi được chứ? Mình đã sẵn sàng quay lại với sân khấu chưa?

Sân khấu là một thánh địa vô cùng đáng sợ đối với bất kỳ ai, dù họ có kỳ cựu tới mức nào. Một khi rời bỏ sân khấu, thì sẽ cần quyết tâm và mạnh mẽ hơn nhiều so với lần đầu bước lên để quay lại với nó.

Chắc cô bé vẫn còn bán tín bán nghi.

Khi nhìn thấy cô đi cùng Masaru, ông đã nhìn thấu sự do dự bên trong cô bé. Dường như cô vẫn chưa thật tin rằng mình đã trở lại sân khấu. Thậm chí cô vẫn còn chưa chắc chắn mình có thực sự là một nghệ sĩ hay không.

Nhưng cô bé đã gặp lại Masaru. Cô bé đã ở bên một nghệ sĩ trưởng thành xuất sắc, cũng là người nghệ sĩ do chính mình phát hiện ra ngày xưa.

Nathaniel bỗng thấy lòng ngổn ngang. Đến tận lúc này, ông vẫn tin Masaru sẽ chiến thắng, và một đối thủ xuất sắc như cô bé càng truyền cảm hứng cho Masaru. Nhưng đồng thời, ông không thể phủ nhận rằng Masaru là một trong những yếu tố thúc đẩy sự tiến hóa của cô bé trong suốt chiều dài cuộc thi.

Cô bé này đã tạo ra sự cách biệt quá lớn với chính bản thân trong quá khứ. Ông cũng thừa hiểu được cú sốc khi một kẻ mình từng cầm tay chỉ dạy bỗng chốc xuất hiện và trở thành một nghệ sĩ vượt xa mình. Ông cũng muốn tìm hiểu xem có thật sự tồn tại một người không phải cật lực chiến đấu với điều này hay không.

Chưa kể, còn sự tồn tại của thiếu niên kỳ lạ Kazama Jin nữa.

Với tư cách một nghệ sĩ biểu diễn, Eiden Aya mang lại cảm giác tương đồng với cậu bé kia hơn Masaru. Có lẽ cô bé lần đầu gặp người quá giống mình, lại là thiên tài ngang ngửa thậm chí nhỉnh hơn mình.

Một thiên tài sẽ chỉ chịu ảnh hưởng bởi những kẻ anh ta cho là ngang hàng. Đó là những điều chỉ các thiên tài mới hiểu được.

Nathaniel và các giám khảo khác đã chịu ảnh hưởng từ cậu bé đó, thì đương nhiên Eiden Aya cũng sẽ chịu ảnh hưởng. Ông biết cú sốc đó còn kinh khủng hơn thứ các giám khảo nhận lãnh nhiều.

Và cuối cùng cô bé cũng nghiêm túc.

Không, chỉ là một lần nữa tìm lại được nơi mình cần phải đến.

Trong chương thứ tư, cô bé đang ngẫm lại.

Đó là sự suy ngẫm sâu sắc, nắm bắt lại tổng thể về chính mình.

Cô bé đã nhìn thấy những gì bản thân không thấy trước đây. Cô bé đã nghe thấy những gì mình chưa nghe thấy được đây. Cô bé nhận thức sâu sắc sự nhỏ nhoi, ngu ngốc và ấu trĩ của chính mình.

Và giờ cô thực sự cảm nhận được mình đang sống như một người nghệ sĩ...

Mọi người đều đang nghẹn thở, chăm chú lắng nghe màn trình diễn của Aya. Mọi người đều chăm chú dõi theo cuộc đời của cô ấy, cuộc đời của chính mình và vô số cuộc đời khác, chạm vào thứ vĩnh cửu chỉ có thể sờ được trong giây phút này.

Cuộc đời của bản thân Aya và từng cuộc đời đang chú mục vào cô ấy. Quỹ đạo của tất cả các linh hồn đó cuối cùng cũng tới

được thời điểm hiện tại.

Chương năm, cuối cùng.

Giai điệu dần dồn đuổi về cái kết.

Cửa sông đã gần lắm rồi. Đằng kia, họ như thấy biển rộng đang chờ đón. Mỗi người đều thấy cơn gió biển mơn man trên má mình mang mùi vị khác hẳn lúc trước.

Sắp tới rồi. Chúng ta sắp ra tới một không gian rộng mở rồi.

Sắp sửa không thể quay lại được nữa. Chúng ta của ngày hôm qua cũng không còn nữa rồi.

Sẽ có những khó khăn chưa từng thấy đang chờ chúng ta. Nhưng niềm vui sướng vô ngần cũng đang chờ đợi chúng ta ở nơi đó.

Chúng ta đều biết được điều đó. Ai nấy đều đoan chắc điều đó. Từ giờ trở đi, chúng ta sẽ mạnh mẽ hét "Vâng!" với chính cuộc đời mình.

Aya chơi nốt hợp âm cuối cùng.

Cùng với những nốt nhạc đó, cô như cúi hẳn thân người lên cây đàn piano, rồi bật dậy theo phản xạ và thong thả đứng dậy. Khán giả cũng đồng loạt đứng dậy như bị giật dây theo Aya, những tiếng hò reo như cơn bão rung chuyển hội trường.

Trên sân khấu, thiếu nữ thuỗn mặt ra vừa sững sờ vừa như kiệt sức trước những tràng tung hô.

Sự hoan nghênh nhiệt liệt mãi không chịu ngừng, nhưng vẫn còn một bản nhạc nữa trong khung chương trình.

Aya tươi cười cúi đầu cảm ơn vài lần, rồi lại ngồi xuống ghế.

Những tiếng vỗ tay cũng chịu ngơi, và khán giả cũng ngồi xuống.

Aya khẽ thở dài.

Bản nhạc nhẹ nhàng chốt lại theo đúng nghĩa đen cuộc thi trường kỳ này.

“L’isle joyeuse” của Debussy.

Bản nhạc này lại là chốt cuối. Duyên phận thật là thứ khó hiểu.

Kanae kiệt sức vì cảm xúc đã bị vần vò đến mệt nhoài, nhưng đầu óc đã hoàn toàn hòa nhập với sự mệt mỏi đầy thư thái này.

Aya đã tự lên khung trình diễn cho cuộc thi lần này. Tất nhiên cũng có sự góp ý của bố cô và giảng viên hướng dẫn, nhưng Aya đã gửi đi khung chương trình mình lựa chọn ngay từ ban đầu.

Cô đoán Aya cũng không ý thức điều này, nhưng đây là khung chương trình thể hiện sự tiến hóa của cô bé theo đúng diễn tiến của cuộc thi, ăn khớp như thể được sắp sẵn cho con đường quay lại của con bé.

Cô vẫn còn nhớ nét mặt do dự của Aya khi nhắc về việc tham gia cuộc thi này.

Có lẽ đâu đó trong lòng con bé đã dự đoán được sự trở về này. Con bé hẳn nhiên vẫn mang theo sự do dự và lo lắng, nhưng mặt khác, con bé cũng hy vọng mình sẽ trở lại được tuyến đầu trong giới âm nhạc. Chính vì biết điều đó, con bé mới do dự khi tham gia cuộc thi. Đồng thời, với tư cách là một nghệ sĩ, con bé đã bình tĩnh và duyên dáng tạo ra một khung trình diễn chiến lược cho chính mình.

Kanae không khỏi cảm thấy như vậy.

“L’isle joyeuse” khởi đầu với một đoạn trill[126] đầy sống động.

Người ta đồn rằng bản nhạc này được hình thành khi Debussy trong chuyến du lịch bỏ trốn với người vợ thứ hai - Emma. Nhưng trên thực tế, bản nhạc đã được hoàn thành một năm trước khi họ đặt chân tới hòn đảo.

Dù sao, đúng như tiêu đề, bản nhạc là niềm vui và sự thăng hoa tới chói lóa, lấp lánh tia hạnh phúc.

Và bản thân Aya khi chơi bản nhạc này cũng tràn trề niềm vui rực rỡ. Aya thực sự đang tỏa sáng.

Niềm vui khi chơi nhạc. Niềm vui khi được hòa làm một với khán giả. Niềm vui khi tận dụng hết tài năng của mình.

Niềm vui chưa từng có trong vị thế một nghệ sĩ đang chạy rần rật khắp châu thân.

Niềm hạnh phúc nơi Aya cũng đang sẻ chia cùng khán giả.

Kanae khám phá niềm vui mê mải tràn ngập trong lòng mình.

Đã trở về rồi.

Con bé đã hoàn toàn trở về với sân khấu.

Cô vừa chớm nghĩ vậy, bỗng phát hiện nước mắt đã trào ra.

Cô đã cảm thấy điều này trong cả vòng Một lẫn vòng Hai.

Nhưng những lúc đó là vì con bé đã quay lại với sân khấu theo nghĩa đen, khác xa với cảm giác con bé đã "trở về" với thế giới âm nhạc như thời điểm này.

Bây giờ, cô thực sự... thực sự chắc chắn được rồi.

Một viên chư hầu tài năng phục vụ dưới trướng vị vua âm nhạc đã trở về. Con bé đã sớm không còn ngần ngại việc phục vụ nhà vua nữa.

Kanae hãnh diện vô cùng.

Đúng rồi.

Bố, con đã chính xác rồi.

Con không hề sai khi nói rằng đứa trẻ đó sẽ trở thành nhân tài kiệt xuất.

Kanae muốn đứng bật dậy và gào lên.

Con đã đúng. Con đã thắng rồi.

Kanae cũng có niềm vui riêng của Kanae. Một niềm vui rạng ngời không thua kém gì niềm vui Aya đang bung tỏa ra.

Phiên bản "L'isle joyeuse" này quá đỉnh cao.

Mieko đang căng mắt nhìn lên sân khấu với bao ngỡ ngàng.

Eiden Aya trở lên to lớn hơn rất nhiều so với lúc trước, khiến Ban giám khảo không khỏi choáng ngợp.

Cuối cùng của cuối cùng, khi mọi người đã mệt mỏi vì nghe nhạc, cô bé lại có thể tạo ra một màn trình diễn nổi bật đến vậy.

Cứ với đà này, họ chẳng biết chức vô địch sẽ thuộc về tay ai nữa.

Mieko thật sự muốn coi vẻ mặt của Nathaniel Silverberg nhưng phải cố nhịn.

Bà chợt tưởng tượng đến cảnh một thí sinh chậm trễ trong vòng đua, nhưng bứt tốc lên tốp đầu và vượt xa ở lần bứt phá cuối cùng.

Đã lâu lắm rồi bà mới chứng kiến tận mắt một sự tiến hóa mạnh mẽ như vậy trong khoảng thời gian ngắn ngủi chừng ấy... mà không, có lẽ là lần đầu tiên.

Con bé này đúng là thiên tài. Là thứ đáng sợ mang danh thiên tài.

Bà từng nhìn thấy khá nhiều thiên tài, nhưng cảm thấy mình đang chứng kiến một kiểu thiên tài khác. Cảm giác ở một quy mô khác hẳn với Masaru hay Kazama Jin. Con bé này sở hữu một chiều sâu kỳ lạ.

Đến nửa sau, bản nhạc càng trở nên phấn khích và bùng nổ sự hân hoan.

Toàn bộ giám khảo đều sẽ hài lòng với kết thúc tuyệt vời này cho xem.

Họ cũng thấy hạnh phúc khi có cơ hội gặp gỡ những thí sinh đa dạng dường này.

Đột nhiên, bà lại tự hỏi "quả bom" mà Hoffmann cài sẵn thật ra là thứ gì.

Đúng, bà đã luôn nghĩ tới điều đó... Chúng ta đều đang băn khoăn mũi tên Hoffmann bắn ra nhắm tới mục tiêu nào.

Từ khi cậu bé đó xuất hiện trong buổi tuyển chọn ở Paris. Kể từ khi bà nghe màn trình diễn đầy kích động đó.

Với lá thư tiến cử của Hoffmann, cậu bé chẳng khác gì một bậc thầy lừa đảo, khuấy lên niềm phấn khích từ khán giả, làm dấy lên tranh cãi trong nội bộ Ban giám khảo và trở thành một chủ đề nóng bỏng.

Bà cảm thấy bản thân và giá trị quan về âm nhạc của mình đang bị đem ra thử thách. Bà lo lắng không biết đôi tai của mình có chuẩn xác không. Bà có sự khó chịu, có sự đánh giá, có những cảm xúc lung lay bất ổn đối với Kazama Jin.

Nhưng lỡ như...

Mục đích của Hoffmann có khi nào lại đúng như lời Smirnoff nói. Ông tung ra một thiếu niên thiên tài nằm ngoài tiêu chuẩn để thách thức nền giáo dục âm nhạc cổ lỗ sĩ hiện nay?

Thoạt nhìn, đây có vẻ là cách giải thích đúng đắn nhất. Nhưng gây nên rối loạn và nảy sinh sợ hãi trong lòng các giám khảo danh tiếng chẳng phải đi trái với nguyện vọng của Hoffmann?

Tôi gửi tặng Kazama Jin cho các bạn.

Đúng như lời tôi viết, cậu bé đó là một "món quà".

Có lẽ là trời cao gửi tặng cho chúng ta không biết chừng.

Bà như nghe thấy Hoffmann đang đọc lên từng câu từng chữ trong lá thư tiến cử.

Kẻ phải chịu thử thách ở đây không phải cậu bé mà là tôi và mọi người đó.

Cậu bé thực sự là một "món quà" hay là một "tai ương". Điều đó phụ thuộc vào các bạn, không, là chúng ta.

Mieko lắng nghe "L'isle joyeuse" mà như thấy văng vẳng lại giọng nói của Hoffmann.

Tôi gửi tặng Kazama Jin cho các bạn... cho các bạn...

Một tia sáng chợt lóe lên.

Mình đang thấy đáp án ngay trước mắt.

Cô bé thí sinh đó đang bộc lộ niềm vui bùng nổ. Những thí sinh đã tiến hóa và nở rộ trong cuộc thi này.

Phải rồi.

Kazama Jin không phải một ngòi kích nổ nền giáo dục âm nhạc. Cậu bé dùng tài năng của mình làm chất xúc tác để ngấm ngầm phát nổ những thiên tài khác. Đó không phải là một màn trình diễn xuất sắc về hình thức hay điêu luyện về kỹ thuật, mà là tài năng chân chính của mỗi cá nhân được khơi dậy từ màn trình diễn của Kazama Jin. Đó chính là quả bom bộc phá Hoffmann cài sẵn.

Nhờ đó bà mới được chứng kiến màn trình diễn của thiên tài ngay trước mắt.

Có đúng vậy không?

Mieko ngơ ngẩn.

Chúng ta đã nhận được quá nhiều "món quà". Hoàn toàn không phải "tai ương". Chúng ta đã nhận được món quà tuyệt vời từ Hoffmann, nhận lấy nó theo một dạng thức không ai dám cầu.

Mieko phát hiện ra nước mắt mình đã rơi.

Không chỉ vì màn trình diễn tuyệt vời của Aya, mà là sự xúc động kịch liệt khi biết được ý chí của Hoffmann đã thực sự được truyền lại.

Ra là vậy...

Tiếp theo dáng vẻ Aya khi đẩy sự hân hoan lên đỉnh điểm, là màn trình diễn của Kazama Jin, màn trình diễn của Masaru và cả màn trình diễn của chính Hoffmann cứ chất chồng lên nhau.

Mỗi một dáng vẻ đó đều là những "món quà" hạnh phúc bất tận.

Thật là vận may trời cho.

Được ngồi tại đây và cảm nhận điều đó là một trải nghiệm tuyệt vời.

Cùng với sự xúc động lạ kỳ, Mieko đóng đinh ánh mắt lên sân khấu.

"L'isle joyeuse" sắp sửa đạt tới cao trào.

Niềm vui khi chơi nhạc, niềm vui khi lắng nghe một tài năng, và niềm vui được lưu truyền lại.

Chúng ta đang ở trên “L’isle joyeuse”.

Mọi người đắm chìm trong niềm vui, và nhận lời chúc phúc của trời cao.

Ai nấy đều đã nhận được “món quà” từ âm nhạc.

Đoạn nhạc cuối cùng.

Giai điệu lao dốc lên thật cao, rồi hạ xuống trong một nhịp thở.

Khi bản Sonata của Brahms kết thúc, Aya vô thức đứng bật dậy nhưng lần này lại khác. Cô gái mang theo niềm tin vững chắc, nở nụ cười hân hoan và mạnh mẽ đứng dậy.

Một tràng pháo tay cực lớn khép màn lễ hội. Với tất cả mọi người dù là thí sinh, khán giả hay giám khảo.

Vòng Ba của cuộc thi đã kết thúc.

Trận chiến kéo dài hai tuần đã kết thúc.

Chỉ còn lại Chung kết. Sáu người ưu tú sẽ trình diễn giành giải thưởng.

CHỦ ĐỀ "CUỘC CHIẾN PHI NGHĨA[127]"

Thật nhẹ. Bầu không khí thật nhẹ.

Trong dòng người đổ ra ngoài sảnh, Masami bất giác thở phào trước cảm giác được giải phóng.

Chiếc máy ảnh đang cầm trên tay cũng nhẹ nhàng hơn hẳn.

Bóng lưng khán giả cũng nhạt dần. Ai nấy đều cảm thấy cơ thể và tinh thần mình nhẹ nhàng hơn như được giải tỏa khỏi áp lực.

Nét mặt người nào người nấy đều mang sự nhẹ nhõm.

Thay vì cảm giác lờ đờ mệt mỏi.

Quá trình kiểm tra đánh giá dài ngày đã kết thúc. Các màn trình diễn đều kết thúc bình yên vô sự.

Cảm giác "xong rồi" mà mọi người đang vô thức chia sẻ với nhau tỏa đi khắp nơi trong sảnh.

Một khoảng thời gian lắng đọng.

Masami nhìn lướt gương mặt các khán giả quanh mình.

Họ như vừa tỉnh dậy sau một giấc mơ. Cuộc đời của gần một trăm thí sinh... quãng thời gian sâu sắc, nghẹn đầy căng thẳng... chị nhận ra mình đã cùng họ chia sẻ hai tuần này, mang tình đoàn kết như những người đồng chí.

Ra vậy, đấy chính là tư vị sâu sắc riêng của cuộc thi.

Masami càng thấm nhuần hơn điều đó.

Thân thể chị rã rời lắm rồi. Chắc sắp tới sẽ không đi nghe biểu diễn piano một thời gian. Mặt khác, đâu đó trong thâm tâm chị bắt đầu có mong muốn được lắng nghe nhiều hơn, được tận hưởng quá trình tuyển chọn, và được trải nghiệm thêm những khoảnh thời gian lắng đọng như thế này.

Bao sự hỉ nộ ai lạc trong khoảnh khắc giám khảo công bố kết quả... niềm vui và nỗi buồn, phẫn nộ và ghen tị, mùi tanh tưởi của đàm tiếu thiên hạ và thương lượng mặc cả vây bủa lấy thí sinh... Đặt tất cả những điều đó bên cạnh nhau chính là điều thú vị của cuộc thi. Thật vậy, nó như một bộ phim nhốt đủ thứ ánh sáng và bóng tối của con người.

Trong dòng khán giả mệt mỏi rũ rượi, Masami gọi to khi tìm thấy một gương mặt quen thuộc.

"Takashima!"

Takashima Akashi ngẩn ra trong một tích tắc, quay phắt lại.

"A."

Gương mặt cậu ấy cũng hiện lên vẻ ngơ ngẩn "rất thật tình".

"Cậu vất vả rồi."

"Cậu cũng vất vả rồi."

Hai người bạn cúi chào nhau.

Hai người giờ cũng có chung sự đồng cảm như đồng chí cùng chiến tuyến.

"Giờ đến phần việc chính của tớ rồi. Có nhiều thứ cần biên tập lắm."

"À, đầu tiên, tớ phải nhắc là vẫn còn Chung kết đó nhé."

Cả hai sóng bước cạnh nhau, quan sát những khán giả đang rời khỏi sảnh từ vài cánh cửa mở rộng.

"Mọi người về hết rồi nhỉ."

"Gần hết. Vẫn còn lâu mới tới lúc công bố kết quả mà. Chắc một số người sẽ quay lại đấy."

"Takashima ở lại nghe kết quả chứ."

"Ừ. Tớ đã kết thúc phần thi của mình lâu rồi, nhưng vẫn muốn nghe kết quả cuộc thi mình đã tham gia."

"Cậu tính nghe tới tận Chung kết hả?"

"Tớ định vậy."

"Ừ. Đáng để nghe mà. Nghe đến no bụng luôn."

Masami vươn vai.

“Màn trình diễn nào cũng tuyệt vời, nhưng em gái cuối cùng thật sự xuất sắc.”

Masami thản nhiên bình luận.

“Lần đầu tiên tớ trải nghiệm cảm giác này... Chẳng hiểu sao khi nghe trình diễn, tớ lại nhớ tới gương mặt cha mẹ hồi mình còn nhỏ, rồi những chuyện gia đình cứ dội về trong óc...”

Đúng, trải nghiệm này thật sự rất kỳ lạ.

Trong khi nghe Eiden Aya trình diễn, những ký ức chị không hề có ý nhớ tới lần lượt ùa về.

Nhưng ký ức xa xăm đó sống lại khiến sống mũi cay cay như chỉ chực khóc òa.

“Thật sự tớ suýt khóc luôn ấy.”

Masami giật mình khi liếc sang Akashi bên cạnh.

Akashi đang nhìn chị với vẻ mặt ngạc nhiên... đã thế hốc mắt còn đỏ hoe.

Masami vội vàng dòm kĩ mặt anh.

“Ơ, cậu sao thế? Tớ vừa lỡ lời hả?”

“Không.”

Akashi cười cười xua tay, xoay mặt sang hướng khác.

“Không phải. Không phải.”

Nhưng trông kiểu gì cũng thấy anh đang khóc.

“Ơ, sao thế? Chuyện gì đã xảy ra?”

“Có gì đâu.”

Vẻ mặt Akashi vừa cười vừa khóc, ngại ngùng xoay đi chỗ khác.

Chuyện gì vậy nhỉ?

Masami bối rối.

Cậu ấy đang khóc. Nước mắt đó là sao? Chẳng lẽ là nước mắt tiếc nuối vì không thể lọt vào vòng Ba? Chắc cảm giác nuối tiếc lại dâng lên vào lúc này.

Chị cố không nhìn vào mặt anh, thầm suy nghĩ.

Mình đã nói ra câu gì không tế nhị à? Hay do mình đã khen ngợi màn trình diễn cuối cùng? Khen ngợi màn trình diễn của người khác?

Công việc lần này đã dạy chị rằng phải rất cẩn thận ngôn từ khi nói chuyện với các thí sinh. Vậy nên, Masami đã dần tạo thói quen ăn nói thận trọng hơn.

Vậy nên, chị không thể biết được những giọt nước mắt của Akashi lúc này là do anh đang quá xúc động.

Bản thân Akashi cũng không rõ mình rơi nước mắt vì lẽ gì.

Anh chỉ đang quá vui khi nghe Masami nêu cảm nhận về màn trình diễn của Eiden Aya. Masami là một người bình thường chẳng mấy khi nghe nhạc kinh điển, mà cũng xúc động mạnh như mình, điều này đã khuấy lên bao luồng xúc cảm trong anh.

Âm nhạc thật sự tuyệt vời.

Thật may mắn vì anh đã nhắm tới việc dự thi. Thật may mắn vì anh đã kiên trì suốt một năm nay. Thật may mắn vì anh đã tham gia vào cuộc thi này.

Cảm xúc dâng lên, nước mắt trào ra.

May thay Masami có vẻ đã tìm thấy một thí sinh quen nào đó và bỏ về phía người ấy, Akashi có thể an tâm lau nước mắt ở một góc sảnh.

Chắc không ai để ý đâu nhỉ, vào tuổi này rồi. Anh thấy mình khóc thế này vừa ngố tàu vừa đáng yêu.

Thế rồi, anh thấy cô bé đó ngay trước mặt... Anh trợn tròn mắt lên, lập tức lao lại chỗ cô.

Quần jeans và áo len. Có lẽ cô bé đã rửa mặt, gương mặt không chút phấn son nom rất thanh sạch. Cô bé đó mang nét mặt thư thái, không chút màu mè đến tưởng như chẳng thể tạo ra một màn trình diễn xuất sắc tới mức đó.

Anh cũng chẳng hiểu tại sao mình lại cả gan đến thế. Nhưng, Akashi nghĩ đâu làm đấy, chạy một mạch tới chỗ cô bé.

"Cảm ơn em."

Eiden Aya thộn mặt ra, ngước nhìn Akashi vừa đột ngột lao tới chỗ mình.

Hóa ra em ấy nhỏ nhắn thế này thôi sao.

Akashi ngỡ ngàng.

Thiếu nữ trước mặt anh chỉ là một cô gái hai mươi tuổi bình thường, chỉ có đôi mắt ẩn chứa ánh sáng.

“Cảm ơn em, Eiden.”

Akashi lặp lại lần nữa.

Aya vẫn cứ thộn mặt ra.

“Cảm ơn màn trình diễn tuyệt vời của em... Cảm ơn em đã quay trở về.” Akashi nói bằng cả tấm lòng.

Nét mặt Aya như đã vỡ lẽ.

Đột nhiên, đôi mắt cô rưng rưng xúc động.

Như thể vừa nhớ ra điều gì. Như thể đã nhận ra điều gì.

Đôi mắt mở tròn đó chẳng mấy chốc đã tuôn trào nước mắt.

Akashi cũng cảm thấy nước mắt mình đang ậng lên.

Chẳng hiểu vì lẽ gì. Aya lẫn Akashi chỉ biết rằng hai người bọn họ đang bật khóc vì một dòng cảm xúc, vì cùng một lý do.

“A.”

Gương mặt Aya đã giàn giụa nước mắt.

Đột nhiên, Aya ôm chầm lấy Akashi và khóc nức nở.

Tiếng khóc oang oang đến thắt tim người. Những ngón tay bấu chặt lấy Akashi dùng lực rất mạnh, đau thấu người.

Akashi cũng khóc theo.

Tình cảnh này sao mà lạ, nhưng rõ ràng hai bọn họ đang ôm lấy nhau khóc tu tu. Nhưng cũng là những giọt nước mắt thư giãn lạ kỳ và đong đầy cảm xúc.

Họ biết những người chung quanh đã nhận ra sự lạ lùng và đang nhìn chằm chằm về phía mình, nhưng họ chẳng thể ngừng khóc.

“A-chan, cậu sao thế?”

Một giọng nói ngạc nhiên vọng lại từ xa.

Đó là cậu trai cao ráo Masaru Carlos. Một cô gái tóc dài đang đứng bên cậu ta, và cùng bước về phía bọn họ.

"A, ừ."

"Ơ, chuyện là..."

Akashi và Aya đều lau nước mắt, xịt mũi, cố tìm cách nói gì đó nhưng đều không thốt nổi thành lời.

Nhóm Masaru sững sờ nhìn hai người khóc lóc đến lem luốc cả mặt mũi, nhưng cũng không tìm ra nguyên nhân gì làm cả Akashi lẫn Aya phải khóc. Càng chẳng hiểu sao họ lại khóc lóc ầm ĩ như hai đứa trẻ, liền ngẩn mặt nhìn nhau.

Akashi và Aya cũng dần dần cảm thấy tình cảnh này quá kỳ quái, mặt đỏ tưng bừng, cất lời phân bua.

"Em xin lỗi, là em..."

"Xin lỗi, anh đột ngột..."

Hai người đồng thanh bật ra câu nói rồi đồng loạt ngậm miệng. Điều này kỳ lạ tới mức cả hai lại gập bụng cười ha ha.

Sau khi cười đến chán chê, họ đã có thể thu lại cả những giọt nước mắt và tiếng cười.

"Đã thất lễ rồi. Anh cũng tham dự cuộc thi lần này, là người hâm mộ em từ xưa."

Akashi tự giới thiệu mình nhưng Aya đã lắc đầu và ngắt lời anh.

"Anh Takashima Akashi phải không ạ? Em thích tiếng đàn piano của anh."

Aya nói vậy bằng đôi mắt to sáng long lanh.

Akashi chỉ biết "ê" lên.

"Em nhớ tên anh sao?"

"Vâng. Em cũng muốn đi nghe buổi biểu diễn tiếp theo của anh."

Trực giác mách bảo Akashi rằng đó không phải là một lời xã giao.

Thật sao? Eiden Aya thích màn trình diễn của mình.

Toàn thân anh bỗng run rẩy như phải cảm.

“Vậy chào anh nhé.”

“Chúng ta sẽ còn gặp lại nhau ở đâu đó.”

Aya tươi cười rời khỏi chỗ Akashi.

Akashi không hề cục cựa, nhìn bóng lưng Aya đi về phía Masaru và cô gái kia, còn nghe cậu hỏi “Sao thế, A-chan? Cậu quen anh ấy hả?”

Đây hẳn là khởi đầu.

Akashi thầm gào lên trong tim.

Luồng nhiệt bừng lên trong thân thể.

Cuộc thi này là khởi đầu. Giờ đây, cuối cùng mình có thể khởi đầu âm nhạc của chính mình, cuộc đời nghệ sĩ của chính mình rồi.

Đây không phải là một linh cảm. Mà là chắc chắn.

Cùng sự hưng phấn đến run rẩy, anh thầm lặp đi lặp lại câu đó trong lòng.

“... Ơ kìa?”

Masaru rảo chân bước vào trước khu sảnh lắp kính, kêu lên như nhận thấy sự lạ.

“Sao thế?”

Aya mải miết đuổi theo, cất tiếng hỏi.

“A, khó thở quá.”

Aya chống tay lên gối, thở hồng hộc.

Thật tình, với chênh lệch về chiều cao và độ dài chân thế này, thật khó đuổi kịp cậu.

“Hình như vẫn chưa thông báo kết quả.”

“Ơ?”

Kanae cũng đang thở phì phò, liếc đồng hồ đeo tay theo phản xạ. Aya cũng dòm thử.

8 giờ 42 phút.

Theo lịch dự kiến, Ban giám bảo sẽ công bố kết quả vòng Ba vào lúc 8 giờ hơn. Nhưng do khán giả quá nhiệt tình gọi thí sinh trở lại sân khấu, nên màn diễn cuối kết thúc muộn và lịch công bố kết quả cũng bị đẩy xuống 8 rưỡi.

Nghe đồn Cuộc thi piano quốc tế Yoshigae hiếm khi xảy ra chậm trễ. Đúng theo những nhận định từ trước, vòng Một và vòng Hai đều theo đúng lịch trình dự kiến.

Aya và Kanae nhìn nhau.

Sau khi kết thúc vòng Ba, bọn họ rủ nhau đi uống trà ở một quán gần ga đợi tới lúc công bố kết quả, nhưng thả lỏng quá mức quên béng mất chuyện đã tới giờ công bố kết quả. Vì vậy, ba người phải vội vội vàng vàng chạy về.

Trong sảnh, các thí sinh và những bên liên quan đều tỏ ra ngờ vực.

Nhiều gương mặt đã sớm trở thành quen thuộc. Nhưng dù vậy, rời xa khỏi sân khấu và được giải thoát khỏi áp lực khi kết thúc vòng Ba, gương mặt ai nấy đều mang vẻ nhẹ nhõm, mệt mỏi và cảm giác được giải phóng.

Sau một cuộc thi dài mệt mỏi, hầu hết mọi người đều quay trở về với vẻ mặt thường thấy nơi những cô cậu sinh viên. Không giống như lúc ở trên sân khấu, các thí sinh hầu như vẫn còn vương nét non tơ.

Tuy nhiên, quá trình chấm điểm kéo dài tới mức này dần gây nên sự bức xúc và căng thẳng trong sảnh.

Bầu không khí xôn xao, bất ổn.

Cánh báo giới đã tập trung đủ, ánh sáng và micro cũng đã chuẩn bị sẵn sàng cho Ban giám khảo, nhưng không hề có dấu hiệu của Ban giám khảo nòng cốt.

“Lạ ghê.”

“Thật.”

Trong đám người mệt mỏi vì chờ đợi, những tiếng chuyện trò ngày càng ồn ào hơn như thể sợi dây căng thẳng đã bứt tung.

Một phút, rồi lại một phút nữa trôi qua, bằng cách nào đó nỗi lo lắng không rõ hình thù đang trỗi dậy và lây lan.

“Họ đang chần chừ chuyện gì nhỉ?”

“Có yếu tố gì để chần chừ sao?”

Những tiếng xì xào khắp nơi.

Đột nhiên, một nữ nhân viên chạy lật đật từ tầng trên xuống, thu hút ánh nhìn của tất cả mọi người.

Gương mặt cô ấy tái xanh, dường như đang hết sức tập trung vào chuyện gì đó. Cô hình như không hề nhận thấy ánh mắt mọi người đang đổ dồn về phía mình, nhanh chóng nói gì đó với một nhân viên ở sảnh. Nét mặt nhân viên kia cũng u ám hẳn.

Cuối cùng, các nhân viên có mặt cũng tản đi đâu mất.

“Chuyện gì vậy nhỉ?”

Nhóm Aya cũng chăm chú quan sát tình hình, vài người đứng gần mấy nhân viên có vẻ đã nghe lỏm được điều gì đó nên những tiếng xôn xao dần vọng tới.

“... Tước tư cách dự thi.”

“Tước tư cách dự thi rồi.”

“Hình như ai đó bị tước tư cách dự thi rồi.”

“Ừ.”

“Sao thế?”

“Kéo dài vì vậy hả?”

Những tiếng xì xào lo lắng ngày một lớn hơn. Sự xôn xao lan khắp chốn.

“Tước tư cách dự thi?”

Masaru nhìn Aya và Kanae.

Ai nấy đều hiểu họ có chung suy nghĩ.

Vì chỉ mỗi màn trình diễn của Kazama Jin có chút vấn đề.

Cậu bé chơi đi chơi lại bản nhạc của Erik Satie chệch khỏi khung trình diễn chính thức. Lại không đàn hết cả bài mà chỉ trích một phần.

Họ cũng thấy lo lắng trong khi cậu bé chơi đàn, nhưng thí sinh thực sự bị tước tư cách dự thi vì điều đó sao?

"Không đời nào."

Nét mặt Aya căng lên.

"Thật sự bị tước tư cách sao?"

Masaru im lặng, nhưng ánh mắt không tỏ ra phủ nhận hay khẳng định.

Aya chẳng dám mở miệng nói ra tên Kazama Jin, chỉ sợ lỡ nói ra điều đó sẽ thành sự thật.

Đùa nhau à, sao có thể bị tước tư cách dự thi được.

Kanae cũng tỏ ra bực bội.

"Em ấy ở đang ở đâu thế nhỉ?"

Kanae cũng không hề nói ra miệng tên cậu bé, đảo mắt nhìn quanh sảnh.

Không thấy bóng dáng thiếu niên đâu. Giờ này, thằng bé ở đâu được nhỉ? Chắc chắn không mảy may suy nghĩ đến chuyện mình có khả năng bị tước tư cách dự thi tới nơi rồi.

Trái tim Aya cồn cào không yên.

Không thể nào. Không thể nào có chuyện đó. Màn trình diễn tuyệt vời đến thế, cậu bé đã đưa mình quay trở lại sân khấu như thế. Vậy mà.

Cô tưởng như đất đang sụp xuống dưới chân.

Nhìn gương mặt tái dần của cô bạn, Masaru hít vào một hơi sâu, giơ tay lên "OK, OK".

"Chúng ta vẫn chưa biết gì cả. Không chỉ mình em ấy có khả năng bị tước mất tư cách dự thi. Chắc phải có lý do gì đó. Hoặc là ai khác không chừng."

"Nhưng còn có thể vì lý do gì khác?"

Giọng nói Kanae đầy nghi hoặc.

"Mọi phần thi đều khớp giờ, cũng không ai bị ngắt giữa chừng. Em còn nghĩ được lý do nào để tước tư cách dự thi không?"

Cô hỏi dồn như vậy, Masaru cũng chẳng biết đáp thế nào.

Không ai cãi lại được một câu.

Họ chỉ nghĩ được mỗi trường hợp của Kazama Jin là dễ bị tước tư cách dự thi thôi.

Tước tư cách dự thi.

Mấy chữ ngắn ngủi đang từ từ ngấm vào bọn họ.

Nguy thật. Cất công tới tận Yoshigae để tham dự cuộc thi, vậy mà hai tuần này hóa bong bóng xà phòng mất rồi. Không thể lưu tên trong lịch sử cuộc thi. Mọi thứ lại như không. Bao nhiêu khổ công, bao nhiêu cảm xúc, bao nhiêu chi phí để đi tới tận đây. Mọi thứ đều vô ích.

Quãng thời gian trải qua cùng Kazama Jin. Những câu trò chuyện cùng nhau.

Gương mặt hồn nhiên của thằng bé quay mòng mòng trong đầu óc Aya.

Sao lại thế này?

Aya rơi vào tình trạng hoảng loạn chưa từng thấy. Có lẽ nếu bản thân rơi vào hoàn cảnh đó, cô chưa chắc đã hoảng loạn đến mức đó.

Nhưng hình như không chỉ mỗi mình nhóm Aya nghĩ rằng Kazama Jin đã bị tước tư cách dự thi.

Cuối cùng, đám đông ồn ào chung quanh cũng có người nói ra cái tên ấy.

“Kazama Jin bị tước tư cách dự thi?”

“Ơ, hoàng tử ong mật sao?”

“Bị tước tư cách dự thi rồi?”

“Trình diễn không đúng quy chế nên bị tước tư cách dự thi thôi.”

Sự vô ý thức của đám đông đáng sợ vô cùng.

Chẳng rõ từ lúc nào, người ta đã dần tin đó là thật, rồi bắt đầu xì xào bàn tán với nhau như chuyện hiển nhiên.

Bị tước tư cách dự thi. Kazama Jin bị tước tư cách dự thi.

Những người mới bước vào trong sảnh lại nghe truyền miệng. Những tiếng kêu ngạc nhiên vang lên "Ơ? Thật thế hả?" khiến khu sảnh nháo nhào cả lên.

Ban giám khảo vẫn chưa chịu xuất hiện.

Cánh báo chí bắt đầu rục rịch hành động. Họ tìm cách chặn các nhân viên và đặt câu hỏi nhưng nhân viên dường như cũng không nắm được tình hình cụ thể.

Sắp chín giờ tới nơi rồi.

Thật sự vẫn chưa rõ sự thể thế nào, nhưng chắc chắn đang có điều bất thường.

Bao con người ngơ ngác tập trung trong sảnh. Bầu không khí vốn đã mệt mỏi và bồn chồn càng thêm nặng nề hơn.

"Muộn quá nhỉ."

"Thí sinh bị tước tư cách dự thi thì không thể mất thời gian đến vậy được."

Masaru và Kanae làu bàu.

Aya vẫn không hết hoảng loạn. Khung cảnh chung quanh dường như mất hết màu sắc. Màu xám. Một thế giới chỉ toàn màu xám.

Một bóng người lững thững bước vào trong sảnh. Chỉ có bóng người đó có màu sắc, chỉ có bóng người đó tỏa ra ánh sáng. Ánh mắt Aya bị hút chặt về phía đó.

Gương mặt hồn nhiên vô tư như mang tới luồng khí trong lành cho bầu không khí mỏi mệt nơi đây.

"A."

Aya nhìn về phía đó và bất giác kêu lên, Masaru và Kanae cũng nhận ra.

"Kazama Jin."

Những ánh mắt chung quanh cũng lập tức hút về phía đó.

Kazama Jin nhận ra mọi ánh mắt đang đổ dồn về phía mình, đứng sững và co rúm lại.

Aya chợt nhớ tới lần đầu tiên thấy cậu bé này xuất hiện trên sân khấu.

Cái lần cậu dừng lại trước tràng pháo tay vang dội.

Thiếu niên bối rối nhìn quanh.

“Dạ?”

Bầu không khí quái lạ quá đi. Mặt mũi ai nấy đều tái mét, nhìn cậu với vẻ lạ thường. Aya cũng thông cảm với thiếu niên. Cậu bé đâu biết chuyện gì đang diễn ra, cũng chẳng thể hiểu tại sao mọi người lại nhìn mình bằng ánh mắt đó.

“Kazama Jin, lại đây nào.”

Kanae giơ tay ra hiệu, khẽ giọng gọi cậu bé.

Thiếu niên cũng nhận ra Aya và mấy người bạn đang đứng quây quần một chỗ, gương mặt lộ vẻ nhẹ nhõm và bẽn lẽn bước lại chỗ bọn họ.

Tuy nhiên, ánh mắt chung quanh vẫn đuổi theo từng bước nên cậu cứ rúm người lại với vẻ hoài nghi.

“Có chuyện gì thế? Em bị loại rồi ạ?”

Cậu bé rụt rè hỏi Aya.

Aya lặng lẽ lắc đầu.

“Vẫn chưa có kết quả.”

“Ủa, đã muộn lắm rồi mà?”

Thiếu niên ngó sang cái đồng hồ treo trong sảnh.

“Này, nãy giờ em đi đâu thế?”

Cậu bé bối rối trả lời.

“Em đi xem thầy em làm việc thôi ạ?”

“Thầy em? Thầy dạy piano hả?”

“Không? Thầy chỗ cửa hàng hoa cho em ở nhờ ấy.”

“Cửa hàng hoa? Cũng là thầy em sao?”

Kanae lộ vẻ hoang mang.

“Vâng.”

Kazama Jin gật đầu cái rụp.

“Hôm nay thầy ấy cắm một lẵng hoa rất lớn ở một nơi rất lớn cho em xem. Chỗ đó nằm ở xa trung tâm thành phố, khá tốn

thời gian di chuyển. Thành thử em cứ nghĩ đã thông báo kết quả xong xuôi từ lâu rồi cơ."

Aya và Kanae sững sờ nhìn nhau.

Cũng phải, mọi phần trình diễn đều đã kết thúc, đi đâu làm gì là quyền tự do của mỗi người.

"Thế có chuyện gì vậy ạ? Sao mọi người cứ nhìn em vậy?"

Kazama Jin rón rén đánh mắt nhìn quanh.

Mọi người đã quay trở lại với cuộc chuyện trò của riêng họ, không nhìn Kazama Jin nữa.

"Hình như có vấn đề đã xảy ra."

Kanae cố giải thích bằng giọng bình thản.

"Vấn đề?"

"Có vẻ ai đó bị tước tư cách dự thi rồi."

Kanae đánh mắt sang Masaru. Còn Masaru lại mang vẻ mặt rất băn khoăn.

"Tước tư cách? Dự thi?"

Thiếu niên thộn mặt ra, nhìn lên Masaru như cầu một lời giải thích.

Masaru vội vàng phân bua.

"Anh cũng từng bị một lần. Do lỡ trình diễn một bản nhạc không được phép nên bị đánh trượt ấy. Nếu mình vi phạm một vài quy định như biểu diễn lố giờ chẳng hạn, thì sẽ bị tước mất tư cách dự thi."

"Hừm."

Kazama Jin nhìn Aya với vẻ mặt nửa như đã hiểu nửa lại như không. Hình như cậu bé đang muốn tìm một lời giải thích xác đáng hơn. Aya bất giác né ánh mắt thiếu niên, miệng lúng búng như định nói gì đó. Lúc đó, cậu bé bật à lên như đã ngộ ra chuyện gì.

Đôi mắt đó mở lớn, sắc mặt cũng tái đi nhanh chóng.

"Chẳng lẽ..."

Lần này tới lượt Aya và mọi người hốt hoảng trước vẻ bất an đang hiển hiện quá đỗi rõ ràng.

Lần đầu tiên thấy vẻ mặt này của cậu, mấy anh chị sốc cũng phải.

Kazama Jin lắp bắp.

“Là em?”

Cậu bé sợ hãi nhìn một lượt ba người họ.

“Em bị tước tư cách sao? Nên mọi người mới nhìn em như thế?”

“Vẫn chưa biết được.”

Aya và Masaru đồng thanh gào lên.

“Bọn chị chỉ biết có người bị tước tư cách dự thi thôi, vẫn chưa biết chính xác là ai mà.”

“Nhưng mọi người đều nhìn em. Mọi người đều nghĩ là em phải không?”

Thiếu niên quá hoảng hốt, bối rối nhìn tứ tung, rồi lại nhìn đăm đăm vào mặt Aya cứ như thể câu trả lời đang viết ở trên đó.

“Thật sự vẫn chưa biết mà. Chưa ai tuyên bố bất cứ điều gì cả.”

“Em bị loại rồi sao?”

Thiếu niên ngẩn ngơ lẩm bẩm. Ánh mắt đó đã sớm chẳng còn nhìn thấy ai nữa.

“A, vậy là không được mua piano rồi.”

“Sao?”

Aya thấy có vấn đề trong lời nói của cậu bé.

Thằng bé vừa nói gì? Không được mua piano rồi?

Đúng lúc đó, tiếng ồn ào lại dậy lên, hình như mọi cái đầu đều ngẩng lên.

Bầu không khí trong sảnh đang rục rịch chuyển mình.

“A, tới rồi.”

Ánh mắt bao con người tập trung trong sảnh đang dán vào đoạn cầu thang dẫn lên tầng hai.

Cuối cùng người cũng tới rồi.

Ban giám khảo đã xuất hiện.

Tiếng xôn xao nổi lên, đèn bật sáng. Xung quanh sáng rực lên, nhiệt độ trong phòng cũng đột ngột tăng vọt.

Toàn bộ Ban giám khảo mang gương mặt có nét mệt mỏi nhưng vẫn nở nụ cười điềm tĩnh, thong thả bước xuống cầu thang.

Kanae nhìn mặt những người đó, nhận ra bọn họ rất bình thản.

Dường như không xảy ra bất kỳ sự vụ gì đáng sợ. Có thể nói là những gương mặt mãn nguyện cũng không ngoa.

Những giám khảo khó tính. Cô nhanh chóng nhìn lướt qua vẻ mặt của từng người.

Một khi Kazama Jin bị tước mất tư cách dự thi, khoảng thời gian kéo dài chắc chắn là dành để thảo luận và tranh cãi. Sự việc kéo dài tới mức này, chắc chắn vì có khá nhiều người phản đối việc đánh trượt thẳng bé. Họ đã ra được kết quả làm hài lòng tất cả mọi người? Là gì đây? Liệu thằng bé có bị loại? Hay không?

Trái tim cô đang đập thình thình trong lồng ngực.

Nhân viên giao micro cho Trưởng ban giám khảo Olga dẫn đầu đoàn.

Khi nghe thấy tiếng "khực" lúc ấn vào nút của micro, cả khu sảnh yên lặng hẳn.

"... Xin chào các bạn, đã để mọi người đợi lâu."

Olga vẫn giữ giọng điềm nhiên và thái độ bình tĩnh dù Ban giám khảo đã họp lâu quá mức. Sự uy phong không chừa chỗ cho vẻ mệt mỏi.

Tưởng chừng bà chẳng buồn bận tâm đến cả sự chậm trễ trong việc công bố kết quả.

"Tôi xin phép công bố kết quả vòng Ba."

Từ đây, Olga bắt đầu màn diễn thuyết một cách hết sức thản nhiên.

Bà nói tới trình độ thí sinh cao nhất trong mấy năm gần đây, tất thảy giám khảo đều cảm thấy rất hài lòng. Công việc tuy vất vả nhưng mang lại cảm giác vô cùng mãn nguyện. Thế rồi, bà lại nhấn mạnh chuyện thí sinh bị trượt trong cuộc thi không có nghĩa là phủ nhận tính âm nhạc và phẩm chất của họ, mong họ không nản chí mà tiếp tục nỗ lực. Nói chung là những lời đã được lặp đi lặp lại nhiều lần.

Đương nhiên báo giới và những người có liên quan không để lọt tai những lời đó.

Họ chỉ quan tâm đến lý do của sự chậm trễ và kết quả mà thôi.

Olga biết thừa điều này. Bà nhìn thấu sự bực bội và bất nhẫn của quan khách, thậm chí còn có ý trêu chọc.

Olga đeo lên chiếc kính vẫn lủng lẳng nơi cổ.

"Nào, giờ tôi xin thông báo lý do họp giám khảo mất nhiều thời gian như vậy."

Olga lặng một lúc.

"Thực ra, một tình huống bất ngờ đã phát sinh, nên tôi rất tiếc phải thông báo là một thí sinh đã không còn tư cách dự thi."

Những tiếng xôn xao dậy lên.

Lời xì xào như ý nói, "Ô, vậy là thật hả?"

Aya nhận thấy Kazama Jin ở bên cạnh mình đang cứng người lại.

Cô khẽ khàng đặt tay lên vai thiếu niên, em liền nở nụ cười yếu ớt và buồn rầu nhìn Aya.

Aya nhìn vào mắt cậu và gật đầu tỏ ý "Em đừng để tâm."

"Chúng tôi mất chút thời gian để xác nhận tình hình, và tiến hành chấm điểm lại nên mới chậm trễ đến thế này. Xin lỗi quý vị."

Olga khẽ gật đầu, rồi giở tờ giấy trong tay ra.

Xác nhận tình hình. Điều này có nghĩa là gì.

Kanae nghĩ tới câu đó. Bị tước tư cách dự thi cũng cần xác nhận tình hình sao.

Họ thấy cả Olga đang hít vào một hơi.

“Tôi xin phép công bố kết quả vòng Ba.”

Khu sảnh lại lặng thinh.

Olga giơ tờ giấy lên trước mắt.

Người nào người nấy đều đang chú mục vào tay bà, sự tĩnh lặng đến nghẹn thở bao trùm.

Aya và Kazama Jin ghé sát vào nhau, nín thở quan sát bà từ xa.

Chắc do ảo giác nên họ mới thấy quãng thời gian Olga đọc từng cái tên dài đến lạ lùng.

Một sự tĩnh lặng bất thường bao trùm hội trường, ai nấy đều nhìn chằm chằm vào tay Olga. Dù Olga đang tỏ ra điềm nhiên như mọi khi, nhưng giờ sự điềm nhiên đó càng như trêu ngươi.

Giọng bà vang lên.

“Số 19, Kim Su Jung.”

Những tiếng hò reo vang lên.

Có vẻ cậu thanh niên nọ đã nghe ra kết quả, gương mặt đỏ lựng vung tay hân hoan.

“Số 30, Masaru Carlos Levy Anatole.”

Những tiếng hò reo càng lớn hơn nữa.

Mọi người đều đồng loạt nhìn sang Masaru, nhưng Masaru chỉ nở một nụ cười lấy lệ, vẻ mặt méo xẹo. Cậu vẫn còn đang lo cho Kazama Jin nên không thể thoải mái ăn mừng được.

“Số 41, Frederick Dormir.”

Lại là những tiếng hò reo.

Chẳng mấy chốc đã qua nửa danh sách.

Còn lại ba người.

Aya nép lại gần Kazama Jin. Cậu bé cũng nép vào người Aya.

“Số 47, Cho Han Sang.”

Tiếng reo hò và tiếng kêu la.

Họ đang gồng mình lên.

A, sắp rồi.

Aya bỗng thấy mọi thứ nhòa đi trong thoáng chốc. Cô cảm thấy mình chưa từng áp lực đến thế bao giờ.

Cô sợ phải nghe cái tên tiếp theo đến mức không chịu đựng nổi.

Bờ môi Olga mấp máy.

"Số 81, Kazama Jin."

Oa, những tiếng chẳng rõ là kêu rên hay hò reo rung chuyển cả khu sảnh.

Kazama Jin.

Aya dường như thấy bầu không gian chung quanh mình đang nở rộng ra.

Cảm giác giải phóng kỳ lạ. Rực sáng. Nhẹ nhàng.

Aya và Jin chậm chạp ngó nhau. Gương mặt đứa nào cũng ngỡ ngàng đến khó tin. Rồi lại rụt rè ngó sang Masaru và Kanae. Hai người kia đang nhìn họ với cùng vẻ mặt.

Những tiếng người lao xao nhạt nhòa dần, mọi âm thanh như tan biến.

Kazama Jin đã lọt vào vòng trong. Không bị tước tư cách dự thi.

Họ lại nghe thấy giọng bình thản của Olga.

"Và số 88, Eiden Aya. Kết thúc."

Bà hạ tờ giấy trên tay xuống, nhìn quanh.

Aya lắng nghe ơ hờ như chuyện người dưng.

Tiếng reo hò tiếp tục dâng cao, và sự phấn khích không hề thuyên giảm.

Olga lạnh lùng đứng ở ngay trung tâm cơn bão.

Cuối cùng, âm thanh và thời gian đã quay về.

"Hay quá! Cả ba đứa mình đều lọt vào vòng trong!"

Masaru giơ hai tay lên, reo lên nho nhỏ.

Khi nghe những điều đó, cuối cùng Aya cũng cảm thấy một niềm vui ấm áp lan tỏa trong lòng mình.

Gương mặt Kazama Jin xọp đi vì mệt mỏi.

“May quá.”

“Thật sự quá may luôn.”

Hai chị em ôm lấy nhau.

Sự an tâm cũng đang thắng thế trên gương mặt Kanae và Masaru.

“Thật tình, làm chúng mình lo lắng không đâu.”

“Hồi hộp quá đi.”

Cuối cùng, họ cũng có thể nhẹ nhõm nói ra tâm trạng mình.

A, thật tốt quá. Họ thật sự đánh giá đúng màn trình diễn của Kazama Jin.

Aya chẳng biết nên cảm tạ ai, vì điều gì nhưng trong đầu cứ ngân vang những lời cảm tạ sâu sắc.

Cảm ơn, cảm ơn, cảm ơn vì đã để Kazama Jin ở lại.

Khi sự phấn khích và cú sốc ban đầu lắng xuống, người ta bắt đầu xì xào bàn tán về chuyện ai là người bị tước tư cách.

Khu sảnh nháo nhào cả lên.

Olga vẫn giữ nguyên giọng điềm nhiên, nhưng bà cũng không thể cưỡng lại sức ép từ phía báo chí và những con người ở đó nên đành phải giải thích.

“Thực ra vẫn còn một thí sinh khác có tổng điểm đủ để lọt vào Chung kết. Nhưng thí sinh này gặp rắc rối về sức khỏe sau vòng Ba và phải vội vàng về nước. Phía văn phòng không nhận được thông báo chính xác nên chúng tôi đã mất nhiều thời gian để xác nhận xem người đó thực sự đã về nước hay chưa, và có thật không thể tiếp tục trình diễn nữa hay không. Sau khi xác nhận xong, chúng tôi được biết là người này đã lập tức về nước, đang phải phẫu thuật khẩn cấp vì chứng viêm ruột thừa, nên không thể tiếp tục thi vòng Chung kết.”

Giời ạ, ra là thế. Những giọng nói vang lên đây đó.

Do cả nghĩ rồi. Vài ánh nhìn đang len lén liếc sang Kazama Jin.

Aya và Jin chỉ biết nhe răng cười trừ.

Cũng đành chịu. Nhóm Aya cũng nghĩ là Kazama Jin đã bị đánh trượt cơ mà.

Olga đợi chung quanh nguôi dần mới tiếp tục.

"Xin chúc mừng các thí sinh lọt vào Chung kết. Các bạn sở hữu tính âm nhạc vô cùng tuyệt vời. Chúng tôi cực kỳ mãn nguyện với cuộc thi lần này. Mong các thí sinh sẽ trình diễn trong vòng Chung kết hãy giữ lấy tự tin, và tiếp tục chơi đàn bằng cả trái tim và khối óc của mình. Tôi cũng rất lấy làm tiếc vì có những thí sinh không lọt vào Chung kết. Tôi đã lặp đi lặp lại những câu này nhiều lần nhưng các bạn bị loại không đồng nghĩa với chuyện chúng tôi phủ nhận tính âm nhạc của các bạn. Lát nữa, chúng ta sẽ có một bữa tiệc thân mật với Ban giám khảo. Mọi người hãy cùng trò chuyện với các giám khảo nhé. Chắc hẳn cũng đóng góp được gì đó cho con đường hoạt động âm nhạc của các bạn sau này. Vậy thôi, hẹn gặp lại nhau tại vòng Chung kết."

Bầu không khí rã đám bắt đầu lởn vởn, Ban giám khảo cũng lục tục rút lui.

Không khí chung quanh nhất loạt trùng xuống, ai nấy đều rục rịch di chuyển.

"A."

Nhóm Aya nhất loạt vươn vai.

Masaru cười ha ha, vuốt ngực.

"Lần đầu tiên tớ thấy hồi hộp vậy đó."

"Đúng vậy?"

"Thật sự, thật sự tốt quá!"

Aya và Kanae ôm lấy nhau, cùng chia sẻ niềm vui.

Cuối cùng, Kazama Jin cũng lấy lại vẻ mặt vô tư lự mọi khi.

"Thật tình tổn thọ quá đi. Chị phải đi báo cho bố tin tốt mới được."

Kanae bỏ ra một góc yên tĩnh trong sảnh.

Chiếc di động của Masaru cũng réo vang.

Masaru nhấc máy, đưa mắt ra hiệu cho Aya.

Đó là điện thoại từ phía văn phòng xác nhận lịch trình. Ngày mai và ngày kia, họ sẽ luyện tập với dàn nhạc cho vòng Chung kết.

Một lúc sau, Kazama Jin và Aya cũng lần lượt nhận được cuộc gọi.

Chung kết à.

Thật sự lọt vào thật rồi.

Sau khi ngắt máy, những suy nghĩ này thực sự thấm vào đầu óc.

Mình đã đi tới tận đây.

Aya thầm nhủ.

Trước khi bắt đầu cuộc thi, cô còn không dám nghĩ tới chuyện này.

Đó là chưa kể cô cảm thấy mình như một con người khác hẳn bản thân trước khi diễn ra cuộc thi. Không ngờ mình lại có lúc thế này.

Aya lại một lần nữa cảm tạ người nào đó ở trong tim mình.

Khu sảnh treo đầy ảnh của thí sinh.

Nhân viên đã nhanh chóng đính thêm dải hoa ruy băng mới lên ảnh của những thí sinh lọt vào Chung kết.

Chỉ có sáu người đạt được ba bông hoa.

Takashima Akashi thở dài cảm thán khi nhìn những đóa hoa kia.

Tuy bức ảnh của anh chỉ có một bông hoa duy nhất, nhưng anh không thấy hối hận.

Kazama Jin cũng lọt vào Chung kết. Sáu người bọn họ đều đầy sức thuyết phục.

Akashi thở dài thườn thượt.

Dù sau, đây cũng là một cuộc thi hay ho và có ý nghĩa đối với anh.

Ban đầu, anh chỉ muốn tham gia cuộc thi để vượt qua chính mình. Chỉ coi đó là một dấu mốc kỷ niệm. Chỉ định sắp xếp lại tâm tình của mình đối với âm nhạc.

Nhưng nó đã tiếp ngược lại dũng khí cho anh. Anh gặp gỡ được nhiều màn trình diễn, bản thân được đứng lên sân khấu, và càng kiên tâm đeo đuổi cuộc đời nghệ sĩ trong tương lai.

Từng chút một. Mình không hề làm sai. Mình sẽ tiếp tục sống cuộc đời bình thường như từ trước tới giờ trong khi tiếp tục hoạt động nghệ thuật. Từng chút tạo ra âm nhạc của riêng mình.

Anh đã nghĩ tới những điều như thế.

Nào, về thôi.

Trong tích tắc Akashi quay gót tính rời khỏi đó, chiếc điện thoại của anh reo lên.

Ai vậy nhỉ?

Hóa ra là số điện thoại "văn phòng cuộc thi". Số điện thoại đã giúp đỡ anh rất nhiều trong mấy ngày gần đây và trong suốt một năm nay. Anh đã định xóa nó đi rồi.

"Vâng?"

Anh nhận cuộc gọi với thoảng chút nghi ngờ. Giọng phụ nữ bên kia đầu dây liền hỏi: "Đây có phải là số điện thoại của anh Takashima Akashi không?"

"Vâng, tôi là Takashima."

"Tôi gọi từ văn phòng Cuộc thi piano quốc tế Yoshigae. Hiện anh đang ở đâu?"

Câu hỏi lạ vậy, Akashi thầm nghĩ.

"Yoshigae. Tôi đang tính quay về Tokyo."

"Vậy sao? Liệu anh có thể quay lại đây vào ngày cuối cùng của cuộc thi, tức Chủ nhật ngày 24 không?"

Một giọng đầy tính công việc.

"Ngày cuối cùng?"

Akashi càng thêm bối rối. Đó là ngày thứ hai của Chung kết. Đương nhiên, anh cũng tính ghé lại đây nghe trình diễn.

"Vâng, tôi cũng dự định tới nghe đêm Chung kết."

"Vậy sao? Thế thì tốt quá. Anh có thể tham gia lễ trao giải chứ?"

"Lễ trao giải?"

Akashi ngây người.

Người phụ nữ đều giọng nói tiếp.

"Vâng. Khi nãy, Ban giám thảo đã tiến hành thẩm định các giải thưởng phụ song song với việc chọn người vào vòng Chung kết. Anh Takashima Akashi đã giành được Giải khuyến khích và Giải thưởng Hishinuma."

"Ớ?"

Anh ngơ ngác hỏi lại.

"Gì cơ? Giải khuyến khích và?"

"Giải thưởng Hishinuma."

Người phụ nữ kiên nhẫn lặp lại.

Akashi sững sờ.

"Giải thưởng Hishinuma, có nghĩa là?"

"Vâng. Giải thưởng dành cho màn trình diễn 'Mùa xuân và Atula' ưng ý nhất do thầy Hishinuma Tadaaki lựa chọn."

"Tôi ấy hả?"

Akashi hỏi lại mà gần như thét lên.

"Vâng. Chúc mừng anh."

Giọng nói máy móc kia lần đầu lộ nét cười.

"Cảm ơn cô nhiều."

Akashi cúi đầu thật thấp.

Trái tim anh đang đập thình thịch.

Là mình. Mình đã giành được giải thưởng Hishinuma. Không phải Kazama Jin hay Eiden Aya. Họ đã công nhận phần trình diễn "Mùa xuân và Atula" của mình.

Hơn nữa còn đạt cả giải khuyến khích. Anh không lọt vào vòng đua giải thưởng nhưng lại nhận được giải thưởng dành cho thí sinh tạo được ấn tượng và có triển vọng.

Không thể ngờ được.

Niềm hân hoan nhún nhảy trong lòng.

Như lời khẳng định chắc nịch anh có thể sống với tư cách một nghệ sĩ.

Người phụ nữ còn giải thích cụ thể thêm một số vấn đề khác nữa nhưng chẳng câu nào lọt vào tai Akashi.

"... Thế Kazama Jin đâu?"

Mieko hỏi Masaru.

Masaru nhún vai.

"Sau khi nghe xong kết quả, em ấy về chỗ ở trọ luôn rồi. Thấy bảo phải phụ thầy chút việc ạ."

"Thầy? Cậu bé đó giờ đang theo học ai sao?"

Mieko lập tức hỏi tới. Đương nhiên, Nathaniel bên cạnh bà cũng phản ứng rất dữ dội với từ "thầy" kia.

"Không, không phải piano ạ."

Masaru bối rối lắc đầu.

"Không phải piano? Vậy là xướng âm hay sáng tác nhạc hả?"

Ở bên cạnh, Aya gượng cười.

"Hình như là về hoa ạ."

"Hoa?"

Mieko và Nathaniel đồng loạt kêu lên.

"Vâng. Hình như một người bạn của bố em ấy là chủ cửa hàng hoa khá lớn, cũng là nghệ sĩ bên hoa đạo. Em ấy đang theo học ikebana ạ."

"Hả?"

Mieko và Nathaniel nhìn nhau, kêu lên ngỡ ngàng.

Họ đang ở trong phòng tiệc của khách sạn ngay cạnh hội trường cuộc thi.

Các giám khảo và thí sinh đang thưởng thức tiệc thân mật trong bầu không khí an hòa. Chỉ còn mỗi vòng Chung kết, Ban giám khảo và thí sinh đều thả lỏng hơn nhiều.

Thi thoảng vẫn thấy vài thí sinh đang chăm chú lắng nghe các giám khảo trò chuyện.

Cuộc thi đã kết thúc đối với phần lớn thí sinh, nhưng họ vẫn luôn thèm khát những lời khuyên. Đối với những con người đã quyết tâm sẽ cống hiến cuộc đời mình cho âm nhạc, cuộc thi này chỉ là một giao điểm kết nối với tương lai. Vài người trong số bọn họ đã bắt đầu chuẩn bị cho bước tiếp theo rồi.

"Ái chà chà, thí sinh này lúc nào cũng đi ngược lại với dự đoán nhỉ."

Nathaniel lắc đầu.

"Các giám khảo đều có hứng thú muốn trò chuyện trực tiếp với cậu ta, ai ngờ lại bỏ về mất."

"Ơ, vậy ạ?"

Masaru hỏi lại.

"Bọn con cứ tưởng cậu bé bị tước mất tư cách dự thi rồi cơ."

"Gì cơ, chẳng có giám khảo nào đề cập tới chuyện đánh trượt Kazama Jin cả. Cậu chàng đó ghê gớm lắm đấy. Sau vài màn trình diễn, những giám khảo từng phủ nhận nó hồi đầu cũng dần quay sang hâm mộ cả đấy."

"Ồ, thế thì tốt quá."

"Tốt gì mà tốt, đối thủ của con tiếp tục vào vòng trong rồi đó."

Nathaniel dòm chăm chú gương mặt Masaru, nhưng cậu chỉ cười xòa.

"Có gì đâu. Không có Kazama Jin, thắng cũng đâu còn gì thi vị."

"Con nói rồi đấy nhé."

"Ghê gớm chưa."

Mieko và Nathaniel nhìn nhau và bật cười trước vẻ tự tin của Masaru.

"... Thật mà."

Aya lẩm bẩm.

"Cháu cũng thấy may vì Kazama Jin đã qua vòng."

Mieko thầm "ồ" lên trong lòng.

Nét mặt Aya hoàn toàn đổi khác. Sự bình tĩnh đến mức thản nhiên. Những băn khoăn do dự bà nhìn ra trong lần gặp trước đã biến mất tăm.

Hô hô, phục hồi hoàn toàn rồi à.

Mieko nhìn cô bé, bỗng thấy chói mắt.

Được chứng kiến giờ khắc này của một nghệ sĩ trẻ là niềm vui không gì sánh nổi đối với người làm giám khảo.

"Nhưng mấy đứa đừng có lơ là. Chung kết là một cuộc đấu cực kỳ khó nhằn. Mọi người đều phấn đấu và tiến bộ từng phút từng giây, thí sinh nào chiến thắng cũng không phải điều lạ. Ta vẫn chưa thể nắm chắc được mà phải tùy thuộc vào phần trình diễn Chung kết nữa."

Mieko cất lời giáo huấn. Lần này tới lượt Masaru và Aya nhìn nhau cười.

Nụ cười ngập tràn sự bao dung tới phát sáng. Những đứa trẻ này đã sớm nhập cuộc vào màn trình diễn của mình rồi. Vẻ mặt cho thấy hai đứa không còn để ý tới chuyện thắng thua nữa.

Nhưng thật sự ván cờ vẫn chưa ngã ngũ.

Sáu người sẽ thi đấu giành giải thưởng.

Người ta thường nghĩ rằng Chung kết chỉ như vòng thi nhằm xác định thứ hạng vì phần lớn các công tác đánh giá đã hoàn thành xong hết. Nhưng biểu diễn cùng với dàn nhạc có thể mang tới tác động mạnh mẽ theo một nét nghĩa riêng biệt. Ấn tượng cho tới thời điểm đó có thể thay đổi hoàn toàn. Các màn trình diễn lúc trước có tốt đến đâu cũng có thể mang tới tác dụng ngược khi chơi hòa tấu.

"Đáng mong đợi đấy."

Mieko ý nhị nhìn Nathaniel.

Học trò của anh thắng nổi chứ?

Nathaniel lý giải hoàn hảo ý nghĩa trong ánh nhìn của Mieko.

“Đáng mong đợi thật.”

Ông cũng lặp lại câu đó.

Hai người đang tươi cười nhưng biết thừa ánh mắt đối phương không hề có tia cười.

Ngày mai và ngày kia sẽ dành để luyện tập cho vòng Chung kết, coi như tạm giải lao.

Vẫn chưa thể biết được số mệnh an bài thế nào cho tới lễ trao giải bốn ngày sau.

CHUNG KẾT

TẬP DƯỢT CÙNG DÀN NHẠC

Trung tâm tổng hợp đang tổ chức Cuộc thi piano Quốc tế Yoshigae có tất thảy ba hội trường.

Hội trường trình diễn từ vòng Một tới vòng Ba là loại hội trường tầm trung, quy mô một nghìn ghế ngồi.

Một hội trường nhỏ dành cho bốn trăm khách ở dưới tầng hầm.

Cuối cùng là phòng hòa nhạc lớn nhất với sức chứa hơn hai nghìn ba trăm khách.

Vòng Chung kết sẽ được tổ chức tại phòng hòa nhạc này.

Danh sách bản hòa tấu và thứ tự biểu diễn của các thí sinh lọt vào vòng Chung kết năm nay được sắp xếp như sau. Họ dự kiến xếp thứ tự biểu diễn dựa theo cách bốc thăm, nhưng kết quả chỉ thay đổi vị trí của Masaru và Frederick Doumir, các thí sinh khác vẫn theo đúng thứ tự số ban đầu.

Kim Su Jung (Hàn Quốc) Rachmaninoff No.3

Frederick Doumir (Pháp) Chopin No.1

Masaru Carlos Levy Anatole (Mỹ) Prokofiev No.3

Cho Han Sang (Hàn Quốc) Rachmaninoff No.2

Kazama Jin (Nhật Bản) Bartók No.3

Eiden Aya (Nhật Bản) Prokofiev No.2

Ngày thứ hai trong đợt tập duyệt cho trận Chung kết.

Người dẫn đầu dàn nhạc Shintouto Philharmonic là một nhạc trưởng tên Onodera Masayuki. Ông đã ngoài bốn mươi, cũng thuộc lứa trụ cột.

Tuy đã kinh qua bao nhiêu sân khấu, nhưng công việc diễn đệm cho cuộc thi là công việc khổ cực hơn nhiều so với những gì khán giả nghĩ.

Xét cho cùng, cuộc thi nào cũng là cuộc thi dù có sự khác biệt về quy mô. Người biểu diễn chính hầu hết là dân không chuyên, và một khi kết quả không tốt hoàn toàn có thể đổ lỗi cho dàn nhạc vì không thể theo sát và bổ trợ tốt cho thí sinh. Nhất là một cuộc thi nổi tiếng tầm quốc tế như Yoshigae, trách nhiệm này vô cùng trọng đại.

Công tác chuẩn bị cũng vất vả không kém. Số lượng bản nhạc hòa tấu cho vòng Chung kết lên tới hàng chục bài.

Vì các bản nhạc đều là danh khúc tầm cỡ thế giới, nên hầu như đều xuất hiện trong danh mục biểu diễn của các dàn nhạc chuyên nghiệp. Nhưng một số bản nhạc có thể gây khó khăn cho dàn nhạc nên họ phải sắp xếp loại bỏ chúng trong trận Chung kết. Vào thời điểm quyết định thí sinh nào vượt qua vòng Ba, họ thu hẹp được danh sách bản nhạc chơi trong vòng chung kết và bắt đầu chuẩn bị từ đây.

Lần này, sáu thí sinh lọt vào Chung kết đều chơi các bản nhạc khác nhau. Đối với dàn nhạc, đây là điều vừa đáng mừng vừa đáng lo.

Ngày trước, Onodera từng tham gia chỉ huy dàn nhạc trong một cuộc thi khác, với bốn trong số sáu thí sinh chơi "Emperor" của Beethoven và hai người còn lại chơi Chopin No.1. Khán giả phải nghe đi nghe lại chắc cũng thấy nhàm tai, dàn nhạc cũng phải chơi "Emperor" của Chopin tới bốn lần cũng ngấy lắm và rất khó để giữ nguyên nhiệt huyết.

Tiếp đó lại là Chopin No.1. Thật sự quá kinh khủng. Mặc dù đây là kiệt tác mà các nghệ sĩ độc tấu vẫn hằng ngưỡng mộ, nhưng nếu lập danh sách những bản nhạc nhàm chán đối với dàn nhạc thì chắc chắn có Chopin No.1. Onodera cũng thầm thấy thương cảm cho bên tổ chức Cuộc thi Chopin vì chỉ có mỗi lựa chọn là Chopin No.1 hoặc No.2, dù có là lòng kiêu hãnh quốc gia hay đam mê Chopin cách mấy thì dàn nhạc chắc cũng chán ngán lắm.

Sáu bản nhạc lần này đều là các đại khúc. Nhiều phần khá khó nhằn đối với cả thí sinh lẫn dàn nhạc.

Onodera đã thu thập được khá nhiều thông tin về các thí sinh vòng Chung kết từ quản lý sân khấu nổi tiếng Takubo. Ông ấy từng tiếp xúc qua tất cả thí sinh và lắng nghe mọi màn trình diễn của họ. Dựa vào thái độ của thí sinh nơi cánh gà sân khấu theo lời kể của Takubo và dựa vào mắt quan sát của Takubo về tính cách của mỗi thí sinh, ông sẽ lý giải được về từng người.

Tất nhiên ông cũng phải đọc sơ yếu lý lịch của bọn họ từ trước, kiểm tra xem họ có kinh nghiệm trình diễn cùng dàn nhạc chưa, và nghe qua màn trình diễn vòng Ba của họ.

Thí sinh ở các cuộc thi có độ chênh về kinh nghiệm và kiến thức cực kỳ lớn. Một số người lần đầu hòa tấu cùng dàn nhạc, lại có người từng kinh qua rất nhiều lần. Một số người giỏi độc tấu, nhưng lại bị không khớp khi phải hòa tấu.

Dù sao hòa tấu là một thể loại rất chú trọng kinh nghiệm. Những người chưa từng thể nghiệm việc cùng biểu diễn với một dàn nhạc sẽ không thể nào lường hết khó khăn của nó.

Trước hết, cách lắng nghe sẽ hoàn toàn khác với lúc nghe trên đĩa CD hoặc ngồi trên hàng ghế khán giả. Không cần đề cập tới đĩa CD, vị trí hàng ghế khán giả ở hội trường cũng đã nghe âm thanh qua một bộ lọc.

Nghệ sĩ buộc phải nghe tiếng các nhạc cụ chơi trực tiếp ngay cạnh mình, với khoảng cách giữa các nhạc cụ không đồng đều. Việc nghe "bên trong" âm thanh hoàn toàn khác với cách nghe các bản nhạc mà họ vẫn biết. Thời gian khi ta hòa nhạc với thời gian khi ta cảm nhận nó hoàn toàn khác biệt.

Onodera từng phải dừng hai màn trình diễn cho vòng Chung kết cuộc thi trong quá khứ.

Trường hợp đầu tiên là do thí sinh quá mê mải với phần trình diễn của chính mình (không, phải nói là rơi vào tình trạng hoảng loạn) đến mức không thể nghe thấy tiếng dàn nhạc dẫn đến hoàn toàn lạc nhịp... Chính xác ra, vào thời điểm bấy giờ, bản nhạc đã bị lệch một ô nhịp.

Trường hợp thứ hai, thí sinh không tự tin và băn khoăn màn trình diễn của mình có ăn khớp với dàn nhạc hay không nên

dần đánh mất tiếng đàn. Do tiếng của nghệ sĩ độc tấu nhỏ dần, dàn nhạc tự nhiên cũng phải giảm âm lượng để nghe được âm thanh của nghệ sĩ độc tấu. Thành thử, âm thanh tổng thể bị nhỏ đi khá nhiều. Cuối cùng, âm thanh nhỏ tới mức không đủ nghe nữa, cả nghệ sĩ độc tấu lẫn dàn nhạc đều buộc phải ngừng chơi.

Các buổi tập diễn ra suôn sẻ, nên các nhạc công cũng bớt căng thẳng hơn.

Theo đánh giá của Takubo, thực lực thí sinh lần này khá đồng đều. Trong sáu người thì đến năm người từng có kinh nghiệm biểu diễn cùng dàn nhạc. Qua lượt bốn người đầu tiên, họ hầu như không gặp phải vấn đề gì. Mỗi người đều có tính âm nhạc riêng, đều khá thành thục dù tuổi đời vẫn còn trẻ. Đặc biệt, thí sinh Masaru Carlos Levy Anatole ngày hôm qua đã mê hoặc toàn bộ nhạc công đến mức họ gần như tin rằng một ngôi sao sắp sửa ra đời.

Đối với dàn nhạc, niềm vui khi được chơi cùng những nghệ sĩ độc tấu tài năng là rất khác biệt. Nghệ sĩ độc tấu sẽ là người kéo cần ban nhạc, và sự hồi hộp khi tạo ra những màn đối đáp nhịp nhàng là thứ khoái cảm chẳng thể chối từ. Mỗi khi Onodera biểu diễn cùng với một nghệ sĩ độc tấu tài năng, ông cảm thấy mình rơi vào trạng thái nhập hồn. Ông là một nhạc trưởng nhưng luôn cảm thấy vai trò của mình là diễn đạt lại lời của các nghệ sĩ độc tấu, rằng "Tôi muốn chơi như thế này", "Ta đi theo hướng này nhé" hay "Ta bẻ lái ở đây".

Sắp hết giờ giải lao.

Các nhạc công lũ lượt quay lại theo từng nhóm năm ba người. Bản nhạc nào cũng cần phải chú tâm, người nào người nấy đều thấy mệt mỏi nhưng cũng khá thỏa mãn.

Tiếp theo sẽ là thí sinh Kazama Jin của Nhật, người duy nhất chưa từng chơi cùng dàn nhạc.

Onodera nửa kỳ vọng nửa lo lắng về buổi tập với cậu trai này. Màn trình diễn của cậu bé ở vòng Ba hết sức tuyệt vời, nhưng cậu lại là dạng nghệ sĩ duy ngã độc tôn, ông ngờ rằng cậu không thích hợp với việc hợp tấu cho lắm.

Đã thế còn là bản Bartók No.3 nữa.

Onodera ôm tổng phổ trong lòng, nghĩ tới phương hướng của màn trình diễn.

Lần đầu kết hợp với dàn nhạc mà lại chọn Bartók. Độ khó quá cao. Quá nhiều chỗ cần thảo luận, nếu đôi bên không nghe nhau thì khó nhằn đấy. Nhất là khi tính hào sảng của Bartók cực khó phối hợp. Tiếng thở dài ẩn trong giai điệu quá độc đáo.

Khi ông bước vào trong hội trường, thợ lên dây đang chỉnh cây đàn piano.

Ông cứ tưởng Kazama Jin đã vào luyện tập từ trước rồi.

Ông để ý thi thoảng thợ lên dây lại ngó về phía hàng ghế khán giả.

"Thế này được chưa?"

"Dạ."

Ông phát hiện ra một thiếu niên đang ngồi ở khu vực ghế khán giả đằng sau.

Ơ.

Onodera tròn mắt.

Ông lầm tưởng là nhân viên nào đó, nhưng hình như là Kazama Jin.

"Đại khái là ổn rồi ạ, nhưng dàn nhạc chưa vào nên cũng khó đoán lắm. Chú Asano, chú thử ra đây nghe giùm cháu nhé?"

"Được chứ."

Onodera ngỡ ngàng.

Ông từng nghe Takubo kể là đứa trẻ này có đôi tai rất tinh nhạy đến mức thợ lên dây cũng phải sửng sốt, nhưng chưa từng nghe tới chuyện thí sinh và thợ lên dây lại phối hợp chỉnh đàn kiểu này.

Người thợ lên dây để ý thấy Onodera, liền cúi đầu chào.

"Xin lỗi, sắp xong rồi đây."

"Không sao, anh cứ tự nhiên."

Onodera đặt bản nhạc lên giá chỉ huy.

Nhạc công cũng sắp sửa vào tới nơi, người thợ lên dây đàn chuyển xuống ngồi ở hàng ghế khán giả để tránh vướng chỗ.

Kazama Jin lon ton chạy đến, trèo lên sân khấu.

“Cháu là Kazama Jin ạ. Mong các bác các cô các chú giúp đỡ cho.”

“Chú là Onodera. Cũng mong cháu giúp đỡ cho.”

Onodera đáp lời chào hỏi, concert master[128] cũng lên tiếng chào và bắt tay với Kazama Jin.

Một đứa trẻ đáng yêu.

Cậu bé mang thứ khí chất tự nhiên, thô mộc và đầy hoang dã.

“Để xem, chúng ta sẽ tiến hành thế nào đây? Cháu có muốn chơi thử một lượt không? Ta hoàn toàn có thể dừng lại ở bất cứ điểm nào cháu thấy lăn tăn. Hoặc ta có thể chơi các trích đoạn cháu muốn kiểm tra lại xem đã trôi chưa?”

Onodera đưa ra gợi ý cho Kazama Jin nhưng cậu bé lại lắc đầu.

“Cháu có thể nhờ chú một chuyện được không ạ?”

“Cháu cứ nói đi.”

Can đảm đấy.

“Cháu muốn nhờ mọi người chơi Chương Ba của bản nhạc ạ.”

Onodera bối rối.

“Ơ? Chỉ có dàn nhạc sao? Còn cháu?”

“Cháu sẽ nghe ở đằng sau ạ.”

Kazama Jin nói vậy rồi nhảy xuống sân khấu, chạy một mạch tới tận đoạn đường đằng sau khu vực ghế khán giả.

Onodera và concert master nhìn nhau.

“Có ổn không vậy?”

“Chắc được thôi. Coi như chúng ta tập luyện một chút.”

Nhưng ý nghĩ thằng bé này đang muốn kiểm tra thực lực của dàn nhạc lại không lấy làm dễ chịu cho lắm.

“Xin nhờ các bác các cô các chú.”

Kazama Jin giờ chỉ còn là một bóng người nhỏ xíu, vẫy tay với bọn họ.

Onodera nở nụ cười độ lượng, gật đầu với nhạc công và cầm lên cây gậy chỉ huy.

Các nhạc công không lấy làm hào hứng lắm, bắt đầu cầm nhạc cụ lên.

Bartók No.3, Chương 3.

Những giai điệu tutti[129] hào hoa tráng lệ thống lĩnh toàn bộ hội trường, rực rỡ tiến vào đêm Chung kết.

Các nhạc công dồn sức biểu diễn.

Nếu muốn coi thì sẽ cho cháu xem. Thực lực của chúng ta.

Tiếng Fortissimo cực lớn.

Với mức âm lượng này, hãy xem piano có thể đương cự được không.

Nếu diễn độc tấu mà âm thanh nhỏ quá sẽ thành trò cười.

Onodera rất nhạy cảm quan sát cảm xúc của mọi người.

Chương Ba đã đi được bảy phần mười.

Onodera ngoái lại thấy Kazama Jin và thợ lên dây đang thì thầm to nhỏ chuyện gì đó.

Thằng bé này không mang lại cảm giác của một thí sinh dự thi lắm.

"Cháu cảm ơn các bác các cô các chú."

Kazama Jin gào lên, chạy ù xuống và nhảy phóc lên sân khấu.

Úi chà. Thằng bé này nhảy cao thật đấy.

Nhoáng một cái, thằng bé đã len lỏi vào giữa dàn nhạc.

Ông còn đang thắc mắc nó tính làm gì, ai dè thằng bé đã kéo ghế, chuyển giá đỡ nhạc, điều chỉnh đủ thứ.

Mọi người đều sửng sốt, trân trối nhìn thằng bé.

"Cháu xin lỗi, cô có thể đứng ra đây được không ạ?"

Thằng bé còn nhờ vả cả người chơi contrabass.

Một số nhạc công chỉ biết cười trừ, nhún vai.

Cậu bé lần đầu biểu diễn cùng dàn nhạc lại đi lên lớp các bậc lão làng đã có thâm niên hàng mấy chục năm về vị trí đứng.

Vài người lộ vẻ khó chịu ra mặt.

Nhưng cậu bé vẫn rất bình thản.

"Nếu đổi sang vị trí này sẽ khó biểu diễn lắm."

Người thổi kèn tuba kêu lên đầy bất mãn.

Cậu thiếu niên liền quay phắt lại.

"A, chỗ đó. Sàn sân khấu bị võng xuống một chút ạ. Nghe nói mấy năm trước từng sửa chữa lại, dán thêm ván ép ở mặt dưới nên giờ nó nặng hơn, mật độ cũng khác biệt. Vì vậy, nếu đứng ngay ở phía trên, âm thanh sẽ không bung ra đẹp đẽ được ạ."

Người phụ trách kèn tuba giật mình ngẩng lên.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau.

Thiếu niên bình thản bước về phía cây đàn piano, ngồi xuống ghế.

"Vậy thì, xin phiền các bác các cô các chú. Chúng ta chơi lại chương Ba một lần nữa ạ. Chú Asano, chú để ý kỹ độ cân bằng giùm cháu nhé."

Thiếu niên gào với lên chỗ người thợ lên dây trên ghế khán giả, rồi ngước nhìn Onodera và mỉm cười.

Onodera cũng gật đầu theo, đưa cây gậy vào tư thế chỉ huy theo lời cậu. Các nhạc công nhăn nhó như vừa trúng cú lừa, lục tục làm theo.

Một khắc tĩnh lặng.

Tất thảy đều kinh ngạc ngay từ giây phút cậu bé chơi những nốt trầm đầu tiên.

Quá to.

Ánh mắt các nhạc công thay đổi hẳn.

Âm thanh quá to.

Những âm thanh bay vào tai họ trong veo.

Onodera quan sát nét mặt ngỡ ngàng của các nhạc công, và phất cây gậy chỉ huy.

Dàn nhạc đồng loạt bắt đầu như một phản xạ có điều kiện.

Những bánh răng lập tức vào khớp.

Đầu tiên là những giai điệu cất lên kết hợp với bộ sáo. Bộ kim khí nhập đoàn với những âm trầm của trống timpani.

Độc tấu piano.

Nhịp điệu chắc chắn và tràn ngập tự tin.

Như thể một đầu máy vô hình đang kéo theo cả dàn nhạc.

Bản nhạc tiếp tục được dẫn dắt bởi piano, không một chút lung lay.

Từng giọt âm thanh đều đặn tích dần trong cơ thể.

Tiếp theo là sự tham gia của nhạc cụ dây.

Là thật sao?

Onodera khó lòng tin nổi.

Mới nãy, ông đã chứng kiến cậu bé chơi ở mức âm lượng lớn đến thế nào, nhưng giờ còn lớn hơn hẳn. Như bị mắc câu bởi âm thanh của Kazama Jin, âm thanh của mọi người cũng dần lớn hơn.

Gương mặt các nhạc công dần trở nên rất nghiêm túc... không, phải nói là nỗ lực đến cùng cực... Để không bị hụt hơi, không bị tụt lại với tiếng đàn của Kazama Jin, mọi người đều đang nỗ lực đến cùng cực.

Onodera cũng đồng thời nhận ra một điểm khác.

Sự cân bằng tốt hơn hẳn lúc nãy.

Các hợp âm trầm hòa vào với nhau thành hình khối và âm vang tốt hẳn.

Ông như nghe thấy giọng cậu bé vẳng lại trong óc.

Âm thanh sẽ không bung ra đẹp đẽ được.

Thằng bé di chuyển ghế... giá đựng nhạc phổ... nhạc cụ. Chẳng lẽ nó có thể nghe từng âm tinh vi đến mức đó sao, dù vừa nghe dàn nhạc biểu diễn một lần duy nhất?

Sắp sửa đến cao trào.

Ai cũng ngạc nhiên trước màn trình diễn của chính mình. Không phải họ đang diễn nữa mà bị giật dây. Cánh tay đang di chuyển một cách vô thức.

Onodera quan sát sự sững sờ của những nhạc công.

Hóa ra bộ khí của dàn nhạc lại phát ra những âm thanh như vậy sao.

Chẳng phải trước nay ông thường bị chỉ ra là thiếu năng lượng, cảm giác còn thiếu hụt điều gì đó sao?

Tiếng kèn horn dày dặn quá. Piano cũng không hề do dự.

Khuôn nhạc cuối cùng.

Kazama Jin như lướt trên phím đàn với một áp lực âm thanh lớn cỡ máy ủi dọn tuyết.

Phần tutti của cả dàn nhạc.

Họ nghe rõ tiếng của các nhạc cụ bộ kim khí rung lên trong không khí.

Thật khoan khoái.

Onodera như quên khuấy mất bản thân mình trong một tích tắc.

Âm thanh của mọi người hội tụ về một điểm trong không trung và biến mất với những âm vang tuyệt đẹp.

Khi nhạc trưởng và các nhạc công còn đang chìm đắm trong đó, những tiếng vỗ tay giòn giã vang lên.

Onodera bừng tỉnh, ngoái về phía hàng ghế khán giả thì thấy người thợ lên dây đang vỗ tay bôm bốp.

Thiếu niên lanh lẹ cất tiếng hỏi.

“Chú Asano, chú thấy thế nào?”

“Ổn, tốt lắm tốt lắm. Hoàn hảo rồi đấy.”

“Chú có thấy cần mềm mại hơn một chút không?”

“Thế này là quá tuyệt vời rồi.”

“Vậy ạ, tốt quá rồi. A, thế thì, cháu có thể nhờ mọi người chơi lại từ Chương Một không ạ?”

Kazama Jin ngước nhìn người chỉ huy, gương mặt lộ ra một thoáng sợ hãi.

Bởi vì không chỉ mỗi mình Onodera mà tất cả các thành viên trong dàn nhạc đang nhìn chằm chằm vào cậu như thể đang thấy một loài động vật quý hiếm.

“Dạ, có chuyện gì vậy ạ?”

Kazama Jin rụt rè hỏi, nhưng gương mặt ai nấy đều tái xanh, không hề trả lời.

LA FOLLE JOURNEE[130]

Hai cánh cửa mở rộng sang hai phía trái phải.

Những con người háo hức chờ đợi tràn vào trong sảnh.

Thay vì là hội trường tầm trung quen thuộc suốt hai tuần nay, họ đi lên một cầu thang rộng rãi trải thảm đỏ.

Nét mặt và trang phục ai nấy dường như đều lộng lẫy hơn.

Ngày đầu tiên của Chung kết diễn ra khá muộn. Ngoài trời đã tối hẳn rồi.

Không giống như bầu không khí luôn phảng phất sự căng thẳng tới tận vòng Ba, không khí nơi đây thoải mái và rực rỡ hơn nhiều dù vẫn chưa chấm dứt cuộc thi.

"Ra vậy, đây chính là không khí của vòng Chung kết."

Aya trầm trồ lướt nhìn dãy ghế khán giả rộng rãi.

Trên sân khấu, các vị trí dàn nhạc được khéo léo bố trí quanh cây đại dương cầm trung tâm.

Vài nhân viên đang rảo bước đi lại làm công tác chuẩn bị, thợ lên dây cũng đang bận rộn thực hiện những điều chỉnh cuối cùng.

Kanae đã trải qua nhiều cuộc thi với cả tư cách thí sinh lẫn khán giả, giờ đang gật gù với cô.

"Aya lần đầu tiên dự cuộc thi dành cho lứa trưởng thành mà. Vòng Chung kết luôn như thế này đó em."

"Bầu không khí độc đáo ghê."

Ở bên cạnh, Kazama Jin hớn hở thì thào.

"Đúng là hai đứa lần đầu tiên dự thi Cuộc thi quốc tế đã lọt thẳng vào Chung kết. Thấy sướng chưa?"

Vẻ mặt Kanae không khỏi ngỡ ngàng.

Aya chỉ "ừm hừm" trong khi cố tìm từ miêu tả bầu không khí này.

"Giống như ta đã chuẩn bị rất lâu, khổ cực leo núi và tới khi leo qua bức tường đá cuối cùng, ta bỗng chốc cảm thấy thành tựu rất lớn 'Lên đỉnh núi rồi! Tôi đã làm được!' Ta sung sướng chụp ảnh làm kỷ niệm, nhưng thật ra vẫn còn con đường khó khăn đằng sau. Phải giữ đôi chân vững vàng để xuống núi. Cảm xúc như vậy đó?"

"Cái gì đó?"

"Em biết, em biết. Leo một hơi lên núi, sợi dây căng thẳng cũng đứt phựt."

Kazama Jin cũng gật gù trước lời miêu tả của Aya.

"Không được đâu, hai đứa. Phải lên dây cót tinh thần đi chứ."

Kanae đập đánh bép vào lưng Aya và Jin.

Cô hiểu tâm lý của hai người này.

Có nhiều thí sinh cảm thấy hài lòng với việc đã chiến thắng ba lần trong một sự tra tấn thần kinh tàn khốc, đến đây rồi họ lại thu mình. Duy trì cảm hứng trong một đoạn đường dài thật sự khó khăn, thậm chí với cả những nghệ sĩ chuyên nghiệp.

"Ma-kun đâu?"

Kazama Jin xoay ngang xoay ngửa.

"Cậu ấy chắc không nghe màn trình diễn của người đầu tiên, có lẽ đi luyện đàn rồi chăng. Chắc tiếc lắm đấy."

"Bản Rachmaninoff No.3 cũng dài mà."

Kanae nhìn lướt qua tập chương trình.

Bản Rachmaninoff No.3 của thí sinh đầu tiên là một bản nhạc lớn dài gần 50 phút.

Aya cười khúc khích.

"Cười gì mà cười?"

"Không, em chợt nhớ Ma-kun từng nói rằng Rachmaninoff No.3 là bản nhạc khiến sự tự ý thức của nghệ sĩ piano rò rỉ ra."

"Em ấy nói vậy thật sao?"

Kanae sửng sốt.

Aya đang thoải mái thái quá rồi?

"Mà này, Kazama Jin. Tại sao em lại chọn bản Bartók No.3 thế? Em đặt hy vọng vào nó hả? Em có bản hòa tấu nào khác muốn chơi không?"

Aya cất tiếng hỏi như vừa sực nhớ ra.

Kanae cũng muốn hỏi câu này. Với trình độ kỹ thuật cỡ đó, thằng bé có thể chơi bất cứ bản hòa tấu nào tùy thích. Lựa chọn của thí sinh cho vòng Chung kết là một chủ đề thú vị. Có thể là bản nhạc họ yêu thích đến độ nhất định phải chơi cho bằng được, hay một bản nhạc giúp họ tận dụng tối đa kỹ thuật của mình, hoặc đạt hiệu suất trình diễn hiệu quả hơn.

"Ban đầu, em muốn chơi Schuuman cơ."

"Bản giọng La thứ?"

"Đúng. Em muốn tự sáng tác phần cadenza ở cuối chương Một."

"Ồ, phải đoạn cadenza cực kỳ nổi tiếng đó không?"

"Vâng. Thế nhưng thầy nói là có cần đi chọc tức đến mức đó không."

"Hoffmann ấy hả?"

"Vâng."

Aya thộn mặt ra, lại cười dữ hơn.

Với thực lực của Kazama Jin, thằng bé có thể tùy hứng viết ra bao nhiêu bản nhạc theo ý muốn. Tuy nhiên, ngay khi bản nhạc có phần "cadenza" thì người ta vẫn sẽ chơi theo bản nhạc đã được viết ra trong quá khứ. Tự viết phần cadenza cho những danh khúc cổ điển gần như một điều cấm kị.

"Đúng rồi, Kazama Jin cũng cải biên 'Fantasia Africa' rồi."

Kanae hiểu ý nghĩa từ "chọc tức" của cậu bé. Giới nghệ sĩ cổ điển thường cho rằng thêm những đoạn nhạc sáng tác riêng vào những tác phẩm cỡ đó tương đương với sự báng bổ.

"Ừm, nên em đành bỏ Schuuman và phân vân giữa Prokofiev No.3 và Bartók No.3."

“Chà, suýt nữa trùng với Ma-kun rồi.”

“Vâng, may mà em bỏ bản đó.”

Thấy Kazama Jin vuốt ngực thở phào, Aya và Kanae đều bật cười.

Nhưng họ cũng nhận ra một người mang tài năng khủng khiếp cỡ Kazama Jin cũng ngán phải so kè trực tiếp cùng một khúc nhạc với Masaru. Sau tất cả, họ càng thấu hiểu được tài năng tuyệt vời nơi Masaru.

Ngoài những “thiên tài bẩm sinh lập dị” theo kiểu Kazama Jin, vẫn còn những dạng thiên tài “dung dị dễ hiểu” khác. Masaru thuộc dạng thiên tài như vậy. Sau những lần chuyện trò cùng cậu trong những ngày này, ai cũng thấy Masaru là một người khá cân bằng. Cậu ấy sở hữu tài năng xuất chúng, nhưng vẫn mang lại cảm giác rất đỗi “bình thường”. Có lẽ không chỉ trong mỗi giới âm nhạc, cậu ấy hoàn toàn có thể trở thành nhân vật lớn trên nhiều phương diện khác nhau.

“Hừm. Vậy sao em lại chọn Bartók?”

Aya tràn đầy hứng thú, nhìn đăm đăm vào gương mặt Kazama Jin.

“Chuyện này cũng đơn giản thôi ạ. Bản Prokofiev No.3 được nhiều thí sinh thích hơn nên em chọn Bartók cho đỡ bị trùng.”

“Ơ? Lý do chỉ có thế thôi hả?”

“Vâng.”

“Ma-kun từng nói là Kazama Jin có nét hợp Bartók lắm đấy.”

“Em có nét hợp Bartók ạ?”

“Ừ. Dù chị không nói chắc được là ở điểm nào.”

Cô hiểu điều Aya muốn nói.

Đó chính là nét tự nhiên nơi Kazama Jin, nhịp điệu biến tấu khó ngờ nơi cậu bé có nét gì đó dễ dung hòa với Bartók.

“Tại sao chị lại chọn Prokofiev No.2? Mà không phải là No.3?”

Lần này tới lượt Kazama Jin vô tư đặt câu hỏi.

Aya sững sờ.

Kanae cũng thế.

Chắc vẻ mặt mình bây giờ cũng giống hệt Aya.

Kanae thầm nghĩ.

Prokofiev No.2.

Kanae vẫn nhớ đó chính là bản nhạc cuối cùng lẽ ra Aya chơi trước mặt công chúng trước khi tham gia cuộc thi này.

Cho đến thời điểm đó, con bé đã liên tục trình diễn một danh sách khủng.

Tchaikovsky No.1, Grieg No.1, Beethoven rồi Mozart và "Rhapsody on a Theme off Paganini" của Rachmaninoff.

Vậy mà, ngày hôm ấy, con bé lại thình lình quay lưng với sân khấu.

Con bé đã tự mình bước xuống sân khấu, bước vào trong bóng tối không nhìn thấu mặt người.

Đêm đó, đáng lẽ con bé sẽ biểu diễn bản Prokofiev No.2.

Trong ánh nhìn lãng đãng của Aya, Kanae cũng bị kéo tuột lại ngược dòng thời gian.

Cô lại thầm cảm khái: *cuối cùng cũng tới được bước này.*

Cuối cùng, Aya cũng quay lại nơi đây.

Cô và Aya nhìn vào mắt nhau, bất giác cùng cười và gật đầu với nhau.

Kazama Jin ngẩn mặt, nhìn hai bà chị.

"Có thể nói là... bài tập."

Aya lẩm bẩm.

"Dạ?"

Kazama Jin hỏi lại.

"Bản nhạc đó là bài tập của chị. Từ rất lâu rồi."

"Hừm."

"Ngày mai, cuối cùng chị cũng nộp bài được rồi... Năm tháng thấy thật dài mà lại như thật ngắn."

Ánh mắt Aya dõi về xa xăm.

Đúng rồi.

Kanae cũng thầm đồng ý.

Mình cũng đợi quá lâu rồi. Từ cái này ngồi trên hàng ghế khán giả chờ cô bé không thể chơi đàn quay lại với sân khấu.

Câu nói của Aya cứ lặp đi lặp lại trong lòng cô.

Thật dài. Mà lại như thật ngắn.

Tiếng chuông khai màn reo lên.

Khán giả vội vã ổn định chỗ ngồi.

Hai ngày của vòng Chung kết sắp sửa bắt đầu.

"Được rồi, ta xác nhận xem sao. Để coi bản Rachmaninoff No.3 có khiến cho ý thức người nghệ sĩ rò rỉ như lời Ma-kun nói hay không."

Aya thẳng lưng lên, chỉnh lại thế ngồi.

"Rò rỉ nghĩa là gì hả chị?"

Kazama Jin hỏi với vẻ mặt ngờ vực, Aya giật mình quay sang thằng bé.

"Ơ, em không biết hả? Ma-kun sống ở New York còn biết cụm từ này cơ mà."

"Em có đi học mấy đâu."

"Cũng không đọc truyện tranh Nhật hả?"

"Dạ."

"Chị sẽ giải thích cho em sau khi kết thúc màn biểu diễn. Trong lúc trình diễn, em thử ngẫm nghĩ về nó xem sao."

"Em hiểu rồi."

Lần này tới lượt Kanae cười khúc khích.

Hàng ghế tối dần và sự thinh lặng dần ngự trị.

Từ hai bên cánh gà, nhạc công đang rảo bước ra sân khấu.

Những tiếng vỗ tay mềm mỏng vang lên.

Đây là tràng vỗ tay khích lệ cho dàn nhạc phải phụ trách nguyên hai đêm Chung kết.

Một số người ôm nhạc cụ vừa đi vừa cười nói nho nhỏ, một số khác đang điều chỉnh vị trí nhạc cụ về phía mình.

Tiếp theo là so âm.

Họ cùng chỉnh âm theo nốt la của chỉ huy dàn nhạc. Thanh âm từ các nhạc cụ khác ghé lại gần nhau, hòa vào nhau rộn ràng khắp hội trường.

Trong khoảnh khắc này, cảm giác cao hứng và nỗi sợ hãi lạ thường lại xâm chiếm lồng ngực.

A, Chung kết đây rồi.

Từ ghế khán giả, Takashima Akashi ngắm nhìn nơi đó bằng ánh mắt đầy tôn thờ.

Nhưng ánh mắt đó không chứa chan sự ngưỡng vọng xa vời mà có cả niềm cảm thông và thân thiết.

Mình cũng có thể tới được nơi đó. Mình đang ở nơi đó. Sau này, mình cũng sẽ tới được.

Vẻ mặt anh đang chảy tràn sự tự tin lặng lẽ đó.

Dàn nhạc đang chỉnh âm đằng kia bỗng ngừng bặt trong một khắc.

Một khắc tĩnh lặng.

Thế rồi, cánh cửa sân khấu mở ra, thí sinh cùng nhạc trưởng bước ra.

Những tràng pháo tay bộc lộ sự hưng phấn.

Thí sinh đầu tiên của Chung kết là Kim Su Jung người Hàn Quốc, đang bước ra với nụ cười khẽ.

Anh chàng này chuyên mặc đồ biểu diễn màu đen trong suốt cuộc thi.

Hôm nay, cậu ta cũng đen sì từ đầu đến chân. Vest đen, áo sơ mi đen, quần âu đen.

Những tiếng hò reo vang dội.

Cùng với hành trình xuyên suốt cuộc thi, cậu ta dần nâng cao năng lực và tự tin hơn vào bản thân mình, nên đủ thong thả nhìn xuống hàng ghế khán giả. Chiều cao hơn người cũng khiến cho cậu ấy thêm phần to lớn đáng ngưỡng mộ hơn.

Hiểu rồi. Tôi hiểu rồi. Cảm giác của một người dần hiểu được bản thân đang làm gì và đang ở đâu.

Akashi thầm thì.

Cuộc thi là sự bận rộn kinh hồn. Mất quá nhiều công sức cho giai đoạn chuẩn bị và đủ thứ thủ tục để tới được nơi này. Đến khi tới được cửa vào lại ngỡ như không thực. Con người buông trôi theo lịch trình dày nghẹt đến từng phút và bần thần nhận ra mình đã đứng trên sân khấu mất rồi.

Bởi bất ngờ là ý thức được bản thân đang dự thi chỉ đến sau đó.

Akashi cũng chỉ thật sự cảm nhận được nó vào cuối vòng Hai đấy thôi.

Đó là thời điểm anh ý thức *A, đúng rồi, mình đang tham dự Cuộc thi Yoshigae đây mà, mình đang trình diễn ở sân khấu trong mơ đó.*

Vậy mà, niềm vui và cảm xúc khi mình thực sự lao vào cuộc thi còn chưa thấm tới nơi, anh lại không được chọn vào vòng Ba.

Akashi cười buồn.

Có lẽ thí sinh đang đứng trên sân khấu giờ phút này đã ý thức ngay từ đầu việc mình tham dự cuộc thi này không biết chừng.

Cậu cúi chào thật thấp trước cây đàn piano.

Điều thú vị là ta sẽ nắm bắt được tầm vóc của người nghệ sĩ khi họ gánh cả dàn nhạc trên vai. Không phải vấn đề thể chất. Mà là sức mạnh của từng cá nhân được bộc lộ rõ qua đó.

Mọi thứ sẽ hiển hiện rõ vì bọn họ luôn đứng trên sân khấu một mình, luôn có thể tự mình tập trung. Ta "nhìn thấy" không chỉ mỗi khối lượng, kích cỡ mà nguyên khối sức mạnh gói trong mình người nghệ sĩ.

Thí sinh ngồi xuống ghế.

Rồi lặng một chút như muốn xác nhận chắc chắn mình đang ở nơi này.

Và, cậu ngước lên nhìn nhạc trưởng.

Ánh mắt họ gặp nhau trong khoảnh khắc.

Bản nhạc lặng lẽ bắt đầu.

Một giai điệu mang chủ đề đơn giản, phảng phất nỗi buồn vương.

Rachmaninoff No.3 là một bản nhạc đè nén khối lượng tương đối lớn trong vô số bản hòa tấu piano. Tự thân bản nhạc đã dài, số lượng nốt lại khá lớn.

Một khi tầm vóc của nó quá lớn với tư cách một bản nhạc, người nghệ sĩ lại càng cần phải đủ tầm vóc và thực lực để kiểm soát được nó.

Thí sinh này đã chọn bản nhạc phù hợp với mình.

Akashi quan sát cậu thanh niên trong bộ trang phục đen tuyền.

Sự hòa hợp với bản nhạc cũng là một điểm thú vị.

Nhiều người rất đam mê hay chơi giỏi một bản nhạc nào đó nhưng người nghe lại không ưng. Nhiều lúc khác, người nghe lại đánh giá rất cao những bản nhạc mình hoàn toàn không thích, hoặc biểu diễn không xuất sắc lắm.

Akashi vẫn cho rằng sở trường của mình là những bản nhạc mang tính cổ điển như Mozart nhưng bất ngờ thay anh lại được khen tặng nhờ vào lý giải của mình về một tác phẩm hiện đại. Có lẽ một phần bản năng mà chính anh cũng không nhận thức được đã tương tác với bản nhạc đó.

Mạnh mẽ thật. Có thể trụ vững đến nhường đó.

Dáng lưng thật thẳng.

Cậu bé này hình như cũng theo học Nhạc viện ở Mỹ.

Du học. Akashi cũng ngưỡng mộ chuyện này lắm nhưng anh thừa biết đâu đó rằng với thực lực của mình thì du học cũng không thể theo nổi.

Khỏi cần nghĩ đến chuyện này nữa, anh thầm nhủ. Không cần đến được châu Âu - "xứ sở của âm nhạc phương Tây" bởi mỗi quốc gia đều có những tài năng tự sinh ra và học lên trên quê hương mình.

Trước khi tham gia cuộc thi này, Akashi đã ôm ấp lý tưởng về "âm nhạc của đời sống" và nó vẫn được sinh ra tự nhiên trong

môi trường sống hằng ngày.

Thời đại này đang cho anh cơ hội không cần rời khỏi Nhật Bản, tiếp tục đi làm song song với tham gia hoạt động biểu diễn.

Dự cảm mơ hồ đó đã dần tạc thành hình trong lòng Akashi khi cuộc thi tiến vào màn cuối.

Thí sinh cùng dàn nhạc đồng lòng vượt qua một trường đoạn khó.

Rachmaninoff giống như một ngôi đền sừng sững.

So với cấu trúc hoàn hảo của bản No.1 và No.2, Rachmaninoff No.3 có nhiều đoạn mang cảm giác dài dòng và lặp lại.

Chắc đã nhận đủ sự cuồng nhiệt trong No.2, nên rất nhiều người đã đòi hỏi "một thứ tương đồng".

Chắc đã có những lời đặt hàng "viết một tác phẩm toàn bộ là điệp khúc" như vậy.

Anh nhớ tới điểm tương tự ở các bản nhạc cũ của Nhật. Khi một bản nhạc bỗng chốc thành nổi tiếng, người ta sẽ sáng tác thêm những bản nhạc tương tự hoặc là trích phần giống điệp khúc trong bản nhạc nổi tiếng đó để lặp lại ở bản nhạc tiếp theo.

Thời ấy chắc không thiếu những chuyện tương tự. Có khả năng Rachmaninoff muốn tạo ra một phiên bản hoàn chỉnh cho "một bản hòa tấu điệp trùng, cuồn cuộn nhiệt huyết, trở thành bản nhạc đinh của mọi khung chương trình". Đằng nào, ông ấy cũng là một nghệ sĩ piano cực kỳ nổi tiếng, thèm muốn một bản nhạc bách phát bách trúng cũng chẳng lạ.

Vậy nên, người nghe No.3 sẽ cảm thấy những hoa văn lặp lại. "Phần mang tính điệp khúc" lại mang ấn tượng như những bản in nối. Như thể cứ chơi hoài chơi mãi qua những dãy núi trùng điệp. Không phải cảm giác dâng dần lên cao trào như bản No.1 hay No.2. Điều này dễ mang tới cảm giác dài dòng nhàm chán.

Vậy nên, ta cần một cái đầu cực kỳ tỉnh táo để chơi Rachmaninoff No.3. Một khi bị cuốn theo cái phong tình của nó, người nghệ sĩ sẽ quên mất cả bản thân mình và màn trình diễn sẽ thành ngược ngạo đến đáng xấu hổ.

Thí sinh này đã thành thục vượt qua được chuyện đó.

Dấu ấn bí ẩn mà lạnh lùng nơi cậu thanh niên đã lèo lái rất ngọt ngào sự sôi nổi của Rachmaninoff, giữ được độ "trầm" của bản nhạc hào hoa.

Anh ngỡ ngàng ngước nhìn người nghệ sĩ lặp đi lặp lại bao kỹ thuật tài tình không chút gượng ép trên sân khấu.

Chợt nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy nhạc phổ Rachmaninoff, anh đã ngẩn ngơ không biết nên chơi theo kiểu gì.

Những nốt nhạc chen chúc nhau tưởng chừng như muốn bật tung ra khỏi tổng phổ. Từng nốt nhạc đen như bản hòa âm đầy tràn hai tay.

Hồi đó anh đã bí mật tập thử bản No.2 đậm chất dòng nhạc lãng mạn mà mình vẫn luôn hâm mộ, nhưng chợt có cảm giác mình không thể tập nổi nữa. Bản nhạc đó không phải quá sức mình, nhưng thực lực bấy giờ không cho phép anh làm vậy. Anh đã cố gắng hết sức để hoàn thiện từng phần từng phần một, nhưng lại không đủ thể lực lẫn trí lực để chơi trọn bản nhạc trong một lần.

Cậu trai ở trên sân khấu lúc này chắc đã phải dành hàng nghìn mà có khi là hàng vạn tiếng đồng hồ vào việc học hành luyện tập. Lòng anh không khỏi cảm khái, càng không tránh được sự đồng cảm.

Mà không chỉ mỗi cậu thí sinh đó.

Những thành viên dàn nhạc sau lưng cậu ấy, lẫn chỉ huy dàn nhạc đều đã phải luyện tập những bản nhạc này bao nhiêu lần không đếm xuể từ tấm bé để có ngày lên được tầm cao.

Họ giỏi thật.

Akashi chân thành nghĩ vậy.

Dấu tích của bao tháng năm ròng rã và sự chăm chỉ nhiệt huyết là thành quả hiển hiện trước mắt anh hôm nay.

Bằng đấy con người đã tin tưởng vào nghề nghiệp mình đã lựa chọn để sản sinh ra thứ âm nhạc này.

Anh chợt thấy sợ hãi.

Nghệ sĩ là nghề nghiệp như thế nào... họ dùng nó làm kế sinh nhai như thế nào.

Kế sinh nhai, nói nghe dễ dàng quá. Đó chính là cái nghiệp nuôi sống ta. Không phải chỉ để lấp đầy dạ dày và chẳng lưu lại dấu vết gì khác. Một khi ta dùng cả cuộc đời mình đeo đuổi, ta sẽ dùng chữ "nghiệp" để nói về nó.

Bằng ấy con người như vậy đang ở nơi này. Mà không chỉ mỗi mình bọn họ, bên ngoài hội trường này, trong thành phố này và trên khắp thế giới này đều tồn tại những người như vậy...

Akashi thấy lòng mình thật lạ.

Mình đã chọn đi một con đường chông gai đến mức nào.

Sống lưng anh lạnh toát, hơi thở khó nhọc hơn.

Nhưng mình đã lỡ chọn con đường đó mất rồi. Hơn nữa, con đường càng khó đi lại càng ngập tràn niềm vui không gì sánh nổi.

Trên sân khấu đó, màn trình diễn đang mỗi lúc một dữ dội, mỗi lúc một thêm kịch tính.

Bản nhạc đã được chơi rền rĩ mấy chục năm qua trên khắp thế giới, giờ đang được trình diễn ngay trước mắt...

Akashi cảm nhận mạnh mẽ "bản thân đang nằm trong dòng chảy cuộn trào của lịch sử âm nhạc" và cực kỳ xúc động về điều này.

Dù chỉ là giọt nước cuộn theo đó trong một tích tắc, anh cũng muốn được ở trong dòng chảy đó.

Những tiếng hò reo.

Anh bừng tỉnh, nhận ra bản nhạc kéo dài gần 50 phút đã kết thúc.

Thí sinh lần đầu tiên nở nụ cười rạng rỡ đến thế, hứng khởi đứng dậy.

Các thành viên dàn nhạc cũng cúi đầu, thể hiện sự tôn trọng dành cho người nghệ sĩ.

Akashi mang vẻ mặt nặng nề, chậm chạp hơn người khác vỗ bù một tràng pháo tay thật lớn.

Giờ giải lao của Chung kết chỉ có 15 phút ngắn ngủi.

Tiếng chuông réo vang như thúc giục quan khách nhanh chóng rời đi hoặc sớm vào trong hội trường.

Chàng thanh niên người Pháp là thí sinh tiếp theo lên sân khấu. Vóc người cậu khá nhỏ, mái tóc vàng loăn xoăn. Chắc cũng do ấn tượng từ cậu thí sinh cao ngồng mặc đồ đen thui ban đầu, chàng trai này xuất hiện trên sân khấu mang theo chất tươi sáng cổ điển.

Bầu không khí nhẹ tênh, hoàn toàn khác thí sinh trước đó.

Bản hòa tấu của cậu là bản Chopin No.1.

Trong số những bản nhạc nặng đô đem dự thi cho vòng Chung kết, đây chắc là bản nhạc nổi tiếng nhất.

Dàn nhạc đã dần quen mặt bắt đầu chơi bản nhạc đầy nghiêm túc, thí sinh cũng chăm chú lắng nghe.

Cuối cùng, thanh âm của dàn nhạc lặng dần cho một đoạn độc tấu của piano. Lặp đi lặp lại cùng chủ đề.

Ngay giây phút bản nhạc đó bắt đầu, Aya đã thầm "hê" lên trong dạ.

Thú vị ghê.

Ta có thể miêu tả bằng từ "cá tính" nhưng bất ngờ là không hề thấy bất cứ điểm mơ hồ nào, sự tồn tại vô cùng chắc chắn.

Để phân tích từ "cá tính" theo cách dễ hiểu chính là thứ nằm ở rất nhiều nơi, ai cũng dễ dàng nhắc tới hay chỉ ra được. Ví dụ như một cách hành xử khác biệt, như một sự chuyển tiếp khác thường của những nốt nhạc, ta có thể đơn giản nhìn nhận bằng mắt thường.

Thí sinh người Pháp này không hề nổi bật, cũng không phải bị đánh giá thấp từ đầu. Cậu ấy thu lượm được khá nhiều thành tích trong các cuộc thi quốc tế, nhưng không mang ấn tượng là người sở hữu cá tính "dễ nhận thấy".

Tuy nhiên, trong giây phút cậu ấy bắt đầu hòa tấu bản nhạc của Chopin, ai nấy đều cảm nhận rõ thực lực của cậu, cũng như nét "cá tính" bất phàm trong đó.

Khi lắng nghe những màn trình diễn này, cô thực sự thán phục Ban giám khảo.

Bọn họ đã phải lắng nghe các màn trình diễn của vài trăm, mà có khi của vài nghìn người trẻ tuổi. Khán giả bình thường không tài nào nhận ra... mà có khi cả người trình diễn cũng không nhận ra, chỉ có họ là thấu suốt được nét "cá tính" đó.

Bản Chopin No.1 của thí sinh này hết sức độc đáo.

Thi thoảng, ta hay bắt gặp kiểu thay đổi nhịp điệu triệt để như "cách lý giải mang cá tính riêng" hay cố ép cái "cá tính" của mình vào giữa những "khoảng trống". Trong trường hợp của cậu bạn này, cậu ấy thật sự biết cách đan cài vào khoảng trống, có nhịp điệu và có "chất giọng" riêng.

Cậu ấy đã mang rõ rành ý thức duy mỹ trong mình, và phủ đậm hơi thở đó trong bản Chopin No.1.

Nếu ta chơi Chopin No.1 theo đúng nguyên hình của nó, bản nhạc có nguy cơ trở nên lờ đờ nhàm chán.

Đặc biệt, bản nhạc này quá ít điểm "ghép" để chỉ huy dàn nhạc nhấn mạnh vào, cũng không có điểm nào quá khó để khớp thời gian. Phía sau dàn nhạc còn có nhạc công nâng đỡ nên nghe bình thường sẽ không nhìn ra điểm sai lầm.

Vậy nên, người nghệ sĩ phải biết đặt thêm bẫy vào đó, không thì chẳng thể sinh ra được động lực hay cảm giác hồi hộp. Cái "bẫy" lộ liễu quá sẽ tạo ấn tượng "hấp tấp" vì giai điệu của nó quá chính thống.

Cậu bạn này xử lý gọn gàng điểm kia một cách "cá tính".

Cậu ấy không cần phải gồng lên, cũng chẳng cần kéo giãn không gian ra, mà chỉ cần phối hợp hiệu quả với dàn nhạc một cách nhẹ tênh. Biểu hiện đầy hiệu quả đó mang theo sự tươi vui rạng rỡ cực kỳ hào sảng.

Hay thật. Có cả cách chơi thế này nữa.

Aya hớn hở đắm chìm trong sự phối kết hợp giữa người nghệ sĩ và dàn nhạc.

Chopin No.1 quả là tuyệt vời.

Cô thật lòng nghĩ vậy.

Cô bất chợt nhớ tới anh thí sinh Takashima Akashi bắt chuyện với mình hôm trước.

Cũng thật kỳ lạ. Sự cảm thông đó. Dường như giữa hai người cùng mang theo một niềm tin và sự khích lệ.

Đấy là lần đầu tiên cô đột ngột bật khóc nức nở cùng với người mới vừa gặp mặt.

Hình như anh ấy cũng tính tham dự Chung kết với Chopin No.1 thì phải. Giá như được nghe phiên bản Chopin No.1 của anh ấy. Chắc chắn Chopin của anh ấy sẽ cảm động đến bóp nghẹt tim người cho xem.

Cô như thấy cảnh đó hiển hiện trước mắt.

Ơ kìa, sao có vẻ... là lạ nhỉ.

Aya thấy lòng thật lạ lùng làm sao.

Vì hình ảnh màn trình diễn của Takashima Akashi hiện lên trước mắt cô không phải là cảnh đáng phải xuất hiện trong cuộc thi này mà là dự cảm về hình ảnh nhất định sẽ diễn ra trong tương lai.

Mình hình như đã từng nghe màn trình diễn của người đó thì phải.

Aya lơ đãng nhìn thí sinh trên sân khấu.

Chẳng hiểu sao cô lại cứ cảm thấy như đang nghe anh ấy chơi Chopin No.1.

Hình ảnh Takashima Akashi chơi piano như lồng lên dáng vẻ của cậu thanh niên tóc vàng.

Đây cũng chính là thú vui thực sự khi nghe nhạc cổ điển. Nếu người đó chơi bản nhạc này, nếu là người đó làm cái này. Cô tưởng tượng đến những điều ấy, thấy lòng hồi hộp và sung sướng. Đó chính là niềm vui khi được tận mắt chứng kiến từng nghệ sĩ rút từ trong nhạc cụ của mình ra từng bản nhạc đã được trình diễn trong một khoảng thời gian rất dài.

Nếu Ma-kun chơi Chopin No.1, thì ta sẽ có một phiên bản năng nổ, kịch tính và lãng mạn chưa từng thấy. Các chị em gái chắc sẽ đổ

rạp hết trước Ma-kun.

Còn nếu là Kazama Jin, cậu bé sẽ mang lại một Chopin "thú vị" với những cú lừa và sự kỳ diệu đâu đây.

Còn mình...

Aya chớm nghĩ tới điều đó, bỗng giật mình.

Mình muốn chơi thế nào. Mình muốn thấy bản nhạc vang vọng thế nào trong lòng mình đây.

Dường như đã lâu lắm rồi, cô mới suy nghĩ tới những chuyện này.

Mình sẽ chơi kiểu này. Mình muốn chơi kiểu này. Mình sẽ cảm nhận khúc nhạc theo cách này...

Cô đã quên hẳn cảm giác này và bỗng thấy ngỡ ngàng trước thứ xúc cảm đầy thương nhớ đó.

Nhờ được nhìn thấy, lắng nghe và tiếp xúc trực tiếp với Kazama Jin trong cuộc thi này, cô mới có suy nghĩ "mình cũng muốn chơi đàn" như thế. Cô muốn tạo ra âm nhạc. Muốn chơi như cậu bé vẫn đang chơi. Cô muốn được kéo trở lại sân khấu.

Cô đã cảm nhận được điều đó.

Tuy nhiên, thật sự đã lâu lắm rồi cô mới có thể tự nhiên nghĩ đến chuyện "Mình muốn chơi như thế nào".

Cô muốn tạo ra âm nhạc. Cô muốn xây dựng nó bên trong mình.

Hình thức mô phỏng cô từng xây dựng một cách rất tự nhiên trong những ngày thơ bé. Cảm xúc trong cô lạ lùng như thể bất chợt muốn mở ra một ngăn kéo đã lâu ngày quên không đụng tới.

Hóa ra lại dễ dàng đến thế.

Aya thở phào.

Mình làm được điều đó. Mình muốn làm điều đó. Mình cũng có thể làm như vậy...

A, mình cứ làm như thế này là xong. Cứ tạo ra âm nhạc hiển nhiên như việc hít thở đi.

Aya thấy toàn thân mình như nhẹ bẫng, nhấm nháp cảm giác tin tưởng lạ thường.

Âm nhạc có mối dây liên kết mang tính nghĩa vụ với lịch sử, đồng thời nó cũng cuốn vào cảm giác tươi trẻ của sự đổi mới. Cô có thể tự mình tìm kiếm điều đó. Không phải chơi bời dây dưa mà cứ suy nghĩ cân nhắc kỹ càng. Và thực hiện bằng chính những đầu ngón tay của mình là được.

Cô bừng tỉnh khi nhìn thấy một ảo giác trước mắt.

Aya cảm thấy một luồng gió thổi thốc về phía mình từ trên sân khấu.

Có thể tiếp tục. Từ giờ, mình vẫn có thể tiếp tục với âm nhạc.

Cô đoan chắc điều đó.

Một điều cô chưa từng dám chắc trước đây. Không phải thứ cảm xúc nặng nề "phải làm" của khi trước, cũng không phải thứ hy vọng "được thế thì tốt" mà cô đang nắm chắc nó như một điều hiển nhiên.

Cảm giác này thật đáng an tâm.

Cảm xúc này thật yên ổn làm sao.

Aya khẽ nhấm từng chút thứ cảm xúc lạ kỳ đó.

Trên sân khấu, màn trình diễn không còn là Chương Hai nhẹ nhàng đong đầy xúc cảm nữa, màn trình diễn phảng phất bầu không khí nhẹ nhàng thưởng thức đã thăng hoa và chuyển sang Chương Ba rồi.

Giai điệu hay ho quá.

Dàn nhạc cũng lên tinh thần như phản ứng lời kêu gọi.

Chương Ba đòi hỏi tốc độ và kỹ thuật cực kỳ điêu luyện, đẩy dồn sự hào hoa lên tới cao trào. Những giai điệu sôi nổi, đầy cảm xúc hội hè. Ngay trong phân đoạn này, thí sinh cũng phô bày ra được ý thức duy mỹ của mình. Một chút làm đỏm, hơi tí mẹo vặt và những ngón tay nhẹ nhàng xoay vòng trên những phím đàn.

Thích ghê.

Aya thầm cảm thấy một niềm hạnh phúc dấy lên từ trái tim mình.

Thích quá. Piano thật thích. Chopin No.1 thật thích.

Âm nhạc thật quá tuyệt vời.

Thí sinh chấm dứt bản nhạc bằng phần kết thúc tươi sáng và sống động, đứng dậy giữa vạn tiếng vỗ tay tung hô. Cùng lúc đó, Aya tươi cười rạng rỡ đầy hạnh phúc khi những tiếng vỗ tay phủ khắp thân mình.

Nào, đi thôi.

Masaru hít vào thở ra từng nhịp ngắn, rồi lại hít vào một hơi thật sâu.

Không phải kiểu "hít vào thở ra" khi người bình thường hít thở mà là kiểu thở ra hít vào.

Khi em bé chào đời, chúng sẽ lớn tiếng khóc òa. Ta xuất hiện với tiếng thở ra.

Và những giây phút cuối cùng của cuộc dời, con người đã "hít vào".

Hồi còn là tuyển thủ nhảy cao, Masaru đã thử nghiệm qua nhiều phương pháp hít thở. Cách hít thở có thể mang lại sức mạnh cho mình. Cách hít thở có thể trấn tĩnh thần kinh. Cách hít thở mang lại sự tập trung cao nhất.

Hình ảnh hơi thở phà ra hệt như bò lần ra từ trong bóng tối sâu thẳm, từ đáy thân thể hướng tới đáy đất sâu. Và hình ảnh vô số hạt năng lượng, vô số hạt ánh sáng lấp lánh tản mác trên khắp thế giới bị hút vào bên trong.

Đúng, mình đang thu gom lại từng mảnh âm nhạc phân tán khắp thế gian, ngưng đọng thành từng mảnh pha lê trong lòng mình. Âm nhạc đang tràn trề trong người mình, thông qua lăng kính của chính mình, nó biến thành âm nhạc của mình và lại được tung ra ngoài thế giới. Mình không phải kẻ sản sinh ra âm nhạc. Sự tồn tại của mình chỉ là vật thể trung gian, gửi trả lại âm nhạc về với thế giới sẵn có của nó mà thôi...

Cậu dõi theo những thành viên dàn nhạc đang thong thả bước ra sân khấu.

Đây là màn trình diễn cuối cùng của ngày đầu vòng Chung kết, những gương mặt thư giãn vừa trút bớt gánh nặng sau khi kết thúc hai màn trình diễn, cười cười nói nói với nhau khi bước ra bên ngoài.

Một phiên làm việc.

Một phiên làm việc yêu cầu hòa tấu với dàn nhạc có số người lớn nhất trước giờ. Một phiên làm việc quyết định tất cả các nốt nhạc. Nhưng bất chấp những điều đã được định sẵn, khả năng lý giải của chúng ta luôn là vô hạn.

Dàn nhạc đang khớp âm.

Tiếng nhạc cụ bộ dây và bộ hơi đồng loạt vang lên. Như một đoạn mào đầu trước khi tiến vào phần chính thức.

Ồ, lần lượt lên cả rồi.

Masaru nhắm mắt, dùng cả thân thể cảm nhận chốn mang đầy ánh sáng ở phía bên kia cánh cửa.

Giây phút này, trái tim cậu đang nhảy nhót khi tưởng tượng đến thứ âm nhạc tuyệt đỉnh mình sắp sửa được trải nghiệm.

Âm thanh đã dừng lại.

Thế giới đang chìm vào một sự trầm mặc kỳ diệu.

Hàng ghế khán giả, sân khấu lẫn cánh gà. Một sự trầm mặc đậm đặc khó nhào nặn thành hình thành dạng.

Quản lý sân khấu Takubo cúi đầu, nhạc trưởng Onodera ở bên cạnh ông cũng cúi đầu với Masaru gần như cùng lúc.

Nụ cười điềm đạm. Nụ cười khích lệ.

Masaru cũng mỉm cười đáp lại.

“Đến giờ rồi.”

Đây là lần gọi thứ tư của Takubo mà cậu được nghe trong cuộc thi.

Thế rồi, cậu bước ra nơi đang tràn trề hứa hẹn về thứ âm nhạc đỉnh cao, bước vào giữa màn ánh sáng.

Những tràng pháo tay lấp đầy hội trường.

Masaru cảm nhận được tình yêu của khán giả và dàn nhạc dành cho mình.

Trong lúc luyện tập, cậu có cảm giác mình đã "nắm bắt" được dàn nhạc này, nhưng giờ cậu càng khẳng định mình "được yêu quý".

Cậu đang hạnh phúc vô cùng.

Masaru cảm nhận những tiếng hân hoan kia. Đầy hưng phấn, đầy nồng nhiệt.

Prokofiev No.3.

Một khởi đầu thư thả đậm tính nhạc phối khí. Cảm tưởng như một thứ gì đó sắp bắt đầu, một điều cực kỳ tuyệt vời sắp bắt đầu. Giữa bao mong đợi ngập tràn, những nốt nhạc dần thăng hoa, thêm vào sự hỗ trợ của những nhạc cụ bộ dây.

Thế rồi, tiếng trống tampani cũng nhập hội, nhấn thêm những nhịp điệu nhẹ nhàng cho nhạc cụ bộ dây, người nghe chìm dần vào những nhịp điệu hứng khởi.

Tiếng piano vang lên.

Những phút thế này, Masaru luôn bất giác mỉm cười.

Sao lại có một mở đầu vừa bảnh tỏn vừa khấp khởi hồi hộp đến thế chứ. Cậu luôn nghĩ vậy.

Cậu từng nói chuyện với Aya về điều này. Lúc này đây, không gian vũ trụ trong đầu óc Masaru đang trải rộng ra.

Cậu không ngờ mình lại đang bay vào thế giới của "Star Wars".

Như dòng phụ đề tóm lược đã biến mất hút cuối dòng sông Ngân.

Những phi thuyền của các hạm đội lần lượt phóng vụt ra ngoài vũ trụ.

Chính vì cảm giác vút bay dọc ngang trời đất, nên tổng thể bản nhạc mới mang nét bay bổng độc đáo đến như thế.

Prokofiev No.3 nổi tiếng là một bản nhạc có số lượng nốt nhạc cực nhiều nếu đem so với các bản hòa tấu khác.

Đảm nhiệm bằng đấy nốt nhạc đã đủ vất vả, nhưng Masaru lại không hề ghét công việc cặm cụi điền từng mảnh ghép cho bức tranh ghép hình khổng lồ trong bản hòa tấu của Prokofiev.

Ngược lại, những giai âm phức tạp đang chạy tinh tích như máy khâu lại mang tới cảm giác khoan khoái như đang ngồi trên tàu lượn siêu tốc.

Prokofiev vừa rắn chắc vừa cực kỳ tân thời. Dòng nhạc jazz tự do cũng không thể cho ra được những giai điệu như thế này.

Người ấy đã ngắm nhìn cảnh vật như thế nào để sáng tạo ra những giai điệu vĩ đại tới nhường kia nhỉ? Cậu luôn quẩn quanh với thắc mắc đó. Mà không, những nhân vật tầm cỡ như ngôi sao sáng lấp lánh đã gầy dựng nên cả dòng nhạc cổ điển lớp lớp xuất hiện trong thời đại đó, và vô số những danh tác không cách nào vượt qua được, cậu không khỏi cảm thấy điều này thật lạ lùng cũng thật kỳ diệu làm sao.

Đối với bất cứ loài sinh vật nào, tiến hóa luôn diễn ra kèm với sự bùng nổ. Bỗng một ngày, sự bùng nổ cực đại của quá trình tiến hóa xảy đến và đủ thứ chủng loài "riêng biệt" cùng lúc xuất hiện. Tất cả đều bùng phát cùng lúc chứ không phải dần dần chậm rãi.

Điều tương tự cũng đột ngột xảy ra trong thế giới âm nhạc trong cùng một thời đại.

Âm nhạc là thứ gì vậy nhỉ? Sự tiến hóa của âm nhạc sẽ như thế nào đây?

Nó sẽ mang lại điều gì cho loài người. Có phải từ thời thượng cổ xa xưa, con người đã luôn chia sẻ âm nhạc và kết nối với nhau vì điều đó.

Cậu không hiểu.

Cậu đang chơi nhạc, đang tắm mình trong những thanh âm, nhưng vẫn chẳng hiểu được lý do.

Chỉ có niềm vui, khoái cảm không giới hạn và cả nỗi sợ hãi vẫn đang tồn tại ở nơi này.

Cuộc thi, hay Chung kết hay giải thưởng cũng sớm chỉ còn là những điều nhỏ nhặt bay tan vào trong vũ trụ.

Tại sao nhỉ? Tại sao mình lại chơi đàn?

Tại sao âm nhạc lại tiến hóa đến bậc này?

Masaru cảm nhận được bản thân mình cũng đang tiếp tục tiến hóa.

Cậu thấy lạ lùng làm sao khi mình vẫn có khả năng nghĩ tới những điều kia ngay giữa màn trình diễn. Cậu đang ở trên sân khấu đồng diễn cùng với nguyên một dàn nhạc, nhưng một phần trong cậu đang ngẫm nghĩ về sự tiến hóa của loài người hay âm nhạc.

Bình thường cậu hay nghĩ gì vậy thế?

Những người bạn không trong giới âm nhạc vẫn hay hỏi cậu câu đó.

Giữa màn biểu diễn, cậu hay nghĩ gì trong khi chơi đàn?

Đó là một câu hỏi rất khó có lời giải.

Đôi lúc cậu nghĩ về đủ thứ chuyện, lại có lúc chẳng nghĩ tới bất kỳ điều gì. Một số lúc khác, bao dòng cảm xúc không thể chuyển hóa thành lời quấn lấy cậu, lại có lúc cậu như đang ở gần một mặt hồ tĩnh lặng nào đó từ đầu tới cuối buổi diễn.

Xem này, hôm nay mình còn nghĩ cả tới sự tiến hóa của loài người và âm nhạc.

Đương nhiên, bản thân cậu cũng đang tỉnh táo nhận định dàn nhạc giữ phong độ tốt quá, mình xếp thứ ba trong ngày diễn đầu tiên quả là vừa xinh.

Câu trả lời bỗng rơi bụp xuống lồng ngực.

Âm nhạc. Có lẽ nó đã cùng tiến hóa và cùng được sinh ra và mất đi theo sinh vật, tồn tại cùng với linh hồn, khác với những loài sinh vật khác - Con người.

Cậu cũng biết từ "linh hồn" mình đang nhắc tới mang ý nghĩa khác hoàn toàn với khái niệm tôn giáo như đạo Thiên Chúa vẫn hằng tin tưởng.

Cậu cũng không có ý tranh luận rằng con người là loài đứng đầu vạn vật. Sinh mệnh của mọi loài sinh vật trên con thuyền trái đất đều không có gì sai khác.

Tuy nhiên, nếu chúng ta phải bổ sung một thứ nho nhỏ vào sự tồn tại của con người để thoát khỏi sức ép của lực hấp dẫn

trên mặt đất?

Vậy thì, "âm nhạc" chẳng phải là thứ thích hợp nhất sao? Âm nhạc vô hình, biến mất ở ngay tích tắc chúng xuất hiện. Những thứ cảm xúc như sự nhiệt huyết mạnh mẽ, mong muốn cống hiến cho cuộc đời và sự rung động mạnh mẽ chính là cách con người tách bản thân khỏi những loài sinh vật khác.

Ừm, hình như mình đã chọc vào đúng trọng điểm nào đó rồi.

Masaru thầm đinh ninh vào câu trả lời vừa lọt thỏm vào lòng mình.

Nói cách khác, cậu đang làm việc chăm chỉ để tận dụng được quyền chọn lựa của con người.

Đưa tới một sự đóng góp rất bé nhỏ, rất khiêm tốn.

Nhưng chuyện này cũng có sao.

Sự cống hiến nhỏ nhoi đối với loài người, là khoái lạc tuyệt vời, là món quà tuyệt vời đối với mình.

Masaru vẫn giữ vững nụ cười từ đầu chí cuối, những nốt nhạc ken chặt hào hoa dẫn đường tới Chương Ba. Cậu đang cùng dàn nhạc chạy lao về phía trước.

Chiếc váy màu bạc phản chiếu ánh đèn bên trong tủ đồ.

Aya nhìn chằm chặp vào chiếc váy đó.

Ánh sáng long lanh của màu bạc. Chiếc váy chị bạn cho mượn.

"Sao thế? Em ổn chứ? Cái váy sao à?"

Kanae lo lắng hỏi thăm.

Aya bừng tỉnh. Cô ngỡ ngàng nhận ra mình đã ngắm cái váy suốt nãy giờ.

"Không. Chẳng có gì đâu ạ."

Cô vội vàng kéo sập cánh cửa tủ quần áo lại. Cô nhận thấy ánh đèn bên trong tủ đã tắt ngóm.

Aya cười ngượng.

“Em chỉ không ngờ lại tới ngày mình mặc chiếc váy này thôi. Cũng có chút xúc động.”

“À, ra là thế.”

Kanae tươi cười gật gù.

Sau khi nghe xong ngày diễn đầu tiên của Chung kết, họ dùng bữa cùng Masaru rồi quay về khách sạn.

“Hừm, em ghen tị với vẻ mặt thản nhiên như không của Masaru quá đi. Cậu ấy đã diễn xong hết rồi, đêm nay có thể thảnh thơi đánh một giấc. Ghen tị quá.”

“Ờ thì đằng nào Aya cũng diễn cuối mà.”

“Người chốt vòng luôn.”

Kanae chăm chú nhìn Aya vung nắm đấm lên.

Ánh mắt của cô đầy sự âu yếm.

Chẳng khác gì mẹ.

Aya bất chợt nghĩ tới điều đó.

Kanae đã luôn chăm lo cho cô trong suốt cuộc thi này.

Hệt như mẹ cô những ngày thơ bé.

“Chẳng hiểu sao vụ chọn váy như chuyện đã xảy ra từ rất lâu rồi ấy.”

Kanae bỏ đi về phía chỗ bàn thấp, cho một túi trà vào cái cốc sứ rồi rót nước nóng vào.

“Ừm. Lúc đó, ta chẳng nghĩ sẽ có ngày này.”

Aya ngồi thừ trên giường.

“Aya, lúc đó em vẫn hoang mang quá mà. Còn nói những điều rất thoái chí nữa.”

“Trời ơi, xấu hổ quá đi.”

Aya gãi đầu.

“Cuối cùng... chị có thể được nghe bản Prokofiev No.2 của Aya rồi.”

Nét mặt Kanae có vẻ khá nhẹ nhõm.

“Ừm.”

Aya cũng gật đầu.

Kể từ ngày đó... kể từ ngày cô bỏ chạy khỏi sân khấu, bao nhiêu ngày tháng dài đằng đẵng đã trôi qua.

"May quá. Thật sự may mắn quá. Aya đã chịu xuất hiện ở cuộc thi này. Aya đã lọt vào tận Chung kết rồi."

Kanae lẩm bẩm như một tiếng thở dài.

Giọng nói đó như đâm thấu vào lồng ngực Aya.

Không biết chị ấy đã luôn để ý quan tâm đến Aya từ lúc nào rồi nhỉ. Đã lo lắng cho cô đến thế nào vậy nhỉ?

"Chị Kanae, cảm ơn chị nhé."

Aya đột nhiên lao lại gần, Kanae giật nảy mình.

"Thật sự, thật sự cảm ơn chị suốt quãng thời gian dài vừa qua. Xin lỗi đã để chị phải lo lắng cho em. Em thật là một con ngốc, chẳng biết gì cả. Em cũng vô cùng có lỗi với thầy nữa."

Gương mặt Kanae bày ra vẻ kinh ngạc, rồi bật cười khì.

"Này, em đừng có hiểu lầm nhé."

"Sao ạ?"

"Câu 'may quá' khi nãy của chị là thể hiện sự an tâm vì đã không chọn lầm em đấy thôi."

"Sao ạ?"

Aya dòm Kanae với vẻ ngờ vực.

"Không, phải là tự tin vào đôi tai của mình chứ. Thật sự chị đã không biết nên làm thế nào nếu Aya không lọt được vào Chung kết. Chẳng lẽ mình đã sai? Chẳng lẽ mình không có khả năng cảm nhận? Chị đã bối rối với những điều như thế."

"Ra là vậy hả?"

"Ừ. Chuyện này là vì bản thân chị. Chị đang vui vì bản thân chị đó."

Kanae đặt tay lên lồng ngực mình.

"Giờ chị mới nói được điều này. Thật ra, chị nghĩ là nếu Aya tiến được vào Chung kết, chị sẽ chuyển sang theo đuổi viola."

"Sao..."

Aya kinh ngạc đến bật ngửa người ra sau.

“Vậy sao? Chị đã luôn nghĩ như vậy hả?”

“Ừ. Chị đã băn khoăn từ lâu lắm rồi. Một khi đôi tai chị nhận định chính xác Aya, chị sẽ chính thức đi theo con đường đó.”

“Giời ạ. Thế là em đang gánh trong mình một trách nhiệm vô cùng cao cả đấy hả?”

Aya trỏ tay vào mặt mình.

“Đúng rồi. Tâm trạng chị cũng phức tạp lắm đấy nhé. Đương nhiên, chị cũng cầu mong cho Aya được lọt vào Chung kết cũng vì chính Aya nữa. Nhưng một phần vì chuyện kia nên chị lo âu lắm luôn.”

“Thì thế, ai biết đâu. Thầy có biết gì về vụ này không ạ?”

Kanae lắc đầu.

“Không. Chị chưa nói gì với bố cả. Hỏi ý kiến cũng bằng thừa mà. Chị không thấy có gì phải dựa vào phán đoán của bố, chuyện này cũng là quyết định của riêng chị. Chị tính sau khi Cuộc thi này kết thúc, chị sẽ nói chuyện thẳng thắn với bố.”

“Hừm. Chị Kanae đi theo viola à?”

Aya ngẫm nghĩ.

“Ừ. Em nghĩ là em có thể hiểu được, ừm, có vẻ cũng hay mà chị nhỉ?”

“Em nói vậy thì chị thấy an lòng rồi.”

“May mà em không biết gì. Lỡ biết chắc còn căng thẳng hơn nữa.”

“A ha ha. Có lẽ nhỉ?”

Hai chị em cùng nhấp tách trà.

“Vậy Aya tính làm gì sau cuộc thi? Có định quay lại hoạt động biểu diễn như ngày xưa không?”

Kanae đặt câu hỏi.

“Em cũng chưa rõ.”

Aya nghiêng đầu suy nghĩ.

“Về vụ này, em muốn cũng chưa chắc được. Nhưng mà...”

Cô bé lặng người một chốc.

“Nếu có người muốn lắng nghe những màn trình diễn của em, thì em cũng muốn biểu diễn ạ.”

Gương mặt Kanae sáng bừng lên.

“Thật hả?”

“Vâng. Em vẫn muốn được đứng lên sân khấu, được tiếp tục chơi đàn.”

“Thật hả?”

“Vâng.”

Hai chị em lặng lẽ cười với nhau.

Quay về rồi.

Kanae một lần nữa đoan chắc được điều này. Lần này, Aya thật sự đã trở về với tiền tuyến của giới âm nhạc.

“Ta phải cảm ơn Kazama Jin.”

Aya ngước lên nhìn trần nhà.

“Vậy là Kazama Jin hả? Còn Ma-kun thì sao?”

“Vâng, cả Ma-kun nữa. Em phải cảm ơn mọi người.”

“Đã vào danh sách đạt giải thưởng rồi nên Kazama Jin sẽ được mua piano nhỉ.”

“Đúng đó. Không biết cậu bé sẽ mua piano ở đâu nhỉ? Em ấy có thể tự lên dây cho cây đàn của mình là tốt quá còn gì.”

“Có khi còn tự đóng đàn luôn ấy.”

“A, cái này cũng hay ho đó. Một cây đàn piano do Kazama Jin tự làm. Cậu bé khéo léo lắm mà.”

Aya cười hì hì.

“Em muốn đi nghe buổi độc tấu của Kazama Jin quá đi. Cũng muốn cùng cậu bé song tấu nữa.”

“Có vẻ hay đấy. Hay mình lên kế hoạch đi. Chắc chắn sẽ có khán giả đấy.”

“Tổ chức ở Paris và Tokyo nhé.”

Kanae nhìn đồng hồ.

“Ối trời, ta có thể bàn sau cuộc thi. Mai vẫn còn phải biểu diễn mà. Đến giờ này rồi, nhanh nhanh ngủ thôi.”

“Đúng rồi, đúng rồi. Giờ không phải lúc thong dong. Cuộc thi vẫn chưa kết thúc mà.”

Aya ngáp nhỏ một cái rồi lao vào bồn rửa mặt.

Ngày Chung kết thứ hai cũng là ngày biểu diễn cuối cùng của vòng Chung kết. Các phần thi bắt đầu từ hai giờ chiều. Vé dành cho Chung kết đã sớm bán hết, nhưng ngày đó còn có lễ trao giải nữa nên người hâm mộ nhiệt tình tập trung đông đảo từ trước khi mở cửa. Thành thử họ phải mở cửa hội trường sớm ba mươi phút so với lịch ban đầu.

Thí sinh dự thi đầu tiên của hôm nay là Cho Han Sang của Hàn Quốc. Cậu ta sẽ chơi Rachmaninoff No.2.

Rachmaninoff No.2 là một bản hòa tấu được yêu thích cực kỳ. Đặc biệt, sự hào nhoáng của nó xứng tầm ông vua bà chúa trong làng hòa tấu. Cấu tứ và phần mở đầu đầy cao trào dễ dàng thu hút khán giả, phần trình diễn dồn dập lên tới cao trào, mở ra một kiệt tác hoàn toàn bắt trọn trái tim của người nghe.

Cho Han Sang khác với cậu trai Kim Su Jung mặc đồ đen chơi Rachmaninoff No.3 ngày hôm qua. Cậu mới chỉ mười tám với gương mặt còn phảng phất nét thiếu niên. Nhưng những màn trình diễn lại mang tính chín chắn và quý tộc khác thường. Cậu bé này gợi ra ấn tượng của nhân vật thuộc dòng chính phái, không dễ bị trào lưu cuốn trôi.

Masaru ung dung chọn ghế ngồi ở khu vực đằng sau.

Cậu chẳng thấy Kanae đâu cả. Chắc chị ấy đã đi theo Aya rồi.

Cũng lâu lâu mới ngồi nghe nhạc một mình.

Giờ cậu không cần phải để tâm tới thứ tự nữa, có thể thong thả lắng nghe màn trình diễn Chung kết của ba người còn lại. Trong đó có hai màn trình diễn của bạn cậu là Kazama Jin và Eiden Aya.

Bạn.

Masaru tự dưng cảm thấy quái lạ với suy nghĩ đó.

Cậu vừa mới quen hai người đó (Aya thì coi như gặp lại đi) trong cuộc thi này. Nếu không xuất hiện tại đây, cậu chắc chắn không thể gặp được họ. Mối quan hệ dễ dàng trở nên thân thiết tới như vậy trong một thời gian ngắn là thứ chỉ có ở các cuộc thi.

Tuy họ cũng có thể dùng cách nói "đối thủ" nhưng cậu không thấy điều đó hợp lý chút nào. Chữ "bạn bè" nghe vẫn có vẻ thuận tai hơn.

Chính vì là thí sinh tham dự cùng một cuộc thi, và ở trong cùng cảnh căng thẳng này, bọn họ mới có thể trở thành bạn bè... Mà không, đây mới chính là bạn bè chân chính.

Dù phải rời xa nhau, bọn họ vẫn có mối liên kết. Kể cả sau này, hai người kia có ở những nơi khác nhau trên thế giới, cậu sẽ luôn dõi theo bọn họ.

Cậu linh cảm được điều đó.

Giá như không phải rời xa A-chan, mãi ở gần nhau thì hay rồi. Tuy cậu thầm cầu nguyện trong lòng như vậy, nhưng vẫn cho rằng hai đứa sẽ sớm gặp lại nhau thôi.

Kết quả sẽ ra sao đây.

Masaru bất chợt quay về với suy nghĩ hiện thực đó.

Cậu tin mình sẽ lọt vào được tốp ba. Nhưng không dám chắc sẽ giành được giải Nhất.

Nhưng giải thưởng do khán giả bầu chọn chắc chắn sẽ thuộc về mình.

Masaru bình tĩnh cân nhắc.

Mỗi khán giả tham dự vòng Chung kết sẽ được cấp một phiếu và bầu chọn cho thí sinh họ ưa thích. Người đạt số phiếu cao nhất giành được giải thưởng khán giả bầu chọn.

Mình là người sở hữu số phiếu cao nhất trong ba thí sinh trình diễn hôm qua. Tuy vẫn còn phải chia phiếu với ngày hôm nay, nhưng đằng nào mình cũng đang có lợi thế.

Cùng với những tràng pháo tay, chỉ huy dàn nhạc và thí sinh tiến vào.

Đương nhiên, mình cũng muốn được chơi nó vào một lúc nào đó.

Masaru vừa vỗ tay vừa nhìn lên sân khấu.

Mình vẫn chưa chơi được, vẫn chưa muốn chơi.

Bản nhạc đó. Bản nhạc đầy sự viên mãn... đến một lúc nào đó mình sẽ chơi được. Chơi bản nhạc đó theo cách của riêng mình.

Rachmaninoff No.2 là một bản nhạc luôn thống lĩnh sự cuồng nhiệt kể từ lần biểu diễn đầu tiên.

Hiện giờ không còn là thời đại của những dòng nhạc lãng du nữa. Ngày nay, ta gọi chúng là "nhạc cổ điển" nhưng thời bấy giờ nó chỉ được coi như một "dòng nhạc pops tân thời". Thời đó, đa phần mọi người chỉ nghe trình diễn tại chỗ. Những người đầu tiên nghe thấy bản nhạc này... và những người nghe ngợi khen về nó và tò mò muốn nghe thử tới mức mua vé đi xem. Khi được lắng nghe màn trình diễn sống động đó, họ đã cảm động và hưng phấn tới nhường nào nhỉ.

Trong lúc vẩn vơ suy nghĩ, cậu bỗng thầm ghen tị với sự may mắn và hạnh phúc của những người được xuất hiện trong buổi diễn đầu tiên. Trong buổi công diễn đầu tiên của khúc nhạc này, niềm hứng khởi và cảm động của họ lớn đến mức nào nhỉ?

Sự cuồng nhiệt đó chẳng lẽ đã mất rồi?

Masaru nghĩ tới những điều đó.

Bản hòa tấu piano đầu tiên... niềm sung sướng khi được trực tiếp tiếp xúc với bản nhạc hoàn toàn mới chắc không còn được nếm trải nữa rồi? Trong thời đại mà mọi thể loại nhạc đều được chơi ở khắp nơi, các bản nhạc mới lũ lượt ra đời và phổ biến khắp thế giới chỉ trong nháy mắt, tại sao ta lại chẳng thể tận hưởng lại niềm vui được nghe trọn vẹn Rachmaninoff lần đầu tiên thêm một lần nữa?

Masaru không hề ghét thứ gọi là "âm nhạc đương đại". Dù chúng hầu như chẳng có nhạc điệu, khó đếm nhịp nên cả người chơi lẫn người nghe đều phải vô cùng kiên nhẫn. Chưa kể, chúng đảo ngược giá trị trong âm nhạc, khiến nhiều người coi nhẹ những bản nhạc có giai điệu rõ ràng. Nhưng nghe thử vẫn thấy nó có cái thú riêng.

Tuy nhiên, cậu thấy thật sai lầm khi xem thường thứ âm nhạc đã đi vào lối thắt nút cổ chai, hay những thứ âm nhạc có thể đánh động tâm can của bất kỳ ai nghe nó. Cậu còn cảm thấy điên rồ trước niềm kiêu hãnh vì thể loại nhạc đó không trở thành thứ phổ thông.

Chẳng thể sản sinh ra "cổ điển" được nữa sao?

Masaru vừa đắm mình trong Chương Một của Rachmaninoff No.2 vừa ngẫm nghĩ.

Đương nhiên, tổ tiên vĩ đại vô cùng. Sự tồn tại của họ và những tác phẩm họ tạo ra là những phép màu vô tận. Sẽ không bao giờ xuất hiện thêm một lần thứ hai. Dù bây giờ, chúng ta có trong tay đủ thứ nguồn cung cấp hay được giao cho một lượng thông tin khổng lồ, ai nấy đều biết rằng sẽ rất khó tạo ra được thứ phép màu tương tự.

Tuy nhiên, ta đâu thể nói là "không thể" hay "chẳng có khả năng" được. Chẳng phải lời nguyền của những thứ gọi là định kiến hay ý tưởng sẵn có đang kìm hãm sự xuất hiện của một "tân cổ điển".

Vậy hãy để mình.

Cảm xúc đó bỗng rơi lọt thỏm vào trong lòng Masaru.

Hãy để mình thử làm vào một lúc nào đó.

Mở ra buổi trình diễn đầu tiên của "Rachmaninoff No.2" trong thế kỷ mới.

Chỉ cần có người tiên phong mở đường, sẽ có ai đó nối gót theo. Mà không, thế giới luôn vận hành theo cách đó. Không phải chỉ mình mình, thế gian này đang lẩn khuất không ít nghệ sĩ ôm cùng tư tưởng với mình. Chỉ cần ai đó châm ngòi nổ, ta sẽ đồng loạt chạy đi và sớm trở thành một linh kiện. Đúng rồi, chúng ta sẽ ra mắt được một bản hòa tấu piano mới thu hút sự chú ý của mọi người và biến nó thành đề tài lớn.

Masaru bỗng lạc vào một giấc mơ trong thoáng chốc.

Thí sinh đang chơi Rachmaninoff No.2 trên sân khấu kia, chẳng biết từ bao giờ đã lớn lên và hóa thành hình ảnh của chính cậu. Người đó vừa như đang chơi Rachmaninoff No.2 vừa

lại như không. Đó chính là một tác phẩm mới được sáng tạo ra... Tác phẩm này có khi là do chính Masaru viết nên... bản "Rachmaninoff No.2" của tương lai không chừng.

Masaru bất giác run lên bần bật.

Cơn ớn lạnh này thật lạ.

Đó phải chăng là niềm trông đợi vào tương lai và trông đợi vào chính mình. Cậu đang phát run vì những trách nhiệm tương lai sắp ghé vai ra gánh.

Vẫn còn nhiều thứ cần làm lắm. Cậu còn phải học hỏi rất nhiều về lịch sử, soạn nhạc và các tác phẩm trong quá khứ.

Masaru chợt thấy choáng ngợp trước con đường dài đằng đẵng, với đủ thứ việc cần làm.

Cậu mới chỉ là một chàng trai 19 tuổi đang tham dự một cuộc thi, vậy mà những chuyện này bỗng chốc như đẩy lui vào quá khứ xa xôi.

Cậu chợt nhận ra bản nhạc đã chuẩn bị bước sang Chương Ba rồi.

Phần dẫn nhập nhịp nhàng với giai điệu thanh thanh của dàn nhạc đang ám chỉ tới một sự xoay chiều.

Phân đoạn riêng của đàn piano.

Mọi thứ sẽ hoàn toàn biến đổi từ đây.

Tuy biểu hiện đang rất thong dong, nhưng bản nhạc đang dần dần tăng tốc lên tới cao trào.

Sự ngóng đợi của khán giả cũng dâng cao.

Có lẽ hầu hết khán giả đang ở đây đều biết bản nhạc này. Chính bởi vì đã biết rõ, nên trái tim họ mới khấp khởi khi sắp đến đoạn hấp dẫn.

Lồng ngực Masaru cũng nóng lên theo mọi người.

Giai điệu vẫn vậy mà lại nao lòng người đến thế.

Những giai điệu vẫn không chút hao mòn dù đã chơi vài nghìn đến vài chục nghìn lần. Mỗi lần nghe giai điệu đó là mỗi lần xúc động, mỗi lần bồi hồi trái tim.

Đó là thứ âm nhạc mang hình hài đẹp đẽ nhất của nhân gian.

Cậu nghĩ vậy.

Con người sở hữu đủ thứ xấu xa và bẩn thỉu nhất, nhưng âm nhạc là thứ đẹp đẽ như đóa hoa sen nở giữa đám bùn lầy của nhân gian, không, phải nói chính vì trong bùn lầy hỗn loạn mới sản sinh được nó.

Chúng ta phải giữ gìn cho đóa hoa sen đó mãi rực rỡ. Những đóa hoa xinh xắn tinh khiết hơn, những đóa hoa to đẹp hơn. Đó chính là thứ giúp con người chống đỡ, đồng thời là món quà dành cho mỗi đời người.

Mặt khác, hạt mầm của hoa sen vẫn có thể nảy chồi nghìn năm sau.

Những hạt mầm vẫn còn đang say ngủ, những hạt mầm đang đợi đến lượt khai hoa. Có lẽ vô số hạt mầm như vậy vẫn đang chôn vùi đâu đó...

Masaru thấy mình đang liên tưởng đến một điều thật kỳ lạ làm sao.

Hình ảnh những đóa hoa sen đang bung nở khắp nơi.

Cậu không rõ thực hư thế nào, nhưng có thể nghe thấy âm thanh vui tươi khi những cánh hoa sen bung ra.

Những âm thanh rộn rã đó đang vang vọng giữa thế gian.

Những cánh hoa phớt hồng không vương chút bụi trần đang tung cánh khắp nhân gian.

Cảnh vật cũng rực sáng lên theo.

Ánh sáng đang tỏa ra từ những bông hoa đó. Từng bông từng bông đều đang ban phát ánh sáng cho thế giới này.

Chúng hóa thành những khối cầu tròn bồng bềnh bay lên không trung.

Vô số tia sáng nối đuôi nhau dâng dần lên trên bầu trời.

Trời ơi, đẹp đẽ chưa kìa.

Masaru chăm chú ngước nhìn chúng.

Đây có phải trên sân khấu không nhỉ?

Không phải, dường như là một bầu trời nào xa xăm lắm.

Từng khối cầu ánh sáng nho nhỏ đang lấp lánh như hội đèn hoa đăng. Chúng bồng bềnh nổi trôi, va vào nhau, dồn ép nhau, xô đẩy nhau, chậm rãi dâng lên cao nữa cao mãi.

Sáng quá. Sao lại sáng đến vậy nhỉ?

Masaru trầm trồ.

Cùng thời điểm Rachmaninoff No.2 lên tới cao trào, ánh sáng quần tụ lại thành một khối và càng lúc càng bay lên cao hơn.

Đẹp đẽ xiết bao. Nơi đó là nơi đâu? Chẳng lẽ chính là Thiên đường.

Masaru khẽ cười.

Nếu cậu kể cho A-chan nghe về những gì mình vừa thấy khi nãy, không biết cô ấy sẽ bảo gì.

Ơ, Ma-kun tính lên thiên đường luôn sao? A, mà Ma-kun là người Công giáo hả?

Masaru như nhìn thấy gương mặt như ngỡ ngàng lại như tò mò của Aya hiện lên trước mắt, tủm tỉm cười một mình.

Không, tớ không phải tín đồ gì cả. Chỉ có mẹ tớ là dân Công giáo thôi.

Masaru đã trả lời như vậy với Aya trong tâm tưởng mình.

Có lẽ mình cũng khá nguy hiểm đấy. Dù so với những thiên tài như Kazama Jin hay A-chan, mình chỉ là một người rất đỗi bình thường.

Hòa vào những tràng pháo tay như sấm dậy, Masaru mỉm cười.

Các nhân viên trên sân khấu đang bắt đầu di chuyển ghế ngồi.

“Đằng kia hả?”

“Chỗ đó dán băng dính còn gì.”

Khán giả theo dõi tình hình với vẻ lạ lẫm, rồi lại quay sang ngó nhau.

Mặt khác, Aya đang đứng ở cuối khán phòng lại hiểu rất rõ ý nghĩa của việc làm kia.

Nói cách khác, dàn nhạc đang tiến hành "dịch chuyển theo phong cách Kazama Jin".

Cô cũng nhận thấy vị trí của các cây đàn piano dư hay có dấu hiệu bị xê xích so với các màn trình diễn khác. Điều này chắc hẳn là theo yêu cầu của Kazama Jin.

Đôi tai của Kazama Jin vô cùng độc đáo.

Người Nhật vẫn được khen là dân tộc có đôi tai tinh nhạy, nhưng Kazama Jin ở cái tầm còn hơn thế nữa.

Thằng bé vẫn luôn nghe thứ gì thế nhỉ? Thằng bé nghe được đến đâu? Và nghe như thế nào vậy?

Aya cũng cảm thấy sợ đôi tai của Kazama Jin khi ở bên cậu bé.

Cô nhớ lại mình từng hoảng hốt thế nào khi lần đầu tiên nghe bản Étude No.1 của Chopin do cậu bé chơi trên trường đại học.

Giờ cô đã coi chuyện đó như quá khứ qua lâu rồi, nhưng ấn tượng khi ấy vẫn còn đậm sâu trong lòng.

Kể từ đó, mỗi màn trình diễn của cậu đều trở thành lực thúc vào lưng Aya. Truyền cho cô cảm hứng. Cô có thể đứng ở đây cũng nhờ cả vào cậu bé đó.

Vậy nên, mình nhất định phải nghe màn hòa tấu này. Cũng vì cuộc đời làm nghệ sĩ âm nhạc sau này của mình.

Aya mặc lên người bộ trang phục biểu diễn cuối cùng rồi đứng dậy.

Đó là một bộ váy khá đơn giản màu bạc.

Cô đã quen với việc thay sẵn sang trang phục biểu diễn, khoác ra ngoài chiếc áo cardigan và đứng ở đây trước khi tới lượt mình dự thi rồi.

Chỉ còn một lần nữa thôi.

Cõi lòng Aya hơi nhoi nhói với suy nghĩ đó.

Chỉ còn một lần nữa thôi, em hãy thúc vào lưng chị một cái thật mạnh nhé.

Cô bỗng nảy ra một niềm tin kỳ lạ. *Mình là người mong mỏi nhất sự xuất hiện của Kazama Jin trên sân khấu, hơn cả khán thính giả, hơn cả Ban giám khảo, hơn bất kỳ ai.*

Đúng rồi, mình là người trông mong chờ đợi sự xuất hiện của cậu hé hơn tất thảy. Người gặt hái được nhiều thứ nhất trong cuộc thi này hẳn cũng là mình.

Cô không rõ mình còn cơ hội đứng chung một sân khấu với Kazama Jin nữa hay không. Càng chẳng rõ cô còn cơ hội được lắng nghe màn trình diễn của cậu ngay trước màn trình diễn của chính mình để tạo lực thúc cho chính mình nữa hay không.

Cô nhận ra bản thân khẽ run lên trước suy nghĩ đó.

Cầu xin em đấy. Đây thật sự là lời cầu xin cuối cùng của chị.

Chẳng hiểu sao cô lại hồi hộp đến thế nữa.

Hãy cho tôi được nghe bản Bartók No.3 "của Kazama Jin". Hãy cho tôi được nghe Prokofiev No.2 "của chính tôi".

Trái tim cô thầm cầu khấn.

Tiếng chuông khai màn đã reo lên.

Trong khi hội trường vẫn còn đang ồn ào, nhạc công đã lũ lượt bước vào từ phía hai cánh gà. Những tràng pháo tay ẩn sự mong đợi.

Dàn nhạc đang ngồi vào ghế với vẻ mặt thoải mái, vui vẻ.

Những tràng pháo tay còn rộn vang hơn chào đón nhạc trưởng và Kazama Jin tiến vào.

Kazama Jin tươi cười rất tự nhiên và sáng lung linh như thể mọi ánh đèn đều rọi cả vào cậu.

Em ấy chắc không ngờ bản thân đang phải gánh cả cuộc đời mình nữa đâu nhỉ.

Aya bỗng thấy suy nghĩ nực cười đó.

Cô cảm thấy có lỗi khi tự ý đẩy cho cậu sứ mệnh nặng nề đến thế.

Nhưng cô cũng cảm thấy cậu bé có nhận thấy gánh nặng này thì cũng chỉ bình thản phẩy tay cho qua thôi.

Xin lỗi, nhưng cứ nhờ em đấy.

Aya rì rầm cầu nguyện trong lòng.

Kazama Jin ngồi vào ghế.

Nhạc trưởng vào vị trí.

Sự tĩnh lặng đậm đặc và vô cùng đặc biệt buông xuống.

Phần dẫn nhập mở ra đầy thân mật.

Tiếp theo, giai điệu của Kazama Jin hòa vào đó.

Ngay từ nốt nhạc đầu tiên, hòa âm trong vắt kia đủ đánh thức đôi tai khán giả.

Aya cũng là một trong số đó.

Chẳng biết nên miêu tả theo cách nào cho đặng. Thanh âm cực kỳ vang, cực kỳ đẹp như đang vang vọng trong rừng già.

Cậu bé nói là từng tính chơi Prokofiev No.3 và dùng phương pháp loại trừ để chuyển sang Bartók No.3 chỉ vì bản nhạc kia quá nổi tiếng, nhưng sự lựa chọn của cậu là hoàn toàn chính xác. Aya nghĩ vậy ngay khi nghe nốt nhạc đầu tiên.

Âm nhạc của Bartók luôn gợi cho ta cảm giác ở ngoài trời. Khi lắng nghe bản nhạc của ông, ta như đang rơi vào cảm giác được dạo bước giữa thiên nhiên nguyên sơ, với những cơn gió tùy nghi tìm đến quẩn quanh thân mình.

Hungary, Romania, Slovakia. Giai điệu của Bartók thấm nhuần chất âm nhạc dân gian xuyên suốt khu vực trải rộng từ Đông Âu tới Trung Âu, mang tính bản địa khó lòng dò thấy ở những nhà soạn nhạc khác. Màu sắc của khu rừng chìm vào đêm, màu sắc của gió, màu sắc của nước.

Điều đó kết hợp cùng tư vị hoang dã nơi Kazama Jin đã tạo ra một chất huyền bí riêng biệt. Hiệu ứng này không hề xuất hiện ở các thí sinh khác.

Khi nghe bản nhạc Lizst trong vòng Hai, cô đã nhận định âm nhạc của Kazama Jin mang theo "thanh âm của tự nhiên". Trong bản "St.François d'Assise: Le prédication aux oiseaux", ta cứ ngỡ chú chim nhỏ đang thật sự hót vang.

Ngược lại chứ, Aya thầm nghĩ.

Thật ra, con người vẫn luôn lắng nghe âm nhạc trong tự nhiên. Những điều họ nghe được ghi lại vào tổng phổ, biến thành bản nhạc. Trường hợp của Kazama Jin lại khác, âm nhạc của cậu "trở về" nguồn cội tự nhiên. Cậu mang theo thứ âm nhạc chúng ta đã nghe được từ ngoài thế giới, đưa chúng trở về với thế giới. Điều đó có liên kết với tính đặc trưng trong âm thanh và sự lạ kỳ và ngẫu hứng đối với từng nốt nhạc đã được ghi sẵn trên tổng phổ.

Một Aya đang phân tích rất nhanh nhạy mọi thứ, và một Aya khác đang chìm đắm trong âm nhạc của cậu bé đang song hành tồn tại không chút bất đồng trong chính đầu óc Aya. Và vẫn còn một người nữa. Một con người nghệ sĩ trong Aya đang suy tính xem mình nên chơi nhạc theo kiểu gì trong khi đang chăm chú lắng nghe Bartók của Kazama Jin.

Mà lạ thật, chẳng ai ngờ được đấy là cùng một dàn nhạc với ba màn trình diễn ngày hôm qua và màn trình diễn Rachmaninoff No.2 khi nãy.

Bản nhạc này sặc sỡ làm sao, điểm một chút thê lương, lại có chút đơn điệu... như thể chính là Bartók.

Trong lúc thầm nghĩ vậy, cô bỗng thấy điều này có chút mâu thuẫn. Vì đúng là Bartók đang được biểu diễn ở ngay đây.

Nhưng cô cũng nhận thấy đó chính là dáng vẻ vốn có của bản nhạc. Cô vẫn cảm thấy chơi Concerto của bất kỳ nhà soạn nhạc nào cũng ra giọng điệu như nhau kỳ lạ hơn nhiều. Có lẽ các thí sinh đã vô thức cố không tạo ra sự khác biệt. Tuy nhiên, sự cẩn trọng đó không đồng nghĩa với việc chơi sòng phẳng mọi tác phẩm của mọi nhà soạn nhạc. Họ đành chấp nhận điều này vì đây là cuộc thi? Hay đây chính là những màn trình diễn được người đời mong muốn?

Nhưng chí ít trong màn trình diễn của Kazama Jin bây giờ, dàn nhạc rõ ràng đang chơi thứ âm nhạc của Bartók. Có lẽ bị Kazama Jin lôi kéo.

Khi lắng nghe màn trình diễn tuyệt vời này, cô thấy lòng mình kỳ lạ vì bản nhạc tưởng chừng quen thuộc bấy lâu bỗng

như mới nghe lần đầu tiên. Và cô càng thấy kỳ lạ hơn khi tự hỏi mình có khi nào phiên bản này mới thực sự là chính bản nhạc đó hay không.

Adagio[131] của Chương Hai.

Phần dẫn nhập thong thả, nhẩn nha. Cô như nhìn thấy một chú hươu đang thong dong đi dạo giữa những tàng cây.

Làn sương mờ ảo, bầu không khí se lạnh phả cảm giác thần bí lên buổi ban mai.

Bình minh vẫn chưa lên, khung cảnh tĩnh lặng đến nghẹt thở.

Chẳng biết tự lúc nào, Aya cũng đang đi dạo giữa màn sương sớm lạnh giá đó.

Cô không còn là người phân tích, một khán giả hay một nghệ sĩ biểu diễn nữa. Chỉ còn là một người đang thong dong dạo bước giữa khu rừng buổi sớm.

Những giọt nước lành lạnh trên da thật dễ chịu làm sao. Dưới chân cô, tiếng cành cây gãy giòn tan.

Trong màn sương mờ mờ màu trắng sữa, những tia nắng dần len lỏi.

Trời vẫn còn nhá nhem, nhưng dự hôm nay sẽ là một ngày đẹp trời.

Chú hươu dỏng tai, ngẩng đầu lên.

Nó dường như đã nhận thấy thứ gì đó đang ghé lại từ xa.

Tiếng chim cất lên từ đâu đó trên cao. Hót líu lo. Ca ríu rít. Sải cánh bay mất hút qua bầu trời.

Lớp sương sớm dần tan, hiện lên dáng vẻ Kazama Jin đang chơi đàn piano.

Andante[132].

Thân người Kazama Jin đong đưa người hệt như đang ngồi trên một con thuyền độc mộc gondola trên lạch nước.

A chị, chị thấy thế nào?

Kazama Jin thấy Aya, liền bật cười.

Ừ, cũng ổn. Em thuần hóa dàn nhạc giỏi ghê đấy. Có vẻ phương pháp cũng khác Ma-kun khá nhiều. Em làm thế nào giỏi vậy?

Aya hỏi han.

Trong lúc luyện tập, em đã nhờ dàn nhạc chơi riêng đấy mà. Thế rồi, em đổi vị trí giá để tổng phổ, vài loại nhạc cụ bộ hơi như kèn tuba.

Biết ngay mà. Em chọn Bartók là hết sức đúng đắn. Chẳng ai chơi được Bartók như thế này đâu.

Kazama Jin có vẻ vui, bật cười khe khẽ.

Em đã hứa với thầy Hoffmann rồi mà.

Lời hứa gì cơ?

Em đã hứa sẽ đưa âm nhạc ra ngoài thế giới.

Ha ha. Ra vậy. Thế nên em mới đường hoàng chơi nhạc theo kiểu này chứ gì.

Chị thấy sao, em đã thành công chưa ạ?

Ừm, chị nghĩ khá thành công đấy.

Giá được thế thì tốt. Nhưng em thấy vẫn chưa ổn lắm đâu.

Kazama Jin khẽ nghiêng đầu đôi chút.

Ánh sáng ban mai đọng những tia lóng lánh trên lông mày cậu bé.

Em từng có một cuộc chuyện trò thế này với thầy em. Thế giới bây giờ đang ngập tràn đủ loại thanh âm, nhưng chúng bị nhốt lại trong cái hộp âm nhạc. Chứ thật ra, âm nhạc thời xưa chảy tràn khắp thế giới cơ ạ.

À, chị hiểu điều này. Ta thường lắng nghe những âm thanh từ trong tự nhiên rồi ghi chép chúng lại, nhưng giờ chẳng còn ai chịu lắng nghe âm thanh trong tự nhiên nữa rồi. Chúng bị nhốt chặt lại trong tai của chúng ta. Và chúng ta cứ tưởng đó là âm nhạc.

Đúng ạ. Thế nên, thầy trò em từng đề cập tới chuyện sẽ đưa âm nhạc trở về nơi cũ. Thầy em đã thử qua khá nhiều cách, nhưng cả hai thầy trò đều chưa biết nên làm thế nào. Thầy em mất rồi, nhưng em đã hứa sẽ tiếp tục.

Hừm, đó chính là động lực của em hả?

Có lẽ là vậy đó ạ. Tuy em cũng chả suy nghĩ sâu xa gì cho cam.

Chị thấy được mà. Thế thì chị mới có được một buổi dạo bộ sáng vui thú tới mức này chứ.

Đúng nhỉ?

Kazama Jin cười nhẹ bẫng.

Em nghĩ là chị có thể cùng em đưa chúng ra bên ngoài.

Chị á?

Vâng. Chị sẽ đưa âm nhạc quay về với thế giới giùm em.

Hừm. Chị cũng chả suy nghĩ sâu xa gì đâu, nhưng cũng muốn giúp em đấy.

Cảm ơn chị ạ.

Để xem.

Aya tựa vào cây đàn piano, ngẫm nghĩ.

Đúng rồi, trước giờ chị luôn là kẻ nhận đủ thứ từ âm nhạc, chúng ta chỉ nghĩ được mình sẽ nhận gì từ âm nhạc, mà không hoàn trả lại chút gì. Chúng ta chỉ biết vắt kiệt nó mà không hề làm gì đáp lễ. Cũng đến lúc nên gửi gắm lại chút lòng thành rồi.

Đúng đó ạ. Nếu mà là em chắc cạn kiệt sự kiên nhẫn luôn rồi. Bọn mày bày cái trò gì đấy, chỉ biết ăn tàn phá hại. Thi thoảng không cung cấp phân bón và nước thì họ lại chả cáu.

A ha ha, chị hiểu chị hiểu. Bọn chúng sống được nhờ có chúng ta cơ mà, thật chán ghét cái thái độ đó quá đi.

Nhất định là càm ràm như vậy rồi.

Đúng đó. Nên mình phải đền bù thôi.

Aya chợt ngước lên nhìn trời.

Bầu trời sáng rỡ. Đàn chim đang bay lượn nơi xa xa.

Cô phải nói lời cảm ơn. Với thế giới luôn đầy âm nhạc này.

Màu xanh của bầu trời như tràn vào lồng ngực cô.

Và với âm nhạc bao phủ khắp thế gian.

Kazama Jin lặng lẽ nhìn Aya.

Vậy, chị hứa rồi đấy nhé.

Ừ, chị nhớ rồi. Chị sẽ nói lời cảm ơn. Với thế giới này và âm nhạc.

Kazama Jin khẽ gật đầu, rồi lại lắc đầu.

Chuyện đó đương nhiên rồi. Nhưng em muốn chị hứa với em một chuyện khác.

Aya nhìn đăm đăm vào mặt Kazama Jin.

Hứa chuyện gì cơ?

Chị phải cho em xem. Lát nữa nhé.

Lát nữa?

Prokofiev No.2.

Aya bật "à" lên.

Hai đứa nhìn nhau một lúc.

Hôm nay, lát nữa hãy cho em xem. Bằng chứng cho thấy chị sẽ giữ lời hứa. Hãy cho em xem ý chí đó.

Đôi mắt ướt như một chú nai con của Kazama Jin càng lúc càng mở to đánh thẳng vào lòng Aya.

Chị hứa rồi đấy nhé…

Cô bừng tỉnh đúng lúc Bartók No.3 bước sang Chương Ba.

Kazama Jin hùng dũng mở rộng tầm cao, dàn nhạc cũng tiến đều theo đó.

Thế giới đầy sống động và hừng hực của Bartók phình lớn lên rực rỡ bằng sự kịch tính và tốc độ.

Kinh khủng quá. Dàn nhạc đang chơi lớn đến kinh khủng. Âm thanh rát mặt.

Aya sững sờ.

Vậy mà, tiếng đàn của Kazama Jin vẫn nổi bật hơn hẳn, tóm lại là thế nào?

Thanh âm của đàn piano và những bộ đàn dây đang song hành với nhau. Hai bên đều không trễ một nhịp nào, mang tới cảm giác căng thẳng đến tưởng như nín thở.

Âm nhạc hóa thành con quỷ sầm sập lao đến. Cứ phình lên, phình lên. Phình lên nữa…

Thế giới ngập tràn âm nhạc...

Giọng nói của Kazama Jin vang rền trong đầu óc Aya.

Chị hứa rồi đấy nhé.

Nhạc cụ hơi bộ kim khí, nhạc cụ hơi bộ gỗ, đàn dây, piano, Kazama Jin, Aya, khán giả lẫn hội trường cũng như cả Yoshigae đang dâng đầy âm thanh.

Thế giới, thế giới, cả thế giới đều đang vang lên. Hân hoan cùng âm nhạc.

Chị hứa rồi đấy nhé.

Trong khoảnh khắc màn trình diễn kết thúc và tiếng hò reo của khán giả như tiếng sấm gầm gừ, giọng nói của Kazama Jin vẫn mãi vang vọng trong đầu óc Aya như dư âm của tiếng chuông ngân.

Màn trình diễn cuối cùng khép lại cuộc thi theo đúng nghĩa đen.

Hàng ghế khán giả dậy lên bầu không khí lạ lùng cũng như cảm giác mệt mỏi và chút dư âm mang tính thành tựu của "cái kết". Kèm theo đó là chút cảm giác lười biếng rã đám sau khi trải qua một quãng thời gian dài.

Kết thúc rồi. Cuộc thi sẽ kết thúc ở đây.

Và sẽ có thứ gì bắt đầu từ khoảnh khắc này.

Chẳng biết bao nhiêu người tại nơi này nhận thức được điều đó nhỉ?

Kanae lơ đãng nghĩ.

Giờ cô mới biết mình đã luôn chờ đợi ngày này, chờ đợi giờ phút này.

Tuy không quá mức để ý nhưng một ngóc ngách nào đó trong thân thể cô dường như sẵn biết ngày này rồi sẽ đến.

Kanae không cảm thấy căng thẳng nữa.

Trong suốt quá trình của cuộc thi, Kanae có lẽ còn căng thẳng hơn Aya. Chính bởi vì cô không phải người biểu diễn nên

mới thấy lo âu. Thú thực, mỗi lần Aya biểu diễn là cô lại mệt lử người.

Tuy nhiên, vòng Một, vòng Hai, rồi vòng Ba lần lượt qua đi. Tâm trạng cô cũng an ổn từng chút theo đó.

Tới lúc này, cô có thể thư giãn tâm tình được rồi.

Cô cứ ngỡ mình sẽ không thể thả lỏng nổi cho đến khi kết thúc màn trình diễn cuối cùng... cũng là kết thúc bản nhạc Prokofiev No.2 đầy duyên nợ.

Cảm giác an tâm này.

Hay thật tình chỉ là cảm giác có thể vui vẻ tận hưởng màn trình diễn một cách vô tư.

Thật sự, đây cũng là nhờ ơn Kazama Jin.

Chỉ cần Kazama Jin mang tới màn trình diễn hay, Aya cũng sẽ mang tới một màn trình diễn hay không kém. Cô tin tưởng điều đó.

Duyên phận là một thứ thật kỳ diệu. Cô không khỏi nghĩ rằng Aya và Masaru, và cả Kazama Jin cùng tụ họp lại ở nơi này giống một thứ định mệnh, một loại kỳ tích.

Đúng, ba con người nhất định phải gặp gỡ đã gặp gỡ nhau. Cuộc gặp gỡ này là điều cần thiết, là lẽ dĩ nhiên đối với họ vì chính bản thân họ. Thiếu đi dù chỉ một người cũng không thể mang tới khoảnh khắc này được. Cô đã giữ mãi suy nghĩ đó.

Không cần phải chờ nữa.

Kanae tựa người lên lưng cái ghế đã quen ngồi, đầu óc lơ đãng nghĩ về việc đó.

Không cần phải chờ nữa.

Sau khi Aya hoàn thành màn trình diễn này, mình sẽ đứng dậy khỏi ghế và bắt đầu đi con đường của riêng mình. Sự quay lại của Aya cũng là sự quay lại của mình. Xét về ý nghĩa, duyên phận đẩy đưa ba con người đó gặp nhau cũng là mối duyên phận của mình, và mình cũng là một phần trong mối dây duyên phận này chưa biết chừng.

Kanae chờ đợi một giờ đồng hồ ngắn ngủi còn lại. Một giờ đồng hồ ngắn ngủi dẫn tới khởi đầu của những điều mới mẻ tiếp theo.

Aya đứng ở trong cánh gà, lặng lẽ chờ đợi khoảnh khắc đó.

Cô không còn cảm giác toàn năng như trước màn trình diễn của vòng Ba nữa.

Bầu không khí bây giờ không mang theo sự kịch tích như vậy, mà cứ êm đềm phẳng lặng.

Cô bất chợt nhận ra khoảnh khắc mình đứng nơi cánh gà trước khi chơi bản Prokofiev No.2 năm đó với bây giờ đang kết nối với nhau.

A, mình đang sửa chữa lại chuyện ngày hôm đó.

Thứ xúc cảm này thật lạ lẫm làm sao.

Hệt như mình của ngày thơ bé, mình của ngày hôm ấy đã chui vào trong người mình rồi.

Lúc này đáng lẽ mình phải thấy sợ hãi chứ nhỉ? Đó không phải một ám ảnh của mình sao?

Câu hỏi đó chợt ập đến.

Ngày hôm đó, mình đã nghĩ nơi ấy chẳng có gì. Cây đàn piano trên sân khấu chẳng khác gì một nấm mồ trống rỗng.

Nơi đó không có âm nhạc. Âm nhạc của mình đã tan biến mất rồi.

Cô nhớ lại những suy nghĩ khi đó của mình.

Cô lại nhớ cả những chuyện xảy ra trước ngày hôm đó. Trong cái hộp đen nơi sân khấu, cô vẫn thấy chúng nhốt lại bao nhiêu thứ lấp lánh đẹp xinh, khiến cô nóng lòng muốn lao lại gần, lao tới và lôi những thứ lấp lánh xinh đẹp đó ra.

Vậy mình của hiện tại thì sao?

Cô khẽ tự hỏi chính mình.

Cánh cổng của sân khấu vẫn còn đang phong kín, cô không thể nhìn thấy cái khối hộp đen sì đó. Chiếc hộp đồ chơi từng

chứa bao điều bất ngờ trong những ngày thơ bé. Ngày hôm ấy, cô chỉ thấy một chiếc hộp trống rỗng đến chán chường.

Chuyện gì đã xảy ra.

Aya đã cố lần tìm lại cảm xúc của chính mình theo chiều dài cuộc thi này.

Trong cánh gà vòng Một, cánh gà vòng Hai, cánh gà vòng Ba.

Mình đã suy nghĩ những gì ở nơi đây vậy nhỉ? Trong khoảnh khắc bước ra ngoài sân khấu, mình đã nhìn thấy cái hộp đen đó thế nào?

Cô thắc mắc.

Giờ cô đã chẳng thể nhớ nổi nữa.

Chúng đã sớm trở thành những ký ức xa xôi.

Cái hộp đồ chơi ngày xưa, cả nấm mồ trống rỗng đều chỉ còn là những cảm xúc trong quá khứ. Bây giờ mình đã trở thành một người hoàn toàn khác không còn cách nào vãn hồi, chỉ còn biết lấy những bức ảnh ngày xưa ra để ngắm nghía mà thôi.

Trong suốt cuộc thi này, cô đã nghe tiếng nhạc của Kazama Jin và Masaru, và dường như âm nhạc của Aya đã bị sơn lại.

Mà khoan đã nào. Không phải vậy.

Aya tự chỉnh lại suy nghĩ.

Không phải là một dạng sơn đè lên. Nếu có cách gì để miêu tả, âm nhạc của hai người con trai đó như bồ cào, cạo sạch đi mọi bụi bẩn tích tụ bên trên âm nhạc của Aya và đào xới lên thứ âm nhạc của Aya đang ngủ sâu bên dưới.

Âm nhạc của mình.

Cô khẽ lầm bầm.

Nó không tồn tại bên trong mẹ, cũng chẳng tồn tại bên trong khối hộp đen đó.

Nó vẫn luôn luôn ở đây. Nó vẫn luôn ở bên trong lòng mình. Nó vẫn luôn ở bên mình. Chỉ là mình không nhận ra. Không thể nhận ra. Chỉ có thế thôi.

Trái tim cô đang phẳng lặng đến khó tin.

Mình đã quay trở lại rồi. Trở về rồi. Mấy năm này, mình là một đứa trẻ lạc thơ thẩn khắp chốn. Mình đã quay trở lại con đường bản thân phải đi rồi. Không phải là một ngõ nhỏ thong dong rêu phong phủ bám, mà là tuyến đường lộ thênh thang nơi người người đều tiến về phía trước. Nơi đó rộng rãi lắm nhưng chắc chắn không phải con đường dễ đi. Sức cạnh tranh rất dữ dội, các ngách cụt chờ đợi kẻ yếu lòng, và ai nấy đều phải tự xây dựng nên con đường đó cho chính mình.

Cánh cửa sân khấu đã mở ra.

Nhạc công của dàn nhạc lần lượt đổ ra ngoài sân khấu. Những tiếng hoan hô và lời xì xào từ trên ghế khán giả truyền vào tận trong này.

A, âm nhạc đang tràn ngập.

Aya đắm mình trong điều đó.

Âm nhạc của từng người đang đổ về phía sân khấu như một dòng chảy, dâng đầy lên với một tốc độ ổn định.

Dòng âm nhạc trù phú đang chảy xuôi về phía thế giới của chúng ta. Nhắm tới cửa sông là trái tim của khán giả.

Concert master đánh thử nốt La trên cây đàn piano.

Các loại đàn dây, nhạc cụ hơi bộ gỗ, nhạc cụ hơi bộ kim khí, họ đều chơi nốt La như bắt đầu một điệu nhạc nho nhỏ.

Dự đoán và trông đợi về thứ âm nhạc sắp sửa bắt đầu càng lúc càng phình tướng lên.

Thế rồi, sự tĩnh lặng phủ dày.

Cảm giác căng thẳng và phấn khích treo lửng lơ.

Aya nhắm mắt lại.

Tĩnh lặng. Trầm mặc.

Như thể cả trái tim của thế giới đã tụ lại ngay chính giữa trán Aya.

Aya mở mắt ra.

Aya nhìn sang bên cạnh, thấy quản lý sân khấu và nhạc trưởng đồng thời gật đầu với mình.

Nào.

Nào, dấy nhạc lên.

Nào, hãy dấy lên âm nhạc của mình.

Nào, cùng tìm đến âm nhạc của chúng ta.

"Cô Eiden, đến giờ rồi."

Quản lý sân khấu khẽ cất lời. Giọng nói đó như đang ẩn giấu một nụ cười.

"Vâng."

Aya đáp rất dõng dạc.

Bất chợt, cô thấy một cảm giác ấm áp đang dâng lên trong thân thể mình.

Ấm áp vô cùng... Chưa kể, đó là một cảm giác ngọt ngào mà tựa hồ nước mắt.

Trong khi bản thân còn chưa kịp ý thức, Aya đã bước ra ngoài sân khấu. Những tràng pháo tay cực lớn đến giật mình rót xuống khắp châu thân.

Khối hộp đen sì đang đấu mặt về phía dàn nhạc thình lình lọt vào tầm mắt.

Aya bình thản ngắm nhìn khối hộp đó.

Không phải một hộp đồ chơi.

Nhưng cũng không trống rỗng.

Đúng rồi, ruột của nó đang ở đây. Ở bên trong mình, cùng chung sống với mình cơ mà.

Aya khẽ lẩm bẩm.

Hơn nữa, nơi này đã sẵn âm nhạc rồi.

Em thấy đúng không?

Aya đặt câu hỏi với Kazama Jin đang ở nơi nào đó trong khán phòng.

Thế giới này đã ngập đầy âm nhạc rồi em nhỉ? Không chỉ mỗi nơi đây. Chúng mình phải mang âm nhạc trở về. Chúng mình phải tỏ lòng biết ơn em nhỉ?

Này? Có phải vậy không em?

Cô không nhận được lời hồi đáp nào từ phía Kazama Jin.

Aya bắt tay với concert master, đứng bên cạnh cây đại dương cầm.

Những tràng pháo tay nhiệt tình như thể màn trình diễn đã kết thúc.

Aya tủm tỉm cười, cúi đầu thật thấp rồi ngồi xuống ghế.

Nhạc trưởng cũng khẽ cười, nhìn thẳng vào gương mặt Aya.

Hai người nhẹ gật đầu với nhau.

Nào.

Nào, hãy dấy nhạc lên.

Âm nhạc của tôi. Âm nhạc của chúng ta.

Và ông khẽ phất cây đũa chỉ huy.

SALUT D'AMOUR[133]

"Rốt cuộc, thầy ấy nhắm đến điều gì vậy nhỉ?"

Nathaniel làu bàu.

"Ái chà. Tôi cũng chẳng rõ."

Mieko nhún vai.

"Tới giờ này rồi thì thế nào chẳng được?"

"Sao có thể."

Nathaniel ném cho bà một ánh nhìn chỉ trích.

"Với tình hình này, chí ít ta cũng biết được Kazama Jin không phải là tai ương mà là món quà. Thế chẳng phải tốt sao?"

Vẻ mặt Nathaniel chẳng khác người vừa bị đánh cho một cú.

"Món quà? Món quà á? Thằng bé đó."

"Ơ kìa, tôi nghĩ vậy đấy. Nhìn vào kết quả, nó chẳng phải món quà là gì? Ngay cả với cậu học trò cưng của anh."

Nathaniel suy tư.

"Hừm. Có vẻ vậy thật."

"Thấy chưa? Nhờ thằng bé mà cuộc thi lần này kịch tính hơn biết bao nhiêu. Mấy màn trình diễn kinh thiên động địa của thằng bé càng tôn lên cái khí khái chân chính từ những màn trình diễn của Masaru còn gì?"

"Có lẽ vậy."

"Hơn nữa, cậu bé không cần bất cứ xúc tác nào, dễ dàng tạo ra ảnh hưởng lên các thí sinh khác. Cô bé đó chẳng hạn."

"Ý em là Aya?"

"Đúng."

"Màn trình diễn của con bé cực kỳ xuất sắc."

Nathaniel nghiêm mặt.

“Cả bản Prokofiev No.2 chơi Chung kết. Con bé đạt giải Nhất cũng không lạ.”

“Đúng rồi. Tôi không ngờ bản Prokofiev No.2 có thể khiến người ta xúc động đến rơi nước mắt như thế. Tôi cũng rất vui mừng trước sự phục hồi của cô bé đó.”

“Con bé chắc sẽ quay lại biểu diễn nhỉ?”

“Hình như con bé có nói là sẽ nhận lời biểu diễn nếu có đề nghị. Mà hình như cũng đã có đề nghị rồi.”

Vẻ mặt thanh thuần của thiếu nữ như hiển hiện trước mắt.

“Duyên phận là một thứ kỳ diệu. Không ngờ con bé lại là bạn thuở nhỏ của Masaru.”

“Masaru mê con bé như điếu đổ còn gì? Anh nhớ phải dặn dò nó đấy. Đừng yêu nghệ sĩ piano giống mình. Cứ nhìn gương chúng ta mà xem.”

Nathaniel cười khùng khục.

“Ái chà chà. Giờ em quan tâm đến mức lo lắng cả đối tượng yêu đương của thằng bé rồi cơ à.”

Ông thở dài, thoáng vẻ vui mừng đâu đó.

Họ đang ngồi trong quán bar của khách sạn.

Sắp đến giờ đóng cửa. Các khách hàng khác đều đã rút cả.

Quán bar trống không. Bên trong quầy, người bartender đang lau dọn ly cốc.

Lễ trao giải đã kết thúc, các hoạt động tiếp đãi truyền thông cũng đã chấm dứt. Các thí sinh lẫn toàn thể nhân viên đều được ngủ say đêm nay rồi.

Hai người cùng nhau thưởng rượu, bầu không khí mang sự an nhàn và giải tỏa.

Mieko khẽ vươn vai.

“Lúc nào cũng vậy, khi làm thì cứ dặn mình sẽ không nhận công việc vất vả này nữa, nhưng ngay khoảnh khắc kết thúc thì lại thấy công việc này cũng không tệ. Lạ thật đấy.”

“Nhất là khi có mấy thí sinh thú vị nhỉ.”

Nathaniel nhấp thêm một ngụm whiskey.

“Nói cách khác...”

Ông đặt cái cốc lên trên quầy.

“Chúng ta đang được dõi theo những giấc mơ không có hồi kết. Chắc chắn còn nhiều thứ âm nhạc tài tình ở đâu đó mà chúng ta còn chưa từng nghe qua. Và rồi sẽ còn xuất hiện những con người trẻ tuổi mang trong mình thứ âm nhạc đó.”

“Đúng đấy. Chắc thầy Hoffmann cũng nghĩ vậy.”

Món quà.

Tôi tặng Kazama Jin cho các bạn.

Bọn con đã nhận được rồi, thầy ơi.

Mieko nhẹ nâng cốc lên về phía Nathaniel.

“Em làm gì thế?”

Nathaniel tròn mắt.

“Kính một ly.”

“Tới ai?”

“Tới thầy Hoffmann.”

“Ra thế.”

Ông cũng giơ cốc lên như Mieko.

“Masaru tính thế nào?”

Sau một khoảng lặng, Mieko đặt câu hỏi.

“Anh lại định đưa nó dự thi hả? Cỡ nó thì tham gia cuộc thi nào cũng sẽ đạt kết quả tốt thôi.”

“Chưa biết nữa.”

Nathaniel nghiêng đầu ngẫm ngợi.

“Trước khi anh kịp nói lời chúc mừng, nó đã bảo là ‘em muốn học hỏi thêm nữa’. Nhất là học thêm về sáng tác.”

“Sáng tác?”

“Ừ. Ngày trước, bọn anh cũng từng đề cập tới chuyện này. Đương nhiên nó còn phải học hỏi thêm nhiều điều nữa về âm nhạc cổ điển, nhưng thằng bé cũng mơ ước có ngày được công bố và biểu diễn bản nhạc do chính mình sáng tác.”

“Hê, nó còn có tham vọng đó sao?”

“Hiển nhiên quá ấy chứ, nó từng bảo là mong được trở thành một nghệ sĩ có khả năng biểu diễn bản nhạc mới do chính mình sáng tác.”

“Hừm. Điều đó cũng có cái thú vị đấy.”

Bà bất chợt nhìn thấy hình ảnh Kazama Jin trình diễn nơi đầu phố.

Những người qua kẻ lại dừng chân, ánh mắt sáng rỡ chăm chú lắng nghe màn trình diễn của cậu trai nhỏ...

Sao mình lại có tưởng tượng này nhỉ?

“Còn có cả hướng đi đó nữa mà... Kazama Jin chẳng hạn, chắc cũng có thể giới thiệu ra những thứ thuộc về riêng mình. Thằng nhỏ đã cải biên xuất sắc bản ‘Fantasie Africa’ còn gì.”

“Phiên bản đó xuất sắc thật. Điểm độc đắc ở màn trình diễn của đứa nhỏ đó chính là thôi thúc chúng ta cũng muốn chơi đàn theo nó.”

Nathaniel nhìn xuống đôi bàn tay mình.

“Lâu lắm anh mới thèm chơi đàn đến vậy.”

Mieko cũng bất giác nhìn tay mình.

“Ừ. Tôi hiểu. Tôi cũng muốn chơi. Thậm chí còn muốn chơi ngay lập tức. Dạo gần đây, anh chỉ toàn làm nhạc trưởng hay nhà sản xuất thôi mà.”

“Thật sự không thể phỏng đoán được điều gì về đứa trẻ đó. Không biết độ hai năm nữa nó sẽ trở thành thế nào đây nhỉ?”

“Từ nay về sau, ai sẽ nuôi dạy nó đây?”

“Thầy Hoffmann chắc đã gửi gắm thằng bé cho vài người ở Conservatoire[134] rồi.”

“Thằng bé đã lọt vào ba thứ hạng đầu, chắc sẽ mua được đàn piano như mong mỏi nhỉ.”

Nathaniel cười nhẹ.

“Tình cảnh đó ngay từ đầu đã không bình thường rồi.”

“Trong hoàn cảnh của thằng bé, không bình thường là điều bình thường. Ngay từ buổi diễn tuyển ở Paris đã vậy rồi.”

“Thế này thì bọn em cũng có thể tự hào rồi đó. Là bọn em phát hiện ra thằng bé đó mà.”

“Đúng rồi. Thấy vui thích ghê.”

Mieko cao giọng cười như đã quên đi nỗi bực dọc khi nghe thằng nhỏ trình diễn buổi ban đầu.

“Hơi lố rồi đó.”

Bartender mang hóa đơn tới.

Dấu hiệu cho thấy quán sắp sửa đóng cửa.

Nathaniel vừa ký hóa đơn vừa lẩm bẩm.

“Vậy em có thể cân nhắc chuyện kia không?”

“Sao?”

Mieko vừa đứng dậy vừa hỏi lại.

“Thì chuyện anh từng hỏi em khi mới bước vào cuộc thi ấy?”

Ông nói vậy, nhìn thẳng lên Mieko.

Mieko thấy lòng mình nao nao.

“Ơ kìa, anh vẫn còn nhớ hả? Vậy là anh nói thật lòng sao?”

“Em quá đáng quá. Anh thật lòng mà.”

“Ngạc nhiên ghê.”

Mieko nhún vai.

Hai người bọn họ chậm rãi rời khỏi quán.

“Tôi có bạn trai rồi.”

“Nhưng hai người đã đăng ký đâu? Cậu ta chưa phải là chồng em mà.”

“Ừ thì thế.”

Trái tim bà bỗng nhiên xáo động.

Có lẽ cũng tốt thôi. Có lẽ mình với người đàn ông này vẫn luôn có sự đồng điệu đâu đó trong sâu thẳm linh hồn.

“Đằng nào anh cũng phải xử lý xong vụ lùm xùm ly hôn đã chứ.”

“Ồ, tức là anh có hy vọng hả?”

Khi cảm nhận được niềm vui đơn thuần nơi Nathaniel, Mieko cười nhàn nhạt.

"Vậy hẹn gặp sau."

"Anh có buổi biểu diễn ở Tokyo vào tháng tới, nên ta sẽ gặp nhau sớm thôi."

Người đàn ông này thật tỉnh.

Mieko thầm tặc lưỡi trong dạ.

Cứ như thế, ông lập tức len lỏi vào nhịp điệu của bà.

Chẳng hiểu sao lại thấy nhung nhớ điều đó, lại thấy muốn khóc thế này.

Bà vội vã dập tắt đi những xúc cảm tổn thương kia.

"Nhớ nhắn tin trước."

"Biết rồi. Sẽ chuẩn bị sẵn ghế cho em."

Ngay trước thang máy, Nathaniel khẽ nháy mắt với bà.

Hai người lặng thinh ngắm những chữ số trên thang.

Và rồi, mỗi người lại quay trở về với đời sống âm nhạc của riêng họ.

Khi nhìn những tia sáng chuyển di, Mieko đã nghĩ tới điều ấy.

Trở về với cuộc sống ngày thường của mỗi người, trở về với âm nhạc của mỗi người.

ÂM NHẠC

Mặt biển lúc bình minh phẳng lặng làm sao.

Từng đợt sóng khẽ khàng truyền tới nơi đáy không khí lạnh lẽo tĩnh mịch mà trơn mượt.

Thiếu niên đứng ngay bờ sóng, dỏng tai lắng nghe.

Chưa chắc cậu đã có cơ hội quay trở lại nơi này lần nữa.

Cậu hà hơi sưởi ấm những ngón tay lạnh cóng.

Tiết trời thế này tức là sắp vào đông.

Hôm nay mấy người đoạt giải sẽ tổ chức biểu diễn, rồi ngày mai lên Tokyo. Nếu còn dự định tổ chức thêm buổi biểu diễn ở Tokyo nữa, chắc cậu không thể về Paris ngay được.

Trời lặng gió. Mặt biển êm đềm đến mức đáng sợ.

Nhưng mà chắc chắn vẫn có.

Thiếu niên nhắm mắt lại.

Cậu nghểnh tai lắng nghe tiếng âm nhạc đang tràn ngập thế gian.

Thầy ơi thầy?

Thiếu niên thầm bắt chuyện.

Những tia nắng rọi xuống. Những đám mây lững lờ trôi.

Khối ba cạnh màu cam đang đung đưa nơi đường chân trời.

Gì thế nhỉ. Thứ gì đó đang thân mật phủ khắp thế gian.

Thiếu niên mở mắt, chậm rãi nhìn quanh.

Cảm giác của sinh mệnh, dự cảm về sinh mệnh. Con người chẳng phải vẫn gọi thứ đó là âm nhạc đấy sao. Có khi đó mới là dáng vẻ chân chính của âm nhạc không chừng.

Thiếu niên ngẩn ngơ nghĩ vậy.

Thứ gì đó lóng lánh dưới chân cậu.

Cậu nhặt lên chiếc vỏ ốc đang phản chiếu ánh sáng mặt trời.

Một cái vỏ ốc nho nhỏ với cấu trúc hoàn hảo như một viên đá quý.

Cậu nhón lấy nó bằng ngón trỏ và ngón cái, giơ về phía bầu trời.

"Dãy Fibonacci kìa."

Cậu khẽ lẩm bẩm rồi cười khúc khích.

Tiếng cười đó hóa thành điệu cười ha hả.

Hạnh phúc. Là hạnh phúc. Thế giới này thật nhiều âm nhạc làm sao. Cậu đã mang được âm nhạc ra khỏi khán phòng, cùng chúng tỏa đi khắp thế giới.

Cậu còn có đồng bạn. Còn tìm được đồng bạn.

Cậu dang rộng hai cánh tay, hít thở đầy lồng ngực.

Cậu như nghe thấy tiếng ong mật vỗ cánh từ đâu vọng lại.

Chúng là ong mật ở đâu vậy nhỉ. Paris? Alsace? Hay Lyon?

À, đúng rồi.

Cậu chợt linh cảm thấy.

Tiếng đập cánh cậu vẫn luôn nghe đó chính là lời chúc phúc gửi tới thế giới. Là âm thanh thu gom lại sự lấp lánh của sinh mệnh. Có lẽ âm thanh đó chính là sự sống phi phàm.

Cậu phải quay về nơi đó. Nơi có thể nghe thấy âm thanh đó. Nơi vẫn luôn trao cho cậu sức mạnh. Nơi sở hữu thứ âm thanh đó.

Thiếu niên lại vươn người thật lớn một lần nữa, quay ngoắt mình khỏi mặt biển gợn sóng.

Cậu bé vụt chạy, rời xa khỏi biển mênh mông ngút mắt.

Âm nhạc. Một từ đơn giản mà như thần thánh. Một mùa bội thu những nàng thơ.

Thiếu niên là âm nhạc.

Thiếu niên cảm thấy từng nhịp vận động của chính mình đều là âm nhạc.

Âm nhạc đang lao vụt đi.

Giữa thế gian ngập tràn lời chúc phúc, âm nhạc của một con người, âm nhạc của một cá thể xé toạc cái tĩnh lặng của ban mai và nhanh chóng rời đi, xa khuất.

KẾT QUẢ CUỘC THI PIANO QUỐC TẾ YOSHIGAE

HẠNG NHẤT
Masaru Carlos Levy Anatole
HẠNG NHÌ
Eiden Aya
HẠNG BA
Kazama Jin
HẠNG TƯ
Cho Hansang
HẠNG NĂM
Kim Su Jung
HẠNG SÁU
Frédérick Dormir
GIẢI THƯỞNG KHÁN GIẢ BÌNH CHỌN
Masaru Carlos Levy Anatole
GIẢI KHUYẾN KHÍCH
Jennifer Chang
Takashima Akashi
GIẢI THƯỞNG HISHINUMA
(Giải thưởng riêng của nhạc sĩ người Nhật)
Takashima Akashi

KỶ NIỆM VỀ "ONG MẬT VÀ SẤM RỀN"

Shigi Yasuhiro

Sau khi "Ong mật và sấm rền" xuất bản vào mùa thu năm 2016, rất nhiều bài bình luận đã tới tấp được gửi đến. Ban biên tập và tác giả nhận được tới hơn một nghìn bưu thiếp từ phía độc giả. Thư nào thư nấy đều chứa những bình luận và kiến giải tuyệt vời.

Biên tập viên là người đứng sau cánh gà, nên tôi đáng ra không nên đứng ở vị trí này để diễn giải về tác phẩm, cũng biết mình không nên kể lể nhiều làm gì. Nhưng nhận được lời đề nghị từ chính tác giả và tác phẩm này cũng là một cuốn sách đặc biệt với cá nhân tôi, nên tôi xin mạn phép được viết ra lòng mình. Đây không phải một bài "diễn giải" mà là kể lại chút "kỷ niệm". Đây là một câu chuyện hậu trường có thể át đi phần nào dư âm về tác phẩm, kính mong các bạn độc giả lưu ý cho.

Đã gần 25 năm trôi qua kể từ khi tôi bắt đầu phụ trách tác giả Onda Riku. Tất cả những cuốn tôi phụ trách (5 đầu sách) đều được đăng dài kỳ trên báo, và đều là những ca khó. Mỗi đợt truyện đăng là tôi lại rơi vào tình cảnh phải đi giục bản thảo.

Ví dụ, thời hạn chính thức của tạp chí là ngày 25 hằng tháng thì từ khoảng ngày 18 trước đó một tuần, tôi đã phải gửi bưu thiếp hay bây giờ là email báo rằng "Cũng sắp đến kỳ hạn, mong cô chuẩn bị sớm". Quá ngày 25, tôi bắt đầu hỏi han "tình hình bản thảo đến đâu rồi?" qua điện thoại cố định ngày xưa hoặc thông qua tin nhắn hay di động bây giờ. Rốt cuộc, cô ấy vẫn trễ tới tận 12 hay 14 tháng sau. Tất nhiên, tôi đành phải chạy đua mọi thứ sát nút tới phút cuối của cuối cùng. Sau đó bốn hay

năm ngày, tôi lại bắt đầu phải giục "Cũng sắp đến kỳ hạn, mong cô chuẩn bị sớm".

"Ong mật và sấm rền" cũng chịu chung số phận.

Cô Onda đề cập đến việc "Tôi muốn viết một câu truyện từ đầu chí cuối về một cuộc thi piano. Vậy nên, tôi muốn đi lấy tin về Cuộc thi piano quốc tế Hamamatsu (Hama-Con) tổ chức đợt mùa thu này" vào mùa hè năm 2006. Thí sinh giành giải vàng cho Cuộc thi piano quốc tế Chopin năm 2005 trước đó là một cậu trai người Ba Lan tên Rafal Blechacz. Cậu ấy cũng đạt thứ hạng cao nhất (chỉ có hạng Hai không có hạng Nhất) khi lần đầu tiên đi thi ở Cuộc thi Hama-Con năm 2003. Trong thời điểm đó, cậu ấy giành quyền lọt vào vòng trong thông qua Vòng diễn tuyển chứ không dựa vào tuyển chọn hồ sơ. Hơn nữa, cậu bé còn chẳng sở hữu cây piano nào ở nhà. Một trường hợp khá dị biệt. Khi tôi nghe cô Onda kể lại vụ này, lòng thầm nghĩ: "Ồ, quả là một giai thoại yêu thích của các tiểu thuyết gia."

Tôi có sẵn niềm đam mê với âm nhạc (cổ điển + jazz + progressive rock). Tôi đã từng mời hay được cô Onda mời đi nghe rất nhiều buổi biểu diễn khác nhau, nhưng tham dự một cuộc thi để lấy tin hay học hỏi là chuyện chưa từng có. Cuộc thi chính là nơi những nghệ sĩ piano với trình độ một chín một mười so kè cạnh tranh, nên ta có thể nghe nhạc cả ngày. Tôi hớn hở nghĩ rằng làm gì có công việc nào vui hơn nữa, cứ đi thử một lần cho biết.

Hama-Con lần thứ Sáu được tổ chức vào tháng Mười một. "Cuộc thi piano quốc tế Yoshigae" trong "Ong mật và sấm rền" chọn con số Sáu cũng vì Hama-Con đầu tiên chúng tôi đi là lần thứ Sáu đó. Chúng tôi đã nghe hầu hết các màn trình diễn từ vòng Một. Công việc lần này là thu thập thông tin về cuộc thi nên tôi cho rằng chúng tôi không chỉ quan sát mỗi thí sinh trên sân khấu trình diễn mà còn quan sát cả vẻ mặt của các thí sinh và các nhân viên bên trong cánh gà, hay Ban giám khảo trao đổi với nhau những điều gì, tình hình của các tình nguyện viên, rồi

phía báo chí hay truyền hình làm việc như thế nào... Có điều, cô Onda lại hoàn toàn không làm những việc đó. Suốt từ chín giờ sáng tới năm hoặc sáu giờ chiều, cô ấy hầu như không rời khỏi ghế khán giả (chỗ ngồi tự do), lúc thì tập trung khi thì lơ đãng, thơ thẩn nghe những màn trình diễn. Cuộc thi kéo dài khoảng hai tuần và ngày nào cũng đắm chìm trong tiếng đàn piano suốt bảy, tám tiếng đồng hồ.

Cứ thế, chúng tôi ngẩn ngơ nghe đến hết Chung kết. Người chiến thắng chung cuộc là thí sinh Alexej Gorlatch (khi đó mới 18 tuổi) người Ukraina.

Chẳng mấy chốc đã lại hết năm và sang năm 2007, tôi dò hỏi "ta bắt đầu tiến hành đăng truyện được chưa nhỉ?" nhưng cũng không nhận được câu trả lời rõ ràng. Câu đáp luôn chỉ là "Ừm, vẫn chưa được."

Tôi bắt đầu thắc mắc lúc nào mới có thể bắt đầu được đây? Hay cô ấy đã quên hẳn chuyện này rồi. Không, có khi nào cô ấy đã từ bỏ ý nghĩ viết tiểu thuyết riêng về cuộc thi không nhỉ. Trong khi tôi còn đang băn khoăn như vậy, năm 2007 chẳng mấy chốc đã vèo trôi, năm 2008 cũng qua đi. Đến năm 2009, tôi mới thấy tác giả rục rịch khởi động. Vào hồi tháng Một, cô ấy đã tuyên bố là "Tôi viết được rồi đây" nhưng hạn nộp cho tháng Một đã qua đi, thời hạn ngày 25 tháng Hai cũng đuổi sát. Tôi bắt đầu những tháng ngày thúc giục bản thảo như đã kể ở phía trên.

Đợi chút, đợi chút, sắp xong rồi. Và đây là lá thư gửi đến tôi vào lúc chín giờ sáng ngày 13/3/2009.

Gửi anh Shigi,
Xin lỗi anh vì chuyện hôm qua.
Tôi gặp chút bế tắc
Thành thử không ngủ suốt hai ngày nay
Cuối cùng, người khó chịu quá nên ngất xỉu mất.
Giờ cũng đã hoàn thành rồi.
Tôi biết mình đã quá hạn nộp bản thảo,

Nhưng mong anh giúp đỡ cho.
Tiểu thuyết về âm nhạc thật khó quá đi. Mong anh thông cảm.
Onda Riku

Tôi chẳng nhớ "hôm qua" đã xảy ra chuyện gì nữa. Chắc cô Onda muốn nhắc tới chuyện cô ấy "mất tích" và tôi chẳng thể liên lạc được chăng. Tóm lại, email đó còn đính kèm theo phần truyện đầu tiên, cũng tức là hai phần "Chủ đề" và "Prelude" thuộc Chương "vòng Sơ khảo" và chúng tôi đã có thể tiến hành đăng lên tạp chí.

Trong khoảng hai năm đầu, chúng tôi đã đăng truyện theo tiến độ cách tháng một lần. Khoảng hai tháng sau đó, ngày 13/5. Email này đã gửi tới chỗ tôi vào lúc 9h45 cùng với nội dung bản thảo của phần "Noctune".

Đã để anh phải đợi lâu quá rồi.
Bao giờ tôi cũng thấy gửi bản thảo lần thứ hai thật khổ,
Nhưng lần này thật sự quá khổ...
Và còn rất ngắn nữa.
Anh có thể thu xếp cách nào được không?
Thành thật xin lỗi mọi người nhé.
Mong họa sĩ vẽ minh họa hỗ trợ cho tôi phần nào.
Onda Riku kính gửi

Hai email đầu tiên đã sớm cho thấy những thách thức còn đợi ở phía trước. Tuy nhiên, mọi thứ đã bắt đầu như thế.

Hama-Con tổ chức định kỳ ba năm một lần, vì vậy Cuộc thi lần thứ Bảy sẽ được tổ chức vào năm 2009. Trong giai đoạn chuẩn bị cho đợt đăng báo thứ ba, cô Onda đã nói "Tôi muốn đi lấy tin một lần nữa vào năm nay" với giọng điệu có chút biết lỗi, nhưng ngữ khí của cô ấy cho thấy tôi không có đường nào tranh cãi.

Tôi đã thầm càu nhàu trong lòng "Lại đi nữa sao!?" Việc đi đi về về giữa Tokyo và Hamamatsu tiêu tốn rất nhiều chi phí đi lại lẫn phí ăn nghỉ. Tôi buộc phải suy tính cả chuyện tiền nong (kinh phí dành cho một biên tập viên) trong vị thế của nhà sản xuất. Tuy nhiên, tôi không phải không thích chuyện đi nghe nhạc, ngược lại còn cực kỳ mê mẩn. Thành thử, tôi chỉ biết cười trừ "Thôi, cũng đâu còn cách nào khác" rồi vui vẻ đồng hành với cô ấy. Vào tháng Mười một năm đó, chúng tôi lại nghe hết từ vòng Một tới tận Chung kết cuộc thi, nghe rền rĩ từ sáng tới chiều tà y như lần trước.

Người chiến thắng trong Hama-Con lần thứ Bảy là thí sinh Hàn Quốc Cho Seong Jin (hồi đó mới 15 tuổi). Nếu như các thí sinh người Âu thắng áp đảo trong cuộc thi lần thứ Sáu thì lần thứ Bảy này lại là các thí sinh Hàn Quốc cho thấy xu hướng đã có sự thay đổi đáng kể. Tôi bỗng lo lo không biết cô ấy sẽ lồng ghép sự khác biệt lớn này vào tiểu thuyết bằng cách nào.

Đợt thu thập thông tin của năm 2009 đã kết thúc, quá trình đăng báo cũng trù trừ mãi.

Nhiều độc giả gửi bình luận về "Ong mật và sấm rền" đã nói rằng "Cuốn sách tuy dày nhưng đọc một hơi là hết". Tuy nhiên, bản thảo đăng theo từng kỳ lại rất nhỏ giọt, lắm khi chỉ đăng vừa đủ hai mặt tạp chí thôi. Không hề có dấu hiệu nào cho thấy bản thảo sẽ được hoàn thiện trong "một hơi".

Quá trình đó kéo dài từ 2010, sang 2011 tới 2012 mà mãi không có hồi kết. Chúng tôi lại đi lấy tin trong đợt Hama-Con lần thứ Tám vào năm 2012, khi đó người chiến thắng là thí sinh Iiya Rashkovsky 28 tuổi người Nga. Tác phẩm tiếp tục đăng tải ròng rã trong suốt hai năm 2013 và 2014 tới khi tạp chí Seiseikyo đình bản và đổi sang Pontoon. Hama-Con lần thứ Chín tổ chức vào năm 2015 nên chúng tôi lại tiếp tục đi thu thập tin (Người chiến thắng là thí sinh Alexander Gadjiev người Ý/Slovekia - 20 tuổi). Sang tới năm 2016, cuối cùng chúng tôi cũng có thể nhìn thấy cái kết của bộ truyện. Mỗi lần tham dự là chúng tôi lại thấy cuộc thi đi theo một chiều hướng và không khí khác nhau, rốt cuộc "Ong mật và sấm rền" chẳng mang nét

giống với bất cứ cuộc thi Hama-Con thật sự nào mà tiến theo một con đường riêng khó lường được tương lai.

Chắc cũng vì lẽ đó mà từ đầu chí cuối giai đoạn đăng truyện nhiều kỳ cô Onda nhiều lần không thể miêu tả nổi bản nhạc hay màn trình diễn hoặc gặp bế tắc trong việc phát triển câu truyện. Riêng Kazama Jin, cô ấy khăng khăng rằng "nhất định tôi sẽ cho thằng bé trượt trong vòng Hai", rồi lặp lại "Lần này thằng bé nhất định trượt" trong vòng Ba. Tôi chỉ tủm tỉm cười, đáp "Cô biết thừa là không thể mà".

Trọn bảy năm trời, bộ truyện đã được đăng lên tạp chí tổng cộng 71 kỳ và chúng tôi cũng tới tham dự Hama-Con bốn lần với tư cách khán giả, nhưng tác phẩm này không tạo được chút tiếng vang nào ngay tại chính mảnh đất Hamamatsu lẫn trên toàn quốc.

Thực ra cũng hiếm có tiểu thuyết nào bật hẳn thành đề tài trong quá trình đăng tải dài kỳ nên chúng tôi cũng không than thở gì. Tác phẩm này đã đi qua cả một hành trình dài và tôi nghĩ chắc chỉ có cô Onda, tôi và một số biên tập trong và ngoài công ty biết tới nó (ngoài ba hay bốn người này, tôi cũng không chắc có ai đọc từ đầu tới cuối truyện hay không. Dù truyện này được đăng tải trên tạp chí PR miễn phí của một công ty nhỏ). Giờ nhớ lại ta bỗng thấy đó là khoảng thời gian hạnh phúc thấm đẫm cảm giác ưu việt, nhưng đối với tác giả thì đó là một thời gian lao khổ tựa hồ như chạm vào nỗi cô đơn khi miệt mài chơi một cây đàn piano không ra tiếng trong một căn phòng tối đen như mực không chút tiếng vọng.

Khi phần bản thảo cuối cùng được đăng lên vào tháng Tư năm 2016, công trình bảy năm đăng báo đã kết thúc, tôi lập tức tiến hành chỉnh sửa bản in xuất bản. Cô Onda lại không hề tham gia vào lần chỉnh sửa này. Sau khi ấn định sẽ "xuất bản vào tháng Chín", chúng tôi tuần tự tiến hành công việc bông một, bông hai, bông ba. Ngoại trừ bảng công bố kết quả được thêm vào cuối cuốn sách, cô Onda gần như không chắp bút thêm hay chỉnh sửa bất cứ điểm nào.

Khi cô ấy gửi cho tôi bản chỉnh sửa lần ba cũng là cơ hội cuối cùng xem lại bản in, chúng tôi đã tụ tập ở một quán ăn gia đình vào lúc nửa đêm. Cô Onda đã nói: “Cuốn sách này có thu hút sự chú ý nổi không. Một câu truyện chỉ kể về âm nhạc và những màn trình diễn liên tu bất tận.”

Tôi có thể nói là “Không, thú vị chứ. Nhất định rồi, thú vị đến mức không có gì phải phàn nàn.” Nhưng một khi tác giả đã không đủ tự tin thì nói vậy chỉ khiến người ta càng mất tự tin hơn. Hồi đăng báo, tôi đã nghĩ: “Tác phẩm này thú vị thật. Viết một tác phẩm như thế này rất khó khăn, nhưng cũng vô cùng thú vị.” Có điều, ngay từ đầu đây đã là một câu truyện mang tính chuyên môn dành cho thiểu số về cuộc thi đàn piano rồi. Lỡ ai đó hỏi tôi câu chuyện này sẽ thu hút được độc giả chứ, tôi cũng khó có thể trả lời.

Không phải chúng tôi không hề cảm thấy mây đen ủ rũ trên đầu, nhưng quá trình làm sách rất vui vẻ, tôi đã gặp gỡ trao đổi với nhà thiết kế/minh họa sách Suzuki Seiichi (người đã vẽ bìa và dàn trang cực kỳ khéo léo cho cuốn sách) cùng với cô Onda và có một kỷ niệm gặp gỡ ba bên khá vui vẻ.

Điều khiến tôi lạnh sống lưng trên tư cách nhà sản xuất chính là khi nhận được dự trù số lượng bản in và giá niêm yết cho cuốn sách theo bảng giá sản xuất vài ngày trước cuộc họp nội bộ Gentosha. Như tôi đã viết từ trước, vì đây là một cuốn tiểu thuyết khá dài nên chi phí chi trả cho bản thảo gốc khá cao, chưa kể chi phí công tác của tôi cũng độn lên khá nhiều trong khoảng thời gian đó vì chúng tôi đã đi đi về về Hamamatsu nhiều lần để thu thập tin, còn cả tiền ăn uống nghỉ trọ nữa. Với gánh nặng chi phí biên tập, giá niêm yết là 1.800 yên trên 15.000 bản in xuất bản lần đầu nhưng vẫn bị lỗ 10 triệu 570 nghìn yên (!).

Quả này thì Giám đốc Kenzou Tooru nhìn thấy tập tài liệu vào ngày mai, kiểu gì tôi cũng bị ăn mắng té tát ngay tại trận. Không khéo còn bị đuổi việc không chừng... Lòng tôi lạnh tê nhưng vẫn tham dự cuộc họp. Tôi đã sẵn sàng chờ đợi cơn thịnh nộ giáng xuống.

Đúng như dự đoán, giám đốc lập tức nổi xung lên "Tại sao lại âm tiền nhiều thế này?" Tôi đành thú thật. "Cuốn này đăng trong vòng hơn bảy năm, tiền phí bản thảo cũng tiêu tốn không ít. Chưa kể, chúng tôi hoàn thiện cuốn sách trong vòng mười năm, còn tốn chi phí cho bao lần đi thu thập thông tin nữa..."

Sau một khoảng lặng, vị giám đốc đáng sợ lại chỉ nói "Ờ thế hả" rồi cho qua mọi chuyện.

Bản sách khổ thường của "Ong mật và sấm rền" xuất bản vào cuối tháng Chín và bán khá chạy, chắc do độc giả đánh giá cao bìa sách của anh Suzuki Seiichi. Những đánh giá và bình luận về sách ngày một nhiều hơn, những đề nghị phỏng vấn tác giả cũng tới tấp tìm đến.

Vào tháng Mười hai, chúng tôi nhận được thông báo tác phẩm đã trở thành ứng cử viên cho Giải thưởng Naoki lần thứ 156 và một tháng ròng không an ổn cũng bắt đầu theo đó.

Ngày 18 tháng Một năm 2017 là ngày trước khi công bố giải thưởng Naoki. Khi đang ngồi trên xe taxi, cô Onda trở nên bấn loạn và đã hỏi tôi "Liệu có giành được giải không đây?"

Tôi đã nói chắc là, "Giành được chứ. Số tôi may lắm." Cô Onda lại nói, "Vận tôi không tốt. Tôi đã trượt giải thưởng này năm lần rồi. Thôi đành đánh cược vào vận may của anh Shigi vậy." Tôi nghe những lời đấy, sự bất an đột ngột xâm chiếm lấy bản thân.

Sáng ngày hôm sau cũng là ngày công bố kết quả, giám đốc đã gọi tôi lên vào nói rằng: "Cậu kia, cậu đang băn khoăn không biết cuốn sách có giành được giải thưởng hay không chứ gì. Nghĩ vậy thì không giành được đâu. Có người nào giữ suy nghĩ 'kiểu gì cũng không giành được' lại đạt giải thưởng không hả?"

Giám đốc căn dặn vậy, tôi cũng muốn giành được giải thưởng lần này nên gạt phăng ý niệm "kiểu gì cũng không giành được" kia đi.

Một "bữa tiệc đợi kết quả" đã được tổ chức tại một quán rượu izakaya khá lớn ở khu Roppongi dành cho các tác giả đang chờ đợi kết quả. Bữa tiệc này bắt đầu vào lúc 16 giờ. Ban đầu có khoảng 15 người dự kiến sẽ tham gia là những biên tập viên đã

và đang làm việc cho các công ty xuất bản, nhưng tới 18 giờ thì đã vượt quá con số 50 người và còn tăng lên nữa.

Cô Onda đã bảo rằng: "Lỡ tôi thua thì ta đổi sang tiệc mừng năm mới nhé."

Giữa đám đông các biên tập viên đang tụ tập, tôi chỉ nghĩ mãi tới chuyện: "Không biết nên an ủi bằng cách nào nếu cô ấy để vuột mất giải thưởng đây?" Bấy giờ đầu óc tôi chỉ còn nghĩ tới các tình huống với tiền đề là cô ấy không được giải thưởng. Đây là lần thứ sáu lọt vào danh sách ứng cử viên của giải thưởng này nên cũng có thể nói là "Không còn lần sau nữa."

Kết quả của giải thưởng Naoki sẽ được báo vào số điện thoại của chính tác giả trong khoảng thời gian từ 18 đến 19 giờ. Cuộc điện thoại gọi đến sau 19 giờ một chút, khi lượng người tham dự đã gần đạt con số 100.

May mắn thay, cô ấy đã đạt giải thưởng như mọi người đều biết, tôi cũng cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm.

Những lời mời phỏng vấn bay đến tới tấp và họ dường như thực sự tức giận khi phải đợi chúng tôi xếp lịch. Tôi là trung gian liên hệ nên điện thoại của tôi sớm bị lấp đầy với khoảng hơn 300 cuộc gọi từ các bên truyền thông cho tới những số điện thoại chẳng biết là ai với ai. Và chỉ trong 10 ngày, thùng thư của tôi bị vùi lấp với tận 1500 email liên hệ làm việc. Tôi như kẻ mất trí suốt một tháng rưỡi sau đó.

Trong thời điểm ấy, "Ong mật và sấm rền" cũng được xếp vào hạng mục 10 ứng cử viên cho giải thưởng Honya 2017. Tuy nhiên, cô Onda và tôi hầu như không hề đề cập gì tới giải thưởng Honya. Lý do nằm ở chỗ cô Onda nghĩ rằng "Không có chuyện đạt được giải thưởng đó hai lần."

Vậy mà, thông tin cô ấy giành được giải thưởng Honya được báo về thông qua bộ phận kinh doanh của công ty. Tôi lập tức gọi cho cô ấy nhưng cô Onda mãi không chịu tin tôi. "Chẳng ai gọi tới chỗ tôi cả. Đợt tôi giành được giải thưởng Honya lần hai hồi 12 năm trước (cô ấy giành giải thưởng với truyện *Yoru no Picnic* - tạm dịch: *Chuyến dã ngoại đêm),* họ gọi trực tiếp cho tôi

mà. Có khi là nhầm lẫn hay trò đùa gì đó đấy. Anh xác nhận lại đi." Tôi xác nhận lại chắc chắn thông tin giải thưởng, liền điện lại cho cô ấy. Cô ấy chỉ ngơ ngẩn "Hóa ra có thể nhận giải hai lần cơ..."

Liền đó là Lễ trao giải Naoki, Lễ trao giải Honya, lời đề nghị chuyển thể thành phim và hoạt hình rồi chuyển thể thành buổi hòa nhạc. Chúng tôi đã ấn định được rất nhiều hoạt động bây giờ cũng còn khá nhiều kế hoạch đang đợi nữa.

Chúng tôi được mời đến tham dự Hama-Con lần thứ Mười vào năm 2018. Tôi cảm thấy thí sinh giành giải Nhất người Hy Lạp - Can Cakmur từa tựa Kazama Jin, trong khi thí sinh người Nhật về vị trí thứ hai là Ushida Tomoharu tương đồng với Eiden Aya, còn thí sinh người Hàn quốc Lee Hyuk về vị trí thứ ba mang chất của Masaru. Tôi hào hứng khi nghĩ rằng sự tồn tại của tiểu thuyết này gần như một dạng tiên tri (dù chỉ là cảm quan cá nhân).

Mỗi nhân vật xuất hiện trong "Ong mật và sấm rền" đều có một câu chuyện và xung đột tinh thần riêng biệt, bản thân tác giả của nó cũng có những câu chuyện đầy kịch tính, và biên tập phụ trách cũng có câu chuyện không hề nhỏ để kể. Không mấy tác phẩm có thể để lại được những trải nghiệm như thế này. Chắc đây là sự chiếu cố hãn hữu nhất dành cho một biên tập viên. Tôi xin bày tỏ lòng biết ơn chân thành đối với cô Onda trong suốt 10 năm, mà phải là suốt 25 năm qua ấy chứ. Vẫn cần nhờ cô nhiều nữa (nhớ để ý giùm tôi hạn nộp bản thảo nữa nhé...)

Biên tập phụ trách - Gentosha

[1] Khúc dạo đầu.

[2] “Mosaic” là thuật ngữ nói về việc khảm hoặc ghép các viên đá nhỏ với nhau thành một mảng màu hay hoa văn lớn hơn.

[3] Tức nhãn hiệu vodka Smirnoff.

[4] Nhân vật này có họ là Kazama và tên là Jin. Ở bối cảnh ngoại quốc, người Nhật cũng tuân theo cách đảo tên là tên trước họ sau. Khi bối cảnh trở về Nhật Bản, nhân vật này sẽ được gọi tên theo đúng thứ tự họ trước tên sau là “Kazama Jin”.

[5] Tức trường “Conservatoire national supérieur de musique et de danse de Paris”.

[6] Dạ khúc.

[7] Một dạng hiệu ứng rung trong âm nhạc.

[8] Khúc luyện “Quý phu nhân cưỡi ngựa” của nhà soạn nhạc người Đức Johann Friedrich Franz Burgmuller (1806-1874).

[9] Một hội chứng tâm lý xã hội chỉ hiện tượng kiệt sức hoặc giảm năng suất sau một quá trình lao động hay hoạt động trường kỳ.

[10] Họ “Eiden” của Aya viết theo Hán tự là VINH TRUYỀN. VINH trong “vinh quang”, “vinh dự” và TRUYỀN trong “truyền thừa”, “truyền lại”. Còn “Eidan” là ghép lại giữa hai chữ “VINH” và “ĐOẠN” tức là “vinh quang đứt đoạn”.

[11] Ngoài khoa Phổ thông dành cho học sinh lớp thường, không học chuyên, các trường PTTH ở Nhật sẽ có khoa Chuyên ngành (Âm nhạc, Mỹ thuật v.v.) hoặc các lớp chuyên để học sinh bắt đầu tập trung vào học chuyên ngành, thi vào đại học.

[12] Khúc hát ru.

[13] Hình thức ở trọ cùng gia đình người bản xứ.

[14] Tên một bộ phim tình cảm hài hước công chiếu năm 1960 của đạo diễn Jules Dassin.

[15] Nhịp dạo nhanh và liên tục trên mặt trống.

[16] Xướng âm.

[17] Chữ "仁" (Nhân) mang nghĩa là nhân từ, nhân ái, lòng nhân. Đây là một Hán tự thường được sử dụng để đặt tên trong tiếng Nhật.

[18] Chữ "塵" (Trần) với nghĩa là bụi trong các cụm từ trần tục, bụi trần.

[19] Một thần hộ pháp trong Kim Cang thừa, với đặc điểm nổi bật là ngọn lửa ngùn ngụt sau lưng.

[20] Juilliard là học viện nghệ thuật tư thục nổi tiếng thành lập năm 1905 tại New York.

[21] Renjishi hay điệu "Liên sư tử" là một bài múa kabuki truyền thống ở Nhật. Diễn viên phải đội bộ tóc giả vừa nặng vừa dài đến quá eo lưng cho bài biểu diễn này.

[22] Hybrid nghĩa là lai giống, nhưng không chỉ ở người mà cả động vật hay thực vật đều có thể áp dụng từ này.

[23] Tên một bài đồng dao Nhật Bản, vừa hát vừa dùng tay chơi như bài *Chi chi chành chành* của Việt Nam.

[24] Chữ Hán của tên Haruka là "晴歌 (Tình ca)" và theo học thanh nhạc, còn chữ Hán của tên Kanae là "奏 (Tấu)" nghĩa là chơi đàn.

[25] Tên của Aya viết bằng chữ Hán là 亜夜 (Á Dạ). “Dạ” mang nghĩa “đêm khuya”.

[26] “The Well Tempered Clavier” là tên tiếng Anh của bộ tác phẩm âm nhạc bằng tiếng Đức “Das Wohltemperierte Klavier” của Johann Sebastian Bach vĩ đại (1685-1750). Bộ sách gồm hai tập và tổng 48 tác phẩm được phục vụ chính trong việc giảng dạy đàn phím như piano hay harpsichord.

[27] Có nghĩa là rất nhẹ.

[28] Có nghĩa là rất mạnh.

[29] Glenn Gould Herbert (1932-1982): nghệ sĩ piano người Canada và một trong những nghệ sĩ piano cổ điển nổi tiếng nhất thế kỷ XX.

[30] Gustav Leonhardt (1928-2012): ông là nghệ sĩ, nhạc trưởng, giảng viên âm nhạc nổi danh người Hà Lan.

[31] Chào buổi sáng, Nhật Bản ơi.

[32] -Kun là cách xưng hô thân mật dành cho con trai nhỏ hơn hoặc cùng tuổi ở Nhật. Cách gọi này khá đặc trưng nên dịch giả quyết định giữ nguyên.

[33] Một dòng nhạc trữ tình cận đại nổi tiếng của Nhật Bản.

[34] Sergei Vasilievich Rachmaninoff (1873-1943) là nhà soạn nhạc người Nga.

[35] Tên của Masaru viết bằng chữ Hán là 勝 (Thắng).

[36] Tức “Gonna fly now”, bài hát chủ đề bộ phim Mỹ - *Rocky* (1976).

[37] Truyện ngụ ngôn “Con cáo và chùm nho”. Con cáo với mãi không được chùm nho thì chê nho xanh và chua lắm

không nên cố với lấy làm gì.

[38] Tên một bản nhạc của nhà soạn nhạc người Mỹ, Irving Berlin (1888-1989), viết cho một vở nhạc kịch năm 1946.

[39] Còn gọi là tẩu pháp.

[40] Còn gọi là Bình quân luật, gồm 2 tập, mỗi tập gồm 24 cặp Prelude và Fugue ở tất cả các điệu thức trưởng và thứ trong thang âm.

[41] Lang Lang (1982-) là một nghệ sĩ dương cầm hàng đầu người Trung Quốc.

[42] Bình minh.

[43] Tên một loại vũ điệu có nguồn gốc Ba Lan.

[44] Một loại dịch vụ ngân hàng của Nhật. Theo đó, ngân hàng sẽ định kỳ rút bớt một khoản tiền trong số tài khoản của người dùng và đưa vào tài khoản tiết kiệm.

[45] Màn dạo giữa.

[46] Tức khái niệm “last order” tại các quán ăn hay nhà hàng của Nhật. Thông thường, người ta sẽ ghi rõ giờ cuối cùng nhận khách và nhận gọi món tầm nửa tiếng hoặc một tiếng trước khi đóng cửa.

[47] Gà Tandoori là một món ăn có nguồn gốc Ấn độ, tẩm ướp với sữa chua cùng nhiều loại gia vị khác nhau và nướng trong lò đất kiểu truyền thống tandoor.

[48] Phim điện ảnh âm nhạc (musical movie) cùng tên của Mỹ.

[49] Làn sóng Hàn Quốc.

[50] Baroque: tên một phong cách nghệ thuật thời Phục Hưng tại Ý.

[51] Một quốc gia tồn tại từ năm 1701 đến 1918 cho tới khi bị Đức đánh chiếm trong Chiến tranh thế giới lần thứ nhất.

[52] Từ chỉ những ca sĩ chính trong các vở opera.

[53] Đoạn nhạc nhẹ.

[54] Còn gọi là vuốt phím đàn.

[55] Ca khúc nhạc jazz nổi tiếng được phát hành vào năm 1933.

[56] Nghệ sĩ thổi kèn trombone nhạc jazz nổi tiếng của Mỹ.

[57] Một hội trường mơ ước của các nghệ sĩ, tọa lạc tại New York.

[58] Các bản nhạc nghệ sĩ từng chơi.

[59] Bài hát "Love me tender" (Yêu em dịu dàng) của Elvis Presley.

[60] "Evil eye" hay "mắt quỷ" là một truyền thuyết dân gian bắt nguồn từ Hy Lạp, người ta cho rằng con mắt đó có thể nguyền rủa kẻ khác.

[61] Bài hát nổi tiếng của nhạc sĩ Cole Porter, sáng tác làm nhạc phim năm 1943.

[62] Cách lịch sự nói "xin làm phiền" trong tiếng Nhật và tiếng Pháp.

[63] Lãng mạn.

[64] Nhạc viện.

[65] Thường được biết với tên dịch là “Khải hoan ca” hay “Khúc hoan ca”. Lời thơ viết năm 1785 bởi Friedrich Schiller và phổ nhạc bởi Beethoven. Bài hát này được chọn làm bài ca chính thức của Liên minh châu Âu vào năm 1972.

[66] Có nghĩa là “đi cày ngày nắng, đọc sách ngày mưa” ám chỉ chỉ lối sống ung dung tự tại, phân chia thời gian theo đuổi công việc lao động và công việc trí thức.

[67] Bản giao hưởng của nhà soạn nhạc Paul Dukas.

[68] Miyazawa Kenji (1896-1933): nhà văn đồng thoại và nhà thơ nổi tiếng của Nhật. Tác phẩm đồng thoại tiêu biểu của ông từng được dịch sang tiếng Việt là *Chuyến tàu đêm lên dải ngân hà.*

[69] Được biết đến ở Việt Nam với tựa đề *Chiến tranh giữa các vì sao.*

[70] Noir (‘đen’ trong tiếng Pháp) là một thuật ngữ điện ảnh chỉ dòng phim tội phạm, mang nặng yếu tố tâm lý, nhập nhằng giữa các chuẩn mực đạo đức.

[71] Hỗn hợp.

[72] Nghệ sĩ ghi ta dòng nhạc jazz nổi tiếng người Mỹ.

[73] Tên một trò tàu lượn siêu tốc khá nổi tiếng ở một số công viên Disneyland trên thế giới.

[74] Những phần mang tính phóng tác riêng được chen vào giữa các khúc nhạc dựa theo chủ đề chính của tác phẩm.

[75] Bản Étude Op. 10, No. 5 của Chopin.

[76] Tỉnh Iwate ở vùng Đông Bắc Nhật Bản, là quê hương của nhà thơ Miyazawa Kenji.

[77] “イギリス海岸 (Bờ biển nước Anh)”, “銀河鉄道の夜 (Chuyến tàu đêm lên dải ngân hà)” và “永訣の朝 (Sớm mai vĩnh biệt)” là tên các tác phẩm khác nhau của Miyazawa Kenji.

[78] Tên thị trấn quê hương của Miyazaki Kenji.

[79] Niccolò Paganini (1782-1840) là một nghệ sĩ chơi violin, viola, guitar và nhà soạn nhạc người Ý.

[80] 序破急 (tự phá cấp) là khái niệm chỉ sự trầm bổng, lên xuống trong các loại hình nghệ thuật truyền thống Nhật Bản.

[81] Bản nhạc cổ điển nổi tiếng của nhà soạn nhạc Saint-Saëns.

[82] Tương truyền, thị trấn Hameln ở Đức từng bị lũ chuột chiếm đóng. Không còn cách nào khác, thị trưởng đã treo thưởng một ngàn đồng vàng cho ai đuổi được chuột. Một ngày nọ, chàng trai kia tìm đến, thổi sáo dụ lũ chuột nhảy xuống sông Weser. Đáng tiếc, chàng trai chỉ được ban cho năm mươi đồng vàng. Anh ta giận dữ dùng tiếng sáo dẫn dụ tất cả trẻ em trong thị trấn rời đi.

[83] Tên tập hợp một số bản Étude sáng tác bởi Rachmaninoff.

[84] Tên vở kịch opera viết về các tiểu nữ thần phục vụ thần Odin trong thần thoại Bắc Âu.

[85] Tsuboniwa là một dạng vườn cổ điển của Nhật Bản, với sự phối hợp của sơn - mộc - thủy với những cây cảnh nhỏ, có đá lát đường hay hòn non bộ nhỏ và một con suối hay cần gạt nước kiểu Nhật. Về sau Tsuboniwa đã phát triển thành góc vườn nhỏ trong nhà theo kiến thúc nhà cửa và đô thị hiện đại. Trà thất hay chashitsu thường là một chái nhỏ trong vườn dùng làm nơi mời trà tiếp khách. Tsuboniwa và chashitsu cũng

thường đi đôi với nhau theo quan điểm thẩm mỹ kiến trúc trong trà đạo.

[86] Thời Edo kéo dài từ năm 1603-1868 với sự thống trị của Mạc phủ Tokugawa tại Edo (Tokyo) lấn át cả triều đình tại kinh đô Kyoto.

[87] Tên bộ phim âm nhạc Mỹ - *Gigi* (1958), phiên âm tiếng Nhật là "Koi no tehodoki".

[88] Tác phẩm piano bất hủ và nổi tiếng của Claude Debussy.

[89] Tên một bài nhạc thiếu nhi Nhật Bản "Niji no muko ni".

[90] "Le Sacre du printemps" (1913) là tên một vở kịch và nhạc thính phòng của nhà soạn nhạc người nga Igor Stravinsky.

[91] Theo cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng, ngựa ô là giống quật khởi, bất kham và khó đoán định năng lực thật.

[92] Friedrich Guida (1930-2000): nghệ sĩ piano người Úc.

[93] Fazil Say sinh năm 1970, là nghệ sĩ piano và nhà soạn nhạc người Thổ Nhĩ Kỳ.

[94] Nghĩa là "Vũ trụ bé nhỏ".

[95] Tức "ma trơi" và là tên một bản nhạc của Lizst.

[96] Có thể là vở opera "Orpheus in the Underworld" của nhà soạn nhạc Jacques Offenbach, tên tiếng Nhật là "Tengoku to jigoku".

[97] Quãng nghỉ.

[98] Dãy Fibonacci là dãy vô hạn các số tự nhiên bắt đầu từ 0 và 1 hoặc 1 và 1, thiết lập theo quy tắc mỗi số luôn bằng tổng

hai số trước đó.

[99] Còn gọi là ký ức ảo giác.

[100] Cá bột: tức các loại cá con, cá ấu trùng còn bé.

[101] Tên một nhánh biểu diễn Shamisen ở khu vực Tsugaru (tức tỉnh Aomori hiện nay).

[102] Kinoshita Shinichi là một nghệ sĩ Shimasen tiêu biểu của dòng Tsugaru Shamisen, còn Roby Lakatos là một nghệ sĩ violin. Hai người này từng có một màn song tấu khá kinh điển.

[103] Kouta là một khu vực gần Tokyo hiện đại. Dòng nhạc Shamisen của Kouta là dòng nhạc truyền thống ngâm nga kể chuyện, khác với sự bùng nổ kịch tính của dòng Tsugaru.

[104] Shakuhachi là một loại sáo truyền thống của Nhật. Dòng sáo này có đặc trưng là phải lúc lắc đầu khi thổi sáo. Người Nhật vẫn có lời nói đùa là muốn học thổi Shakuhachi thì phải dành ba năm học cách lắc đầu.

[105] Một tác phẩm độc tấu piano của nhà soạn nhạc Robert Schumann.

[106] Hình ảnh tại cuộc triển lãm.

[107] Tên khúc nhạc promenade thuộc cùng tổ khúc “Pictures in an Exhibition”.

[108] Khu chợ ở Limoges.

[109] Túp lều dưới chân gà mái.

[110] Nhạc cụ gõ bao gồm bộ các thanh gỗ, vồ và hộp cộng hưởng.

[111] Một tác phẩm của nhà soạn nhạc Aram Khachaturian.

[112] Tên nghệ thuật cắm hoa truyền thống của Nhật.

[113] *Anh muốn em* - Bản nhạc nổi tiếng của nghệ sĩ piano nổi tiếng người Pháp, Erik Satie sáng tác và công bố vào năm 1902.

[114] Tức "Khu vườn trong cơn mưa".

[115] Tức "Gương soi".

[116] Tức "con ngài" - "lũ chim sầu thảm" - "con thuyền nhỏ trên biển" - "bài ca buổi sớm của chú hề" - "thung lũng chuông".

[117] Tức "Khúc huyễn tưởng châu Phi".

[118] Tức "Phong vị Ai Cập".

[119] Chỉ cảm giác phiêu, bay bổng, "swings" thường gặp trong các dòng jazz, pop, rock...

[120] Kỹ thuật kéo dài hoặc làm ngắn bớt trường độ của các nốt. Kỹ thuật này thường sử dụng trong nhạc jazz và một số dòng nhạc đại chúng khác.

[121] Phần yếu của phách, còn có thể hiểu là phách cuối trong ô nhịp lấy đà.

[122] Bản nhạc này là khúc solo dành cho đàn piano do Claude Debussy sáng tác năm 1904. Tựa dịch là "Hòn đảo hạnh phúc".

[123] Bút danh của Amantine Aurore Lucile Dupin, một tiểu thuyết gia nổi tiếng người Pháp. Bà từng là người tình của Chopin và lấy hình tượng của ông làm nhân vật trong tiểu thuyết của mình.

[124] Tiểu phẩm.

[125] Một thuyết cho rằng khi con người ta sắp chết, những ký ức xưa sẽ lướt qua đầu nhanh và sống động như lồng đèn kéo quân. Người Nhật gọi đó là "hiện tượng lồng đèn kéo quân".

[126] Tiếng láy rền (tiếng của hai nốt một âm hay một bán âm riêng rẽ chơi hoặc hát nhiều lần nốt nọ sau nốt kia).

[127] Tức "Jingi naki tatakai" - bản nhạc do nghệ sĩ rock người Nhật Hotei Tomoyasu sáng tác.

[128] Người chơi violin ở vị trí số 1 trong dàn nhạc. Người này sẽ đóng vai trò chỉ đạo so dây nhạc cụ, điều tiết và chơi những đoạn cần độc tấu violin.

[129] Thuật ngữ âm nhạc trong tiếng Ý, chỉ toàn bộ dàn nhạc chứ không phải mỗi nghệ sĩ độc tấu.

[130] Tên một lễ hội âm nhạc cổ điển hằng năm diễn ra tại Nantes của Pháp.

[131] Chậm (tempo 66-76).

[132] Thong thả, như bước đi bộ (tempo 76 - 108).

[133] Nhạc phẩm của nhà soạn nhạc Edward Elgar.

[134] Học viện Âm nhạc Paris.

(*) Tên các tuyển tập và các bản nhạc cổ điển sẽ được giữ theo tên gốc (nếu phổ biến) hoặc tên tiếng Anh và chỉ được dịch trong các trường hợp có chú giải về ngữ nghĩa.

(*) Khúc luyện.

Table of Contents

Start
VÒNG SƠ KHẢO
- CHỦ ĐỀ
- PRELUDE
- JIN KAZAMA
- NOCTURNE
- TREMOLO
- LULLABY
- DRUM ROLL
- ZUIZUI ZUKKOROBASHI
- THE WELL-TEMPERED CLAVIER BOOK 1 NO. 1
- THEME FROM ROCKY

VÒNG MỘT
- THERE'S NO BUSINESS LIKE SHOW BUSINESS
- BALLADE
- INTERLUDE
- A STAR IS BORN
- IT'S ONLY A PAPER MOON
- HALLELUJAH
- YOU'D BE SO NICE TO COME HOME TO
- ROMANCE
- ODE TO JOY

VÒNG HAI
- L'APPRENTI SORCIER
- ÉTUDE BLACK KEYS
- RONDO CAPRICCIOSO
- ÉTUDES-TABLEAUX
- DIE WALKURE

NHẬP MÔN TÌNH YÊU
CLAIR DE LUNE
PHÍA BÊN KIA CẦU VỒNG
LỄ BÁI XUÂN
FEUX FOLLETS
THIÊN ĐƯỜNG VÀ ĐỊA NGỤC
VÒNG BA
INTERMISSION
CARNAVAL
BẢN SONATA CUNG SI THỨ
MASQUERADE
JE TE VEUX
L'ISLE JOYEUSE
CHỦ ĐỀ "CUỘC CHIẾN PHI NGHĨA"
CHUNG KẾT
TẬP DƯỢT CÙNG DÀN NHẠC
LA FOLLE JOURNEE
SALUT D'AMOUR
ÂM NHẠC
KỶ NIỆM VỀ "ONG MẬT VÀ SẤM RỀN"
Table of Contents